

ശിവപുരാണം 2

നാഗൻമാരുടെ രഹസ്യം

30
ലക്ഷത്തിലധികം
കോപ്പികൾ
വിറ്റഴിഞ്ഞ വിശിഷ്ട
ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ
മലയാള പരിഭാഷ

Archetypal and stirring...Amish's books
unfold the deepest recesses of the soul.'
-Deepak Chopra

അമീഷ്

നാഗന്മാരുടെ രഹസ്യം.

SINCE 1966

Naganmarude rahasyam

Fiction

Amish

Translator

Rajan Thuvvara

Malayalam

First Edition: May 2014

Reprint: June 2014

Cover: Westland Ltd.,

Typesetting: Budha Media Thrissur

ISBN: 978-81-300-1587-3

6773 (6-2014) 103.I.a.j

Book 2: The Secret of the Nagas (Part-2 of the Siva Trilogy)

Copyright 2010 Amish Tripathi, All rights reserved.

First Published by Tara Press, 2010 Created from the new edition published by Westland Ltd.,
New Delhi. 2010.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the copyright holder.

Published by

POORNA PUBLICATIONS, KOZHIKODE

TBS Building, G.H. Road, Kozhikode-673001

Ph: 7560822223, 0495-2720085, 2720086, 2721025

Branches: **Kannur** 0497-2713713, **Kalpetta** 0.4936-203842
Thrissur 0487-2320776, **Kottayam** 0481 -2585612
Thiruvananthapuram 0471-2570504

e-mail: tbsbook@gmail.com
Online Bookstore: www.tbsbook.com

ചരിത്ര നോവൽ
അമീഷ്

വിവർത്തനം
രാജൻ തുവ്വാര

നാഗന്മാരുടെ രഹസ്യം

പുസ്തകം രണ്ട്
ശിവപുരാണം

പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
കോഴിക്കോട് ■ കണ്ണൂർ ■ കൽപ്പറ്റ ■ തൃശ്ശൂർ ■ കോട്ടയം ■ തിരുവനന്തപുരം

അമീഷ് ത്രിപാഠി

കൊൽക്കത്തയിലെ ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് മാനേജ്മെന്റിൽ നിന്ന് ബിരുദം നേടിയ ശേഷം ബാങ്ക്വിംഗ് രംഗത്ത് പരവർത്തികുമാർപ്പോഴാണ് അമീഷ് എഴുത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത്. മെലൂഹയിലെ ചിരഞ്ജീവികൾ ആണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകൃതി, മെലൂഹ വൻവിജയമായതോടെ ബാങ്ക്വിംഗ് ജോലി ഉപേക്ഷിച്ച് അമീഷ് മുഴുവൻ സമയ എഴുത്തുകാരനായി. നാഗ്‌മാരുടെ രഹസ്യം, വായുപുത്രൻമാരുടെ പരതിജ്ഞ എന്നീ രണ്ട് തുടർകൃതികൾ കൂടി അദ്ദേഹം എഴുതി. ആ കൃതികളും വൻവിജയമായി. ഇപ്പോൾ മുംബൈയിൽ താമസിക്കുന്നു.

ഭാര്യ : പരീതി

മകൻ: നീൽ

രാജൻ തുവ്വാര

തൃശൂർ ജില്ലയിലെ എളവള്ളിയിൽ ഏപ്‌പുറത്ത് മനയ്ക്കൽ അഷ്ടമൂർത്തി നമ്പൂതിരിയുടേയും തുവ്വാര കാർത്ത്യായനി അമ്മയുടേയും മകനായി ജനിച്ചു. കൊമേഴ്സ്, ജേണലിസം, ട്രാൻസ്പേഷൻ എന്നിവയിൽ ബിരുദാനന്തര യോഗ്യതകൾ. ആരോഗ്യവകുപ്പിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ.

അമൃതോളം കൃതികൾ മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തു. പരിഭാഷകുളള ഇ.കെ. ദിവാകരൻ പോർറ്റി പുരസ്കാരം നേടിയിട്ടുണ്ട്.

ഭാര്യ-ഗംഗാദേവി, മക്കൾ-ആർയലക്ഷ്മി

വിലാസം-തുവ്വാര, എളവള്ളി നോർത്ത്.തൃശൂർ-680 511

മൊബൈൽ: 9447385814

rajan.thuvara@gmail.com

ശിവപുരാണം

ശിവൻ.മഹാദേവൻ. ദേവാധിദേവൻ. ദുഷ്ടനിഗ്ഗ്രഹകൻ. പരണയോപാസകൻ. ഉഗ്രയോദ്ധാവ്. സമപൂർണ്ണ നർത്തകൻ. വ്യക്തിപരഭാവമുള്ള നേതാവ്. സർവ്വവശക്തൻ. ഒരുതരത്തിലും മലിനീകരിക്കപ്പെടാനാവാത്തവൻ.

നൂറ്റാണ്ടുകളായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തേക്കു വന്ന ഒരു വിദേശിയും- വെടിപ്പിടിപ്പിക്കാൻ വന്നവനോ വ്യാപാരിയോ പണ്ഡിതനോ ഭരണാധികാരിയോ സഞ്ചാരിയോ- ഇത്തരവും മഹാനായൊരാളു യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടാകുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. അതൊരു ഐതിഹ്യമായിരിക്കുമെന്ന് മനുഷ്യഭാവനയിൽ മാത്രമായിരിക്കും അതിന്റെ സ്ഥാനമെന്ന് അവർ അനുമാനിച്ചു. നിർഭാഗ്യവശാൽ ആ വിശ്വാസം നാം സ്വീകരിച്ചു. അത് നമ്മുടെ ജ്ഞാനമായിത്തീർന്നു.

പക്ഷേ, നമുക്ക് തെറ്റുപറ്റിയതാണെങ്കിലോ? ശിവഭഗവാൻ ഭാവനാകല്പിതമല്ലെങ്കിലോ, പകരം രക്തവും മാംസവുമുള്ള മനുഷ്യനായിരുന്നെങ്കിലോ? എന്തേയും നിങ്ങളേയും പോലെ കർമ്മം മൂലം ഈശ്വരരൂപം കൈവരിച്ച ഒരു മനുഷ്യൻ. അതാണ് ഈ ശിവപുരാണത്തിന്റെ അനുമാന കല്പന. കാല്പനികതയും ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും ചേർത്ത് പൗരാണിക ഇന്ത്യയുടെ സമ്പന്നമായ പൈതൃകത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണ് ഈ ശിവപുരാണം.

അതുകൊണ്ട് ഈ കൃതി ഭഗവാൻ ശിവന്റെ സവിധത്തിലുള്ള ഒരു സമർപ്പണവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നമുക്ക് നൽകുന്ന ഒരു പാഠവുമാണ്. കാലത്തിന്റെയും അജ്ഞതയുടെയും ആഴങ്ങളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പാഠം. നമുക്കേവർക്കും നല്ലവരാകാൻ കഴിയുമെന്ന് പാഠം. എല്ലാ മനുഷ്യജീവിയിലും ഒരു ദൈവം കുടിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പാഠം. നമുക്കേവർക്കും ചെയ്യാനുള്ളത് നമ്മുടെ ഉള്ളിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിക്കുക എന്നതാണ്.

അസാധാരണനായ ആ വീരനായകന്റെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ നാളുവഴികളു രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ശിവപുരാണത്തിലേ ഒന്നാമത്തെ പുസ്തകമായിരുന്നു 'മെലുഹയിലെ ചിരഞ്ജീവികളു.' രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകമായ 'നാഗന്മാരുടെ രഹസ്യം' നിങ്ങളിൽക്കൂടി ഇതാ സമർപ്പിക്കുന്നു. അടുത്ത പുസ്തകമായ 'വായുപുത്രന്മാരുടെ ശപഥം' ഉടനെ പ്രതീക്ഷിക്കാം.

പ്രീതിയ്ക്കും നീലിനും...

പറുദീസയ്ക്കുവേണ്ടി ഏഴു കടലുകളെ
തേടുന്നവർ നിർഭാഗ്യവാന്മാർ, യഥാർത്ഥ
സ്വർഗ്ഗത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുവാൻ ജീവിക്കാൻ
സാധിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തെ അനുഭവിക്കുന്നവർ
ഭാഗ്യവാന്മാർ.

ഞാൻ ശരിക്കും ഒരു ഭാഗ്യവാനാണ്.

സത്യം ശിവം സുന്ദരം

ശിവനാണ് സത്യം, ശിവനാണ് സൗന്ദര്യം.

ശിവൻ പുരുഷനാകുന്നു.

ശിവൻ സ്ത്രീയാകുന്നു

ശിവൻ ഒരു സൂര്യവംശിയാണ്

ശിവൻ ഒരു ചന്ദ്രവംശിയാണ്.

ഉള്ളടക്കം

- [1. പ്ലാരംഭം](#)
- [2. വിചിത്രരൂപിയായ ചെകുത്താൻ](#)
- [3. സരയു നദിയിലൂടെയുള്ള യാത്ര്യാ](#)
- [4. മഗധയിലെ പുരോഹിതൻ](#)
- [5. ദിവ്യ തേജസ്സിന്റെ നഗരം](#)
- [6. ഒരു ചെറിയ തെറ്റ്?](#)
- [7. മല പോലും തകർന്നുവീഴും](#)
- [8. ഇർറൂനോവ്](#)
- [9. നൃത്തം](#)
- [10. എന്താണ് നിങ്ങളുടെ കർമ്മം](#)
- [11. ബ്രഹ്മയുടെ കവാടം](#)
- [12. കിഴക്കേ കൊടാരത്തിന്റെ നിഗൂഢത](#)
- [13. ബ്രഹ്മയുടെ ഹൃദയം](#)
- [14. ഇച്ഛാവാരിലെ നരഭോജികൾ](#)
- [15. മധുമതിയിലെ യുദ്ധം](#)
- [16. ജനപ്രഭു](#)
- [17. വിപരീതങ്ങൾ ആകർഷിക്കുന്നു](#)
- [18. ശാപത്തിന്റെ ബഹുമതി](#)
- [19. തിന്മയുടെ പരവർത്തനം](#)
- [20. നീലകണ്ഠഭവാന്റെ ക്ലേശം](#)
- [21. സഹോദരാ നീ ഒരിക്കലും ഒറ്റയ്ക്കല്ല](#)

22. മയ്ക രഹസ്യങ്ങൾ

23. രണ്ട് വശങ്ങൾ; ഒരു നാണയം

24. രഹസ്യങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ

പ്രാരംഭം

തനിക്ക് കാവുന്നതർ വേഗത്തിൽ ആ ബാലൻ സർവശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മഞ്ഞുകൊണ്ട് മരവിപ്പിച്ച വിരലുകളിൽ നിന്ന് വേദനയുടെ ചീളുകൾ കാലിന്റെ മുകളിൽ ഭാഗത്തേക്ക് പടർന്നു. അപ്പോഴും "സഹായിക്കേണ" എന്ന് ആ സ്ത്രീയുടെ യാചന അവന്റെ കാതിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഗ്രാമത്തിലേക്ക് കുതിച്ചു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അവൻ വേഗത ഒട്ടും കുറയ്ക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ല. അപ്പോൾ രോമാവൃതമായ വലിയ ഒരു കൈ അവനെ നിഷ്പരയാസം റാഞ്ചിയെടുത്തു. വായുവിൽ തൂങ്ങിനില്ക്കുന്നത് ആ ചെറുക്കൻ തായിൽ കാലുറപ്പിപ്പിക്കുന്നതിനായി സർവ ശക്തിയുമെടുത്ത് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവനെ തൂക്കിപ്പിടിപ്പിച്ചു കളിപ്പുകൊണ്ടിരിക്കെ ആ രാക്ഷസന്റെ പേടിപ്പെടുത്തുന്ന അലർച്ച ആ ബാലന് കേള്പ്പാൻ കഴിഞ്ഞു. തുടർന്ന് ആ രാക്ഷസന്റെ വികൃതമായ കൈ അവനെ മുറുകെ പിടിച്ച് വടം കറക്കി.

ആ ചെറുക്കൻ നടുക്കും മൂലം നിശ്ചലനായി. രോമാവൃതമായ ശരീരം ഒരു രാക്ഷസന്റേതായിരുന്നുവെങ്കിലും, നിമിഷങ്ങളേക്ക് മുമ്പ് അവൻ ഉപേക്ഷിച്ച് ഓടിപ്പോന്ന ആ സുന്ദരിയുടെ മുഖമായിരുന്നു അതിനുണ്ടായിരുന്നത്. വായ് തുറന്നപ്പോൾ അതിൽനിന്ന് പുറത്തേക്ക് വന്നത് ഒരു സ്ത്രീയുടെ മധുര ശബ്ദത്തിനു പകരം രക്തം മരവിപ്പിക്കുന്ന അലർച്ചയായിരുന്നു.

നീയിത് ആസ്വദിച്ചു അല്ലേടാ? ഞാൻ പീഡനത്തിന്റെ ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നത് നീ ആസ്വദിച്ചു? നീയെന്റെ യാചനകൾ അവഗണിച്ച് ഇനിമുതൽ ജീവിതകാലം മുഴുവനും നിനക്ക് ഈ മുഖം ഒഴിയാബാധയായിരിക്കും!

വാളേന്തിയ വികൃതമായ ഒരു കൈ എവിടെനിന്നോ പർത്ത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അത് ആ മനോഹരമായ ശിരസ്സ് അറുത്തു.

അരുതേ.....! സ്വപ്നത്തിൽനിന്ന് പൊടുന്നനെ പുറത്തുചാടിക്കൊണ്ട് ആ ബാലൻ നിലവിളിച്ച്.

സ്ഥലകാലബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട മടിയിൽ വൈകോലമെത്തിയ കിടന്ന്, അവൻ ചുറ്റുംനോക്കി. സന്ധ്യ മയങ്ങിയിരുന്നു. സ്വതവേ ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ ആ കുടിലിനകത്തേക്ക് സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ ചെറുചീളുകൾ വഴികണ്ടെത്തിയിരുന്നു. വാതിലിനടുത്ത് ചെറിയൊരു തീക്കുണ്ഡം അണഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ചെറിയ മുറിയിലേക്ക് ആരോ ഓടി വന്നപ്പോൾ ലഭിച്ച പ്രാണവായുവിന്റെ പുതുമിശ്വാസങ്ങളേക്കാൽ ആ തീക്കുണ്ഡത്തിലെ നാളങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി ജ്വലിപ്പിച്ചു.

"ശിവാ, നിനക്കെന്തുപറ്റി? നിനക്കു കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോടാ മകനേ?"

ഒട്ടൊന്ന് അമ്ബരന് അവൻ മേലോട്ടു നോക്കി. അമ്മയുടെ കൈ തന്നെ ചുറ്റിപ്പിടിക്കുന്നതും മാറോടുകൂടിപ്പിടിക്കുന്നതും അവനറിഞ്ഞു. സഹതാപം നിറഞ്ഞ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള അമ്മയുടെ സാന്ത്വനവാക്കുകൾ അവൻ കേട്ടു: "ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല കുഞ്ഞ്. ഞാനിവിടെ ഉണ്ട്. ഞാനിവിടെ ഉണ്ട്"

വലിഞ്ഞു മുറുകിയ തന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് ഭയം മാഞ്ഞുപോവുന്നതു പോലെ അവനു തോന്നി. അതുവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തിയ കണ്ണീർ പുറത്തേക്കൊഴുകി.

"എന്താ മകനേ? അതേ പേടിസ്വപ്നം തന്നെയോ?"

അവൻ തലകുലുക്കി. കണ്ണുനീർ അണുപൊടി ഒഴുകി.

"അത് നിന്റെ തെറ്റല്ല. കുഞ്ഞ്, നിനക്കുപോൾ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് നിന്റെ വിചാരം? അവൻ നിന്നേക്കാളു മുന്നിരട്ടി വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ ഒരാൽ മനുഷ്യൻ."

ആ ബാലൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എങ്കിലും അല്പമൊന്നു മരവിച്ഛപോലിരുന്നു. അമ്മ കൈകൊണ്ട് മൃദുവായി അവന്റെ മുഖത്ത് തലോടി കണ്ണീർ തുത്സുകളെത്തു. "നീ മരിച്ഛുപോകുമായിരുന്നു."

അവൻ പെട്ടെന്ന് ഞെട്ടി പുറകോട്ടു മാറി.

"എങ്കിൽ ഞാൻ കൊല്ലപ്പെടുകയായിരുന്നു നല്ലത്! ഞാനത് അർഹിച്ചിരുന്നു!"

അതുകേൾക്കട്ടെ അമ്മ നിശ്ശബ്ദയായി. അവൻ നല്ല കുട്ടിയായിരുന്നു. അതിനു മുൻപൊരിക്കലും അവൻ അമ്മയുടെ നേർക്കു ശബ്ദമുയർത്തിയിരുന്നില്ല. ആ ചിന്തകൾ ഒരുവശത്തേക്കു മാറ്റിവെച്ച് അവളു കൈ നീട്ടി അവന്റെ മുഖം തലോടാനാഞ്ഞു. "ഇനിയൊരിക്കലും നീ അങ്ങനെ പറയരുത് ശിവാ. നീ മരിച്ഛു പോയാൽ പിന്നെ എന്റെ അവസ്ഥ എന്തായിത്തീരും?"

ശിവൻ തന്റെ ചെറിയ കൈപ്പടം ചുരുട്ടി സ്വന്തം നെറ്റിയിലിടിച്ചു. അമ്മ ആ മുഷി പിടിച്ചു മാറ്റുന്നതുവരെ അവൻ അവിടെത്തന്നെ അമർത്തിവെച്ചു. ക്ഷുഭിതമായ, കരിച്ചുവെപ്പാർന്ന ഒരുയാളും അവന്റെ കൺപൂരികളെക്കുറിച്ചിടയിൽ രൂപംകൊണ്ടു.

അമ്മ അവന്റെ കൈ വീണ്ടും പിടിച്ചു താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. പിന്നെ മകൻ കേൾക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം അവർ പറഞ്ഞു: "കേളു ക്കുഞ്ഞ്! അവളു തിരികെ പോരാടിയില്ലെന്ന് നീ തന്നെ പറഞ്ഞത്. അവളു ക്കു ആ കത്തി കൈയെത്തിച്ച് എടുത്ത് അവനെ കുത്തിക്കൊല്ലാമായിരുന്നു, ഇല്ലേ?"

മകൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവൻ വെറുതെ തലയാട്ടി.

"എന്തുകൊണ്ടാണ് അവളെങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നതെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?"

കൗതുകത്തോടെ ആ കുട്ടി അമ്മയെ നോക്കി

"അവൾ പരാധോഷികയായിരുന്നെങ്കിൽ, ചെറുത്തുനിന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ, താൻ കൊല്ലപ്പെടുമെന്ന് അവളു ക്കറിയാമായിരുന്നു."

ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ ശിവൻ അമ്മയെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവളു ക്കെതിരെ പാപം ചെയ്യാപ്പെടുകയായിരുന്നു. എന്തിനും തനിക്ക് ജീവനോടെയിരിക്കാൻ വേണ്ട കാര്യമാണ് അവൾ ചെയ്തത്. ചെറുത്തു നിലകാതിരിക്കുക.

അമ്മയുടെ മുഖത്തുനിന്നും അവന്റെ കണ്ണുകളു ള്ള ഒരണുവിടപോലും

ചലിപ്പിച്ചില്ല.

"ഒരാൾ പരായോഗികമതിയാകുന്നതും ജീവനോടെയിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമെല്ലാം നിനക്കെന്തുകൊണ്ടാണ് തെറ്റായി തോന്നുന്നത്?"

സാന്ത്വനത്തിന്റെ എന്തോ ഒരു അല നിശ്ശബ്ദമായി അവനിലേക്കു കടന്നുവന്നതോടെ അവൻ വീണ്ടും തേങ്ങിക്കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

വിചിത്രരൂപിയായ ചെകുത്താൻ

ഒന്ന്

ശിവൻ അലറി "സതീ!"

വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച് ഭാര്യയുടെ നേർക്ക് പായുന്നതിനിടയിൽ പരിച മുന്നോട്സുയർത്തിപ്പിടിച്ഛു.

അവളൊരു കെണിയിൽ ചെന്ന്പെടും!

അയോദ്ധ്യയിലെ രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള വഴിയോരത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരക്കൂട്ത്തിനു നേർക്ക് സതീ കുതിച്ചുപായുന്നതു കണ്ട് അവൾക്കു പിന്നാലെ ഓടുന്നതിനിടയിൽ ശിവൻ അലറി "നില്ക്ക!"

തിരിഞ്ഞോടുന്നത്, മൂടുപടമിട് നാഗനെ പിന്തുടരുന്നതിലായിരുന്നു സതീയുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും. തന്റെ ഇരയെ കണ്ടെത്തിയ പാകത വന്ന് ഒരു പോരാളിയെപ്പോലെ വാളുരി ശരീരത്തിൽനിന്നും അകറ്റിപ്പിടിച്ഛിരുന്നു അവൾ.

സതീയുടെ ഒപ്പമെത്തുവാൻ, അവൾ സുരക്ഷിതയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശിവന് ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. പിന്തുടരുന്നതിനിടയിൽ ശിവന്റെ ശ്രദ്ധ നാഗനിലായി. അവൻ നടുങ്ങിപ്പോയി.

ഇവൻ ഇതരയധികം ദൂരം ഓടി മുന്നേറി?

അദ്ഭുതകരമായ മെയ്ക്കുവഴക്കം പർവ്വതശിപിച്ഛ നാഗൻ ആ കുന്നിൻ പർവ്വതത്തെ നിരപ്പിലാക്കി പർവ്വതത്തിലൂടെയും മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെയും നിഷ്പ്രയാസം അതിവേഗം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. സതീയെ ആദ്യമായി കണ്ട് ദിവസം മേരുവിലെ ക്ഷേത്രാങ്കണത്തിനടുത്തുവെച്ച് നാഗനുമായി പോരാടിയത് ശിവൻ ഓർത്തു.

ബ്രഹ്മദേവന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ച് അവന്റെ സാവധാനത്തിലുള്ള നീക്കങ്ങൾ വെറും പോരാട്ട തരന്തങ്ങളായിരുന്നു.

ഓട്ത്തിനു വേഗത കിടന്നായി ശിവൻ പരിചയൊന്ന് ഉയർത്തി അത് മുതുകിൽ കൊളുത്തിയിട്ടു. അവന്റെ ഇടതുവശത്ത് സതീയും ഓടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുന്നിലെ വഴി രണ്ടായി പിരിയുന്നത് അവൾ ചൂണ്ടി കാട്ടി. ശിവൻ തലയാട്ടി. അവർ വേർപിരിഞ്ഞ് ഇരുവശത്തുനിന്നുമായി മുന്നിലെ ഇടുങ്ങിയ വഴിയിലിട് നാഗനെ വെടിവീഴ്ത്താൻ നിശ്ചയിച്ഛു.

വേഗത വീണ്ടെടുത്ത് വാൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ശിവൻ വലതുഭാഗത്തേക്കു

കുതിച്ചു. നാഗന്റെ പുറകിൽ സതിയും സർവ്വശക്തിയുമെടുത്ത് ഓടുന്നതായിരുന്നു. പുതിയ വഴിയിൽ ശിവന്റെ പാദം വേഗം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അതി വേഗത്തിൽ അവനാ ദൂരം പിന്നിടുകൊണ്ടിരുന്നു. നാഗൻ പരിചയെടുത്ത് വലതുകൈയിൽ പിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പ്ലാതിരോധത്തിന് അനുയോജ്യമല്ലാത്ത കൈ, ശിവൻ പുരികം കോർത്തി.

ശിവൻ നാഗന്റെ വലതു വശത്തേത്തുമ്പോൾ സതി അല്പം അകലെയായിരുന്നു. ശിവൻ ഇടതുകൈകൊണ്ട് അരയിൽനിന്ന് കത്തി വലിച്ചുറി നാഗന്റെ കഴുത്ത് ലക്ഷ്യം വെച്ച് വീശി, സാധ്യമെന്ന് ഒരിക്കലും വിചാരിക്കാത്ത വിസ്മയകരമായ ഒരഭയാസപരകടനം കണ്ട് ശിവൻ കൂഴങ്ങിപ്പോയി.

തന്റെ നേരെ പാഞ്ഞുവരുന്ന കത്തിയെ ഒന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുക പോലും ചെയ്യാതെ, ഒരടിപോലും പിഴയ്ക്കാതെ, നാഗൻ തന്റെ പരിച ആ കത്തി പാഞ്ഞുവരുന്ന വഴിയിൽ പിടിച്ചു. ഒരു പോറൽ പോലുമേല്പിക്കാതെ പരിചയിൽ തടടി കത്തി തെറിച്ചതോടെ, നാഗൻ അനായാസം പരിച മുതുകിൽ കൊളുത്തി ഓടും തുടർന്നു.

ശിവൻ അമ്പരന്ന് പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

കത്തിയിലേക്കു നോക്കാതെതന്നെ അവനത് തടഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു! ഈ ചെകുത്താനേതാ?

സതി വേഗത നിലനിർത്തി, നാഗന്റെ അടുത്തേക്കടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ നാഗൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ വഴിയിലേക്ക് ശിവൻ മറ്റൊരു വഴിയിലൂടെ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സതി ആ ഇടുങ്ങിയ തിണ്മ മുറിച്ചു കടക്കുന്നത് കണ്ട്, ശിവൻ വേഗത കൂട്ടി. ഭാര്യയുടെ അടുത്തേക്കെത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ആ തിണ്മ താഴോട്ടു ചെരിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതായാൽ നാഗൻ തിണ്മിന്റെ കൂർത്തനെയുള്ള മതിലിനടുത്തേക്ക് നീങ്ങുന്നതിന് ശിവന് കാണാൻ സാധിച്ചു. രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിന് മൃഗങ്ങളുടെ ആകർഷണത്തിൽനിന്നും കയ്യേറാക്കാരിൽനിന്നും ആ മതിൽ സുരക്ഷിതത്വം നൽകി. ആ മതിലിന്റെ ഉയരം ശിവന് പരതീക്ഷ നൽകി. നാഗന് അത് ചാടിക്കടക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ലായിരുന്നു. സതിയ്ക്കും ശിവനും അവന്റെ അടുത്തേത്താനും ഒരാകർഷണം അഴിച്ചുവിടാനും വേണ്ട സാവകാശത്തിന്റെ നിർണ്ണായക നിമിഷങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് അവനാ മതിലിൽ കയറിപ്പറ്റേണ്ടിവരും.

നാഗനും അതുതന്നെയായിരുന്നു ആലോചന. മതിലിനടുത്ത് എത്താറായപ്പോൾ ഒറ്റക്കാലിലൂന്നി ഒന്ന് വടും ചുറ്റി രണ്ട് കൈ കൊണ്ടും എളിയിൽ തിരുകിയിരുന്ന രണ്ട് വാളുകൾ അവൻ വലിച്ചുവരിയെടുത്തു. അവന്റെ വലതു കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വാൾ പരമപരാഗത ശൈലിയിലുള്ള നീളൻ വാളായിരുന്നു. അന്തിവെയിലിൽ അത് വെടിയിട്ടിട്ടില്ല. വാൾപിടിയോടു തൊട്ടുള്ള മധ്യഭാഗത്ത് ഇരട്ട വായ്തലയുള്ള ഒരു ചെറിയ വാൾ ആയിരുന്നു അവന്റെ ഇടതു കൈയിലുണ്ടായിരുന്നത്. നാഗന്റെ അടുത്തേതിയതോടെ ശിവൻ പരിച മുന്നോട്ടു പിടിച്ചു. സതി നാഗന്റെ വലതുഭാഗത്തുനിന്നും ആകർഷിച്ചു.

സതിയെ പുറകോട്ടു നീങ്ങുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയാക്കിക്കൊണ്ട് നാഗൻ തന്റെ നീളൻ വാൾ ചുറ്റി. സതി പിന്നോട്ടു നീങ്ങിയതോടെ നാഗൻ തന്റെ ഇടതു കൈയിലെ വാളും ചുറ്റി. ആ വെടിയിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നതിന് ശിവന് ഒന്ന് തല താഴ്ത്തേണ്ടി വന്നു. നാഗന്റെ വാൾ കൂഴപ്പൊന്നുമുണ്ടാക്കാതെ കടന്നുപോയതോടെ ശിവൻ ഉയർന്നു ചാടി വായുവിൽ നിന്നുകൊണ്ട്

വീശിവെടി. എതിരാളിയുടെ പക്കൽ പരിചയില്ലെങ്കിൽ തടുക്കാനാവാത്ത വെടിയായിരുന്നു അത്. എന്ന്നാൽ, നാഗൻ അനായാസം പുറകോട്ടു മാറി ആ വെടിയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുമ്പോൾ തന്നെ ഇടതു കൈയിലെ ചെറിയ വാൾ മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞു കുത്തി ശിവനെ പിന്നോട്ടു നീങ്ങുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനാക്കി. ആ വെട് തട്സിത്തെറിപ്പിക്കുവാനായി ശിവന് തന്റെ പരിച അതിവേഗം വീശേണ്ടതായി വന്നു.

സതി വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നീങ്ങി, അവളുടെ വാൾ നാഗനെ പുറകോട്ടു നീക്കി. ഇടത് കൈകൊണ്ട് അവളോരു കത്തി ഉരിയെടുത്ത് നാഗനു നേരെ എറിഞ്ഞു. കിറുകൃത്യ സമയത്ത് നാഗൻ തലയൊന്നു താഴ്ത്തിയതോടെ ആ കത്തി ഒരു ആപത്തുമുണ്ടാക്കാതെ ആ മതിലിൽ ചെന്ന്നിടിച്ഛു. ശിവനും സതിയ്ക്കും ഇതുവരെ നാഗനെ ഒന്നുവെട്ടുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും കൂടുതൽ പുറകോട്ടു നീങ്ങുവാൻ അവൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി. അധികം താമസിയാതെ അവൻ മതിലിനോടു ചേർന്നമറും.

പരിശുദ്ധ സരോവരമേ അവനിതാ അവസാനം എന്റെ കൈയെത്തും ദൂരത്തെയായിരിയ്ക്കുന്നു.

അപ്പോൾ നാഗൻ ഇടതുകൈകൊണ്ട് ആഞ്ഞ് വീശി, ചെറിയ വാളായിരുന്നതിനാൽ അത് ശിവന്റെ ശരീരത്തിലേക്കെത്തിയില്ല. അത് പാഴായി തീർന്ന ഒരഭയാസമായി തോന്നി. നാഗന്റെ ഉദരഭാഗത്ത് വെട്ടാമെന്ന കരുതലിൽ ശിവൻ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. പക്ഷേ, ഇത്തവണ ചെറിയ വാളിന്റെ പിടിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുറ്റി പിടിച്ഛു വലിച്ഛുകൊണ്ട് നാഗൻ തിരിച്ഛു വെടി. ഇരട്ട വാൾത്തല ലക്ഷ്യലൊന്ന് മുന്നോട്ടു നീങ്ങ വാളിന്റെ നീളം ഇരട്ടിയാക്കി. അത് ശിവന്റെ തോളിൽ മുറിവേല്പിച്ചു. വിഷം പുറണ്ട് അതിന്റെ വായ്ത്തല ശിവന്റെ ശരീരത്തിലേക്ക് വിടയുത്പരവാഹത്തിന്റെ ഒരു വിറയൽ പരവഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവനെ നിശ്ചലനാക്കി.

"ശിവാ!" എന്ന് ഉച്ഛത്തിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ട് സതി നാഗന്റെ വലതുകൈയിലുള്ള വാളിന്മേൽ ആഞ്ഞുവെടി. എന്ന്നാൽ ആ വെട് ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തുന്നതിനു മുൻപ് നാഗൻ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന നീളമേറിയ വാൾതാഴെയിടത്തോടെ സതിയുടെ വെട് നിഷ്ഫലമായി. അവളുടെ ദേഹം ഒന്നാടി. തറയിൽ കാലുറപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അവളുടെ കൈയിലെ വാൾ വഴുതിപ്പോയി.

"അരുത്!" അനങ്ങാൻ കഴിയാതെ നിസ്സഹായനായിപ്പോയ ശിവൻ അലറി.

സതി മറന്നുപോയ ഒരു കാര്യം ശിവൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിനു പുറകിൽ വെച്ഛ് സതി നാഗനുനേരെ വീശിയെറിഞ്ഞ ആ കത്തി, അവൻ തന്റെ കൈയിൽ ചേർത്തു കെട്ടിവെച്ഛിരുന്നു. താഴേക്കു വീഴുന്ന സതിയുടെ ഉദരത്തിനു നേരെ അവനാ കൈ ആഞ്ഞുവീശി. വളരെ വൈകിയാണ് സതി, തനിക്ക് പിണഞ്ഞ അബദ്ധം മനസ്സിലാക്കിയത്.

അവസാന നിമിഷം നാഗൻ തന്റെ കൈ പിൻവലിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മാരകമായി തീർന്നേക്കാവുന്ന ആ വെട് തൊലിപ്പുറത്തുമാത്രമായി ഒരുങ്ങിയ ഒരുമുറിവുണ്ടാക്കി. ആ മുറിവിൽ നിന്ന് രക്തമൊഴുകി. നാഗന്റെ ഇടതു കൈമുട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഇടിയേറ്റ് സതിയുടെ മൂക്ക് തകർന്നു. അവൾ താഴെ വീണു.

രണ്ടു ശതരൂക്കൾക്കും അനങ്ങാൻ പറ്റാതായതോടെ നാഗൻ പെട്ടെന്ന് വലതുകാൽ കൊണ്ട് താഴെ കിടന്ന വാൾ പൊക്കിയെടുത്തു. ആ രണ്ട് വാളുകളും അവൻ വാളായിലേക്കിട്തു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ അപ്പോഴും ശിവന്റെയും സതിയുടെയും ദേഹത്തുതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നെ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും മതിലിന്റെ മുകളിൽ എത്തിപ്പിടിച്ഛ അവൻ മുകളിലേക്ക് ചാടി ഉയർന്നു.

"സതി!" വിഷത്തിന്റെ കെട്ടുപാടിയിൽനിന്ന് മോചിതനായ ശിവൻ പത്നിയുടെ

നേർക്കു ഓടിക്കൊണ്ട് അലറി, സതി ഉദരത്തിൽ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. ആ മുറിവ് പുറത്തേക്കു മാത്രമുള്ള ഒന്നായതിനാൽ നാഗൻ പുരികം കോടി. പിന്നെ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി.

അവളുടെ വയറിൽ ഒരു കുഞ്ഞുണ്ട്.

തന്റെ വലിയ വയർ മതിലിന്മേൽ അമർത്തി നിഷ്പരയാസം കാലുകൾ വലിച്ചുപൊക്കി മതിലിനപ്പുറത്തേക്കു ചാടി.

"അമർത്തിപ്പിടി" ആഴത്തിലുള്ള മുറിവാണെന്നു കരുതി ശിവൻ അലറി.

അതൊരു ചെറിയ മുറിവാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ശിവന്റെ ശ്വാസം നേരെവീണെങ്കിലും രക്തമൊഴുക്കും അവളുടെ മൂക്കിന്റെ പൊടലും അവനെ വിഷമിപ്പിച്ചു.

സതി മുഖമുയർത്തി. മൂക്കിൽനിന്ന് രക്തമൊഴുകി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ രോഷം കൊണ്ട് ജ്വലിച്ചു. വാൾ കൈയിൽ എടുത്ത് അവൾ മുരണ്ടു. "അവനെ വിടരുത്."

ശിവൻ തിരിഞ്ഞ വാൾ ഉറയിലേക്കു തള്ളി മതിലിനടുത്തേക്കോടി. അവൻ ഞൊടിയിടയിൽ മതിലിനപ്പുറത്തേതി. സതി അവനെ പിന്തുടരുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മതിലിനപ്പുറത്ത് ശിവൻ ചെന്നിറങ്ങിയത് ജനത്തിരക്കുള്ള ഒരു തെരുവിലാണ്. അങ്ങുവേണ്ട അപ്പോഴും കുതിച്ചു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന നാഗനെ അവൻ കണ്ടു ശിവൻ നാഗന്റെ പുറകെ പാഞ്ഞു. പക്ഷേ, താൻ പരാജയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞുവെന്ന് അവൻ മനസ്സിലായിരുന്നു. ശിവൻ വളരെ പുറകിലായിപ്പോയിരുന്നു. അവനിപ്പോൾ നാഗനോട് മുമ്പെന്തെത്തേക്കുള്ളും വെറുപ്പു തോന്നി. തന്റെ പത്നിയെ ആക്രമിച്ചവൻ, സഹോദരനെ കൊന്നവൻ എന്തിനും ശിവന്റെ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ മെയ്യാടയാസത്തിൽ നാഗൻ പരക്കമാക്കുന്ന പരതിഭാവിയാസത്തെ കുറിച്ചുള്ള അതിശയം നിറഞ്ഞുനിന്നു.

ഒരു പീടികകുപുറത്ത് കെട്ടിയിടിയിട്ടുള്ള കുതിരയുടെ നേർക്കാണ് നാഗൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ, വലതുകൈ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് അവൻ മുകളിലേക്കു കുതിച്ചുയർന്നു. വളരെ കൃത്യമായി കുതിരപ്പുറത്തു ചെന്നുവീണ നാഗൻ തന്റെ വലതുകൈയിൽ കെട്ടിവെച്ചിരുന്ന കത്തികൊണ്ട് കുതിരയെ കെട്ടിയിരുന്ന ചരട് മുറിച്ച് അതിനെ സ്വതന്ത്രയാക്കി. പരിഭ്രമിച്ച കുതിര പിൻകാലുകളിൽ കുതിച്ചുയർന്നപ്പോൾ കടിഞ്ഞാണു വായുവിലേക്കുയർന്നു. ഇടതുകൈകൊണ്ട് നാഗൻ അത് അനായാസം പിടിച്ചെടുത്തു. തൽക്ഷണം കുതിരയുടെ കാതിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ച അവൻ അതിനെ തൊഴിച്ചു. നാഗന്റെ വാക്കുകൾക്കനുസൃതമായി കുതിര കുതിച്ചു പായുവാൻ തുടങ്ങി.

പീടികയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്കോടി വന്ന ഒരുത്തൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു കൂവി: "നിലകു കള്ളൻ! എന്റെ കുതിര പോയേ!"

ബഹളം കേട്ട നാഗൻ തന്റെ വസ്ത്രത്തിന്റെ മടക്കിനുള്ളിലേക്കു കൈയെത്തിച്ച് കുതിരപ്പുറത്ത് കുതിച്ചുപായുന്നതിനിടയിൽത്തന്നെ ഒരു സാധനം വലിച്ചെടുത്ത് ഉറക്കോടെ പുറകിലേക്കെറിഞ്ഞു. ആ ഏറിന്റെ ശക്തിയിൽ ആ കുതിരയുടെ ഉടമ മലർന്നുവീണു.

"ഹോ പരിശുദ്ധ സരോവരമേ" എന്ന് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ച ശിവൻ അയാൾക്കടുത്തേതി. അയാൾക്കെന്തോ കാര്യമായി പരികുപ്റ്റിയെന്നാണ് ശിവൻ വിചാരിച്ചത്.

കുതിരക്കാരനടുത്തേതിയപ്പോൾ അയാൾ സാവധാനം എഴുന്നേൽക്കുന്നതുകണ്ട് ശിവൻ അഭ്യുതപ്പെട്ടു. വേദന കൊണ്ട് നെഞ്ച് തലോടി അയാൾ ഉച്ചത്തിൽ ശപിച്ചു. "ആയിരം നായ്കകളുടെ ശരീരത്തിലുള്ള പേൻകൂടും ആ തെണ്ടിയുടെ കഷ്ടതെ ആക്രമിക്കട്ടെ!"

"തനിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ" അയാളുടെ നെഞ്ച് പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് ശിവൻചോദിച്ചു.

കുതിരക്കാരൻ ശിവനെ നോക്കി. ശിവന്റെ ശരീരത്തിലെ ചോരപ്പാടുകൾ കണ്ട്പോൾ കുതിരക്കാരൻ സന്തോഷനായിപ്പോയി.

ശിവൻ കുമ്പിട്ട് നാഗൻ കുതിരക്കാരനെ എറിഞ്ഞ സാധനം കൈയിലെടുത്ത്. ശിവൻ അന്നുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും മനോഹരമായ പട്ടുതുണികൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച ഒരു മടിശ്ശീലയായിരുന്നു അത്. അതിനുള്ളിൽ എന്തെങ്കിലും കെണിയുണ്ടായിരിക്കുമോ എന്ന് ആശങ്കയിൽ അല്പം സന്ദേഹത്തോടെയാണ് ശിവൻ തുറന്നത്. പക്ഷേ, അതിൽനിന്നെ നാണയങ്ങളായിരുന്നു. അതിൽനിന്ന് ഒരെണ്ണം പുറത്തെടുത്ത്പോൾ അത് സ്വർണ്ണനാണയമാണെന്ന് കണ്ട് അവൻ അത്ഭുതം കുറി. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അതിൽ അൻപത് നാണയങ്ങളെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നു. നാഗൻ പാഞ്ഞുപോയദിശയിലേക്ക് അവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

എന്തൊരു പിശാചാണവൻ? ആദ്യം ഒരു കുതിരയെ മോഷ്ടിക്കുന്നു. എന്ന് നിട അതിനുപകരം അഞ്ചു കുതിരകളെ വാങ്ങുവാനുള്ള പണം അവനവിടെ ഇട്ടുപോകുന്നു!

"സ്വർണ്ണം!" ശിവന്റെ കൈയിൽനിന്ന് ആ സഞ്ചി തട് പിടിച്ച് പെട്ടെന്ന് തുറന്നുകൊണ്ട് കുതിരക്കാരൻ പിറുപിറുത്തു. "ഇത് എന്താണ്." ഒരുനാണയം അപ്പോഴും കൈയിൽ പിടിച്ച് അതിലെ അടയാളങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിവൻ തല ഉയർത്തിയില്ല. "ഇതിലൊരെണ്ണം എനിക്ക് വേണം."

ശിവനെപ്പോലെ കരുത്തനായ ഒരാളോട് തർക്കിക്കുവാനും കലഹിക്കുവാനും ധൈര്യമില്ലാതിരുന്ന അയാൾ സന്ദേഹത്തോടെ പറഞ്ഞു "എന്നാലും..."

ശിവൻ ദേഷ്യത്തോടെ മുരണ്ടു. തന്റെ മടിശ്ശീലയിൽനിന്ന് രണ്ട് സ്വർണ്ണനാണയമെടുത്ത് കുതിരക്കാരനു കൊടുത്തു. ഐശ്വര്യം നിറഞ്ഞ ഒരു ദിവസം സമ്മാനിച്ചതിന് തന്റെ നഷ്ടത്തൊഴിയാക്കി നന്ദിപറഞ്ഞ് കുതിരക്കാരൻ സ്ഥലംവിട്ടു.

ശിവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മതിലിൽ ചാരി വിശ്രമിക്കുന്ന സതി മൂക്കിൽ അമർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അവൻ അവൾക്കടുത്തേക്കു നടന്നു.

"നിനക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ?"

മുഖത്തു പുറപ്പെട്ട രക്തം തുടച്ച് സതി അതിനു മറുപടിയായി തലയാട്ടി. "ഇല്ല. അങ്ങയുടെ ചുമൽ? അത് വല്ലാതെ മുറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു."

"പുറത്തേക്കു കാണുന്ന കുഴപ്പമൊന്നും അനുഭവത്തിലില്ല. എനിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. വിഷമിക്കാതിരി."

നാഗൻ പോയ ദിക്കിലേക്ക് സതിനോക്കി. "കുതിരക്കാരനു നേർക്ക് അവൻ എന്താണെറിഞ്ഞത്?"

"ഒരു മടിശ്ശീല നിറയെ സ്വർണ്ണനാണയം" എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിവൻ സതിക്ക് ആ നാണയം കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

"അവൻ സ്വർണ്ണനാണയം എറിഞ്ഞെന്നോ?"

ശിവൻ തലയാട്ടി.

സതി പുരികം കോട്ടിക്കൊണ്ട് തലകുലുക്കി. അവളാ നാണയത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കി. കിരീടധാരിയായ വിചിത്രരൂപിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ ചിത്രമായിരുന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നത്. വിചിത്രമെന്ന് പറയട്ടെ നാഗനെപ്പോലെ ആ മുഖത്തിന് വൈരുദ്ധ്യമില്ലായിരുന്നു.

"ഇയാളെക്കൊണ്ട് ഏതോ ഒരു രാജാവിനെപ്പോലെയുണ്ട്." വായുടെ

കോണിലേക്കൊഴുകിയ ചോര തുടച്ചുകളഞ്ഞ്കൊണ്ട് സതി പറഞ്ഞു.

"പക്ഷേ, ഇതിലുള്ള അസാധാരണ അടയാളങ്ങളെക്കൊന്നു നോക്കുക" ആ നാണയം സതിയുടെ നേർക്കു എറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു.

അതിൽ വിലങ്ങനെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരു ചന്ദ്രരേഖയുണ്ടായിരുന്നു. എന്താൽ അതിലും വിചിത്രമായ കാര്യം ആ നാണയത്തിനു കുറുകെയുള്ള വരകളുടെ ശൃംഖലയായിരുന്നു. വളഞ്ഞ രണ്ട് വരകൾ നാണയത്തിന്റെ നടുഭാഗത്തുവെച്ച് കർമ്മലാത വിധത്തിൽ ഒരു കോണാകൃതി തീർത്തശേഷം വേർപിരിഞ്ഞ് ഒരു ചിലന്തിവലയുടെ രൂപം പ്ലാപിച്ഛു.

"ചന്ദ്രന്റെ കാര്യം എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഈ വരകൾ എന്തിന്റെ പരമലക്ഷണം? സതിചോദിച്ചു.

"എനിക്ക് അറിയാമെങ്കിലും" ശിവൻ സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു കാര്യം അവൻ വ്യക്തമായി അറിയാമായിരുന്നു. നാഗന്റെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒന്നാണ്.

നാഗന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കുക. തിന്മ കണ്ടെത്തുവാനുള്ള നിങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗമാണവർ. നാഗന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കുക.

ഭർത്താവിന്റെ മനസ്സിലിരുപ്പ് സതിക്ക് ഏകദേശം വായിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. "എങ്ങനെ നമ്മുടെ ശരഭ്യ തെറ്റിച്ചുവിടുന്ന കാര്യങ്ങൾ നീക്കം ചെയ്യാം?"

ശിവൻ അവളെ നോക്കിത്തലയാടി. "പക്ഷേ, ആദ്യം നിന്നെ ആയുർവതിയെ കാണിക്കണം."

"അങ്ങനെയൊന്നു അവരുടെ പരിചരണം ഏതെങ്കിലും ആവശ്യമുള്ളത്." സതി പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു കാര്യവുമില്ലേ? അപരനുകൊണ്ട് ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു. "എന്നിരിക്കാനും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല പരമോ. അങ്ങനെ ഞങ്ങളെ ഏറ്റവും വലിയൊരു വിജയത്തിലേക്കു നയിച്ചു. ഇനിഞങ്ങൾക്കു ജോലി പൂർത്തിയാക്കണം. തിന്മ നിറഞ്ഞ ചന്ദ്രരേഖയെ ജീവിതശൈലി ഇതോടെ അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങളെ സുര്യരേഖയെ ജീവിതശൈലിയിലേക്ക് നയിച്ചുകൊണ്ടു വരണം."

"പക്ഷേ ഒരു കാര്യം, മഹാരാജൻ" ഭയത്തോടെ ദാർശനികരായ വേദന കുറയ്ക്കുവാനായി തന്റെ വെച്ചുകൊടുത്ത തോൽ ഒന്നു മാറ്റിപ്പിടിച്ച ശിവൻ പറഞ്ഞു; "ഇവർ ദുർജ്ജനങ്ങളാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. എന്റെ ഭൗതിക വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നുന്നു."

ദക്ഷന്റെ ഇടതുഭാഗത്തിരുന്ന് ദിലീപൻ രസം പിടിച്ചു. ശിവന്റെ വാക്കുകൾ അയാളുടെ ആത്മാവിനുള്ള ലേപനമായിരുന്നു. ശിവന്റെ വലതുഭാഗത്തിരുന്ന് സതിയും പരീപതേശ്വരനും നിശ്ശബ്ദരായി ഇരുന്നു. നന്തിയും വീരഭരണവും അല്പം അകലെയായി സുരക്ഷാ ഭക്തന്മാരായിട്ടാണ് നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും അവരിൽനിന്നും നല്ലപോലെ കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ കിരീടാവകാശിയായ രാജകുമാരൻ ഭഗീരഥൻമാർമാണ് ദക്ഷനെപ്പോലെ ക്ഷുഭിതനായത്.

"ഇതരയും വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിദേശിയായ ഒരു

കാട്കളന്റെ സാക്ഷ്യ പത്രമൊന്നും ഞങ്ങളിൽക്കാവശ്യമില്ല. ഞങ്ങൾ ദുർജ്ജനങ്ങളിലെ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"മിണ്ടാതിരി." ദിലീപൻ ചിരി. "നീലകണ്ഠനെ അപമാനിക്കരുത്."

ശിവനു നേരെ തിരിഞ്ഞ് കൈകുപ്പികൊണ്ട് ദിലീപൻ തുടർന്നു.

"എടുത്തുചാടുകക്കാരനായ എന്റെ മകനോട് ക്ഷമിച്ചാലും പ്ലേസോ.

ആലോചിക്കുന്നതിനു മുൻപേ അവൻ സംസാരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ഭൗതിക വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് അങ്ങ് പറയുകയുണ്ടായി. അയോദ്ധ്യയ്ക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്ത് സഹായം ചെയ്യാൻ കഴിയും?"

ദിലീപന്റെ നേർക്ക് തിരിയുന്നതിനു മുൻപായി ശിവൻ ശരിക്കും വെറിപിടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഭഗീരഥനെ തുറിച്ചു നോക്കി. "എനിക്കെങ്ങനെ നാഗന്മാരെ കണ്ടു പിടിക്കാൻ കഴിയും?"

ദക്ഷൻ ഉൾക്കൊണ്ടു നോക്കിയപ്പോൾ ഭീതി പുണ്ട് അമർന്ന ദിലീപൻ രക്ഷകയായി കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന രുദ്രാക്ഷമാലയിൽ തൊട്ടു.

"പ്ലേസോ അവർ തന്നി ദുഷ്ടന്മാരാണ് ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു. "അങ്ങ് എന്തിനാണ് അവരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്?"

"അങ്ങുതന്നെ അങ്ങയുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാജൻ." ശിവൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ദിലീപനു നേരെ തിരിഞ്ഞു. "താങ്കൾക്ക് നാഗന്മാരുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരുമായി ബന്ധമുള്ള ചിലർ താങ്കളുടെ സാമ്രാജ്യത്തിലുണ്ട്. അവരെ എങ്ങനെ കണ്ടെത്തിപ്പിടിക്കാം എന്ന് എനിക്കറിയില്ല."

"സ്വാമി" ഉമിനീർ ഇറക്കിക്കൊണ്ട് ദിലീപൻ പറഞ്ഞു. "ബ്രഹ്മയിലെ രാജാവിനോടു നിഗൂഢ ശക്തികളുമായി സംസർഗ്ഗമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അങ്ങയുടെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ, വളരെ സമ്പന്നവും അപരിചിതവുമായ ആ രാജ്യത്ത്, ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽ പുറം രാജ്യകർമ്മ പ്ലേസോ നിഷിദ്ധമാണ്. അവർ ഞങ്ങളുടെ കപ്തം തരുന്നത് അവിടെ ഞങ്ങൾ പ്ലേസോക്കാതിരിക്കാനാണ്. അല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ ആക്രമണം യേന്തിടല്ല."

"താങ്കളുടെ സാമ്രാജ്യത്തിനകത്ത് മറ്റൊരു രാജാവോ? അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? അദ്ഭുതാധീനനായി ശിവൻ ചോദിച്ചു

"ഔയാബാധകാരായ സൂര്യവംശികളെപ്പോലെല്ല, ഞങ്ങൾ. ഒരാൾ നിയമവ്യവസ്ഥ പിന്തുടരണമെന്ന് ഞങ്ങൾ ആരെയും നിർബ്ബന്ധിക്കാറില്ല. ഓരോ നാട്സാമ്രാജ്യത്തിനും അവരുടെ രാജാക്കന്മാരെ വാഴിക്കുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. സ്വന്തമായ ചടങ്ങുകളും ജീവിതരീതിയും നടപ്പാക്കുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. അശ്വമേധത്തിലൂടെ ഞങ്ങൾ അവരെ പരാജയപ്പെടുത്തിയതിനാൽ അവർ അയോദ്ധ്യയ്ക്ക് കപ്തം നൽകുന്നു."

അശ്വമേധയാഗം?

"അതെ. സ്വാമി" ദിലീപൻ തുടർന്നു. ഏതൊരു രാജ്യത്തിലൂടെയും യാഗാശ്വം സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കും. ഏതെങ്കിലുമൊരു രാജാവ് അതിന് തടസമുണ്ടാക്കിയാൽ ഞങ്ങൾ അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യും. അവരെ തോല്പിച്ച് ആ രാജ്യം ഞങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യത്തിനോടു ചേർക്കും. കൂതിരയെ തടയാത്ത രാജ്യം ഞങ്ങളുടെ അധീനതയിലാകും. അവർ ഞങ്ങളുടെ കപ്തം നൽകും. പക്ഷേ, അവർക്ക് അവരുടെ നിയമങ്ങൾ തുടർന്നും പാലിക്കാം. കൂടിച്ച് ചേർക്കപ്പെട്ട രാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു രാഷ്ട്രം സഖ്യമാണ് ഞങ്ങൾ അല്ലാതെ മെലുഹയെപ്പോലെ സ്വപക്ഷാന്ധതയുള്ള ഒരു സാമ്രാജ്യമല്ല."

"അധികപ്രസംഗിയായ മൂഢാ, വാക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ച് പറയാം." ദക്ഷൻ ഒപ്പിച്ചിട്ടു. "നിന്റെ രാഷ്ട്രസഖ്യം ഒരു പിടിച്ഛുപിപോലെയാണ്

എനിക്ക് തോന്നുന്നതാണ്. അവർ എന്തുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് കപ്തം തരുന്നത്. അല്പലക്ഷത്തിൽ നിങ്ങളെ അവരുടെ രാജ്യം ആക്രമിക്കും. കൊള്ളയും കൊള്ളിവെപ്പും നടത്തും. അതിലേവിടെയാണ് രാജകീയ ധർമ്മം? മെലുഹയിൽ രാജാവായതുകൊണ്ട് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് കപ്തം വാങ്ങുവാനുള്ള അവകാശമെന്തുമില്ല. മാതൃമല ആ രാജാധികാരം സാമ്രാജ്യത്തിലെ പരജകളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പരവർത്തിയാക്കാനുള്ള ചുമതല നിങ്ങളിൽ ചുമത്തുകയാണ്."

"ആട്, പരജകളുടെ നല്ല കാര്യങ്ങൾ ആരാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നത്? നിങ്ങളാണോ? എന്തവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ? ആളുകൾക്ക് അവർക്കിഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യുവാനുള്ള അവകാശം നൽകണം."

"എങ്ങിനെ രാജ്യം മുഴുവനും അലങ്കോലമായിത്തീരും" ദക്ഷൻ ആക്രോശിച്ചു. "നിന്റെ മൂഢത്വം നിന്റെ അസാമാന്യഗതികളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമാണ്."

"മതി!" തന്റെ ക്ഷോഭം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പാടുപെടുകൊണ്ട് ശിവൻ ശഠിച്ചു "രണ്ടു മഹാരാജന്മാരും ദയവായി സംയമനം പാലിക്കുമോ?"

അദ്ഭുതം കലർന്ന ക്ഷോഭത്തോടെ ദക്ഷൻ ശിവനെ നോക്കി. എല്ലാം അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കാത്ത കൂടുതൽ ആത്മവിശ്വാസിയായ, നീലകണ്ഠന്റെ നിയോഗം ശരിക്കും ആസ്വദിക്കുന്ന ശിവന്റെ ഭാവം കണ്ടതോടെ ദക്ഷന്റെ ഹൃദയം തളർന്നു. തന്റെ രാജവംശത്തിൽ നിന്നൊരാൾ ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായി തീരണമെന്നും സൂര്യവംശി ജീവിതശൈലി എല്ലാ പരജകളിലും വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നുമുള്ള തന്റെ പിതാവിന്റെ സ്വപ്നം കൂടുതൽ വിദൂരമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും ദക്ഷനു തോന്നി. സൈന്യത്തിന്റെ സാങ്കേതികവിദ്യയും മറ്റു കഴിവുകളും മൂലം യുദ്ധത്തിൽ സ്വദീപന്മാരെ തോല്പിപ്പിക്കുവാൻ ദക്ഷനു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും കീഴടക്കിയ പരദേശം നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള സൈനികബലം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന് സ്വദീപന്മാർക്ക് നീലകണ്ഠനിലുള്ള വിശ്വാസമായിരുന്നു വേണ്ടത്. താൻ ചിന്തിക്കുന്ന വഴിയേ നീലകണ്ഠൻ ചിന്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ, തന്റെ പദ്ധതികൾ പരാജയപ്പെടുമെന്ന് ദക്ഷനു തോന്നി.

"ബ്രഹ്മന്മാരും നാഗന്മാരുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് പറയാൻ കാരണമെന്താണ്?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"അതെനിക്ക് വ്യക്തമായി പറയാൻ പറ്റില്ല പരമേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. എന്താൽ കാശിയിലെ വ്യാപാരികളിൽ നിന്നുള്ള കിംവദന്തികൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ബ്രഹ്മ രാജ്യവുമായി വ്യാപാരം കൊണ്ട് അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട സ്വദീപിലെ ഒരേയൊരു രാജ്യമാണത്. അതിനൊക്കെ പുറമെ ബ്രഹ്മയിൽ നിന്നുള്ള നിരവധി അയോധ്യന്മാർ കാശിയിലുണ്ട്."

"അയോധ്യന്മാർ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു "എന്തു ഭയന്നാണ് അവർ ഓടിപ്പോയത്? ബ്രഹ്മ സമ്പന്നമായ രാജ്യമാണെന്ന് നല്ലെ നിങ്ങളെ പറഞ്ഞത്."

"ബ്രഹ്മയിൽ ഇടയ്ക്കിടെ മഹാമാരി ആവർത്തിച്ചു പരയ്ക്കപ്പെടുന്നതായി അഭ്യൂഹങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്ക് അക്രമത്തിൽ വ്യക്തമായ ഉപപൊന്നുമില്ല. ബ്രഹ്മയിൽ എന്താണു നടക്കുന്നതെന്ന് പറയാൻ വളരെ കുറച്ചു പേർക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ. എന്താൽ കാശി രാജാവിന് ഇതിനെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ വിവരം നൽകാൻ സാധിക്കും. കാശി രാജാവിനെ ഞാനിവിടെ വിളിച്ചു വരുത്തണമോ, പരമേശ്വരൻ?"

"വേണ്ട." അതൊരു വ്യഥാ പരയത്നമാകുമോ അല്പലക്ഷത്തിൽ ബ്രഹ്മന്മാർക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ നാഗന്മാരുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടാകുമോ

എന്നെന്നാക്കുകയുള്ള സന്ദേഹത്താൽ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്ന് എന്തോ ഓർത്തതുപോലെ തല ഉയർത്തി സതി ദിലീപനെ നോക്കി. മൂക്കിന്മേൽ വെച്പുകെട്ടുണ്ടായിരുന്നതുമൂലം അവളുടെ ശബ്ദം മൂക്കടപ്പുള്ള ആളിന്റെതുപോലിരുന്നു. "ക്ഷമിക്കണം, മഹാരാജൻ. ഈ ബ്രംഗ യഥാർത്ഥത്തിൽ എവിടെയാണ്?"

"ഏറ്റവും കിഴക്കുഭാഗത്ത്. നമ്മുടെ പവിത്രമായ ഗംഗാനദി വടക്കുകിഴക്കുനിന്നും ഒഴുകിവരുന്ന ബ്രഹ്മപുത്രാ പുണ്യനദിയുമായി യോജിക്കുന്നത്. ഇടം."

ശിവൻ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി തെളിഞ്ഞ് വരുന്നത് പോലെ തോന്നി. അവൻ സതിയെ നോക്കി പുഞ്ചിരിയ്ക്കി. സതി തിരികെ മന്ദഹസിച്ചു.

അവ വരകളല്ല/നദികളാണ്!

നാഗനിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത നാണയം ശിവൻ മടിശ്ശീലയിൽ നിന്നെടുത്ത് ദിലീപനെ കാണിച്ചു. "ഇത് ബ്രംഗ നാണയമാണോ മഹാരാജൻ?"

"അതെ സവാമി" അദ്ഭുതത്തോടെ ദിലീപൻ പറഞ്ഞു. "അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് ചന്ദ്രകേതു രാജാവിന്റെ ചിത്രം. മറുഭാഗത്ത് അവരുടെ രാജ്യത്തെ നദികളുടെ ചിത്രം. പക്ഷേ, അപൂർവ്വമാണ് ഈ നാണയങ്ങൾ. ബ്രംഗന്മാർ ഒരിക്കലും സ്വർണ്ണനാണയം കപ്പം കൊടുക്കാറില്ല. സ്വർണ്ണകുടികളായിട്ടാണ് കപ്പം കൊടുക്കാറുള്ളത്."

ശിവൻ എവിടെനിന്നാണ് ആ നാണയം കിട്ടിയതെന്ന് ചോദിക്കാനിരിക്കുകയായിരുന്നു. ദിലീപൻ. അപ്പോൾ ശിവൻ വിഷയം മാറ്റി.

"എന്താണോളം വേഗത്തിൽ നമുക്ക് കാശിയിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ സാധിക്കും?"

"ഉം.... ഇതുകൊള്ളാം." വീരഭദ്രൻ ചിലലം കൈമാറി ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"എനിക്കറിയാം." വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "മെലുഹയിലേക്കാൾ നല്ല പുല്ലാണ് ഇവിടത്തേത്. ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും നല്ല സാധനങ്ങൾ എങ്ങനെ രുചിക്കണമെന്ന് ചന്ദ്രവംശികൾക്കറിയാം."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. കഞ്ചാവ് അവന്റെ ശരീരത്തിൽ മന്തവിദ്യ കാണിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അയോധ്യയുടെ പുറത്തുള്ള ഒരു കുന്ന്നിൽ ചെരിവിൽ വൈകുണ്ഠേരത്ത് ഇളംകാറ്റ് സാവധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു ആ സുഹൃത്തുക്കൾ. അദ്ഭുതകരമായിരുന്നു ആ ദൃശ്യം.

പുല്ലു നിറഞ്ഞ് ആ കുന്ന്നിന്റെ താഴ്വാരം ചെറിയ കുറ്റിക്കാടുകളുള്ള സമതലത്തിലേക്കാണ് ഇറങ്ങിപ്പൊലുന്നത്. അല്പം അകലെയുള്ള കിഴക്കും തുടക്കായ പാറക്കെട്ടിനടുത്താണ് ആ സമതലം അവസാനിച്ചത്. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി ആ കിഴക്കുംതൂക്കിനെ പിളർന്ന് തെക്കോട്ട് പരക്കുപുറമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന സരയു വികാരാവേശത്തോടെ പിറുപിറുത്തു. ചക്രവാളത്തിനപ്പുറത്ത് അസ്തമിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന സൂര്യൻ പരശാന്തമായ ആ നാടകീയ സൗന്ദര്യത്തിന് പൂർണ്ണത നല്കി.

"അവസാനം മെലുഹയുടെ ചക്രവർത്തിക്ക് സന്തോഷമായെന്നു തോന്നുന്നു." ചിലലം ശിവനു കൈമാറിക്കൊണ്ട് വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ചിലലും ആഞ്ഞുവലിപ്പുകുന്ന്നതിനുമുൻപായി ശിവൻ വീരഭദ്രനെ കണ്ണിറുക്കി കാണിപ്പിച്ചു. ചന്ദ്രവംശികളോടു തന്റെ നിലപാടു മാറ്റിയതിൽ ദക്ഷൻ അസന്തുഷ്ടനാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലായിരുന്നു. നാഗന്മാർക്കുള്ള അന്വേഷണത്തിനിടയിൽ തനിക്ക് മാർഗ്ഗ തടസ്സമൊന്നുമുണ്ടാവരുതെന്ന് കരുതി ദക്ഷൻ താൻ വിജയിച്ചുവെന്ന ധാരണ നൽകിയതോടൊപ്പം ദിലീപനെ സന്തോഷവാനാക്കുന്ന്നവിധത്തിൽ ബുദ്ധിപരമായ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പ് തന്റെ ശിവൻ മെനഞ്ഞിരുന്നു.

ഇനിമുതൽ ദക്ഷന്റെ ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയെന്നായിരിക്കും അറിയപ്പെടുകയെന്ന് ശിവൻ ഉത്തരവിട്ടു. ദേവഗിരിയിലെ കൊട്ഠാരത്തിലും അയോധ്യയിലെ കൊട്ഠാരത്തിലും പരാർത്ഥന നടക്കുമ്പോൾ ആദ്യം ജപിക്കുന്നത് പേർ ദക്ഷന്റേതായിരിക്കും. ചന്ദ്രവംശി പരദേശങ്ങളിൽ ദിലീപൻ സുവദീപിന്റെ ചക്രവർത്തിയെന്നറിയപ്പെടും. അതോടൊപ്പംതന്നെ മെലുഹയിൽ സഹോദര ചക്രവർത്തിയെന്നും അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടും. ദിലീപന്റെ രാജവംശം മെലുഹയ്ക്ക് ആയിരം സുവർണ്ണനാണയങ്ങൾ പേരിന് കപ്പമായി നൽകും. അത് രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിന് സംഭാവനയായി നൽകുമെന്ന് ദക്ഷൻ പരഖ്യാപിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ ദക്ഷന്റെ സുവർണ്ണങ്ങളിലൊന്ന് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടു. ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയാകുക എന്ന് സുവർണ്ണം. സംത്വപ്തനായ ദക്ഷൻ വിജയാഹ്ലാദത്തോടെ ദേവഗിരിയിലേക്ക് മടങ്ങി. സൂര്യവംശികളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റിട്ടും പരാധോഷികമായ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും തന്റെ സാമ്രാജ്യവും സുവാതന്ത്ര്യവും നിലനിർത്താൻ കഴിഞ്ഞതിൽ സർവ്വമാ പരാധോഷികമതിയായ ദിലീപൻ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു.

"ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ നമ്മൾ കാശിക്ക് പോകുമോ?" വീരഭദ്രൻ ചോദിപ്പിച്ചു.

"ഹൂം..."

"നന്നായി. എനിക്ക് കിവിടെ മുഷിഞ്ഞുതുടങ്ങി."

വീരഭദ്രൻ ചിലലും തിരികെക്കൊടുത്ത് ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഈ ഭഗീരഥൻ ഒരു രസികൻ ചെറുപ്പക്കാരനാണെന്ന് തോന്നുന്നു."

"അതെ. രസികനാണ്." വീരഭദ്രൻ ഒരു പുകയെടുത്തു.

"അവനെ കുറ്റിപ്പ് നീയെന്താ കേട്?"

"നിനക്കറിയുമോ?" വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു "ധർമ്മകേതിൽ നമ്മുടെ താവളത്തിനു നേർക്ക് ഒരുലക്ഷം പേരുടെ സൈനികവ്യൂഹവുമായി ആക്രമണം നടത്താനാലോചിച്ചിരുന്നയാളായിരുന്നു ഈ ഭഗീരഥൻ."

"പുറകിൽനിന്നുള്ള ആക്രമണം? അത് ഉൾക്കൊള്ളാത്ത ആശയമായിരുന്നു. ദ്രോണന്റെ ധീരതയാൽ പരാജയമായിരുന്നെങ്കിൽ അതിന് ഫലം കാണുമായിരുന്നു."

"ഭഗീരഥന്റെ ഉത്തരവ് നടപ്പായിരുന്നെങ്കിൽ അതിന് കൃത്യമായ ഫലം കാണുമായിരുന്നു."

"ശരിക്കും?" പുകയുതിർക്കൊണ്ട് ശിവൻ ചോദിപ്പിച്ചു.

"പ്രധാന രണഭൂമിയിൽ നിന്നകന്ന് ദൈർഘ്യമേറിയ മറ്റൊരു വഴിയിലൂടെ രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ നമ്മെ ആക്രമിക്കുവാൻ ഭഗീരഥൻ ആലോചിച്ചിരുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. അയാൾ അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ സേനാനീകൃതകുറ്റിപ്പ് നമുക്കറിയാൻ കഴിയില്ലായിരുന്നു. വൈകിയുള്ള നമ്മുടെ പരാജയം നമ്മുടെ പരാജയം ഉറപ്പുവരുത്തിയേനെ."

"പിന്നെ എവിടെയാ തകരാറുണ്ടായത്?"

"ഭഗീരഥൻ യോഗം ചേരുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചപ്പോൾ അന്നു രാത്രി യോഗം ചേരുവാൻ യുദ്ധകാർയ സമിതി തയ്യാറായില്ല."

"എന്തുകൊണ്ടാണ് അവരിന് തയ്യാറാകാതിരുന്നത്?

"അവർ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു"

"നീ തമാശ പറയുന്നോ"

"അല്ല, ഞാൻ തമാശ പറഞ്ഞതല്ല." നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ തല കുലുക്കിക്കൊണ്ട് വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു. "അതിലും മോശമായ ഒരു കാര്യമുണ്ടായി. രാവിലെ യോഗം ചേർന്നപ്പോൾ. നമ്മുടെ സൈനികതാവളത്തിനും ധർമ്മകേതിനുമിടയിൽ തന്നെ നിലയുറപ്പിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ഭഗീരഥനോടു പറഞ്ഞു. അവരുടെ നീക്കങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അത് നമുക്ക് സഹായകമായി."

"യുദ്ധകാര്യ സമിതി അങ്ങനെയൊരു തീരുമാനമെടുത്തത് എന്തിനാണ്?" അമ്ലാനുകൊണ്ട് ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"സത്യത്തിൽ ഭഗീരഥന്റെ പിതാവിന് അയാളിൽ വിശ്വാസമില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ സുവദീപിലെ പല രാജാക്കന്മാർക്കും സൈനികർക്കും അയാളെ വിശ്വാസമില്ല. സൈന്യവുമായി അയാൾ അയോദ്ധ്യയിലെത്തി ചക്രവർത്തിയായി സ്വയം പര്യയാപിക്കുമെന്നാണ് അവർ കരുതുന്നത്."

"അത് പരിഹാസ്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ട് ദിലീപൻ സ്വന്തം മകനെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല?"

"പിതാവ് ഒരു വിഡ്ഢിയാണെന്നും ഭീകരനായ ചക്രവർത്തിയാണെന്നും മകൻ കരുതുന്നുവെന്നാണ് ദിലീപൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അതാണ് അതിനുള്ള കാരണം."

"ഭഗീരഥൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നില്ലെന്ന് എനിക്ക് കുറുപ്പുണ്ട്."

"ഞാൻ കേട്ടിടത്തോളം കാര്യങ്ങൾ വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ" ചിലപ്പോൾ നിന്നുള്ള ചാരം കൊടി പുറത്തുകളഞ്ഞുകൊണ്ട് വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഭഗീരഥൻ വാസ്തവത്തിൽ തന്റെ പിതാവിനെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെയൊക്കെ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ നിഗമനം തെറ്റിനിന്ന് ഏറെ അകലെലാത്തതും. അങ്ങനെയല്ലേ?"

ശിവൻ പുഞ്ചിരി തൂകി.

"പിന്നെ പരശ്വതങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കിക്കൊണ്ട്" വീരഭദ്രൻ തുടർന്നു "ആ പരാജയത്തിന്റെ മുഴുവൻ കുറ്റവും ഭഗീരഥന്റെ മേൽ കെട്ടിവെച്ചു. അയാൾ ഒരു ലക്ഷം സൈനികരെ കൊണ്ടുപോയതിനാലാണ് യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെടാതെ വ്യാഖ്യാനമുണ്ടായി."

ശിവൻ തലയാട്ടി. ബുദ്ധിമാനായ ഒരുവനെ അയാളുടെ ചുറ്റുമുള്ള വിഡ്ഢികൾ അനാവശ്യം പറയുന്നതാലോചിച്ചപ്പോൾ ശിവന് സന്ദേഹം തോന്നി. "അയാൾ കഴിവുള്ളവനാണെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അയാളുടെ ചിരകുൾ ആരോ ബന്ധിച്ഛിരിക്കുകയാണ്."

പ്രശാന്തമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് പൊടുന്നനെ ഒരു നിലവിളി ഉയർന്നു. ഒരാൾ കുതിരപ്പുറത്ത് പാഞ്ഞുപോകുന്നതായി ശിവനും വീരഭദ്രനും കണ്ടു. അതേസമയം അയാളുടെ അനുചരൻ വളരെ പുറകിലായിരുന്നു. അയാൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. "രക്ഷിക്കേ! ഭഗീരഥ കുമാരനെ രക്ഷിക്കേ!"

ഭഗീരഥന് കുതിച്ചു പായുന്ന കുതിരയുടെ നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അത് ആ കിഴുക്കുംതൂക്കായ കുന്തിന്റെ അറ്റത്തേക്ക് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് മരണം ഉറപ്പിക്കാവുന്ന അവസ്ഥ. ശിവൻ കുതിരപ്പുറത്ത് ചാടിക്കയറി. വീരഭദ്രൻ പുറകെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരുപാട് ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു അവിടേക്ക്. എങ്കിലും താഴോട്ടുള്ള നേരിയ ചെരിവ് ഗതിവേഗമാർജ്ജിക്കാൻ ശിവനും വീരഭദ്രനും സഹായകമായി. ഭഗീരഥന്റെ കുതിരയുടെ കുറുകെ കടക്കുവാൻ ശിവൻ ആദ്യം വൃത്താകൃതിയിൽ

തന്റെ കുതിരയെ ഓടിപ്പിച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശിവൻ ഭഗീരഥന്റെ കുതിരയ്ക്കൊപ്പം സഞ്ചരിച്ചു. ഇതര വലിയൊരു അപായത്തെ നേരിടുമ്പോഴും ഭഗീരഥൻ തന്റെ ശാന്തതയും സംയമനവും നഷ്ടമായിട്ടില്ലെന്ന് ശിവൻ മനസ്സിലായി.

ഭഗീരഥൻ കടിഞ്ഞാണിൽ ആഞ്ഞു വലിപ്പുകൊണ്ട് കുതിരയുടെ വേഗത കുറയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, ഭഗീരഥൻ അങ്ങനെ ചെയ്തപ്പോൾ കുതിര കൂടുതൽ വെകിളി പിടിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അത് കൂടുതൽ വേഗത കൈവരിച്ചു.

കുതിര അപായകരമാം വിധം സരയു നദിയുടെ അടുത്തതെതിർക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. "കടിഞ്ഞാൺ വിടു" സരയു നദിയുടെ മുരൾച്ചയ്ക്കും ഉച്ചത്തിൽ ശിവൻ അലറി.

"എന്ത്?" ഭഗീരഥൻ നിലവിളിച്ചു. കുതിരയുടെ നിയന്ത്രണം വിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ കടിഞ്ഞാൺ വിടുകയെന്നത് ഏറ്റവും വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നാണ് തന്റെ പരിശീലനകാലത്തെയെല്ലാം അയാൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന ഉപദേശം.

"എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ! കടിഞ്ഞാൺ വിടു."

വിധി തന്നെ ശിവൻടുത്തേക്ക് നയിച്ചത് നല്ലതിനായിരുന്നുവെന്ന് ഭഗീരഥൻ പിന്നീട് സ്വയം മനസ്സിലാവും. ആ നിമിഷം പരിശീലനത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിട്ട് തിബറ്റിൽനിന്നുള്ള ഈ കാടാളൻ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കാം എന്ന് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഭഗീരഥൻ കടിഞ്ഞാൺ വിട്ടു. അയാളെ ഏറെ അഭ്യുത്സാഹത്തോടെ തൽക്ഷണം കുതിരയുടെ കുതിപ്പിന്റെ വേഗം കുറഞ്ഞു.

ശിവൻ അയാളുടെ സമീപത്തുകൂടെയാണ് കുതിരപ്പുറത്ത് സഞ്ചരിച്ചത്. അതായത് കുതിരയുടെ കാതിൽ മന്ത്രിയ്ക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അടുത്ത്. പിന്നെ അവൻ വിചിത്രമായ ഒരു ഈണം മൂലാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ കുതിര ശാന്തതയാർജ്ജിച്ചു. അതിന്റെ വേഗത വളരെയധികം കുറഞ്ഞു. കിഴുക്കുംതൂക്കും അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. വളരെ അടുത്തതെതിർക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു അത്.

"ശിവാ!" വീരഭദ്രൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. "ആ കിഴുക്കുംതൂക്കിലേക്ക് ഇനി കുറച്ചു വാരകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ!"

ശിവനാ മുന്നറിയിപ്പ് ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൻ തന്റെ കുതിരയുടെ വേഗം ഭഗീരഥന്റെ കുതിരയുടേതിനൊപ്പമാക്കി. ശിവൻ ഈണം മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കുതിരയുടെ പുറത്തിരുന്നു കൊണ്ടുതന്നെ രാജകുമാരൻ കുതിരയെ നിയന്ത്രിച്ചു. സാവധാനമെങ്കിലും ശിവൻ കുതിരയുടെ മേൽ നിയന്ത്രണം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കിഴുക്കുംതൂക്കിന് കുറച്ചുവാരകൾക്കു മുൻപായി ഭഗീരഥന്റെ കുതിര നിന്നു.

ഭഗീരഥനും ശിവനും ഉടൻ കുതിരപ്പുറത്തു നിന്നിറങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും വീരഭദ്രൻ അവിടെയെത്തി.

"ദൈവമേ!" വീരഭദ്രൻ കിഴുക്കുംതൂക്കിനു നേരെ നോക്കി. "തനിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ?"

ശിവനെ തുറിച്ചുനോക്കുകയായിരുന്ന ഭഗീരഥൻ ലജ്ജമൂലം മുഖം താഴ്ത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചു. "താളങ്ങളെ ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതിൽ എനിക്ക് വിഷമമുണ്ട്."

"ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല."

ഭഗീരഥൻ കുതിരയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. തന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചതിന് അയാൾ അതിന്റെ മുഖത്ത് ഞെട്ടിച്ചു.

"അത് കുതിരയുടെ കുഴപ്പമല്ല." ശിവൻ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഭഗീരഥൻ പുരികം ചുളിച്ച് ശിവനെ നോക്കി. ശിവൻ ഭഗീരഥന്റെ

കുതിരയുടെ നേർക്കു നടന്നു. ആവശ്യമില്ലാതെ ശിക്ഷയേറ്റ് വാങ്ങിയ ഒരു കുട്ടിയെ ലാളിക്കുമ്പോലെ ശിവൻ കുതിരയുടെ മുഖത്തു തലോടി. അതിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ഛു പുറത്തിട്ടുകൊണ്ട് ശിവൻ ഭഗീരഥനെ അടുത്തേക്കു വിളിച്ഛു കുതിരയുടെ വായ്ക്കടുത്തുണ്ടായിരുന്ന തുകൽപടയിൽ ഉറപ്പിച്ചു. ആണി കാട്കിടക്കുകയുണ്ടായി.

ഭഗീരഥൻ ഞെട്ടി. ഊഹം ശരിയായിരുന്നു.

ശിവൻ ആണി ഊരിയെടുത്ത് ഭഗീരഥനു നൽകി. "സുഹൃത്തേ, നിങ്ങളോട് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ആരോ ഉണ്ട്."

അതിനിടയ്ക്കു ഭഗീരഥന്റെ അനുചരൻ അവിടെ എത്തിച്ഛു. "കുമാരാ! അങ്ങേയ്ക്കു കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ?"

ഭഗീരഥൻ അനുചരനെ നോക്കി. "എനിക്ക്ക്കൊരു കുഴപ്പവുമില്ല."

ശിവൻ അനുചരനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. "മകൻ അസാധാരണ ശേഷിയുള്ള കുതിരസവാരികാരനാണെന്ന് ദിലീപൻ ചക്രവർത്തിയോടു പറയുക. സാഹചര്യങ്ങളെല്ലാം പരതികൂലമായിരിക്കുമ്പോൾ പോലും ഒരു ജന്തുവിനു മേൽ ഇത്തരം നിയന്ത്രണമുള്ള ഒരാളെ നിലകൊള്ളാൻ ഇതുവരെ കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ലെന്ന കാര്യവും അദ്ദേഹത്തോടു പറയുക. കാശിക്കുമ്പോൾ ഭഗീരഥരാജകുമാരനെ ഒപ്പം കൂടാൻ നിലകൊള്ളാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന് കാര്യവും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുക."

ദിലീപൻ, അതൊരു അപേക്ഷയായിരിക്കില്ലെന്നും അതൊരു ഉത്തരവായിരിക്കുമെന്നും ശിവൻ അറിയാമായിരുന്നു. ഭഗീരഥനെ അയാളുടെ ജീവനെതിരെയുള്ള അജ്ഞാതമായ ഭീഷണിയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ ഇതാണ് ഒരുവേള ഏറ്റെടുക്കാനും നല്ല വഴിയെന്ന് ശിവനു തോന്നി. അനുചരൻ ഉടൻതന്നെ മുട്ടുകുത്തിനിന്നു. "അങ്ങു കല്പിക്കുന്ന പോലെ, സർവ്വം"

ഭഗീരഥൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിന്നു. തനിക്കെതിരായി ഗൂഢാലോചന നടത്തിയ ആളുകളെ, തന്റെ ആശയങ്ങൾ അവരുടേതാക്കിയ ആളുകളെ, തനിക്കെതിരായി അടീമറി നടത്തിയ ആളുകളെ ഭഗീരഥൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇത്..... ഇതിനൊരു സവിശേഷതയുണ്ട്. അയാൾ തന്റെ അനുചരനു നേരെ തിരിഞ്ഞു "പൊയ്ക്കകകൊള്ളൂ."

അയാൾ ഉടനെ കുതിരയെ ഓടിച്ഛുപോയി.

"ഇന്നുവരെ എനിക്ക് ഇത്തരത്തിലുള്ള ദയാവായ്പ് ലഭിച്ചത് ഒരേയൊരു വ്യക്തിയിൽനിന്നു മാത്രമാണ്." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. അതുപരയുമ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ഊറനണിഞ്ഞിരുന്നു. "എന്റെ സഹോദരി ആനന്ദമയിയിൽ നിന്നു മാത്രം. പക്ഷേ, രക്തബന്ധമാണ് അതിനുള്ള അവരുടെ സമീപനത്തിന്റെ ന്യായീകരണം. അങ്ങയുടെ മഹാമനസ്കതയ്ക്കു എങ്ങനെ പരതികരിക്കണമെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, പരമോ"

"എന്നെ പരമോ എന്ന് വിളിക്കാതിരിക്കുക" ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ഛു.

"അങ്ങയുടെ ഈ ഉത്തരവു മാത്രം നിഷേധിക്കുവാൻ എനിക്ക് അനുവാദം തരണമെന്ന് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു." ആദരപൂർണ്ണമായി കൈകൾ കുപ്പികൊണ്ട് ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "അങ്ങു നൽകുന്ന മറുത്തു ഉത്തരവും ഞാൻ അനുസരിക്കാം. എന്റെ ജീവനെയെടുക്കുവാൻ പറഞ്ഞാൽപോലും."

"ഇപ്പോൾ അത്ഭുതം നടക്കിയതായി ചിന്തിക്കാതെ. താങ്കളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാനായി ഇത്തരം കഷ്ടപ്പെട്ട് ശേഷം താങ്കളോട് ആത്മഹത്യ ചെയ്താണെന്നു പറയുവാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല."

ഭഗീരഥൻ മൃദുവായി പുഞ്ചിരിച്ഛു. "പരമോ, അങ്ങു എന്റെ കുതിരയുടെ ചെവിയിൽ എന്താണ് പാടിയത്?"

"ഒരു ചിലവുമായി എന്തോടൊപ്പം കുറച്ചു നേരം ഇരിക്കുക. അപ്പോൾ

ഞാൻ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിച്ചിട്ടു തരാം."

"അങ്ങനെയുടെ കാര്യങ്ങൾക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയെന്നത് ഒരു ബഹുമാനമാണ്, പ്ലേസ്."

"എന്റെ കാര്യങ്ങൾക്കുറിച്ച് സുഹൃത്തേ. എന്റെ അടുത്തിരിക്കുക. അങ്ങനെയൊക്കെ പോൾ ശബ്ദം കൂറുചെയ്യുക എന്നായി കേൾക്കാം!"

ഭഗവാനു പുനർചിരിച്ചു. ശിവൻ അയാളുടെ ചുമലിൽ പതുക്കെ തട്ടി.

സരയൂവിലൂടെയുള്ള യാത്ര്യാ

രണ്ട്

"സർവ്വവൈസന്യാധിപൻ പർവ്വതേശ്വരൻ പുറത്ത് കാത്തുനില്പുണ്ടെന്ന് കുമാരി ആനന്ദമയിയോടു പറയൂ" ആനന്ദമയിയുടെ കൊട്ഠാരവാതിൽക്കൽ കാവൽ നിന്നിരുന്ന വനിതാ പടയാളികളുടെ മേധാവിയോട് പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

"കുമാരി അങ്ങയെ കാത്തിരിക്കുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നത്, സേനാപതേ" സുരക്ഷാമേധാവി തലകുനിച്ചത് അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് പറഞ്ഞു: "ഞാൻ അകത്ത് ചെന്ന് രാജകുമാരിയോട് ചോദിച്ചുവരുന്ന്തുവരെ അങ്ങയോട് ഇവിടെ കാത്തുനില്ക്കുവാൻ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കട്ടെയോ?"

സുരക്ഷാമേധാവി ആനന്ദമയിയുടെ അറയിലേക്ക് നടന്നപ്പോൾ പർവ്വതേശ്വരൻ ചുറ്റും നോക്കി. കാശിയാത്രയുടെ ചുമതലക്കാരനായി ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരനെ നിയോഗിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ സംഘാടനം അയോദ്ധ്യയിലെ ഏതെങ്കിലും ഭരണാധികാരികളെ ഏല്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അടുത്ത മൂന്നു വർഷത്തേക്ക്, ഏതുതരത്തിലുള്ള ഗതാഗത മാർഗ്ഗമാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് എന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്ത് ചർച്ച നടത്തുകയാണ് അവർ ചെയ്യുകയെന്ന് ശിവനറിയാമായിരുന്നു. പർവ്വതേശ്വരൻ സൂര്യവംശികളുടെ ലക്ഷണികമായ വൈദ്യഗ്ധ്യത്തോടെ ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം അതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നു. രാജകീയ നൂകളിൽ സരയൂ നദിയിലൂടെ കിഴക്കോട്ട് മഗധ രാജ്യത്തെ ലക്ഷ്യം വെച്ചായിരുന്നു ആ യാത്ര്യാ സംഘം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. മഗധ നദീ തീരത്ത് ഗംഗാ നദിയിലാണ് സരയൂ ചെന്ന് ചേരുന്നത്. അവിടെ നിന്ന് ഗംഗാ നദിയിലൂടെ അവർ പരമോൽകൃഷ്ടമായ തേജസ്സ് വിളയാടുന്ന നഗരത്തിലേക്ക്, കാശിയിലേക്ക് യാത്ര്യാ തുടരും.

നീലകണ്ഠനോടൊപ്പം യാത്ര്യാ ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരവസരം കാത്തിരുന്ന അയോദ്ധ്യയിലെ ചില അഭിജാതരുടെ ബാലിശമായ അപേക്ഷകളുടെ കൂത്തൊഴുക്കിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ മുങ്ങിപ്പോയി. മൂന്നാമത്തെ പരഹാരമാരംഭിച്ച് കൃത്യം ഒന്നര നാഴിക പിന്നിടുമ്പോൾ യാത്ര്യാ നടത്താനാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന തനി അന്ധവിശ്വാസിയായ ഒരു കുലീനന്റേതടക്കമുള്ള ചില വിചിത്രമായ അപേക്ഷകൾ പരിഗണിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. തന്റെ നൂകയിൽ സ്ത്രീ ജീവനക്കാർ മാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്ന് ശഠിച്ച ഒരു തറവാടിയുടേതടക്കം സമാനമായ അപേക്ഷകൾ അദ്ദേഹം പാടെ നിരാകരിച്ചു. ആനന്ദമയി തന്റെ യാത്ര്യായ്ക്ക് വേണ്ട

പ്രത്യേകമായ ചില ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാകും എന്ന് ആ സർവ്വസൈന്യാധിപന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

സൗന്ദര്യ സ്മാനത്തിനായി പാൽ നിറച്ച ഒരു കപ്പൽ ഒപ്പം കൊണ്ടുപോവുന്നതുപോലെയുള്ള ഏർപ്പാട്

സുരക്ഷാമേധാവി ഉടൻ തിരിച്ചെത്തി. "സേനാപതേ, അങ്ങേയ്ക്ക് അകത്തേക്കു പോകാം."

പ്രസരിപ്പോടെ അകത്തേക്കു നടന്നുചെന്ന പർവ്വതേശ്വരൻ രാജകുടുംബാംഗങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ തലകുനിച്ചത് അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ഉറക്കെ ചോദിച്ചു "രാജകുമാരി, ഭവതിയെന്തൊക്കെയാണ് വേണ്ടത്?"

"സേനാപതേ, അങ്ങ് ഇതരയ്ക്ക് നാണം കുണുങ്ങേണ്ടതില്ല. തല ഉയർത്തിനോക്കാം."

പർവ്വതേശ്വരൻ തല ഉയർത്തി. ചിതറലകത്തിനടുപ്പിച്ച് കൊടാരത്തിലെ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു കണ്ണുനട് കമിഴ്ന്നുകിടക്കുകയായിരുന്നു ആനന്ദമയി. കാനിനി എന്ന തിരുമ്മൽക്കാരി തന്റെ മാന്ത്രികശേഷി രാജകുമാരിയുടെ വശ്യവും മേദസ്സു നിറഞ്ഞതുമായ ശരീരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മുതുകിന്റെ താഴെനിന്ന് തുടയുടെ മേൽഭാഗം വരെ അലസമായി ഇട് ഒരു കഷണം തുണി മാതൃമേ ആനന്ദമയിയുടെ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവരുടെ ശേഷിച്ച ശരീരഭാഗങ്ങൾ കണ്ണിനു വിരുന്നായി.

"മനോഹരമായ കാഴ്ച, അല്ലേ?" ആനന്ദമയി ചോദിച്ചു. പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം തുടുത്തു. തല കുനിച്ചത് അദ്ദേഹം കണ്ണുകൾ മറുവിക്കുകയോ തിരിച്ചു. ഇണ ചേരുന്നതിനു മുൻപ് ആനന്ദമയിയുടെ അപൂർവ്വശരണിയിലുള്ള പുരുഷജാതിയിൽപ്പെട്ട മുൻപാർപ്പിനെപ്പോലെ, തന്റെ ഇണയുടെ മേധാവിത്വം അംഗീകരിക്കുന്ന മട്ടിൽ തല കുനിച്ചു പിടിച്ചിരിക്കുന്ന മുൻപാണ് പർവ്വതേശ്വരനെന്ന് ആനന്ദമയിയ്ക്കുതോന്നി.

"ക്ഷമിക്കണം, കുമാരി. ഞാൻ വേദിക്കുന്നു. ഞാൻ ഭവതിയെ അപമാനിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല."

"രാജകീയ ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് നോക്കിയതിന് അങ്ങനെയെന്തിന് ക്ഷമാപണം നടത്തണം സേനാപതേ? അത് അനുവദനീയമാണ്."

ആജീവനാന്തം ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന പർവ്വതേശ്വരൻ ശാന്തനാകപ്പെട്ടു. തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ആനന്ദമയി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് പർവ്വതേശ്വരനു തോന്നി. കണ്ണുകൾ താഴ്ത്തി, പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ അദ്ദേഹം മന്ത്രിച്ചു. "കുമാരി, ഞാൻ എന്താണു ചെയ്തു തരേണ്ടത്?"

"വാസ്തവത്തിൽ വളരെ ലളിതമായ ഒരു കാര്യം. സരയു നദിയിൽ അല്പം തെക്കോട്ടു ചെന്നാൽ ശരീരമഭേദം ഗുരുവായ വിശ്വാമിതരും അനുജൻ ലക്ഷ്മണനുമൊപ്പം താടക എന്ന രാക്ഷസിയെ വധിക്കാൻ പോകുന്നതിനിടയിൽ വിശ്വമിച്ഛ ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. ഇവിടെ വെച്ചാണ് വിശ്വാമിതർ മഹർഷി ശരീരമഭേദം പൈദാഹമോചനം നേടി നിതാന്തമായ ആയുരാരോഗ്യം നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള ബല അതിബല മന്ത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചത്. അവിടെ ചെന്ന് ഭഗവാനെ പൂജിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

ശരീരമഭേദനോടുള്ള ആനന്ദമയിയുടെ ഭക്തി കണ്ട് ആഹ്ലാദിച്ച പർവ്വതേശ്വരൻ പുഞ്ചിരി തൂകി. "രാജകുമാരി, തീർച്ചയായും നമുക്കവിടെ ഇറങ്ങാം. അതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഞാൻ ചെയ്യാം. പ്രത്യേകിച്ച്

വേറെന്തെങ്കിലും ആവശ്യങ്ങളുണ്ടോ?"

“യാതൊന്നും വേണ്ട. പ്ലാർത്ഥന. ഇഷ്ടവരനടുത്തേതുവാൻ സത്യസന്ധമായ ഒരു ഹൃദയം മാത്രം മതിയാവും.”

ആകൃഷ്ടനായ മടടിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ മുഖമുയർത്തി നോക്കി. ആനന്ദമയിയുടെ കണ്ണുകൾ പക്ഷേ, അയാളെ പരിഹസിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അയാൾ പതിയെ മുരണ്ടു “മറ്റെന്തെങ്കിലും വേണോ, രാജകുമാരി?”

ആനന്ദമയി കൊഞ്ഞനം കുത്തി. അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പരതികരണം അവർക്കു ലഭിക്കുന്നതുണ്ടായിരുന്നില്ല. “വേറെന്തുമില്ല സേനാപതേ.”

പർവ്വതേശ്വരൻ പരസരിപ്പോടെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത ശേഷം ആ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

മടങ്ങിപ്പോക്കുന്ന പർവ്വതേശ്വരന്റെ രൂപത്തെ ആനന്ദമയി ഉറ്റുനോക്കി. ഉച്ഛത്തിൽ നെടുവീർപ്പിടുകൊണ്ട് അവൾ തലയാട്കി.

“ഭയവായി എല്ലാവരും ചേർന്നു നില്ക്കു.” പൂജാരി പറഞ്ഞു. “നമുക്കു പൂജ തുടങ്ങാം.”

ശിവന്റെ യാത്രാസംഘം ഗുരു വിശ്വാമിതൻ ശരീരമഭേവനെ മഹാവിദ്യകൾ പഠിപ്പിച്ച ബല അതിബല കൂണ്ട് എന്ന് സ്മലത്തേത്തിയിരുന്നു.

അയോധ്യയിലെ അഭിജാതരിൽ നിരവധിപേർ കാശിയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ കടന്നുകൂടിയതിൽ നീലകണ്ഠൻ അസന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. അഞ്ച് കപ്പലുകളുള്ള ഒരു അതിവേഗ യാത്രാസംഘത്തിനു പകരം അൻപത് കപ്പലുകളുടെ ആലസ്യമാർന്ന ഒരു സാർത്ഥവാഹകസംഘമായിരുന്നു അത്. ചന്ദ്രവംശി അഭിജാത സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ യുക്തികളെ നിരസിക്കുവാൻ നേർവഴിക്കാരനായ പർവ്വതേശ്വരനു ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവപ്പെട്കു. ആളുകളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുവാൻ ഭഗീരഥൻ ബുദ്ധിപരമായ പുതിയൊരു തന്ത്രം കണ്ടെത്തിയതിൽ ശിവൻ സന്തുഷ്ടനായി. ഒരു അഭിജാതനോട് ഉടൻതന്നെ കാശിയിൽചെന്ന് നീലകണ്ഠനെ സ്വീകരിക്കുവാനൊരു സ്വാഗതസംഘം രൂപീകരിക്കണമെന്നും അപരകാരം ചെയ്താൽ അതിശക്തനായ നീലകണ്ഠന്റെ അനുഭാവം നേടിയെടുക്കാനാകുമെന്നും പറഞ്ഞു. ഒരാൾ തിടുക്കപ്പെട്കു പോക്കുന്നതു കണ്ടതോടെ മറ്റുള്ളവരും അയാളെ പിന്തുടർന്നു. ആദ്യം ഞാനായിരിക്കണം നീലകണ്ഠന്റെ ആഗമനമറിയിച്ഛ കാശിയിലെത്തേണ്ടത് എന്ന് വാശിയിൽ അവർ മത്സരിച്ഛ. മണിക്കുറുകൾക്കുള്ളിൽ ശിവൻ ഉദ്ദേശിച്ച മടടിൽ യാത്രാസംഘത്തിന്റെ വലിപ്പം കുറഞ്ഞു.

നദീതീരത്തുനിന്നും അൻപതുവാര അകലെയാണ് പൂജാപീഠം ഒരുക്കിയിരുന്നത്. പരിപൂർണ്ണ ഭക്തിയോടെ പൂജ നടത്തുന്നത് ആർക്കും പിന്നീട് ഒരു രോഗവുമുണ്ടാവില്ല എന്നായിരുന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്കിരുന്നത്. ശിവൻ, സതി, പർവ്വതേശ്വരൻ, ആയുർവതി, ഭഗീരഥൻ, ആനന്ദമയി എന്നിവർ പൂജാരിക്കു തൊട്കുത്തായി വടംകൂടി ഇരുന്നു. നന്തി, വീരഭദ്രൻ, ദരപകു, കൃതിക എന്നിവരും സംയുക്ത സൂര്യവംശി-ചന്ദ്രവംശി സൈനികസംഘവും അതിനല്പം പുറകിലായി ഇരുന്നു. ഗുരു അഭയസിപ്പിച്ച അതേ മടലിലാണ് ആ ബ്രാഹ്മണ പുരോഹിതൻ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

സതി അസ്വസ്ഥയായിരുന്നു. തന്നെ ആരോ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുണ്ടെന്ന് അസ്വസ്ഥതയുളവാക്കുന്ന തോന്നൽ അവൾക്കനുഭവപ്പെട്കു. വിചിത്രമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ തനിക്കുനേരെ ആരോ കടുത്ത വിദ്വേഷം ചൊരിയുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. അതോടൊപ്പം തന്നെ അനന്തമായ സ്നേഹവും കടുത്ത

സദ്യയും അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ആശയക്ക്കുഴപ്പത്തിലകപ്പെട്ട അവൾ കണ്ണുതുറന്നു. അവൾ മുഖം ഇടുവശത്ത് കൈകൾ തിരിച്ചു. ആ വിശിഷ്ടമായ പൂജയുടെ ചിടയനുസരിച്ച് എല്ലാവരും കണ്ണുകൾ അടച്ചു പിടിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ അവൾ വലതുവശത്ത് കൈകൾ തിരിച്ചു. ശിവൻ തന്നെ നോക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി. തുറന്നു പിടിച്ച അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് പരണയം പെയ്തിറങ്ങി. ശിവന്റെ മുഖത്ത് ചെറിയൊരു മന്ദഹാസമുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രാർത്ഥനയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണമെന്ന സൂചിപ്പിക്കുന്ന മട്ടിൽ സതി ഭർത്താവിനെ നോക്കി പുരികം കോട്ടി. എന്നാൽ ശിവൻ ചുണ്ടുകൾ ഇറുക്കിയടച്ച് അവൾക്കൊരു ചുംബനം നൽകി. നടുങ്ങിപ്പോയ സതി മുഖം കൂടുതൽ ചുളിച്ച്. ബാലിശമായ ആ പെരുമാറ്റത്തിൽ സതിയുടെ സൂര്യവംശീയ ബോധത്തിന് മങ്ങലേറിയതായി തോന്നി. അത് പെരുമാറ്റ സംഹിതയുടെ ലംഘനമായി അവൾക്കു തോന്നി. ലാളിച്ഛ വേഷാൽകപ്പപ്പെട്ട കൂടിയെ പോലെ ശിവൻ കണ്ണുകളടച്ച് അഗ്നിക്ക് നേരെ നോക്കിയിരുന്നു. തനിക്ക് സന്തോഷമായ ഒരു ഭർത്താവിനെയാണ് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു നേർക്ക് ചെറിയൊരു മന്ദഹാസം പൊഴിച്ച്, കണ്ണുകളടച്ച് സതിയും അഗ്നിക്ക് നേരെ തിരിഞ്ഞു. അപ്പോഴും ആരോ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. വളരെ ഏകാഗ്രമായി നോക്കുന്നതുപോലെ.

നീലകണ്ഠന്റെ യാത്രാസംഘത്തിലെ അവസാനത്തെ കപ്പലും സരയു നദിയിലെ വളവു തിരിഞ്ഞ് അപരയക്ഷമായി. ശത്രുക്കൾ കാഴ്ചയിൽനിന്ന് മറഞ്ഞതോടെ നാഗൻ മരങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. ബ്രഹ്മണപൂജാരി പൂജ നടത്തിയ ആ സ്ഥലത്ത് അയാൾ നടന്നെത്തി. അയാളുടെ പിന്നാലെ നാഗാണിയും നൂറോളം സായുധ സൈനികരുമുണ്ടായിരുന്നു. നാഗനെ ഒറ്റയ്ക്കുവിട്ട്, വിനയപൂർവ്വം അല്പം അകലം പാലിച്ച് അവർ അവിടെ നിന്നു.

നാഗാണിയുടെ പരധാനമന്ത്രിയായ കാർക്കോടകൻ ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കി സമയം കണക്കുകൂട്ടി. പിന്നെ നിസ്സംഗമായി നാഗനെ നോക്കി. തന്റെ രാജ്യത്ത് ജനപ്രഭു എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആ നാഗൻ ഈ പൂജയിൽ ഇത്രയ്ക്ക് താല്പര്യം കാണിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അയാൾ അതിശയിച്ചു. ആ രാജാവിന് വലിയ ശക്തിയും അറിവുമുണ്ട്. ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ നാഗാണിയേക്കാൾ മികവുറ്റ ഒരു വ്യക്തിയായി കണക്കാക്കിപ്പോന്നിരുന്നു.

"മഹാരാണി" കാർക്കോടകൻ ചോദിച്ചു. "ജനപ്രഭുവിനോട് നാടിലേക്കു മടങ്ങണമെന്ന കാര്യം ഒന്നുകൂടി ഉപദേശിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് ഭവതിക്കു തോന്നുന്നില്ലേ?"

"കാർക്കോടകൻ" രാണി ചൊടിക്കുന്ന മട്ടിൽ പിറുപിറുത്തു. "നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചുകൊള്ളാം." രാണിയുടെ ക്ഷോഭത്തെക്കുറിച്ച് നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന കാർക്കോടകൻ പിൻവലിഞ്ഞു. എന്നാൽ രാണിയുടെ മനസ്സ് കാർക്കോടകന്റെ വാക്കുകൾ പരിഗണിച്ചു. രാണി പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞ് നാഗനെ നോക്കി. പരധാനമന്ത്രി പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് രാണിക്ക് സമമതികേൾസിച്ചു. നാഗന്മാർക്ക് ഉടനെ രാജ്യ തലസ്ഥാനത്തെത്തണം. ഒട്ടും സമയം കളയാനില്ലായിരുന്നു. നാഗന്മാരുടെ രാജ്യസഭ ഉടൻതന്നെ സമ്മേളിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. (ബംഗന്മാർക്കുള്ള

വൈദ്യസഹായത്തെക്കുറിച്ച് ഉള്ള വിഷയം വീണ്ടും ഉയർന്നുവരാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി വൻതുക ചെലവിടുന്നത് പല നാഗന്മാരെയും ഈ ബന്ധത്തിനോട് എതിർപ്പു പരക്കടിപ്പിച്ച്കുന്ന്വരാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന് മഹാറാണിപ്പറയും. പരയേകിപ്പും സമാധാനപരമികളായ നാഗന്മാരെ. തങ്ങളുടെ ദുഷ്കർമ്മത്തിന്റെ ഭാഗമായി സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഭരഷ്ട് കല്പിപ്പിക്കപ്പെട്ട അവർ സമാധാനത്തോടെ ജീവിക്കാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ബന്ധമില്ലാതെ തന്റെ പരതികാരനിർവ്വഹണം അസാധ്യമാണെന്ന് റാണിപ്പറയും. എന്ന് തന്നോട് കൂറു പുലർത്തിയിരുന്ന ബ്രഹ്മന്മാർക്ക് ഒരാവശ്യം വന്നപ്പോൾ അവരെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിയില്ലായിരുന്നു എന്ന്താണ് അതിലേല്ലാം ഉപരിയായ ഒരു കാര്യം.

അതേസമയം തന്റെ മരുമകനെ, ജനപരഭൂവിനെ കൈയൊഴിയാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. അവൻ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. നിത്യഷ്ടയായ ആ സ്ത്രീ അവന്റെ മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. അനാവശ്യമായ അപകടസാധ്യതകൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നവനായിരുന്നു അവൻ. രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ച് സതിയേയും ശിവനേയും ആർക്കിച്ഛതുപോലുള്ള വിധിവിധിതങ്ങൾ. അവളെ വധിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തിനാണ് അവൻ സ്വന്തം ജീവൻ അപകടത്തിൽപ്പെടുന്ന രീതിയിലൂടെ ആ പരവൃത്തി ചെയ്തത്? ആ ശ്രമത്തിനിടെ അവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലോ? ജീവനോടെ പിടിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾ അതിലുമേറെ വഷളാകുമായിരുന്നില്ലേ? നഗരത്തിൽവെച്ച് അവളെ പിടികൂടുക അസാധ്യമായതിനാൽ അയോദ്യയ്ക്കു പുറത്തേക്ക് അവളെ നയിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അങ്ങനെയൊരു ഉദ്യമം നടത്തിയതെന്ന് അവനതിനെ ന്യായീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണമെന്തായാലും ശരി സതിയെ കാശിയിലേക്കൊരു യാത്രയ്ക്ക് പരേരിപ്പിക്കുവാൻ അതുവഴി അവനു സാധിച്ചു. പക്ഷേ, ഭർത്താവും വലിയൊരു സൈന്യവും അവൾക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ അതിനിടയിൽനിന്ന് തടിക്കൊണ്ടുപോകു അസാധ്യമായിരുന്നു.

മരുമകൻ ചെറുതായി ഒന്ന് അനങ്ങുന്നത് അവർ കണ്ടു. കാർക്കോടക നോട്ടം അനുചരവൃന്ദത്തോടും അവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുവാൻ പറഞ്ഞ് അവർ അല്പം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

തന്റെ അറപ്പിടയിൽ പുതുതായി നിർമ്മിച്ച ഉറയിൽനിന്ന് നാഗൻ ഒരു കത്തിപുറത്തുതു. രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ച് സതി അവനുനേരെ എറിഞ്ഞ് കത്തിയായിരുന്നു അത്. വളരെ മോഹപൂർവ്വം അതിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നശേഷം അവൻ അതിന്റെ വായ്ത്തല തട്ടുവീരലിൽ ഒന്നുരപ്പിച്ചു. അതിന്റെ മൂർച്ഛയേറിയ അരിക്ക് ആ വീരലിലെ ചർമ്മത്തിൽ ചെറുതായി മുറിവേല്പിച്ചു. വളരെ രോഷത്തോടെ തലയാടിക്കൊണ്ട് അവനാ കത്തി ശക്തിയോടെ മണലിലേക്കു കൂത്തിത്താഴ്ത്തിയശേഷം മഹാറാണിയുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നു.

പൊടുന്നനെ അവൻ നിന്നു. എന്തോ ഒരു സന്ദേശം.

മരുമകന്റെ കേൾക്കാപ്പാടിൽനിന്നും തീർത്തും അകലെയായിരുന്ന റാണി തന്റെ മനസ്സിലെ ചിന്തകൾ പതിയെ പിറുപിറുത്തു.

"നമുക്കു പോകാം, മകനേ, അതിലൊരു കാര്യവുമില്ല. അത് പോകട്ടെ."

നാഗൻ അവിടെ വേരുറച്ചതുപോലെ നിന്നു. സന്ദേശം അവന്റെ മേൽ ഭാരമായി. സ്വാമി വെല്ലാതെ തളർന്ന് അവശനായിരിക്കുന്നവന്റെ കണ്ട്പോൾ അകലെ മാറിനിന്നിരുന്ന അനുചരന്മാർ നടുങ്ങിപ്പോയി. രാജ്ഞിയെ അഭ്യർത്ഥിച്ചെടുത്തിക്കൊണ്ട് നാഗൻ ആ കത്തി കൂത്തിയിറക്കിയ

സ്ഥലത്തേക്കു തന്നെ തിരിച്ചു നടന്നു. വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അയാൾ അത് വലിച്ചെടുത്ത് ആദരവോടെ നെറ്റിയിൽ ചേർത്തശേഷം അരപ്പട്ഡിലെ ഉയിലേക്കിട്തു.

അസ്പഷ്ടമായി ഒന്നു മൂളിയശേഷം ഒന്നു തിരിഞ്ഞ് റാണി കാർക്കോടകനോട് മുന്നോട്ടു വരാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. മരുമകൻ അംഗരക്ഷകരെ ഏർപ്പാടു ചെയ്തുകൊടുത്തശേഷം റാണി തലസ്ഥാനമായ പഞ്ചവടിയിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകും.

തുറമുഖക്കുലിയോ? എന്തൊരസംബന്ധം!

അയോദ്ധ്യയുടെ പരധാനമന്ത്രി സയമന്തകൻ അലറി.

"സുവദീപിനാചകർവർത്തിയുടെ വകയാണീ കപ്തൽ. വളരെ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെ, ഈ ഭൂമിയിലെത്തന്നെ ഏറ്റെടുത്ത് പരധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെ വഹിക്കുന്നതാണീ കപ്തൽ."

മഗധയിലെ പരധാനമന്ത്രിയായ അന്തകന്റെ അകമ്പടിത്തോണിയിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു സയമന്തകൻ. മറ്റെല്ലാ ചന്ദ്രവംശികളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി നിയമലിഖിതത്തിനോട് വിധേയത്വം പുലർത്തിയിരുന്ന അയാൾ മറ്റെല്ലാറ്റിനേയും അവഗണിച്ചു. നീലകണ്ഠനെ വഹിച്ചിരുന്ന ആ ഭീമൻ കപ്പലിനുനേരെ പരിഭ്രമത്തോടെ സയമന്തകൻ നോക്കി. ഭഗീരഥനോടും പർവ്വതേശ്വരനോടുമൊത്ത് മുകളിലെ കൈവരിയിൽ പിടിച്ച് നില്ക്കുകയായിരുന്നു ശിവൻ, ശിവൻ മഗധയിൽ തങ്ങണമെന്ന് നുണയ്ക്കുന്നത് സയമന്തകൻ അറിയാമായിരുന്നു. നഗരത്തിന്റെ പരാന്തർപരദേശത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നരസിംഹക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനം നടത്തുവാൻ ശിവൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. നീലകണ്ഠനെ നിരാശനാക്കുവാൻ സയമന്തകൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കപ്തൽ തുറമുഖത്തുപിടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തുറമുഖക്കുലി കൊടുത്താൽ അതു പിന്നെ അപകടമായൊരു കീഴ്വഴക്കമായിത്തീരും. സുവർണം സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചകർവർത്തിയുടെ കപ്പലിന് എങ്ങനെ തുറമുഖക്കുലിയൊടുക്കാൻ കഴിയും? സാമ്രാജ്യത്തിനകത്ത് എല്ലാ നദിയോര രാജ്യങ്ങളിലും അത് അനാവശ്യമായ, അപകടകരമായ ഒരു കീഴ്വഴക്കം സൃഷ്ടിക്കും. അന്തകനുമായുള്ള ചർച്ച വളരെ എളുപ്പം പൊടിപ്പോകാവുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണ്.

"കപ്തൽ ആരുടേതാണെന്ന് നോക്കൂ. എനിക്ക് കറിയേണ്ടതില്ല" അന്തകൻ പറഞ്ഞു. "ഇനി നിങ്ങളുടെ കപ്പലിൽ ശരീരമദ്ദേവൻ നേരിട്ട് എഴുന്നെള്ളുന്നുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ട കാര്യവും എനിക്കില്ല. നിയമം നിയമം തന്നെയാണ്. മഗധയിലെ തുറമുഖത്തു കുന്ന ഏതു കപ്പലും തുറമുഖക്കുലി കൊടുത്തേ തീരൂ. വെറും ആയിരം സുവർണ്ണനാണയം കൂലിയായി നൽകുന്നതിന് ദിലീപചകർവർത്തി ഇതര വിഷമിക്കുന്നതെന്തിന്?"

"പണമല്ല വിഷയം ആദരവാണ് കാര്യം." സയമന്തകൻ വാദിച്ചു.

"അങ്ങനെതന്നെ! ആദരവാണ് വിഷയം. അതുകൊണ്ട് കൂലികൊടു ക്കണം."

ശിവൻ അക്ഷമനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. "ഇതരനേരമായി അവരെന്ത് വർത്തമാനമാണ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?"

"പ്രഭോ," ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "അന്തകൻ തുറമുഖകാര്യ മന്ത്രിയാണ്. തുറമുഖ കുലി സംബന്ധിച്ച നിയമം പാലിക്ലമെന്താണ് അയാൾ നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. എന്റെ പിതാവിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള കപ്പലുകൾക്ക് ഇവിടെ തുറമുഖക്കുലി

കൊടുക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നാണ് സ്വയമന്തകൻ പറയുന്നത്. അത് എന്റെ അച്ഛന്റെ ബലഹീനമായ അഹന്തയ്ക്ക് അപമാനകരമാണെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. അന്തകൻ ഒരു വിഡ്ഢിയാണ്."

"നിയമം അനുസരിച്ചുവന്ന ഒരാളെ എന്തിനാണ് മൂഢനെന്ന് വിളിക്കുന്നത്?" പർവ്വതേശ്വരൻ മുഖം ചുളിച്ച് ചുറ്റും പറഞ്ഞു "നേരെമറിച്ച് അയാളെ ബഹുമാനിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്."

"ചിലപ്പോൾ സാഹചര്യംകൂടി നോക്കേണ്ടതായി വരും, സേനാപതേ."

"ഭഗീരഥ കുമാര, നിയമം അവഗണിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തെ ക്കുറിച്ച് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ."

സൂര്യവംശി ചന്ദ്രവംശി ജീവിതശൈലികളെപ്പൊലിയുയർത്തി ഒരു വാദപ്രതിവാദത്തിനുകൂടി സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ ശിവൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല.

"മഗധയിലെ രാജാവ് ഏതു തരത്തിൽ പെട്ട ഭരണാധിപനാണ്?"

"മഹേന്ദ്ര രാജാവോ?" ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു

"ഭൂലോക വിജയി എന്ന് നല്ലെ അതിനർത്ഥം?"

"അതേ. അങ്ങനെയാണ് പരഭോ. പക്ഷേ, അയാൾ ആ പേരിനോടു നീതി പുലർത്തുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ മഗധ വലിയൊരു രാജവംശമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ സ്വദീപ രാജവംശത്തിന്റെ അധിപനായിരുന്നു ഒരിക്കൽ അവിടുത്തെ രാജാവ്. അവരുടെ രാജാക്കന്മാർ സർവ്വാഭരണീയരായിരുന്നു. മഹത്തായ എല്ലാ രാജവംശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും സംഭവിക്കാറുള്ളതുപോലെ അയോഗ്യരായ പിൻതലമുറക്കാർ രാജവംശത്തിന്റെ അധികാരവും സമൃദ്ധിയും നാനാ വിധത്തിൽ ചീന്തലിനൊരുകാർ. മഗധയുടെ പഴയ മഹത്വത്തിനൊപ്പിച്ച് ജീവിക്കാൻ അവർ കഠിനമായി പരിശ്രമിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും അവരതിൽ അഭ്യുതകരമായി പരാജയപ്പെട്ടു. അവരുമായി അത്ഭുത നല്ല ബന്ധമല്ലെ അങ്ങനെയുള്ളത്."

"ശരിക്കും അതിനെന്താ കാരണം?"

"മുന്മുറ വർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുൻപ് സ്വദീപിന്റെ ഭരണം പിടിച്ചെടുക്കുവാനായി അയോദ്ധ്യയിലെ രാജവംശം അവരെ തോല്പിച്ചു. മഹത്തായ അശ്വമേധ യജ്ഞത്തിലൂടെയാണ് നടന്നത്. അക്കാലത്തെ അയോദ്ധ്യ ഭരിച്ചിരുന്നത് ഇന്നത്തെ അയോദ്ധ്യ ഭരിച്ചിരുന്ന മരപ്താവുകളെപ്പോലിരിക്കുന്നത് രാജാക്കന്മാരെല്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെയ്ക്ക് സങ്കല്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതുപോലെ സ്വന്തം സ്ഥാനവും, കപ്പത്തിൽനിന്നുള്ള വരുമാനവും നഷ്ടപ്പെടുന്നത് മഗധയ്ക്ക് അത്ഭുത ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല."

"ശരി, പക്ഷേ, ഇങ്ങനെയൊരു പക തുടരുന്നതിനു വേണ്ടതിലും ദൈർഘ്യമേറിയ കാലയളവാണ് മുന്മുറ വർഷം!"

ഭഗീരഥൻ ചിരിച്ചു. "ക്ഷത്രിയന്മാർ ദൈർഘ്യമേറിയ ഓർമ്മകളുള്ളവരാണ് പരഭോ. അന്ന് അയോദ്ധ്യയിൽ നിന്നേറ്റ് പരാജയത്തിന്റെ വിഷമം ഇന്നും അവർ പേറുന്നു. രണ്ടു നദികളുടെ സംഗമസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ സൈന്യാന്തികമായി മഗധയ്ക്ക് ഗുണമാർജ്ജിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സരയൂവിലേയും ഗംഗയിലേയും തുറമുഖങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് വ്യാപാരം നടത്തുന്ന വ്യാപാരികൾക്ക് ഏറ്റവും സൗകര്യപരമായ വ്യാപാരഭൂമിയായിരുന്നു മഗധ. അങ്ങനെയെ അശ്വമേധയ്ക്കിനോട് പരാജയമേറ്റതോടെ ആ ഗുണം അവർക്ക് നഷ്ടമായി. വ്യാപാര കേന്ദ്രങ്ങളിലും തുറമുഖങ്ങളിലും അവർക്ക് ഒട്ടുകേണ്ടിയിരുന്ന നികുതിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു പരിധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ ഏതാണൊരു നൂറുവർഷം മുൻപ് അങ്ങനെയെ ശത്രുയ്ക്ക് പുതിയൊരു ജീവൻ വെച്ചു.

"ആട്ടെ, അതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?"

"ഗംഗയുടെ പശ്ചിമഭാഗത്ത് പരയാഗ് എന്ന്നൊരു രാജവംശമുണ്ട്. ചരിത്ര പരമായിത്തന്നെ അതിന് മഗധയുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഭരണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന രാജവംശങ്ങൾ തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധമായിരുന്നു."

"പിന്നെ.....?"

"പിന്നെ, യമുന അതിന്റെ ഗതി മാറി മെലുഹ വിട്സ് സർവദീപിലൂടെ ഒഴുകിയപ്പോൾ പരയാഗിൽവെച്ച് ഗംഗയുമായി സംഗമിച്ചു." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"ആ സംഭവം പരയാഗിനെ വളരെ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലമാക്കി മാറ്റിക്കാണു അല്ലേ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"അതെ. പരഭോ. മഗധയെപ്പോലെതന്നെ അതും നദീതലവ്യാപാരത്തിനുള്ള പരധാനപ്പെട്ട കലവറയായിത്തീർന്നു. മഗധയെപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഉടമ്പടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യാപാര നികുതികളോ തുറമുഖ നികുതികളോ ഒടുക്കേണ്ട ബാധ്യത ആ രാജവംശത്തിനിലായിരുന്നു. യമുനയുടെ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ പുതുതായി ആരംഭിച്ച കച്ചവട കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും രാജ്യത്തിന് വ്യാപാരം നടത്തണമെങ്കിൽ പരയാഗിന് തുറമുഖകുലിയും നികുതിയും മറ്റും നൽകേണ്ടിയിരുന്നു. അതിന്റെ സമപത്ത്. ശക്തിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. അയോധ്യയെന്ന അധീശശക്തിയെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരു അശ്വമേധയാഗം നടത്തുന്നതിന് മഗധയെ പരയാഗ, പിന്തുണയ്ക്കുന്നുവെന്ന കിംവദന്തി പോലും പരന്നിരുന്നു. എന്ന്നാൽ എന്റെ മുതുമുത്തച്ഛൻ സുര്യവംശികളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെടുകയും മെലുഹയിലേക്കുള്ള ഒഴുക്ക് തടയുന്നതിനായി യമുനയിൽ ഒരു അണക്കെട്ട് നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ പരയാഗയുടെ പരധാന്യം വീണ്ടും നഷ്ടമായി. അന്നുമുതൽ അവർ അയോധ്യയെ കുറ്റപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്ക് സർവ്വവനാശം വരുത്തുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു പരാജയമേല്പിക്കുന്നതിനായി ഞങ്ങൾ ദുരുദ്ദേശത്തോടെ യുദ്ധം തോറ്റു കൊടുത്തുവെന്നാണ് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്."

"എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നു."

"അതെ" തലയാടിക്കൊണ്ട് ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "സത്യസന്ധമായി പറഞ്ഞാൽ എന്റെ മുതുമുത്തച്ഛൻ കടുത്ത യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ പരയാഗിച്ഛതിനാലാണ് ഞങ്ങൾ യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടത്."

"അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തെന്തെങ്കിലും പരസ്പരം വെറുക്കുന്നു?"

"എന്തെന്തെങ്കിലുംയിടലില, പരഭോ. അയോധ്യയും മഗധയും വളരെ അടുത്ത സൗഹൃദം പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു."

"അങ്ങനെയെങ്കിൽ, താങ്ങൾ ഇവിടെ സ്വാഗതം ചെയ്തപ്പോഴോ?"

ഭഗീരഥൻ പൊട്ടിപ്പിരിച്ചു. "ഞാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ അയോധ്യയുടെ പരതി നിധിയല്ലെന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. ഇവിടെ മാത്രമാണ് എന്റെ സംശയിക്കാത്തത്. എന്ന്നാൽ മഹേന്ദ്രരാജാവ് വലിയ സംശയാലുവാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും നമ്മുടെ മേൽ ചാരകുണ്ഡലങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നുണ്ടാകുമെന്ന് നമ്മൾ പരതിക്കഷിക്കണം. എല്ലാ പരധാന സന്ദർശകരുടെയും കാർയത്തിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്യും. അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരുടെ ചാരശൃംഖല അതർ മികവുറ്റതാണെന്നൊന്നും പറയാൻ വയ്യ. ഗൗരവതരമായ പരശ്നങ്ങളൊന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല."

"എന്റെ നിലകണ്ഠാ ഇവിടത്തെ വാതിലുകൾ തുറപ്പിക്കുമോ?"

ഭഗീരഥൻ പരിഭ്രമിച്ചതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. "എന്റെ പിതാവ് വിശ്വസിക്കുന്ന കാർയങ്ങളൊന്നുംതന്നെ മഹേന്ദ്രരാജാവ്

വിശ്വസിക്കുന്നില്ല, പരഭോ. അയോദ്ധ്യയുടെ ചക്രവർത്തി നീലകണ്ഠനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ മഗധ രാജാവ് അത് വിശ്വസിക്കുകയില്ല.

സ്വയമന്തകൻ കപ്തലിന്റെ ഗോവണി കയറിവരുന്ന ശബ്ദം മൂലം അവരുടെ സംഭാഷണം തടസ്സപ്പെട്ടു. നീലകണ്ഠന്റെ അടുത്തുവന്ന് അഭിവാദ്യം ചെയ്ത ശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു "അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ഒരു ഇടപാട് രൂപപ്പെടുത്തി പരഭോ. നമുക്കിവിടെ ഇറങ്ങാൻ സാധിക്കും. പക്ഷേ, പത്മുദിവസം നമ്മളിവിടെ താമസിക്കേണ്ടി വരും."

ശിവൻ പുരികം ചുളിർത്തു.

"തൽക്കാലത്തേക്ക് ഞാനീ കപ്തലിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം മഗധയിലെ കൊടാരത്തിലെ അതിഥി മന്ദിരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനു കൈമാറിയിരിക്കുകയാണ് പരഭോ, പത്മുദിവസം നമ്മളാ അതിഥി മന്ദിരത്തിൽ താമസിക്കും. നമ്മൾ അതിഥി മന്ദിരത്തിനു നൽകുന്ന വാടകയിൽനിന്ന് അയാൾ അന്തകന് തുറമുഖക്കുലി കൊടുക്കും. നമുക്ക് പോകണമെന്ന് തോന്നുമ്പോൾ, കപ്തലിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം തിരിച്ചു ദിലീപരാജാവിന്റെ പേരിലേക്കു ചാർത്തിത്തരും. നമ്മളിവിടെ പത്മുദിവസം താമസിച്ചാൽ അതിഥി മന്ദിരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന് തുറമുഖക്കുലി കൊടുക്കാനുള്ള പണവും അല്പം ലാഭവും ലഭിക്കും."

സ്വയമന്തകനെ നോക്കി ശിവൻ വാ പൊളിച്ച് നിന്നു. വിചിത്രമായ രീതിയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഈ ഒത്തുതീർപ്പ് സുതർക്കതെക്കുകുറിപ്പിലോടൊപ്പം പൊട്ടിപ്പിരിയുന്നതോ അതോ തന്റെ ചക്രവർത്തിയുടെ അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി സ്വയമന്തകൻ പരയോഗിച്ച് ബുദ്ധിശക്തിയെ അഭിനന്ദിക്കുകയോ വേണ്ടതെന്നായിരുന്നു. ശിവന്റെ സംശയം. തുറമുഖക്കുലി അവൻ നൽകുമെങ്കിലും സാങ്കേതികമായി അത് നൽകുന്നത് ദിലീപൻ ചക്രവർത്തിയായിരിക്കില്ല.

ശിവനേയും സതിയേയും അവരുടെ അനുചരേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു നീങ്ങിയിരുന്ന കപ്തലിന്റെ ഹൃദയം നാഗനും അയാളുടെ പടയാളികളും നിശ്ശബ്ദം പിന്തുടരുന്നതുണ്ടായിരുന്നു. നാഗന്മാരുടെ മഹാരാണിയും പരധാനമന്ത്രി കാർക്കോടകനും മഹാരാണിയുടെ അംഗരക്ഷകനും നാഗാ തലസ്ഥാനമായ പഞ്ചവടിയിലേക്ക് മടങ്ങിയിരുന്നു. നാഗന്റെ സൈനികസംഘം ചെറുതായിരുന്നതിനാൽ അതിവേഗം സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ശിവന്റെ ജലവാഹനങ്ങളെ അധികം ദൂരെയല്ലാതെ തന്നെ പിന്തുടരുന്നത് അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

നിരീക്ഷണ കപ്തലുകൾക്ക് കാണാൻ പറ്റാത്തവിധം, അതേസമയം അവരുടെ ജലയാനങ്ങളുടെ പാത കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന വിധം നദീതീരത്തുനിന്ന് അല്പം അകലം പാലിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അവർ പിന്തുടർന്നത്. മഗധ നഗരം ഒഴിവാക്കുവാനായി അവർ ഉൾപ്രദേശത്തേക്കു വലിഞ്ഞു. നഗരം കടന്ന് കഴിഞ്ഞാൽ വീണ്ടും നദീതീരത്തുകൂടെ സഞ്ചരിക്കുവാനായിരുന്നു അവരുടെ പദ്ധതി.

"അല്പദൂരം കൂടി മുന്നോട്ടുപോയാൽ മതി, പരഭോ" വിശ്വഭയുമ്മൻ പറഞ്ഞു. "പിന്നെ നമുക്ക് നദീതീരത്തുകൂടെ സഞ്ചരിക്കാം."

നാഗൻ തല കുലുക്കി.

പൊടുന്നനെ ആ വനത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ഉച്ഛത്തിലുള്ള ഒരു നിലവിളി ഉയർന്നു "അരുതേ....!"

നാഗൻ തൽക്ഷണം മുട്ടുകുത്തി താഴേക്കിരുന്നു. വിശ്വഭയുമ്മൻ കൈയാഗ്ധ്യത്തിലൂടെ അതിവേഗം നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി. ആ സൈനികസംഘം പെട്ടെന്ന് വീണ്ടും തറയിൽ കമിഴ്ന്നുകിടന്നു.

എന്നാൽ കുഴപ്പം ആരംഭിച്ചതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഒരു സ്തർഭൂതയുടെ നിലവിളി വീണ്ടും ഉയർന്നു. "അരുത്! ദയവായി അവനെ ഒന്നും ചെയ്യരുത്! അവനെ വിടു!"

സൈനികരോട് താഴെ കമഴ്ന്നുകിടക്കുവാൻ വിശ്വഭയമുന്മുഖം നിശ്ശബ്ദം ആംഗ്യം കാട്ടി. അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇനി ഒരു മാർഗ്ഗമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നോക്കം നീങ്ങി ആ പർവ്വതത്തെ വലംവെച്ച് പുഴയോരത്തേക്കു നടക്കുക. അഭിപ്രായം അറിയാനായി അയാൾ തന്റെ സ്വാമിയെനോക്കി. നാഗന്റെ കണ്ണുകൾ അപ്‌പോൾ ഹൃദയഭേദമായ ഒരു ദൃശ്യത്തിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അല്പമകലെ, മരങ്ങളാലും കുറ്റിച്ചെടികളാലും മറയ്ക്കപ്പെട്ട്, ആറോ ഏഴോ വയസ്സുവരുന്ന ഒരു ബാലനെ വിടാതെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ആദിവാസി സ്തർഭൂത കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആയുധധാരികളായ രണ്ടുപേർ, അത് മഗധൻ സൈനികരാകാനാണ് സാധ്യത, ആ ബാലനെ ബലമായി വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മെലിഞ്ഞ ശരീരപ്രകൃതിയായിരുന്നിട്ടും ആ സ്തർഭൂത അദ്ഭുതകരമായ കരുത്ത് പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ബാലനെ മുറുകെ പിടിച്ചു.

"നാശം!" മഗധസൈനികരിൽ മേധാവിയെന്ന് തോന്നിക്കുന്നത് ആൾ അലറി "എടാ തെണ്ണികളേ, ആ പെണ്ണിനെ തള്ളിമാറ്റ!"

ഗംഗാനദിക്കും നർമ്മദാനദിക്കും ഇടയിലുള്ള ജനവാസമില്ലാത്ത വനപർവ്വതം ആദിവാസികളുടെ താമസപർവ്വതമായിരുന്നു. മഹാനദികളുടെ തീരപർവ്വതങ്ങളിലെ നഗരങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സംസ്കാരസമൃദ്ധനായ ആളുകൾക്ക് ഇവർ പിൻനിരയിൽ ജീവിക്കുന്നത് ജന്തുക്കളായിരുന്നു. പ്രകൃതിയുമായി ഇണങ്ങിക്കഴിയണമെന്ന ശാഠ്യമുള്ളവരായിരുന്നതിനാലാണ് ഇവരെ പിന്നോക്കക്കാരെന്ന് വേർതിരിച്ചിരുന്നത്. മിക്ക രാജവംശങ്ങളും ഈ വനവാസികളെ അവഗണിച്ചപ്പോൾ മറ്റു ചില വിഭാഗങ്ങൾ ജനസംഖ്യവർദ്ധനവിനനുസരിച്ച് കൃഷിഭൂമി ആവശ്യം വന്നതിനാൽ വനവാസികളുടെ ഭൂമി കൈയേറി. ചില കർമ്മരാവട്കളെ ഈ നിസ്സഹായരായ മനുഷ്യജീവികളെ അടിമവേലക്കുവേണ്ടി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

മഗധ പരമുഖൻ ആ സ്തർഭൂതയെ ആണ് ചവിട്ടി. "നിനക്ക് മറ്റൊരു മകനെ കിട്ടും! പക്ഷേ, എനിക്ക് ചെറുക്കനെ വേണം! ഇവനെന്റെ എരുതുകളെ വിജയത്തിലേക്കു നയിക്കും! കഴിഞ്ഞ മൂന്നുവർഷമായി എല്ലാ മത്സരങ്ങളും ജയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്റെ പിതാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തമായ വിജയപര്യടത്തിൽ ഇതോടെ അവസാനിപ്പിക്കും!"

മറച്ചു പിടിക്കാനാവാത്ത വെറുപ്പോടെ നാഗൻ ആ മഗധപരമുഖനെ നോക്കി. ചന്ദ്രവംശിപർവ്വതങ്ങളിലെ ആളുകൾക്കിടയിൽ കാളയോട് മത്സരം വ്യാപകമായ ഒരു ഹരമായിരുന്നു. വലിയ തോതിൽ പന്തയം നടന്നിരുന്ന ഈ മത്സരത്തിന് രാജകീയ താല്പര്യവും ഇടപെടലുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. അലറിവിളിച്ച് കാളകളെ പരകോപിപ്പിച്ച് ഓടിക്കുവാൻ കാളയോട്കാർ വേണ്ടിയിരുന്നു. അതേസമയം കാളയുടെ പുറത്തുകയറിയിരുന്ന അവയെ ഓടിക്കുന്നത് വർക്കു വല്ലാത്ത ഭാരമുണ്ടെങ്കിൽ അത് കാളയുടെ ഓടം സാവധാനത്തിലാക്കും. അതുകൊണ്ട് ആറുവയസ്സിനും എട്ടുവയസ്സിനുമിടയിലുള്ള ആൺകുട്ടികളാണ് ഇതിന് ഏറ്റെടുക്കുന്നത്. അനുയോജ്യരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. കുട്ടികളെ ഈ കാളകളുടെ പുറത്ത് കെട്ടിവെയ്ക്കും. ഭയം കൊണ്ട് അവർ ഉറക്കെ നിലവിളിക്കും. ഈ മത്സരത്തിനിടയിൽ കാളയെങ്ങാനും വീണാൽ പുറത്തിരിക്കുന്നത് കുട്ടികൾക്ക് ഗുരുതരമായി പരിക്കുപറ്റുകയോ അല്ലെങ്കിൽ മരണപ്പെടുകയോ ചെയ്യും.

വാൾ വലിച്ചുറിയ തന്റെ അനുയായികളിലൊരാളോട് മഗധപരമുഖൻ

തലയാട്ടി. അയാൾ ആ സ്ത്രീയെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ഞാൻ മര്യാദ പാലിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ഒന്നുകിൽ നീ നിന്റെ മകനെ വിട്തു താ അല്പലെങ്കിൽ എനിക്ക് നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കേണ്ടി വരും."

"പറ്റിലേ."

മഗധ സൈനികൻ വീശിയ വാൾ ആ അമ്മയുടെ വലതുകൈ വെട്ടിവിഴ്ത്തവേ ചീറ്റിയ രക്തം ആ ബാലന്റെ മുഖത്ത് വീണപ്പോൾ സാന്ത്വനിപ്പിക്കാനാവാത്തവിധം അവനുറക്കെ കരഞ്ഞു.

അച്ഛന്റെ വായ് തുറന്നു പിടിച്ചു നാഗൻ ആ സ്ത്രീയെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ചോര പുരണ്ട് അവളുടെ വലതുകൈ തുണ്ടി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ത്രീ തന്റെ ഇടതുകൈ കൊണ്ട് അപ്പോഴും തന്റെ മകനെ മുറുകെ ചേർത്തുപിടിച്ചു.

വിശ്വദൂതൻ തലകുലുക്കി. വൈകാതെത്തന്നെ ആ സ്ത്രീ കൊല്ലപ്പെടുമെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. തന്റെ സൈനികരോടു പുറകോട്ടു നിരങ്ങിമാറിക്കൊള്ളുവാൻ അയാൾ കൈ കൊണ്ട് ആംഗ്യം കാട്ടി. അയാൾ തന്റെ യജമാനന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. പക്ഷേ, നാഗൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ ദുരുതഗതിയിൽ മുന്നോട്ട്, ആ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങിയിരുന്നു. പരിഭ്രാന്തനായ വിശ്വദൂതൻ തലതാഴ്ത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ യജമാനന്റെ പിന്നാലെ ഓടിച്ചെന്നു.

"അവളെ കൊന്നുകള!" മഗധ പരമാണി ആജ്ഞാപിച്ചു.

അവളെ വെട്ടുവാനായി മഗധൻ സൈനികൻ വാളുയർത്തി. പെട്ടെന്ന് നാഗൻ മരങ്ങളുടെ മറവിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നു. അയാൾ ഒരു കത്തി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. തനിക്ക് എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് വാൾ പിടിച്ചിരുന്ന ആ സൈനികന്റെ കൈക്കു വെട്ടേറ്റു. വാൾ താഴേക്കു തെറിച്ചുവീണു.

മഗധൻ സൈനികൻ വേദന കൊണ്ടു പുളഞ്ഞ്പോൾ നാഗൻ രണ്ട് കത്തികൾ കൂടി പുറത്തെടുത്തു. എന്താൽ അവരുടെ പുറകിൽ ഒരു സൈനിക വ്യൂഹമുള്ള കാര്യം അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അവരിലൊരാൾ അച്ഛ് തൊടുത്തിരുന്നു. അയാൾ അത് നാഗനു നേരെ തൊടുത്തുവിട്തു. അത് നാഗന്റെ ഇടതു ചുമലിൽ തോൾകവചത്തിനും മാർച്ചട്കുമിടയിലൂടെ അസ്ഥി വരെ കയറിച്ചെന്നു. ആ ആഘാതത്തിൽ നാഗൻ താഴെ വീണു. വേദന അയാളെ നിശ്ചലനാക്കി.

യജമാനൻ വീണതു കണ്ട്പോൾ നാഗന്മാരുടെ സൈനികസംഘം ഉഗ്രമായി അട്ഘസിച്ചുകൊണ്ട് പാഞ്ഞെടുത്തു.

"പ്രഭോ" നാഗനെ എഴുന്നേല്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ നിലവിളിച്ചു.

"നിങ്ങളൊക്കെ ആരാണ്? തന്റെ സൈനികരുടെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെന്നു കൊണ്ട് നാഗന്മാരെ നോക്കി മഗധ പരമാണി ചോദിച്ചു.

"ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ ഓടി രക്ഷപ്പെടുകൊള്ളുക." യജമാനനെ ആക്രമിച്ചതിൽ പരകോപിതനായിക്കൊണ്ട് ഒരു നാഗസൈനികൻ അട്ഘസിച്ചു.

"ബ്രഹ്മന്മാർ" അവരുടെ ഭാഷ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു മഗധ സൈനികൻ വിളിച്ചു കൂവി. "തെണ്ടികളെ, നിങ്ങളെക്കുറിച്ചിവിടെ എന്താണ് കാര്യം?"

ബ്രഹ്മന്മാർ! ബ്രഹ്മന്മാരല്ല!

"ഞാനെന്താ, നിങ്ങളെ പറയുന്നത് കേൾക്കണോ? എന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നും കടന്നു പോവിൻ."

വിശ്വദൂതന്റെ സഹായത്താൽ നാഗൻ എഴുന്നേല്പുന്ന് നോക്കി

നിന്നിരുന്ന നാഗന്മാർ അതിനോടു പരതികരിച്ചിരിപ്പിലെ. വിശ്വഭയമെന്നോട് പുറകിലേക്കു മാറുവാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നാഗൻ തന്റെ ചുമലിലെ അസ്ത്രം വലിച്ച് പുറത്തുതുറന്നുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അത് വലുതായ ഉള്ളിലേക്കു കയറിപ്പോയിരുന്നു. അതിന്റെ കടലാശ്ശി മുറിച്ച് അയാളത് പുറത്തുറുത്തിട്ടു.

നാഗന്റെ നേരെ ഉഗ്രമായി കൈ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് മഗധ പരമാണി അലറി. “ഞാൻ, ഉഗ്രസേനൻ, മഗധയിലെ രാജകുമാരൻ. ഇതെന്റെ രാജ്യം. ഇവിടെയുള്ളവർ എന്റെ സ്വന്തം. വഴിയിൽനിന്ന് മാറ്.”

ആ രാജകീയ ജലപനത്തോട് നാഗൻ പരതികരിച്ചിരിപ്പിലെ.

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട് അന്നുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഉള്ളിൽ തടസ്സപ്പെട്ട ദൃശ്യമാണ്. ആ വനവാസി മാതാവ് ഏതാണ്ട് ബോധരഹിതയായി കിടക്കുന്നു. രക്തം വാർന്നു പോയതു മൂലം അവളുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞുകിടന്നു. അവളുടെ ശരീരം വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്ന് തേങ്ങിക്കരയുവാനുള്ള ശേഷി പോലും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എന്നിടം തന്റെ മകനെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. അവളുടെ കൈ അപ്പോഴും അവനെ ചുറ്റിയിരുന്നു. അവളുടെ ശരീരം അവന്റെ ശരീരത്തിനു മുന്നിൽ സുരക്ഷിതത്വം നൽകുന്നതുപോലെ നിലകൊണ്ടു.

എന്തൊരമ്!

നാഗൻ ചുറ്റും നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ രോഷം കൊണ്ടു ജ്വലിച്ചു. ശരീരം വലിഞ്ഞുതുറന്നു. അയാൾ മുഷി ചുരുട്ടി ഇറുക്കിപ്പിടിപ്പിച്ചു. പേടിപ്പിക്കുന്ന വിധം ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ അയാൾ മന്ത്രിച്ചു “ഒരമ് സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവനെപ്പോലെ നിലകൊണ്ടു. അവളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവോ?

ആ മൃഗമായ ശബ്ദത്തിൽനിന്ന് കടുത്ത ഭീഷണി ഇററി വീണു. രാജകീയ അഹന്തയിൽ ലക്കുകെട്ട ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഉള്ളിലേക്കു പോലും അതു കടന്നുചെന്നു. എന്നാൽ സേവപിടിതയ്ക്കായ തന്റെ അനുചരന്മാർക്കു മുന്നിൽവെച്ച് പിന്തിരിയാൻ ഉഗ്രസേനനു കഴിഞ്ഞില്ല.

കാലാനുസൃതമല്ലാത്ത ഒരു മുഖമുടിയണിഞ്ഞ ഏതോ ഒരു കിറുക്കൻ ബ്രംഗൻ ഉഗ്രസേനന്റെ ഇരയെ നിഷേധിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. “ഇതെന്റെ രാജ്യമാണ്. എനിക്ക് തോന്നുന്നവരെ ഞാൻ ഉപദ്രവിച്ചെന്നിരിക്കും. നിനക്ക് നിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഇവിടെനിന്നുപോവുക. നിനക്ക് ഉഗ്രസേനന്റെ കരുത്തേന്താണെന്ന് അറിഞ്ഞതുകൂടും.....”

“സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഒരമയെ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ നീ ഒരുമ്പെടുന്തോ?”

അവസാനം ഭയം തലച്ചോറിനുള്ളിലേക്കു കടന്നു ചെന്നതോടെ ഉഗ്രസേനൻ നിശ്ശബ്ദനായി. തന്റെ അനുചരന്മാർക്കു നേരെ അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. നാഗന്റെ ശബ്ദത്തിൽനിന്ന് ബഹിർഗമിച്ച ഭയാനകത അവർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു.

നടുങ്ങിപ്പോയ വിശ്വഭയമെന്നൻ തന്റെ യജമാനനെ തുറിച്ചു നോക്കി. സ്വാമി ഇതരയധികം ശബ്ദമുയർത്തി സംസാരിക്കുന്നത് അയാൾ ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ല. നാഗന്റെ ശ്വാസോച്ഛവാസം കനത്തു. കടിച്ഛുപിടിച്ഛു പല്ലുകൾക്കിടയിലൂടെ ഇടയ്ക്കിടെ അത് പുറത്തു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ ദേഹം ക്ഷോഭം കൊണ്ടു കനത്തു.

പിന്നെ നാഗന്റെ ശ്വാസം സാവധാനം സാധാരണ നിലയിലാവുന്നത് വിശ്വഭയമെന്നൻ അറിഞ്ഞു. അയാൾക്കത് തൽക്ഷണം മനസ്സിലായി. യജമാനൻ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അരപ്പടയിലേക്കു കൈയെത്തിച്ച് നാഗൻ ആ നീളൻ വാൾ വലിച്ച്

പുറത്ത് തെടുത്ത്. അയാളത് ശരീരത്തിൽനിന്ന് അകറ്റിപ്പിടിച്ഛുകൊണ്ട് പ്രഹരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. പിന്നെ അയാൾ ഒരു മന്ത്രണത്തിലൂടെ ആജ്ഞാപിച്ചു "ഇവരോടു ദയവ് വേണ്ട."

അരപ്പടയിലേക്കു കൈയെത്തിച്ച് നാഗൻ ആ നീളൻ വാൾ വലിച്ച് പുറത്ത് തെടുത്ത്. അയാളത് ശരീരത്തിൽനിന്ന് അകറ്റിപ്പിടിച്ഛുകൊണ്ട് പ്രഹരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. പിന്നെ അയാൾ ഒരു മന്ത്രണത്തിലൂടെ ആജ്ഞാപിച്ചു "ഇവരോടു ദയവ് വേണ്ട."

യജമാനനോടു കൂറു പുലർത്തിയിരുന്ന ബ്രഹ്മ സൈനികർ അട്ഠഹസിച്ഛുകൊണ്ട് യജമാനനു പിന്നാലെ മുന്നോട്ടു കുതിച്ഛു. ഹതഭാഗ്യരായ മഗധൻ സൈനികർക്കുമേൽ അവർ ചാടി വീണു.

യാതൊരു ദയവും അവർ കാണിച്ചില്ല.

മഗധയിലെ പുരോഹിതൻ

മൂന്ന്

നരസിംഹക്ഷേത്രത്തിലേക്കു പോകുവാനായി അതിരാവിലെതന്നെ ശിവൻ അതിഥി മന്ദിരത്തിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. ഭഗീരഥൻ, ദ്രപകു, സ്വയമന്തകൻ, നന്തി, വീരഭദ്രൻ എന്നിവർ ശിവനെ അനുഗമിച്ഛു.

അയോദ്യയേക്കാൾ വളരെ ചെറിയൊരു പട്ടണമായിരുന്നു മഗധ, സൈനികമായോ വാണിജ്യപരമായോ ഉള്ള വിജയങ്ങളോ അതിനെ തുടർന്നുള്ള വർത്തോതിലുള്ള കുടിയേറ്റമോ ഒരുതരത്തിലും ബാധിക്കാത്ത ആ പട്ടണം. ഇരുവശവും മരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മനോഹരമായ പാതകൾകൊണ്ട് അലംകൃതമായിരുന്നു. അയോദ്യയുടെ അംബരചുംബിതമായ വാസ്തുവിദ്യാ മഹിമയോ, ദേവഗിരിയിലെ വിസ്മയകരമായ സംഘടനാ ചാരുതയോ ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടുപോലും ആ പട്ടണത്തിന് കർക്കശമായ മെലുഹൻ ക്രമവൽക്കരണത്തിന്റെ മുഷിപ്പോ സ്വദീപിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരിയുടെ കടുത്ത അലങ്കോലമോ അനുഭവപ്പെടാതിരുന്നില്ല.

മനോഹരമായ നരസിംഹക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന നഗരത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗത്തേതുവാൻ ശിവനും അനുചരസംഘത്തിനും അരമണിക്കുറിലധികം വേണ്ടിവന്നില്ല. മനോഹരമായ ആ ശ്മശാനഭവനത്തിൽ നിന്നിരുന്ന ക്ഷേത്രപരമ്പരപ്പിലേക്ക് ശിവൻ പരവേശിച്ഛു. ശിവന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അനുചരവൃന്ദം ക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്ത് കാത്തുനിന്നു. എന്നാൽ അവർ പുറത്ത് കാത്തുനിന്നത് ക്ഷേത്രത്തിനകത്ത് സംശയാസ്പദമായി ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞശേഷം മാത്രമാണ്.

ആ ക്ഷേത്രത്തിനു ചുറ്റുമായി സമചതുരാകൃതിയിലുള്ള വലിയൊരു ഉദ്യാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ പശ്ചിമാതിർത്തിയിൽനിന്നും വളരെ അകലെയുള്ള രുദ്രഭഗവാന്റെ നാടിലെ ഗൈലി കടംകൊണ്ടതായിരുന്നു അത്. അതിവിദഗ്ദ്ധമായി രൂപകല്പന ചെയ്ത ഭീമാകാരമായ ഒരു ജലധാര ആ ഉദ്യാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭാഗത്ത് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ ജലവിതരണ മാർഗ്ഗങ്ങളും പുതുമുഖങ്ങളും പുൽതകിടികളുമെല്ലാം അമ്ബരപിക്കുന്ന ക്രമചാരുതയോടെ പരന്നു കിടന്നു. അതിന്റെ ഏറ്റവും അറ്റത്തായി നരസിംഹക്ഷേത്രം സ്ഥിതി ചെയ്തു. ശുദ്ധമായ വെണ്ണക്കല്പിൽ നിർമ്മിതമായ ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പരധാന മണ്ഡപത്തിലേക്കു കയറുവാൻ വലിയൊരു ചവിട്ടു പടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ എഴുപതു വാരയോളം ഉയരമുള്ള ഒരു ഗോപുരം ഉയർന്നു നിന്നു. നിരവധി ദേവീദേവന്മാരുടെ രൂപങ്ങൾ അതിന്മേൽ

കൊത്തിവെച്ചിരുന്നു. സുവദീപദേശത്തിന്റെ സമീപത്തു മുഴുവനും കൈവശമുള്ളപ്പോഴായിരിക്കുകയും മഗധ ഈ അദ്ഭുതകരമായ ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുക എന്ന് ശിവൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ചവിട്ടുപടിയിൽ തന്റെ മെതിയടി ഊരിവെച്ച് ചവിട്ടുപടികൾ കയറി ശിവൻ പരധാന ക്ഷേത്രത്തിലേക്ക് പരവേശിച്ഛ. അവിടെ ഏറ്റവും അറുത്തായിരുന്നു ശ്രീകോവിൽ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത്. അതിനകത്ത് രാജകീയമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സിംഹാസനത്തിലായിരുന്നു നരസിംഹ ഭഗവാന്റെ വിഗ്രഹം. രൂർഭഗവാനേക്കാളും സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപാണ് നരസിംഹ ഭഗവാൻ ജീവിച്ചിരുന്നത്. നരസിംഹ ഭഗവാന്റെ പരമിയ പൂർണ്ണമായ പരമിയായാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അതിശക്തനായിരിക്കുമെന്ന് ശിവൻ തോന്നി. അസാധാരണ ഉയരമുള്ള, ഏകദേശം എട്ടടിയോളം ഉയരം വരുന്ന ചെങ്കുത്താൻമാരെപ്പോലും ഭീതിഭരാക്കുന്ന ആ ശരീരത്തിലേക്ക് ശിവൻ ഉററുനോക്കി. അസാധാരണ പുഷ്ടിയുള്ള ആ കൈകളിൽ നീളൻ നഖങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാന്റെ കൈകൾ തന്നെ യജനകമായ ആയുധമായിരിക്കുമെന്ന് ശിവനു തോന്നി.

എന്നാൽ നരസിംഹഭഗവാന്റെ മുഖമാണ് ശിവനെ നടുക്കിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായ്ക്കു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന ചുണ്ടുകൾ സങ്കല്പിക്കാനാവാത്ത വിധം വലുതായിരുന്നു. ഭഗവാന്റെ മീശ മനുഷ്യരുടേതുപോലെ താഴേക്ക് ഒഴുകിയിറങ്ങുന്നതായിരുന്നില്ല. പൂച്ഛയുടെ മീശപോലെ അത് എഴുന്നുന്നിന്നു. ഭഗവാന്റെ മൂക്ക് അസാധാരണ വലിപ്പമുള്ളതായിരുന്നു. അതിനിരുവശത്തും രൂക്ഷതയാർന്ന കണ്ണുകൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിലെ രോമങ്ങൾ സടപോലെ എഴുന്നുന്നിന്നു. സിംഹമുഖമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെയായിരുന്നു ആ ഭഗവദ് രൂപം.

ഭഗവാൻ ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ചന്ദ്രവംശികളെ ഇദ്ദേഹത്തെ നാഗവംശജനായി പരിഗണിക്കുമായിരുന്നു. ആദരവിനു പകരം ഭയമായിരിക്കും അവർക്കദ്ദേഹത്തോടുള്ള വികാരം സ്ഥിരത എന്തൊന്നിലില്ലാത്ത അവർക്ക്?

"സ്ഥിരത എന്തെന്ന് കോവർകുഴുതകളുടെ ഗുണവിശേഷമാണ്."

തന്റെ ആലോചനകൾ ആരോ ഒരാൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ എന്ന് അതിശയപ്പെട്ട് ശിവൻ മുഖമുയർത്തി നോക്കി

ഒരു വസുദേവ ബ്രാഹ്മണൻ തൂണുകൾക്കു പിന്നിൽനിന്ന് പരയ്ക്കപ്പെട്ടു. ശിവൻ ഇതുവരെ കണ്ടതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും കുറിയ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു അയാൾ; ഉയരം അഞ്ചടിക്കു തൊട്ടു മുകളിൽ. എന്നാൽ മറ്റെല്ലാവരിയ്ക്കും മറ്റു വസുദേവബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെയായിരുന്നു അയാളുടെ പരകൃതി. മഞ്ഞു പോലെ വെളുത്ത തലമുടി. വാർദ്ധക്യമൂലം മെലിഞ്ഞുണങ്ങിയ മുഖം. കാവിമുണ്ടും അംഗവസ്ത്രവുമായിരുന്നു ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷം.

"താഴെക്കളങ്ങനെ.....".

"അതൊരു പരധാനപ്പെട്ട കാർയമല്ല." ശിവന്റെ ചിന്തകളെ എങ്ങനെ ഗ്രഹിച്ചുവെന്ന് വിശദീകരിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു പരധാനവിഷയമല്ലെന്ന് മട്ടിൽ അയാൾ കൈ ഉയർത്തിക്കാണിച്ച് ഇടയ്ക്കുകയറി പറഞ്ഞു.

ആ സംഭാഷണം..... വേറൊരു സമയം....മഹാനായ നീലകണ്ഠൻ

ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശബ്ദം തന്റെ തലയ്ക്കകത്തു മുഴങ്ങിയിരുന്നുവെന്ന് ശിവൻ ആണയിട്ടു പറയുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. അകലെയിന്നും കടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം പോലെ ഇടയ്ക്കുവെച്ച് മുറിഞ്ഞതുപോലെയായിരുന്നു ആ ശബ്ദം. വളരെ മൃദുലം. അവി്യക്തം. എന്നാൽ അത് ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു. ആ

ബ്ലാഹ്മണപണ്ഡിതന്റെ ചുണ്ട് അനങ്ങുന്നില്ലെന്നു കണ്ട്പോൾ ശിവൻ നെറ്റിച്ചിട്ടില്ല.

ഓ വാസുദേവപ്രഭോ....ഈ വിദേശി....ആകർഷണീയനാണ്.

ശിവൻ പണ്ഡിതരുടെ ശബ്ദം ഒരിക്കൽക്കൂടി കേട്ടു. പണ്ഡിതർ ചെറുതായി പുഞ്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നീലകണ്ഠ തന്റെ ചിന്തകൾ ഗർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു പറയാൻ കഴിയും.

"താങ്കൾ അതു വിശദീകരിക്കാൻ തയ്യാറല്ലേ?" ശിവൻ മന്ദസ്മിതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

ഇല്ല. നിങ്ങളുടെ നിശ്ചയമായും....ഇനിയും..... അതിനു പാകമായിട്ടില്ല.

മറ്റു വസുദേവന്മാരെപ്പോലെതന്നെയായിരുന്നു ഈ ബ്ലാഹ്മണന്റെ പ്രകൃതി. എന്ന്യാൽ ഇയാളുടെ സ്വഭാവം തീർത്തും വേറിട്ടതായിരുന്നു. പരമമെന്ന് തോന്നുംവിധം കാര്യങ്ങൾ വെട്ടിത്തുറന്ന് പറയുന്ന ശുദ്ധപ്രകൃതിക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. എന്ന്യാൽ ആ പ്രകടമായ പാരുഷ്യം മന:പൂർവ്വമായിരുന്നില്ല എന്ന് ശിവനറിയാമായിരുന്നു. ഈ ബ്ലാഹ്മണന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള ചാപല്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നു അത്.

ഒരുപക്ഷേ, ഈ ബ്ലാഹ്മണൻ മറ്റൊരു ജന്മത്തിൽ ചന്ദ്രവംശിയായിരുന്നിരിക്കാം.

"ഞാൻ വസുദേവനാണ് ബ്ലാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു. "മറ്റൊരു വ്യക്തിത്വവും ഞാനിപ്പോൾ വഹിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പൂർണ്ണമല്ല ഭർത്താവുമല്ല പിതാവുമല്ല. ഞാനൊരു ചന്ദ്രവംശിയുമല്ല. ഞാനൊരു വസുദേവൻ മാത്രം."

"ഒരു മനുഷ്യന് നിരവധി വ്യക്തിത്വങ്ങളുണ്ട്, പണ്ഡിറ്റ്ജി."

ബ്ലാഹ്മണൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി.

"അങ്ങ് വസുദേവനായി ജന്മമെടുത്തതാണോ?"

"ആരും വസുദേവനായി ജനിക്കുന്നില്ല, നീലകണ്ഠ പ്രഭോ. നിങ്ങളളത് ആർജ്ജിക്കുകയാണ്. ചന്ദ്രവംശികൾക്കും സൂര്യവംശികൾക്കും ഒരുപോലെ പണ്ടെടുക്കാവുന്ന ഒരു മത്സരപരീക്ഷയുണ്ട്. അതിൽ വിജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ താങ്കൾക്ക് എന്തുമായിത്തീരാം. താങ്കൾ അത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ വ്യക്തിത്വങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുക. താങ്കളൊരു വസുദേവനായിത്തീരും."

"പക്ഷേ വസുദേവനാകുവാനുള്ള അവകാശമാർജ്ജിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ നിങ്ങളൊരു ചന്ദ്രവംശിയായിരുന്നു." ഒരു വാസ്തവം പരസ്പരം വിരുദ്ധമായിട്ടായിട്ട് ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ശിവന്റെ പ്രസ്താവന അംഗീകരിക്കുന്ന മട്ടിൽ ബ്ലാഹ്മണൻ ചിരിച്ചു.

ഉത്തരം ലഭിക്കേണ്ടതായ നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾ ശിവന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്ന്യാൽ ഈ വാസുദേവനോട് പ്രത്യേകിച്ചു ഉന്നയിക്കാനുള്ള ഒരു ചോദ്യം ശിവന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു.

"കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് രാമജന്മഭൂമി ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ച്, എന്റെ ഭാര്യയും ദുഷ്ടനിഗ്രഹമല്ലെന്നും ദുഷ്ടത കണ്ടെത്തുകയാണെന്നും ഒരു വസുദേവ ബ്ലാഹ്മണൻ എന്തോടു പറയുകയുണ്ടായി." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

വസുദേവ ബ്ലാഹ്മണൻ തലകുലുക്കി.

"ഞാനിപ്പോഴും ആ ആശയം മനസ്സിലിട്ട്

അപ്രഗത്ഥിച്ച്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ചോദ്യം അതല്ല."

ശിവൻ തുടർന്ന് "അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറ്റൊരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചാണെന്ന് സംശയം. സൂര്യവംശികൾ പരമപുരുഷത്തേയും ചന്ദ്രവംശികൾ സർവ്വൈതര്യ ശക്തിയേയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. എന്താണതിന്റെ അർത്ഥം? ഇതിന് പുരുഷനും സ്ത്രീയുമായി യാതൊരു

ബന്ധവുമില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം."

"ഇതിൽക്കൂടുതൽ വ്യക്തത താങ്കൾക്ക് എവിടെനിന്നും ലഭിക്കുകയില്ല, സുഹൃത്തേ. താങ്കൾ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ഇതിന് സത്വിയുമായും പുരുഷനുമായും യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. സൂര്യവംശികളുടെയും ചന്ദ്രവംശികളുടെയും ജീവിതരീതിയുമായി മാതൃമേ ഇതിനു ബന്ധമുള്ളൂ."

"ജീവിതരീതിയോ?"

"ഉഗ്രസേന രാജകുമാരന് കൊല്ലപ്പെടുവെന്ന്ോ?" ഭഗീരഥന് ചോദിച്ചു.

"അതെ, കുമാരന്" സയമന്തകന് പതിയെ പറഞ്ഞു. "വളരെ വിശ്വസനീയമായ വ്യക്തതകളിലെ നിന്നാണ് എനിക്ക് വിവരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്."

"ശ്രീരാമദേവന് തുണയ്ക്കട്ടെ! ഇതാണ് നമുക്ക് വേണ്ടത്. അയോധ്യയിലെ നിന്നുള്ളവരാണ് ഈ കൊലയ്ക്കു പിന്നിലെന്ന് മഹേന്ദ്രരാജാവ് കരുതിക്കൊള്ളൂ. അയാളെ എത്ര പരതികാരവാഞ്ചരയുള്ളവനായിത്തീരുമെന്ന് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ."

"അയാളെ അങ്ങനെയൊന്നും ചിന്തിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു, കുമാരന്" സയമന്തകന് പറഞ്ഞു. "നമുക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണത്."

"അവരുടെ ചാരന്മാർ നമ്മെ പിന്തുടരുന്നതുകൊണ്ടാണ്." നന്തി പറഞ്ഞു. "നഗരത്തിലെത്തിയതുമുതൽ നമ്മൾ എവിടെയാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ നീക്കങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർക്ക് വ്യക്തമായ വിവരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് നമ്മെ കുറ്റപ്പെടുത്താനാകില്ല."

"അതല്ല, നന്തി" ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു "തന്റെ പുത്രനെ വധിക്കുവാനായി നമ്മൾ ഘാതകരെ വാടകക്കെടുത്തതാണെന്ന് മഹേന്ദ്രരാജാവിന് വിചാരിക്കാമല്ലോ. പറഞ്ഞതുപോലെ ചാരന്മാർ എവിടെ?"

"അവർ രണ്ടുപേരുണ്ട്" ചാരന്മാർ നില്ക്കുന്നിടത്തേക്ക് കണ്ണുകാണിപ്പുകൊണ്ട് ദ്രുപദ പറഞ്ഞു. "അവർ പരിപൂർണ്ണ വൈദഗ്ദ്ധ്യം കൈവരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാണ്. ആ വ്യക്തത അവരെ ശരിക്കും മറച്ചു പിടിക്കുന്നില്ല."

ഭഗീരഥന് ഒരു നേർത്ത പുഞ്ചിരി തൂകി.

"അത് സുരപദ്മനായിരിക്കാം" സയമന്തകന് പറഞ്ഞു "മഗധയിലെ ഇളമുറമുറപ്പുരാൻ യാതൊരു ദയാ ദാക്ഷിണ്യവുമില്ലാത്ത ആളാണെന്ന് സിംഹാസനം കൈവശപ്പെടുത്തുവാനായി അദ്ദേഹമായിരിക്കാം. ഈ പാതകത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുകളെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക."

"അല്ല" കണ്ണുകളെ ഇറുക്കിക്കൊണ്ട് ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു. "സുരപദ്മനാണ് മഹേന്ദ്ര രാജാവിന്റെ പുത്രിമാരിൽ ഏറ്റവും കഴിവുറ്റവൻ. എന്തൊക്കെ ന്യൂനതകളുണ്ടെങ്കിലും മഗധരാജന് കഴിവിനെ അംഗീകരിക്കുന്ന ആളാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് കറിയുവുന്ന മറ്റ് പല ഭരണാധികാരികളിലിന്നും വ്യത്യസ്തനാണ് അദ്ദേഹം. യഥാർത്ഥത്തിൽ സുരപദ്മന് രാജാധികാരം ലഭിച്ചതുപോലെയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ. അതിനായി അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തം സഹോദരനെ വധിക്കേണ്ടതില്ല."

"എന്തിനാണ് രാജ്യത്തിന് ദുഃഖാചരണമില്ലാത്തത്?" ദ്രുപദ ചോദിച്ചു.

"അവർ ഇക്കാര്യം രഹസ്യമായി വെച്ചിരിക്കുകയാണ്." സയമന്തകന് പറഞ്ഞു "എന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ."

"ഉഗ്രസേനന്റെ സ്മരണയ്ക്ക് അല്പമെങ്കിലും വിശ്വാസ്യത നൽകുന്നതിനായി എന്തെങ്കിലും കഥകളെ ചമയ്ക്കുവാൻ"

ശ്രമിക്കുകയായിരിക്കും അവർ.' ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "സ്വയം കൃതാനർത്ഥങ്ങളിൽ ചെന്ന്പാടാവാനു പാകത്തിലുള്ള ഒരു വിഡ്ഢിയായിരുന്നെ അയാളു!"

ഭരപകുവിനെ നോക്കി സ്വയമന്തകൻ തലയാട്ടി. "എന്തുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ സ്വാമി ഇത്രയധികം സമയം ക്ഷേത്രത്തിനകത്ത് ഒറ്റയ്ക്ക് ചെലവഴിക്കുന്നത്? ഇതിൽ എന്തോ അസാധാരണത്വമുണ്ട്."

"സ്വാമി സ്വതവേതന്നെ അസാധാരണത്വമുള്ള ആളാണ് എന്താണ് അതിനുള്ള കാരണം. പക്ഷേ, നമ്മളെന്തിനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ മറച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നത്?"

"ഭരപകു, ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത് എല്ലാവരുംതന്നെ നിലകൊണ്ടിരുന്നിട്ടു വിശ്വസിക്കണമെന്നില്ല" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "മധ്യയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവ് നിലകൊണ്ടിരുന്ന അനുകൂലിക്കുന്നത് ആളല്ല. ഇവിടത്തെയൊക്കെ രാജാവിനോടു കൂറു പുലർത്തുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭഗവാൻ ആരാണെന്ന കാര്യം ഇവിടെ വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നത് നല്ലതല്ല."

"മൃഗങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ മനുഷ്യനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഘടകമെന്താണെന്ന് താങ്കളുടേതായിരുന്നോ?" ബ്രഹ്മണ പണ്ഡിതർ ചോദിച്ചു.

"എന്താണ്?" ശിവൻ മറുചോദ്യമുന്നയിച്ചു.

"നമ്മൾ ഒന്നിച്ചു പരവർത്തികളായി എന്ന് യാഥാർത്ഥ്യം. സംഘടിതമായ നേട്കളായി നമ്മൾ സഹകരിച്ചു പരവർത്തികളായി. നമ്മൾ പരസ്പരം അറിവു പകരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു തലമുറയുടെ ചുമലിലേറി അടുത്തതലമുറ യാതൊരു ഭയംകൂടാതെ വെറുതെ പേരിൽ നിന്നല്ല അതഭ്യസിക്കുന്നത്."

"ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, നമ്മൾ മാതൃമല സംഘമായി പരവർത്തികളായി. സിംഹങ്ങളെയും ആനകളെയും പോലുള്ള മറ്റു മൃഗങ്ങളും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതാണ്. പക്ഷേ, നമ്മൾ ചെയ്യുന്നത് അതേ അളവിൽ അവ അത് ചെയ്യുന്നില്ലല്ലോ."

"അതെ, അത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ സഹകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത് ശരിയല്ല. ചിലപ്പോൾ മത്സരത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. സമാധാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും അങ്ങനെയല്ല. യുദ്ധത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അത് അങ്ങനെയാണ്."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തലയാട്ടി.

"നമ്മൾ മനുഷ്യർ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക് യാതൊന്നുമല്ല. അതാണ് ഇവിടത്തെ പരധാനപ്പെട്ട കാര്യം. "ബ്രഹ്മണ പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞു. "നമ്മുടെ ശക്തി നമ്മളിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴുകുന്നു. നമ്മൾ ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്നത് ആ രീതിയിലാണ്."

"അതെ," ശിവൻ സമ്മതിച്ചു.

"ഇനി നമുക്ക് ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കണമെങ്കിൽ, നമുക്കൊരു ജീവിതരീതിവേണം. അല്ലെല്ലോ."

"ഈ ലോകത്തിൽ നൂറുകണക്കിന് ജീവിതരീതികളുണ്ടെന്ന് ഓരോരുത്തരും ആളുകളും കരുതുന്നത്. "ബ്രഹ്മണ പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞു. "ഓരോ സംസ്കൃതിയും കരുതുന്നത് അവയ്ക്ക് ഓരോന്നിനും സവിശേഷതയുണ്ടെന്ന്."

അത് സമ്മതിക്കുന്നത് മട്ടിൽ ശിവൻ തലയാട്ടി.

"എന്നാൽ ആളുകളുടെ ജീവിതരീതിയെ നമ്മൾ ശരിക്കും വാർറിയെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ രണ്ട് രീതികളിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ: പുരുഷത്വവും സ്ത്രീത്വവും."

"അപ്പോൾ ഈ ജീവിതരീതി എന്ന് പറഞ്ഞാൽ എന്താണ്?"

"പുരുഷത്വത്തിന്റെ ജീവിതമെന്നാൽ നിയമാനുസൃതമായ ജീവിതമെന്നാണ്. വിഷ്ണുവിനെപ്പോലെയോ ശ്വേതാശ്വതിയെപ്പോലെയോ മഹാനായ നായകൻ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുന്ന നിയമം. അല്ലെങ്കിൽ മതപരമായ പാരമ്പര്യത്തിലിനിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും. അല്ലെങ്കിൽ ജനസഞ്ചയം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും. എന്നാൽ പുരുഷ നിയമങ്ങളെ വളരെ വ്യക്തമാണ്. നിയമങ്ങളെ മാറ്റാവുന്നവയല്ല. അവ കർക്കശ്യതയോടെ അനുസരിക്കപ്പെടണം. അതിൽ അപര്യവേക്യമായ യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ല. ഏതു തരത്തിലുള്ള ജീവിതം നയിക്കുവാനാണോ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയത് അതനുസരിച്ചായിരിക്കും ജനങ്ങളെ ജീവിക്കുക. അതിനാൽ ജീവിതം പരമമായി കഴിയുന്നതാണ്. അതരത്തിലുള്ള ജീവിത രീതികൾ നല്ലൊരു ഉദാഹരണമാണ് മെലൂഹ. സത്യം കർമ്മം മാനം എന്നീ സംഹിതകൾക്കനുസരിച്ച് ആളുകൾ ജീവിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട് എന്ന് ഇതിനാൽ വ്യക്തമാവുന്നു. ഈ ജീവിതരീതിയിൽ വിജയിക്കണമെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ടത് ഇതൊക്കെയാണ്."

"അപ്പോൾ സ്ത്രീത്വം?"

"സ്ത്രീത്വമായ ജീവിതരീതി എന്നാൽ 'സാധ്യതകൾക്കനുസൃതമായ ജീവിതമാണ്. സമപൂർണ്ണതകളിലെ. കറുപ്പോ വെളുപ്പോ ഇല്ല. മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങളെക്കനുസരിച്ച് ആളുകൾ പരമമായി കഴിയുന്നില്ല. ഒരു പര്യായം ചേർത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ പല സാധ്യതകൾക്കനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതം. ഉദാഹരണത്തിന് കൂടുതൽ കാലം ഭരണാധികാരം നിലനിർത്തുവാൻ ഏറ്റവും സാധ്യതയുള്ള ഒരു രാജാവിനെ അവർ അനുകൂലിക്കും. ആ സാധ്യതകൾക്ക് മാറ്റം വരുന്ന ചേർത്തിൽ അവരുടെ കുരിശും മാറ്റം വരും. അങ്ങനെയുള്ള സമൂഹത്തിലെ നിയമങ്ങളെ അടിച്ചു പരത്തി മാറ്റം വരുത്താവുന്നവയാണ്. വ്യത്യസ്തമായ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരേ നിയമം തന്റെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. മാറ്റം വരാത്ത ഒന്ന് മാറ്റം മാത്രമാണ്. സ്വദീപിനെപ്പോലെ സ്ത്രീത്വം സംസ്കാരങ്ങളെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നവയാണ്. അങ്ങനെയൊരു സംവിധാനത്തിൽ എന്താണ് വിജയമന്തരം? നിസ്സംശയമെന്നു പറയാം, കാര്യം, സൗന്ദര്യം, സ്വാതന്ത്ര്യം."

"അപ്പോൾ ഒരു ജീവിതരീതിയും മെച്ചപ്പെട്ടതല്ലേ?"

"തീർച്ചയായും. രണ്ടുതരത്തിലുള്ള സംസ്കാരങ്ങളും നിലനിൽക്കണം. കാരണം അവ പരസ്പരം തുല്യം പാലിക്കുന്നവയാണ്."

"എങ്ങനെ?"

"പുരുഷ സംസ്കാരം അതിന്റെ ഉന്നതിയിൽ ആദരണീയമാണ്. സ്ഥിരതയാർന്നതും ആശ്രയിക്കാവുന്നതും അതിന്റെ നിയമങ്ങളെക്കനുസരണമായ കാലചേർത്തിൽ അഭ്യുതകരമാവിധം വിജയകരവുമാണ്. അതിനൊരു ചിട്ടയുണ്ട്. സമൂഹം അനുരൂപമായ വിധം മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട രീതിയിൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങും. ഇന്നത്തെ സൂര്യവംശികളെ നോക്കൂ. എന്നാൽ പുരുഷസംസ്കാരം ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ, കർക്കശ്യവും ആശയഭ്രാന്തവുമായി തീരുന്ന അത് വലിയ കലാപത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നു. വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കുന്നവരെ ആക്രമിക്കുകയും തങ്ങളുടെ 'ശരി'യിലേക്ക് അവരെ പരിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ അത് വലിയ അക്രമത്തിനും അലങ്കോലത്തിനും

കാരണമായിത്തീരുന്നു. കാലം മാറുമ്പോഴാണ് ഇത് വിശിഷ്ടയാ സംഭവിക്കുന്നത്. പൗരുഷസംസ്കാരത്തിന് മാറ്റങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കും, തങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളെ കാലത്തിനനുസരിച്ച് എന്തെങ്കിലും അനുയോജ്യമല്ലാതായി മാറിക്കഴിഞ്ഞാലും ശരി അവർ അതിൽ അളുപ്പിപ്പിടിച്ച് കിടക്കും. പൗരുഷ സംസ്കാരങ്ങളെ അവയ്ക്ക് കരുതാത്തപോളെ ചിട്ടകളെ കർക്കശമായി നടപ്പാക്കും. എന്ന് നാല് സംസ്കാരം ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ അത് അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്നു. പൗരുഷ സംസ്കാരത്തിന്റെ രീതികളെ പിന്തുടർന്നിരുന്ന അസുരന്മാർക്ക് ശക്തി കുറഞ്ഞപ്പോൾ ഇതേ പരശ്വതങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നു."

"ആശയാന്യത മൂലമുണ്ടാകുന്ന അസ്വസ്ഥതയിലിനിന്നും വിപ്ലവമുണ്ടാകുമ്പോൾ സ്തരൈരേ സംസ്കൃതി അതിന് ആശ്വാസമേകുന്ന ശുഭധവായു നൽകും."

"നിശ്ചയമായും. സ്തരൈരേ സംസ്കൃതിയുടെ രീതികളെ എല്ലാ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളെയും സമീകരിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ ആശയങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും വെച്ച് പുലർത്തുന്ന ആളുകളെ അവിടെ സമാധാനത്തോടെ കഴിയാം. ആരും തന്നെ ശരിയെക്കുറിച്ചുള്ള താന്താങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ നടപ്പാക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധം ചെലുത്തുന്നില്ല. നാനാത്വത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ആഘോഷം സമൂഹത്തിന് പുതുമ്പു സൃഷ്ടിപരമായ ഊർജ്ജസ്വലതയും നൽകി വലിയ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ പരദാനം ചെയ്യുന്നു. സ്തരൈരേ സംസ്കൃതിയുടെ അനുകൂലമായ ഭേദമാർ അസുരന്മാരെ തോല്പിച്ച് പ്പോൾ ഇതെല്ലാം സമൂഹത്തിനു നൽകി. എന്ന് നാല് അമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അഴിമതികളും ജീർണ്ണതയും വിഷയാസക്തിയും ഈ സ്തരൈരേ സംസ്കാരത്തിലുമുണ്ടായി."

"അപ്പോൾ ജനങ്ങളെ, വീണ്ടും പൗരുഷസംസ്കൃതിയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി."

"അതെ. ശ്രീരാമഭേദന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ സ്തരൈരേ സംസ്കൃതി ക്ഷയിക്കാനുണ്ടായി. രാജ്യത്ത് അഴിമതിയും അസന്മാർഗ്ഗീകതയും ദുഷ്ടതയും പരയ്ക്കപ്പെട്ടു. ആളുകളെ ചട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും മര്യാദകളെക്കുറിച്ചും വേണ്ടി മുറവിളി കൂടി. പുതിയൊരു പൗരുഷ സംസ്കൃതിക്ക് രൂപം കൊടുത്ത് രാമഭേദൻ അതെല്ലാം നടപ്പാക്കി. അനാവശ്യമായ വിപ്ലവപരവർത്തനങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിപരമായി അദ്ദേഹം ഭേദന്മാരുടെ സ്തരൈരേ സംസ്കൃതിയെ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭരണ സംസ്കൃതിയെ പുതിയൊരു ജീവിതശൈലിയാണെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പേരു നൽകി: 'സൂര്യവംശിമാർഗ്ഗം.'"

"പക്ഷേ, പൗരുഷവും സ്തരൈരേതയും സംസ്കൃതിയുടെ നിലവാരത്തിൽ മാത്രമാണോ നിലകൊള്ളുന്നത് എന്ന് താങ്ങേണ്ട പരയാനാകുമോ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു. "യഥാർത്ഥത്തിൽ അത് സകല സ്തരീപുരുഷന്മാരിലും കൂടി കൊള്ളുന്നില്ലേ? ഓരോരുത്തരുടെയും ഉള്ളിൽ അല്പം സൂര്യവംശിത്വവും ചന്ദ്രവംശിത്വവും കൂടിക്കൊള്ളുന്നില്ലേ? ഓരോരുത്തരും നേരിടുന്ന സാഹചര്യത്തെ ആശ്രയിച്ചല്ലെ വ്യക്തിയുടെ മാറ്റത്തിന്റെ ആപേക്ഷികമായ സ്വാധീനം നിലകൊള്ളുന്നത്?"

"അതെ, താങ്ങേണ്ട പരയാനാകും ശരിയാണ്. എന്ന് നാല് മിക്ക ആളുകളെക്കും പരബലമായ ഒരു ഗുണവിശേഷമുണ്ടാകും. ഒന്നുകിൽ പൗരുഷത്വം അല്ലെങ്കിൽ സ്തരീത്വം."

ശിവൻ തലയാട്ടി.

"ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ട് രീതികളെ അറിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയ്ക്ക് ഒരു കാരണമുണ്ട്. അതായത് നിങ്ങളെ സംവദിക്കുവാൻ പോകുന്ന"

ആളുകളെക്കുറിച്ചായിരിക്കണം നിങ്ങളുടെ സന്ദേശം
തയ്യാറാക്കേണ്ടത്. ദുഷ്ടശക്തികളുമായുള്ള പോരാട്ടത്തിനിടയിൽ
സൂര്യവംശികളോട് നിങ്ങളെ ഒരു രീതിയിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രവംശികളോട്
നിങ്ങളെ മറ്റൊരു തരത്തിൽ സംസാരിക്കേണ്ടിവരും."

"ഞാനവരെ അതാകെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമെന്താണ്?
സൂര്യവംശികളേയും ചന്ദ്രവംശികളേയും ധീരതയ്ക്ക് കുറവിലെന്ന് എനിക്ക്
തോന്നുന്നു."

"സുഹൃത്തേ, ധീരതയുമായി അതിന് ഒരു ബന്ധവുമില്ല. യുദ്ധം
ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ധൈര്യം മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂ. ദുഷ്ടശക്തികളുമായുള്ള
യുദ്ധത്തിൽ അണിനിരക്കുവാൻ ആളുകളെ പരേരിപ്പിക്കുകയാണ് താങ്കളെ
തുടക്കത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടത്. ദുഷ്ടതയോടുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കുവാനായി
നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങളുടെ മേൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തേണ്ടിവരും."

"ബന്ധം! ദുഷ്ടശക്തികളുമായി!" അപരസ്പന്ദനപോയ ശിവൻ അട്കഹസിച്ച്.
"എന്തിനാണീ ആളുകളെ ദുഷ്ടശക്തികളുമായി ചേരുമ്പോൾ?"

ബ്രഹ്മണപണ്ഡിതൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ശിവൻ നെടുവീർപ്പിട്തു. "ഇനിയെന്ത്? ഈ നിമിഷം സംഭാഷണം
നിർത്തുന്നതിനുള്ള വിശദീകരണമെന്ത്? ഞാൻ തയ്യാറാലെന്നോ? സമയം
ശരിയല്ലെന്നോ?"

ബ്രഹ്മണ പണ്ഡിതൻ ചിരിച്ചു. "നീലകണ്ഠാ, ഇപ്പോൾ അങ്ങയോട്
എനിക്ക് വിശദീകരിക്കാനാവില്ല. താങ്കളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാവില്ല. താങ്കളെ
ദുഷ്ടശക്തികളെ കണ്ടെത്തുമ്പോൾ അത് മനസ്സിലാക്കുവാനായി എന്റെ
വിശദീകരണം ആവശ്യം വരികയില്ല. ജയ് ഗുരു വിശ്വാമിതർ! ജയ് ഗുരു വസിഷ്ഠ!"

ദിവ്യതേജസ്സിന്റെ നഗരം

നാല്

"രാജകുമാരൻ സുരപദ്മൻ!" അതിശയത്തോടെ ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു "ഇവിടെ?"
"അതെ, രാജൻ" സ്വയമന്തകൻ അല്പം വിഷമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ഭഗീരഥൻ ശിവനു നേരെ തിരിഞ്ഞു. നീലകണ്ഠൻ തലയാട്ടി.

അയോദ്യയുടെ രാജകുമാരൻ സ്വയമന്തകനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. "കുമാരൻ സുരപദ്മനെ അകത്തേക്കു കടത്തിവിടൂ."

അല്പനിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോള് ചുറ്റുചുറ്റുക്കുള്ള ഒരു രൂപം അകത്തേക്കു കടന്നുവന്നു. ഇരുണ്ട നിറമുള്ള ആജാനുബാഹുവായ സുരപദ്മൻ വളഞ്ഞ് താഴോടടു നീളുന്ന, എണ്ണയിട് മിനുക്കി അർദ്ധം പിരിച്ചുവെച്ച മീശയുണ്ടായിരുന്നു. മുടി നല്പപോലെ നീട്ടിവളർത്തിയിരുന്ന അയാള് അത് ആർഭാടപൂർണ്ണമെങ്കിലും കലാഭിരുചി സൂചിപ്പിക്കുന്ന തന്റെ കിരീടത്തിനു താഴെ വെടിപ്പായി ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്നു. ചന്ദ്രവംശിയുടെ ആഭിജാത്യം തെളിയുന്ന കാവി നിറത്തിലുള്ള മുണ്ടും വെള്ള അംഗവസ്ത്രവുമാണ് അയാള് ധരിച്ചിരുന്നത്. ഒരു ക്ഷത്രിയന്റെ അന്തസ്സിന്റെ സൂചനയായി കരുതപ്പെടുന്ന യുദ്ധത്തിലിന്നിന്നു ലഭിച്ച നിരവധി മുറിപ്പാടുകളും അയാളുടെ ശരീരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

അയാള് നേരെ ശിവന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നടുത്ത് മുടുകുത്തി കുമ്പിടുന്നിന്ന് തന്റെ ശിരസ്സ് ശിവപാദങ്ങളിലെ മുടിയിലിട്ടു. "പ്രഭോ, അവസാനം അങ്ങ് ഭാരതത്തില് എത്തിച്ചേർന്നതില് ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചറിയാമുണ്ട്."

ശിവനൊന്ന് അമ്ബരനുവെങ്കിലും, കാല് പുറകോട്ടു വലിപ്പാതിരിയ്ക്കുവാനുള്ള മനസ്സാന്നിദ്ധ്യം അവനുണ്ടായി. അല്പലക്ഷ്യം അത് ഒരു അപമാനമായി കരുതപ്പെടുകയായിരുന്നു. ശിവൻ സുരപദ്മൻ ദീർഘായുസ്സാശംസിച്ചു "ആയുഷ്മാൻ ഭവ."

"കുമാരാ, ഞാൻ ആരാണെന്ന് അങ്ങനെയൊക്കെങ്ങനെ മനസ്സിലായി?"

"ദിവ്യതേജസ്സിനെ ഒരിക്കലും മറച്ചുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല, പ്രഭോ." ഭഗീരഥനു നേരെ തിരിഞ്ഞ് എല്ലാമറിഞ്ഞ മടിയിൽ ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. "മുട്ടുപടം എന്താ കനത്തതായാലും അത് സാധ്യമല്ല."

ഭഗീരഥൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് സുരപദ്മനെ നോക്കി തലയാട്ടി.

"താങ്ങളുടെ സഹോദരൻ്റെ കാര്യം ഞാനറിഞ്ഞു. ദയവായി എന്റെ അനുശോചനം സ്വീകരിച്ചാലും."

ആ സഹതാപം സ്വീകരിക്കുന്നത് മടിയിൽ സുരപദ്മൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഭവ്യതയോടെ തലകുനിച്ച് അയാള് വിഷയം മാറ്റി. "ഏകകാലം കാത്തിരുന്ന് ശേഷം എത്തിയ നീലകണ്ഠനെ അദ്ദേഹമർഹിക്കുന്നത് ആദരവോടെ സ്വീകരിച്ചാനയിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതില് ഞാൻ മാപ്പു ചോദിക്കട്ടെ. എന്റെ പിതാവ് അല്പം ശാഠ്യക്കാരനാണ്."

"അതൊന്നും സാരമില്ല എന്ന് ആദരിക്കുവാൻ ആർക്കും ഞാൻ അവസരം കൊടുത്തിട്ടില്ല. സുരപദ്മൻ, എന്താവശ്യത്തിനാണ് സത്യത്തില് താങ്കളിവിടെ വന്നിട്ടുള്ളത് എന്ന് നേരിട്ട് പറയാത്തതെന്ത്?"

"പ്രഭോ, യാതൊന്നും താങ്കളുടെ മുന്നില് രഹസ്യമേയല്ല എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. കുറച്ചുദിവസം മുമ്പ് ചില സുഹൃത്തുക്കളേക്കും അംഗരക്ഷകരേക്കുമൊപ്പം കാടിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നത് എന്റെ സഹോദരൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അയോധ്യയാണ് ഈ നീച പരവൃത്തി ചെയ്തതെന്ന് ഒരു വിശ്വാസം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്."

"ഞങ്ങളെ ഇത് ചെയ്തതെന്ന് ഉറപ്പുതരാൻ എനിക്ക് സാധിക്കും." ഭഗീരഥൻ തന്റെ ഭാഗം പറയാൻ തുടങ്ങി. നിശ്ശബ്ദനാകു എന്ന് പറയുന്ന മടില് സുരപദ്മൻ കൈ മുന്നോട്ട് നീടിപ്പിടിച്ച്.

"എനിക്കറിയാം, ഭഗീരഥ കുമാര" സുരപദ്മൻ പറഞ്ഞു. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊലപാതകത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് മറ്റൊരു സിദ്ധാന്തം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുണ്ട്."

അരപ്പടയില് കെട്ടിവെച്ചിരുന്ന മടിശ്ശീലയെടുത്ത് സുരപദ്മൻ അതിനകത്തുനിന്നും ഒരു ബ്രഹ്മാ സ്പർശണനാണയം പുറത്തെടുത്തു. നാഗന്മാരുടെ സ്വാമിയിലിന്നും ശിവൻ കണ്ടെടുത്ത നാണയത്തിനു സമാനമായിരുന്നു അത്.

"പ്രഭോ, " സുരപദ്മൻ പറഞ്ഞു "എന്റെ സഹോദരന്റെ മൃതശരീരത്തിനടുത്തുനിന്ന് ഞാൻ കണ്ടെടുത്തതാണിത്. അയോധ്യയിലെപ്പോലെ അങ്ങേയ്ക്ക് ഒരു നാഗനില് നിന്ന് ലഭിച്ച സ്പർശണനാണയത്തിനോട് ഏറെ സാമ്യമുള്ളതാണ് ഇതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. ആ നാണയവുമായി ഇതിനു സാമ്യമുണ്ടോ?"

ഭഗീരഥൻ സുരപദ്മനെ ഞെട്ടലോടെ നോക്കി. നീലകണ്ഠന്റെ കണ്ടുപിടിത്തത്തെക്കുറിച്ച് സുരപദ്മൻ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി എന്ന്താണ് ഭഗീരഥനു മനസ്സിലാവാത്തത്. സുരപദ്മൻ രഹസ്യാവേഷണത്തിനായി ഒരു ചാരശൃംഖല രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കിംവദന്തി സത്യമായിരിക്കണം. വളരെ കഴിവുകേട് മഗധൻ രഹസ്യാവേഷണ സംവിധാനത്തിലിന്ന് വേറിട്ട് സ്വതന്ത്രമായി പരവർത്തിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ രഹസ്യാവേഷണ ശൃംഖല.

ശിവൻ സുരപദ്മനിലിന്ന് ആ നാണയം വാങ്ങി. അതില് ഉറുനോക്കിയപ്പോള് ശിവന്റെ ദേഹം ദേഷ്യംകൊണ്ട് വലിഞ്ഞു മറുകി. "ആ വൃത്തികേട് നാഗനെ പിടിക്കുവാൻ നിങ്ങളേക്ക് കഴിഞ്ഞുവോ?"

ശിവന്റെ രൂക്ഷമായ പരതികരണം കണ്ടപ്പോള് സുരപദ്മൻ അഭ്യുത്ഥപ്പെട്ടു. "ഇല്ല പ്രഭോ, സങ്കടകരമെന്ന് പറയാം അതുണ്ടായില്ല. അവൻ പുറത്തു ചാടിയ അതേ പൊത്തിലേക്കുതന്നെ കയറിപ്പോയിരിക്കുന്നു."

ശിവൻ ആ നാണയം സുരപദ്മനെ ഏല്പിച്ചു. അവൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

സുരപദ്മൻ ഭഗീരഥനെ നോക്കി. "കുമാര, ഈ സ്മിരിക്കണം മാതൃമേ എനിക്ക് വശ്യമുള്ളൂ. എന്റെ സഹോദരൻ ഉഗ്രസേന രാജകുമാരൻ നാഗന്മാരുടെ തീവ്രവാദി ആക്രമണത്തെ ചെറുക്കുന്നതിനിടയില് വീരമൃത്യു വരിച്ചുവെന്ന് ഞാൻ മഹാരാജാവിനെ ഉണർത്തിക്കും. ഇതുമായി അയോധ്യയ്ക്ക് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല എന്ന് കാര്യവും ഞാൻ മഹാരാജാവിനെ അറിയിക്കും. ചന്ദ്രവംശി

സാമ്രാജ്യത്തിലെ രണ്ട് വലിയ സ്തംഭങ്ങളെ തമ്മിൽ കാർയമിലാത്ത കാർയത്തിനുവേണ്ടി ഒരു യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടാൻ താങ്ങുകുപോലും താല്പര്യമില്ലെന്ന് എനിക്ക്കുറപ്പാണ്. സൂര്യവംശികളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ വൻ പരാജയമേറ്റുവാങ്ങിയ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പർത്ത്യേകിപ്പും."

അവസാനത്തെ വാചകം ഒരു മലക്കം മറിച്ചിലായിരുന്നു. മെലൂഹൻമാരുമായി ധർമ്മകേതിൽ വെച്ചു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ ചന്ദ്രവംശികളെ പരാജയപ്പെടാനുള്ള കാരണം അവരുടെ നേതൃത്വത്തിന്റെ തകരായിരുന്നു.

"താങ്ങളുടെ വാക്കുകളെ എന്റെ മനസ്സിലെ വിഷമങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുന്നു, കുമാരൻ സുരപദ്മൻ." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "അയോധ്യയ്ക്ക് മഗധയോട് സൗഹൃദപൂർണ്ണമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂവെന്ന് ഞാൻ ഉറപ്പു തരുന്നു. കൂടാതെ താങ്ങളുടെ സഹോദരന്റെ ദാരുണമായ മരണത്തിൽ അയോധ്യയ്ക്കുള്ള അനുശോചനം ഞാൻ ഇതിനാൽ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു."

സുരപദ്മൻ ഭവ്യതയോടെ തലയാട്, തലകുനിച്ചുകൊണ്ട് അയാളെ ശിവനെ നമിച്ചു. "പ്രഭോ, അങ്ങേയ്ക്ക് നാഗന്മാരോട് കടുത്ത വിരോധമുണ്ടെന്ന് എനിക്ക്കറിയം. ആ ചെകുത്താൻമാരുമായുള്ള യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുമ്പോൾ അങ്ങേയ്ക്ക് എന്റെ സേവനം നൽകുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്."

അദ്ഭുതത്തോടെ മുഖം ചുളിച്ചുകൊണ്ട് ശിവൻ സുരപദ്മനെ നോക്കി. തന്റെ സഹോദരനോട് സ്നേഹമുണ്ടെന്ന്, അവന്റെ മരണത്തിന് താൻ പകരം ചോദിക്കുമെന്ന് ഉള്ള യാതൊരു ലക്ഷണങ്ങളും അതുവരെ അയാളെ പരക്കടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല.

"പ്രഭോ, അവൻ ഏതുതരത്തിൽപ്പെടവുമായിക്കൊള്ളട്ടെ" സുരപദ്മൻ പറഞ്ഞു "എന്റെ സഹോദരനായിരുന്നു അവൻ. അവന്റെ ചോരയ്ക്ക് ഞാൻ പകരം ചോദിച്ചേ തീരൂ."

"കുമാരൻ സുരപദ്മൻ, നാഗൻ എന്റെ സഹോദരനെയും വധിച്ചു. മെലൂഹയിലെ മുഖ്യ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ബ്രഹ്മസ്പതിയെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു "ഒരു യുദ്ധത്തിനു സമയമാകുമ്പോൾ ഞാൻ താങ്ങളെ അറിയിക്കാം."

ശിവന്റെ യാത്രികസംഘം നിശ്ശബ്ദരായാണ് മഗധ വിട്ടത്. മെലൂഹയിലും സുവദീപിലുമായി ശിവൻ സന്ദർശിച്ച മറ്റു നഗരങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി, അദ്ദേഹത്തെ യാത്രിയാക്കുന്ന് വലിയൊരു പുരുഷാരമോ ചടങ്ങോ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവും പോക്കും മഗധയിൽ നിന്ന് രഹസ്യമാക്കി വെച്ചിരുന്നു. എന്തിനെന്നാലും സുരപദ്മൻ ശിവൻ അവിടെനിന്ന് പോകുന്നതിനുമുമ്പ് തന്റെ ആദരവ് പരക്കടിപ്പിക്കാൻ വേഷപ്രച്ഛന്നനായാണ് മഗധയിലെ തുറമുഖത്തെയ്തത്.

മെലൂഹയിലെ അകമപ്പടി സംവിധാനത്തിനനുസരിച്ചാണ് കപ്പലുകളെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയത്. പരധാന കപ്പലിന് നിലകണ്ഠനേയും സുഹൃത്തുക്കളേയും കൊണ്ട് നീങ്ങിയപ്പോൾ അതിന്റെ ചുറ്റിലുമായി നാലു കപ്പലുകളെ നീങ്ങി. ഏത് ഭാഗത്തുനിന്ന് ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണമുണ്ടായാലും അകമപ്പടികപ്പലുകളെ ഭേദിക്കാതെ അവർക്ക് നിലകണ്ഠൻ കപ്പലിനടുത്തുതാവൻ സാധിക്കില്ല. ഈ അകമപ്പടി സംവിധാനത്തിൽ മുഖ്യപങ്ക്യവഹിച്ചിരുന്നത് വ്യൂഹത്തെ മുന്നിൽ നയിച്ചിരുന്ന

കപ്‌പലായിരുന്ന്. ആ അകമ്‌പടിസംഘത്തിന്റെ വേഗത നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നതും ആ കപ്‌പലായിരുന്ന്. നീലകണ്ഠന്റെ കപ്‌പലിനെ മുന്നിലു നിന്ന് സരക്ഷിപ്പുകുവാനായി ആ കപ്‌പലിന് പതുകകെ പോകേണ്ടിവന്നു. എന്ന്‌നാല് ആവശ്യം വരികയാണെങ്കില് ശിവന്റെ കപ്‌പലിന് ഇടയിലൂടെ തെന്ന്‌നി നീങ്ങുവാനാവശ്യമായ വേഗതയും അതിനാര്ജ്ജിതകേന്ദ്രിയിരുന്ന്. ഒരു ചന്ദ്രവംശി നാവികനായകനായിരുന്ന് മുഖ്യയാനത്തിന്റെ അധികാരി. അയാള് വളരെ വിദഗ്ദ്ധമായിതന്നെ തന്റെ ജോലി നിര്‌ഹിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ, തന്റെ കപ്‌പലിന്റെ ശേഷി പരകടിപ്പിപ്പുകുവാനായിരിക്കാം ഭ്രാന്തന് വേഗതയിലാണോ കപ്‌പല് മുന്നോട്‌ടു പാഞ്ഞത്. ഇത് ശിവന്റെ കപ്‌പലും മുഖ്യയാനവും തമ്മില് ഒരു കരാര്‌ലംഘനത്തിനു വഴിവെക്കുന്നതുപോലെ കാണപ്പെടും. മുഖ്യയാനത്തിന്റെ വേഗത കുറയ്‌കുവാനായി പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന് ഇടയ്‌ക്കിടെ കാഹളം മുഴക്കേണ്ടിവന്നു.

ഈ വൈദഗ്ദ്ധ്യമില്ലായ്മ കണ്ടുമടുത്ത് നാവികപരതിരോധസംവിധാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചന്ദ്രവംശി നാവികനായകനെ ഒന്ന്‌ രണ്ട്‌ പാഠങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന് നിശ്ചയിച്ചു. ആ ഭൗതിക നിര്‌ഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ വിശദീകരിക്കാനാവാത്ത ചില കാരണങ്ങളാല് ആനന്ദമെയും ആ മുഖ്യയാനത്തില് യാത്ര ചെയ്യാന് തീരുമാനിച്ചിരുന്ന്‌വെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന് അസ്‌വസ്ഥനായി.

"എന്താ നമ്മുടെ നൗക ഇത്‌ സാവധാനം?" ആനന്ദമയി ചോദിച്ചു. കപ്‌പലിന്റെ അടുത്ത് കൈവരികടുത്തു നിന്ന്‌നിരുന്ന് പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ശബ്ദമുണ്ടാകാതെ അവള് തന്റെ തൊടടുത്തു വന്ന്‌ നിലകുന്ന്‌ത് അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്ന്‌നില. കൈവരിയില് പുറം ചാരി കൈമുട്‌ടുകളെ അതിനു മുകളിലുന്ന്‌നി, ഒരുകാലിന്റെ ഉപ്‌പുര്‌റി കൈവരിയുടെ അടിയിലൂടെ തിണ്ണയിലുന്ന്‌നി നിലകുകയായിരുന്ന്‌ അവള്. അവളുടെ ഈ നിലപ്പ് സ്‌വതവേ ചെറുതായിരുന്ന് അവളുടെ ഉടുമുണ്ടിന്റെ അറ്റം വലതുകാലിനു മുകളിലേക്ക് നല്‌ലപോലെ ഉയര്‌ത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചുകൂടാതെ അവളുടെ മാറിടം പരകോപനപരമായ വിധം മുന്നോട്‌ടയര്‌ന്നു നിന്ന്‌. മനസ്സിലാക്കാനാവാത്ത ഏതോ കാരണത്താല് അസ്‌വസ്ഥനായിത്തീര്‌ന്ന പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന് നിന്ന്‌നിടത്തുനിന്ന്‌ ഒരടി പിന്നോക്കം വെച്ചു.

"ഇതൊരു നാവികപരതിരോധസംവിധാനമാണ് കുമാരി." മനസ്സിലാക്കുവാന് തയ്യാറിലാത്ത ഒരു കുട്‌ടിയോട് സങ്കീര്‌ണ്ണമായ ഗണിതശാസ്‌ത്രപാഠം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ഒരു ഗുരുവിന്റെ അഭ്യവാനത്തോടെ പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന് പറഞ്ഞു. "അത് കുമാരിക്ക് വിശദീകരിച്ചു തരണമെങ്കില് എനിക്കൊരു ജീവിതകാലം തന്നെ വേണ്ടിവരും."

"ഞാന് ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവന് നിങ്ങളോടൊത്ത് ജീവിക്കണമെന്ന്‌നാണോ പറഞ്ഞുവരുന്ന്‌ത്? മുരടുകിളവാ."

പര്‌വ്‌വതേശ്‌വരന്റെ മുഖം ചുവന്നു.

"അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു കാര്യം പറയുവാന് എനിക്ക് ഒരു ജീവിതകാലമൊന്ന്‌നും ആവശ്യമില്ല." ആനന്ദമയി തുടര്‌ന്നു. "മുഖ്യ നൗകയുമായി നമ്മുടെ നൗകയെ ബന്ധിപ്പെടുന്ന ഒരു ചരട് കെട്‌ടിയിടുക. എന്ന്‌നിട് പുറകില് ഒരു സൈനികനെ നിയമിക്കുക. ഈ ചരട് വെള്ളത്തില് മുട്‌ടുംപോള് അയാളത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അടയാളവാക്യം പുറപ്പെടുവിടും. ചരട് വെള്ളത്തില് തൊടുംപോള് വേഗത കുറഞ്ഞുവെന്ന്‌നാണല്ലോ അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ചരട് വല്ലാതെ വലിഞ്ഞുമുറുകുംപോള് മുഖ്യ നൗകയ്‌ക്ക് വേഗം കൂടുതലാണെന്ന്‌നും അതിന്റെ വേഗത കുറയ്‌ക്കണമെന്ന്‌നും സൂചന നല്കിയാല് മതിയല്ലോ."

ആനന്ദമയി കൈകള് തലമുടിക്കുള്ളിലേക്കു കടത്തി മുടി നേരെയൊക്കി.
"നിങ്ങള് അല്പം വേഗത കൂട്ടിയാല് എനിക്ക് തീരെ പരിമിതമായ
താമസസൗകര്യങ്ങളിലിനിന്ന് രക്ഷപെട് കാശി കൊട്കാരത്തിന്റെ
സൗകര്യങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറാം."

ആനന്ദമയിയുടെ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ കല്പനാവൈഭവത്തില്
പര്വ്വതേശ്വരന് അഭ്യുതപ്പെട്ടു. "അത് ഗംഭീരം! ഞാന് ഉടന്തന്നെ
നാവികസേനാപതിയോട് ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളെ നടപ്പാക്കാന് ഉത്തരവിടാം."

ആനന്ദമയി പതിയെ ഒരു കൈനീടി പര്വ്വതേശ്വരനെ പിടിച്ച് തന്റെ
അടുത്തേക്കു വലിച്ചു. "എന്തിനാണിതര തിടുക്കം പര്വ്വ? അല്പം
താമസിച്ചാലും കൃപപമൊന്നുമില്ല. അല്പനേരം എന്നോട് വര്ത്തമാനം
പറയൂ."

തന്റെ പേര് ചുരുക്കി വിളിച്ചതും ആനന്ദമയി പിടിവിടാതിരുന്നതും മൂലം
പര്വ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം ചുവന്നു. അയാള് അവളുടെ കൈകളിലേക്കു നോക്കി.

ആനന്ദമയി മുഖം ചുളിച്ചു കൈ പിന്വലിച്ചു. "ഈ കൈകള് ചീത്തയല്ല
സേനാപതേ."

"ഞാനതല്ല ഉദ്ദേശിച്ചത്, കുമാരി" പര്വ്വതേശ്വരന് പറഞ്ഞു.

"പിന്നെയെന്ത്?" സ്വരത്തില് അല്പം പാരുഷ്യം വരുത്തിക്കൊണ്ട്
ആനന്ദമയി ചോദിച്ചു.

"എനിക്ക് സ്തരീകളെ സ്पर्ശിക്കാന് പാടില്ല. കുമാരിയെ മാത്രമല്ല. ഞാന്
ജീവിതകാലം മുഴുവന് ബ്രഹ്മചാരിയായിരിക്കാമെന്ന് പരമജ്ഞയെടുത്ത
ആളാണ്."

ഒരു ശതരുവാണെന്ന മട്ടില് അന്ധാളിപ്പോടെ ആനന്ദമയി
പര്വ്വതേശ്വരനെ തുറിച്ചു നോക്കി. "നിലക്കു! നിങ്ങള് നൂറ്റിയെണ്പതു
വയസ്സുള്ള ഒരു ബ്രഹ്മചാരിയാണെന്നാണോ പറഞ്ഞുവരുന്നത്?"

തീര്ത്തും അനുചിതമായ ആ സംഭാഷണം കേട് ആകപ്പോടെ
ജാളനായിപ്പോയ പര്വ്വതേശ്വരന് തിരിഞ്ഞ് ചവിട്ടിക്കുതിച്ച്
നടന്നുപോയി. ആനന്ദമയി പൊടിച്ചിരിയലമരന്നു.

കാലോച്ഛയുടെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദം വിശ്വദ്യുമന്ത് കേട്ടു. തലക്ഷണം വാള്
വലിച്ചുരിയെടുത്ത്, അതുപോലെ ചെയ്യാന് തന്റെ സംഘത്തിലെ സൈനികരോട്
അയാള് കൈയാഗ്രയം കാട്ടി.

ഉഗ്രസേന രാജകുമാരനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈനികസംഘവുമായി നടന്ന
ഏറ്റുമുട്ടലിനുശേഷം, ആ പടയണിച്ചതരും ദക്ഷിണ മഗധയിലെ
കൊടുംവനത്തിലേക്കു കടന്നു. നാഗന് ഗുരുതരമായി മുറിവേറ്റിരുന്നതിനാല്
അധികദൂരം സഞ്ചരിക്കാനാവില്ലായിരുന്നു. ക്ഷുഭിതരായ മഗധന് സൈനികർ
തങ്ങളുടെ രാജകുമാരന്മാരെ വധിച്ചവരെ കണ്ടെത്താനായി രാജ്യം മുഴുവനും
അരിച്ചുപെറുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാല്, നാഗന്റെ ജീവന് അപായമൊന്നും
സംഭവിക്കാത്ത വിധം അതിവേഗത്തിലാണ് നാഗസൈന്യം
നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

താനപ്പോള് കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ശബ്ദം മഗധന്മാരുടേതാവരുതെ എന്ന്
വിശ്വദ്യുമന്ത് പര്ത്യാശിച്ചു. ഓടികുറുപ്പുവാണോ
ചെറുതുനിലക്കുവാണോ പറ്റിയ അവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല അയാളുടെ
സ്വാമി.

"വാള് താഴെയിടാ ബുദ്ധി കേട്വനേ." ഒരു കനത്ത സ്തരീ ശബ്ദം മുറുമുറുത്തു.

"എനിക്ക് നിന്നെ വധിക്കണമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, നീ നിന്റെ വാളുരുന്തനിനുമുൻപു തന്നെ ഞാനത് ചെയ്യുമായിരുന്നു."

ആ പരുക്കൻ മുറുമുറുപ്പ് വിശ്വദ്യുതൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ദൂരയാത്ര കൊണ്ടുണ്ടായ ക്ഷീണമോ, കൊടും ശൈത്യമോ ആ ശബ്ദത്തെ പരുക്കനാക്കിയിരിക്കാം. എന്താലും അയാളു നിശ്ചയമായും സ്വരം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അയാളു തലക്ഷണം വാളു താഴെയിട് ശിരസ്സ് കുനിച്ച്.

കുതിരയെ സാവധാനം നടത്തിക്കൊണ്ട് നാഗറാണി ആ മരങ്ങളുക്കിടയിലിനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. അവളുടെ പിന്നിലായി വിശ്വസ്തനായ പരധാനമന്ത്രി കാർക്കോടകനും മിടുക്കൻമാരായ അമ്പത് അംഗരക്ഷകരുമുണ്ടായിരുന്നു.

"ഞാനൊരു നിസ്സാര കാർയമാണ് നിങ്ങളെ ചെയ്യാനേല്പിപ്പിച്ചത്." റാണി ചീറി. "നിങ്ങളുടെ സ്വാമിയെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ നിങ്ങളു്കു കഴിയില്ലേ? അതാരു ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാർയമാണോ?"

"സ്വാമിനീ," പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്വദ്യുതൻ പറഞ്ഞു "പെട്രെൻ കാർയങ്ങളു് കൈവിട്ടുപോയി..."

"മിണ്ടരുത്." തന്റെ കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാണ് ഒരു ഭടനു നേർക്കു എറിഞ്ഞുകൊടുത്ത് ആ വെളിപ്രദേശത്ത് സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന തൂണികൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച തമ്പിനു നേർക്കു നടന്നുകൊണ്ട് റാണി കല്പിച്ചു.

തമ്പിനുള്ളിൽ കടന്ന് റാണി തന്റെ മുഖപടമഴിച്ചു. വൈക്കോലു മെത്തയിൽ റാണിയുടെ മരുമകൻ, ജനങ്ങളുടെ യജമാനൻ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ഉല്കണ്ഠാപൂർവ്വം തന്റെ മരുമകനെ നോക്കിയ റാണി ദയാവായ്പിന്റെ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു "നീയിപ്പോളു വനവാസികളുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞോ?"

നാഗൻ കണ്ണു തുറന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു. അയാളു തളർന്ന സ്വരത്തിൽ മന്ത്രിച്ചു "ഇല്ല, മഹാരാണി."

"പിന്നെ നീയെന്തിനാണ് ഈ വനവാസികളെ രക്ഷിക്കുവാനായി സ്വന്തം ജീവൻ അപായപ്പെടുത്തുന്നത്? എന്തിനാണ് നീയെന്നെ ഇതരധികം സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നത്? അല്ലാതെതന്നെ എനിക്ക്ക്കേ ദുഃഖിക്കാൻ നീ അവസരം തന്നിട്ടില്ലേ?"

"ക്ഷമിക്കണം ചെറിയമ്മേ, പക്ഷേ അവിടുത്തെ പിരിമുറുക്കത്തിന് മൂലകാരണമായ കാർയത്തിനെതിരെ ഞാൻ ജാഗ്രത പുലർത്തുന്നില്ലേ?"

"ഉണ്ട്. നീ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ ഒറ്റക്കാരണം കൊണ്ടാണ് നിനക്കുവേണ്ടി ഞാനിത്ര ദൂരം താണ്ടി എത്തിയത്. നീ എല്ലാ നാഗന്മാരുടെയും ആരാധനയാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്താലും നിന്റെ കർമ്മം പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. നിനക്കിനിയും ഒരുപാട് കാർയങ്ങളു ചെയ്യാനുണ്ട്. നീ തെറ്റാണെന്നു കരുതുന്ന കാർയങ്ങളു, വല്ല രാജകുമാരന്മാരും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെതിരെ പോരാടുകയാണോ നിന്റെ പരധാന കർത്തവ്യം? ആളുകളെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നത്, ബീഭത്സരായ അഭിജാതരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ നാട്. അവരോരോരുത്തരുമായി പോരാടാനാണോ നിന്റെ ഭാവം?"

"അത് അങ്ങിനെയല്ല, ചെറിയമ്മേ."

"അതെ. അങ്ങനെയാണ്. മഗധയിലെ രാജകുമാരൻ എന്തോ തെറ്റു ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ശരി. തെറ്റു ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരെയും അതിലിനിന്ന് തടയുകയല്ല നിന്റെ ജോലി. നീ രൂദ്ര ഭഗവാനൊന്നുമല്ല."

"കാളയോട് മത്സരത്തിനായി ഒരു ആണു്കുടിയെ തട്കിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു അയാളു."

റാണി നെടുവീർപ്പിട്ടു. "അതെല്ലായിടത്തും നടക്കുന്നുണ്ട്."

ആയിരക്കണക്കിന് കുടികളു്കൾ അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. കാളയോട്സമത്സരം ഒരാസക്തിയാണ്. എന്തപേരെ നിനക്കതിലിനിന് തടയാനാവും?"

"പക്ഷേ, അയാളു് അവിടം കൊണ്ട് നിർത്തിയില" നാഗൻ പിറുപിറുത്തു. "കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന് കാരണത്താൽ അയാളു് അവന്റെ അമ്മയെ കൊല്ലുവാൻ തുനിഞ്ഞു."

റാണിയുടെ ശരീരം പെട്ടെന്ന് കലർന്നുപോയതുപോലെയാണി. അവളുടെ ചുണ്ടിലു് പൊടുന്നനെ ദേഷ്യം പതഞ്ഞുയർന്നു.

"ഇതുപോലെയുള്ള അമ്മമാർ ഏറെയില" അപൂർവ്വമായ വൈകാരികതയോടെ നാഗൻ പറഞ്ഞു "അവർ സംരക്ഷണമർഹിക്കുന്നവരാണ്."

"മതി! അതെല്ലാം മറക്കണമെന്ന് എന്തവണ ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്?"

തിടുക്കത്തിലു് മുഖപടമെടുത്തണിഞ്ഞ റാണി പുറത്തേക്കു് അതിവേഗം നടന്നു. റാണിയുടെ രോഷം ഭയന്ന് അനുചരന്മാരെല്ലാവരും തല കുനിച്ചു വണങ്ങി.

"കാർക്കോടകൻ."

"കലിപ്പിച്ചാലും മഹാരാണി."

"നമ്മൾ ഉടനെ പുറപ്പെടുന്നു. നമ്മൾ മടങ്ങിപ്പോവുകയാണ്. തയ്യാറെടുപ്പുകളു് നടത്തിക്കൊള്ളൂ."

നാഗൻ യാത്ര ചെയ്യാനുള്ള അവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല. കാർക്കോടകൻ അതിരിയാ. "പക്ഷേ മഹാരാണി...."

മഹാരാണിയുടെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന നോട്ടം അയാളുടെ വാക്കുകളെ ഇടയ്ക്കുവെച്ച് മൂറിച്ച് കളഞ്ഞു.

ശിവന്റെ യാത്രാസംഘം ദിവ്യപ്രകാശമുള്ള കാശി നഗരത്തിലേക്കു്കുറേപോളു് മുന്നോട്ടായിലധികം പിന്നിടുന്നു. ഗംഗാനദിയുടെ ഒരു വളവിന്റെ തീരത്താണ് ആ നഗരം സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത്. കിഴക്കോട്ടൊഴുകുന്നതിനു തൊട്ടുമുന്നിലായി ആ നദി അലസമായി അല്പദൂരം വടക്കോട്ടു് വളഞ്ഞൊഴുകി. ആകാശത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ ആ വളവു് ഒരു ചന്ദ്രരേഖപോലെ തോന്നും. സന്ദർഭശാലു് അത് ചന്ദ്രവംശികളുടെ കൊടിയടയാളമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സുവദീപന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിലു് ചന്ദ്രവംശി നഗരങ്ങളിലു് ഏറ്റവും പ്രകൃതിദത്ത നഗരമായിരുന്നു കാശി.

കാശിയിൽ തനതായ ചില അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. നദിയുടെ കിഴക്കേ തീരം ഒഴിച്ച്കൊണ്ടു് പടിഞ്ഞാറേ തീരത്തെ വളവിനോടു ചേർന്നാണ് ആ നഗരം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. കാശിയുടെ കിഴക്കേ തീരത്തു് വീട് പണിതവർക്കെല്ലാം എന്തെങ്കിലും ദുരന്തങ്ങളു് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കാശിയിലെ രാജകുടുംബം നഗരത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തു് ആരും വീടുപണിയുന്നില്ലെന്നും അതുവഴി ദൈവകോപം അനുഭവിക്കുന്നില്ലെന്നും ഉറപ്പു വരുത്തിയിരുന്നു.

അസ്പഷ്ട (എണ്പത് പടികളു്) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഐതിഹാസിക തുറമുഖത്തേക്കു് നീങ്ങുകയായിരുന്നു ശിവന്റെ നൗക. ആ വളരുന്ന നഗരത്തിന്റെ പ്രധാന നെടുമുടിസ്ഥാനമായിരുന്നു അത്. അതിന്റെ പടികളിലു് നിന്നിരുന്ന

ജനങ്ങളെ ആരതിയുഴിഞ്ഞും ചെണ്ടകൊടിയും ശിവനെ വരവേറ്റു.

മുന്നോടടു തളളി നിലകുന്ന് ഉദരത്തിൽ തലോടിക്കൊണ്ട് സതി മന്ത്രിച്ചു "മനോഹരമായ നഗരം."

സതിയുടെ കൈപ്പടം കൈയിലെടുത്ത് ചുംബിച്ചശേഷം അത് സ്വന്തം നെഞ്ചിലേക്കടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശിവൻ അവളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. "എന്താണെന്തിന്റെയൊക്കെയും ഈ നഗരം എനിക്ക് സ്വന്തം വീടുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇവിടെയാണ് നമ്മുടെ കുഞ്ഞ് ജനിക്കേണ്ടത്."

"അതെ. ഇത് തന്നെയാണ് അതിനനുയോജ്യമായ സ്ഥലം." സതി മന്ദഹസിച്ച് കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

കാശിയിലെ അഭിജാതവൃന്ദത്തിൽപ്പെട്ടവരുമായി അയോധ്യയിലെ കുലീനകുടുംബാംഗങ്ങളെ തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നതും തങ്ങളുടെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാഗതദീപങ്ങളെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നതും അതോടൊപ്പം അവരുടെ കുടുംബത്തിന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളെ കൂടുതൽ ഉയർത്തിപ്പിടിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സഹായികളെ ശകാരിക്കുന്നതുമെല്ലാം അകലെ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഭഗീരഥനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അവരിൽ ഭൂരിഭാഗം ആളുകളേയും അയാളെക്കുറിച്ച് തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിച്ചു. മഹാദേവൻ തങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ ആഗ്രഹം. എന്താൽ കൂടുതൽ അസാധാരണമായ ഒരു വിശേഷമാണ് മഹാദേവൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്.

"ഭഗീരഥൻ," ഇടതുവശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"ഈ നഗരത്തിൽ കോട്ശതലക്ഷങ്ങളാണെന്നും കാണുന്നില്ലല്ലോ. എന്തുകൊണ്ടാണിവിടെ ഒരു സുരക്ഷിതത്വവുമില്ലാത്തത്?"

"ഓ! അതൊരു വലിയ കഥയാണ്, പർവ്വതേ." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"എനിക്ക് ധാരാളം സമയമുണ്ട്ല്ലോ. എനിക്ക് കഥ മുഴുവനും പറഞ്ഞുതരു, കാരണം ഭാരതത്തിൽ ഞാനിതുവരെ കണ്ട് ഏറ്റവും അതിശയകരമായ കാഴ്ചയാണിത്."

"ശരി പർവ്വതേ, നമ്മൾ ഇറങ്ങുവാൻ പോകുന്ന അസിഘട്സിലാണ് ആ കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്."

"ഉം..."

"എണ്പതുപടികളുള്ളതുകൊണ്ട്ല്ല ഈ തുറമുഖത്തിന് അസിഘട്സ് എന്ന് പേരു വീണത്. അസി എന്ന തോട് ഇതിനടുത്തുകൂടെ ഒഴുകിയിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്. ഇവിടെ നടന്ന വധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ കടവിന് ആ പേര് ലഭിച്ചത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വധമല്ല നടന്നത്, ഒരാൾ ദിവസം എണ്പത് വധം."

"രക്ഷിക്കണേ ശരീരമേവോ" സതി അമ്ബരനുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു "ആരായിരുന്നു ആ നിർഭാഗ്യവാൻമാർ?"

'അവർ ഭാഗ്യഹീനരായിരുന്നില്ല, ദേവീ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നികൃഷ്ടരായ കുറ്റവാളികളായിരുന്നു അവർ. അസുരഗണത്തിൽപ്പെട്ട എണ്പതുപേരെ യുദ്ധകുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ പേരിലാണ് രുദ്രഭഗവാൻ വധിച്ചത്. ദേവന്മാരും അസുരന്മാരും തമ്മിലുള്ള ആയാസകരമായ യുദ്ധമല്ല, മറിച്ച് രുദ്രഭഗവാന്റെ നായയുക്തമായ പരവൃത്തിയാണ് അസുരന്മാരുടെ ഭീഷണി ശമിപ്പിച്ചതെന്ന് ഭൂരിഭാഗം ആളുകളും കരുതുന്നു. പരധാനപ്പെട്ട നേതാക്കന്മാരില്ലാതായതോടെ ദേവന്മാർക്കെതിരെയുള്ള അസുരന്മാരുടെ പരക്ഷോഭം ചീറ്റിപ്പോയി."

"എന്നിടത്?" അയോധ്യയിൽവെച്ച് വാസുദേവ പണ്ഡിതർ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളോർത്തുകൊണ്ട് ശിവൻ ചോദിച്ചു.

അസുരന്മാർ ദുഷ്ടന്മാരാണെന്ന് ആരാണ് പറഞ്ഞത്?

"എന്നിട് അതിശയകരമായ ഒരു കാര്യം സംഭവിച്ചു. ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും മഹാനും, ഭയങ്കരവും പോരാളിയുമായ രുദ്രഭഗവാൻ അതോടെ അക്രമം പൂർണ്ണമായും ഉപേക്ഷിച്ചു. ദേവാസുരയുദ്ധത്തിൽ വന്തോതിൽ ജീവനാശമുണ്ടാക്കിയിരുന്ന ദിവ്യാസുതരങ്ങളുടെ പരയോഗം അദ്ദേഹം നിരോധിച്ചു. ഈ ആജ്ഞ ലംഘിക്കുന്നവർ തന്റെ കോപം അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്നും വേണ്ടിവന്നാൽ തന്റെ അക്രമരാഹിത്യ പരതിജ്ഞ ലംഘിച്ച് ദിവ്യായുധങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നവന്റെ ഏഴുതലമുറകളെ വരെ നശിപ്പിക്കുമെന്നും രുദ്രഭഗവാൻ പരഖ്യാപിച്ചു."

"ദിവ്യാസുതരങ്ങളെ പരയോഗിക്കരുതെന്ന രുദ്രഭഗവാന്റെ ഉത്തരവിനെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് കറിയം." സതി പറഞ്ഞു. "മെലുഹൻമാരും ദിവ്യായുധങ്ങളെ പരയോഗിക്കുന്നതിനെതിരായി മഹാദേവന്റെ നിരോധനത്തെക്കുറിച്ച് അറിവുള്ളവരായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനു പിന്നിലെ കഥ എനിക്ക് കറിയലില. ഇങ്ങനെയൊരു ഉത്തരവിടാൻ അദ്ദേഹത്തെ പരേരിപ്പിച്ച കാര്യമെന്താണ്?"

"എനിക്ക് കറിയ്ക്കുകൂടാ, ദേവീ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

എനിക്ക് കറിയം. ശിവൻ ആലോചിച്ചു. അസുരൻമാർ ദുഷ്ടൻമാരല്ലെന്നും വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കുന്നവർ മാത്രമാണെന്നും രുദ്രഭഗവാൻ മനസ്സിലാക്കിയ നിമിഷം അതായിരിക്കാം. കുറ്റബോധം മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് വിഷമിച്ചു കാണും.

"എന്നാൽ കഥ അവിടെ അവസാനിച്ചിരിയ്ക്കില്ല. അസിഘട്ടും കാശിയും പുണ്യസ്ഥലമാണെന്നു പരഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. അതിനുള്ള കാരണം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിയ്ക്കില്ല. എന്നാൽ ആളുകളെ വിചാരിച്ചത് യുദ്ധം അവസാനിച്ച സ്ഥലമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അങ്ങനെ പരഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത് എന്ന് അറിയുന്നു. അസിഘട്ടിലെ ഇനിയൊരിക്കലും കൊല നടക്കുവാൻ പാടില്ല എന്ന് രുദ്രൻ പരഖ്യാപിച്ചു. ആ സ്ഥലം ആദരിക്കപ്പെടണമെന്നും ഏറ്റവും ദുഷ്ടൻമാരും പാപികളുമായ ആളുകളുടെ പോലും ശവശരീരം അസിഘട്ടിലോ കാശിയിലോ സംസ്കരിക്കപ്പെടാൻ, അസിഘട്ടിലെയും കാശിയിലെയും പരേതന്മാർക്ക് അവർക്ക് മോക്ഷം നൽകുമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു."

"കേളിക്കാൻ രസമുണ്ട്." സതി പറഞ്ഞു.

"രുദ്രഭഗവാന്റെ അനുയായികളായ കാശി രാജാക്കന്മാർ അസിഘട്ടിലെ ഇനിയൊരു തരത്തിലുള്ള കൊലപാതകങ്ങളും പാടില്ലെന്നു കല്പിച്ചു. ഏതു രാജ്യത്തുനിന്നുമുള്ള ആരുടെയും മൃതശരീരം, ജാതിമതലിംഗഭേദമില്ലാതെ അവിടെ സംസ്കരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണെന്ന് അവർ വിളംബരം ചെയ്തു. ഏതൊരാളെക്കും ഇവിടെ മോക്ഷം പരാപിക്കാം. കാലക്രമേണ കാശിയിലെ ഈ വിശ്വാസം മോക്ഷപരാപതിയെക്കുറിച്ച് ആളുകളെക്കുളള ഒരു കവാടമായിത്തീർന്നു. തങ്ങളുടെ അവസാന കാലഘട്ടം ചെലവിടുന്നതിനായി നിരവധി ആളുകൾ കാശിയിലെത്തിച്ചേരുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതരയധികം മൃതദേഹങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം അസിഘട്ടിന് നൽകാൻ കഴിയാതായി. അതുകൊണ്ട് നഗരത്തിൽ മറ്റൊരു വലിയ സ്നാനഘട്ടം ശ്മശാനമാക്കി മാറ്റി. മണികർണികാ ഘട്ടം."

"പക്ഷേ, ഇതും നഗരത്തിനു കോട് മതിലുകളിലാത്തതുമായിട്ടെന്തു ബന്ധം?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"സ്വദീപിലെ ഏറ്റവും സ്വാധീനശേഷിയുള്ള ആളുകളെ പോലും അന്ത്യകാലഘട്ടത്തിൽ മോക്ഷം പരാപിക്കുന്നതിനായി ഇവിടെ വന്നു. ഇവിടെ തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ പൊറുക്കപ്പെടുമെന്നും മോക്ഷപരാപതി ലഭിക്കുമെന്നുമുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ് അവരേവരും ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നത്."

അതുകൊണ്ട് ആരും തന്നെ കാശി ആകർമിക്കപ്പെടുവാനോ, നശിപ്പിക്കപ്പെടുവാനോ, കാശിയുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുവാനോ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉയർന്നുവന്നിരുന്ന പതിവു യുദ്ധ കോലാഹലം കാശിയെ ബാധിച്ചില്ല. രുദ്രഭഗവാന്റെ അകരമാഹിതപരവ്യാപനം കാശി രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസപരമാണമാക്കി. തങ്ങളോ തങ്ങളുടെ പിൻമുറക്കാരോ യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുകയില്ലെന്ന് അവർ പരവ്യാപിച്ചു. ആത്മരക്ഷയ്ക്കല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലും കൊല്ലുകയില്ലെന്ന് അവർ മൗനമായി പരിജ്ഞയെടുത്തു. ഈ പരിജ്ഞയോടുള്ള പരിബദ്ധത തെളിയിക്കുന്നതിനായി അവർ കോട് മതിലുകളെല്ലാം പൊളിച്ചു കളഞ്ഞ് നഗരത്തിനു ചുറ്റുമായി കൈവഴികളും പാതകളും നിർമ്മിച്ചു. ആ പാതകളെക്കുറിച്ച് ചുറ്റുമായി ക്ഷേത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് അവരാണ് നഗരത്തെ ആദിയാത്മികതയുടെ ആവരണം പുതപ്പിച്ചത്.

"കാശി ആകർമിക്കപ്പെടുകയോ കീഴടക്കപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായില്ല?"

"ഇല്ല പരമേശ്വര" ഭഗവാനെ തുടർന്ന് "നേരെ മറിച്ച് രുദ്രഭഗവാന്റെ വചനങ്ങളോടുള്ള അത്യധികമായ പരിബദ്ധത കാശിയെ പവിത്രമാക്കി. കാശിയിലേക്കുവന്നെത്തുന്ന ആകർമണം രുദ്രഭഗവാനെ അപമാനിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണെന്ന് കരുതി ആരും തന്നെ കാശിയെ ആകർമിച്ചില്ല. പരിപൂർണ്ണ സമാധാനത്തിനെയും അതുമൂലം സമപന്നതയുടെയും ദേശമായിത്തീർന്നു അത്. ആ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുമുള്ള അടിമത്തപ്രഭാവത്തോടൊപ്പം ഇവിടെ ശാന്തി കണ്ടെത്തി. വ്യാപാരം ചെയ്യുവാൻ ഏറ്റവും സുരക്ഷിതമായ സ്ഥലം കാശിയാണെന്ന് വ്യാപാരികൾ മനസ്സിലാക്കി. സമാധാനവും ചേരിചേരായ്മയും മുഖമുദ്രയാക്കിയ സ്വദീപിലെ ഏതൊരു ദേശത്തിനും കാശി സ്ഥിരമായൊരു മരുപ്തമായി മാറി."

"അതുകൊണ്ടാണോ നിരവധി ബ്രഹ്മഗന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറിയിരിക്കുന്നത്?"

"അതെ പരമേശ്വര, മറ്റൊരവിടെയാണ് അവർക്കിതര സുരക്ഷിതത്വം ലഭിക്കുക? കാശിയിൽ എല്ലാവരും സുരക്ഷിതരാണ്. എന്താൽ ഈ ബ്രഹ്മഗന്മാർ, കാശിയുടെ പരമസ്ഥമായ ക്ഷമാശീലത്തെയും ആതിഥ്യമർയാദയെയും പരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്."

"അതെങ്ങനെ?"

"ശരിക്കും ഒത്തുപോകാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള വർഗ്ഗമാണിവർ. കാശി ഒരു സാർവ്വത്രിക നഗരമാണ്. അവിടെ താമസിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും സ്വന്തം ജീവിതരീതി മാറ്റുവാൻ തയ്യാറാവുന്നില്ല. എന്താൽ ബ്രഹ്മഗന്മാർ സവിശേഷമായ ചില ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ പേരിൽ തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു പരദേശം പരയേകും അനുവദിച്ചുതരണമെന്ന് ആവശ്യമുന്നയിച്ചു. ബ്രഹ്മഗന്മാർ സ്വന്തം രാജ്യത്തിൽ ഒട്ടനവധി പീഡനങ്ങളെ അനുഭവിച്ചവരാണെന്നും അതുകൊണ്ട് അവരെ അനുതാപപൂർവ്വം പരിഗണിക്കണമെന്നും കാശി രാജാക്കന്മാരും ദേശത്തു പരമമായൊരു ഭരണത്തിന്റേതായി. എന്താൽ ഭൂരിഭാഗം ആളുകളെക്കും അത് ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നി. വാസ്തവത്തിൽ, വർഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബ്രഹ്മഗന്മാരെ ഒഴിപ്പിക്കുവാൻ കാശി രാജാവ് നിർബ്ബന്ധിതനായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ഒരു കിംവദന്തി പറയുന്നു."

"അതിനുശേഷം എന്തുണ്ടായി?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"സദുദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിവൃത്തിയുണ്ടാകാൻ കഴിയാത്തത് സ്വർണ്ണത്തിനു സാധിച്ചു. ഇന്ന് ഏറ്റവും സമപന്നമായ പരദേശമാണു ബ്രഹ്മ. കാശിയുടെ ഒരു ദശവർഷക്കാലത്തെ നികുതിപരിധിന്റെ തുകയ്ക്കു തുല്യമായ സ്വർണ്ണം ബ്രഹ്മ രാജാവ് കാശി രാജാവിന് നൽകി. അതോടെ ഒഴിപ്പിക്കൽ ഉത്തരവ് കഴിഞ്ഞു."

മുടപ്പെട്സു."

"എന്തിനാണ് തന്റെ രാജ്യം വിട്ടുപോയവരെ സഹായിക്കുവാനായി ബ്രംഗ രാജാവ് സ്വന്തം പണം ചെലവഴിക്കുന്നത്?"

"എനിക്ക്റിഞ്ഞുകൂടാ പ്ലോ. ബ്രംഗന്മാരുടെ വിചിത്രമായ ഒരു രീതിയായി അതിനെ കണക്കാക്കിയാല് മതി എന്ന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം."

ആ കപ്പലില് പതുക്കെ അസിംബിളിനോടടുത്തു. തന്റെ സ്വീകരിക്കുവാനായി എത്തിച്ചേര്ന്നിട്ടുള്ള പുരുഷാരത്തിനു നേർക്ക് ശിവന് നോക്കി. ശിവന് കപ്പലിലെ നിന്നിറങ്ങുവാനുള്ള സൗകര്യം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാനായി പർവ്വതേശ്വരന് ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നു. അല്പം അകലെയായി നന്തിക്കും വീരഭരനും നിർദ്ദേശങ്ങളെ നല്കിക്കൊണ്ട് ദ്രപകു നിലകുന്നത് ശിവന് കണ്ടു. കാശിയിലെ നിയമപാലകരുടെ മേധാവിയെത്തേടി ഭഗീരഥന് കപ്പലിലെ നിന്നു താഴേക്കിറങ്ങുവാനുള്ള തൂക്കുപാലത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു കുതിച്ചു. സതി ശിവനെ മൃദുവായി ഒന്ന് തടടി. ശിവന് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോള് സതി കണ്ണുകൊണ്ട് ഒരിടത്തേക്കു ചൂണ്ടി. ശിവന് ആ ദിശയിലേക്കു നോക്കി. അകലെ, ആ കോലാഹലത്തില് നിന്നകന്ന്, അയോധ്യയിലെ അഭിജാതരെ ശിവനു നല്കുന്ന സ്വീകരണസംഘത്തിന്റെ മുന്നിരയില് തളളിക്കയറുവാന് അനുവദിച്ചുകൊണ്ട്, അത്ഭ അലംകൃതമല്ലാത്ത ഒരു വെണ്കൊറ്റക്കുടയ്ക്കു താഴെ, ഒരു പാവം വൃദ്ധന് നിലകുന്നതായിരുന്നു. ശിവന് കൈകുప్పി ഭവ്യമായി കാശിയിലെ രാജാവായ അതിഥിഗ്വനെ ശിരസ്സുകുനിച്ഛു വണങ്ങി. അതിനുള്ള പരതികരണമായി ശിവനെ നോക്കി അതിഥിഗ്വനും ശിരസ്സു കുനിച്ഛു. സതിക്ക് അങ്ങകലെ നിന്നുകൊണ്ട് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാന് കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ആ രാജാവിന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്തുപോലെ കാണപ്പെട്സു.

ഒരു ചെറിയ തെറ്റ്?

അഞ്ച്

"ഉം..." നേർത്ത ചുംബനത്തോടെ സതി അവനെ ഉണർത്തിയപ്പോള് ശിവൻ മുളി. അവൻ പതിയെ അവളുടെ മുഖം കൈക്കുമ്പിളിലെടുത്തു.

"നീ ദിനംതോറും കൂടുതൽ സുന്ദരിയായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ അതോ എന്റെ കണ്ണുകളെ എന്റെ വഞ്ചിക്കുകയാണോ?"

വയറിനുമുകളിലൂടെ കൈയോടിച്ചുകൊണ്ട് സതി പുഞ്ചിരിച്ചു.

"അതിരാവിലെത്തന്നെ എന്റെ പുകഴ്ത്തുന്നതു നിർത്തുന്നൂണ്ടോ!"

കൈമുടിപ്പുന്നി ശിവൻ അവളെ വീണ്ടും ചുംബിച്ചു.

"അപ്പോള് ഇനി മുതൽ അഭിനന്ദനങ്ങളെക്കും സമയക്രമം തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞോ?"

ശയ്യയിലിനിന്ന് സാവധാനം എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ട് സതി വീണ്ടും ചിരിച്ചു "അങ്ങനെയൊ പോയി കൂളിക്കാത്തത്? പ്ലോത ക്ഷേണം നമ്മുടെ മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരണമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്."

"ഓഹാ! അവസാനം നീ എന്റെ രീതികളെ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞുവല്ലേ!" സതിയെപ്പോലെ ചിട്ടപ്പടി സജ്ജീകരിച്ച ക്ഷേണമേശയിലിരുന്ന് ക്ഷേണം കഴിക്കുന്ന രീതിയോട് ശിവൻ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു.

കാശിരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ അവരുടെ കിടപ്പറക്കു തൊടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന സൗകര്യാപരമായ കൂളിമുറിയിലേക്കു ശിവൻ നടന്നകന്നപ്പോള് സതി പുറത്തേക്കു നോക്കി. പരിശുദ്ധ പാതയെന്ററിപ്പെട്സിരുന്ന പ്ലോസസ്തമായ ആ ചുറ്റുവഴി ഇപ്പോള് വ്യക്തമായി കാണാം. ശരിക്കും അഭ്യുത്പെടുത്തുന്ന കാഴ്ചയായിരുന്നു അത്. ഞെങ്ങിഞ്ഞെരുങ്ങിയ കാശി നഗരത്തിലിനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഈ പാത വളരെ വിശാലമായിരുന്നു, അതിലൂടെ ഒരേസമയം ആറു കുതിരവണ്ടികളെക്കു കടന്നുപോകാനുള്ള വീതിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ പാതക്കു ഇരുവശവും അത്യാകര്ഷകമായ മരങ്ങളെ വളർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഭാരത ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലെ ഏതാണ്ടെല്ലാ വിഭാഗത്തിലും പെട്ട് സസ്യജാലങ്ങളെ അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ മരങ്ങളെക്കുപുറത്തായി വലിയൊരു കൂടും ക്ഷേത്രങ്ങളെ സ്ഥിതി ചെയ്തു. ആ രാജപാത ഏതാണ്ട് അർദ്ധവൃത്താകൃതിയില് മുപ്പത് നാഴികയോളം നീണ്ടുകിടന്നു. ആ വഴിയുടെ ഓരത്ത് ക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാതെ മറ്റൊരു കെട്ടിടവുമില്ലായിരുന്നു. കാശിയിലെ പവിത്രമായ പാതയോരത്ത് ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ ദൈവങ്ങളെക്കും ഓരോ ക്ഷേത്രമുണ്ടെന്ന്

ചന്ദ്രവംശികളുടേ പരയാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എന്ന് നാലു ഭാരതീയർ മുന്നുകോടി ദൈവങ്ങളെ ആരാധിച്ചിരുന്നതിനാൽ ചന്ദ്രവംശികളുടെ ആ തോന്നലിന് യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് പരയാൻ കഴിയില്ല. എന്ന് നാലു എല്ലാ ജനപ്രിയ ദൈവങ്ങളുടേയും ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളുടേ ആ പവിത്രമായ രാജപാതയുടെ ഓരങ്ങളിലുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പായും പരയാം. അവയിൽ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചിരുന്നത് ഏറ്റവും ആരാധനയായ മഹാദേവനെ, രുദ്രഭഗവാനെ ആരാധിക്കുവാനായിട്ടായിരുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിനു നേർകാണ്ഡ സതി ഉദ്യോഗാർത്ഥികളാണെന്നു നിന്നിരുന്നത്. ബ്രഹ്മചര്യത്തിനുവളരെ അടുത്തായിട്ടാണ് ഈ ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ രുദ്രഭഗവാന്റെ നീതിനിർവ്വഹണം നടന്നിരുന്ന അസിംഹാടിനടുത്തായി ഈ ക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കുവാനായിരുന്നു ദേവകളുടേ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെന്ന് ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. അസുരന്മാരുടെ നിഗ്രഹനായിരുന്ന മഹാദേവൻ അസിംഹാടിനു സമീപം തനിക്ക് യാതൊരു സ്ഥാനവും നിർമ്മിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന്, തന്റെ അലംഘനീയമായ വാക്യങ്ങളിലൂടെ ഇവിടെ പാടില്ല. മറ്റൊരവിടെയുമാകാം. ഇവിടെ പാടില്ല ഉത്തരവിട്ടു. അത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതായിരുന്നു. അതേസമയം ഭയപ്പെടുന്ന രുദ്രഭഗവാനോട് അകാര്യത്തിൽ തർക്കിക്കുവാൻ ആർക്കും ധൈര്യവുമില്ലായിരുന്നു.

"അവരിൽനിന്നെ വിശ്വനാഥ ക്ഷേത്രമെന്ന് വിളിക്കുന്നത്" പൊടുന്നനെയുള്ള തന്റെ കടന്നുവരവിലൂടെ സതിയെ അപരപ്രിയപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. "ഈ വിശ്വവർത്തിന്റെ നാമം എന്താണ് അതിനർത്ഥം."

"അദ്ദേഹം മഹാനായിരുന്നു" സതി മന്ത്രിച്ചു. "ശരിയായ ഒരീശ്വരൻ."

"അതെ." ശിവൻ സമ്മതിച്ചു. "രുദ്രഭഗവാനെ നമിക്കുന്നേൻ. ഓം രുദ്രായ നമഃ"

"ഓം രുദ്രായ നമഃ"

"അതിഥിഗൃഹ രാജൻ നമ്മളെ ഇന്നലെ രാത്രി ഒറ്റയ്ക്കു വിട്ടുപോയത് നന്നായി. അസിംഹാടിലെ സ്വീകരണചടങ്ങുകളുടേയും നമുക്ക് നല്ല വിശ്രമം ആവശ്യമായിരുന്നു."

"അതെ. അദ്ദേഹം നല്ല മനുഷ്യനാണെന്ന് തോന്നുന്നു. പക്ഷേ ഇന്ന് അദ്ദേഹം താളങ്ങളെ ഒറ്റയ്ക്കു വിടാൻ സാധ്യതയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് താളങ്ങളോട് ഒരുപാട് കാര്യങ്ങളുണ്ട് സംസാരിക്കാനുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു."

ശിവൻ ചിരിച്ചു. "പക്ഷേ എനിക്ക് നഗരം ഇഷ്ടമായി. കൂടുതൽ കാണുന്തോറും ഇത് എനിക്ക് സ്വന്തം വീടുപോലെ തോന്നുന്നു."

"നമുക്ക് പരാതൽ കഴിക്കാം." സതി പറഞ്ഞു. "ഒരു നീണ്ട തിരക്കുപിടിപ്പ് പകൽ നമുക്കു മുന്നിൽ നിവർന്നു കിടക്കുകയാണ്."

"പ്രത്യേകിച്ചും ഭവതിയെ പാടില്ലെന്ന്" കാനിനി ചോദിച്ചു "വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞുവോ?"

"ആ വാക്യം തന്നെ" ആനന്ദമയി പറഞ്ഞു "തനിക്ക് ഒരു സ്ത്രീയേയും തൊടാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. എന്ന് മാത്രമല്ല!"

ഉദ്യോഗസ്ഥരായ പകരുന്ന എണ്ണ വിദഗ്ദ്ധമായി ആനന്ദമയിയുടെ തലയോടിയിൽ കാനിനി തേച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. "അതിലൊരു കാര്യവുമില്ല കുമാരി. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ബ്രഹ്മചര്യ പരമജ്ഞ എടുത്ത പുരുഷനെക്കൊണ്ട് അത് ലംഘിക്കുവാൻ രണ്ടുപേർക്കേ സാധിക്കൂ. അപസരസുന്ദരിയായ മേനകയ്ക്ക് അല്ലെങ്കിൽ കുമാരിയ്ക്ക്."

"എനിക്ക്കോ?" അപ്സരകന്യകകൊപ്പം തന്നെ സാമ്യപ്പെടുത്തിയതില് അദ്ദേഹം കുറി ആനന്ദമായി പുരികകൊടി ഉയര്ത്തി.

"എന്റെ ക്ഷമാപണം." കാനിനി അടக்கിപ്പിരിച്ചു. "കുമാരിയോട് താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോള് മേനക എന്ത്!"

ആനന്ദമായി ചിരിച്ചു.

"പക്ഷേ, കുമാരി, ഇത് മേനക നേരിട്സതിനേക്കാള് വലിയ വെല്ലുവെല്ലുവിളിയാണ്." കാനിനി തുടര്ന്നു "ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലാണ് വിശ്വാമിതര മഹര്ഷി പരതിജ്ഞയെടുത്തത്. അദ്ദേഹം പരണയ സുഖം ഇതിനകം അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മേനകയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ഒന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. ആഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായി വന്നില്ല. അതേസമയം സേനാപതിയാകട്ടെ പരണയം അനുഭവിക്കാത്ത ഒരു പുരുഷനും!"

"എനിക്ക്കുറിയോ. പക്ഷേ, ഏറെ സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു വസ്തുവിനെ അതര എളുപ്പത്തില് പരാപിക്കുവാന് കഴിയില്ല, അല്ലേ?"

കാനിനി കണ്ണുകളില് ഇറുക്കി "അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം കവരുന്നതിനുമുമ്പ് കുമാരി അസ്വസ്ഥയാകരുത്."

ആനന്ദമായി മുഖം ചുളിച്ച് "നിശ്ചയമായും ഇല്ല."

ആനന്ദമായി ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ട് കാനിനി പുഞ്ചിരിച്ചു. രാജകുമാരി ശരിക്കും പരണയത്തിലകപ്പെടുകയെത്തിരുന്നു. തനിക്ക് കൈവന്ന സൗഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള വിവേകം പര്വ്വതേശ്വരനുണ്ടാകുമെന്ന് ആനന്ദമായി പരതീക്ഷിച്ചു.

"ഈ തലസ്ഥാന നഗരി മനോഹരമാണ്, രാജന്" ശിവന് പറഞ്ഞു.

സൂര്യന് തന്റെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ മുന്നിലൊന്ന് പൂര്ത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിമിഗ്വ മഹാരാജാവിന്റെ പട്ടളിയിറയില് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പമിരിക്കുകയായിരുന്നു ശിവനും സതിയും. ഗദ കൈയിലേന്തി വാതില്ക്കല് കാവല് നിന്നിരുന്ന കാശിയിലെ കൊടാരം അംഗരക്ഷകരെ സഹായിക്കാനെന്ന് മടില് ദ്രപകുവും നന്തിയും വീരഭേരനും അവിടെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. രാജകുടുംബത്തിന്റെ സുരക്ഷയ്ക്കായി ഈ വടി മാതരം ആയുധമാക്കിയ അംഗരക്ഷകർ മതിയോ എന്ന് കാര്യത്തില് ദ്രപകുവിന് സംശയം തോന്നിയിരുന്നു. ശക്തമായ ഒരാക്രമണമുണ്ടായാല്? അതിനിടയ്ക്ക് പര്വ്വതേശ്വരന് ക്രമസമാധാനസേനയുടെ മേധാവിയോടൊപ്പം സന്ദർശനത്തിനിറങ്ങിയിരിച്ചു. നടക്കാനിരിക്കുന്ന നീലകണ്ഠന്റെ ക്ഷേത്രദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തില് കൊടാരം മുതല് വിശ്വനാഥ ക്ഷേത്രം വരെയുള്ള പാതയ്ക്ക് കനത്ത സുരക്ഷ ഉറപ്പുവരുത്താന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. നഗരത്തിലെ പുരുഷാരം മുഴുവന് നീലകണ്ഠനെ ഒരു നോക്കു കാണുവാനായി ആ പാതയോരത്ത് വരിവരിയായി നില്ക്കുമെന്ന് പരതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നീലകണ്ഠന് അസിഘട്സിലിറങ്ങിയപ്പോള് കാശിയിലെ അഭിജാതർക്കുമാതരമേ അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാന് അവസരം ലഭിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ എന്ന്തിനാല് നഗരത്തിലെ ജനങ്ങളെ മുഴുവനും നീലകണ്ഠനെ ഒരുനോക്കുകാണുവാനായി ആ പവിത്രമായ പാതയോരത്ത് വരിവരിയായി നില്ക്കുമെന്നാണ് പരതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.

"വാസ്തവത്തില് ഇത് അങ്ങയുടെ നഗരമാണ്, പരഭോ." അതിമിഗ്വന് തല കുനിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

ശിവൻ മുഖം ചുളിർത്തു.

"രുദ്രഭഗവാൻ ഈ നഗരത്തെ ദത്തേടുത്ത വീടേന്നാണ് വിളിപ്പിരുന്ന്ത്. അദ്ദേഹം ഭൂരിഭാഗവും കാശിയിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്ന്ത്. "അതിഥിഗ്വൻ വിശദീകരിച്ചു. "പശ്ചിമഭാഗത്തുള്ള തന്റെ ജന്മദേശത്തേക്കു അദ്ദേഹം മടങ്ങിയതോടെ രുദ്രഭഗവാനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻമുറക്കാരെയും എന്നെന്തേക്കുമായി കാശിയിലെ രാജാവാക്കുവാൻ കാശി രാജകുടുംബം അസിഘട്സില് പുജ നടത്തി. അന്ന് പുജ നടത്തിയ രാജകുടുംബത്തിലിനിന്ന് എന്റെ കുടുംബം വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നായതിനാല് ആ വാഗ്ദാനം ഇന്നുവരെയും പാലിപ്പുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളു് ഇപ്പോഴും രുദ്രഭഗവാന്റെ പിൻമുറക്കാരുടെ ജന്മാവകാശം സംരക്ഷിക്കുന്തവർ മാത്രമാണ്."

ശിവൻ കൂടുതല് കൂടുതല് അസ്വസ്ഥനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഇനിയിപ്പോള് രുദ്രഭഗവാന്റെ പിന്തലമുറക്കാരന് ഇവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞതിനാല് അദ്ദേഹത്തിനാണ് കാശിയുടെ സിംഹാസനത്തിന്റെ അവകാശം." അതിഥിഗ്വൻ തുടർന്നു "അങ്ങയെ സേവിക്കാനായതില് എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നുന്നു പരഭോ."

അദ്ഭുതവും ക്ഷോഭവും കൂടിപ്പേർന്ന് ശിവനെ ശ്വാസം മുട്ടിപ്പിച്ചു.

ഈ ആളുകളെല്ലാം ഭ്രാന്തന്മാരാണ്! ദുരുദ്ദേശമില്ലാത്തവർ, പക്ഷേ ഭ്രാന്തന്മാർ!

"എനിക്ക് വിവിധരീതി രാജാവാകുവാൻ ഉദ്ദേശ്യമില്ല, രാജൻ" ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ശരീരമദ്ദേവന്റെ പിൻഗാമി എന്ന് വിളിക്കപ്പെടാനുള്ള യോഗ്യതയൊന്നും എനിക്ക് ഇല്ല. താങ്ങളൊരു നല്ല രാജാവാണ്. താങ്കളു് ഈ ജനങ്ങളെ തുടർന്നും സേവിക്കണമെന്നാണ് എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്."

"എങ്ങിലും സ്വാമി..."

"മഹാരാജൻ, അങ്ങയോടേനിക്ക് ചില അഭ്യർത്ഥനകളുണ്ട്" ശിവൻ ഇടയ്ക്കുകയറി പറഞ്ഞു. തന്റെ രാജകീയ പൂർവ്വ വ്യത്യാസത്തെക്കുറിപ്പുള്ള ചർച്ച തുടരുവാൻ ശിവൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

"എന്തുമാവാം, പരഭോ."

"ഒന്നാമതായി ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞ് ഈ നഗരത്തില് ജനിച്ചാല് മതിയെന്നു എനിക്ക് പത്നിക്കും ഒരാഗ്രഹം. അതുവരെ അങ്ങയുടെ ആതിഥ്യം ഞങ്ങളു് നിർബ്ബന്ധിപ്പു വാങ്ങിക്കൊള്ളട്ടെ."

"പരഭോ, എന്തായി കൊടാരം മുഴുവനും അങ്ങയുടേതാണ്. സതീദേവിக்கும் അങ്ങേയ്ക്കും എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും ഇവിടെ കഴിയാം."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഇല്ല, അത്ഭയധികം സമയം ഞങ്ങളിവിടെ താമസിക്കുമെന്ന് ഞാന് കരുതുന്നില്ല. കൂടാതെ ഈ നഗരത്തിലെ ബ്രഹ്മണന്മാരുടെ നേതാവിനെ എനിക്കൊന്ന് നേരില് കണ്ടാല് കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്."

"ദിവോദാസ് എന്താണ് അയാളുടെ പേര്, പരഭോ. അയാളെ ഞാന് അങ്ങയുടെ മുന്നാകെ വിളിപ്പുവരുത്താം. ആ കുലത്തിലെ നിർഭാഗ്യവാന്മാരായ മറ്റാരുമായും സംസാരിക്കുന്നത് ഉപയോഗശൂന്യമായിരിക്കും. മറ്റുള്ളവരുമായി സംസാരിക്കുവാൻ ശേഷിയും ബോധവുമുള്ളത് ദിവോദാസിനു മാത്രമാണ്. എന്തോ വ്യാപാരാവശ്യത്തിനായി പുറത്തുപോയിരിക്കുന്ന അയാള് ഇന്നു രാത്രി മടങ്ങിവരുമെന്ന് ഞാന് പരീക്ഷിക്കുന്നു. ഏറ്റവും നേരത്തെതന്നെ അയാളോട് ഇവിടെ വരുവാൻ നിർദ്ദേശം കൊടുത്തതായി ഞാന് ഉറപ്പുവരുത്താം."

"ഗംഭീരം."

"ജനകകുടും നിയന്ത്രണം വിടുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു, ദരപകു" പർവ്വതേശ്വരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ഭഗീരഥൻ, ദരപകു, കാശിയിലെ ക്ഷമസമാധാനപാലനസേനയുടെ മേധാവി

തർത്ഥൻ എന്ന്നിവർക്കുകൊപ്പം ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള പവിത്രപാതയിലെ ഉയർത്തിക്കെട്ടിയ ഒരു തട്സം കയറിനില്ക്കുകയായിരുന്നു പർവ്വതേശ്വരൻ. നീലകണ്ഠനെ ഒരുനോക്കു കാണാനായി കാശിനഗരിയിലെ മുഴുവൻ പൗരാവലിയും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ആ ജനക്കൂട്ടത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള യാതൊരു പരിശീലനമൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സേനയാണ് കാശിയിലെ ക്ഷമസമാധാനപാലനസേനയെന്ന് തോന്നി. സാധാരണഗതിയിൽ മര്യാദകാരായ കാശിപൗരന്മാരോട് അവരുടെ ചെറിയ തെറ്റുകളെക്കുറിച്ച് ഈ സേനാംഗങ്ങളെ ഭയത്തോടെയാണ് പരാതികരിച്ചത്. എന്നാൽ, ഓരോ പൗരനും മുന്നിലേക്കു ചാടിയിറങ്ങിവന്ന് ഭഗവാനെ തൊടുവാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കൈയുയർത്തി സൂര്യവംശികളുടെ സേവനം ആവശ്യമായിരുന്നതിനാൽ ഇത് കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ അവരെ നിയോഗിച്ചു.

"അത് ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം സേനാപതേ" ദൂതപു പറഞ്ഞു. താഴെ നിന്നിരുന്ന നന്തിക്ക് ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങളെ നൽകുന്നതിനായി അയാളെ ആ തട്സത്തിന് താഴേക്കു ചാടിയിറങ്ങി.

"പക്ഷേ, അയാളെ കൈ ഉയർത്തുവാൻ പാടില്ല" തർത്ഥൻ പറഞ്ഞു.

"സാഹചര്യത്തിനനുസരിച്ച് അയാളെ പെരുമാറിക്കൊള്ളും, തർത്ഥൻ" കോപിഷ്ഠനായതുപോലെ പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

ദൂതപുവിന്റെ ഉത്തരവു ലഭിച്ചതോടെ നന്തി തന്റെ സൈനികസംഘവുമായി നീങ്ങി. തന്റെ അർപ്പണയ ഇടത്തുകയുടെ ഭാഗത്തുപിടിച്ചിരുന്ന കൊളുത്തുപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹമായ മെയ്വഴക്കത്തോടെ ദൂതപു ആ തട്സലേക്ക് തിരികെ ചാടിക്കയറി.

"സേനാപതേ, അത് ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു" ദൂതപു പറഞ്ഞു "ജനക്കൂട്ടം പുറകോട്ടു തള്ളിനില്ക്കപ്പെടും."

തലയാടിയ ശേഷം ശിവനും സംഘവും വരുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാനായി പർവ്വതേശ്വരൻ ഒന്ന് പുറകോട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സതീയുടെ കൈപിടിച്ച്, വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ സാവധാനം മുന്നോട്ടു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ശിവൻ തന്റെ പേര് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞ ഓരോരുത്തരെയും അംഗീകരിക്കുന്നതായി ഭാവിച്ചു. സതീയുടെ തോഴിയായ കൃതിക സതീയുടെ പിന്നിൽ അല്പം മാറി നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിമിശ്ഠൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ഭക്തന്റെ ആരാധനയോടെ തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളോടും മന്ത്രിമാരോടുമൊപ്പം ശിവനെ പിന്തുടർന്നു.

"തർത്ഥൻ മേധാവി" വേദിയിലേക്ക് ചാടിക്കയറിക്കൊണ്ട് പരിഭ്രാന്തിയോടെ ഒരു ക്ഷമസമാധാന സേനാംഗം വിളിച്ചു.

തർത്ഥൻ അയാളെ നോക്കി "പറയൂ കാവസാ?"

"ബ്രഹ്മഗന്മാരുടെ പരദേശത്ത് ഒരു ലഹള പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

"എന്താണ് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് വ്യക്തമായി പറയൂ."

"അവർ വീണ്ടും ഒരു മയിലിനെ കൊന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇത്തവണ അയല്പക്കത്തുള്ളവർ അവരെ കൈയോടെ പിടികൂടിയിരിക്കുകയാണ്. ഈ പാപത്തിന് പരാതികാരംചെയ്യുമെന്ന് അവർ ആണയിട്തിരിക്കുകയാണ്."

"എനിക്ക്തില് അദ്ദേഹമൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ മഹാരാജാവ് സംസ്കാരശൂന്യരായ ഈ വിഡ്ഢികളെ ഇവിടെ കഴിയാൻ അനുവദിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഇവിടത്തെ ആളുകളെ ക്ഷമകെട്ട് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ ഇനി ഏറെ സമയം വേണ്ടിവരില്ല."

"എന്തുണ്ടായി?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"ബ്രഹ്മഗന്മാർ. രൂദ്രഭഗവാന്റെ ഇഷ്ട പരംഗമായ മയിലിനെ കൊല്ലുന്നത് കാശിയിൽ വിലക്കിയിരിക്കുകയാണെന്ന് അവർക്കറിയാം. അവരുടെ കുടിയേറ്റ്

താവളത്തിൽ വിചിത്രമായ ഏതോ ചടങ്ങുകളാൽ മയിലിനെ ബലിയർപ്പിപ്പിക്കുന്നതായി പരക്കെ വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോഴിതാ അവരെ കൈയോടെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇത് വെറും അവരോരു പാഠം പഠിക്കും."

"ആ ലഹള അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനായി നിങ്ങളെന്താ സൈനികരെ അയക്കാത്തത്?"

"തർത്ഥൻ പർവ്വതേശ്വരനെ അർത്ഥവത്തായി ഒന്ന് നോക്കി. "അങ്ങേയ്ക്ക് ചില കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാവില്ല. ഞങ്ങളെ കാശിയിൽ ഭാരതത്തിൽനിന്നുള്ള എല്ലാ സമൂഹങ്ങളെയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മഹാനഗരത്തെ സ്വന്തം വീടായി കരുതിക്കൊണ്ട് അവരെല്ലാം സമാധാനത്തോടെ ജീവിക്കുന്നു. എന്ന് നാല് ഈ ബ്രഹ്മാർ ഗുഡ് ലക്ഷ്യത്തോടെ ഞങ്ങളെ പരകോപിപ്പിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ലഹള നന്മയുടെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള തിന്മയുടെ പാതയാണ്. അങ്ങനെ നടന്നോട്."

കുറച്ചുസമയം മുമ്പ് അക്രമാധിപത്യത്തെക്കുറിച്ച് പരചരണം നടത്തിയിരുന്ന ആ കർമ്മസമാധാനപാലന മേധാവിയിൽ നിന്ന് ഇങ്ങനെയൊരു പരതികരണം കേൾപ്പോട്ട് പർവ്വതേശ്വരൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. "അവർ കുറ്റകൃത്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ നീതിന്യായ പരകാരം അവരെ വിചാരണ ചെയ്തശേഷം ശിക്ഷിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഈ പക്ഷിയെ കൊന്ന സംഭവവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത പാവം ജനങ്ങളുടെ മേൽ അക്രമണം അഴിച്ചുവിടുവാൻ നിങ്ങളുടെ പൗരന്മാർക്ക് ദൈവകാശവുമില്ല."

"അവരിൽ ചിലർ നിഷ്കളങ്കരായിപ്പോയി എന്നതൊരു വിഷയമല്ല. അതുമൂലം ഈ ബ്രഹ്മാർക്കും അവരുടെ ദുഷ്ടതയേയും ഈ നാടിൽനിന്ന് അകറ്റുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതർ വലിയ വിലയാകുന്നില്ല. എനിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല, ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യാൻ പോകുന്നില്ല."

"നിങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ചെയ്യും." പർവ്വതേശ്വരൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

തർത്ഥൻ അപരൻ പർവ്വതേശ്വരനെ നോക്കി; പിന്നെ തിരിഞ്ഞ് ശിവന്റെ യാത്രാസംഘത്തെയും. പർവ്വതേശ്വരൻ തർത്ഥനെ തുറിച്ചു നോക്കി. മനസ്സുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങളെ തീരുമാനിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു നിമിഷമേ വേണ്ടിവന്നുള്ളൂ.

"ദേവകു, നിനക്കാണിതിന്റെ ചുമതല" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "ഭഗവാൻ വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഈ ജനക്കൂടം പിരിഞ്ഞുപോയെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുക. ഭഗീരഥകുമാര, അങ്ങനെ എന്തൊക്കെ വരുമോ? ചന്ദ്രവംശി സമുദായങ്ങളെ അറിയാത്തതിനാൽ എനിക്ക് ആരുടെയെങ്കിലും സഹായം വേണം."

"തീർച്ചയായും എനിക്ക്തൊരു ബഹുമതിയാണ് സേനാപതേ." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"ഇത് താങ്കളുടെ ജോലിയല്ല" അന്നാദ്യമായി ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ട് തർത്ഥൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "ഞങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിലിടപെടാൻ അങ്ങേയ്ക്ക് ദൈവകാശവുമില്ല."

"അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാ അവകാശവുമുണ്ട്." ഒരു രാജകുമാരനുമാർ കൈമുതലായുള്ള ദാർഷ്ട്യത്തോടെ ഭഗീരഥൻ ഇടപെട്ടു. "ശ്രീരാമദേവന്റെ വാക്കുകളെ താങ്കളെ മറന്നുവോ? ഒരുപക്ഷേപം നടക്കുമ്പോൾ, അതിനുസാക്ഷിയായി നിന്നുകൊണ്ട് ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് പാപം ചെയ്യുന്നതുപോലുള്ള ഹീനകൃത്യം തന്നെയാണ്. നിങ്ങളുടെ ആ ജോലി

ചെയ്തുതരുന്നതിന് സേനാപതിയോട് നന്ദി പറയുകയാണ് വേണ്ടത്."

പർവ്വതേശ്വരനും ഭഗീരഥനും കാവാസിനൊപ്പം ആ തട്തിലിനിന്നും താഴേക്ക് ചാടിയിറങ്ങി. വീരഭദ്രനോട് നൂറു പടയാളികളുമായി ദ്വൈതഗതിയിൽ ബ്രഹ്മഗർഭാർ പാർക്കുന്ന പരദേശത്തേക്ക് തങ്ങളെ പിന്തുടരുവാൻ പർവ്വതേശ്വരൻ കല്പിച്ചു.

"ഇത് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും കൗശലം ആവശ്യമുള്ളതുമാണ്" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

അവരിപ്പോളെ ബ്രഹ്മഗർഭാരുടെ പാർപ്പിടങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുന്നിലെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കിഴക്കൻ ദേശത്തുനിന്നും ഇവിടത്തെ അയോർത്ഥികളെ കൊണ്ടുവന്ന ഐതിഹാസികമായ സുവർണ്ണശേഖരം പൊതുവെ തിക്കുംതിരക്കുമുള്ള ഈ പരദേശത്തെ വലിയ വീടുകളെ നിറഞ്ഞ് പാർപ്പിടകേന്ദ്രമാക്കി മാറ്റി. ആർഭാടപൂർവ്വം രൂപകല്പന ചെയ്ത സങ്കീർണ്ണമായ വിരുതോടെ നിർമ്മിച്ച ബഹുനില മന്ദിരങ്ങളിലാണ് ബ്രഹ്മഗർഭാർ താമസിച്ചിരുന്നത്. കാശി വിശ്വനാഥക്ഷേത്രവും രാജകൊട്ഠാരവും കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഏറ്റവും ഉയരമുള്ള കെട്ടിടങ്ങളെ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഈ പരദേശത്തായിരുന്നു. ആ കെട്ടിടത്തിനു ചുറ്റുമായി വലിയൊരു ഉദ്യാനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിശയം തോന്നിപ്പിടക്കുന്ന വിധം സ്മിഗ്ദ്ധ മധുരമായ ഭൂപ്രകൃതിയും യാഥാസ്ഥിതികമായ രൂപകർമവും അതിനുണ്ടായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് മഗധയിലെ നരസിംഹക്ഷേത്രത്തിനു സമാനമായിരുന്നു അത്. അതിന്റെ കവാടത്തിൽ അവിടത്തെ അന്തേവാസികളുടെ കൂറ് പരകടമാക്കും വിധം ഒരു ഫലകത്തിൽ എഴുതിവെച്ചിരുന്നു: "ബ്രഹ്മ എന്ന ദേവസ്ഥലിയെ രൂദ്രഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ."

നഗരത്തിന്റെ തിക്കും തിരക്കും ആശയക്കുഴപ്പവും വേലികെട്ടി അതിരിട്ടു തിരിച്ച ആ ഉദ്യാനത്തിന്റെ അതിരിൽത്തന്നെ ആരംഭിച്ചു. അവിടെ നിന്നുള്ള ഇടുങ്ങിയ വഴികളെ അയോധ്യ, മഗധ, പരയാഗ എന്നിവിടങ്ങളിലിനിന്നും ചന്ദ്രവംശി സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റു പരവിശ്വകളിൽ നിന്നുമുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ നഗരത്തിന്റെ പരാന്തപരദേശങ്ങളിലേക്കു നീണ്ടു ചെന്നു. ചിട്ടപ്പടിയാർന്ന ജീവിതരീതി മടുത്ത, മയ്ക്കയിലേക്ക് സുവർണം കുടികളെ കൊടുക്കുവാൻ യേപ്പെടുന്ന് ചില മെലുഹന്മാരും കാശിയിലേക്ക് കുടിയേറിയിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളത് അധികമാരും അറിയാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്. സുവർണം കൂഞ്ഞ്ങ്ങളെ തങ്ങളോടൊപ്പം വളർന്നുവളരുവാൻ കാണുന്നതിന്റെ ആനന്ദമനുഭവിക്കുന്നതിനായി അവർ ചന്ദ്രവംശികളുടെ യാതൊരു ചിട്ടയും മര്യാദയുമില്ലാത്ത ജീവിതരീതി സഹിച്ചു.

"അവരുടെ ആചാരങ്ങളോടുള്ള വെറുപ്പ് മാത്രമല്ല അതെന്ത് എനിക്ക് തീർച്ചയുണ്ട്." വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു. കാശിയിലെ സാധാരണ ആളുകളുടെയും ബ്രഹ്മഗർഭാരുടെയും ജീവിതരീതിയിലുള്ള കടുത്ത വ്യത്യാസം മനസ്സിലെ വെച്ചുകൊണ്ടാണ് വീരഭദ്രൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. "ബ്രഹ്മഗർഭാരുടെ സമുപത്തു കാണുമ്പോഴുള്ള അസുഖസ്ഥതകളും ദേഷ്യമായി പുറത്തുവന്നതായിരിക്കും."

തലകുലുക്കിയശേഷം ഭഗീരഥൻ പർവ്വതേശ്വരനു നേരെ തിരിഞ്ഞു. പർവ്വതേശ്വരൻ അവിടത്തെ സാഹചര്യം വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. "സേനാപതേ, അങ്ങേയ്ക്കെന്തു തോന്നുന്നു?"

പ്രതിരോധത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ആ പരദേശം ഒരു ദുരന്തമായിരുന്നു. ഒരു പാറക്കും ഉറപ്പ് പരദേശത്തിനുമിടയിൽ പെട്ടുപോയിരിക്കുകയായിരുന്നു ബ്രംഗൻമാർ. ബ്രംഗൻമാരുടെ പാർപ്പിടപരദേശത്തേക്ക് നീങ്ങുക കിടക്കുന്ന ആ പാതയുടെ വശങ്ങളിൽ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന ജനതയിൽ ക്ഷോഭത്തോടെ നാലു പാടുന്നിന്നും അവരെ വളത്തിടിക്കുകയായിരുന്നു. രക്ഷപെടുകയെന്ന ചോദ്യം ഉദിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു. ഇടുങ്ങിയ വഴികളിലൂടെ ജനക്കൂട്ടത്തിന് അവരെ അനായാസം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയും. ആ ഉദ്യമം അവർക്ക് അല്പമെങ്കിലും സുരക്ഷിതത്വം നൽകി. ബ്രംഗൻമാരെ ആക്രമിക്കാനെത്തുന്ന ഏതു ജനക്കൂട്ടവും ആ കെട്ടിടത്തിനടുത്ത് എത്തുന്നതിനുമുമ്പായി ആ പരദേശത്തുവെച്ച് അല്പനേരത്തേക്കെങ്കിലും മറുതുളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുവാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു.

കാശിയിൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് എപ്പോഴും ഭയന്നിരുന്ന ബ്രംഗൻമാർ കെട്ടിടത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലായി പാറക്കൽപ്പുകളിൽ സൂക്ഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതരയും ഉയരത്തുനിന്ന് താഴേക്കിറങ്ങാൻ ആ കൽപ്പുകളിൽ ആളുകളെ പരിക്ഷേപിപ്പിക്കുവാനോ, മർത്തിൽ കൊണ്ടാൽ മരണകാരണമാകുവാനോ തക്ക ശേഷിയുള്ള ആയുധങ്ങളാകുമായിരുന്നു.

അതേസമയം കാശിയിലെ ജനങ്ങളെ നായ്ക്കളെ അടച്ചുറപ്പിച്ചു വളപ്പിലേക്ക് അഴിപ്പിച്ചുവിടാൻ തുടങ്ങി. ബ്രംഗൻമാർ നായ്ക്കളെ ഒട്ടും ശുചിത്വമില്ലാത്ത ജന്തുക്കളായാണ് കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. കല്ലെടുത്തൊരിഞ്ഞ് ബ്രംഗൻമാർ നായ്ക്കളെ ഓടിക്കുമെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. ഈ ഉറപ്പ് യുദ്ധത്തിൽ താമസംവിനാ ബ്രംഗൻമാരുടെ കല്ലിന്റെ ശേഖരം അവസാനിക്കുമെന്ന് പിന്നെ അവരെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ എളുപ്പമാണെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ അറിയാമായിരുന്നു. ഒന്നിന് നൂറ് എന്ന കണക്കിൽ ശത്രുവിനേക്കാൾ ബ്രംഗൻമാർ എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു. ആരിലും ചിരിയുണർത്തുന്ന വിധം അടുക്കളയിലുപയോഗിക്കുന്ന കത്തിയും തുണി അലക്കുവാനുപയോഗിക്കുന്ന മരക്കുടയുമായിരുന്നു അവരുടെ ആയുധങ്ങളെ. അക്കാരണത്താൽ അവർ യുദ്ധത്തെ അതിജീവിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത വളരെ കുറവായിരുന്നു.

"ബ്രംഗൻമാരുടെ അവസ്ഥ അതർ പന്തിയല്ല" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "നമുക്ക് കാശിക്കാരോട് ഒന്ന് സംസാരിച്ചു നോക്കിയാലോ?"

"ഞാനതിന് ശ്രമിച്ചുനോക്കി സേനാപതേ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "അവർ നമ്മൾ പറയുന്നത് കേൾക്കുകയില്ല. ബ്രംഗൻമാർ സ്വർണ്ണം കൊടുത്ത് ദർബാറിനെ വശത്താക്കുമെന്നാണ് കാശിക്കാർ കരുതുന്നത്."

"അത് മിക്കവാറും ശരിയായിരിക്കും" കാശിയിലെ ക്രമസമാധാന സേനയുടെ പരധാനഉദ്യോഗസ്ഥനായ കാവാസ് പറഞ്ഞു. തന്റെ മനസ്സിലിരിപ്പാണ് അയാളെ പതിയെ പരക്കിപ്പിടിച്ചത്.

ഭഗീരഥൻ കാവാസിനെ നോക്കി. കാശിയിൽ ഭഗീരഥന്റെ സല്പേര ഐതിഹാസികമായിരുന്നതിനാൽ കാവാസ് ഭയം കൊണ്ട് ചൂളി.

"നിങ്ങളെ ഈ ജനക്കൂട്ടത്തിനോടു യോജിക്കുന്നില്ല, ഉണ്ടോ?" ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു.

കാവാസ് പുരികംകോടി തുറിച്ചു നോക്കി. "ഞാൻ ബ്രംഗൻമാരെ തള്ളിപ്പറയുന്നില്ല. ചുറ്റും സ്വർണ്ണം വിതരണ ആളുകളാണെങ്കിലും വ്യതികേട് തെമ്മാടികളാണിവർ. സകല നിയമങ്ങളും ഇവർ ലംഘിക്കും." തനിക്ക് പറയാനുള്ളതു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതോടെ കാവാസ് ശാന്തനായി. പിന്നെ താഴേക്കുനോക്കി അയാളെ പിറുപിറുത്ത് "പക്ഷേ ഇങ്ങനെയൊന്നോ ഇവരെ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത്? രൂദ്രഭഗവാൻ പോലും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നോ?"

ഇല്ല്, മഹാരാജൻ."

"എങ്ങിനെ ഒരു പരിഹാരം കണ്ടെത്തുക."

ബ്രംഗൻമാരെ വളഞ്ഞുനിലകുന്ന് ക്ഷുഭിതരായ പൗരാവലിയെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി കാവാസ് പറഞ്ഞു "ഭഗീരഥകുമാര, ഈ ബ്രംഗൻമാരെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ശിക്ഷിച്ഛിലെങ്കിൽ ഈ ജനകൂടം പിൻവാങ്ങില്ല. ബ്രംഗൻമാരുടെ ജീവൻ സുരക്ഷ നൽകുമ്പോൾതന്നെ നമുക്ക് എങ്ങനെ നടപടിക്കാൻ സാധിക്കും? എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ."

"സൂര്യവംശികളേ അവരെ ആക്രമിച്ചാലോ?" തന്റെ മനസ്സിൽ രൂപംകൊണ്ട് ഫലപ്രദമെങ്കിലും ധർമ്മികതയുടെ അതിർത്തി ലംഘിക്കുവാൻ സാധ്യതയുള്ള ആ പരിഹാരത്തെക്കുറിച്ചുചോർത്ത് നടുങ്ങിക്കൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

ഭഗീരഥൻ തലക്ഷണം മന്ദഹസിച്ഛു. പർവ്വതേശ്വരൻ എങ്ങോട്ടാണ് നീങ്ങുന്നതെന്ന് അയാളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. "നമ്മൾ കാശിയിലെ ക്രമസമാധാനപാലനസേനയുടെ ദണ്ഡുക്ള ഉപയോഗിക്കും, നമ്മുടെ ആയുധങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയില്ല. നമ്മൾ പരിക്ഷേപിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യൂ, കൊല്ലുകയില്ല."

"അതുതന്നെ." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "ജനകൂടത്തിനു നീതി കിട്ടുന്നതോടെ അവർ പിൻവാങ്ങും. ബ്രംഗൻമാർക്ക് പരികുപ്തമെങ്കിലും അവർക്ക് ജീവഹാനിയുണ്ടാവില്ല. ഇത് പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്ന് ചിലസമയത്ത്, വലിയൊരു തെറ്റിനെ തടയാൻ ചെറിയൊരു തെറ്റ് ചെയ്യുകയേ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ഇതിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വം ഞാൻ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവരും. പരമാത്മാവിനോട് ഇതിന് ഞാൻ മറുപടി പറയേണ്ടിവരും."

ഭഗീരഥൻ പതിയെ പുഞ്ചിരിച്ഛു. ചില ചന്ദ്രവംശി സൂതരങ്ങളെ പർവ്വതേശ്വരന്റെ മനസ്സിലേക്ക് പരവഹിച്ഛു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. തന്റെ സഹോദരി ഈ മെലുഹൻ സേനാധിപന്റെ മേൽ കണ്ണുവെച്ഛു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കാര്യം അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതിരുന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു.

പർവ്വതേശ്വരൻ കാവാസിനു നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു "എനിക്ക് ഒരു നൂറ് ദാസ്സ്യക്ള വേണ്ടിവരും."

ഭഗീരഥനും കാവാസും പവിത്രപാതയുടെ നേരെ ഓടി. പെട്ടെന്ന് തന്നെ അവർ തിരിച്ചെത്തി. അതിനിടയിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ കാശിയിലെ പൗരാവലിയുമായി സംസാരിച്ഛു. ആയുധങ്ങളെ താഴെയിടാൽ അവർക്ക് നീതി ലഭ്യമാകാമെന്ന് അദ്ദേഹം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. സൂര്യവംശി സൈനികർ വരുന്നതും കാത്ത് അവർ ക്ഷമാപൂർവ്വം അവിടെ നിന്നു.

പർവ്വതേശ്വരൻ സൂര്യവംശികളെ തന്റെ മുന്നിൽ നിർത്തിനിർത്തി. "മെലുഹൻമാരെ, നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ ആയുധം ഉപയോഗിക്കരുത്. ഈ ലാത്തികളെ ഉപയോഗിക്കുക. തലക്കടിക്കരുത്. ശരീരത്തിന്റെ അരയ്ക്കു താഴെ മാത്രം അടിക്കുക. കൂർമ്മവയുഹം രൂപീകരിച്ഛു പരിചകളെ കൃത്യമായി പിടിക്കുക. ഇത്തരം ഉയരത്തിൽ നിന്നുള്ള കല്ലേറുകൊണ്ടാൽ നിങ്ങളെ മരിച്ഛുപോയെന്നു വരും."

സൂര്യവംശികളെ സൈന്യാധിപനെ ഉറുനോക്കി.

"ഈ രീതിയിലൂടെ മാത്രമേ ബ്രംഗൻമാരെ രക്ഷപെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ." പർവ്വതേശ്വരൻ തുടർന്നു.

പർവ്വതേശ്വരൻ, ഭഗീരഥൻ, വീരഭേരൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മെലുഹൻ സൈന്യം കൂർമ്മവയുഹം ചമച്ഛു. ഇത്തരം തന്ത്രങ്ങളെ

പരിചയമില്ലാത്ത കാവാസിന് വ്യൂഹത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്ത് സ്ഥാനം നൽകി. അതായിരുന്നു അയാളു്കു സുരക്ഷിതം. സൈനികവ്യൂഹം ബ്രംഗന്മാരുടെ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു നീങ്ങിയപ്പോൾ മഴപെയ്യുംപോലെ കനത്ത കല്ലേറുണ്ടായി. പരിച ഉണ്ടായിരുന്നതുമൂലം അവർ സുരക്ഷിതരായി, കൃത്യതയോടെ ആ പരവേശനകവാടത്തിലെത്തി.

സ്വാഭാവികമായും ഉദ്യാനപാതയേക്കാൾ ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നു ആ പരവേശനകവാടം. കൂർമ്മവ്യൂഹം അവിടെവെച്ച് പിളർന്നുപോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു വരികളായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ അവർ ഇടുങ്ങിയതേക്കും വലതുഭാഗത്തേക്കുമായി പരിച ചെരിച്ച് ചേർത്തുപിടിപ്പിച്ചതോടെ വശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ആക്രമണം പരിതരോധിക്കാനായി. കെട്സിടത്തിനകത്ത് കല്ലുകൾ ഉപയോഗിക്കാനാവില്ലെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. കണക്കുകൂട്ടലിൽ വന്ന ഗുരുതരമായ പിഴവ്.

"എന്തൊരു പരിമി" രുദ്രഭഗവാന്റെ ഭയഭക്തിയുണർത്തുന്ന കാഴ്ചയിൽ അല്പമൊന്നു വിറച്ചുകൊണ്ട് സതി മന്ത്രിച്ചു.

ശിവനും സതിയും ആ വിശാലമായ വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിനകത്തേക്ക് അപ്പോൾ പരവേശിപ്പിച്ചതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ബ്രഹ്മസ്നാനഘട്ഠത്തിൽനിന്ന് അല്പം അകലെയായി നിർമ്മിച്ചിരുന്ന ആ ക്ഷേത്രം ഗാംഭീര്യം തോന്നിപ്പിടിക്കുന്നതായിരുന്നു. നൂറു വാരയോളം ഉയരമുള്ള ബൃഹത്തായ പരിമിയുടെ ഉയരം മാർമലില അതിന്റെ ആകർഷകമായ ലാളിത്യവും അദ്ഭുതം ജനിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. രുദ്രഭഗവാന്റെ സ്വഭേശംപോലെ രൂപസമത്വമുള്ള ഒരു ഉദ്യാനം പവിത്രപാതയിൽനിന്നും ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള പരവേശനകവാടമായി. രക്തത്തിന്റെ നിറത്തിനോട് സാമ്യം വരുന്ന ചെങ്കല്ല്കൊണ്ടുള്ള ആ സൗധം അതിശയിപ്പിക്കുംവിധം ശാന്തഗംഭീരമായിരുന്നു. ഇരുപത് വാരയോളം ഉയരം വരുന്ന ഭീമാകാരമായ അടിത്തറ ഉദ്യാനത്തിന്റെ ഏറെ അകലെയുള്ള മൂലയിൽനിന്ന് ഉയർന്നുനിന്നു. ശിവൻ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ള മറ്റു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായി, എന്തെങ്കിലും കൊത്തുവേലകളോ അലങ്കാരപണികളോ അതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അടിത്തറയുടെ മേൽത്തട്ടിലേക്ക് നൂറ് ചവിട്ടുപടികൾ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. മേൽത്തട്ടിന്റെ മുകളിലെത്തിച്ചേരുന്ന ഭക്തന്മാർ പരധാനക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗോപുരാഗ്നം കാണുമ്പോൾ അന്തഃവിട്ടുപോകും. ചെങ്കല്ല്കൊണ്ടുതന്നെ നിർമ്മിച്ച, ആ ഗോപുരം അസംഭാവ്യമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന വിധം എണ്പതുവാര ഉയരേക്ക് പൊങ്ങിനിന്നു. മേൽത്തട്ട് പോലെത്തന്നെ പരധാനക്ഷേത്രത്തിനും കൊത്തുപണികളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സമചതുരാകൃതിയിലുള്ള നൂറുതൂണുകളാണ് ക്ഷേത്രഗോപുരത്തെ താങ്ങിനിർത്തിയിരുന്നത്. മറ്റ് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലു് ഒത്ത നടുവിലു്തന്നെയായിരുന്നു, ഏറ്റവും അറ്റത്തായിരുന്നില്ല. പുറം ഭേദങ്ങളിൽനിന്നുപോലും ഭക്തന്മാരെ ആകർഷിച്ചിരുന്ന വിശ്വരൂപം ആ ശ്രീകോവിലിനകത്ത് സ്ഥിതി ചെയ്തു: അത്യുഗ്രനായ രുദ്രഭഗവാൻ.

ഐതിഹ്യം പറയുന്നത് രുദ്രഭഗവാൻ പരവർത്തിച്ചിരുന്നത് ഒറ്റകായിരുന്നുവെന്നാണ്. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ചുവരുകളിൽ ഭഗവാനെക്കുറിച്ച് കഥകൾ രേഖപ്പെടുത്തി അനശ്വരമാക്കാനു്

കഴിയുമായിരുന്ന സുഹൃത്തുക്കളാരും തന്നെ രുദ്രഭഗവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിലെ പർതിമയായി സ്ഥാപിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ കടുത്ത ഭക്തനും ഭഗവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു പങ്ക്കാളി, അദ്ദേഹം ആകെ ശർദ്ധിച്ഛിരുന്ന ഒരേയൊരാളെ ദേവി മോഹിനിയായിരുന്നു. എന്ന് നാല് ദേവിയുടെ ഐതിഹാസികമായ സൗന്ദര്യം ഒരു വിശ്വരൂപത്തിൽ പരയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കൃതികളെ അഭ്യർത്ഥിക്കുക.

"എന്താണ് മോഹിനീദേവിയുടെ പർതിമ ഇവിടെയില്ലാത്തത്?" അതിഥിഗ്വന്റെ ഒരു സഹായിയോട് കൃതിക ചോദിച്ചു. "ഭഗവാന്റെ കഥകളെ ഭവതികൾ നന്നായി അറിയാമല്ലോ" സഹായി പറഞ്ഞു. "വരു."

അവളെ കൃതികളെ ശരീകോവിലിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ശരീകോവിലിനു പുറകുവശത്തുകൂടെ ഒരു പർവ്വതകവാടമുണ്ടെന്ന് കൃതിക അതിശയത്തോടെ മനസ്സിലാക്കി. ആ കവാടത്തിലൂടെ ഒരു ഭക്തൻ, എക്കാലത്തെയും സുന്ദരിയായ സർവ്വയെന്ന് ഇതിഹാസങ്ങളിലെ അറിയപ്പെടുന്ന മോഹിനീദേവിയുടെ പർതിമ ഒരു സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്നത് കാണുമായിരുന്നു. അവളുടെ മനോഹരമായ കണ്ണുകളെ ആരെയും മായാവലയത്തിലാക്കുന്നത് അർദ്ധനിമീലിത കടാക്ഷത്തിലായിരുന്നു. എന്ന് നാല് ദേവിയുടെ കൈയിൽ നിഗൂഢമായി ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച ഒരു കത്തിയുണ്ടെന്ന് കാര്യം കൃതിക മനസ്സിലാക്കി. എന്ന് ചഞ്ചലപ്രകൃതിയായ മാരകരൂപിയായിരുന്നു മോഹിനി. കൃതിക മന്ദഹസിച്ഛു. രുദ്രഭഗവാന്റെയും മോഹിനീദേവിയുടെയും പർതിമകളെ പരസ്പരം പുറംതിരിഞ്ഞാണിരുന്നിരുന്നത്. സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ബന്ധമായിരുന്നു അവർ പങ്കുവെച്ചിരുന്നത് : പങ്ക്കാളികളാണെങ്കിലും തീർത്ത്ത് വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണമുള്ളവർ.

മോഹിനീദേവിയെ കൃതിക ശിരസ്സുകുനിച്ഛു വണങ്ങി. എന്ന് നാല് ദേവിയെ വിഷ്ണുവായി അംഗീകരിക്കുവാൻ ചിലർ തയ്യാറായില്ല. മോഹിനീദേവി അർഹിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പരമാരക എന്ന് വിശേഷണമാണ് എന്ന് കരുതുന്ന ഭൂരിപക്ഷം വിശ്വാസികളിലുൾപ്പെടുന്നവളായിരുന്നു കൃതിക.

ശരീകോവിലിന്റെ മറ്റൊരു ശിവൻ രുദ്രഭഗവാന്റെ പർതിമയിൽ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയാണ് നിലകളായിരുന്നു. ആരുടെ മനസ്സിലും അഭ്യർത്ഥന ജനിപ്പിക്കുന്നത്, അസാധ്യമായവിധം കരുതുന്ന, കായികബലമുള്ളവനായിരുന്നു ഭഗവാൻ. രോമാവൃതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു മുദ്ര തുങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതൊരു പുലിനഖമാണെന്ന് ശിവൻ മനസ്സിലായി. ഭഗവാന്റെ പരിച സിംഹാസനത്തിന്റെ ഒരു വശത്തായി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വാളെ ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ ഓരത്തായി ചാരിവെച്ചിരുന്നു, ഭഗവാന്റെ കൈ വാളിന്റെ പിടിയുടെ തൊടടുത്തായാണ് വിശ്വമിച്ഛിരുന്നത്. അർദ്ധം ഉപേക്ഷിച്ചതായി പർവ്വതാപിച്ഛിരുന്ന ചരിതരത്തിലെ ഏറ്റവും ഉഗ്രനായ ആ യോദ്ധാവ് തന്റെ ആയുധങ്ങളെ തൊടടുത്തുതന്നെ വെച്ചിരുന്നത് നിയമം. ലംഘിക്കുന്നവർക്കെതിരെ ഉപയോഗിക്കുവാനാണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നതിനാണ് ആ ശില്പി അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നത്. രുദ്രഭഗവാന്റെ ശരീരത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന അഭിമാനപ്രപോട്സങ്ങളുടെ ശേഷിപ്പുകളായ മുറിവുകളെ ആ ശില്പി മനോഹരമായി പുനരാവിഷ്കരിച്ചിരുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുറിവ് വലുതെ നെറ്റിയിൽ നിന്ന് ഇടത്തേ കവിളുവരെ മുഖത്തിനു കുറുകെ നീണ്ടുകിടന്നു. ഭഗവാന്റെ മുഖത്ത്

വളർന്നു നിന്നിരുന്ന നീളൻ താടിമീശകളിൽ പലയിടത്തും രോമങ്ങ്ങ് ചുരുണ്ടു വളഞ്ഞ് ജടപിടിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ രുദ്രാക്ഷമണികളു തുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു.

"ഈ രാജ്യത്തിലാരും തന്നെ താടിയിൽ രുദ്രാക്ഷ മണികളു ധരിക്കുന്നത് ഞാൻ ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല" ശിവൻ അതിഥിഗ്വനോടു പറഞ്ഞു.

"ഗേവാന്റെ ജന്മനാടായ പരിഹയിലെ ആളുകളുടെ ഒരു രീതിയാണത് സുവാമി." പരിഹ?

അതെ, സുവാമി. യക്ഷികളുടെ നാട്. ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറ് അതിർത്തികളുപുറത്ത്, ഹിമാലയമെന്ന മഹാഗിരിനിരകളുപുറത്താണത്.

ശിവൻ ദേവന്റെ പരതിമയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചു ശിവനുതോന്നിയ ഏറ്റവും ശക്തമായ വികാരം ഭയമായിരുന്നു. ഒരു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ തോന്നുന്നത് തെറ്റാണോ? സ്നേഹമല്ലെ എപ്പോഴും തോന്നേണ്ടിയിരുന്നത്? ബഹുമാനം? വേദന? എന്തിനു ഭയം?

കാരണം, ചിലപ്പോൾ ഭയംപോലെ മനസ്സിനെ ശുദ്ധിചെയ്യുന്നതും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിപ്പിക്കുന്നതുമായി മററൊന്നും തന്നെയില്ല. തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെ നേടിയെടുക്കുന്നതിനായി രുദ്രദേവൻ മറുതളവരുടെ മനസ്സിൽ ഭയം ജനിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

തന്റെ തലയ്ക്കകത്ത് ഒരു ശബ്ദം മുഴങ്ങുന്നത് ശിവൻ കേട്ടു. അങ്ങുദൂരെനിന്നാണത് വരുന്നതെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു ആ ശബ്ദം. അതു വാസുദേവപണ്ഡിതരാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു.

പണ്ഡിറ്റ് ജി, അങ്ങെവിടെയാണ്?

നീലകണ്ഠസുവാമി, അങ്ങയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്ന് മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ. ചുറ്റും അനവധി ആളുകളുണ്ട്.

എനിക്കങ്ങയോട് സംസാരിക്കണം.

എല്ലാം നല്ല സമയത്താണ്, സുഹൃത്തേ. പക്ഷേ, താങ്കളു്ക് എന്നെ കേളു്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഏറ്റവും ആദർശശാലിയായ ഒരു അനുയായിയുടെ നിസ്സഹായത പൂണ്ട വിളി താങ്കളു്കു കേളു്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ?

ഏറ്റവും ആദർശശാലിയായ അനുയായി?

ആ സുവരം നിശ്ശബ്ദമായി. ഉല്ക്കണ്ഠയോടെ ശിവൻ പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു.

മലപോലും തകർന്നുവീഴും

ആറ്

"പരിച കൊണ്ട് മറയ്ക്കുക!" പർവ്വതേശ്വരൻ ഉച്ഛത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ശ്രീരഥനും പർവ്വതേശ്വരനും ബ്രംഹൻമാരുടെ പാർപ്പിടത്തിനുള്ളിലേക്ക് പരവേശിച്ഛപ്പോള അവർക്കുനേരെ ഒരുപാട് കല്പുകള് പാഞ്ഞുവന്നു. ആ കെട്ടിടത്തിൽ വലിയൊരു പരവേശനമുറി ഉണ്ടായിരുന്നു. യഥേഷ്ടം സൂര്യപരകാശം ലഭിക്കുന്നവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നു അത്. യാതൊരു തടസ്സവുമില്ലാതെ ശുദ്ധവായുവും സൂര്യപരകാശവും ലഭിക്കുന്നവിധം ഗംഭീരമായിരുന്നു അതിന്റെ രൂപകല്പന. മഴ പെയ്യുന്നതേറേ മുകളിലേക്കും മറയ്ക്കുവാൻ പാകത്തിൽ ചലിപ്പിക്കാവുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു മൂടി അതിനുമുകളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. എന്ന്നാല് ഇപ്പോള് അത് സൂര്യവംശികളെക്കുറിച്ച് മരണത്തിന്റെ താഴ്വര പോലെയായിരുന്നു. ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന മട്സുപ്പാവുകളിൽനിന്നുകൊണ്ട് ബ്രംഹൻമാർ സൂര്യവംശികളെക്കുറേ കല്പുകള് വർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പൊട്ടുന്നതെ ഒരു കല്പുവന്നു പർവ്വതേശ്വരന്റെ തോളിൽ കൊണ്ടു. തന്റെ തോളെല്ല് പറിഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. രോഷാകുലനായിത്തീർന്ന പർവ്വതേശ്വരൻ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ലാത്തി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് അലറി "ഹരഹര മഹാദേവ"

"ഹരഹര മഹാദേവ" സൂര്യവംശികള് അലറി.

അവർ ദൈവങ്ങളായിരുന്നു! വെറും കല്പുകള്ക്ക് അവരെ തടഞ്ഞുനിർത്താനാവില്ല. മുകളിലേക്കുള്ള ഗോവണിപ്പടികള് കയറുന്നതിനിടയിൽ എതിരെ വന്നവരെയെല്ലാം അവർ തല്ല്. സ്തംഭികള് അടക്കമുള്ളവരെ. എന്ന്നാല് കടുത്ത രോഷത്തിനിടയില്പോലും അവർ പർവ്വതേശ്വരൻ നല്കിയിരുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെ പാലിച്ചിരുന്നു. തലയില് അടിക്കാൻ പാടില്ല. അവർ ബ്രംഹൻമാരെ പരിക്ഷേപിച്ചു, പക്ഷേ കൊന്നില്ല.

സൂര്യവംശികളുടെ നിരന്തരവും കൃത്യവുമായ ആക്രമണത്തിനുമുന്നില് ബ്രംഹൻമാർ വീണു. താമസംവിനാ സൂര്യവംശികള് മുകളിലയിലേക്കു കയറി. അവർക്ക് ഒരു നേതാവില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോള് പർവ്വതേശ്വരൻ അതിശയം തോന്നി. വെറുമൊരു ജനക്കൂട് മാത്രമായിരുന്ന ബ്രംഹൻമാർ ധീരമായി പോരാടിയെങ്കിലും സ്വന്തം കഴിവില്ലായ്മ പരകടമാക്കുംവിധം

ഭഗീരഥൻ നടയ്ക്കുകയും പிறുപിറുத்து "എന്തൊരു നാശം പിടിച്ഛ..."

"ദയവുണ്ടാകണം" ബ്രംഗന്മാരുടെ മുഖ്യ പുരോഹിത യാചിച്ചു.
"ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കുറിച്ച് വേണം. ഇത് കിടപ്പുമുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ അവർ മരിച്ചുപോകും. ഞാൻ അങ്ങനെയൊരു യാചിക്കുകയാണ്. ഞങ്ങളെ അവരെ രക്ഷിച്ചുപോടേ."

ഭഗവാനും മിസ്സാണാവാതെ നിന്നു. അയാളെ അന്യമായിട്ടുപോയി.
"രാജൻ" വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു "സേനാപതി."

ഭഗവാനും തലകുനിക്കുകയും കുനിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരനെ പരിശോധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം മിടിക്കുന്നതുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഹൃദയസ്വപ്നത്തിന്റെ തോത് കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"സൂര്യവംശികളേ, സേനാപതിയെ നമുക്ക് ഉടൻ ആതുരായത്തിലെത്തിക്കണം. പെട്ടെന്ന് നാകട. ഒട്ടും സമയമില്ല."

തങ്ങളുടെ മേധാവിയെ എടുത്തുയർത്തി സൂര്യവംശികളെ പുറത്തേക്കു കുതിച്ചു. പർവ്വതേശ്വരനെ ഉടൻ ഓതുരായത്തിലെത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

പർവ്വതേശ്വരൻ ഏറ്റിടയ്ക്കുള്ള പരിക്ക് എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് ചന്ദ്രവംശികളായ വൈദ്യവിശാരദർക്ക് പരിജ്ഞാനമില്ലായിരുന്നു. ഉടൻ അവിടെ എത്തണമെന്ന് കാണിച്ച് ആയുർവതിക്ക് അറിയിപ്പ് പോയി.

ആയുർവതി ശസ്ത്രരക്രിയ നടത്തുന്ന മുറിയിലിന്ന് പുറത്തേക്കു വന്നു.

ശിവനും സതിയും ഉടൻ എഴുന്നേറ്റു. ആയുർവതിയുടെ മുഖത്തെ നിരാശയുടെ നിഴൽ കണ്ടപ്പോൾ പാർതിയുടെ മനസ്സ് വിഷമിച്ചു.

"ആയുർവതി, എന്താണിത്? വേഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സുഖം പരാപി്കുവാൻ കഴിയുമോ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

ആയുർവതി ദീർഘനിശ്വാസമെടുത്തു. "നിർഭാഗ്യകരം! ആ ദണ്ഡുകൊണ്ടുള്ള അടിയേറ്റത് സേനാപതിയുടെ ചെന്തിയിൽ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ ആന്തരിക രക്തസ്രാവമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രക്തം നഷ്ടപ്പെട്ടത് വളരെ മാരകമായ സ്ഥിതിയാണുളവാക്കിയിരിക്കുന്നത്."

ശിവൻ ചുണ്ടുകുടിച്ച്.

"ഞാൻ...." ആയുർവതി എന്തോ പറയാനൊരുങ്ങി.

"ആർക്കെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, ആയുർവതി ഭവതികുമാരന്മാരെ അതിനു സാധിക്കുകയുള്ളൂ."

"വൈദ്യശാസ്ത്രഗർഭമുള്ളിലൊന്നും ഇതര ഗൗരവതരമായ പര്യായം എങ്ങനെ ശസ്ത്രരക്രിയ നടത്തണമെന്ന് കാണുന്നില്ല, പരമോ. ഞങ്ങളെക്കുറിച്ച് മസ്തിഷ്കത്തിൽ ശസ്ത്രരക്രിയ നടത്താനാവുകയില്ല. ശസ്ത്രരക്രിയ നടക്കുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ വേദനയിലിന്ന് മോചിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഔഷധങ്ങളെ പര്യായം. അപ്പോൾ ബോധവാനായ രോഗിക്ക് തന്റെ ചേഷ്ടകളിലൂടെ ഞങ്ങളെ ചികിത്സകരെ വേണ്ടവിധം മുന്നോട്ടു നയിക്കാൻ സാധിക്കും. പർവ്വതേശ്വരൻ അബോധാവസ്ഥയിലായിരിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു ശ്രമം നടത്തുന്നത് വലിയ അപകടമുണ്ടാകുവാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്."

സതിയുടെ കണ്ണ് നിറയുന്നതുണ്ടായിരുന്നു.

"ആയുർവതി, അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത് നമുക്ക് അനുവദിച്ചുകൊടുക്കാനാവില്ല" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "നമുക്ക് അനുവദിക്കാനാവില്ല."

"എനിക്ക് കറിയം, പരമോ."

"അപ്പോൾ മറ്റെന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗം ആലോചിക്കുക. നീ

ആയുർവതിയാണ്. ഈ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച വൈദ്യശ്രേഷ്ഠ!"

"എന്റെ മനസ്സിലിപ്പോള് ഒരു പരിഹാരമേ തോന്നുന്നുള്ളൂ, പരഭോ ആയുർവതി പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ, അതിന് ഫലം കാണുമോ എന്തൊന്നും എനിക്കറിയില്ല."

"സോമരസം?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"താണ്ടുളക് സമതമാണോ?"

"അതെ, നമുക്കതൊന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കാം."

തന്റെ സഹായികളെ കണ്ടെത്തുവാനായി ആയുർവതി തിടുക്കത്തിൽ പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

ശിവൻ സതിയെ വിഷമത്തോടെ നോക്കി. പിതൃതുല്യനോട് സതിക്ക് എത്ര അടുപ്പമായിരുന്നുവെന്ന് ശിവനറിയാം. അവളുടെ പരകടമായ ആ ദുഃഖം ജനിക്കാനിരിക്കുന്നത് കൂടിയേയും ബാധിക്കാം. "അദ്ദേഹത്തിനു കുഴപ്പമൊന്നും സംഭവിക്കില്ല. എന്ന് വിശ്വസിക്കുക."

"നാശം, ആ സോമരസമെവിടെ?" ക്ഷുഭിതനായി ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു പരഭോ" അതിഥിശ്വൻ പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വലിയ അളവിൽ സോമരസമില്ല. ഞങ്ങളെ അത് ആതുരായത്തിൽ സൂക്ഷിക്കാറില്ല."

"അത് വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു സ്വാമി," ആയുർവതി ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു "അല്പം സോമരസം കൊണ്ടുവരുവാനായി ഞാൻ മസ്തരക്കിനെ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേക്കയച്ചിട്ടുണ്ട്."

അസ്വസ്ഥത മൂലം ഒന്നു മുരണ്ട് ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുറിക്കുന്നേരെ തിരിഞ്ഞു. "അല്പനേരം കൂടി, സുഹൃത്തേ, ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുക. അല്പനേരം കാത്തിരിക്കുക."

മസ്തരക്കി കിതച്ചുകൊണ്ട്, മരംകൊണ്ടുള്ള ചെറിയൊരു കുപ്പിയുമായി വന്നു. "ദേവീ,"

"നീയത് ശരിയാം വിധത്തിലാണോ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്?"

"അതെ, സ്വാമിനി."

ആയുർവതി പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുറിയിലേക്കു കുതിച്ചു.

അറ്റത്ത് ഒരു മൂലയിൽ ഇട് കിടക്കയിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആയുർവതിയുടെ സഹായികളായ മസ്തരക്കി, ധർവ്വിണി എന്നിവർ ആ കിടയ്ക്കകകരിക്കിലിരുന്ന്കൊണ്ട് വേപ്പിലയുടെ നീര് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഖങ്ങളിടയിൽ തേച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശ്വസനത്തെ സഹായിക്കാനായി വായു വലിച്ചുകയറ്റുന്നൊരു ഉപകരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂക്കിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. "രക്തസ്രാവം നിലച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു പരഭോ" ആയുർവതി പറഞ്ഞു "ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നില ഇപ്പോള് മോശമല്ല."

സേനാപതിയുടെ മൂക്കിൽ ഘടിപ്പിച്ച കുഴലുകളെ ശിവനെ വിഷമിപ്പിച്ചു. പർവ്വതേശ്വരനെപ്പോലൊരാള് ഇങ്ങനെ നിസ്സഹായമായ അവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നത് ശിവൻ സഹിക്കാനായില്ല. "ഇനി ആ ഉപകരണത്തിന്റെ ആവശ്യമെന്താണ്?"

"അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വസനക്രിയയെ സഹായിക്കുന്ന

തലച്ചോറിനകത്തുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളെ രക്തസ്തരാവം അപകടത്തിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്, പ്ലേജോ" വലിയൊരു ചികിത്സാപരശ്നം നേരിടേണ്ടി വരുമ്പോഴും പതിവുള്ളതുപോലെ സ്വയം ശാന്തത കൈവരുത്തിക്കൊണ്ട് ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "പർവ്വതേശ്വരൻ തന്നെത്താൻ ശ്വസിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഈ ശ്വസനോപകരണം എടുത്തുമാറ്റിയാൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോകും."

"എങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലച്ചോറിന്റെ തകരാറു തീർക്കുവാൻ കഴിയാത്തതെന്ത്?"

"ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ, പ്ലേജോ, രോഗി അബോധാവസ്ഥയിലായിരിക്കുമ്പോൾ ശസ്ത്രരക്രിയ നടത്താൻ കഴിയില്ല. അത് അപകടസാധ്യതയുള്ള ശസ്ത്രരക്രിയയാണ്. ശസ്ത്രരക്രിയയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ മറ്റേതെങ്കിലും അവയവങ്ങളുടെ പരവർത്തനത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയേക്കാം."

"സോമരസം...."

"അത് രക്തസ്തരാവം ശമിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും, പ്ലേജോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസ്ഥ ഇപ്പോൾ ഭേദമാണ്. എന്താൽ അതുകൊണ്ട് തലച്ചോറിനേക്കാൾ ക്ഷതം ഭേദപ്പെടുവെന്ന് അർത്ഥമില്ല."

"ഇനി നമുക്ക് എന്തു ചെയ്യും?"

ആയുർവ്വതി നിശ്ശബ്ദയായി. അവളുടേതൊരു മറുപടിയില്ലായിരുന്നതും പരായോഗികമായ ഒരു മറുപടി ഇല്ലായിരുന്നതും.

"ഒരു വഴിയുണ്ടാകണം."

"അതിന് വിദൂരമായ ഒരു സാധ്യതയുണ്ട്, പ്ലേജോ" ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "സഞ്ജീവനി വൃക്ഷത്തിന്റെ തൊലി. യഥാർത്ഥത്തിൽ സോമരസത്തിലെ ചേരുവകളിലൊന്നാണ്. വളരെയധികം നേർപ്പിക്കപ്പെട്ട ചേരുവ."

"പിന്നെ നമുക്ക്കെന്തുകൊണ്ട് അത് ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ?"

"അത് ഒട്ടും സമാവരമല്ല. ആ തൊലി പെട്ടെന്ന്തന്നെ അലിഞ്ഞുപോകും. ജീവനോടെ നിലകുന്ന സഞ്ജീവനി വൃക്ഷത്തിലിനിന്ന് ചെത്തിയെടുക്കുന്ന തൊലി നിമിഷങ്ങളെക്കൂട്ടി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കണം."

"എങ്ങിനെ ഒരു വൃക്ഷം..."

"അതിവിടെ വളരുന്നില്ല പ്ലേജോ. അത് ഹിമാലയത്തിന്റെ താഴ്വാരങ്ങളിലാണ് വളരുന്നത്. മെലുഹയിൽ നമുക്കതിന്റെ തോട്കളുള്ളൂണ്ട്. പക്ഷേ അത് കിടാൻ മാസങ്ങളെ വേണ്ടിവരും. നമുളാ തൊലി ചെത്തിയെടുത്ത് ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുമ്പോഴേക്കും അത് അലിഞ്ഞുപോയിരിക്കും."

"ഒരു വഴിയുണ്ടായേ തീരൂ. പരിശുദ്ധ സരോവരമേ, ദയവായി എനിക്കൊരു വഴി കാട്ടിത്തരിക."

"രാജൻ" പടനായകസ്ഥാനത്തുനിന്നും ഉദ്യോഗക്രമം നൽകപ്പെട്ട നന്തി വിളിച്ചു.

"പറയൂ, സൈന്യോപനായകാ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"അങ്ങേയ്ക്ക് എന്തൊരാൾ വരാൻ കഴിയുമോ?"

"എവിടെയ്ക്ക്?"

"വളരെ പരധാനമാണത്, പ്ലേജോ."

പർവ്വതേശ്വരൻ ജീവനുവേണ്ടി പോരാടുന്ന സമയത്ത് താൻ ആതുരായം വിട്ട് അയാളുടെ കൂടെ പോകണമെന്ന് നന്തി പറയുന്നത് അനുചിതമാണെന്ന്

ഭഗീരഥൻ തോന്നി. എന്താലു നന്തി നീലകണ്ഠന്റെ അടുത്ത സുഹൃത്താണെന്ന് ഭഗീരഥനറിയാമായിരുന്നു. നന്തി നല്ലപോലെ ആലോചിച്ച് കാര്യാളെ ചെയ്യുന്ന ആളാണെന്ന് അയാളുക്കറിയാമായിരുന്നെന്നതായിരുന്നു അതിലുമേറെ പരധാനപ്പെട് കാര്യാ. അയാളു എവിടെയെങ്കിലും പോകണമെന്ന് പറയുന്നെടുക്കെങ്കിലു അതു വളരെ പരധാനപ്പെട് കാര്യാത്തനായിരിക്കും. ഭഗീരഥൻ അതനുസരിച്ചു.

നന്തി അയാളെ ബംഗാളാരുടെ കെട്ടിടത്തിലേക്കു നയിച്ചപ്പോളു ഭഗീരഥൻ ആശ്ചര്യമടക്കാനായില്ല.

"സെന്യോപനായകാ, എന്താണിവിടെ കാര്യാ?"

"താളെക്കു അയാളെ കാണണം." നന്തി പറഞ്ഞു.

"ആരെ?"

"എന്നെ" പുറത്തേക്കു കടന്നുവന്ന നല്ല ഉയരത്തിലുള്ള ഒരു കുറുത്ത മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ നീളനുമുടി എണ്ണയിട്ടു മിനുക്കി കെട്ടിവച്ചിരുന്നു. കണ്ണുകളു മാന്പേടയുടേതു പോലിരുന്നു. കവിളെല്ലുകളു ഉയർന്നു നിന്നു. അയാളുക്കു വ്യക്തമായ ഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ ഭേഹമുള്ള അയാളു അലക്കിയ ഒരു ദോത്തിയാണു ധരിച്ചിരുന്നതു. മഞ്ഞ കലർന്ന വെളുത്തനിറത്തിലുള്ള ഒരു ഗവസ്ത്രം അയാളുടെ ചുമലിലൂടെ താഴേക്കു നീണ്ടുകിടന്നു. ഒരാൾ ജീവിതകാലത്തിനുള്ളിലു ഒടനവധി സങ്കടകരമായ രംഗങ്ങളു കണ്ടു ഭാവമായിരുന്നു അയാളുടെ മുഖതു.

"നിങ്ങളാരാണു?"

"ഞാൻ ദിവോദാസു, ഇവിടെയുള്ള ബംഗാളാരുടെ പരധാനി."

ഭഗീരഥൻ പല്ലുകടിച്ച്. "സേനാപതി ഒളിപ്പിരുന്ന നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും രക്ഷിച്ചു. നിങ്ങളുടെ ആളുകളു അദ്ദേഹത്തെ മരണത്തിനടുത്തുതെത്തിച്ചു."

"എനിക്കറിയാം, രാജൻ. ഞങ്ങളുടെ കുടികളെ രക്ഷിക്കുന്നതിലുനിന്നു സേനാപതി ഞങ്ങളെ തടയാൻ വരികയാണെന്നാണു അവർ കരുതിയതു. അതു ശുഭമായ മണ്ടത്തരമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ക്ഷമായാചനം സവീകരിച്ചാലും."

"നിങ്ങളുടെ ഈ ക്ഷമായാചനം സേനാപതിയുടെ ജീവനു രക്ഷിക്കുമെന്ന് നിങ്ങളു കരുതുന്നെടുോ?"

"ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. എനിക്കതറിയാം. എന്റെ മരണം ഉറപ്പായ ഘട്ത്തിലാണു ഞങ്ങളുടെ വർഗ്ഗത്തെ അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെടുത്തിയതു. അദ്ദേഹം എന്റെ പത്നിയെയും ജനിക്കാനിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനേയും രക്ഷിച്ചു. തീർച്ചയായും വീട്പ്പെടേണ്ടതായ ഒരു കടം തന്നെയാണതു."

കടം വീട്പ്പേടേണ്ടതായ കാര്യാ പറഞ്ഞപ്പോളു ഭഗീരഥനു കൂടുതലു കരുഭധനായി. "നിന്റെ വൃത്തികെട് സുവർണ്ണം നിന്നെ ഇതിലുനിന്നു രക്ഷിക്കുമെന്നാണോ വിചാരം? ഈ വാക്കുകളു ഓർമ്മിച്ചോ. സേനാപതിക്കു എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാലു ഞാൻതന്നെ നേരിട്സുവന്നു നിങ്ങളിലോരോന്നിനേയും കൊന്നുതള്ളും. ഓരോന്നിനേയും."

ദിവോദാസു ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു. അയാളുടെ മുഖം നിർവ്വികാരമായി.

"മഹാരാജൻ," നന്തി പറഞ്ഞു "നമുക്കു ഇയാളു പറയുന്നതെന്താണെന്നു കേളുക്കാം."

ദേഷ്യം ശമിക്കാത്ത മട്സിലു ഭഗീരഥനു ഒന്നു മുരണ്ടു.

"മഹാരാജൻ, സ്വർണ്ണത്തിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞാൽ അതൊന്നുമല്ല.
"ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു. "വീടിൽ ഞങ്ങളുടേത് നിരവധി ആയിരം ഘനയടിയോളം
കാണും. എന്തിനും അതിന് ഞങ്ങളെ യാതനയിലിനിന്ന്
മോചിപ്പിക്കാനാവുന്നില്ല. ജീവനേക്കാളുപരി പരധാനപ്പെട്ട ഒരു
വസ്തുവുമില്ല. യാതൊന്നും. ദിനംതോറും മരണത്തെ നേരിടാൻ പോട്ടെ മാർമേ
അങ്ങേയ്ക്ക് അതിന്റെ ലളിതമായ നിരർത്ഥകത മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ."

ഭഗീരഥൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"സേനാപതി പർവ്വതേശ്വരൻ ധീരനും ആദരണീയനുമായ ഒരു മനുഷ്യനാണ്.
അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ പിതാമഹൻമാർക്കു നൽകിയ പരതിജ്ഞ
ലംഘിക്കും. എന്റെ ആത്മാവിനെ നിതാന്തകാലത്തേക്കു് ശപിച്ഛാലും ശരി."

ഭഗീരഥൻ മുഖം ചുളിർത്തു.

"ബ്രഹ്മംഗവംഗത്തിൽപ്പെട്ടവരല്ലാത്ത ആർക്കും ഞാനീ ഔഷധം നൽകാൻ
പാടില്ലാത്തതാണ്. പക്ഷേ, ഞാനിത് നിങ്ങളുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപനു
നൽകും. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെമ്പിയിലും നാസാഭാരങ്ങളിലും പുരട്ടുവാൻ
നിങ്ങളുടെ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠനോടു പറയുക. അദ്ദേഹം ജീവിക്കും."

ഭഗീരഥൻ സംശയത്തോടെ പടുകൊണ്ടുള്ള ആ ചെറിയ പൊതിയിൽ
നോക്കിനിന്നു. "എന്താണിത്?"

"മഹാരാജൻ ഇതെന്താണെന്ന് താങ്കളു് അറിയണമെന്നില്ല. ഒരു കാര്യം
മാർമേ താങ്കളു് അറിയേണ്ട ആവശ്യമുള്ളൂ. ഇത് സർവ്വസൈന്യാധിപൻ
പർവ്വതേശ്വരന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കും."

"എന്താണിത്?"

ഭഗീരഥൻ അപ്പോൾ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്ത പടുകൊണ്ടുള്ള പൊതിയിൽ
നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു ആയുർവ്വതി.

"അതൊന്നും കാര്യമാകുകണ്ട" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെമ്പിയിലും നാസാഭാരത്തിലും പുരട്ടുക. അത്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കും."

ആയുർവ്വതി നെറ്റി ചുളിർത്തു.

"ദേവി ആയുർവ്വതി, ഇതൊന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നത് കൊണ്ട്
എന്താ പരശ്നം?" ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു.

ആയുർവ്വതി ആ പൊതി തുറന്നപ്പോൾ കണ്ട് കടുംചുവപ്പു
നിറത്തിലുള്ള കടിയുള്ള കുമ്പാണി. അതുപോലൊരു സാധനം അവർ
മുൻപൊരിക്കലും കണ്ടിരുന്നില്ല. അതൊന്നു വാസനിപ്പിച്ചുനോക്കി
അന്തഃവിട്ട് അവർ ഭഗീരഥനെ നോക്കി.

"താങ്കളുടേത് എവിടെന്ന് കിട്ടി?"

"അതൊന്നും കാര്യമാകുകണ്ട. ഉപയോഗിച്ചു നോക്കൂ."

ആയുർവ്വതി ഭഗീരഥനെ ഉറ്റുനോക്കി. ഒരു നൂറ് ചോദ്യങ്ങളു് അവളുടെ
മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി. എന്താല് ഏറ്റവും ഉറപ്പുള്ള കാര്യം ആദ്യംതന്നെ
അവളുടേ ചെലുത്തേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ലേപനം പർവ്വതേശ്വരനെ
രക്ഷിക്കുമെന്ന് അവളുടേ കഠിനാധ്വാനായിരുന്നു.

പർവ്വതേശ്വരൻ പതുകുകെ കണ്ണുതുറന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ശ്വാസോച്ഛർവാസത്തിന് കനം വെച്ചു.

"സുഹൃത്ത്," ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു.

"പ്രഭോ" എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരൻ മന്ത്രിച്ചു.

"അരുത്! വേണ്ട!" പർവ്വതേശ്വരനെ കിടക്കയിൽ പിടിച്ചുകിടത്തിക്കൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു "താങ്ക്യുക്ലിപ്പോള വിശ്വരം ആവശ്യമാണ്. താങ്ക്യുക്ലിപ്പോള ബോധം വെച്ചു. പക്ഷേ അത്ഭുതങ്ങളെ കരുത്തു നേടിയിട്ടില്ല."

പർവ്വതേശ്വരൻ മങ്ങിയമട്ടിൽ ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു.

സൈന്യാധിപന്റെ മനസ്സിൽ ഏതു ചോദ്യമാണ് ആദ്യം ഉയർന്നുവരികയെന്ന് ശിവനറിയാമായിരുന്നു. "ബ്രംഹ്മാറെല്ലാവരും സൂരക്ഷിതരാണ്. താങ്ക്യു ചെയ്തത് മഹത്തായ കാര്യമാണ്."

"എനിക്ക്റയില്ല പ്രഭോ, എനിക്ക് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഞാനൊരു പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്."

"താങ്ക്യു ചെയ്ത കാര്യം കൂറെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു. ഇനി പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റെ യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ല."

പർവ്വതേശ്വരൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് ശക്തമായി വിങ്ങി. "അവിടെയെന്തോ പ്രാകൃതമായ ചടങ്ങ് നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു..."

"അതിനെക്കുറിച്ച് ഇനി ചിന്തിക്കരുത്, സുഹൃത്ത്. ഇപ്പോള് താങ്ക്യുക്ലി വേണ്ടത് വിശ്വരമാണ്. ആരും താങ്കളെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്ന് ആയുർവ്വതി കർശനമായി ഉത്തരവിറക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ താങ്കളെ ഒറ്റയ്ക്കു വിട്ടുപോവുകയാണ്. അല്പനേരം ഉറങ്ങാൻ കഴിയുമോയെന്ന് ശ്രമിച്ചുനോക്കൂ."

"ആനന്ദമയി!"

ഭഗീരഥൻ സഹോദരിയെ തടയാൻ ശ്രമിച്ചു. ആതുരായത്തിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്ക് ഓടിക്കയറാനൊരുങ്ങുകയായിരുന്നു ആനന്ദമയി. പകല് മുഴുവനും ഒരാശ്വരത്തിൽ സംഗീതപാഠം അഭ്യസിക്കാൻ പോയിരുന്നതിനാൽ അവളു നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളു സഹോദരന്റെ കൈകളിൽ തടഞ്ഞുനിന്നു.

"അദ്ദേഹത്തിന് സുഖമായോ?"

"ഉവ്വ്." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

ആനന്ദമയി മുഖം കറുപ്പിച്ചു. "ഏത് തെമ്മാടിയാണിത് ചെയ്തത്? നീയാ നായയെ കൊന്നിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു."

"എന്ത് വേണമെന്ന കാര്യത്തിൽ പർവ്വതേശ്വരന്റെ തീരുമാനത്തിന് നമുക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കാം."

"അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുനിക്കാണ് അടിയേറ്റതെന്ന് കേള്ക്കുന്നു. അവിടെ രക്തസ്രാവമുണ്ടായി. രക്തം കട്ടപിടിപ്പിച്ചു."

"അതെ."

"അഗ്നിദേവൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. അത് വളരെ ഗുരുവമുള്ളതായിരിക്കുമല്ലോ?"

"അതെ. ബ്രംഹ്മാരുടെ ചില മരുന്ന്കളു അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിച്ചു."

"ബ്രംഹ്മാർ! ആദ്യം അവർ അദ്ദേഹത്തെ മൃതപ്രായനാക്കുന്നു. എന്തിട്ടു മരുന്നുകൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കുന്നുവോ? അവരുടെ കിറുക്കിന്

പരിധിയൊന്നുമില്ലേ?"

"അവരുടെ നേതാവ് ദിവോദാസാണ് മരുന്ന് കൊടുത്തത്. കുറച്ചു മണിക്കൂറുകളിനിടെയാണ് അയാള് കാശിയില് മടങ്ങിയെത്തിയതും ഈ അപകടത്തെ കുറിച്ച് പരിശോധിക്കുകയും അയാളോടു നല്കിയ മനുഷ്യനാണെന്ന് തോന്നുന്നത്."

ആനന്ദമയിക്ക് ബ്രഹ്മാനേതാവിനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. "പര്വ്വതേശ്വരന് ഉണര്ന്നോ?"

"ഉവ്വ്. ശിവഭഗവാന് അദ്ദേഹത്തെ ഇപ്പോള് കണ്ടതേയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഉറക്കത്തിലാണ് ടിരികുന്നത്. അദ്ദേഹമിപ്പോള് അപകടനില തരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പേടിക്കേണ്ട."

ആനന്ദമയി തലയാട്. അവളുടെ കണ്ണുകളില് ഇന്നിപ്പോള് നിറം നിറയുന്നു.

"അതിനിടക്കൊരു കാര്യം." ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു "എന്റെ പരിചരകളിലൊരാളാണ് ഞാനും മോചിതനായി, കേടോ."

ആനന്ദമയി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. "ഞാന് വേദിക്കുന്നു, അനിയാ! ഞാനെ ചോദിക്കേണ്ടതായിരുന്നു."

ഭഗീരഥന് നാടകീയമായ ഒരു ഭാവം ഉള്ളതായിരുന്നു "നിന്റെ സഹോദരനെ ആര്ക്കും പരിചരിക്കേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും അയാളെയും ഏറ്റവും മഹാനായ ചന്ദ്രവംശി യോദ്ധാവായാളും."

"പര്വ്വതേശ്വരന്റെ പുറകില് ഒളിച്ചിരുന്നതുമൂലം ആര്ക്കും നിന്നെ പരിചരിക്കേണ്ടതില്ല!"

ഭഗീരഥന് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ സഹോദരിയെ കളിയാക്കി തട്. ആനന്ദമയി അനിയനെ കൈ കൊണ്ട് വലിച്ചെടുത്തു.

"ചെല്ലേ." ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു. "അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാല് നിനക്ക് കൂടുതല് മനസ്സുവെക്കേണ്ടതാണ്."

ആനന്ദമയി തലയാട്. അവള് പര്വ്വതേശ്വരന്റെ മുറിയിലേക്ക് കടന്നപ്പോള്, ആയുർവ്വതി മറ്റൊരു മുറിയിലിരുന്ന് അങ്ങോട്ടു വന്നു.

"കുമാര."

"പറയൂ, ആയുർവ്വതി ദേവി" ഭഗീരഥന് നമിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"നീലകണ്ഠസ്വാമിക്ക് എനിക്ക് താങ്ങോടൊരു കാര്യം സംസാരിക്കാനുണ്ട്. എന്തോടൊപ്പം ഒന്നുവരുമോ?"

"തീർച്ചയായും...."

"ഭഗീരഥന് താങ്കളെക്കുറിച്ച് എവിടെനിന്നാണ് മരുന്ന് ലഭിച്ചത്?" ശിവന് ചോദിച്ചു.

ശിവന്റെ സംസാരത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ട ഭഗീരഥന് അതിശയിച്ചു. ഭഗവാന് എപ്പോഴും ദയാലുവായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോള് രോഷാകുലനായതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു.

"പ്രഭോ, എന്താണ് പരമം?" ഭഗീരഥന് വിചിത്രമായി ചോദിച്ചു.

"എന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയൂ കുമാര. എവിടെ നിന്നാണ് താങ്കളെക്കുറിച്ച് മരുന്ന് കിട്ടിയത്?"

"ബ്രഹ്മാനേതാവിന് നിന്ന്."

ശിവന് ഭഗീരഥന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറപ്പുനോക്കി. നീലകണ്ഠ തന്റെ വാക്കുകളെ വിശ്വസിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതുപോലെ ഭഗീരഥന് തോന്നി.

"ഞാന് കള്ളം പറയുന്നതല്ല പ്രഭോ" ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു. "ഞാനെന്തിന് കള്ളം

പറയണം? ഈ മരുന്ന് സേനാപതിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ഛൂ."

ശിവൻ അപ്പോഴും ഭഗീരഥനെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഭഗവാനെ എന്താണ് പർശ്നം?"

"കുമാരാ, പർശ്നം ഇതാണ്" ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "സപ്തസിന്ധുവിൽ ഈ മരുന്ന് ലഭ്യമല്ല. സഞ്ജീവനി വൃക്ഷത്തിന്റെ തോലിയിൽനിന്നാണ് ഔഷധമുണ്ടാകുന്നതെന്ന് എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ഈ സഞ്ജീവനി ഔഷധം പെട്രെൻ ചീത്തയായിപ്പോകും. ജീവനുള്ള ഒരു മരത്തിൽനിന്ന് എടുത്താൽ മാത്രമേ ഇതുകൊണ്ട് ഫലമുണ്ടാകൂ. ഈ മരുന്ന് ചേരുവകളെ ചേർത്ത് ഭർമാക്കപ്പെട്സിരുന്നു. ഒരു കൃമുപായിരുന്നു അത്. നമുക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിച്ചു."

"എന്നോട് ക്ഷമിച്ചാലും ദേവി ആയുർവ്വതി. എന്താൽ ഇപ്പോഴും അതുകൊണ്ടുള്ള പർശ്നമെന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ല."

"മറ്റെന്തു ഘടകം മാത്രമേ, അതായതു മറ്റെന്തു മരത്തിന്റെ കഷണമെടുത്ത് ചതച്ച് ചേർത്താൽ മാത്രമേ സഞ്ജീവനി കേടുപരാതെ ഇരിക്കുകയുള്ളൂ. ആ വൃക്ഷം സപ്തസിന്ധുവിൽ വളരുന്നില്ല."

ഭഗീരഥന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞു.

"നർമ്മദാ നദിയുടെ തെക്കുകാത്ത് മാത്രമാണത് വളരുന്നത്. നാഗന്മാരുടെ പർവേശത്ത്."

അയോദ്ധ്യയുടെ യുവരാജൻ മരവിച്ചുപോയി. നീലകണ്ഠൻ എന്താണ് ആലോചിക്കുന്നതെന്ന് അയാളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലായി.

"പർവേശം എനിക്ക് നാഗന്മാരുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ബ്രഹ്മന്മാരുടെ നേതാവ് ദിവോദാസനിൽ നിന്നാണ് എനിക്ക് മരുന്ന് ലഭിച്ചത്. ഞാൻ അയോദ്ധ്യയുടെ പേരിൽ ആണിടാം. എന്റെ പരിയപ്പെട് സഹോദരിയെപ്പറ്റി ആണിടാം. എനിക്ക് നാഗന്മാരുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല."

ശിവൻ ഭഗീരഥനെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"എനിക്ക് ദിവോദാസനെ കാണണം."

"പർവേശം, എനിക്ക് നാഗന്മാരുമായി യാതൊരു ഇടപാടുമില്ല."

"ഭഗീരഥ കുമാരാ, ഒരു മണിക്കൂറിനകം ദിവോദാസനെ എന്റെ മുന്നിലെത്തിക്കണം."

ഭഗീരഥന്റെ ഹൃദയം ഭ്രാന്തയായി സ്ഫുടിച്ചു. "ഭഗവാൻ, ദയവായി എന്തെ വിശ്വസിച്ചാലും."

"നമുക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് പിന്നീട് സംസാരിക്കാം, ഭഗീരഥൻ" ശിവൻ പറഞ്ഞു "ദയവായി ദിവോദാസനെ ഇവിടെ എത്തിക്കുക."

"അതിഥിഗ്വരാജൻ, നാളെ രാവിലെ ദിവോദാസനോട് അങ്ങയെ മുഖം കാണിക്കാൻ വളരെ മുമ്പുതന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കേൾക്കുന്നു, പർവേശം."

കണ്ണുകളെ ഇടുങ്ങി ശിവൻ ഭഗീരഥനെ ഉറുനോക്കി.

"ദിവോദാസനോട് നേരെ അങ്ങയെ വന്നു കാണാൻ നിർദ്ദേശിക്കാം പർവേശം." മുറിയിൽനിന്ന് തിടുക്കത്തിൽ പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

പർവ്വതേശ്വരന്റെ ശയ്യകെട്ട് തൊടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കസേരയിൽ ആനന്ദമായി ഉപവിഷ്ടയായി. സാവധാനം ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു ആ സേനാപതി. പർവ്വതേശ്വരന്റെ കരുതൂർ കനൽ

ചുമലിലൂടെ കൈയിലൂടെ വിരലുവരെ ആനന്ദമായി തന്റെ കൈവിരലുകളോടൊപ്പം. സർവ്വവൈഷമ്യമായിത്തീർന്നു ശരീരം ചെറുതായൊന്നു വിറച്ചു. ആനന്ദമായി പതിയെ ചിരിച്ചു "എന്തൊക്കെ പരതിജ്ഞ നടത്തിയാലും, നിങ്ങളെ ഒരു പുരുഷൻ തന്നെയൊന്നല്ലേ."

സഹജമായ പരതികരണമെന്നപോലെ പർവ്വതേശ്വരൻ കൈ പിൻവലിച്ചു. ഉറക്കത്തിലെന്നോ പറഞ്ഞു. ആനന്ദമായിക്കൂ കേൾക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം അവിഷ്കൃതമായിരുന്നു അത്. അവളു മുന്മോട്ടുകുനിഞ്ഞു. "ഞാനെന്റെ പരതിജ്ഞ ലംഘിക്കുകയില്ല ... പിതാവേ. ഇതെന്റെ ... ദശരഥ വാഗ്ദാനമാണ്. ഞാനെന്റെ ... പരതിജ്ഞ ലംഘിക്കുകയില്ല."

ദശരഥവാഗ്ദാനം, ശരീരമഭേദമെന്തെങ്കിലും പിതാവിന്റെ പേരിലറിയപ്പെടുന്ന വാഗ്ദാനം ആദരവിന്റെ അടയാളമായിരുന്നു. ഒരിക്കലും ലംഘിക്കാനാവാത്ത വാഗ്ദാനം എന്നാണതിനർത്ഥം. ആനന്ദമായി തലയാട്ടി നെടുവീർപ്പിട്സു. പർവ്വതേശ്വരൻ തന്റെ ബ്രഹ്മചര്യതെക്കുറിച്ചുള്ള പരതിജ്ഞ ആവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ ഒരിക്കലും എന്റെ പരതിജ്ഞ ലംഘിക്കുകയില്ല.
ആനന്ദമായി പുഞ്ചിരിച്ചു "നമുക്കു കാണാം."

"ഗേവാനേ" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് ദിവോദാസൻ നീലകണ്ഠന്റെ പാദം തൊട്ടുവന്ദിക്കുവാനായി കുനിഞ്ഞു.

"ആയുഷ്മാൻ ഭവ" ശിവൻ ദിവോദാസനെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

"അങ്ങനെയൊക്കെയാണോ വലിയൊരു ബ്രഹ്മതീയത്വം പരമം. ഇരുണ്ട ദിനങ്ങളെ പോലെയല്ല. അങ്ങനെയൊക്കെയുള്ള പരമങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിക്കും. അങ്ങനെയൊക്കെ നാടകം നാടകം മടങ്ങാൻ സാധിക്കും."

"നാടകം നാടകം മടങ്ങാമെന്നോ? നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് പോലും മാതൃരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോ?"

"ബ്രഹ്മ എന്നെ ആത്മാവാണെന്ന്, പരമം. മഹാമാരി പടർന്നു പിടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനൊരിക്കലും എന്റെ മാതൃഭൂമി വിട്ട് ഓടിപ്പോയിരുന്നില്ലായിരുന്നു."

താനുദേശികകുന്ന് കാര്യം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ശിവൻ ഗൗരവംപൂർവ്വം. "നീ നല്ലൊരു മനുഷ്യനാണ് ദിവോദാസൻ. നീയെന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു. അതും നിന്റെ ജീവൻ പോലും ത്വജിക്കാൻ തയ്യാറായിരിക്കേണ്ട."

"അതൊരു അന്തസ്സിന്റെ പരമമായിരുന്നു പരമം. സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം എനിക്കറിയാം. തീർച്ചയായിരുന്ന മരണത്തിലിനിന്നും പർവ്വതേശ്വരൻ എന്റെ ഗോത്രത്തെ രക്ഷിച്ചു. ആ ഉപകാരത്തിന് പരമപുരസ്കാരം ചെയ്തേ മതിയാവൂ. അതെനിക്ക് അത്ഭുതമായിട്ടുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല."

"അത് നിന്റെ കഴിവിനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുകയും, സുഹൃത്തേ. ഇതിന് ഉത്തരം നൽകുമ്പോൾ നിന്റെ അന്തസ്സിന്റെ ചടങ്ങുകളെക്കുറിച്ചോർക്കുക."

ദിവോദാസന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞു.

"നിനക്കെങ്ങനെയൊരു നാഗന്മാരുടെ ഭൃഷ്ടം ലഭിച്ചത്?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

ദിവോദാസൻ മറുപടിയില്ലാതെ.

"പറയൂ ദിവോദാസൻ" ശിവൻ പതിയെ ആവർത്തിച്ചു.

"സ്വാമി...."

"നാഗന്മാർക്കുമാർഗ്ഗമേ ആ മരുന്ന്കുണ്ടാകാൻ കഴിയൂ എന്ന് എനിക്കറിയാം. ദിവോദാസന് അതെങ്ങനെ ലഭിച്ചു എന്ന്നാണെന്റെ ചോദ്യം."

നീലകണ്ഠനോട് കള്ളം പറയുവാൻ ദിവോദാസ് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. എന്ന്നാലും ആ സത്യം പറയുവാൻ അയാളു് ഭയപ്പെടും.

"ദിവോദാസന് സത്യം പറയൂ" ശിവന് പറഞ്ഞു. "നൂണയേകാളു് മറ്റെന്നും തന്നെ എന്തെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുകയില്ല. സത്യം പറ. നിനക്കു് യാതൊരു ഉപദ്രവവും ഉണ്ടാകില്ലെന്നു് ഞാൻ വാക്യം തരാം. ഞാൻ തേടുന്നതു് നാഗന്മാരെയാണ്."

"സ്വാമി, അതിനു സാധിക്കുമോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എല്ലാ വർഷവും എന്റെ ഗോത്രത്തിന് ഈ മരുന്ന് വേണം. കുറച്ചുദിവസം വൈകിയപ്പോഴുണ്ടായ കുഴപ്പങ്ങളു് അങ്ങു കണ്ടതല്ലേ. അത് ലഭിക്കാതായാൽ അവർ മരിച്ചുപോകും, സ്വാമി."

"ആ നീചന്മാർ എവിടെയാണെന്നു പറ. ഒരുകാര്യം ഞാൻ ഉറപ്പുപറയാം. എല്ലാവർഷവും ആ മരുന്ന് നിനക്കു് ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും."

"പ്രഭോ..."

"ഇതെന്റെ വാക്കാണ് ദിവോദാസന്. നിനക്കെപ്പോഴും ആ മരുന്ന് ലഭിക്കും. എന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇതിനുവേണ്ടി മാത്രം അർദ്ധ്വാനിച്ചാലും ശരി ഈ മരുന്ന് ലഭിക്കാത്തതുമൂലം നിന്റെ ഗോത്രത്തിലെ ഒരാളുപോലും മരിക്കുകയില്ല."

ദിവോദാസന് സന്ദേഹിച്ചു. എന്ന്നാൽ നീലകണ്ഠന് എന്ന്ന ഐതിഹ്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ആ യേതെ മറികടന്നു. "ഒരിക്കലുപോലും ഞാനൊരു നാഗനെ കണ്ടിട്ടില്ല, പ്രഭോ. അവർ ബ്രഹ്മഗന്മാരെ ശപിച്ചുവെന്നാണ് ഞങ്ങളിൽ പലരും വിശ്വസിക്കുന്നത്. എല്ലാവർഷവും, വേനലു്കാലമെത്തുമ്പോളു് യാതൊരു വീഴ്ചയുമില്ലാതെ മഹാമാരി അതിന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടമായിയിലെത്തും. നാഗന്മാർ നൽകുന്ന ആ മരുന്ന്കളു്കുമാർഗ്ഗമേ അതിലിനിന്ന് ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനാവൂ. ഈ മരുന്ന്കളു്കുള്ള പ്രതിഫലമായി ചന്ദ്രരേകതു മഹാരാജാവ് നാഗന്മാർക്കു് അളവറ്റ സമ്പർണ്ണം പ്രതിഫലമായി നൽകുന്നു."

ശിവന് അത്ഭുതപ്പെട്ടു. "ചന്ദ്രരേകതു രാജന് നാഗന്മാരുമായി ഇടപാടു നടത്തുവാൻ നിർബന്ധിതനാവുന്നത് എന്ന്നാണോ നീ പറഞ്ഞു വരുന്നത്? അയാളു് അവരുടെ ബന്ദിയാണെന്നോ?"

"അദ്ദേഹം ഒരു പുണ്യാത്മാവാണ്, സ്വാമി. ബ്രഹ്മയു്കു പുറത്തുള്ള ഏതെങ്കിലും ദേശത്തേക്കു രക്ഷപെട്ടു് ജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കു് അദ്ദേഹം സമ്പർണ്ണം നൽകുന്നുണ്ടു്. മരുന്ന് ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എല്ലാ വർഷവും ഞങ്ങളു് ബ്രഹ്മയിലേക്കു പോകാറുണ്ടു്."

ശിവന് ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു.

ദിവോദാസന്റെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണിരിന്റെ ഈർപ്പം തങ്ങിനിന്നു. "ഞങ്ങളുടെ മഹാരാജന് മഹാനാണ് സ്വാമി. ബ്രഹ്മയിലെ സമ്പന്നം ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാനായി മാത്രം നീചന്മാരുമായി ഇടപാടു നടത്തി സമ്പന്നം ശപിക്കുന്നത് ആളാണദ്ദേഹം."

ശിവന് സാവധാനം തലയാടടി "നാഗന്മാരുമായി ഇടപാടു നടത്തുന്നയാളു് രാജാവ് മാത്രമാണോ?"

"എനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം അദ്ദേഹവും ചില വിശ്വസ്തരും മാത്രമാണ് ഈ ഇടപാടു നടത്തുന്നത്, പ്രഭോ. മറ്റാരുംതന്നെ ഇല്ല."

"എന്റെ കുഞ്ഞു് ജനിപ്പുകഴിഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളു് ബ്രഹ്മയിലേക്കു പോകും. നീ

എന്നോടൊപ്പമുണ്ടാകണം."

"സ്വാമി!" ദിവോദാസന് നടുക്കും കൊണ്ട് നിലവിളിച്ചു. "ബ്രംഹനലിലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയേയും ഞങ്ങളുടേക്ക് ഞങ്ങളുടെ നാടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാനാവില്ല. ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങളെ എല്ലാം ഞങ്ങളുടെ അതിർത്തിയിലുതന്നെ ഒരുങ്ങിനില്ക്കണം. എന്റെ ഗോത്രത്തിന്റെ ഭാവി അപകടത്തിലാണ്. എന്റെ ദേശത്തിന്റെ ഭാവി അപകടത്തിലാണ്."

"ഇത് നിന്നെക്കൊണ്ടും നിന്റെ ഗോത്രത്തെയെക്കൊണ്ടും എന്തെങ്കിലും വലിയ വിഷയമാണ്. ഇത് ഭാരതത്തിന്റെ കാര്യമാണ്. നമുക്ക് നാഗന്മാരെ കണ്ടുപിടിച്ച് ചേർത്തിയാലും."

വർണിതനായി ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ പെട്ടതുപോലെ ദിവോദാസന് ശിവനെ നോക്കി.

"എനിക്ക് സഹായിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്, ദിവോദാസ്" ശിവന് പറഞ്ഞു. "ഇങ്ങനെയൊരു ജീവിതം നയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തുകാര്യം? എല്ലാവർഷവും മരുന്ന് നിറവേണ്ടി വെല്ലാതെ ഇരകുക? നിങ്ങളുടെ ഗോത്രത്തിന്റെ രോഗം എന്താണെന്ന് നുപോലും അറിയാതെ? ഈ പർവ്വതം നമുക്ക് പരിഹരിക്കണം. എനിക്ക് നിന്നു സാധിക്കും. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ അതു സാധിക്കുകയില്ല."

"സ്വാമി..."

"ദിവോദാസന്, ആലോചിച്ചുനോക്കൂ. മയിലിന്റെ രക്തത്തിൽ ദോഷകരമായ പല പാർശ്വഫലങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കേൾക്കുന്നുണ്ട്. നാഗന്മാരുടെ മരുന്ന് വേണ്ടത്രയെങ്കിൽ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലോ? നിങ്ങളുടെ ഗോത്രത്തിന് എന്തു സംഭവിക്കും? നിന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക്? നിങ്ങളുടെ ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കുഞ്ഞിന്? എന്തെന്തെങ്കിലും ഇത് പരിഹരിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കണമെന്ന് നാം നീ വിചാരിക്കുന്നത്?"

ദിവോദാസന് പതിയെ തലയാട്ടി.

"എങ്കിൽ നീ എന്തെ നിന്റെ രാജ്യത്തേക്ക് കൊണ്ടു പോകുക. ബ്രംഹ എന്ന് നിന്റെ രാജ്യത്തേയും അവിടുത്തെ രാജാവിനേയും നാഗന്മാരുടെ പിടിയിലിനിന്ന് നമുക്ക് മോചിപ്പിക്കും."

"ശരി, പർവ്വതം."

"എനിക്ക് നാഗന്മാരുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ഞാൻ ആണയിടുന്നത്, പർവ്വതം." തലകുനിച്ചുകൊണ്ട് ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു.

ശിവന്റെ അയ്യുടെ വാതിൽക്കൽ നിന്നിറുന്ന് നന്തി സഹതാപത്തോടെ അയാളെ നോക്കുന്നത് നോക്കിയിരുന്നു.

"അങ്ങനെയൊരിക്കലും ഞാൻ ഒരിക്കലും നില കൊള്ളുകയില്ലെന്ന് ആണയിടുന്നത് സ്വാമി." ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു. "ഒരിക്കലും."

"എനിക്ക് കറിയോ," ശിവന് പറഞ്ഞു. "ആ മരുന്ന് നിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാണെന്ന് നടുക്കിയത്. നന്തി എന്തോടു സംസാരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. താങ്കളുടേക്ക് ആ മരുന്ന് എവിടെനിന്നാണ് ലഭിച്ചതെന്ന് എനിക്കറിയാം. താങ്കളെ സംശയിക്കാനിടയായതിൽ, എന്തോടു ക്ഷമിക്കൂ."

"സ്വാമി" ഭഗീരഥന് നിലവിളിച്ചു. "അങ്ങനെയോട് ക്ഷമാപണം നടത്തരുത്."

"ഇല്ല, ഭഗീരഥന്. ഞാനൊരു തെറ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ക്ഷമാപണം നടത്തണം. ഇനി ഞാൻ താങ്കളെ സംശയിക്കുകയില്ല."

"സ്വാമി..." ഭഗീരഥന് പറഞ്ഞു.

ശിവൻ ഭഗീരഥനെ തന്നിലേക്ക് വലിച്ചടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആലിംഗനം ചെയ്തു.

"മഹനീയ സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചതിന് ഒരിക്കല്ക്കുടി നന്ദി, പ്ലോ" മെലൂഹൻ പരധാനമന്ത്രി കനകഹാല മഹർഷി ഭൃഗുവിന്റെ പാദങ്ങളെ ഞാടടുവന്ദിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു "ഞാൻ വിടകൊള്ളട്ടെ."

"ആയുഷ്മാൻ ഭവ" ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ ഭൃഗു അനുഗ്രഹിച്ചു.

ഏകാന്തവാസിയായ മഹാമുനി പൊട്ടുന്നനെ മെലൂഹൻ തലസ്ഥാനനഗരിയായ ദേവഗിരിയിൽ പരത്യാക്ഷപ്പെട്സുകൾ കനകഹാല അഭ്യുത്പപെട്സു. എന്ന്നാലു മെലൂഹൻ ചക്രവർത്തി ദക്ഷൻ അല്പം പോലും അഭ്യുതം അനുഭവപ്പെട്സതായി തോന്നിയില്ല. സപ്തർഷികളുടെ ഉത്തരാധികാരിയായ (പിന്മുറക്കാരൻ) ഈ മഹാമുനി തന്റെ ജീവിതചര്യയിൽ ഏതർ കാർക്കശ്യം പുലർത്തുന്ന ആളാണെന്ന് കനകഹാലക്കുറിയായായിരുന്നു. ഭൃഗുമുനി താമസിക്കുന്ന ഹിമാലയത്തിലെ ഗുഹയിലെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിനിവിടെ നല്കിയ മുറിയിൽ സൗകര്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ കനകഹാല പരത്യാക്ഷം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. മലനിരകളിലെ തണുപ്പും ഈർപ്പവും അതേപോലെ ഈ അറയിൽ നിലനിർത്തുവാനായി അതിന്റെ ചുമരിലും തറയിലുമെല്ലാം തണുത്തവെള്ളം തളിച്ചിരുന്നു. ഭൃഗു ഇരിക്കുന്ന കല്പുകൊണ്ടുള്ള കട്ടിൽ മാതൃമായിരുന്നു അവിടെ ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു ഇരിപ്പിടം. ജനലുകളിൽ കനത്ത തിരശ്ശീല തൂക്കി പരകാശം അകത്തുകടക്കുന്നത് കണിശമായി നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. ഒരു പാതരത്തിൽ കുറച്ച് പഴങ്ങളെ അവിടെ വെച്ചിരുന്നു; ദിവസങ്ങളോളം അതുമാതൃം ഭുജിച്ചുകൊണ്ടാണ് മുനിമാർ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. മുറിയുടെ വടക്കേ ചുമരിലുള്ള ചെറിയ പഴുതിൽ ഒരു ബ്രഹ്മവിഗ്രഹം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നുവെന്നതായിരുന്നു ഏറ്റവും പരധാനപ്പെട്സ ഒരു കാർയം.

കനകഹാല പോകുന്നതിനായി കാത്തുനിന്നശേഷം ഭൃഗു ദക്ഷനോട് ശാന്തമായ, മധുരോദാരമായ ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു "മഹാരാജൻ അങ്ങേയ്ക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉറപ്പുണ്ടോ?"

ഭൃഗുവിന്റെ കാല്ക്കല് വെറും നിലത്തിരികുകയായിരുന്നു ദക്ഷൻ. "അതേ, സുവാമി. അതെന്റെ പേരുകുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയാണ്. ഈ ലോകത്തിൽ മറ്റൊരു കാർയത്തിനും എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല."

ഭൃഗു പതിയെ പുഞ്ചിരിച്ചു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ അസന്തുഷ്ടിയായിരുന്നു. "മഹാരാജൻ, സ്വന്തം കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി പല രാജാക്കന്മാരും സ്വന്തം കടമ മറക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്ന്നാലു സ്വന്തം മകളോടുള്ള താളുകളുടെ സ്നേഹാധിക്യം സ്വന്തം ദേശത്തോടുള്ള കടമ മറക്കുവാൻ കാരണമാകരുത്."

"ഇല്ല സുവാമി. ഈ ലോകത്തിൽവെച്ച് എനിക്ക്േറ്റവും പരിയപ്പെട്സ വ്യക്തി സതിയാണ്. പക്ഷേ, ഞാനെന്റെ കടമകളെ ഒന്നുംതന്നെ ഇതിന്റെ പേരിൽ വിസ്മരിക്കുകയില്ല."

"നല്ല കാർയം. അതുകൊണ്ടാണ് താളെ ചക്രവർത്തിയാകുന്നതിനെ ഞാൻ പിന്തുണച്ചത്."

"എനിക്ക്റിയം മഹർഷേ. ലക്ഷ്യത്തേക്കുള്ള പരധാനമായി മറ്റൊന്നില്ല. ഭാരതത്തേക്കുള്ള പരധാനപ്പെട്സ മറ്റൊരു കാർയമില്ല."

"പക്ഷേ, ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോള് ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട് ഉന്നയിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ബുദ്ധിയില്ലാത്തവനാണ് താങ്കളുടെ മകളുടെ ഭർത്താവെന്ന തോന്നലൊന്നും താങ്കളുടേതല്ലേ?"

"ഇല്ല, മഹർഷേ. അദ്ദേഹം എന്റെ മകളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഭാരതത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യത്തിന് ഹാനികരമായ യാതൊന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാവുകയില്ല."

"വാസുദേവൻമാർ അയാളെ സ്വാധീനിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു, മഹാരാജൻ."

ദക്ഷൻ നടുങ്ങിയതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന് പറയാൻ വാക്കുകളു കിടാത്തതുപോലെ. ഈ സംഭാഷണം തുടരുന്നതിലെ വ്യർത്ഥത ഭൃഗുവിന് മനസ്സിലായി. ഇതിന്റെ വിവക്ഷ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവിധം ലളിതമനസ്കനായിരുന്നു ദക്ഷൻ. ഈ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ പോരാടേണ്ടതായി വരും.

"അങ്ങനെയാണ് താങ്കളു വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്കിലും മുന്നോട്ടു പോകൂ." ഭൃഗു പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ ഇതെവിടെ നിന്നു വന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന് നിങ്ങളു മറുപടി പറയാൻ പാടില്ല, ആരോടും. വ്യക്തമായില്ലേ?"

ദക്ഷൻ തലയാട്ടി. ശിവനെക്കുറിച്ചും വാസുദേവൻമാരെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഭൃഗുവിന്റെ പരസ്പരവൈരുദ്ധ്യം അപ്പോഴും നടുക്കുതിലായിരുന്നു ദക്ഷൻ.

"താങ്കളുടെ മകളോടുപോലും പറയരുത്, മഹാരാജൻ." ഭൃഗു പറഞ്ഞു.

"ശരി, പരമോ."

ഭൃഗു തലയാട്ടി. അദ്ദേഹം നെടുതായി വിശ്വസിച്ചു. ഇത് വിഷമിപ്പിക്കുന്ന കാര്യമായിരുന്നു. തന്റെ പരമപര സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന് പോരാടേണ്ടതായി വരും. അനിവാര്യമായിരുന്നു അത്. ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവിതന്നെ അപകടത്തിലാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

"എന്തായാലും യാതൊന്നും യേർപ്പെടാനില്ല മഹർഷേ" ശരിക്കും അനുഭവവേദ്യമല്ലാത്ത രീതിയിൽ മുഖത്ത് പരകാശം പരത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു. "ബ്രഹ്മസ്പതിക്ക് എന്തൊക്കെ സംഭവിച്ചാലും ആ രഹസ്യം സുരക്ഷിതമാണ്. അത് നൂറ്റാണ്ടുകളോളം സജീവമായി ഇരിക്കും. ഭാരതം തുടരുന്നും സമപന്നമായിരിക്കും. ഈ ലോകം ഭരിക്കുന്നതും ഭാരതമായിരിക്കും."

"ബ്രഹ്മസ്പതി വിഡ്ഢിയായിരുന്നു. ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ട് ഭൃഗു പറഞ്ഞു. "ഒരുപക്ഷേ, അതിലും മോശം. അയാള് ഒരു വിശ്വാസവഞ്ചകനായിരുന്നോ എന്ന് സംശയിക്കാം."

ദക്ഷൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. എന്ന് പതിവുള്ളതുപോലെ. ഭൃഗുവിന്റെ കരോധത്തെ അദ്ദേഹം ഭയന്നിരുന്നു.

ഭൃഗു ശാന്തനായി. "എന്റെ ശിഷ്യ താരയെ ഞാൻ അയാളുടേ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവെന്ന് എനിക്കിപ്പോഴും വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല. ആ പാവം പെൺകുടിയുടെ ജീവൻ നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു."

"താരയിപ്പോള് എവിടെയുണ്ട്, മഹർഷേ? അവളിപ്പോള് സുരക്ഷിതയാണെന്നും സന്തുഷ്ടയാണെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു."

"അവള് സുരക്ഷിതയാണ്. രുദ്രഭഗവാന്റെ രാജ്യത്ത് ഞാനവളെ പാർപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവരില് ചിലർ എന്തോടിപ്പോഴും സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്നു. സന്തുഷ്ടിയുടെ കാര്യം...." ഭൃഗു വിഷമത്തോടെ തലയാട്ടി.

"അവളിപ്പോഴും അയാളെ പരണയിക്കുന്നുവോ?"

"അവളാ വിഡ്ഢിതം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അയാള്

ജീവനോടെയില്ലാതിരുന്ന്നിടും."

"ഭൃഹസ്പതിയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതില് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല." ദക്ഷന് പറഞ്ഞു. "അങ്ങയുടെ അനുമതിക്ക് നന്ദി, മഹർഷേ. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലിനിന്ന് അങ്ങേയ്ക്കു നന്ദി."

അല്പം കൂടി കുനിഞ്ഞ് തലയാടിക്കൊണ്ട് ബ്രഹ്മ മന്ത്രിച്ചു "മഹാരാജൻ, ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കണം. യുദ്ധം അവസാനിപ്പിട്ടില്ല. നീലകണ്ഠനെ ഉപയോഗിച്ച് വാൻ അങ്ങേയ്ക്കു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് വിശ്വസിക്കരുത്."

ഇറ്ററുനോവ്

ഏഴ്

ദശാശ്വമേധഘട്ടത്തിന്റെ അറ്റത്തുള്ള രാജകീയ കൂടാരത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ ശിവൻ നിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി രാജാക്കന്മാരായ ദിലീപനും അതിഥിഗ്വനും നിലയുറപ്പിച്ചു. അവരുടെ പിന്നിലായി പരധാനപ്പെട്ട അഭിജാതരെല്ലാം നിരന്നു. ആ വലയത്തിൽനിന്നും അകലെയായി കാശിയിലെ പൗരന്മാർ നിന്നു. അവർ അമിതാവേശം കൊണ്ടിരുന്നില്ല. നീലകണ്ഠൻ ആ നഗരം തന്റെ താല്പരകാലിക താവളമാക്കിയതോടെ ആ നഗരത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്ന ലോകശ്രദ്ധ അവർക്കു ചിരപരിചിതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കാശിയിലെ നയതന്ത്ര ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് തിരക്കുപിടിപ്പിച്ച ഒരു ദിവസമായിരുന്നു അന്ന്. അന്നുരാവിലെയാണ് ദിലീപൻ എത്തിച്ചേർന്നത്. സ്വദേശിലെ ചക്രവർത്തിയോട് പുലർത്തേണ്ട സ്ഥാനീയമായ ചിടുകളും ആചാരങ്ങളും പാലിക്കപ്പെട്ടു. ചന്ദ്രർക്കല അലങ്കരിക്കുന്നത് ചന്ദ്രവംശികളുടെ ശുഭരപതാക ഉയർത്തുന്നതടക്കമുള്ള നടപടികളു ചിടയോടെ നിർഹിക്കപ്പെട്ടു. അവരിപ്പോള ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായ ദക്ഷന്റെ ആഗമനത്തിനായി കാത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

ആസ്ഥാനീയമായ ആചാരങ്ങളിൽ അല്പം കൗശലത്തിന്റെ കലർപ്പ് ആവശ്യമായിരുന്നു. അവസാനം ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള സൂര്യവംശി പതാക ആ രാജകീയ കൂടാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലായി ഉയർത്തിക്കെട്ടി. ഭഗവാൻ നീലകണ്ഠൻ ദക്ഷനെ ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായി പരഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. ദിലീപന്റെ വൈകാരികമായ പരതികരണങ്ങളോട് ശിരസ്സു കുനിച്ച്ചുക്കൊണ്ടുതന്നെ കാശിയിലെ സ്ഥാനീയ ആചാരങ്ങളെ നിർഹിക്കുന്നതിന്റെ ചുമതലയുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ സൂര്യവംശികളുടെ കൊടികുറയുടെ തൊട്ടുതാഴെയായിടാണെങ്കിലും ചന്ദ്രവംശികളുടെ പതാക ഉയർത്തിക്കെട്ടിയിരുന്നു.

നിശ്ചയമായും ശിവൻ ഇത്തരം ആചാരങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. നദിക്കുറുകെയുള്ള കപ്പൽ ശാലയിൽ ജോലി്കാർ തിരക്കുപിടിപ്പിച്ചു പണിയെടുക്കുന്നത് കൗതുകത്തോടെ നോക്കി നില്ക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കഴിഞ്ഞ മൂന്നുമാസമായി, ദിവോദാസന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബ്രഹ്മഗന്മാർ അവിടെ കഠിനാഭ്യാസത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഗംഗാനദിയുടെ കിഴക്കൻ തീരത്തെ വളവിൽ താമസിക്കുന്നതിനെതിരായി അന്ധവിശ്വാസം

നിലനിന്നിരുന്നതിനാൽ ബ്രംഗൻമാർക്ക് ആ ജോലി ചെയ്യുവാൻ ഏറ്റെടുക്കുകയും സുരക്ഷിതമായ സ്ഥലമായിരുന്നു അത്. ബ്രംഗൻമാർ കുറുകെ നിർമ്മിച്ചിരുന്ന വലിയ കവാടങ്ങളും വേലിക്കെട്ടുകളും ഭേദിച്ച് മുന്നേറുവാൻ പരാപ്തമായ രീതിയിലുള്ള ഭീമൻ കപ്പലുകളാണ് അവർ നിർമ്മിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഗംഗയെപ്പോലെ ഇതരയും വിശാലമായ നദിക്കുകുറുകെ വേലിക്കെട്ടുകളിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന കാര്യം ശിവൻ സങ്കല്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്താൽ ആ യാത്രിക്ക് ഇത്തരത്തിലുള്ള വലിയ വിശേഷപ്പെട്ട യാനങ്ങളിൽ ആവശ്യമാണെന്ന് ദിവോദാസൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ബ്രംഗൻമാരുടെ ഈ നീക്കത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ട് സംശയാലുവായ അതിഥിഗവനോട് താൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ശിവൻ ഓർത്തു: താൻകളെക്കുറിച്ച് സങ്കല്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു കാര്യമായതിനാൽ അത് ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാവില്ല, നിലനിൽക്കുകയില്ല എന്ന് അങ്ങനോ അർത്ഥം. എന്താൽ കൊടാരമോ കിഴക്കൻ തീര ജനവാസ പരദേശമോ ഇതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുവാൻ അതിഥിഗവൻ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ബ്രംഗൻമാർ അടുത്തിടെ വെള്ളം വറ്റിയ, അപകടസാധ്യമായതുള്ള ആ തീരപരദേശം അതിനായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ബ്രംഗനിലേക്ക് അകമ്പടി പോരാമെന്ന് നിലകണ്ഠനോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തതിന്റെ പിറ്റേദിവസം മുതൽ ദിവോദാസൻ ആ ജോലിയാരംഭിച്ചിരുന്നു.

ദിവോദാസൻ വാക്കുപാലിക്കുന്ന ആളാണ്. അയാളു നല്ലവനാണ്.

ദക്ഷന്റെ കപ്പൽ കരയിലേക്കുകുറുകുന്നതിന്റെ ശബ്ദം ശിവനെ ചിന്തയിലിനിർത്തി മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. കപ്പലിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വടം നടവഴിയിലേക്ക് താണിറങ്ങുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. രാജകീയമായ സ്ഥാനീയ ചിടുകൾക്കൊന്നും കാത്തുനിൽക്കാതെ നടവഴിയിലേക്ക് ചാടിയിറങ്ങിയ ദക്ഷൻ ശിവന്റെയടുത്തേക്ക് മിടുകയും ഓടുകയായിരുന്നു. തലകുനിച്ചുകൊണ്ട്, ശ്വാസമെടുക്കാൻപോലും നിലക്കാതെ ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു "ആണുണ്ണോണോ സ്വാമി?"

ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയെ സ്വീകരിക്കുവാനായി എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കുന്ന പരാജയമായി നമിച്ചുകൊണ്ട് പുണ്ഡ്രിനയോടെ ശിവൻ പറഞ്ഞു "ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിയില്ല, രാജൻ. നാളെവരെ അവളെക്കുറിച്ച് പരസരിക്കാനുള്ള തീയതിയുണ്ട്."

"ഓ, കൊള്ളാം. ഗംഭീരം. അപ്പോൾ ഞാൻ വൈകിയിട്ടില്ല എന്ന് അർത്ഥം. ആനന്ദകരമായ ഈ മുഹൂർത്തം എനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്ന് അറിയാൻ എന്റെ വിഷമം."

ശിവൻ ഉറക്കെ പൊടിയിറങ്ങി. അവരിൽ ആരാണ് അച്ഛനോ അതോ മുത്തച്ഛനോ ആരാണ് കൂടുതൽ ആവേശഭരിതരെന്നു പറയുക വിഷമമായിരുന്നു.

"പൂർവാകജി, താൻകളെ വീണ്ടും കാണാനിടയായതിൽ സന്തോഷം." ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ്, അന്ധനായ ആ മനുഷ്യന്റെ കാൽ തൊട്ടുവെക്കുവാൻ കുനിഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു. പൂർവാകന്റെ പേരിനോടൊപ്പം ആദരവുകൊണ്ടാണ് ശിവൻ 'ജി' ചേർത്തത്. ദ്രോണന്റെ അന്ധനായ പിതാവായിരുന്നു പൂർവാകൻ. വർഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു മെലുഹയിലെ കോട്കുമാരനായിരുന്നെന്ന് ശിവൻ അനുഗ്രഹം തേടിയ വികർമ്മൻ. വികർമ്മ നിയമം പൊതുജനമധ്യത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ ശിവൻ ലഘൂകരിച്ചത്, തിരസ്കരിച്ചത്

കോട്‌ട്‌വാരയിലെ ജനങ്ങളെ അമ്‌പരിപ്‌പിച്‌ചിരുന്ന്‌. വികർത്‌വം കൊണ്ട്‌ മലിനമാകുന്ന്‌ ഒരാളെ തൊടുന്നവെന്ന്‌ കാര്‌യം പോകട്ടെ, അങ്ങനെ ഒരാളിന്‌നിന്ന്‌ അനുഗ്രഹം തേടുകയാണ്‌ ശിവന്‌ അന്ന്‌ ചെയ്‌തത്‌.

ദക്ഷപ്രവർത്തിയുടെ സംഘത്തോടൊപ്പം കാശിയില്‌ വന്നതായിരുന്ന്‌ പൂർവ്‌വാകന്‌. ശിവന്‌ ചെയ്‌യാന്‌ പോകുന്നത്‌ എന്‌താണെന്ന്‌ മനസ്‌സിലാക്കി പൂർവ്‌വാകന്‌ പുറകോട്ടു വലിഞ്ഞ്‌. "അരുത്‌ ദേവ. അങ്ങ്‌ നീലകണ്‌ഠനാണ്‌. എന്‌റെ പാദം സ്പർശിക്‌കുന്നതിന്‌ അങ്ങയെ അനുവദിക്‌കാന്‌ എനിക്‌കെങ്ങനെ സാധിക്‌കും?"

"എന്‌തുകൊണ്ട്‌ പാടില്‌ല പൂർവ്‌വാകജി?" ശിവന്‌ ചോദിച്‌ചു.

"സ്‌വാമി, അങ്ങ്‌ക്കെങ്ങനെ എന്‌റെ പിതാവിന്‌റെ പാദം തൊട്ടു വന്‌ദിക്‌കുവാന്‌ കഴിയും?" ദ്രപകു ചോദിച്‌ചു. "അങ്ങ്‌ മഹാദേവനാണ്‌."

"ആരുടെ പാദം തൊട്ടു വന്‌ദിക്‌കണമെന്‌ന്‌ തീരുമാനിക്‌കേണ്ടത്‌ ഞാനല്‌ലേ?" ശിവന്‌ ചോദിച്‌ചു.

പൂർവ്‌വാകന്‌റെ നേർക്‌ക്‌ തിരിഞ്ഞ്‌തൊണ്ട്‌ ശിവന്‌ തുടര്‌ന്ന്‌ "താങ്‌ക്‌ള എന്‌നേക്‌ക്‌ള മുതിര്‌ന്ന്‌ ആളാണ്‌. താങ്‌ക്‌ളുടെ അനുഗ്രഹം ഞാന്‌ തേടിയാല്‌ താങ്‌ക്‌ളക്‌ക്‌ തല്‌ളിക്‌കളയാനാവില്‌. അതുകൊണ്ട്‌ വേഗം എന്‌നെ അനുഗ്രഹിക്‌കുക. കുറേനേരമായി കുനിഞ്ഞ്‌നില്‌ക്‌കുന്നതുകൊണ്ട്‌ എന്‌റെ പുറം വേദനിക്‌കുന്ന്‌."

ശിവന്‌റെ മുര്‌ദ്ദധാവില്‌ കൈപ്പടം വെച്‌ചുകൊണ്ട്‌ പൂർവ്‌വാകന്‌ ചിരിച്‌ചു. "മഹാത്‌മാവേ, ആര്‌ക്‌കും അങ്ങയെ നിരസിക്‌കാനാവില്‌. ആയുഷ്‌മാന്‌ ഭവ

"ദീര്‌ഘായുസ്‌സ്‌ നേര്‌ന്നുകൊണ്ടുള്‌ള അനുഗ്രഹത്താല്‌ തൃപ്‌തനായി എഴുന്നേറ്റ്‌ ശിവന്‌ പൂർവ്‌വാകനോടു ചോദിച്‌ചു "അപ്‌പോള്‌ ഇനി ശിഷ്ടകാലം മകന്‌റെ കൂടെ കഴിയുവാനാണോ ഉദ്‌ദേശ്‌യം?"

"അതെ സ്‌വാമി."

"പക്ഷേ, ഞങ്ങ്‌ളിപ്‌പോള്‌ അപകടം നിറഞ്ഞ്‌ ഒരു യാത്‌രക്‌കൊരുങ്ങുകയാണ്‌. താങ്‌ക്‌ള മകനോടൊപ്പം ഞങ്ങ്‌ളുടെ കൂടെ വരുമോ?"

"പ്രഭോ, ഞാനും ഒരു യോദ്‌ധാവായിരുന്ന്‌. എനിക്‌കിപ്‌പോഴും അത്‌യാവശ്‌യം കരുത്‌താണ്‌. എന്‌റെ മുന്‌നില്‌ നില്‌ക്‌കുന്ന ഏതു നാഗനേയും വധിക്‌കാന്‌ എനിക്‌കു സാധിക്‌കും."

പുഞ്ചിരിച്‌ച്‌ കണ്‌പുരികമുയര്‌ത്തി ശിവന്‌ ദ്രപകുവിന്‌ നേർക്‌ക്‌ തിരിഞ്ഞ്‌. താന്‌ പിതാവിനെ സംരക്ഷിച്‌ചുകൊള്‌ളാം എന്ന്‌ മടടില്‌ ദ്രപകു പുഞ്ചിരിച്‌ചുകൊണ്ട്‌ ആംഗ്‌യം കാട്ടി.

"എന്‌റെ മകനേ, നീ പറയുന്നതെന്‌താണെന്‌ന്‌ എനിക്‌കു മനസ്‌സിലാവില്‌ലെന്ന്‌നാണോ നീ കരുതിയത്‌?" പൂർവ്‌വാകന്‌ പറഞ്ഞ്‌. "ഞാന്‌ അന്‌ധനായിരിക്‌കാം, പക്ഷേ, എന്‌റെ കൈയില്‌നിന്ന്‌യാണ്‌ നീ വാള്‌ വീശാന്‌ പഠിച്‌ചത്‌. ഞാന്‌ എന്‌നെയും നിന്‌നെയും സംരക്ഷിച്‌ചുകൊള്‌ളാം."

ശിവനും ദ്രപകുവും അതുകേട്‌ പൊട്‌ടിച്‌ചിരിച്‌ചു. കോട്‌ട്‌വാരില്‌ വെച്‌ചുകണ്ട്‌, ആത്‌മവിശ്‌വാസമില്‌ലാത്‌, വിധിയുടെ ആക്‌രമണത്തിന്‌ വിധേയമായി സ്‌വന്‌തം ധീരതയും കരുത്‌തും നഷ്ടപ്പെട്‌ട ആ പൂർവ്‌വാകന്‌ തന്‌റെ പഴയ ശേഷിയുടെ ജ്‌വാല വീണ്‌ടെടുക്‌കുയാണെന്ന്‌ കണ്‌ടപ്‌പോള്‌ ശിവന്‌ സന്‌തോഷം തോന്‌നി.

"മകനെക്‌കുറിച്‌ച്‌ മറന്ന്‌കളയൂ" ശിവന്‌ പറഞ്ഞ്‌. "താങ്‌ക്‌ളെ എന്‌റെ അംഗരക്ഷകനായി ലഭിക്‌കുകയാണെങ്കില്‌ അതെനിക്‌ക്‌ ഏറെ സന്‌തോഷം നല്‌കുന്ന്‌ കാര്‌യമായിരിക്‌കും."

"എനിക്ക് പേടി തോന്നുന്നു, ശിവ."

അയിലെ കടലിലിരിക്കുകയായിരുന്നു സതി. ഒരു തളികയിൽ ഭക്ഷണവുമായി അകത്തേക്ക് കടന്നുചെന്നതേയുള്ളൂ ശിവൻ. ഭാര്യയ്ക്ക് ഭക്ഷണം സ്പയം പാകം ചെയ്തുകൊണ്ട് നീലകണ്ഠൻ കൊട്കാരം പാചകക്കാരനെ അന്ധാളിപ്പിച്ചിട്ടു.

അല്പം പരിവേഷിച്ചതുപോലെ ശിവൻ പറഞ്ഞു : "എന്റെ പാചകം അത്ഭുതമോന്നുമാണ്."

സതി പൊടിയിറുത്തി. "അതല്ല ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്!"

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. തളിക മേശപ്പുറത്തുവെച്ച് ശിവൻ അവളുടെ മുഖം താലോലിച്ചു. "എനിക്ക് കറിയും. നിന്റെ പരസവത്തിന്റെ മേലനോട് വഹിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആയുർവ്വതിയെ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലേക്കും വെച്ച് ഏറ്റവും മികച്ച വൈദ്യശ്രേഷ്ഠനായവർ. ഒരു കുഴപ്പവും ഉണ്ടാകില്ല."

"പക്ഷേ, ഈ കുഞ്ഞും ചാലിട്ടയായാലോ? എന്റെ പൂർണ്ണപാപം ഈ കുഞ്ഞിനേയും ബാധിച്ചാലോ?"

"മുജ്ജന്മപാപങ്ങളെ എന്തൊന്നിലെ, സതീ! ഈ ജീവിതം മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇത് മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥം. ബാക്കിയെല്ലാം സിദ്ധാന്തങ്ങളെ. നിനക്ക് സമാധാനം തരുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുക, വേദനയുളവാകുന്നത് തള്ളിക്കളയുക സങ്കടമുണ്ടാകുന്നത് ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിൽ നീയെന്തിനു വിശ്വസിക്കണം? നിന്റെ കുഞ്ഞിനും നിനക്കും ആവശ്യമായ പരിചരണമെല്ലാം നീ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി വേണ്ടത് വിശ്വാസം."

സതി നിശ്ശബ്ദമായി ഇരുന്നു. ഉള്ളിൽ തോന്നിയിരുന്ന ആപല്സൂചനകളെ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ പരിമലിച്ചു.

ശിവൻ വീണ്ടും സതിയുടെ മുഖത്തുകൂടെ വിരലുകളോടിച്ചു. "എന്റെ പ്രിയേ, എന്തെ വിശ്വസിക്കുക. നീ സങ്കടപ്പെടുകയാണ് ഒരു ഗുണമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. ക്ഷയിച്ചതൊക്കെയും ആഹ്ലാദകരവുമായ കാര്യങ്ങളെ മാത്രം ആലോചിക്കുക. നമ്മുടെ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി നിനക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന നല്ലകാര്യം അതാണ്. ബാക്കിയെല്ലാം വിധിക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുക. എന്തായാലും നേരത്തേ നീ പറഞ്ഞുവെച്ച പന്തയമുണ്ടല്ലോ, നാളെ നീ അതിൽ തോല്ക്കും"

"എന്ത് പന്തയം?"

"നിനക്കിപ്പോൾ അതിലിനിന്ന് ഊരിപ്പോകാൻ കഴിയില്ല!" ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"ഗൗരവമായിട്ടു ചോദിക്കുകയാണ്, എന്തു പന്തയം?"

"നമുക്ക് ഒരു മകളുണ്ടാകുമെന്ന്."

"ഞാൻ മറന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു" സതി പുഞ്ചിരിച്ചു.

"പക്ഷേ, അതൊരു പുതുമനയിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ ശക്തമായ തോന്നൽ."

"അല്ല!" ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

സതിയും പുഞ്ചിരിച്ചു. അവളെ ശിവന്റെ കൈയിൽ തല ചായ്ച്ചു.

ശിവൻ ഒരു കഷണം റോടി മുറിച്ച്ചെടുത്ത് അതിൽ അല്പം കറി ചേർത്ത് ചുരുട്ടി സതിയുടെ നേർക്ക് നീട്ടി. "ഇതിൽ ഉപ്പ് പാകത്തിനല്ലേയുള്ളൂ?"

"മുജ്ജന്മപാപങ്ങളെ എന്തൊന്നുണ്ടോ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

കാശി വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിലിരിക്കുകയായിരുന്ന് നീലകണ്ഠൻ. ഒരു വാസുദേവപണ്ഡിതനായിരുന്ന് ശിവന്റെ മുന്നിൽ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്ന്. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ തുണുക്കുളികിടയിലൂടെ അസ്തമയ സൂര്യൻ പരകാശിച്ഛ. ചെങ്കല് തുണുക്കുളി കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമായ തിളക്കത്തോടെ പരകാശിച്ഛപോള വിസ്മയകരമായ അന്തരീക്ഷമായിത്തീർന്നു അവിടെ.

"താങ്ങെന്തു വിചാരിക്കുന്നു?" വാസുദേവൻ ചോദിച്ചു.

"തെളിവു കാണാത്ത യാതൊന്നിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. തെളിയില്ലാത്ത കാര്യത്തിലെല്ലാം അവ നമുക്ക് സമാധാനം നൽകുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചാൽ മതിയെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. സിദ്ധാന്തം ശരിയാണോ തെറ്റാണോ എന്തൊന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല."

"സന്തോഷകരമായ ജീവിതത്തിന് അത് നല്ലൊരു പരയോഗിക തന്ത്രമാണ്."

പണ്ഡിതൻ കൂടുതൽ കാര്യങ്ങളെ പറയുന്നതിനായി ശിവൻ കാത്തു. അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ശിവൻ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു. "താങ്ങ് ഇനിയും എന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. മുജ്ജന്മ പാപങ്ങളെ എന്ന് ഒന്നുണ്ടോ? ജീവിതകാലം മുഴുവനും അതിന്റെ യാതന നാം സഹിക്കേണ്ടി വരുമോ?"

"ഞാനതിനൊന്നും ഉത്തരം പറയാത്തത് അതിനുള്ള ഉത്തരങ്ങളെ എന്റെ പക്കൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ മുജ്ജന്മപാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതത്തിൽ ദുഷ്ടഫലങ്ങളുണ്ടാകാൻ കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ഇത്തവണയെങ്കിലും നല്ല ജീവിതം നയിച്ചുകൂടേ?"

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. സർഗ്ഗശേഷിയുള്ള വാക്ചാതുരികാരോ അതോ തത്ത്വചിന്തകരോ ഇവർ?

പണ്ഡിതൻ പുഞ്ചിരി തൂകി. ഒരിക്കലേക്കൂടി, എനിക്ക്തിന് മറുപടിയില്ല!

ശിവൻ പൊടിച്ഛിരിച്ചു. പണ്ഡിതർക്ക് തന്റെ ചിന്തകളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് അതുപോലെ മറ്റു പണ്ഡിതന്മാരുടെ കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന് ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ഉള്ള കാര്യം ശിവൻ മറന്നുപോയിരുന്ന്.

"ഇതെങ്ങനെ നടക്കുന്നു? എനിക്ക്തെങ്ങനെ താങ്ങളുടെ ചിന്തകളെ കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നു?"

"വാസ്തവത്തിൽ ഇത് ലളിതമായ ശാസ്ത്രം. റേഡിയോതരംഗശാസ്ത്രം."

"ഇതൊരു സിദ്ധാന്തമല്ലേ?"

പണ്ഡിതൻ ചിരിച്ചു. "തീർച്ചയായും ഇതൊരു സിദ്ധാന്തമല്ല. ഇതൊരു പരമാർത്ഥമാണ്. പരകാശം നമ്മെ കാണാൻ സഹായിക്കുന്നതുപോലെ റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ നമ്മെ കേൾക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും പരകാശത്തിന്റെ സവിശേഷതകളെ അനായാസം ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിലും ഈ റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് കേൾക്കുവാൻ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും അറിഞ്ഞുകൂടാ. കേൾക്കുന്നതിനായി നമ്മൾ ശബ്ദതരംഗങ്ങളെയാണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. ശബ്ദതരംഗങ്ങളെ വളരെ സാവധാനം, വളരെ കുറവു ദൂരം മാത്രമേ വായുവിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുകയുള്ളൂ. റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ പരകാശത്തെപ്പോലെ അതിവേഗം ദീർഘദൂരം സഞ്ചരിക്കുന്നു."

ശിവൻ അവന്റെ അമ്മാവനെക്കുറിച്ചുചോർത്തു. അമ്മാവൻ ശിവൻ

ചിന്തിക്കുന്നതെല്ലാം കേളുക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ, അതൊരു മാന്ത്രികവിദ്യയാണെന്നാണ് ശിവൻ കരുതിയത്. ഇപ്പോൾ അതിനെക്കുറിച്ച് അവൻ കൂടുതൽ മനസ്സിലായി. ഇതിന്റെ പുറകിലൊരു ശാസ്ത്രമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലായി. "ഇത് വളരെ കൗതുകകരമായ കാര്യംതന്നെ. എന്തുകൊണ്ട് ഈ തരംഗങ്ങളെ ശബ്ദതരംഗങ്ങളാക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു യന്ത്രമുണ്ടാക്കുകയുണ്ടാ?"

"ഹാ, അതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. ഇനിയും ഞങ്ങളെ അകകാര്യത്തിൽ വിജയിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിന് മസ്തിഷ്കത്തിന് പരിശീലനം നൽകുവാൻ ഞങ്ങളുടേത് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വർഷങ്ങളോളം പരിശീലിച്ചാലേ അതിനു സാധിക്കൂ. യാതൊരു പരിശീലനവും കൂടാതെ താളുക്കുന്നതിനു സാധിക്കുമെന്ന് കണ്ടപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയത്."

"എനിക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു."

"ഇത് ഭാഗ്യമല്ല. മഹത്തായ കാര്യം. താളുക്കു വിശേഷവിധിയായി ജനിപ്പിച്ച ആളാണ്."

ശിവൻ മുഖം ചുളിർത്തു. "ഞാനങ്ങനെ കരുതുന്നില്ല. എന്തായാലും അത് എങ്ങനെയാണ് പരവർത്തികുക? നിങ്ങളെ എങ്ങനെ റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കും? എന്തുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരുടെയും ചിന്തകളെ എനിക്ക് പിടികിട്യാതെ?"

"നിങ്ങളുടെ ചിന്തകളെ റേഡിയോതരംഗങ്ങളായി പരിവർത്തിക്കുവാൻ പോലും വലിയ അർദ്ധവാനം ആവശ്യമാണ്. പല ആളുകളും സ്വയം അറിയാതെ, പരിശീലനം പോലുമില്ലാതെ അത് ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനും മറ്റുള്ളവരുടെ ചിന്തകളെ കേൾക്കുന്നതും അത് തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ കാര്യമാണ്. അത് എളുപ്പമല്ല. അതിന് വലിയ പരിശീലനത്തിലൂടെ പരിധിയിലായിരിക്കണം നമ്മുടെ താമസം."

"ക്ഷേത്രങ്ങളോ?"

"ഓ, നീലകണ്ഠ! താളുക്ക അസാമാന്യ ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള ആളാകുന്നു." പണ്ഡിതൻ മറുപടിയിൽ. "അതെ, ക്ഷേത്രങ്ങളെ പരിവർത്തിക്കുവാൻ പോലും പരവർത്തികുക. മറ്റുള്ള വാസുദേവന്മാരുടെ റേഡിയോതരംഗങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കുവാനും അതിനു പകരമായി എന്റെ ചിന്തകളെ അവരുടെ അടുത്തേക്ക് പരിവർത്തിക്കുവാനും ക്ഷേത്രങ്ങളെ എന്റെ സഹായികളാകുന്നു."

അതായത് എല്ലാ വാസുദേവന്മാരും നമ്മൾ പറയുന്നതെല്ലാം എപ്പോഴും കേൾക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണോ അങ്ങുദ്ദേശിക്കുന്നത്, പണ്ഡിതജി?

അതെ. ഈ സംഭാഷണം കേൾക്കാനിഷ്ടപ്പെടുന്ന വസുദേവൻ. വളരെ ക്കുറച്ചു വസുദേവന്മാർ മാത്രമേ നമ്മുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ രക്ഷകനായ മഹേശ്വരൻ നീലകണ്ഠന്റെ വാക്കുകളെ കേൾക്കുവാനാഗ്രഹിക്കാത്തവരായി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

ശിവൻ മുഖം ചുളിർത്തു. ഈ പണ്ഡിതൻ പറയുന്നത് ശരിയാണെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയിലെ ഏതു ക്ഷേത്രത്തിലുമുള്ള വസുദേവപണ്ഡിതനുമായി അവൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ സംസാരിക്കാൻ കഴിയും.

എങ്കിൽ മഗധ ക്ഷേത്രത്തിലെ വാസുദേവപണ്ഡിതരേ, അങ്ങ് പറയൂ. ജനങ്ങളെ നീചശക്തികളായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വരാണെന്ന് അങ്ങ് പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ, അതുകൊണ്ട് അങ്ങ് എന്താണുദ്ദേശിക്കുന്നത്?

ശിവൻ ഉച്ഛ്വസിച്ചു. ഒരു പൊട്ടിപ്പിരി കേട്ടു. അകലെയെവിടെയോ നിന്ന് കേൾക്കുന്നതുപോലെ. മഗധയിലെ നരസിംഹക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നുള്ള

വസുദേവ പണ്ഡിതൻ; നീലകണ്ഠ ഭഗവാനേ അങ്ങ് വളരെ സമർത്ഥനാണ്.

"വസുദേവൻ, പുകഴ്ത്തലിനു പകരം എനിക്ക് കിഷ്ടം ഉത്തരങ്ങളാണ്. " ശിവൻ പുഞ്ചിരിചിട്ടു.

നിശ്ശബ്ദത.

അപ്പോൾ ശിവൻ മഗധയിലിനിന്നുള്ള ശബ്ദം വ്യക്തമായി കേട്ടു.

ധർമ്മകേതിലെ യുദ്ധത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് താങ്കളുടേ നടത്തിയ പരഭാഷണം ശരിയ്ക്കും എനിക്ക് കിഷ്ടമായി. ഹരഹര മഹാദേവ. നമ്മളെല്ലാവരും മഹാദേവന്മാരാണ്. നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും ഓരോ ഈശ്വരനുണ്ട്. എന്തൊരു സുന്ദരമായ ചിന്ത.

"എന്റെ ചോദ്യവുമായി അതിനെന്തു ബന്ധം? എന്തുകൊണ്ടാണ് ആളുകൾ തിന്മയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത് എന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ട ചോദ്യം.

അങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. വളരെ ആഴത്തിൽ തന്നെ അങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും ഓരോ ഈശ്വരനുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്ന അനുമാനമെന്താണ്?

നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തേണ്ടത് നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും ഉത്തരവാദിത്തമാണ്.

അല്ല സുഹൃത്തേ, അത് സാരമാണ്. ഞാൻ ചോദിച്ചത് അതിന്റെ അനുമാനമാണ്.

എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല, പണ്ഡിറ്റ്ജി.

എല്ലാവർക്കും തുല്യത ആവശ്യമാണ്, നീലകണ്ഠൻ. പുരുഷത്വത്തിന് സ്തരമൊന്നതെ ആവശ്യം. ഊർജ്ജത്തിന് പിണ്ഡം ആവശ്യം. അതുകൊണ്ട് ആലോചിച്ചു നോക്കൂ! ഹര ഹര മഹാദേവ. എന്താണീ അനുമാനം? ഈ പരസ്താവനയെ സമതുലിതമാക്കുന്നതെന്താണ്?

ശിവൻ മുഖം ചുളിച്ചു. അവന്റെ മനസ്സിലെ ഒരു ചിന്ത കടന്നുവന്നു. അവൻ ഇഷ്ടമായില്ല.

അയ്യോയ്യയിലെ വാസുദേവൻ ശിവനോട് തിടുക്കപ്പെട്ടു. സുഹൃത്തേ നിന്റെ ചിന്തകളു നിർത്തരുത്. സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അത് തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമാത്രമാണൊരു വഴി.

ശിവൻ മുഖം കോടി. പക്ഷേ, ഇത് സത്യമാകാൻ വയ്യ.

സത്യം ഇഷ്ടപ്പെടണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. അത് പറയപ്പെടുകയാണ് വേണ്ടത്. അത് ഉറക്കെ പറയൂ. സത്യം താങ്കളെ വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പക്ഷേ, അത് താങ്കളെ സ്വതന്ത്രനാക്കും.

പക്ഷേ, എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാവില്ല.

സത്യം വിശ്വസിക്കപ്പെടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. അത് നിലനിൽക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. താങ്കളുടേ എന്താണ് ചിന്തിക്കുന്നതെന്നു കേൾക്കുവാൻ എന്ന് അനുവദിക്കൂ. നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും ഒരുശ്വരനുണ്ട്. എന്താണ് യഥാർത്ഥ അനുമാനം?

നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും തിന്മയുണ്ട്.

അതുതന്നെ! നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും ഓരോ ഈശ്വരനുണ്ട്. അതുപോലെ നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും ഓരോ തിന്മയുമുണ്ട്. ഈശ്വരനും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം നമുക്കുള്ളിൽ നടക്കുന്നു.

ആ വലിയ തിന്മ നമ്മുടെയുള്ളിലെ തിന്മയോടു സ്പർശം ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണോ ആളുകൾ തിന്മയുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നത്?

നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ വലിയ തിന്മയെ കണ്ടെത്തുമ്പോൾ അതെങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെയുള്ളിൽ ആഴത്തിൽ ബന്ധം

സ്ഥാപിപ്പിക്കുന്നതെന്നതിന് വിശദീകരണം ആവശ്യമില്ല.

തന്റെ മുന്നിലുള്ള പണ്ഡിതരെ ശിവൻ ഉറ്റുനോക്കി. ആ സംഭാഷണം അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്നു. തിന്മയെ കണ്ടുപിടിക്കുകയെന്നതുമാത്രമായിരുന്നു അവന്റെ ലക്ഷ്യം. അതൊരുപക്ഷേ അനായാസമായിരിക്കും. തിന്മയുമായുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന് ആളുകളെ പരേരിപ്പിക്കുവാൻ അവനെങ്ങനെ സാധിക്കും?

"എല്ലാ ഉത്തരവും ഇപ്പോഴുതന്നെ കണ്ടെത്തിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല, സുഹൃത്തേ" കാശിയിലെ വാസുദേവപണ്ഡിതന് പറഞ്ഞു.

ശിവൻ തളർന്ന മട്ടിലിട്ടു പുഞ്ചിരിച്ചു. പിന്നെ തനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്ന അകലെ നിന്നുള്ള ഒരു ശബ്ദം അവന് കേട്ടു. ഒരു ആജ്ഞാസ്വരം. കരുതൂർ ഒരു സ്വരം. കരുതൂർതെങ്ങിലും ശാന്തമായ ഒരു സ്വരം.

ഔഷധം....

തീർപ്പായാലും തിടുക്കത്തിൽ എഴുന്നേൽക്കുന്നതിനിടയിൽ കാശി പണ്ഡിതന് പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ പട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പൊതിയുമായി അയാളു തിരിച്ചെത്തി.

ശിവൻ മുഖം ചുളിർത്തു.

"ഇത് താളങ്ങളുടെ പത്നിയുടെ വയറിന്മേൽ പുരട്ടുക, സുഹൃത്തേ" കാശിയിലെ പണ്ഡിതന് പറഞ്ഞു. "നല്ല ആരോഗ്യമുള്ള കരുതൂർ ഒരു കുഞ്ഞായിരിക്കും നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനിക്കുന്നത്."

"ഇതെന്താണ്?"

"ഇതെന്താണെന്ന് കാര്യമൊന്നും ഒരു വിഷയമല്ല. ഇത് ഫലപ്രദമായി പരവർത്തിക്കും എന്താണ് പരധാനം."

ശിവൻ ആ പൊതി തുറന്നു. തവിട്ടുകലർന്ന ചുവപ്പു നിറത്തിലുള്ള ഒരു കുഴപ്പ് അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങേയ്ക്ക് നന്ദി. ഇതെന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുമെങ്കിൽ ഞാൻ എക്കാലവും താളങ്ങളോട് നന്ദിയുളളവനായിരിക്കും.

ശിവൻ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്ന, കാശിയിലെ വാസുദേവനോട് ആജ്ഞാപിച്ച, ആ സ്വരം സംസാരിച്ചു. "നീലകണ്ഠ സ്വാമി അങ്ങിതിന് നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കണമെന്നൊന്നുമില്ല. താളങ്ങളുടേതായ സഹായം ചെയ്യുന്നത് ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യവും ഞങ്ങളുടേതായ ബഹുമതിയുമാണ്. ജയ് ഗുരു വിശ്വാമിതര. ജയ് ഗുരു വസിഷ്ഠ."

ശിവൻ ജനലിനടുത്ത് നിൽക്കുകയായിരുന്നു. കൊടാരത്തിന്റെ മുകളുടേതിൽ നിന്ന് തിരക്കുപിടിച്ച ആ നഗരവും വീതിയേറിയ പവിത്രപാതയും അവന് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ അറ്റത്തായി ബ്രഹ്മഘട്ടിനടുത്ത് ഭീമാകാരമായ വിശ്വനാഥ ക്ഷേത്രം നിലകൊണ്ടു. പരാർത്ഥനാ നിരതനായി കൈകുപ്പിക്കുകൊണ്ടാണ് ശിവൻ അതിനെ ഉറ്റുനോക്കിയത്.

രുദ്രഭഗവാനേ, എന്റെ കുഞ്ഞിനെ കാക്കുമാറാകണേ. യാതൊരു കുഴപ്പവും സംഭവിക്കാതിരിക്കണേ.

നേർത്ത ചുമകേട്പോള അവനൊന്നു തിരിഞ്ഞു.

ഭാരതത്തിലെ പരമവ്യക്തികളെല്ലാം സതിയുടെയും ശിവന്റെയും കുഞ്ഞിന്റെയും വിവരങ്ങളറിയാൻ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് കാത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. പരിഭ്രമം മൂലം അസ്വസ്ഥനായിരുന്ന ദക്ഷൻ വെല്ലാൽ ഭീതിയിലായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന് സതിയുടെ കാര്യാലയത്തില് അത്ഭുതം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷിണ എന്തൊക്കെയാണെങ്കിലും അല്പമെങ്കിലും പുരുഷവത്സലനായ ഒരു പിതാവാണ്.

നിസ്സഹായയായി വീരിണി ദക്ഷിണരെ കൈ പിടിച്ച്ചിരുന്നു. തന്റെ മകളായ ആനന്ദമയിയും ഭഗീരഥനും ശക്തമെങ്കിലും മൃദുവായ സംഭാഷണത്തില് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അത് നോക്കി നിശ്ശബ്ദനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു ദിലീപന്. ദിലീപന് ഭഗീരഥനെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞ മൂന്നുമാസമായി രോഗശയ്യയിലായിരുന്ന പർവ്വതേശ്വരന് പരിക്കുകളില്നിന്ന് പൂർണ്ണമായും മോചിതനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ അറയുടെ മൂലയില് കരുത്ത് ഒരു മനുഷ്യനായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നീലകണ്ഠന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ ജന്മത്തിന് തന്റെ വൈദ്യശ്വരേഷ്ഠന്മാർക്ക് ഭാഗഭാക്കുകയാണുള്ള അവസരം നൽകാത്തതിന്റെ പേരില് വിഷമിച്ച്ചുകൊണ്ട് അതിഥിഗൃഹ രാജന് ആ മുറിയില് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാല് ശിവന് പരീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചും തയ്യാറിലായിരുന്നു. ആയുർവ്വതികുമാർമായിരുന്നു അതിന്റെ ചുമതല.

ശിവന് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോള് നന്തി ചുമരിനടുത്ത് നിലകൊള്ളുന്നതു കണ്ടു. ശിവന് അയാളോട് അടുത്തുവരുവാന് കണ്ടുകൊണ്ട് ആംഗ്യം കാട്ടി.

"എന്താ വേണ്ടത്, പ്ലോ?" ശിവന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നുവന്നുകൊണ്ട് നന്തി പറഞ്ഞു.

"എനിക്ക് നിസ്സഹായത അനുഭവപ്പെടുന്നു നന്തി. എനിക്ക് വല്ലാത്ത പരിഭ്രമം തോന്നുന്നു."

"എനിക്കൊരു നിമിഷം തന്നാലും പ്ലോ."

നന്തി ആ മുറിയില് നിന്ന് പുറത്തേക്കു കുതിച്ചു. അയാള് വീരഭദ്രന്റെ അടുത്ത് തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു.

അവർ രണ്ടുപേരും ആ ജനലിനടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

"ഇത് കൊള്ളാം!" വീരഭദ്രന് പറഞ്ഞു.

"ശരിക്കും?" ശിവന് ചോദിച്ചു.

വീരഭദ്രന് ചിലലം കത്തിച്ച് ശിവനു നൽകി. ശിവന് ഒരു പുകയെടുത്തു.

"ഉ...." ശിവന് മൂളി.

"എന്താ?"

"എനിക്ക് പ്പോഴും പരിഭ്രമം തോന്നുന്നു."

വീരഭദ്രന് ചിരിക്കാന് തുടങ്ങി. "എന്തായിരിക്കുമെന്നാണ് താങ്കളുടെ തോന്നല്?"

"പെൺകുട്ടി."

"പെൺകുഞ്ഞ്? ഉറപ്പാണോ? ഒരു പെൺകുഞ്ഞിന് യോദ്ധാവകാൻ കഴിയില്ല."

"എന്തൊരു സംബന്ധം! സതിയുടെ കാര്യാലയം നോക്കൂ."

വീരഭദ്രന് തലയാട്ടി. "അത് ന്നായം. കുഞ്ഞിന് പേരെന്തിടും?"

"കൃതിക."

"കൃതിക! എനിക്ക് വേണ്ടി നിങ്ങളിൽ ചെയ്തരുത് സുഹൃത്തേ."

"എടാ വിഡ്ഢി, നിനക്കുവേണ്ടിയല്ല ഞാനിത് ചെയ്യുന്നത്!" ശിവന് പറഞ്ഞു. "അങ്ങനെയൊരാൾക്കും തോന്നിയിരുന്നെങ്കില് ഞാനെന്റെ മകളെക്കുറിച്ച് എന്ന് പേരിടുകയായിരുന്നു! സതികും കൃതികകും വേണ്ടിയാണ് ഞാനിത് ചെയ്യുന്നത്. എന്റെ പത്നിയുടെ ജീവിതത്തില് തുണയായി പാറപോലെ നിന്നവളാണ് കൃതിക. എനിക്ക് തോന്നി ആഘോഷിക്കണം."

വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിചിട്ടു. "അവളു നല്ല സ്ത്രീയാണ്, അല്ലേ?"

"അവളു നല്ല സ്ത്രീയാണ്. നീ നിന്റെ ഭാഗം നന്നായി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്."

"ഹേയ്, അവളും അതരമോശമായി ചെയ്തിട്ടില്ല. ഞാനതര ഭയങ്കരനായ ഭർത്താവൊന്നുമല്ല!"

"യഥാർത്ഥത്തിൽ അവളു ക്കിതിലും നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നൂ!"

ഭദ്രൻ കളിയായി ശിവന്റെ കൈത്തണ്ടയിലൊന്ന് അടിച്ചു. ആ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളും ശബ്ദമില്ലാത്ത ചിരി പങ്കിട്ടു. ശിവൻ ചിലലും വീരഭദ്രൻ തിരികെ കൊടുത്തു.

പെട്ടെന്ന് പേററയുടെ വാതിൽ തുറന്ന് ആയുർവ്വതി ശിവന്റെ അടുത്തേക്കു ഓടിവന്നു. "ആണുക്കുഞ്ഞ്, ആണുക്കുണ്ണാണ് ഭഗവാനേ! നല്ല കരുത്തനും സുന്ദരനുമായ ഒരാണുക്കുഞ്ഞ്!"

ശിവൻ ആയുർവ്വതിയെ എടുത്ത് ഒന്നു വടംകറുക്കി. ഹൃദയം തുറന്ന് ചിരിച്ചു. "ആണുക്കുണ്ണായാലും മതി!"

അമ്ലപരന്നുപോയ ആയുർവ്വതിയെ താഴെ നിർത്തി ശിവൻ പേററയിലേക്കു ഓടിപ്പെന്ന്. മറ്റാരെയും അകത്തേക്കു കടക്കുവാൻ ആയുർവ്വതി സമ്മതിച്ചില്ല. സതി ശയ്യയിൽ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നൂ. തൊടടുത്തായി രണ്ട് ശുശ്രൂഷകർ നിലപ്പുണ്ടായിരുന്നൂ. കൃതിക സതിയുടെ കൈ പിടിച്ച് തൊടടുത്തുള്ള ഒരു പീഠത്തിൽ ഇരിപ്പുണ്ട്. ശിവൻ അതുവരെ കണ്ടതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും സുന്ദരനായ ശിശുവായിരുന്നൂ സതിയുടെ അടുത്ത് കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നത്. വെള്ളത്തുണികൊണ്ട് മുറുകെ പൊതിഞ്ഞുകിടത്തിയിരുന്ന ആ കുഞ്ഞ് നല്ല ഉറക്കമായിരുന്നൂ.

സതി മൃദുവായി പുഞ്ചിരിച്ചു "ആണുക്കുണ്ണാണ്. പന്തയത്തിൽ ഞാൻ വിജയിച്ചതുപോലെ തോന്നുന്നൂ, പ്ലാണേഴ്വരാ!"

"അത് സത്യം." മകനെ സ്പർശിക്കുവാൻ ഭയന്നുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു "പക്ഷേ, എനിക്കൊരു നഷ്ടവുമില്ല."

സതി ചിരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവളു ശാന്തയായി. തുണലുകളു അവളെ വേദനിപ്പിച്ചു. "നമ്മളിവനെ എന്തു വിളിക്കും? എന്തായാലും കൃതിക എന്ന് വിളിക്കാൻ പറ്റില്ല."

"അതെ, അങ്ങനെയൊരു പ്രശ്നമുദിക്കുന്നില്ല" സതിയുടെ തോഴി പറഞ്ഞു. "കൃതിക സ്ത്രീ നാമമാണല്ലോ."

"പക്ഷേ, അവനെ നിന്റെ പേർ വിളിക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം, കൃതിക," ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"എനിക്കു സമ്മതം" സതി പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ, എന്തായിരിക്കണം ആ പേര്?"

ശിവൻ ഒരുനിമിഷം ആലോചിച്ചു "കിടപ്പിപ്പോയി! നമ്മളിവനെ കാർത്തികേയൻ എന്ന് വിളിക്കും."

നൃത്തം

എട്ട്

പ്രസവമുറിയിലേക്കു കടക്കുവാൻ അനുവാദം ലഭിച്ചയുടൻ ദക്ഷൻ അകത്തേക്കു കുതിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊട്ടുപിന്നിലായി വീരിണിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

"അച്ഛാ" സതി മന്ത്രിച്ചു "അങ്ങയുടെ ആദ്യത്തെ പേരേക്കുണ്ട്."

ദക്ഷൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം പതിയെ കാർത്തികേയനെ കൈയിലെടുത്തു. സതിയെ അലോസരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ദക്ഷൻ ആ കുഞ്ഞിന്റെ ശരീരത്തിൽ മറുകെ കെട്ടിയിരുന്ന വെള്ളത്തുണി അഴിച്ച് കിടക്കയിലിട്ടു. കാർത്തികേയനെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ദക്ഷൻ അവനെ തിരിച്ചും മറിച്ച് പരിശോധിച്ച്, പൗർണ്ണമി ഓരോ പര്യായേകതയും ആരാധനയോടെ വീക്ഷിച്ചു. ഇന്ത്യാ മഹാരാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയുടെ കണ്ണിനിന്നു കണ്ണീർ ഒഴുകിയിറങ്ങി "ഇവൻ സുന്ദരനാണ്, ശരിയ്ക്കും സുന്ദരൻ."

കാർത്തികേയൻ ഞെടിയുണർന്ന് കരയുവാൻ തുടങ്ങി. നല്ല കരുത്തനായ കുഞ്ഞിന്റെ ഉച്ഛത്തിലുള്ള കരച്ചിലായിരുന്നു അത്! സതി മകനുവേണ്ടി കൈനീട്ടി. എന്താലോ ദക്ഷൻ അതെല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ നോക്കിനിന്നു വീരിണിയിൽ കുഞ്ഞിനെ കൈമാറുകയാണു ചെയ്തത്. സതിയെ അഭ്യർത്ഥിപ്പിക്കുകയോ വീരിണിയുടെ കൈയിലെത്തിയ ഉടൻ കാർത്തികേയൻ ശാന്തനായി. മഹാറാണി വീണ്ടും കുഞ്ഞിനെ വെള്ളത്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ് താങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെ അവർ കുഞ്ഞിനെ സതിയുടെ കൈയിലേക്കു കൊടുത്തു. കുഞ്ഞിന്റെ ശിരസ്സ് സതിയുടെ ചുമലിൽ വിശ്രമിച്ചു. കാർത്തികേയൻ മെല്ലെ കൂർക്കം വലിച്ച് ഉറക്കത്തിലേക്കു വഴുതിവീണു.

ദക്ഷന്റെ കണ്ണീർ കണങ്ങളിൽ അവരുടേതായ ജീവിതം നിഴലിച്ച് കാണപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ശിവനെ ഗാഢപുണർന്നു. "ചരിത്രത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും സന്തോഷവാനായ മനുഷ്യനാണ് ഞാൻ പരമേശ്വര! എക്കാലത്തെയും സന്തോഷവാൻ!"

ചെറുതായി മന്ദഹസിച്ച് കൊണ്ട് ശിവൻ ചക്രവർത്തിയുടെ പുറകിൽ കളിയാക്കിത്തന്നു തട്ടി. "എനിക്കറിയാം, മഹാരാജൻ."

ദക്ഷൻ പുറകോട്ടു നീങ്ങി കണ്ണു തുടച്ചു. "എല്ലാം ശരിയായിരിക്കുന്നു നീലകണ്ഠപരമേശ്വര. എന്റെ കുടുംബം ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

ഒരിക്കലക്കുടി എല്പാം കലങ്ങ്നിത്തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന്.

വീരിണി ഭക്ഷണെ ഉറ്റുനോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകളുള് ഇടുങ്ങിയിരുന്ന്. ശ്വാസം കനത്തിരുന്ന്. പല്പുഞ്ഞെരിച്ച് അവർ മൗനം ദീക്ഷിച്ചു.

നദീതീരത്ത് ദിവോദാസിന്റെ അനുചരർ നിർമ്മിച്ചിരുന്ന കപ്പലുകളുടെ നിർമ്മാണ പുരോഗതി പരിശോധിച്ചശേഷം തിരിച്ചു നടന്നുവരികയായിരുന്ന് ഭഗീരഥൻ. ഏറെ വൈകിയതിനാല് തന്റെ അംഗരക്ഷകരെ അദ്ദേഹം മടക്കി അയച്ചിരുന്ന്. എല്പാത്തിനും പുറമെ എല്പാവരും അഭയം തേടിയിരുന്ന നഗരമാണല്പോ കാശി. ശാന്തിയുടെ നഗരം.

തെരുവുകളുള് തിക്ചു. നിശ്ശബ്ദമായതിനാല് പുറകിലെ ചെറിയൊരു ചലനം പോലും അയാള്ക് കേള്ക്കാൻ സാധിച്ചു. അക്ഷോഭ്യനായി അയോധ്യയിലെ രാജകുമാരന് നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകളുള് വാളിന്റെ കൈപ്പിടിമേലായിരുന്ന്. കാത് കൂർപ്പിച്ചു പിടിച്ചിരുന്ന്. മൃദുവായൊരു പാദപതനം അടുത്തുവന്നുകൊണ്ടിരുന്ന്. പതിയെ ഒരു വാള് വലിച്ചുരുന്നതിന്റെ ശബ്ദം. പെട്ടെന് വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞ് ഭഗീരഥന് തന്റെ കത്തി വലിച്ചുരി ഒറ്റതളുള്. അത് അക്രമിയുടെ വയറ്റിലൂടെ കയറിപ്പോയി. അക്രമിയെ നിശ്ചലനാക്കാൻ പോന്നതായിരുന്ന് ആ വെട്. കടുത്ത വേദനയനുഭവിക്കുമെങ്കിലും അക്രമി മരിക്കാൻ സാധ്യതയില്പായിരുന്ന്.

തന്റെ കണ്കോണിലൂടെ ഭഗീരഥന് മറ്റൊരു നീക്കം കണ്ടു. അയാള് തന്റെ അരിയലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു കത്തിക്കുവേണ്ടി കൈനീട്ടി പരതി. എന്താല് പുതിയ അക്രമഭീഷണി മറ്റൊരു ചുമലില് തട്ടിത്തകര്ന്ന്. ചെറിയൊരു ചുരിക അവന്റെ നെഞ്ചില് ഇറങ്ങി. അവന് മരിച്ചു.

ഇടത്തോടടു തിരിഞ്ഞ്പോള് ഭഗീരഥന് നന്തിയെ കണ്ടു. "ഇനിയാരെങ്കിലും?" അയാള് മന്ത്രിച്ചു.

നന്തി തലയാട്ടി.

ഭഗീരഥന് അക്രമിയുടെ അടുത്തേക് കൂതിച്ചെത്തി. അവന്റെ ചുമലില് പിടിച്ചു കൂലുക്കി ഭഗീരഥന് ചോദിച്ചു "നിന്നെ ആരാണയച്ചത്?"

ഘാതകന് നിശ്ശബ്ദത തുടര്ന്ന്.

ഭഗീരഥന് അക്രമിയുടെ വയറ്റില് താച്ചിരുന്ന വാള് ഒന്ന് ചൂഴ്റി.

"ആരാണ്?"

പൊടുന്നനെ അവന്റെ വായില് നിന്ന് നൂരയും പതയും പുറത്തുചാടി. അവന് മൃതപ്രായനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന്. നിമിഷങ്ങളുക്കകം അവന്റെ ജീവനറ്റു.

"നാശം!" അസ്വസ്ഥനായ ഭഗീരഥന് പിറുപിറുത്തു.

പുതിയ അക്രമങ്ങളുക്കായി കാത്ത്, വാളുരിപ്പിടിച്ചു നന്തി അയോധ്യയിലെ രാജകുമാരനെ നിരീക്ഷിച്ചു.

ഭഗീരഥന് തലകുലുക്കി എഴുന്നേറ്റു നിന്ന്. "നന്ദി, നന്തി. താങ്ക്ള എന്റെ ചുറ്റുവട്സത്ത്ത്യായത് എന്റെ ഭാഗ്യം."

"അത് ഭാഗ്യമായിരുന്നില്പ, കുമാരം." നന്തി പതിയെ പറഞ്ഞു. "താങ്ക്ളുടെ പിതാവിന്റെ സന്ദർശന സമയത്ത് താങ്ക്ളെ അനുഗമിക്കണമെന്ന് നീലകണ്ഠ എന്നോടു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്ന്. ഭഗവാന് അമിതമായി ഉല്കണ്ഠപ്പെടുകയാണെന്നാണ് ഞാന് കരുതിയത്. ഒരു പിതാവും തന്റെ മകന്റെ ജീവനെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയില്പെന്നായിരുന്ന് എന്റെ നിഗമനം. എന്റെ നിഗമനം തെറ്റായിരുന്ന്."

ഭഗീരഥന് തലകുലുക്കി. "അതിന്റെ ആള് എന്റെ പിതാവല്പ. ഏറ്റവും

കുറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം നേരിടേണ്ട ഇത് ചെയ്യുന്നത്."

"നേരിടേണ്ട? താങ്കളെന്താ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?"

"അദ്ദേഹത്തിന് അതിനുള്ള ധൈര്യമില്ല. എന്ന് എന്താണ് അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചിരിക്കുന്നത്. അത് പല ശത്രുക്കളുടെയും, കൊടാരത്തിലുള്ള ചിലരെയും സിംഹാസനം ലക്ഷ്യമിടുന്നത് പരോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത്. അവർക്ക് ആകർഷകതയോടെ ചെയ്യാനുള്ളത് എന്ന് ആ സമവാക്യത്തിലിനിന്ന് പുറത്താകുക എന്താണ്. ഞാൻ ഒരു അപകടത്തിൽ പെട്ട് മരിച്ചുവെന്ന് വരുത്തുക."

"ഇത്" ചത്തുമലച്ചുകിടക്കുന്നത് അക്രമികളെ നേരെ ചൂണ്ടി നന്തി തുടർന്ന് "ഒരപകടമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല."

"എനിക്കറിയാം. അവർ കൂടുതൽ നിരാശരായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എന്താണ് അതിനർത്ഥം."

"എന്തിന്?"

"എന്റെ പിതാവിന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി അതര നല്ലതല്ല. തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒട്ടും സമയമില്ലെന്ന് അവർ കരുതുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം മരിക്കുന്ന സമയത്ത് ഞാൻ ജീവനോടെ ഇരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ രാജാവായി വാഴിക്കപ്പെടും."

നന്തി തലയാട്.

ഭഗീരഥൻ നന്തിയുടെ പുറത്ത് തടടി "ഞാൻ താങ്കളോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് സുഹൃത്തേ. എന്തെന്ന് നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കും, ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം."

നന്തി പുഞ്ചിരിച്ചു. "അങ്ങ് ദീർഘകാലം ജീവിച്ചിരിക്കും, കൂമാരം. ഞാനീ ചുറ്റുവട്ടത്തുള്ളിടത്തോളംകാലം അങ്ങേയ്ക്കൊരാപത്തും പിണയുകയില്ല. അങ്ങയെ ആക്രമിക്കാനൊരുങ്ങുന്നവനും അങ്ങേയ്ക്കുമിടയിൽ ഇനി ഞാനുണ്ടാവും. അങ്ങയെ മുഴുവനായി മൂടുവാൻ എന്റെ വലിപ്പമുള്ള ദേഹം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കും."

ഭീമാകാരമായ ശരീരത്തെക്കുറിച്ച് നർമ്മോക്തിയോടെ നന്തി പറയാൻ ശ്രമിച്ചതുകേട്ട് ഭഗീരഥൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"അവരുടെ പേരെന്താണെന്ന് നിങ്ങൾ? ആരാണവരെ അയച്ചത്?"

"എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, പ്ലേ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "എനിക്കെന്തെങ്കിലും മറുപടി കിട്ടുന്നതിനുമുമ്പ് അവർ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു."

ശിവൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. "മൃതദേഹങ്ങളോ?"

"കാശിയിലെ കർമ്മസമാധാനപാലകർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തു." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും സൂചനകളുണ്ടാകാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

"ഉ..." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"ആരാമത്ത് തവണയാണ്, എന്റെ ജീവൻ ഞാൻ താങ്കളോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്."

"താങ്കളെക്കൊന്നോട് യാതൊരു കടപ്പാടും വേണ്ട." നന്തിയുടെ നേർക്ക് തിരിയുന്നതിനുമുമ്പ് ശിവൻ ഭഗീരഥനോടു പറഞ്ഞു. "നന്ദി സുഹൃത്തേ, ഈ ബഹുമതിക്കെല്ലാം അർഹൻ നീയാണ്."

നന്തി തല കുനിച്ചു. "അങ്ങയെ സേവിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചത് ഒരു ബഹുമതിയാണ്, പ്ലേ."

"താങ്ക്സ് ആനന്ദമയിയോട് എന്താണ് പറയാൻ പോകുന്നത്?" ശിവൻ ഭഗീരഥനു നേരെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

ഭഗീരഥൻ മുഖം ചുളിച്ച് "ഒന്നുമില്ല. അവളെ അനാവശ്യമായി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എനിക്ക് കിപ്പോള കൂപ്പപമൊന്നുമില്ല. ഇതാരും അറിയണമെന്നില്ല."

"അതെന്താ?"

"കാരണം, എന്തുകൊണ്ടാണീ അക്രമം നടന്നതെന്ന് അന്വേഷിക്കുവാൻ പോലും പിതാവ് ശ്രമിക്കുകയില്ല. 'അപകടങ്ങളിൽ നിർമ്മിക്കുന്നതിലുപരി ഇനി എന്തെങ്കിലും തുറന്നാകുമിരിക്കാനുള്ള ഒരു മുന്നോട്ടുവഴിയായി മറ്റ് അഭിജാതർ ഇതിനെ കണക്കാക്കും. ഈ വാർത്ത പുറത്തറിയുന്നത് ശത്രുപക്ഷത്തെ കിരീടമോഹികളുടെ പരോത്സാഹനം നൽകുന്നതായിരിക്കും."

"താങ്കളുടെ പിന്നാലെ അനേകം അഭിജാതർ ലക്ഷ്യമിട്ട് നടപ്പുണ്ടോ?"

"കൊടാരത്തിലെ പകുതിയോളം പേർ എന്റെ പിതാവിന്റെ ബന്ധുക്കളാണ്, പരഭോ. തങ്ങളെക്കോരോരുത്തർക്കും സിംഹാസനത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്നാണ് അവരെല്ലാം കരുതിയിരിക്കുന്നത്."

ശിവൻ ഒരു നെടുനിശ്വാസമുതിർത്തു. "താങ്കളുടെ പിതാവ് ഇവിടെ ഉള്ളിടത്തോളം കാലം ഒരിക്കലും ഒറ്റയ്ക്കിവിടെ താമസിക്കരുത്. ഇവിടെനിന്നും ഏറെ അകലെ ബ്രംഹയിലേക്കുള്ള എന്റെ യാത്രയിൽ താങ്കളും എന്നോടൊപ്പം വരുന്നൂ."

ഭഗീരഥൻ തലകുലുക്കി.

ശിവൻ ഭഗീരഥന്റെ ചുമലിൽ തട്ടി. "താങ്ക്സ് സർവ്വം കൊല്ലപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുക. താങ്ക്സ് എനിക്ക് വളരെ വേണ്ടപ്പേട് ആളാകുന്നു."

ഭഗീരഥൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "അങ്ങേയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാനെപ്പോഴും ജീവനോടെയുണ്ടാകും, പരഭോ."

ശിവൻ പതിയെ ചിരിച്ചു. നന്തിയും അതുതന്നെ ചെയ്തു.

"മഹാരാജൻ, ഇതരയധികം സോമരസചൂർണ്ണം കൊടുക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ശിവനും ദക്ഷനും ശിവന്റെ താമസസ്ഥലത്തായിരുന്നു. കാർത്തികേയൻ പിറന്നിടപ്പോള രാജാ പിറന്നിടയിരിക്കുന്നു. സതിയും കാർത്തികേയനും തൊടടുത്ത മുറിയിൽ ഉറക്കമായിരുന്നു. കൃതികയും ഒരുപറ്റം ശുശ്രൂഷകാരും അവളെ പരിപാലിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. കാർത്തികേയനുള്ള സമ്മാനമായി ദക്ഷൻ വലിയൊരളവിൽ സോമരസചൂർണ്ണം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതു കണ്ട് അപ്പോൾ ശിവൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ജനിച്ചനാളുമുതൽ തന്നെ എല്ലാദിവസവും കാർത്തികേയൻ സോമരസം കഴിക്കണമെന്ന് ദക്ഷൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അതു സേവിക്കുന്നതോടെ അവൻ കരുത്തനായ യോദ്ധാവായി മാറുമെന്ന് അദ്ദേഹം പരീക്ഷിച്ചു. കാർത്തികേയന്റെ പതിനെട്ടാമത്തെ ജന്മദിനംവരെ സേവിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ചൂർണ്ണം ദക്ഷൻ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു!

"സ്വാമി" ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു "സന്ദേഹമോഹിതനായ ഒരു മുത്തച്ഛനോട് തന്റെ ആദ്യത്തെ പേരുകുഞ്ഞിന് എന്തു നൽകണം എന്തു നൽകാതിരിക്കണം എന്തൊന്നും പറയുന്നത് ന്യായമല്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു."

"പക്ഷേ, മഹാരാജൻ, മന്ദ്രപർവ്വതം തകർന്നതോടെ അങ്ങേയ്ക്ക് സോമരസചൂർണ്ണം വളരെ കുറച്ചപ്പോൾ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. രാജ്യത്തിനുമുഴുവൻ കൂടുതൽ സോമരസം ആവശ്യമായി വന്നിട്ടുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ എന്റെ മകൻ ഇതരയധികം സോമരസചൂർണ്ണം നൽകുന്നത് ശരിയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നുണ്ട്."

"ഞാനതിനെക്കുറിച്ചാലോചിച്ച വിഷമിച്ചുകൊള്ളാം പരഭോ. ദയവായി വേണ്ട എന്ന് മാത്രം പറയരുത്."

ശിവൻ ആ ശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു. "മന്ദ്രപർവ്വതത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മാണ പദ്ധതി എതുവരെയായി?"

"അതിന് ഒരുപാട് സമയം വേണ്ടിവരുന്നു" നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ കൈ വീശിക്കൊണ്ട് ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു. "നമുക്കതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാം. ഇത് വളരെ സന്തോഷകരമായ ഒരു സംഭവമാണ്. എനിക്കൊരു പേരുകൂടിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. സുന്ദരനും സമൃദ്ധനുമായ, ഇന്ത്യയുടെ ചക്രവർത്തിയായിത്തീരേണ്ട ഒരു പൗത്രൻ."

ഒരു കുഞ്ഞ് ജനിച്ചത് ഏഴാം ദിവസമാണ് കാശിക്കാർ പാടും നൃത്തവുമൊക്കെയായി അതിന്റെ ജനനം ആഘോഷിക്കാറുള്ളത്. തന്റെ ആതിഥേയരുടെ ആചാരങ്ങളെ മാനിക്കുവാൻ ശിവൻ നിശ്ചയിച്ചു. നൃത്തശാലയിലെ ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു ശിവൻ. അതിനടുത്തുള്ള കാശിയിലെ രാണിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സിംഹാസനത്തിൽ ഉറങ്ങുന്ന കാർത്തികേയനെ കൈയിലെടുത്ത് താലോലിച്ചുകൊണ്ട് സതി ഇരുന്നു. ശിവനും സതിയും അടുത്തുള്ള സിംഹാസനത്തിൽ ദക്ഷനും ദിലീപനും ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു പുറകിലായി കാശിയിലെ രാജകുടുംബം ഇരുന്നു. ആചാരമനുസരിച്ച് കാശിരാജാവും കുടുംബവും താഴ്ന്ന തലത്തിൽ ഉപവിഷ്ടരാകുന്നത് അനുചിതമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിഥിഗ്വൻ അതൊന്നും കാര്യമാക്കിയില്ല.

സതി ശിവനുനേരെ കുനിഞ്ഞ് ശിവന്റെ കാതിൽ പറഞ്ഞു.

"പതിവുള്ളതുപോലെ അങ്ങ് മനോഹരമായി നൃത്തം ചെയ്യൂ."

"നീയതു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു?" ശിവൻ കളിയാക്കി.

കുറച്ചുനേരമുൻപ് സന്ധ്യയോടെ, സ്വന്തം നൃത്തപ്രകടനത്തോടെ ആഘോഷപരിപാടികളെ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ മതിയെന്ന് ശിവൻ നിർബന്ധം പിടിച്ചു. നീലകണ്ഠൻ തന്നെ നൃത്തം ചെയ്യുന്നത് നേരിൽ കാണുവാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം കൈവന്നത് കാണികളുടെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. അഞ്ച് നിമിഷത്തോളം എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് കരഘോഷം മുഴക്കിയാണ് കാണികളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൃത്തപാടവത്തെ അഭിനന്ദിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച നൃത്തപ്രകടനങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു അത്. കാണികളെ ഹർഷോന്മാദം പൂണ്ടു. എന്താൽ തന്റെ നൃത്തപ്രകടനത്തിനിടയിൽ സതിയുടെ ശ്രദ്ധ മറ്റെവിടെയോ ആയിരുന്നുവെന്ന് കടുത്ത നീരസത്തോടെ ശിവൻ മനസ്സിലാക്കി. ദക്ഷൻ സോമരസചൂർണ്ണം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് വിവരം ശിവൻ പറഞ്ഞതുമുതൽ സതി അസ്വസ്ഥയായി കാണപ്പെട്ടു.

"തീർച്ചയായും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു." സതി പുഞ്ചിരിച്ചു. "പക്ഷേ അച്ഛൻ ഇതരയധികം സോമരസം കൊണ്ടുവന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് വിഷമം തോന്നി. അത് ശരിയല്ല. അത് മെലുപയ്ക്കുള്ള സാധനമാണ്. രാജകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടവനാണെന്ന് കരുതി കാർത്തികേയന് പരത്ഥേക

പരിഗണനയൊന്നും ലഭിക്കാൻ പാടില്ല. ഇത് ശ്രീരാമദേവന്റെ ആദർശങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിരുദ്ധമാണ്."

"എങ്ങിനെ നീ ഇക്കാര്യം അച്ഛനോട് സംസാരിക്കുക."

"ഞാൻ സംസാരിക്കും. ഉചിതമായ സന്ദർഭത്തിൽ."

"നല്ലത്. എന്തായാലും ആനന്ദമയി ഇപ്പോൾ നൃത്തം ചെയ്യാനൊരുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നീയത് കാണണം. അവളെ എന്തെപ്പോലെ ക്ഷമാശീലമുള്ളവളായിരിക്കുകയുണ്ടോ."

സതി ശിവന്റെ തോളിൽ തല ചായ്ച്ചു നൃത്തവേദിയിലേക്കു നോക്കിയ നിമിഷത്തിൽ ആനന്ദമയി വേദിയിലേക്ക് നടന്നടുക്കുന്നത് അവളെ കണ്ടു. അവളെ ഞെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നവിധം, മാദകത്വത്തോടെ ചെറിയൊരു മുണ്ടും ഇരുകൈകൾ പൊന്നുപോലെയും ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആനന്ദമയി വേദിയിലേക്ക് കയറിയത്. സതി പുരികമുയർത്തി ശിവനെ നോക്കി. ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"ഈ നൃത്തത്തിന് അനുയോജ്യമായ വസ്ത്രവിധാനം." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

സതി തല കുലുക്കിക്കൊണ്ട് നൃത്തവേദിയുടെ നേർക്ക് കണ്ണുകളുടച്ചു. ശിവൻ അല്പം നാണത്തോടെ പർവ്വതേശ്വരനെ ഒന്ന് നോക്കി. സർവ്വസൈന്യാധിപന്റെ മുഖം അഭേദ്യമായ ഒരു മുഖാവരണമായിരുന്നു. സൂര്യവംശി എന്ന് നിലയിൽ ലഭിച്ച പരിശീലനം അങ്ങനെയായിരുന്നു. എന്ന് നോക്കി ഇരുകൈകൾ താഴെയെടുത്തു. പുരികത്തിന്റെ വളവും അദ്ദേഹം വികാരഭരിതനാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു.

നൃത്തപര്യന്തത്തിന് അനുഗൃഹവും പര്യന്തവും തേടി ആനന്ദമയി ശിരസ്സ് കുനിച്ച് തന്റെ മുർദ്ദാപ്ത ആ നൃത്തവേദിയിൽ മുട്ടിപ്പിടിച്ചു. സദസ്സിൽ മുൻ നിരയിലിരുന്ന ചന്ദ്രവംശികളെ അനാവൃതമായ ആനന്ദമയിയുടെ വിശാലമായ മാറിടവിടവ് കാണുന്നതിനായി കുറച്ചുകൂടി മുന്നോട്ടു കുനിഞ്ഞു. മറ്റേതെങ്കിലും നർത്തകിയായിരുന്നെങ്കിൽ കാണികളെ ചുറ്റുമടിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, സുവദിപിലെ രാജകുമാരിയായിരുന്നു അവരുടെ മുന്നിൽ നൃത്തം ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറെടുത്തിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവർ അവളെ ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെക്കൊണ്ട് നിശ്ചിതമായി ഇരുന്നു. അപ്പോൾ മറ്റൊരു നർത്തകൻ വേദിയിലേക്കു നടന്നുവന്നു. ഉത്തർക്കൻ. പരശസ്തനായ മഗധൻ സൈനികഭൂപതിയുടെ സന്തതിപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഉത്തർക്കന്റെ സൈനികസേവനത്തിന് യുദ്ധത്തിൽനിന്നു ഒരു മുറിവോടെ വിരമമായിരുന്നു. ആ മുറിവ് അയാളുടെ വലതു ചുമലിൽ വലിയൊരു മുഴയ്ക്ക് കാരണമായി. ജീവിതത്തിൽ മോഹഭംഗം സംഭവിച്ച മറ്റൊരാളെപ്പോലെ ഉത്തർക്കനും കാശിയിൽ അഭയം തേടി. ഇവിടെ വെച്ച് അയാൾ നൃത്തത്തിന്റെ സുന്ദര്യം കണ്ടെത്തി. എന്ന് നോക്കി അയാളുടെ സൈനികജീവിതത്തിൽ തടസ്സം നിന്ന അതേ പരികൂതനെ അയാളുടെ നർത്തന ജീവിതത്തെയും പുറകോട്ടു പിടിച്ചുവലിച്ചു. വലിയൊരു നർത്തകനാകുന്നതിൽനിന്ന് സ്വന്തം ചുമലിലെ മുഴ അയാളെ വിലക്കി. ബലഹീനരോട് മൃദുസമീപനം പുലർത്തിയിരുന്ന കറകളെണ്ണ ഒരു ചന്ദ്രവംശിയായിരുന്ന ആനന്ദമയിയ്ക്ക് ഉത്തർക്കനോട് കാര്യം തോന്നിയതിനാലാണ് അയാളെ തന്റെ നൃത്തപങ്കാളിയായിക്കൊണ്ടു പിറുപിറുക്കുകയുണ്ടായത്.

എന്ന് നോക്കി ഈ സഹതാപം അസ്ഥാനത്താണോ എന്ന് തോന്നലും ഉയരുകയുണ്ടായി. ഒരുപക്ഷേ, വേദിയിൽവെച്ച് ഉത്തർക്കൻ അപമാനപ്പെടുത്താനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. മഹാമുനി വിശ്വാമിത്രനെ ദേവലോകത്തെ അപസരസ്സായ മേനക മോഹിപ്പിക്കുന്നതും അവതരിപ്പിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു നൃത്തരംഗമായിരുന്നു അവർക്കിടയിൽ അവതരിപ്പിക്കാനുണ്ടായിരുന്നത്. ഉത്തർക്കൻ ആ നൃത്തത്തിൽ തന്റെ പങ്കാളിയെക്കൂടി തുല്യമായ രീതിയിൽ നൃത്തപര്യന്തം നടത്തുവാൻ

സാധിക്കുമോ?

അതതരം ഊഹങ്ങളെല്ലാം അവഗണിച്ചിരുന്ന് ആനന്ദമായി ഉത്തരങ്ങൾ നോക്കി വണങ്ങി. അയാളു് തിരിച്ചും അതുപോലെ വണങ്ങി. പിന്നെ അവർ പരസ്പരം അടുത്തുചെന്ന്. ഒരു നൃത്തം ആരംഭിക്കുമ്പോളു് പതിവുള്ള സാധാരണനിലയേക്കാളധികം ആ ശരീരങ്ങളു് അടുത്തു. ഉത്തരങ്ങൾക്കെ കൈകൾ തന്റെ ശരീരത്തിലേക്കു് വേണ്ടതർ എത്തുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു കണ്ടു് അതനുസരിച്ചു് നില കർമ്മീകരിച്ചതുമാകാം. ശിവൻ ഒരിക്കലു്കൂടി പർവ്വതേശ്വരനെ നോക്കി. കണ്ണുകളു് അല്പം ഇറുകിപ്പിടിച്ചു് ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്ന് അദ്ദേഹം.

അസൂയ തോന്നുന്നുണ്ടാകുമോ അദ്ദേഹത്തിന്?

ഉത്തരങ്ങൾക്കു് ചലനം നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടു് കൈകളു്കൂടി അനുയോജ്യമായ വിധത്തിലു് ആ നൃത്തരൂപത്തിന്റെ പരമപരാഗതമായ ചടങ്ങുകളിലു് മാറ്റം വരുത്തിയാണ് അയോധ്യയിലെ രാജകുമാരി ആ നൃത്തരംഗം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. തീവ്രമായ രതിഭാഷ പരദർശിപ്പിക്കുന്ന വിധം വളരെ ഇഴുകിച്ചേർന്നുകൊണ്ടു് നൃത്തം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന വിധത്തിലായിരുന്ന് ആ നൃത്തരംഗം സംവിധാനം ചെയ്തിരുന്നതു്. നടയു്കൂടി മൂലം വാ തുറന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടാണു് കാണികളു് ആദ്യം അത് ആസ്വദിച്ചതു്. രാജകുമാരി ആനന്ദമായി ഇതരയു്കൂടി ചേർത്തുപിടിക്കുവാൻ ഈ മുൻസൈനികൻ ആരാണുവാൻ നൽകിയത്? എന്താലു് നൃത്തത്തിന്റെ മികവും നിലവാരവും അവരെ അതിലേക്കു് ഇഴുകിച്ചേർത്തു. വിശ്വാമിതർ മേനക നൃത്തം മറൊരിക്കലും ഇതർ വികാരോഷ്മളമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായി അവരാരും കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നതു്.

ആ നൃത്തരംഗം അവസാനിച്ചുപോളു്, കാണികളു് എഴുന്നേറ്റുനിന്നു് വന്യമായി കരളോഷം മുഴുകുകയും ചുളം വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. ശരിക്കും വിസ്മയകരമായ പരകടനം തന്നെയായിരുന്ന് അത്. ആനന്ദമായി കാണികളെ തലകുനിച്ചു വണങ്ങിയശേഷം അതിന്റെ മുഴുവൻ ബഹുമതിയും അംഗവൈകല്യമുള്ള ആ മുൻ സൈനികനാണെന്നു് സൂചിപ്പിക്കും വിധം ഉത്തരങ്ങൾക്കുനേരെ കൈനീട്ടി. ആ അഭിനന്ദനപരവാഹത്തിലു് പരസാദവാനായ ഉത്തരൻ തന്റെ ജീവിതത്തിലു് ഒരു ലക്ഷ്യമുള്ളതുപോലെ തോന്നി. ഒരു പക്ഷേ ആദ്യമായിട്ടായിരിക്കാം അയാളു്കൂടിയൊന്നെ തോന്നിയതു്. അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവരിലു് പർവ്വതേശ്വരൻ മാത്രമാണു് കരളോഷം നടത്താതിരുന്ന ഒരാളു്.

പിറേദിവസം കാശിയിലെ രാജകൊട്ടാരത്തിലു് താല്കാലികമായി നിർമ്മിച്ച സൈനികപരിശീലനകേന്ദ്രത്തിലു് വെച്ചു് പർവ്വതേശ്വരൻ പൂർവ്വാകനുമായി മുഷ്ടിയുദ്ധം നടത്തി. ആ മുൻ ദളപതി തനിக்கு നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയെന്നു് കരുതിയിരുന്ന ഭീതിദമായ ആ കരുതൽ വീണ്ടും കണ്ടെത്തിപ്പിടിക്കുകയായിരുന്ന്. കാഴ്ചയിലു്ലാതിരുന്നിട്ടും തന്റെ മികച്ച ശ്രവണശക്തികൊണ്ടു് പർവ്വതേശ്വരന്റെ നീക്കങ്ങളു് മനസ്സിലാക്കുവാനും അതിനനുസരിച്ചു് പരികരിക്കാനും അവസരം കിട്ടുമ്പോളു് ഇടിക്കുവാനും സാധിച്ചു.

പർവ്വതേശ്വരൻ ആഹ്ലാദം തോന്നി.

പരിശീലനം തല്കാലം നിർത്തിവെച്ചു് അദ്ദേഹം ദ്വപകുവിനെ നോക്കി തല കുലുക്കി. പിന്നെ അദ്ദേഹം പൂർവ്വാകൻ നേരെ, ചെറുതായൊന്ന്

തലകുനിച്ച് മെലുഹൻ രീതിയിലുള്ള അഭിവാദ്യമർപ്പിച്ചിട്ടു. പൂർവ്വാകനും തന്റെ നെഞ്ചിൽ മുഷ്ടികൊണ്ടിടിച്ച പർവ്വതേശ്വരൻ തലകുനിച്ചതിനേക്കാളു താഴേക്ക് തല കുനിച്ച് വണങ്ങി. പർവ്വതേശ്വരന്റെ ഇതിഹാസതുല്യമായ വീര്യത്തെ പൂർവ്വാകൻ ആദരിച്ചിരുന്നു.

"ഭൂപതി പൂർവ്വാകൻ, നീലകണ്ഠനോടൊപ്പം പോകുന്ന സൂര്യവംശി സൈനികഭട്ടത്തിൽ താങ്കളെ ഉദ്ദേശിച്ച് കഴിയുന്ന എനിക്ക്ക്കൊരു ബഹുമതിയാണ്." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

പൂർവ്വാകൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. അയാളെ ദശാബ്ദങ്ങളായി ആദ്യമായിട്ടാണ് ആരെങ്കിലും ഭൂപതി എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. "ബഹുമതിയെല്ലാം എനിക്ക്ക്കാണ് സേനാപതേ. എന്ന് ചന്ദ്രവംശിസേനയിലേക്ക് തിരുകി കയറ്റാതിരുന്നതിന് ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അവരുടെ കഴിവിലായ് സഹിച്ച്കുവാൻ എനിക്ക് സാധിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല."

ആ മുറിയുടെ ഒരറ്റത്ത് നിന്നിരുന്ന ഭഗീരഥൻ അതുകേട്ടു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാതിരിക്കാനായില്ല. "പൂർവ്വാകൻ, നീലകണ്ഠനുവേണ്ടി ആരാണ് കഠിനാഭ്യവാനും ചെയ്യുന്നതെന്ന് നമുക്ക് കാണാം! താങ്കളിപ്പോള് നിലകുന്നത് ചന്ദ്രവംശികളുടെ അതിർത്തിയിലാണെന്ന് കാര്യം മറക്കരുത്. ഇവിടത്തെ യുദ്ധമുറ വ്യത്യസ്തമാണ്."

പൂർവ്വാകൻ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അയാളെക്കുറിച്ച് ലഭിച്ചിരുന്ന പരിശീലനം ഒരു രാജകുടുംബാംഗത്തോട് മറുപടി പറയുന്നതിലിനി അയാളെ വിലക്കി.

ആ സമയം ആനന്ദമയി അങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നു. ഭഗീരഥൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരനെ ഒന്ന് നോക്കിയശേഷം ആനന്ദമയിയെ നോക്കി. നടീമാർ ധരിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള കടുംപാപ്പ നിറത്തിലുള്ള മാർക്കുപായവും കുറിയൊരു മുണ്ടുമാണ് അവളു ധരിച്ചിരുന്നത്. ആനന്ദമയിയെപ്പോലെ നാണമില്ലായ്മയും ധിക്കാരവും സൗന്ദര്യവുമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കുമാത്രമേ ആ കടും നിറങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. പർവ്വതേശ്വരന്റെ ശരഭ്യ പിടിച്ചുപറ്റുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ആനന്ദമയി ദിനംതോറുമെന്ന് മടിച്ച് ലജ്ജയിലാത്തവളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് അയാളു സംശയിച്ചു. തന്റെ സഹോദരിയെ അയാളു ഇമ്മടിച്ച് കണ്ടിടിലായിരുന്നു. അവളോട് അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കേണമോ അതോ പർവ്വതേശ്വരനെ പുറത്തേക്കു വിളിച്ചുനിർത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്ന് ചോദിച്ചറിയേണമോ എന്ന് കാര്യത്തിൽ അയാളെക്കുറിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

സഹോദരനെ കൈവീശിക്കാണിട്ട ശേഷം ആനന്ദമയി പർവ്വതേശ്വരനുനേർക്ക് നടന്നുപോയി. അവളു പർവ്വതേശ്വരൻ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുംവിധം അടുത്തേക്കു ചെന്നപ്പോള് പർവ്വതേശ്വരൻ പുറകോട്ടു നീങ്ങുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി. "എന്റെ മെലുഹൻ സേനാപതി എന്തു പറയുന്നു?" പുരികം വളച്ചുകൊണ്ട് അവളു ചോദിച്ചു.

"കുമാരീ, ഞങ്ങളെക്കുറിച്ച് മെലുഹയിൽ പര്യായേകം പര്യായേകം രാജ്യങ്ങളിലു. ഞങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരാൾ സൈന്യമേ ഉള്ളൂ." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

ആനന്ദമയി മുഖം ചുളിച്ചു.

"മെലുഹയിൽ ഒരാൾ സൈന്യാധിപനേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ ഇഷ്ടക്കാരനെ കണ്ടെത്താനുള്ള കളിയൊന്നും കളിക്കേണ്ടതില്ല."

"ഞാൻ സമമതികുന്നു. ഒരു പർവ്വതേശ്വരൻ മാത്രമേയുള്ളൂ."

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം ചുവന്നു. ദരപകു നീരസം മൂലം കൊഞ്ഞനംകുത്തി.

"കുമാരി, അവിടത്തേക്കുവേണ്ടി ഞാനെന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ?" പെട്ടെന്ന് നുത്ത്നെ ആ സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ പർവ്വതേശ്വരൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

"താങ്കളു് ഒരുക്കലും അങ്ങനെ ചോദിക്കില്ലെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്." ആനന്ദമയി മന്ദഹസിച്ഛുകൊണ്ട് ഉത്തരമെന്തെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ഛുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ മഗധയിലിന്നിന്നുള്ള ഒരു യാത്രാമിത്രമാണ്. ഉത്തരമെന്തെന്ന് എന്താണ് ഇയാളുടെ പേര്. ഒരു യാത്രാമിത്രമായിരിക്കുവാനാണ് ഇയാളു് എല്ലായ്പ്പോഴും മോഹിച്ചത്. എന്താലു് സവാരിക്കിടയിലുണ്ടായ ഒരു പക്ഷം ഇവന്റെ തോളിന്നു പരിക്കേല്പിച്ചു. മൂലന്മാരായ, കഴിവിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം ആലോചിച്ചു ഭ്രാന്തെടുത്ത രാജകുമാരൻ സുരപത്മൻ ഇയാളെ സൈന്യത്തിലിന്നിന്നു പിരിച്ഛുവിട്. എല്ലാ അസന്തുഷ്ടാത്മാക്കളേയും പോലെ ഇയാളും കാശിയിലേക്കുള്ള വഴി കണ്ടെത്തി. ഇന്നലെ താങ്കളും ഇവന്റെ നൃത്തം കണ്ടിടുന്നുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ഇയാളു് അതിഗംഭീരമായി നൃത്തം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. താങ്കളു് ഇയാളെ നീലകണ്ഠന്റെ സൈനിക വ്യൂഹത്തിലു് ഉള്പെടുത്തണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു."

"ഒരു നർത്തകൻ എന്തെന്തിനാലു്?" അമ്ബരൻപോയ പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"വേണമെന്നുവെച്ചു വിഡ്ഢിത്തം ഭാവിക്കുകയാണോ? അതോ ഇതൊരു അഭിനയമാണോ?"

പർവ്വതേശ്വരൻ മുഖം ചുളിച്ചു.

"എന്തായാലും ഒരു നർത്തകനായിട്ടു്." ക്ഷുഭിതയായ ആനന്ദമയി പരതിഷേധത്തോടെ പറഞ്ഞു. "ഒരു സൈനികനായി."

പർവ്വതേശ്വരൻ ഉത്തരമെന്തെന്നു തിരിഞ്ഞു. അകത്തിലെച്ച പാദങ്ങളു്. പാർശ്വത്തിലുറപ്പിച്ച ആയുധങ്ങളിലു് അടുപ്പിച്ചുവെച്ച കൈകളു്. യുദ്ധസന്നദ്ധൻ. ഉത്തരമെന്തെന്ന് വേണ്ടവിധം.

പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നു പരകടമായിരുന്ന. പിന്നെ പർവ്വതേശ്വരന്റെ കണ്ണുകളു് ഉത്തരമെന്തെന്നു ചുമലിലു് പതിച്ചു.

പരിക്കുമുലമുണ്ടായ മുഴ അവന്റെ വലതുകൈയുടെ ചലനത്തെ നിയന്ത്രിതമാക്കി. "ഉയരമുള്ള ഒരുത്തനുമായി നിനക്കു പോരാടാനാവില്ല."

"തിരിച്ചോടുന്നതിനുമുമ്പു് ഞാൻ മരിക്കും പരഭോ." ഉത്തരമെന്തെന്ന് പറഞ്ഞു.

"മരിക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരെക്കൊണ്ടു് എനിക്ക് യാതൊരു ഉപയോഗവുമില്ല" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "കൊല്ലുകയും ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സൈനികരെയാണ് എനിക്ക് കാവശ്യം. താനെന്താ നൃത്തത്തിലു് ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നത്?"

"നർത്തകർക്കു് യാത്രാക്കളാകാൻ കഴിയില്ലെന്നാണോ താങ്കളു് പറയുന്നത്?" ആനന്ദമയി ചൊടിച്ഛു.

പർവ്വതേശ്വരൻ രൂക്ഷമായി നോക്കി. നീലകണ്ഠൻ പുകള്പെറ്റ നർത്തകനും ഭയരഹിതനായ പോരാളിയുമായിരുന്ന. അദ്ദേഹം പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞ് മരംകൊണ്ടു് നിർമ്മിച്ച രണ്ടു വാളുകളും പരിചകളും കൈയിലെടുത്ത് അതിലൊരു ജോടി ഉത്തരമെന്തെന്ന് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. പിന്നെ വാളു് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ഛു പരിച മറ്റേ കൈകൊണ്ടു് ശരിയായ വിധത്തിലു് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ഛു ആ മഗധൻ സൈനികനോടു് അങ്ങതിനിന്തയ്ക്കായിക്കൊള്ളുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

"താങ്കളു് ഇയാളോടു് പോരാടാനൊരുങ്ങുന്നുണ്ടോ?" നടുങ്ങിപ്പോയ ആനന്ദമയി ചോദിച്ചു. ഉത്തരമെന്തെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ ഒരു തരത്തിലും ഒരു പരതിയോഗിയാവുകയില്ലെന്നു് അവളു്കുറിയം. "താങ്കളു്കുറിയം പറ്റിയത്?"

അയാളു് നിങ്ങളുടെ കൂടെ വന്നാലെന്താ?"

ഗോരമന് ചുമലില് തൊട്പ്പോളു് ആനന്ദമായി ആ സംസാരം ഇടയ്ക്കുവെച്ചു നിർത്തി. അയാളു് അവളെ പുറകോടടുവലിച്ചു. പൂർവ്വാകനും ഭരപകുവും പുറകോടടു മാറി.

"യോദ്ധാവേ, നിനക്കിപ്പോഴും എന്തുവേണമെന്ന് തീരുമാനിക്കാം." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "പൊയ്ക്കൊള്ളുക."

"എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനാണിഷ്ടം, പ്ലോ" ഉത്തർക്കൻ പറഞ്ഞു. പർവ്വതേശ്വരൻ കണ്ണുകളു് ഇറുക്കി. അദ്ദേഹത്തിന് അവന്റെ ആവേശം ഇഷ്ടമായി. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനിന്നി അവന്റെ കഴിവുകൂടി പരീക്ഷിക്കണം. കഴിവിന്റെ അകമ്പടിയിലാത്ത ആവേശം പോരാളികളെ അടർക്കളത്തില് ബീഭത്സമായ മരണത്തിലേക്കാണ് നയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഉത്തർക്കൻ ആക്രമിക്കുന്നതുംകാത്ത് സാവധാനത്തിലായിരുന്ന് പർവ്വതേശ്വരന്റെ നീക്കം. പക്ഷേ അയാളു് അപ്പോഴും അനങ്ങിയില്ല. ആ മഗധൻ സൈനികൻ പ്ലോരോധം തീർക്കുകയാണെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ മനസ്സിലാക്കി. ചുമലിനേർ പരുക്ക് മേൽക്കൈ വീശിയുള്ള ആക്രമണം നടത്തുന്നതിലിനിന് അയാളെ തടഞ്ഞു. പർവ്വതേശ്വരനെപ്പോലെ ഉയരമുള്ള ഒരാളെ ആക്രമിക്കുവാൻ അയാളു് മേൽക്കൈ വീശി വെട്സേന്ദിയിരുന്ന്.

സർവ്വസൈന്യാധിപൻ ആക്രമിച്ചു. ചിട്പ്പടിയുള്ള ആക്രമണമായിരുന്നില്ല അത്. ഏതാണ്ട് ശരാശരി ഉയരത്തില് പരിച ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് മുകളുഭാഗത്തുനിന്നാണ് അദ്ദേഹം വെടിയത്. ആ കനത്ത വെടികളെ പ്ലോരോധിക്കുന്നതിനായി ഇടതുകൈ കൊണ്ട് പരിച ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് പുറകിലേക്കു നീങ്ങേണ്ടിവന്ന് ഉത്തർക്കൻ. വലതു കൈ പ്ലോരോധിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നെങ്കില് മുകളിലേക്കുയർന്നുനിന്നിരുന്ന പർവ്വതേശ്വരന്റെ ചുമലിനും ശിരസ്സിനും നേർക്ക് അയാളു് ആക്രമണമഴിച്ചുവിടാമായിരുന്ന്. അതിനുകഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് നെഞ്ചുയരത്തില് അയാളു് ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. പർവ്വതേശ്വരൻ അനായാസം ആ പരിചകൊണ്ട് ആ വെടികളു് പ്ലോരോധിച്ചു. പർവ്വതേശ്വരൻ ഉത്തർക്കനെ കൃത്യമായി ചുമരിനടുത്തേക്കു തള്ളി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന്. അല്പനിമിഷങ്ങളുകൂടി കഴിഞ്ഞാല് ഉത്തർക്കൻ പുറകോടടു നീങ്ങുവാൻ ഇടമില്ലാതാകും.

മെലുഹൻ സേനാധിപന്റെ അസൂയയാണതിനുപിന്നിലെന്ന് ആഹ്ലാദപൂർവ്വം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആനന്ദമായി ഉത്തർക്കന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുപോർത്ത് വിഷമിക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്ന്. "എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനല്പം സഹാനുഭൂതി പ്ലോകടിപ്പിച്ചുകൂടാ?"

ഗോരമന് സഹോദരിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. "പർവ്വതേശ്വരൻ ചെയ്യുന്നത് ശരിയാണ്. പോരാട്ടുപോളു് ശത്രു ഒരു തരത്തിലുള്ള ദയയും കാണിക്കുകയില്ല."

ആ സമയം ഉത്തർക്കന്റെ പുറംഭാഗം ചുമരില് ചെന്ന്ിടിച്ച്നിന്നു. അയാളുടെ പരിച മുകളിലോടും താഴോടും ചാഞ്ചാടി. പർവ്വതേശ്വരൻ തലക്ഷണം വലതുഭാഗത്തുകൂടെ അയാളുടെ നെഞ്ചില് വീശിവെടി.

"ശരിക്കുള്ള വാളായിരുന്നെങ്കില് ഇത് മരണവെടായിരിക്കും." പർവ്വതേശ്വരൻ മന്ത്രിച്ചു.

ഉത്തർക്കൻ തലകുലുക്കി. ശരിക്കും വേദനിച്ചുവെങ്കിലും അയാളു് നെഞ്ചില് കൈ കൊണ്ട് തടവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല.

"ഒരിക്കലു്കൂടി" മുറിയുടെ മധ്യഭാഗത്ത് നടന്നെത്തിയ ശേഷം പർവ്വതേശ്വരൻ ഉച്ഛത്തില് വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

ഉത്തർക്കൻ മന്ദം മന്ദം പഴയനിലയിലേക്കു വന്നു. പർവ്വതേശ്വരൻ

വീണ്ടും ആക്രമിച്ഛൂ. ഫലം പഴയതുതന്നെ.

ഉത്തേക്കന് വേദനയനുഭവിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോള് ആനന്ദമായി ചീറി. ആനന്ദമായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങാനൊരുങ്ങിയപ്പോള് ഭഗീരഥന് അവളെ പിടിച്ഛൂ നിർത്തി. അയാളും വിഷമിച്ഛൂ നിലകുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ, തനിക്കു അതിലിടപെടാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അയാളുൾക്കറിയാം. ആ സർവ്വസൈന്യാധിപനേയും അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ അടക്കം വെട്ടുന്ന വിവേകരഹിതനെങ്കിലും ധീരനായ ആ പോരാളിയേയും അപമാനിക്കുന്നതായിരിക്കുകയും ആ പരവ്യർത്തി.

"വേതിയെന്തിനാ അയാളെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നത്?" ഭഗീരഥന് ചോദിച്ഛൂ.

"ഉത്തേക്കന് മനോഹരമായി നൃത്തം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബ്രംഗയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ അയാളു കൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു രസമായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി."

ഇടുങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ ഭഗീരഥന് സഹോദരിയെ നോക്കി. "അതല്ല പൂർണ്ണമായ വാസ്തവം. വേതി എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാം. ആ ചെയ്യുന്നത ശരിയല്ല."

"ഭഗീരഥന്, യുദ്ധത്തിലും പരണയത്തിലും എല്ലാം ശരിയാണ്. പക്ഷേ, അതെന്തായാലും ഉത്തേക്കന് വേദനിക്കുന്നതുകാണാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല."

"എങ്കിൽ, വേതി അയാളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാൻ പാടില്ലായിരുന്നു."

പർവ്വതേശ്വരൻ വീണ്ടും മധ്യത്തിലെത്തി. "ഒരിക്കലിച്ഛൂ?"

ഉത്തേക്കന് വിലക്ഷണമായി തിരിഞ്ഞുനടന്നു. അയാളുൾക്ക ശരിക്കും വേദനയുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന രോഷവും ഇച്ഛാഭംഗവും പരകടമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതേസമയം പർവ്വതേശ്വരനും വിഷമിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഒരു കളിപ്പോരു കൂടി നടത്തിയാൽ അത് ആ പോരാളിയുടെ വാരിയെല്ലു ഒടിയുന്നതിലായിരിക്കും അവസാനിക്കുകയെന്ന് അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ മുന്ന്പേ ആലോചിക്കാത്ത ഈ സാഹസവ്യർത്തി അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് പർവ്വതേശ്വരനു തോന്നി. ഇതൊരു യഥാർത്ഥ അടക്കമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനകം ഉത്തേക്കന് രണ്ടുതവണയെങ്കിലും കൊല്ലപ്പെടെണ്ടതായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം ഒരിക്കലിച്ഛൂ ഉത്തേക്കനുനേരെ ആക്രമണമഴിച്ഛൂവിട്ടു. അദ്ദേഹത്തെ അഭ്യുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഉത്തേക്കന് ഒരുവശത്തേക്കു ഒഴിഞ്ഞുമാറിയപ്പോള് പർവ്വതേശ്വരന് തന്റെ ആക്രമണത്തിന്റെ ആച്ഛിലിൽ മുന്നോട്ടുപോയി. തലക്ഷണം ഉത്തേക്കന് തിരിഞ്ഞ് തന്റെ എതിരാളിയെ ആക്രമിച്ഛൂ. ഇടതുവശത്തേക്കുവലിഞ്ഞുമാറി, പരിച താഴേക്കു കൊണ്ടുവന്ന തന്റെ ഒരു വശം അയാളു ഒഴിച്ഛൂ. പർവ്വതേശ്വരന് വാളുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു ആഞ്ഞുകുത്തി. ആ കുത്തിലിന്നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വലതുവശത്തേക്കു ഒഴിഞ്ഞുമാറിയ ഉത്തേക്കന് അതേനീക്കത്തിൽതന്നെ തന്റെ വലതുകൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വാള് അല്പം കൂടി ഉയരത്തിൽ ചൂഴ്ന്നു വീശി. അയാളുടെ ആ വെട്ടു പർവ്വതേശ്വരന്റെ കഴുത്തിൽകൊണ്ടു. ആ പരിശീലന ആയുധത്തിനുപകരം അത് ശരിക്കുള്ള വാളായിരുന്നുവെങ്കിൽ പർവ്വതേശ്വരന് കൊല്ലപ്പെടുമായിരുന്നു. പർവ്വതേശ്വരന് അന്തഃവിട്ടുപോയി. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ഉത്തേക്കന് എങ്ങനെ സാധിച്ഛൂ?

ഉത്തേക്കന് സ്പന്ധം നടുങ്ങിയതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. പരുക്കേറ്റതിനു ശേഷം ഇതര ഉയരത്തിൽ കയറിവെട്ടുവാൻ അവന് ഒരിക്കലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലിച്ഛോ.

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖത്ത് നേർത്ത മന്ദഹാസം പൊടിവിടർന്നു. പർതിരോധമുപേക്ഷിച്ച് ആക്രമണകാരിയായി മാറിയ ഉത്തർക്കൻ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു.

"നീയാ പരിചയോടുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കുക" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "കഠിനമായി ആക്രമിക്കുമ്പോള് നിനക്ക് ആരെയും കൊല്ലാനുള്ള കഴിവുണ്ട്."

അപ്പോഴും ശക്തിയായി കിതച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഉത്തർക്കൻ സാവധാനം മന്ദഹസിച്ചു.

"ധീരനായ യോദ്ധാവേ, മെലുഹൻ സൈന്യത്തിലേക്ക് നിനക്ക് സ്വാഗതം."

തലക്ഷണം വാള് താഴെയിട് ഉത്തർക്കൻ പർവ്വതേശ്വരന്റെ കാല്ക്കല് വീണു. അവന്റെ കണ്ണുകളില് ഹൃദയത്തിന്റെ തീർത്ഥം നിറഞ്ഞിരുന്നു.

പർവ്വതേശ്വരൻ ഉത്തർക്കനെ എഴുന്നേല്പിച്ചു. "നീയിപ്പോള് ഒരു മെലുഹൻ സൈനികനാണ്. എന്റെ ഭടന്മാര് കരയാറില്ല. ഒരു മെലുഹൻ സൈനികനു യോജിക്കുന്ന നിലയില് നീ പെരുമാറുക."

ഭഗീരഥൻ നെടുവീര്പിടുകൊണ്ട് ആനന്ദമയിക്കുന്നേരെ തിരിഞ്ഞു. "ഇത്തവണ ഭവതിക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ട്."

ആനന്ദമയി പതിയെ തലയാട്ടി. പക്ഷേ, അവളുടെ ഹൃദയം അതിവേഗം മുന്നോട്ടോടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പർവ്വതേശ്വരനെ യഥാർത്ഥത്തില് പരസാദിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് സൈനികവീര്യമായിരുന്നു. തന്റെ സേനാപതിയെ കണിയിലകപ്പെടുത്തുവാനായി പുതിയൊരു പദ്ധതിയ്ക്ക് രൂപം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു ആനന്ദമയി.

"ശിവൻ പറയുന്നത് ശരിയാണെന്ന് സതി പറഞ്ഞു "അങ്ങ് ഇത്രയധികം സോമരസം നല്കുന്നത് ശരിയല്ല. അത് മെലുഹക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്."

കാർത്തികേയൻ പിറന്നിടിപ്പോള് പത്മദിവസം പിന്നിടിക്കുന്നു. ദിലീപനും അനുപരസംഘവും അയോധ്യയിലേക്ക് പോയി. കപ്പല് നിർമ്മാണത്തിന് മേലോട്ടും വഹിക്കുന്നതിനായി ശിവൻ ഗംഗാ തീരത്തേക്കും പോയിരിക്കുന്നു. ദക്ഷനും വീരിണിയും സതിയുടെ കിടപ്പറയിലായിരുന്നു. അഭിമാനപൂരകമായ അമ്മ പുത്ര് കാർത്തികേയൻ കിടന്നിരുന്ന തൊട്ടില് പതിയെ ആടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വീരിണി ദക്ഷനെ നോക്കിയെങ്കിലും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"മെലുഹയുടെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം കൂടി" ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു "നീ നിന്റെ കാർത്തികേയനെക്കുറിച്ച് മാത്രം ആലോചിച്ചാല് മതി."

ഇത്രയധികം ലാളനയോടെ സംസാരിക്കുന്നതിനോട് സതിക്ക് വെറുപ്പായിരുന്നു. "അച്ഛാ, നിശ്ചയമായും ഞാൻ കാർത്തികേയനെക്കുറിച്യാണു ചിന്തിക്കുന്നത്. ഞാനവന്റെ അമ്മയാണ്. പക്ഷേ, മെലുഹയോടുള്ള നമ്മുടെ കടമ മറക്കുവാൻ എനിക്ക് അവിടെ."

"എന്റെ കുഞ്ഞേ" ദക്ഷൻ പുഞ്ചിരിച്ചു "മെലുഹ സുരക്ഷിതമാണ്. മൂന്ന് പത്മകാളും സുരക്ഷിതം. ജനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ കഴിവില് നീ ശങ്കിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല."

"അച്ഛാ അങ്ങയുടെ കഴിവിനെക്കുറിച്ചോ പർതിബദ്ധതയെക്കുറിച്ചോ എനിക്ക് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മെലുഹയിലെ ജനങ്ങളെ കവകാശപ്പെട്ട ഇത്രയും വലിയൊരു വില്ലുള്ള സോമരസം കാർത്തികേയൻ സ്വീകരിക്കുന്നത് തെറ്റാണെന്ന് മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളൂ. മന്ദപരീപ്തത്തിന്റെ വിനാശത്തിനുശേഷം സോമരസത്തിന്റെ ലഭ്യതയ്ക്ക് വലിയ കുറവ്

സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. പിന്നെയെന്തിന് എന്റെ മകൻ ഇത്രയധികം സോമരസം നൽകുന്നു? ചക്രവർത്തിയുടെ പൗത്രനായതുകൊണ്ടാണോ? ഇത് ശ്രീരാമദേവൻ സ്ഥാപിച്ച ചടങ്ങുകളെക്കുറിച്ച് വിരുദ്ധമാണ്."

ദക്ഷൻ ഉച്ഛ്വസിച്ചു പറഞ്ഞു. "എന്റെ ഓമനപുത്രി, ചക്രവർത്തിന്റെ പൗത്രൻ സോമരസം നൽകാൻ പാടില്ലെന്ന് രാമഗോപാൽ ചടങ്ങുകളിലൊരിടത്തും പറയുന്നില്ല."

"തീർച്ചയായും കൃത്യമായ ആ പദങ്ങളെ അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നില്ല പിതാവേ" ക്ഷുഭിതയായ സതി തർക്കിച്ചു. "ആ കൃത്യം വാക്കുകളെക്കുറിച്ചല്ല ഞാൻ ഇവിടെ പറയുന്നത്. ശ്രീരാമദേവൻ സ്ഥാപിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. ഒരു ചക്രവർത്തി ജനങ്ങളെ സ്വന്തം കുടുംബത്തിനു മുകളിലായി കാണണം. നമ്മളാ ധർമ്മം പിന്തുടരുന്നില്ല."

"നമ്മളാ ധർമ്മം പിന്തുടരുന്നില്ലെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നീ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?" ക്ഷുഭിതനായിക്കൊണ്ട് ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു. "ഞാനൊരു നിയമലംഘകനാണെന്നാണോ നീ പറയുന്നത്?"

"അച്ഛാ ദയവായി ശബ്ദം താഴ്ത്തി സംസാരിക്കൂ. കാർത്തികേയൻ ഉണരും. സാധാരണ മെലുഹൻമാരേക്കാൾ മുന്തിയ പരിഗണന അങ്ങ് കാർത്തികേയൻ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതെ, അങ്ങ് ശ്രീരാമദേവന്റെ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുകയാണ്."

"ദയവുചെയ്ത്..." വീരിണി കെഞ്ചി.

വീരിണിയുടെ അപേക്ഷ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ദക്ഷൻ ഉച്ഛ്വസിച്ചു പറഞ്ഞു "ഞാൻ ശ്രീരാമദേവന്റെ നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലംഘിക്കുന്നില്ല."

"ഉണ്ട്. അങ്ങ് അതാണ് ചെയ്യുന്നത്." സതി പറഞ്ഞു.

"സൂര്യവംശികളാകാവശ്യമായതും സോമരസം ഉണ്ടെന്നാണോ അങ്ങ് പറയുന്നത്? കാർത്തികേയനേക്കാളും ഈ ഔഷധം ആവശ്യമുള്ള ഒരാളെക്കുറിച്ച് നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടാണോ എന്റെ മകൻ അത് നൽകാൻ പറയുന്നത്? അത് അങ്ങനെയല്ല എന്ന് എനിക്ക് വാക് തന്നില്ലെങ്കിലും ഈ സോമരസചൂർണ്ണം പാഴാവും. ഇത് കാർത്തികേയനു നൽകുവാൻ ഞാൻ ആരെയും അനുവദിക്കുകയില്ല."

"സ്വന്തം മകന്റെ കാര്യം നിനക്ക് പരധാനമല്ലേ?" സതിയുടെ നേർക്ക് തിരിയുന്നതിനുമുമ്പായി തൊടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന പൗത്രനെ ഒന്ന് പാളിനോക്കിയശേഷം ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു.

"കാർത്തികേയൻ എന്റെ മകനാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ ചെലവിൽ അവനൊരു ഗുണവും ലഭിക്കാൻ പാടില്ല. കാരണം, അവനെ ഞാൻ രാജധർമ്മം എന്താണെന്ന് പഠിപ്പിക്കും."

രാജാവിന്റെ കടമകളെ ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് സ്വന്തം പുത്രിയെ ദക്ഷനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നോ? ദക്ഷൻ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. "എന്റെ രാജധർമ്മത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ വേണ്ടതു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്."

കാർത്തികേയൻ ഞെടിയുണർന്നു. തലക്ഷണം സതി അവന്റെ അടുത്തെത്തി. തന്റെ മാതാവിന്റെ പരിചിതമായ ഗന്ധം തലക്ഷണം അവനെ ശാന്തനാക്കി. സതി തിരിഞ്ഞ് പിതാവിനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി.

"ഞാനിതൊന്നും നിന്നോടു പറയാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നതല്ല" ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു. "എന്നാൽ കാർത്തികേയന്റെ താല്പര്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ താല്പര്യമെടുക്കുന്നതിനാൽ നീയിതുകേൾക്കണം. സോമരസം നിർമ്മിക്കുന്ന മറ്റൊരു കേന്ദ്രം കൂടി നിലവിലുണ്ട്. അനവധി വർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുമ്പ് ഭൃഗു

മഹർഷി അങ്ങനെയൊന്ന് രഹസ്യമായി നിർമ്മിക്കുവാൻ എന്തോടാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. മന്ദരപർവ്വതത്തിലെ നിർമ്മാണശാലയ്ക്കു തകരാറു സംഭവിച്ചാൽ ഉപയോഗിക്കാൻ പാകത്തിലൊരു രഹസ്യകേന്ദ്രം. നമ്മുടെയിടയിൽ വഞ്ചകരുള്ളതിനാൽ അങ്ങനെയ്ത് രഹസ്യമാക്കി വെച്ചു.

സതി നടുക്കൽത്തോടെ പിതാവിനെ ഉറ്റുനോക്കി. വീരിണി തലയിൽ കൈവെച്ചു.

"അതുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രിയപുത്രി" അല്പം പരിഹാസത്തോടെ ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു "ഞാനെന്റെ രാജധർമ്മം പാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെലുഹൻമാർക്ക് നൂറ്റാണ്ടുകളോളം സേവികകളാണെന്നതിനുവേണ്ടി സോമരസമുണ്ട്. ഇനി, കാർത്തികേയൻ പതിനെട്ടു വയസ്സു തികയുന്നതുവരെ എല്ലാ ദിവസവും സോമരസം നൽകുക. എക്കാലത്തേയും മഹാനായ മനുഷ്യനായി അവൻ ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കും."

സതി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സോമരസമുണ്ടാക്കുന്ന രഹസ്യകേന്ദ്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തയിൽ അത്ഭുതമുണ്ടായ നടുക്കൽതിലത്ത് നെയായിരുന്നു അവളുപോഴും. നൂറുകണക്കിന് ചോദ്യങ്ങളെ അവളുടെ തലയ്ക്കുള്ളിലൂടെ കടന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടുവോ?" ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു "എല്ലാ ദിവസവും കാർത്തികേയൻ നീ സോമരസം നൽകും. എല്ലാ ദിവസവും."

സതി തലകുലുക്കി.

പുഴക്കരയിലെ ഉണങ്ങിയ മണപ്പുറത്ത് ബ്രഹ്മഗർഭൻ താലിപ്പാലികമായി നിർമ്മിച്ച പണിശാലയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു ശിവൻ. അഞ്ച് കപ്പലുകളുടെ നിർമ്മാണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. മെലുഹയിലെ കടലോരത്തു മുഖമായ കരപ്പാലയിൽ ഭീമൻ കപ്പലുകളെ നിർമ്മിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ള ശിവൻ ബ്രഹ്മഗർഭൻ കപ്പലുകളുടെ തീർത്ത്ത് വ്യത്യസ്തമായ രൂപകല്പന കണ്ട് അതിശയിച്ചുപോയിരുന്നു. അതുതന്നെയായിരുന്നു പർവ്വതേശ്വരന്റെയും അവസ്ഥ.

നിർമ്മാണത്തിലിരുന്ന കപ്പലുകളെ സ്ഥാപിക്കുന്ന വലിയ മരത്തടയ്ക്കുകയ്ക്കു ചുറ്റുമായി അവർ നടന്നു. ശരാശരി സ്പർഷിപ്പൻ കപ്പലുകളേക്കാൾ മികവുറ്റതായിരുന്നു ഈ കപ്പലുകളുടെ ഘടന. ജലനിരപ്പിനു കീഴെയുള്ള കപ്പലിപ്പുള്ള കനം കുറച്ചാണ് നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. രണ്ടോ മൂന്നോ വാരയോളം താഴേക്ക് യാതൊരു വളവുമില്ലാതെ പരപ്പായിട്ടായിരുന്നു അതിന്റെ ഘടന.

"ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണ് പർവ്വതേശ്വരൻ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"എനിക്ക് കറിയില്ല, പരഭോ" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "ഞാനിന്നുവരെ കണ്ടതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വിചിത്രമായ രൂപഘടനയാണിതിന്."

"കപ്പലിന് ജലോപരിതലത്തിലൂടെ അതിവേഗം സഞ്ചരിക്കാൻ ഈ ഘടന സഹായിക്കുമെന്ന് താങ്കളെ കരുതുന്നുവോ?"

"എനിക്ക് തീർച്ചയില്ല. പക്ഷേ, ഈ വിപുലീകരണം കപ്പലിന്റെ സ്ഥാവരശേഷി കുറയ്ക്കുകയില്ലേ?"

"അതിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പുറത്തോടിന് നല്ല കടിയുള്ളതിനാൽ കപ്പലിന് നല്ല ഭാരമുണ്ടാവും." ആ മരം കൊണ്ടുള്ള പുറത്തോടിന്മേൽ അടിച്ച് ചേർത്ത ലോഹഫലകങ്ങളിൽ തൊട്ടുനോക്കിയിരിക്കാൻ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"ഇതാണോ നിങ്ങളുടെ ആളുകളെ അടുത്തിടെ കണ്ടുപിടിച്ച പുതിയ ലോഹം?"

"അതെ, പരഭോ. ഇത് കണ്ടാല് ഇരുമ്പുപോലെയുണ്ട്."

"അങ്ങനെയൊക്കെ കിട്ടി അതിന്റെ ഭാരം കപ്പലിന്റെ സമാവരത വർദ്ധിപ്പിക്കാനിടയുണ്ട്."

"എന്നാല് ഭാരം കപ്പലിന്റെ വേഗത കുറയ്ക്കും."

"അത് ശരിയാണ്."

"എന്തിനാണ് ഈ വിചിത്രമായ ചാലുകളെ എന്താണ് എന്റെ സംശയം." കപ്പലിന്റെ പുറത്തോടിലെ ലോഹഫലകങ്ങളിലെ വരഞ്ഞ് ചാലുകളിലെ കൈയോടിപ്പുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"ഈ കൊളുത്തുകളുടെ കാര്യത്തിലും എനിക്ക് സംശയമുണ്ട്." കപ്പലിന്റെ പുറത്തോടിലെ ആ ചാലുകളുടെ മീതെയായി സ്ഥാപിച്ച കൊളുത്തുകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു.

ആ സന്ദർഭത്തില് ദിവോദാസ് ആയുർവ്വതിയോടൊപ്പം അവരോടു ചേർന്നു. ആ കടുത്ത വെയിലത്ത് നിരന്തരം ജോലി ചെയ്യുകയെന്നത് തളർച്ചയുണ്ടാകുന്ന കാര്യമായിരുന്നു. ദിവോദാസ് ആയുർവ്വതിയുടെ സഹായം വേണമെന്ന് ശിവനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ബ്രഹ്മഗർഭാർക്കു ഊർജ്ജസ്വലത നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി ചില ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതില് ആയുർവ്വതിയ്ക്കു സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

"പരഭോ," ദിവോദാസ് പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "ആയുർവ്വതി ദേവി ഒരു മഹാപ്രതിഭയാകുന്നു. അവർ നൽകുന്ന ഔഷധങ്ങളെ കഴിച്ഛാല് ശുദ്ധമായ ഊർജ്ജം കൃത്തിവെച്ചതുപോലെയാണ്. കുറച്ചുദിവസമായി എന്റെ തൊഴിലാളികളുടെ അർദ്ധവാനശേഷി ഇരട്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ്."

അമ്ലപരമ്പരയായ ആയുർവ്വതിയുടെ മുഖം ചുവന്നു. "ഇല്ല, ഇല്ല. അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല."

"നിങ്ങളെ സൂര്യവംശികളാകെ എന്തിന്റെ കൃപയാണ്?" ദിവോദാസ് ചോദിച്ചു. "ഒരഭിനന്ദനം ശരിയായി സ്വീകരിച്ചാലെന്നാ കൃപ?"

ശിവനും ആയുർവ്വതിയും ഉറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പർവ്വതേശ്വരൻ അതില് തമാശയൊന്നും തോന്നിയില്ല. "എളിമ ഒരു മനുഷ്യന്റെ മഹത്തായ അടയാളമാണെന്നാണ് രാമഭഗവാൻ അരുളിയിട്ടുള്ളത്. നമ്മൾ നമ്മുടെ എളിമ മറയ്ക്കുമ്പോള് നാം രാമഭഗവാനെ അപമാനിക്കുകയാണ്."

"പർവ്വതേശ്വരാ, രാമഭഗവാനെ അപമാനിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളൊന്നും തന്നെ ദിവോദാസ് പറഞ്ഞുവെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല." ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "നമ്മളെല്ലാവരും രാമഭഗവനെ ആദരിക്കുന്നവരാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ നല്ല വശങ്ങളെ മറയ്ക്കലാതെ ആസ്വദിക്കണമെന്നു മാത്രമാണ് ദിവോദാസ് പറഞ്ഞതെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിലൊരു കൃപയുമില്ല."

"ശരി" വിഷയം മാറ്റിക്കൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു "എനിക്ക് കൗതുകം തോന്നിയത് ഈ കപ്പലിന്റെ അടിത്തട്ടിന്റെ വിചിത്രമായ ആകൃതിയിലാണ്. ഒന്നാമതായി ഇത് രൂപകല്പന ചെയ്യുവാൻ വളരെയധികം കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ഭാരവും അളവുകളും കൃത്യമായില്ലെങ്കില് അടി മറിഞ്ഞു പോകും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധരെ ഞാൻ അഭിനന്ദിച്ചേ മതിയാവൂ."

"അഭിനന്ദനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതില് എനിക്ക് യാതൊരു വിഷമവുമില്ല പരഭോ" ദിവോദാസ് പുഞ്ചിരിച്ചു. "എന്റെ സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധർ മിടുക്കന്മാരാണ്."

ശിവൻ ചിരിച്ചു. "അവർ മിടുക്കന്മാരാണ്. പക്ഷേ, കപ്പലിന്റെ അടിത്തട്ടിലുള്ള ഏപ്പുകൂടലിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണ്? അതുകൊണ്ടെന്താ

കാര്യാം?"

"അത് പൂട്ടുകള് തുറക്കും, പ്ലേസ്."

"എന്ത്?"

"അതൊരു താക്കോലാണ്. ബ്ലോഗയിലെ കവാടത്തിലെത്ത് പോള് ഇതെങ്ങനെ പ്ലവർത്തിക്കുമെന്ന് നേരിട്ടു കാണാം."

ശിവൻ മുഖം ചുളിർത്തു.

"ഈ താക്കോലിലാൽ ഒരു കപ്ലലിനും ഒരിക്കലും ബ്ലോഗയിൽ പ്ലവേശിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. അത് തകർന്നുപോകും."

"ഗംഗാ മഹാനദിയിലെ കവാടങ്ങളോ?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"അതൊരു ഐതിഹ്യമായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത്. ഇത് വലിപ്പവും ഇത് ഒഴുകുമുള്ള ഒരു നദിയുടെ കുറുകെ ഒരു കവാടം നിർമ്മിക്കുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയുന്നെന്ന് എനിക്ക് സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയില്ല."

ദിവോദാസ് പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഐതിഹ്യത്തിലിനിന്ന് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം നിർമ്മിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ ഇതിഹാസതുല്യമായ സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധർ തന്നെ വേണം. ഞങ്ങളുടെ ഈ ബ്ലോഗയിൽ അത്തരം ആളുകളുടെ ഒരു കുറവുമില്ല."

"അപ്പോള് ആ കവാടം പ്ലവർത്തിക്കുന്നതെങ്ങനെ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"നേരിട്ട് കണ്ടാലാണ് അത് കൂടുതൽ നന്നായി മനസ്സിലാവുക, പ്ലേസ്." ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു. "അഭ്യുതകരമായ ആ നിർമ്മിതികൾ വിവരണാതീതമാണ്. അവയെ കാണാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ."

അപ്പോള് ഒരു മാസം പ്ലവയുമുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിനേയും കൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീ അങ്ങോട്ട് കടന്നുവന്നു. ബ്ലോഗയിലെ മുഖ്യപുരോഹിതയായിരുന്നു അത്. ബ്ലോഗന്മാരുടെ കെട്ടിടത്തനുനേരെ ഭഗീരഥൻ ആകർഷണമഴിപ്പിച്ചുവിട്ടപ്പോള് അത് തടയാൻ ശ്രമിച്ച സ്ത്രീയായിരുന്നു അത്.

ശിവൻ ആ കുഞ്ഞിനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു "എന്തൊരു സുന്ദരിക്കുട്ടി."

"അതെന്റെ പുത്രിയാണ് പ്ലേസ്" ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു. "ഇതെന്റെ പത്നിയെപ്പറ്റി"

യെപ്പറ്റി കുനിഞ്ഞ് ശിവന്റെ കാല് തൊട്ടുവന്നിട്ടില്ലാത്തതും തന്റെ കുഞ്ഞിനെ ശിവന്റെ പാദത്തിന്റെ കീഴിൽ.

ശിവൻ തലകുനിക്കുകയും കുനിഞ്ഞ് ആ കുഞ്ഞിനെയെടുത്തു. "ഇവളുടെ പേര് എന്ത്?"

"ദേവയാനി, പ്ലേസ്" യെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു.

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഗുരു ശുക്രാചാര്യന്റെ മകളുടെ പേരാണ് ലോ ഇത്?" യെപ്പറ്റി തലകുനിക്കുകയും "അതെ പ്ലേസ്."

"മനോഹരമായ പേര്. വലുതാകുമ്പോള് ഇവള് ലോകത്തിനു മഹത്തായ വിജ്ഞാനം പകർന്നു നല്കുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്." കുഞ്ഞിനെ തിരികെ യെപ്പറ്റി നല്കിക്കൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഭാവിയിൽ കുറിച്ചും പ്ലവൃത്തിയിൽ കുറിച്ചും സ്വപ്നം കാണുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ബ്ലോഗന്മാർക്ക് വലിയ മോഹം മാത്രമാണ് പ്ലേസ്. "യെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. "അവർ കുറച്ചുകാലം ജീവിച്ചേക്കാം എന്ന് മാത്രമേ ഞങ്ങളുടെ കാശ്ചേർക്കുവാൻ കഴിയൂ."

ശിവൻ സഹതാപപൂർവ്വം തലയാട്ടി. "ഇതിനൊരു മാർഗ്ഗം വരുമ്പോൾ ഞാനെന്റെ പ്ലയത്നം നിർത്തുകയില്ല, യെപ്പറ്റി."

"നന്ദിയുണ്ട്, പ്ലേസ്" ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു. "താങ്കളെ അതിൽ വിജയിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം. ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം ജീവനേക്കുറിച്ചു വേവലാതി കൊള്ളുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ രക്ഷിക്കണം. അങ്ങിനെ വിജയിച്ചാൽ ഞങ്ങളെ എന്തെന്ന് അങ്ങയോടു

കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കും."

"പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം ദിവോദാസ്" ആയുർവ്വതി ഇടപെട്തു. "ഭഗവാൻപോലും നിങ്ങളോട് കൃതജ്ഞതയുള്ളവനാണ്."

ശിവനും ദിവോദാസും അഭ്യുത്ഥനത്തോടെ ആയുർവ്വതിയെ നോക്കി.

"എന്തുകൊണ്ട്?" ദിവോദാസ് ചോദിച്ചു.

"നിന്റെ ഔഷധമാണ് കാർത്തികേയന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്." ആയുർവ്വതി വിശദമാക്കി.

"വേതി എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്?"

"അതായത്, പലപ്പോഴും വയറില് കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ കഴുത്തില് പൊക്കിളിക്കൊടി ചുറ്റിപ്പരശ്നമുണ്ടാകാറുണ്ട്. അതോടെ ഗർഭപാത്രത്തില്നിന്ന് പുറത്തേക്കുള്ള കുഞ്ഞിന്റെ യാത്ര തടസ്സപ്പെടും. അത് ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചുപോകും. അവിടെ ഞാനില്ലാതിരുന്നതിനാല് എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് കൃത്യമായി പറയാനാവില്ല. പക്ഷേ, സതിയുടെ ആദ്യത്തെ കുഞ്ഞിനും ഇതുതന്നെയായിരിക്കും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാകുക. കാർത്തികേയന്റെ കാര്യത്തിലും പൊക്കിളിക്കൊടി ചുറ്റിയിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇത്തവണ നിങ്ങള് നല്കിയ മരുന്ന് ഞാന് സതിയുടെ വയറിനുമീതെ പുരട്ടി. അത് എന്തുകൊണ്ടോ വയറിനകത്തേക്ക് കടന്നുചെന്ന് കാർത്തികേയന് പുറത്തേക്ക് തെന്തിരിങ്ങുനന്നിനുവേണ്ട ശക്തി നല്കി. നിങ്ങളുടെ മരുന്ന്തான் കുഞ്ഞിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്."

"എന്ത് മരുന്ന്?" ദിവോദാസ് ചോദിച്ചു.

"നാഗന്മാരുടെ മരുന്ന്." ആയുർവ്വതി മുഖം ചുളിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "ആ കുഴമ്പിന്റെ മണം അറിഞ്ഞപ്പോള് തന്നെ ഞാന് മനസ്സിലാക്കി. നിങ്ങള് മാത്രമാണ് നല്കാന് കഴിയുന്ന ആള്, ശരിയല്ലേ?"

"പക്ഷേ, ഞാന് നല്കിയിട്ടില്ല."

"നിങ്ങള് നല്കിയിട്ടില്ല?" നടുകത്തോടെ ആയുർവ്വതി ശിവനു നേരെ തിരിഞ്ഞു. "ഭഗവാനെ പിന്നെ എവിടെനിന്നാണ് അങ്ങേയ്ക്ക് ആ ഔഷധം ലഭിച്ചത്?"

ശിവന് സ്തബ്ധനായിപ്പോയി. തന്റെ അമൂല്യമായ ഓർമ്മകള് ആരോ കർശനമായി നശിപ്പിച്ചതുപോലെ.

"ഭഗവന്? എന്താണിത്?" ആയുർവ്വതി ചോദിച്ചു.

ശിവന് കർദ്ദനായി പൊടുന്നനെ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. "നന്തി! ഭദ്രന്! എന്നോടൊപ്പം വരു."

"പ്രഭോ, അങ്ങ് എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്?" പർവ്വതേശ്വരന് ചോദിച്ചു.

പക്ഷേ, ശിവന് നടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നന്തിയും വീരഭദ്രനും അവരുടെ സൈനികസംഘവും ശിവനെ പിന്തുടർന്നു.

"പണ്ഡിറ്റ്ജി"

കാശിവിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു ശിവന്. ശിവന് ആജ്ഞാപിച്ച പരകാരം നന്തിയും വീരഭദ്രനും സൈനികസംഘവുമായി പുറത്തുനിന്നു.

"പണ്ഡിറ്റ്ജി"

അയാള് ഏതു നരകത്തിലേയ്ക്കിടക്കുകയാണ്.

ഉച്ചത്തില്വിളിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് അപ്പോഴാണ് ശിവന് മനസ്സിലാക്കിയത്. തന്റെ ചിന്തകള് സംപരേക്ഷണം ചെയ്യുക മാത്രമേ

ചെയ്യേണ്ടതുളളു. വസുദേവന്മാരേ നിങ്ങളളു കേളുക്കുന്ന്നുണ്ടോ?

യാതൊരു മറുപടിയുമില്ല. ശിവന്റെ രോഷം ഇരട്ടിച്ഛു.

നിങ്ങളളുക്കെന്നെ കേളുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് എനിക്കറിയാം!

നിങ്ങളളിലാർക്കെങ്കിലും സംസാരിക്കുവാനുളളു ധൈര്യമുണ്ടോ? അതിനും മറുപടിയില്ല.

നിങ്ങളളുക്കെവിടെ നിന്നാണ് ആ നാഗഭൗഷധം ലഭിച്ഛത്?

സമ്പൂർണ്ണ നിശ്ശബ്ദത.

നിങ്ങളളുതന്നെ വിശദീകരിക്കുക. നാഗന്മാരും നിങ്ങളളും തമ്മിലുളളു ബന്ധമെന്താണ്? അതിന് എന്തെന്തോളും ആഴമുണ്ട്?

ഒരു വസുദേവനും അതിനോട് പരതികരിച്ഛില്ല.

മറുപടി പറയൂ! അല്ലെങ്കിലു നന്മയുടെ ശത്രുപട്ടികയിലു ഞാൻ നിങ്ങളളുടെ പേരുകൂടി ചേർക്കും!

ഒരു വാക്കുപോലും ശിവന് കേട്ടില്ല. അവന് രുദ്രഭഗവാന്റെ പരതിയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞ്. വിചിത്രമായ എന്തോ കാരണത്താലു അവന്റെ ഓർമ്മയിലുണ്ടായിരുന്ന യേപ്പെടുത്തുന്ന ഭാവം അതിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ശാന്തിയുടെ ഭാവമായിരുന്ന അതിനെന്ന് അവനു തോന്നി. ശാന്തം. അത് ശിവനോടേന്തോ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു.

ശിവന് ചുറ്റിത്തരിഞ്ഞ്നിന്ന് അവസാനമായി ഒന്ന് അട്ഠഹസിച്ഛു.

"വസുദേവന്മാരേ എനിക്കിപ്പോളു മറുപടിതരു അല്ലെങ്കിലു ഏറ്റവും വിനാശകരമായ ഒരു കാര്യം ഞാൻ മുന്നിലു കാണുന്നൂ!"

മറുപടിയൊന്നും കേളുക്കാതായപ്പോളു ശിവന് ഒരു കൊടുങ്ങാർറുപോലെ ആ ക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്തേക്കു കുതിച്ഛു.

എന്താണ് നിങ്ങളുടെ കർമ്മം?

ഒമ്പത്

"എന്തുപറ്റി, ശിവാ?"

ആ ബാലൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ പിറകിൽ നിന്നിരുന്ന അമ്മാവനെ കണ്ടു. അവൻ പെട്ടെന്ന് കണ്ണുതുടച്ചു. ഗുണന്മാരുടെ ഒരു ബലഹീനതയായിരുന്നു കണ്ണുനീർ. അമ്മാവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. അയാൾ ശിവന്റെ അടുത്തിരുന്ന് അവന്റെ കുഞ്ഞുചുമലിൽ കൈ ചുറ്റി.

മാനസസരോവരത്തിലെ ഓളങ്ങളെ പാദങ്ങളിൽ വന്നലയ്ക്കുവാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് അവർ കുറച്ചുനേരം നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു. ആ വെള്ളത്തിനു തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരൊന്നും കാര്യമായെടുത്തില്ല.

ശിവൻ തല ഉയർത്തിനോക്കി. ഇതരയും കടുത്ത പോരാളിയായ തന്റെ അമ്മാവൻ എങ്ങനെയാണ് സദാ ശാന്തമായ, എല്ലാമറിയുന്ന മടിയില്ലാത്ത പുഞ്ചിരി തൂകുന്നത് എന്തോർത്ത് അവനെപ്പോഴും അതിശയപ്പെടും.

"എനിക്ക്കുറിച്ച് കുറ്റബോധം തോന്നേണ്ടതില്ലെന്നാണ് അമ്മ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്..."

കണ്ണീർ ശിവനെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചപ്പോൾ വാക്കുകളിൽ നിന്നുപോയി. തന്റെ നെറ്റി ഒരിടത്തുനിന്നു തുടർച്ചയായി അവനറിയാൻ കഴിഞ്ഞു.

"ആ സാധു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച്?" അമ്മാവൻ ചോദിച്ചു.

ബാലൻ തലകുലുക്കി.

"നിനക്കെന്തു തോന്നുന്നു?"

"എന്താണ് ചിന്തിക്കേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ."

"ഉവ്വ് നിനക്കറിയാം. നിന്റെ ഹൃദയം പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. നിനക്കെന്ത് തോന്നുന്നു?"

ശിവന്റെ കൊച്ചുകൈകൾ പുലിത്തോലുകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പിന്മേൽ തിരുപ്പിടിച്ച് കൊണ്ടിരുന്നു. "അമ്മ വിചാരിക്കുന്നത് എനിക്ക്വരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമായിരിക്കില്ലെന്നാണ്. അതായത് ഞാൻ വളരെ ചെറുപ്പമാണ്, ശക്തിയില്ലാത്തവനാണ്, കുഞ്ഞാണ് എന്തൊക്കെ. എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവാമായിരുന്നില്ല. അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനുപകരം എനിക്ക് ശ്രമത്തിൽ പര്യവേഷണമായിരുന്നു."

"അതൊരുപക്ഷേ, ശരിയായിരിക്കും. പക്ഷേ അതൊരു പരശ്നമാണോ?"

ആ ബാലൻ തലയുയർത്തിനോക്കി. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇടുങ്ങി.

കണ്ണുകളു് നിറഞ്ഞിരുന്നു. "അല്പം."

അമ്മാവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "അതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കൂ. നീ അവളെ സഹായിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവളു് ഇനിയും യാതന അനുഭവിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. എന്താൽ അവളു് രക്ഷപെടാനുള്ള ചെറിയ ഒരു സാധ്യതയുമുണ്ടായിരുന്നു. അതേ സമയം നീ ഒരു ശ്രമംപോലും നടത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവളു്ക് യാതൊരു അവസരവും ലഭിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നോ?"

ശിവൻ തലയാട്ടി.

"പിന്നെ എന്തൊക്കെയാ നിന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞത്?"

"ആ സ്മരണ ഒരു ചെറുത്തുനില്പിനുപോലും ശ്രമിച്ചില്ലെന്ന്."

"അതെ, അത് ശരിയായിരിക്കാം."

"ഇനി ആ സ്മരണ ചെറുത്തുനില്പിന് ശ്രമിച്ചില്ലെങ്കിൽപ്പോലും ഞാനതിനു ശ്രമിക്കുന്നതില് എന്താണ് തെറ്റ് എന്താണ് അമ്മ ചോദിക്കുന്നത്."

"അത് വളരെ പര്യാപ്തപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. അവളു്ക് നേരെയാണ് ആ പാപം നിര്ഹിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത്. എന്നിടും അവളു് സഹിക്കുകയായിരുന്നുവല്ലോ."

അസ്തമയസൂര്യനെ ഉറ്റുനോക്കി അവർ കുറച്ചുനേരം മിണ്ടാതിരുന്നു.

"അങ്ങനെ ആ സ്മരണ പരതിരോധിച്ചില്ലെങ്കിൽപ്പോലും" അമ്മാവൻ പറഞ്ഞു "നീ എന്തു ചെയ്തതായിരുന്നുവെന്ന് വിചാരിക്കുന്നത്?"

"ഞാന്...."

"പറയ്?"

"ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി ആ സ്മരണ പൊരുതിയില്ലെങ്കിലും അതൊരു വിഷയമല്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. അതെന്തോ ആവട്ടെ, ഞാന് അവളു്ക് വേണ്ടി പോരാടേണ്ടതായിരുന്നു."

"എന്തുകൊണ്ട്?"

ശിവൻ തല ഉയർത്തിനോക്കി. "ഞാന് പരായോഗികമായിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നുവെന്ന് അങ്ങനെയോ അങ്ങനെയോ കരുതുന്നത്? അവിടെ നിന്ന് ഓടിപ്പോകുന്നത് തെറ്റായിരുന്നില്ലേ?"

"ഞാന് എന്തുകരുതുന്നുവെന്ന് അതൊരു വിഷയമല്ല. ഞാന് നിന്റെ വ്യാഖ്യാനം കേള്ക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഓടിപ്പോകുന്നത് തെറ്റായിപ്പോയെന്ന് നീ കരുതാന് എന്താണ് കാരണം?"

ഉടുപ്പിലു് തിരുപ്പിടിച്ച് കൊണ്ട് ശിവൻ താഴേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ നെറ്റി വെളുത്ത വിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. "അതുതെറ്റാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയതുകൊണ്ട്."

അമ്മാവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "അതാണ് ഉത്തരം. നീ ചെയ്തത് നിന്റെ കർമ്മത്തിന് വിരുദ്ധമായതിനാലാണ് നിനക്കത് തെറ്റായി തോന്നുന്നത്. ആ സ്മരണയുടെ കർമ്മത്തിനൊപ്പിച്ച് നീ ജീവിക്കേണ്ടതില്ല. അവളു് ചെയ്തത് അവളുടെ താല്പര്യമാണ്. നീ നിന്റെ കർമ്മത്തിനനുസരിച്ചാണ് ജീവിക്കേണ്ടത്."

ശിവൻ തല ഉയർത്തിനോക്കി.

തിന്മയ്ക്കെതിരെ പോരാടേണ്ടത് നിന്റെ കർമ്മമാണ്. ആ തിന്മ അനുഭവിക്കുന്നവർ അതിനെ ചെറുക്കില്ലെന്ന് കാര്യം നീ അന്വേഷിക്കേണ്ട. ലോകം മുഴുവനും മറ്റൊരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കാര്യങ്ങളു് നോക്കിക്കണ്ടാലും അതൊരു വിഷയമല്ല. എല്ലായ്പ്പോഴും ഇത് ഓർക്കുക. മറ്റുള്ളവരുടെ കർമ്മഫലമനുസരിച്ച് നീ ജീവിക്കേണ്ട. സ്വന്തം കർമ്മഫലത്തിനനുസരിച്ച് നീ ജീവിച്ചാൽ മതി."

ശിവൻ ചെറുതായൊന്ന് തല കുലുക്കി.

"അത് വേദനയുളവാക്കുന്നുണ്ടോ?" ശിവന്റെ കണ്ണുനീരിൽനിന്നിറങ്ങിയ കരിച്ചുവെപ്പു നിറത്തിലുള്ള അടയാളത്തിലേക്കു ചൂണ്ടി അമ്മാവൻ ചോദിച്ചു.

ശിവനാ അടയാളത്തിൽ അമർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചു. ആ അമർത്ത് അവനിലും ആശ്വാസം നൽകി. "ഇല്ല, ഇത് എനിക്ക് എരിയുന്നതുപോലെ, നല്ലപോലെ കത്തുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു."

"പ്രത്യേകിച്ചും നിന്റെ മനസ്സ് വിഷമിക്കുന്ന നേരത്ത്?"

ശിവൻ തല കുലുക്കി.

അമ്മാവൻ തന്റെ കുപ്പായത്തിന്റെ കീഴയിൽ കൈയിട് ചെറിയൊരു മടിശ്ശീല എടുത്തു. "ഇത് വളരെ അമുല്യമായ ഔഷധമാണ്. കൂറേക്കാലമായി ഞാനിത് കൊണ്ടുനടക്കുന്നു. നീയാണ് ഇത് സ്വീകരിക്കുവാൻ ഏറ്റെടുക്കാനുള്ളതല്ലേ?"

ശിവനാ മടിശ്ശീല തുറന്നു നോക്കി. അതിനകത്ത് തവിട്ടു കലർന്ന ചുവപ്പുരാശിയുള്ള കടിയുള്ള കുഴപ്പ് അവൻ കണ്ടു. "ഇതുപയോഗിച്ച്പ്പോൾ ആ എരിവ് ഇല്ലാതാകുമോ?"

അമ്മാവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഇത് നിന്റെ നിയോഗത്തിലേക്കുള്ള പാത ശരിയാക്കിത്തരും."

ശിവൻ മുഖം ചുളിപ്പിച്ചു. അവൻ അത് സ്വീകരിച്ചില്ല.

മാനസസരോവരത്തിനപ്പുറത്തേക്കു നീങ്ങുകയെന്ന ഹിമാലയഗിരിനിരകളുടെ നേർക്കു കൈ ചൂണ്ടി, അമ്മാവൻ തുടർന്നു. "എന്റെ കുഞ്ഞ്, ആ മഹാപർവ്വതനിരകളേക്കാളു വലുതാണ് നിന്റെ നിയോഗം. എന്താൽ ആ നിയോഗം സഫലമാക്കുവാൻ നിനക്കീ മഹാമേരുവെ മറികടക്കേണ്ടതായി വരും."

ഇനി അതു വിശദീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് അമ്മാവൻ തോന്നിയില്ല. ആ ചുവപ്പുരാശിയുള്ള തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള ലേപനമെടുത്ത് അയാളു ശിവന്റെ നെറ്റിയിൽ കുറുകെ അമർത്തിത്തേച്ചു. അതിന്റെ ഫലം തൽക്ഷണം അവനു ലഭിച്ചു. അവന്റെ കണ്ണുനീരിലും നെറ്റിയും ഉടൻ തണുത്തു. പിന്നെ അല്പം ലേപനമെടുത്ത് ശിവന്റെ തൊണ്ടയിൽ പുരട്ടി. ബാക്കിയുള്ള ലേപനമെടുത്ത് അയാളു ശിവന്റെ കൈവള്ളയിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു. പിന്നെ തന്റെ വിരലിൽ ചെറിയൊരു മുറിവുണ്ടാക്കി അതിൽനിന്ന് അല്പം രക്തമെടുത്ത് കുഴപ്പിൽ ഇറ്റിച്ച് "രൂദ്രഭഗവാനേ അങ്ങ്യുടെ കല്പന അങ്ങ്യുടെ ദരിദ്രക്കുലം മറയ്ക്കുകയില്ല. ഇത് ഒരു വായുപുത്രിയുടെ രക്തപ്രതിജ്ഞയാകുന്നു" എന്ന് മന്ത്രിച്ചു.

ശിവൻ അമ്മാവനെ നോക്കി; പിന്നെ തന്റെ കൈവള്ളയിലേക്കും അമ്മാവന്റെ രക്തം ചാലിച്ച് വിചിത്രമായ ചുവപ്പുരാശിയുള്ള തവിട്ടുനിറത്തോടുകൂടിയ ലേപനവും നോക്കി.

"നീ അത് അണ്ണാക്കിലേക്കിട്" അമ്മാവൻ പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ വിഴുങ്ങരുത്. അത് അലിഞ്ഞുതീരുന്നതുവരെ നാക്കുകൊണ്ടുഴിയ്ക്ക്."

ശിവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

"ഇപ്പോൾ നീ അതിന് തയ്യാറായി. ഇനി വിധി അതിന്റെ സമയം നിശ്ചയിക്കട്ടെ."

ശിവനത് മനസ്സിലായില്ല. എന്താൽ ആ ഔഷധം നൽകിയ ആശ്വാസം അവനനുഭവപ്പെട്ടു. "ഈ മരുന്ന് ഇനിയും അങ്ങ്യുടെ കൈയിൽ ശേഷിപ്പുണ്ടോ?"

"എന്റെ പക്കലുള്ളതുമുഴുവനും ഞാൻ നിനക്ക് തന്നുകഴിഞ്ഞു കുഞ്ഞ്"

‘വസുദേവൻമാരുടെ പക്കൽ നാഗൗഷധം ഉണ്ടായിരുന്നോ? സതി നടുക്കൽത്തോടെ ചോദിച്ചു.

രാവിലെ പിതാവുമായുണ്ടായ അസ്വാസ്ഥ്യകരമായ സംഭാഷണത്തെക്കുറിച്ച് ശിവനോടു പറയുവാൻ അവൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. സോമരസമുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു രഹസ്യസംവിധാനം ഉണ്ടെന്ന് അത് ആർക്കും അറിയില്ലെന്നും കേട്പ്പോൾ അവൾ സ്തംഭിച്ച്. എന്ന് അറിയാൻ ശിവന്റെ രോഷാകുലമായ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ തൽക്ഷണം അതൊക്കെ അവൾ മറന്ന്.

ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, അവർക്ക് നാഗന്മാരുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ രാജ്യത്ത് ആരേയും വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നുണ്ടോ?

വസുദേവൻമാർ തിന്മയുള്ളവരാകാൻ സാധ്യതയില്ലെന്ന് സതിയുടെ മനസ്സിലിരുന്ന് എന്തോ പറഞ്ഞു.

"ശിവൻ അങ്ങ് എടുത്തു ചാടുകയാണോ?

"എടുത്തുചാടുകയോ? അനുമാനങ്ങളിലേക്ക് എടുത്തുചാടുകയോ? ശിവൻ സതിയെ രുക്ഷമായിനോക്കി." ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് നിനക്കറിയുമോ? നാഗന്മാരുടെ രാജ്യത്ത് മാത്രമേ ആ ഔഷധം നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ബ്രഹ്മഗന്മാർക്ക് അതെങ്ങനെ കിട്ടിയെന്ന് നമുക്കറിയാം. അവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. വസുദേവൻമാരുടെ വിശദീകരണമെന്താണ്? ക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി അവർക്ക് നാഗന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നോ?

സതി ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു.

ശിവൻ ജനലിനടുത്തുചെന്ന് നിന്നുകൊണ്ട് വിശ്വനാഥ ക്ഷേത്രത്തിനു നേരെ ഉറുനോക്കി. ഏതോ വിചിത്രമായ കാരണത്താൽ തന്റെ അന്തരാത്മാവ് അതേ ചിന്ത ഏറ്റെടുത്തതായി ശിവനു തോന്നി. ശാന്തനായിരിക്കുക. അനുമാനങ്ങളിലേക്ക് എടുത്തുചാടാതിരിക്കുക.

ശിവൻ തല കുലുക്കി.

"ആ മരുന്ന് എവിടെനിന്ന് ലഭിച്ചുവെന്ന് അങ്ങ് കണ്ടെത്തുമെന്ന് വസുദേവൻമാർ ഊഹിച്ചു കാണുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്." സതി പറഞ്ഞു "വസുദേവൻമാർ ആ മരുന്ന് അങ്ങേയ്ക്ക് നൽകിയതിന് രണ്ട് വിശദീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ തരമുള്ളൂ."

ശിവൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

"ഒന്നുകിൽ അവർ മൂലന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ രോഷം സഹിച്ചാലും അങ്ങയുടെ പുത്രൻ സുരക്ഷിതമായി ജനിക്കേണ്ടത് അതിപ്രധാനമാണെന്ന് അവർ കരുതിക്കാണും."

ശിവന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞു.

"പക്ഷേ, അങ്ങയിൽനിന്ന് ലഭിച്ച അറിവുവെച്ച് അവർ മൂലന്മാരാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല." സതി പറഞ്ഞു. "അപ്പോൾ പിന്നെ നമ്മുടെ മുന്നിൽ ഒരു കാര്യമേയുള്ളൂ. അങ്ങയുടെ മകനെത്തേടുകയും സംഭവിച്ചാൽ അങ്ങ് തകർന്നുപോകുമെന്ന് അതോടെ തിന്മകൊതിയുള്ള അവരുടെ പോരാട്ടത്തെ അത് ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുമെന്ന് അവർ കരുതുന്നു."

ശിവൻ മൗനം പൂണ്ടു.

തന്റെ സ്വകാര്യ അറയിലെ ജനലിനടുത്തിട്സിരുന്ന് ഇരിപ്പിടത്തിൽ നാഗന്മാരുടെ ജനപ്രഭു ഇരുന്ന്. ആഴ്ചയിലൊരു ദിനം വൈകുന്നേരം പഞ്ചവടിയുടെ തെരുവുകളിലൂടെ കടന്നുപോയിരുന്ന ഗായകസംഘത്തിന്റെ പാട് അയാൾക്കു കേൾക്കാൻ സാധിച്ചു. അവർ പാടിയിരുന്ന ദുഃഖഗാനങ്ങൾ വിലക്കുവാൻ റാണി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അവ പരാജയ സ്വഭാവമുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞ് റാണി വെറുപ്പോടെ അതിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. നാഗന്മാരുടെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അഭിജാതരുടെ സഭയായ രാജ്യസഭയിൽ റാണിയുടെ നീക്കം പരാജയപ്പെട്ടു. സഭ ആ പാടുകൾ തുടരുവാൻ അനുമതി നൽകി.

ആ പാട് നാഗന്റേയുള്ളിൽ ശക്തമായ വികാരങ്ങളുണർത്തിവിട്ടുവെങ്കിലും അയാളത് തന്റേയുള്ളിൽത്തന്നെ ഒതുക്കി നിർത്തി.

നീയെന്റെ ലോകമായിരുന്നു. എന്റെ ദൈവം. എന്റെസ്രഷ്ടാവ്, ഞാൻ നിന്നെ തേടിവന്നതല്ല, നീ എന്റെ വിളിക്കുകയായിരുന്നു, എന്നിടും നീയെന്റെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി ഞാൻ നിന്നെആദരിച്ചു, നിന്റെ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിച്ചു, നിന്റെ നിറങ്ങൾകൊണ്ട് ഞാനെന്റെ നിറം പിടിപ്പിച്ചു.

എന്നിടും നീയെന്റെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി നീയെന്റെ വേദനിപ്പിച്ചു; സ്വന്തം കടമകളു മറന്ന്. എന്നിടും, ഞാനൊരു ഭീകരരൂപി പറയു പരഭോ, എനിക്ക്കെന്തു ചെയ്യാൻ... "അസ്വസ്ഥമാകുന്ന പാട്" നാഗന്റേചിന്തകളിലിടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് റാണി പറഞ്ഞു. "നമ്മുടെ ബലഹീനതകളും ആത്മബന്ധങ്ങളും അത് കാണിക്കുന്നു" "ചെറിയമ്മേ" നാഗൻ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു "അങ്ങ് വന്നത് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല."

"നീയെങ്ങനെ അറിയും? ഓക്കാനമുണ്ടാകുന്ന ആ പാട്ടിൽ ഈ ലോകം മുഴുവനും മുങ്ങിയിരിക്കുകയല്ലേ. ഏത് ക്ഷത്രിയാത്മകചിന്തയെയും അത് മുക്കിയിരിക്കുകയാണ്."

"പ്രതികാരം ഒരു ക്ഷത്രിയാത്മക ചിന്തയല്ല മഹാരാണി' നാഗൻ പറഞ്ഞു "ഗായകസംഘം പാടുന്നത് ആഹ്ലാദകരമായ പാട്ടുമല്ല."

റാണി കൈ വീശി "എനിക്ക് വളരെ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം ചർച്ചചെയ്യാനുണ്ട്."

"ശരി ചെറിയമ്മേ."

"റാണി ദീർഘനിശ്വാസമെടുത്തു. "നീ, വസുദേവന്മാരെ കണ്ടുവോ? നാഗൻ കണ്ണുകളിറുക്കി. അതു കണ്ടെത്തുവാൻ റാണിക്ക് ഇത്രയധികം സമയം വേണ്ടിവന്നുവെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ അയാൾക്ക് അതിശയം തോന്നി. 'ഉവ്വ്.

"എന്തിന്? തന്റെ രോഷം മറച്ചുവെക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ റാണി ചോദിച്ചു.

"മഹാരാണി, അവരുടെ സഹായം നമുക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു."

"അവർ ഒരിക്കലും നമ്മെ പിന്തുണയ്ക്കുകയില്ല. അവർ നമ്മുടെ ശത്രുക്കളായിരിക്കണമെന്നില്ല. എന്താൽ അവർ ഒരിക്കലും നമ്മുടെ മിത്രങ്ങളായിരിക്കുകയില്ല."

"ഞാൻ അക്വയർത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമുക്കൊരു പൊതുശത്രുവുണ്ട് എന്താണെന്നിന്ന് തോന്നുന്നത്. അവർ നമ്മുടെ ഭാഗം ചേരുമെന്ന് എനിക്ക്

തോന്നുന്നു."

"അസംബന്ധം! പൗരാണിക ഇതിഹാസത്തിന്റെ ഭ്രാന്തൻമാരായ പ്ലോട്ടിസാഹകരാണ്. കഴുത്തിൽ നീലനിറമുള്ള ഏതോ ഒരു വിദേശി ഈ രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കാനൊന്നും പോകുന്നില്ല."

"പക്ഷേ, ജട കെടിയ താടിയുള്ള മറ്റെരു വിദേശി ഒരിക്കൽ ഈ രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചു. ഇല്ലേ?"

"ഈ ആദിവാസിയെ രൂദ്രഭഗവാനുമായി താരതമ്യം ചെയ്യരുത്. ഈ രാജ്യം ഒരുപക്ഷേ, നശിപ്പിക്കുവാൻ വിധിപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. നമുക്കി ഭാരതം നൽകിയത് വേദനയും സങ്കടവുമാണ്. പിന്നെ നമ്മളെന്തിന് അതിന്റെ കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കണം?"

"അതെന്തോ ആകട്ടെ, അത് നമ്മുടെയടുത്തു രാജ്യമാണ് എന്ന് തുറന്നെ കാണാം."

റാണി രോഷത്തോടെ മുരളി: "നമ്മുടെ ഔഷധം അവർക്കെന്തിനു നൽകി? അതിനുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണം പറയൂ. അതിന്റെ ലഭ്യത കുറവാണെന്ന് നിനക്കറിയാമല്ലോ. വർഷംതോറും ബ്രഹ്മഗർഭം കൊടുക്കാനുള്ള വാർഷികവിഹിതം നമ്മൾ കൊടുക്കണം. ഞാനെന്റെ വാഗ്ദാനം ലംഘിക്കുകയല്ല. ഈ നശിച്ച രാജ്യത്ത് അവർ മാത്രമാണ് മര്യാദക്കാർ. നമ്മളെ കൊല്ലാനാഗ്രഹിക്കാത്തവർ."

"(ബ്രഹ്മഗർഭം കൊടുക്കാനുള്ള വിഹിതത്തെ ഇതൊരിക്കലും ബാധിക്കില്ല മഹാരാണി. വ്യക്തിപരമായി എനിക്ക് ലഭിക്കേണ്ട പങ്ക് ഞാൻ കൊടുത്തത്."

"നീ, എന്തിനാണെന്ന് ചെയ്തു? പൊടുന്നനെ നീയും നീലകണ്ഠനിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയോ?"

"ഞാൻ എന്തു വിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന് ഒരു വിഷയമല്ല, മഹാരാണി. ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾ എന്തുവിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന് വിഷയം."

റാണി നാഗനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി. "അതല്ല യഥാർത്ഥ കാരണം."

"അതാണ്."

"എന്നോട് കള്ളം പറയരുത്!"

നാഗൻ നിശ്ശബ്ദനായി.

"മലിനപ്പെട്ട ആ സ്ത്രീയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് നീ അതു ചെയ്തത്." റാണി പരസ്പരം വിചാരിച്ചു.

നാഗൻ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നെങ്കിലും അവന്റെ സ്വരം ശാന്തമായിരുന്നു. "അല്ല, മഹാരാണി. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ഭവതിയെങ്കിലും അവരെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറയാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്."

"എന്തുകൊണ്ട് പാടില്ല."

"കാരണം, എന്തെങ്കിലും ഭവതിയ്ക്കുമാത്രമേ അതിന്റെ പരമാർത്ഥമറിയുകയുള്ളൂ."

"ചില സമയത്ത് എനിക്ക് തിരിച്ചറിയുന്നെങ്കിൽ എന്ന് എനിക്ക് തോന്നാറുണ്ട്!"

"പക്ഷേ, അതിപ്രായം വൈകിപ്പോയി."

റാണി അടക്കി ചിരിച്ചു. "ദൈവം ഒരാൾക്ക് എല്ലാ സിദ്ധികളും നൽകുകയില്ല എന്ന് സത്യമാണ്. നീ തന്നെയാണ് നിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രു."

ദക്ഷൻ നിലത്ത് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. മുൻകൂടി അറിയിക്കാതെയുള്ള ഭൃഗു

മഹർഷിയുടെ ദേവഗിരി സന്ദർശനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഞെടിപ്പോയിരുന്നു. ഭൃഗു മഹർഷിയെ ദർശിക്കണമെന്ന് ചക്രവർത്തി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു.

കടുത്ത അസന്തുഷ്ടിയോടെ ഭൃഗു ദക്ഷനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി. "നേരിട്ടുള്ള ഒരു കല്പന അങ്ങ് അനുസരിച്ചിട്ടില്ല. മഹാരാജൻ"

തലതാഴ്ത്തിപ്പിടിച്ച് ദക്ഷൻ ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു.

മഹർഷിക്കെങ്ങനെ ഇത് മനസ്സിലായി? സതിയും വീരിണിയും ഞാനും മാതൃമാണ് അത് സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. ഇനി വീരിണി ചാരപ്പണി ചെയ്തതാണോ? സകലരും എനിക്കെതിരെ തിരിയുന്നത് എന്തിനാണ്? എന്തിന് എനിക്കെതിരെ?

ദക്ഷന്റെ ആലോചനകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ഭൃഗു ദക്ഷനെ ഉറ്റുനോക്കി. ദക്ഷൻ ബലഹീനനാണെന്ന് ആ മുന്നിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എന്ന് നൽ നേരിട്ടുള്ള ഒരു കല്പന ധിക്കരിക്കുവാൻ ആ ചക്രവർത്തി ഒരിക്കലും ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിനൊക്കെ പുറമെ, ഭൃഗു യഥാർത്ഥത്തിൽ നിരവധി ഉത്തരവുകളൊന്നും നൽകിയിട്ടില്ല. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ളതിലെല്ലാം തനിക്കിഷ്ടമുള്ളതുപോലെ ചെയ്യാൻ ഭൃഗു ദക്ഷനെ അനുവദിച്ചിരുന്നു.

"താങ്കളെ ചക്രവർത്തിയാക്കാൻ ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് അതിൽ വീണ്ടുവിചാരം വരാൻ അവസരം കൊടുക്കരുത്."

ദക്ഷൻ ഭയന്ന് വിറച്ച് ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു.

ഭൃഗു കുനിഞ്ഞുനിന്ന് ദക്ഷന്റെ മുഖം പിടിച്ഛായർത്തി 'അങ്ങ് അവർക്കു അതിന്റെ സ്ഥലം പറഞ്ഞു കൊടുത്തുവോ, മഹാരാജൻ?

ദക്ഷൻ സൗമ്യമായി പിറുപിറുത്ത് "ഇല്ല, പരഭോ, ഞാൻ ആണയിടാം."

"എന്നോട് കള്ളം പറയരുത്!"

"ഞാൻ ആണയിടുന്നു. പരഭോ."

ഭൃഗു ദക്ഷന്റെ മനോരാജ്യം വായിച്ചെടുത്തു. അദ്ദേഹം സംതൃപ്തനായി.

"താങ്കൾ ഇതാരോടും പറയരുത്. കാര്യം വ്യക്തമായല്ലോ?

ദക്ഷൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു.

"മഹാരാജൻ" ശബ്ദമുയർത്തി ഭൃഗു പറഞ്ഞു "കാര്യം വ്യക്തമായോ?

"ഉവ്വ് പരഭോ" ഭയന്നുപോയ ദക്ഷൻ ഭൃഗുവിന്റെ കാല് പിടിച്ച് പറഞ്ഞു.

ശിവൻ അസിഘ്ടിൽ നിന്ന്. അഞ്ച് ബ്രഹ്മ കല്പങ്ങളിൽ ഒന്നൊഴികെ ബാക്കിയെല്ലാം കല്പങ്ങളുടെയും തിളങ്ങുന്ന കാർവുപായ്കൾ ചുരുക്കി മടക്കിയിരുന്നു. തുറമുഖത്തിനോട് ഏറ്റവും അടുത്ത് നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്ന കല്പലിലെ പരായ നിവർത്തി കെട്ടിയിരുന്നു. അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ആളുകൾ അതിനുനേരെ ആരാധനാപൂർവ്വം നോക്കി.

"അവ കാണാൻ നല്ല ഭംഗിയുണ്ട്." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"നന്ദി, ഭഗവാൻ."

"ഒൻപതുമാസത്തിനുള്ളിൽ നിന്റെ ഗോതൃവർഗ്ഗം ഇതു മുഴുവനും നിർമ്മിച്ചുവെന്ന് എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല."

"ഞങ്ങളുടെ (ബ്രഹ്മാർക്കു എന്തും ചെയ്യാൻ കഴിയും, പരഭോ."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ശിവന്റെ അടുത്തു നിൽക്കുന്ന അതിഥിശിവൻ പറഞ്ഞു. "ദിവോദാസ്, ഈ കല്പങ്ങളുടെ നിങ്ങളുടെ നിനക്കുറപ്പുണ്ടോ? കല്പങ്ങളുടെയെല്ലാം പായ്കുകൾ വിടർന്നു നിലകുന്നു. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ കനത്ത കാർവുണ്ട്."

എന്നിടും കപ്പലിനെ അതൊന്നും ഇളക്കുന്നതുപോലുമില്ല."

രാജാവിന് കപ്പലുകളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ നീക്കത്തെക്കുറിച്ചും യാതൊന്നും അറിയില്ലെന്നത് വ്യക്തം.

"അത് വളരെ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണ്, രാജൻ" ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു.

"പക്ഷേ ഞങ്ങളെക്കൂടാതെ കപ്പൽ നീങ്ങാൻ

ഞങ്ങളാഗ്രഹിക്കാത്തതിനാലാണ് അത് നീങ്ങാത്തത്. കാറ്റിനെതിരെ നിലകുന്ന രീതിയിലാണ് കാറ്റ് പായ്ക്കുകൾ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരധാന കാറ്റ് പായ്ക്ക് തത്ത്വിപരകുന്നത് അങ്ങേയ്ക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലേ?"

അതിഥിഗവൻ തലയാട്.

"അതായത് കാറ്റ് കിടാത്തതുമൂലം ആ പായ്ക്കുകൾ നമ്മളെ നോക്കി ചിരിക്കുകയാണ്."

"ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു." ചിരിക്കുന്നോ?

"പായ്ക്കുകൾ തെറ്റായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടും അവ തത്ത്വിപരകുന്നതുവെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അങ്ങനെയൊന്നുമില്ലാത്ത വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ളത്." ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു.

"ശരി" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "മുൻദിവസത്തിനകം നമ്മൾ ബ്രഹ്മാലോകം പുറപ്പെടുന്നു. ഇതിനുവേണ്ട എല്ലാ തയ്യാറെടുപ്പുകളും നടത്തുക."

സതി തന്റെ അറയുടെ ജനലിനടുത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഗംഗാനദിയിലേക്കു നോക്കി നിലകുകയായിരുന്നു. രാജാ അതിഥിഗവൻ ഒരു കൂടും നൗകകളുടെ അമ്പടിയോടെ ഒരു തോണിയിൽ കിഴക്കേ കരയിലുള്ള കൊടാരത്തിലേക്ക് പോകുന്നത് അവൾ കണ്ടു.

എന്തിനാണ് അദ്ദേഹം ഇടയ്ക്കിടെ അവിടെ പോകുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സ്വന്തം കുടുംബത്തെ മാത്രം അവിടെ കൊണ്ടുപോകുന്നത്?

"സതി, നീയെന്താ ആലോചിക്കുന്നത്?

ശിവൻ അവളുടെ പിന്നിൽ നിലപുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അവനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു "ഞാനിനി കുറച്ചുകാലം നിന്നെ കാണാതിരിക്കേണ്ടേ?

അവൻ അവളുടെ മുഖമുരുത്തിപ്പിടിച്ച് ചുംബനം നല്കിയ ശേഷം പുഞ്ചിരിച്ചു. "അതല്ല നീ ആലോചിച്ചത്."

സതി പതിയെ അവന്റെ നെഞ്ചിൽ തടടി അങ്ങേയ്ക്ക് എന്റെ മനസ്സും വായിക്കാൻ കഴിയുമോ?

"അതിനു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

"വളരെ ഗൗരവമുള്ള ഒന്നുമല്ല ഞാൻ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. എന്തു കൊണ്ടാണ് അതിഥിഗവൻ മഹാരാജൻ ഇടയ്ക്കിടെ കിഴക്കുകൊടാരത്തിൽപോകുന്നത്? തന്റെ കുടുംബത്തെ മാത്രമേ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപോകുന്നുള്ളൂ എന്താണ് അതിലും വിചിത്രം."

"അതെ, ഞാനും അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെന്തോ തക്കതായ കാരണമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. കിഴക്കൻ തീരം അശുഭകരമാണെന്ന് അന്ധവിശ്വാസവും നിലവിലുണ്ട് അല്ലേ?

സതി. 'യാത്ര തീരുമാനമായോ? മുൻദിവസത്തിനകം പുറപ്പെട്ടു ഉണ്ടാകുമോ?

"ഉവ്വ്."

"എന്താ ദിവസത്തേക്കായിരിക്കും യാത്ര പോകുന്നത്?

"എനിക്ക്റിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതൊരു വേണ്ടിവരില്ലെന്നു

പ്രത്യാശിക്കുന്നു."

"എനിക്ക് വരാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ."

"എന്നിരിക്കുക. പക്ഷേ, കാർത്തികേയന്റെ പരായം ഇങ്ങനെയൊരു യാത്രയ്ക്ക് പാകമായിട്ടില്ല."

കാർത്തികേയൻ ഉറങ്ങുന്ന സമയം സമയം നോക്കിനിന്നു. തൊട്ടിലിൽ കൊള്ളാത്തവിധം വേഗത്തിലായിരുന്നു അവന്റെ വളർച്ച. "അവിടുത്തെ അങ്ങനെയൊരിക്കലും ആയിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ആരുമാം പരായമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ, കണ്ടാൽ രണ്ടരവയസ്സിന്റെ വളർച്ചയുണ്ട്."

സമയം ശിവൻ പറഞ്ഞത് അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. "മെലുവാൻ കൂടുതൽ ഉണ്ടെങ്കിലും മധ്യത്തിൽനിന്നാണ് ബാല്യം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നെന്ന് എന്തറിയാൻ പരിശോധനയെടുത്താണു് കൂടികളെ സമയം കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു."

"ഒരുപക്ഷേ ഇത് സോമരസത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമായിരിക്കാം." സമയം പറഞ്ഞു.

"അതിന് സാധ്യതയുണ്ട്. ആദ്യമായി സോമരസം സേവിച്ചപ്പോൾ അവൻ യാതൊരു രോഗവുമില്ലാതിരുന്നത് ആയുർവ്വതിയെ അഭ്യർത്ഥിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്."

"അത് അഭ്യർത്ഥന തന്നെ. അവനൊരു വിശിഷ്ട ബാലനായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അത്"

"അവൻ അഭ്യർത്ഥനയാണ്. ജനിച്ച ആരുമാസത്തിനുള്ളിൽ നടക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിനെ ഞാൻ വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല."

സമയം പുഞ്ചിരിച്ചു. "അവൻ നമ്മുടെ അഭിമാനമായിത്തീരും."

"അക്കാര്യം എനിക്ക് അറിയാം."

സമയം തലയുയർത്തി നോക്കി ശിവനെ ഒരിക്കൽക്കൂടി ചുംബിച്ചു

"നാഗന്മാരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിലേക്കുള്ള ഒരു വഴി കണ്ടെത്തി ഉടൻതന്നെ തിരിച്ചു വരിക."

"തീർച്ചയായും പരാജയപ്പെടും."

കപ്പലിൽ അവയസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെച്ചു. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ മറ്റൊരു തുറമുഖത്ത് അടുക്കുവാൻ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. വേഗത അത്യാവശ്യമായിരുന്നു.

പർവ്വതേശ്വരനെ സ്തംഭിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സൂര്യവംശികളും ചന്ദ്രവംശികളും ചേർന്ന ഒരു സൈനികവ്യൂഹം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. അഞ്ചുകപ്പലുകളിൽ അതിലുമധികം ആളുകളെ കൊണ്ടുപോവുക ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ദ്രോണൻ അതിന്റെ ചുമതല ലഭിച്ചു എന്നതായിരുന്നു സൂര്യവംശികളുടെ അഭിമാനം രക്ഷിച്ച ഒരു കാര്യം.

അസിംഗിന്റെ പടികളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ശിവൻ ആ കപ്പലുകൾ നിരീക്ഷിച്ചു. സൈന്യാധിപൻ എന്ന് നിലയിൽ ദ്രോണൻ തന്റെ പിതാവ് പർവ്വതേശ്വരനോടൊപ്പം ഏറ്റവും മുന്നിലെ കപ്പലിൽ സഞ്ചരിച്ചു. നീലകണ്ഠന്റെ പരധാന സഹചാരികൾ മുഖ്യനായതിൽ, മറ്റുനായകരുടെ ഉള്ളിൽ സുരക്ഷിതമായ മേഖലയിൽ സഞ്ചരിച്ചു. പർവ്വതേശ്വരൻ, ഭഗീരഥൻ, ആനന്ദമയി, ആയുർവ്വതി, നന്തി, വീരഭദ്രൻ എന്നിവരെല്ലാം ആ കപ്പലിന്റെ കൈവരിയിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടു നിന്നു. ആ മുഖ്യനായതിൽ ഉത്തമനായൊരാൾ കണ്ടപ്പോൾ ശിവൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

ആനന്ദമയി നിർബന്ധിച്ഛുകാണും. പർവ്വതേശ്വരനെ ബ്രഹ്മചര്യ പരതിജ്ഞലംഘിപ്പിക്കുന്നതിന് പരേരിപ്പിപ്പിക്കാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്തരീക് കഴിയുമെങ്കിലും അത് ആനന്ദമയിയ്ക്കുമാത്രമായിരിക്കും.

"പരഭോ' ശിവന്റെ ചിന്തകളിൽ കടന്നുകയറി അതിമിശ്രവൻ വിളിച്ഛു.

കാശിരാജാവ് കുമാരിയ്ക്ക് നീലകണ്ഠന്റെ പാദങ്ങൾ തൊടും.

"ആയുഷ്മൻ ഭവ' അതിമിശ്രവിന്റെ ശിരസ്സിൽ പതിയെ തൊടുകൊണ്ട് ശിവൻ അനുഗ്രഹിച്ഛു.

കരംകുപ്പിക്കുകൊണ്ട് അതിമിശ്രവൻ മന്ത്രിച്ഛു. "അങ്ങ് ഉടനെ കാശിയിൽ മടങ്ങിയെത്തണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങയെക്കൂടാതെ ഞങ്ങൾ അനാഥരാണ്."

"അങ്ങേയ്ക്ക് എന്റെ ആവശ്യമില്ല, രാജൻ. യഥാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങേയ്ക്ക് ആരുടെയും ആവശ്യമില്ല. അങ്ങയെ ഏറ്റവുമധികം സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുക; അങ്ങയിൽനിന്നെ."

കാറ്റിന്റെ ശക്തിയിൽ കാലുറക്കാത്തതുമൂലം തന്നോടു ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന കാർത്തികേയന്റെ കൈ പിടിച്ഛു ഇഹനണിഞ്ഞ് കണ്ണുകളുമായി നില്ക്കുന്ന സതിയുടെ നേരെ ശിവൻ നോക്കി.

ശിവന്റെ നേർക്ക് കൈചൂണ്ടി കാർത്തികേയൻ പറഞ്ഞു "ബാ. ബാ."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ഛു കാർത്തികേയനെ എടുത്തു.

"ബാബാ പെട്രെന്റുതന്നെ മടങ്ങിവരും കാർത്തികേയൻ. അതുവരെ നീ അമ്മയെ കഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കണം."

ശിവന്റെ തലമുടിയിൽ പിടിച്ഛുവലിച്ഛു കാർത്തികേയൻ ആവർത്തിച്ഛു "ബാ. ബാ."

കൂടുതൽ വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ ശിവൻ കാർത്തികേയന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ഛു. പിന്നെ കാർത്തികേയനെ ഒക്കത്തുവെച്ഛു മുന്നോട്ടു ചെന്ന് സതിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. ചില സൂര്യവംശി ശീലങ്ങൾ ലംഘിക്കുക ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു. ആളുകൾക്കു മുന്നിൽവെച്ഛു സ്നേഹം പരക്കിപ്പിക്കുന്നതിൽ അപരപുണ്യമായിരുന്ന സതി ശിവനെ പതിയെ പുൽക്കി. ശിവൻ അവളെ വിട്രില. ശിവനോടുള്ള സതിയുടെ പരണയം അവളുടെ സൂര്യവംശി പരിമിതികളെ കീഴടക്കി. അവൾ തലയുയർത്തി ശിവനെ ചുംബിച്ഛു. "വേഗം മടങ്ങി വരിക

"ഞാൻ വരും."

ബ്രഹ്മഗുരു കവാടം

പത്ത്

ചെറിയ തോണിയിൽ അതിവേഗത്തിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞുവന്നു.
 ശിവൻ ആ നുകയെ തന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലൊതുക്കുവാൻ
 കഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴായിരുന്നു കർദ്ദയയായ ആ നദിക്കുമേൽ
 തുഴഞ്ഞുകൊണ്ടുകൂടുകാരന്റെ സമീപമെത്തുവാൻ അവൻ പൊരുതുകയായിരുന്നു
 ബ്രഹ്മസ്പതിയും പൊരുതുകയായിരുന്നു പെട്ടെന്ന് അവന്റെ കണ്ണുകൾ
 അത്ഭുതത്താൽ വിടർന്നു വടംപോലെ ഒരു സാധനം എവിടെ നിന്നോവന്ന്
 കാലിനെചുറ്റി അതിവേഗം അതവനെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ തുടങ്ങി
 'ശിവാ! സഹായിക്കണേ എന്തെ രക്ഷിക്കണേ!
 ശിവൻ ശക്തിയോടെ തുഴഞ്ഞു ബ്രഹ്മസ്പതിയുടെ അടുത്ത് എത്തുവാൻ
 "ഞാൻ വരുന്നു"

പെട്ടെന്ന് നദിയിൽ നിന്നും മൂന്ന് തലയുള്ള വലിയൊരു സർപ്പം പൊന്തി
 വന്നു ബ്രഹ്മസ്പതിയുടെ ശരീരത്തിനുമുറ്റം ഒരു വടം ചുറ്റിക്കയറി അത്
 ബ്രഹ്മസ്പതിയെ ഞെരിച്ചു തകർക്കുകയായിരുന്നു ശിവൻ അത്കണ്ടു,
 സർപ്പമായിരുന്നു ആ വടം

"അയ്യോ!."

ഞെട്ടലോടെ ശിവൻ ഉണർന്നു. അവൻ ചുറ്റും പകുച്ഛ നോക്കി. അവന്റെ
 നെറ്റി കഠിനമായി തുടിക്കുന്നതായിരുന്നു. തൊണ്ടിയിൽ അസഹ്യമായ
 തണുപ്പു തോന്നി. എല്ലാവരും ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഗംഗയിലെ
 ഓളങ്ങൾക്കനുസരിച്ച കപ്പൽ ആടിയപ്പോൾ തന്റെ പാദങ്ങൾ
 ചാഞ്ചാടുന്നതായി അവനു തോന്നി. തന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പിനെ
 സാന്ത്വനപ്പെടുത്തും വിധമുള്ള സൗമ്യമായ ആ കാർഷ്ഠ്യംകുവാനായി
 കപ്പലിന്റെ ജനാലകുരികിലേക്ക് ശിവൻ നടന്നു.

മുഷ്ടി ചുരുട്ടി കപ്പൽച്ചുമരിൽ അമർത്തിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു.
 "ഞാനവനെ പിടിക്കും ബ്രഹ്മസ്പതി, അവനെ ശിക്ഷിക്കും."

ശിവന്റെ അനുചരസംഘം കാശിയിൽനിന്ന് പോന്നിട്ട് രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു.
 നദിയുടെ താഴോട്ടുള്ള ഗതിക്കനുസരിച്ചാണ് അവർ

സഞ്ചരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്തിനാൽ അവർക്ക് മഗധ നഗരം വേഗത്തിൽ പിന്നിടാൻ കഴിഞ്ഞു.

"അടുത്ത മൂന്നാഴ്ചകൊണ്ട് നമ്മൾ ബ്രംഹ നഗരത്തിലെത്തും പരഭോ' പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

മേൽനടികപ്പുറത്ത് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന കാശിയെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്ന ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുനിന്നു. "താങ്കൾ ദിവോദാസുമായി സംസാരിച്ചോ?

"ഉണ്ട്."

"അയാളിപ്പോൾ എവിടെയാണ്?

"കാറ്റിനനുസരിച്ച് പായ കർമ്മിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പാമരത്തിനടുത്ത് നില്പുണ്ട് പരഭോ. സത്യത്തിൽ അയാൾക്കും എത്രയും പെട്ടെന്ന് ബ്രംഹയിലെത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്."

ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരനെ നോക്കി. "ഇല്ല. ഞാനങ്ങനെ കരുതുന്നില്ല. എന്റെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരം തന്റെ കടമ നിർവ്വഹിച്ചശേഷം പെട്ടെന്ന് തന്നെ ഭാര്യയുടെയും കുഞ്ഞിന്റെയും അടുത്ത് മടങ്ങിയെത്തുവാനാണ് അയാളാഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. അയാൾ ശരിക്കും അവരുടെ അസാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്."

"അങ്ങ് സത്യേയും കാർത്തികേയനേയും പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ, പരഭോ."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തലയാട്ടി. അവർ രണ്ടുപേരും ആ കപ്പലിന്റെ കൈവരിയിൽ ചാരിനിന്നുകൊണ്ട് ശാന്തമായിക്കിടക്കുന്ന ഗംഗയെ നോക്കി. ഒരുകൂടം ഡോൾഫിനുകൾ നദിയിൽനിന്ന് വായുവിലേക്ക് കുതിച്ചുപൊങ്ങി, മനോഹരമായി വെള്ളത്തിലേക്കുതന്നെ പതിച്ച് വീണ്ടും വായുവിലേക്ക് ഉയർന്നു ചാടി. അതിമനോഹരമായ ഒരു സ്വരലയംപോലെ അവരുടെ നൃത്ത പ്രകടനം തുടർന്നു. ശിവൻ ആ ഡോൾഫിനുകളെ താല്പര്യത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. അല്പലിലാത്ത ആഹ്ലാദവാൻമാരെപ്പോലെയായിരുന്നു അവ.

"ചഞ്ചലമായ നദിയിൽ അല്പലിലാത്ത മത്സ്യം! കാവ്യാത്മകം അല്ലേ? പർവ്വതേശ്വരൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "അതെ, പരഭോ."

"ചഞ്ചലതയേയും അല്പലിലായ്മയേയും കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഞാനൊരു കാര്യമോർത്തിത്. ആനന്ദമായി എവിടെ?"

"കുമാരി ഉത്തർക്കന്റെ കൂടെയാണെന്നു തോന്നുന്നു പരഭോ, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അയാൾക്കൊപ്പം അവൾ പരിശീലനമുറയിലേക്കു പോകുന്നു. ഒരുപക്ഷേ അവർ മറ്റേതെങ്കിലും നൃത്തച്ചുവടുകൾ പരിശീലിക്കുകയായിരിക്കും."

'ഉം...'

പർവ്വതേശ്വരൻ നദിയിലേക്കുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

'അവൾ നന്നായി നൃത്തം ചെയ്യുന്നുണ്ട്, അല്ലേ? ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"ഉവ്വ്, പരഭോ."

"വാസ്തവത്തിൽ, അസാധാരണമായ മികവോടെ."

"അത് വളരെ ന്യായമായ അഭിപ്രായമായിരിക്കും പരഭോ."

"ഉത്തർക്കന്റെ നടനശേഷിയെക്കുറിച്ച് താങ്കളുടെ അഭിപ്രായമെന്താ?

പർവ്വതേശ്വരൻ ശിവനെ നോക്കിയശേഷം നദിയിലേക്കു നോക്കി.

"ഇനിയും പഠിക്കാനുണ്ട് പരഭോ. പക്ഷേ കുമാരി ആനന്ദമായി അയാളെ നന്നായി അഭ്യസിപ്പിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്."

ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ച തലയാട്ടി. 'അവൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ചയുണ്ട്."

"നീലകണ്ഠനും അനുചരന്മാരും ഒരുമാസം മുൻപ് ബ്രഹ്മഗിരിയിലേക്ക് പോകുന്നതാണ് പരമേശ്വരൻ." നാഗന്മാരുടെ ജനപരമ റാണിയോടു പറഞ്ഞു.

സ്വകാര്യജന്മത്തിൽ ഇരുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു അവർ.

"ഒരിക്കൽക്കൂടി നീ കാര്യങ്ങൾ നന്നായി നിരീക്ഷിക്കുന്നതാണ് എന്ന് കാണുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷം. ചന്ദ്രകേതു രാജാവിന് ഞാനൊരു മുൻനിരയിൽ സന്ദേശമയയ്ക്കാം."

നാഗൻ തലയാട്ടി. കൂടുതലൊന്നും പറയാനായി ഒരുങ്ങിയെങ്കിലും അയാൾ മൗനം പാലിച്ചു. അതിനുപകരം അയാൾ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി. പഞ്ചവടിയിലെ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നാൽ, അങ്ങകലെ ശാന്തമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗോദാവരി നദി കാണാം.

"പിന്നെ? റാണി ചോദിച്ചു.

"കാശിയിലേക്ക് പോകാൻ അങ്ങയുടെ അനുമതി കിട്ടിയാൽ സന്തോഷം."

"എന്തിന്? അവരുമായി വ്യാപാരബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതാണ്? റാണി ചോദിച്ചു.

"അവൾ നീലകണ്ഠനോടൊപ്പം പോയിട്ടില്ല."

റാണിയുടെ സ്വരം കർക്കശമായി.

"ഭയപ്പെടാതെ, മഹാരാണി. ഇതെനിക്ക് വളരെ പരധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്.

"എന്റെ കൗണ്സൽ, എന്തുനേടാമെന്നാണ് നീ പരിശോധിക്കുന്നത്? റാണി ചോദിച്ചു. "ഇതൊരു ബുദ്ധിശൂന്യമായ അനുഭവമാണ്."

"എനിക്ക് ഉത്തരങ്ങൾ വേണം."

"ഉത്തരം കിട്ടിയിട്ട് എന്ത് വ്യക്തമായ ഉത്തരമാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്?

"അതെനിക്ക് സമാധാനം നൽകും."

റാണി നെടുവീർപ്പിട്ടു. "ഈ അനുഭവം നിന്റെ പതനമായിരിക്കും."

"അതെന്തെ പൂർണ്ണനാകും, മഹാരാണി."

"ജനങ്ങളോട് നിനക്കൊരു കടമയുണ്ടെന്ന കാര്യം നീ മറയ്ക്കുന്നു."

"ആദ്യമായി എനിക്ക് എന്തോട് തന്നെയാണ് കടമ, ചെറിയമ്മേ."

റാണി തലകുലുക്കി. "രാജ്യസഭ തീരുമാനമനുസരിച്ച് കാത്തിരിക്കുക.

ബ്രഹ്മഗിരിയിൽ അനുകൂലമായിത്തീർന്നുവെന്ന് പരമേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. പരാജയപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുവാൻ നിന്നെ എനിക്കിവിടെ ആവശ്യമുണ്ട്. അതിനുശേഷം നിനക്ക് പോകാം."

നാഗൻ കൂനിഞ്ഞ് റാണിയുടെ പാദത്തിൽ തൊട്ടു "നന്ദി, ചെറിയമ്മേ."

പക്ഷെ നീ ഒറ്റയ്ക്കുപോവുകയില്ല. നീ സ്വന്തം രക്ഷ നോക്കുകമെന്ന് എനിക്ക് വിശ്വാസമില്ല. ഞാനും നിന്നോടൊപ്പം വരാം."

നാഗൻ സമയമായി പുഞ്ചിരിച്ചു. "നന്ദി."

ശിവന്റെ യാത്രാസംഘത്തിന് ബ്രഹ്മഗിരിയിലെത്തുവാൻ ഒരാഴ്ചയുടെ ദൂരമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. കൃത്യമായ യാത്രാപദ്ധതിയാണ് ആ യാത്രക്കാർ പിന്തുടർന്നിരുന്നത്. ബ്രഹ്മഗിരിയിലെത്തുമ്പോൾ അനുവർത്തിക്കേണ്ട നയതന്ത്ര മര്യാദയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പരിവർത്തനവും ദിവോദാസും അവരെ മുന്നോട്ടുനയിച്ചിരുന്ന നുകയിലെത്തി അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം

ദ്രപകുവിന് നൽകിയിരുന്നു. നീലകണ്ഠഭഗവാൻ ഒരു തരത്തിലും ഒരു ചോരപ്പുഴ ഒഴുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ സുവ്യക്തമാക്കി. ബ്രംഹ അതിർത്തിയിൽ പരവേശിക്കുന്നതിന് മുന്നോടിയായി ആവശ്യമായ എല്ലാ ചർച്ചകളും പൂർത്തിയാക്കാനുള്ള ചുമതല ദിവോദാസിനായിരുന്നു. ബ്രംഹൻമാർ നീലകണ്ഠനെന്ന് ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ഛിരുന്നതിനാൽ നീലകണ്ഠനെ കാണിക്കാതെ അകത്തേക്കു പരവേശിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നിയിരുന്നു. അതൊന്നും ചെയ്യാതെത്തന്നെ അകത്തേക്കു പരവേശിക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്ന് ശ്രമിച്ചുനോക്കുവാൻ പർവ്വതേശ്വരൻ അയാളെ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു.

ദിവോദാസനെ ദ്രപകുവിന്റെ അടുത്താക്കി പർവ്വതേശ്വരൻ മയ്യാഭഗത്ത് കപ്പലിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. ദ്രപകുവും ദിവോദാസും കൂടിയാലോചിച്ച് പതാകപരകടനങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ എന്ന് കരുതിയാണ് പർവ്വതേശ്വരൻ ദിവോദാസിനെ ദ്രപകുവിന്റെ അടുത്താക്കി പോയത്. ബ്രംഹയിലെ അതിർത്തിരക്ഷാഭടന്മാരെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് കാര്യത്തിൽ മഹാദേവഭഗവാന്റെ ഉപദേശമായുവാൻ പർവ്വതേശ്വരൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. തന്റെ സുരക്ഷാഭടന്മാർ താഴ്ന്നു നില്ക്കണമെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അതേസമയം ആ ദൂതയത്തിന്റെ ലാളിത്യം കണക്കിലെടുത്താൽ, ബ്രംഹൻമാർ ആ പഞ്ചനൗക വ്യൂഹത്തെ ഒരു ഭീഷണിയായി കണക്കാക്കുവാനും വഴിയില്ല.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുച്ഛചിന്തകൾ കൊച്ചുനൗക പരധാനകപ്പലിനോടു ചേർത്തുകെട്ടിയപ്പോൾ പർവ്വതേശ്വരൻ കപ്പലിന്റെ പിന്നണിയിലേക്കു കയറി. ആനന്ദമയിയെ അവിടെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒന്നമ്പരന്നു. അവൾ പുറം തിരിഞ്ഞാണ് നിന്നിരുന്നത്. ആറു കത്തികൾ അവളുടെ കൈകളിലുണ്ടായിരുന്നു. ചുമലിലുണ്ടായിരുന്ന സാമ്പ്രദായികരീതിയിലുള്ള ഉന്നം പരീക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള പലക അവിടെ നിന്നും എടുത്തുമാറ്റി പകരം വൈദ്യുതപരീക്ഷണത്തിനുള്ള വലിപ്പം തീരെ കുറഞ്ഞ പലക അവിടെ തൂക്കിയിടുന്നു. ഭഗീരഥനും ഉത്തമനും അല്പം അകലത്ത് നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

ഉത്തമൻ ആനന്ദമയിയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. "കുമാരി ഞാനെന്താണ് പറിപ്പിച്ചതെന്ന് ഓർക്കുക. ഇടവേള പാടില്ല. കത്തികളുടെ അനുസ്മൃത വർഷം."

ആനന്ദമയിയ്ക്ക് ആ പറഞ്ഞത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. "ശരി ഗുരുജി, താങ്ങൾ ആദ്യം പറഞ്ഞപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ കേട്ടു. ഞാൻ ബധിരയല്ല."

"ക്ഷമിക്കണം കുമാരി."

"ഇനി ഒരു ഭഗത്ത് മാറിനില്ക്കൂ."

ഉത്തമൻ ഒരു ഭഗത്തേക്കു മാറിനിന്നു.

പുറകിൽനിന്നിരുന്ന പർവ്വതേശ്വരൻ ആ കാഴ്ച കണ്ട് സ്തബ്ധനായിപ്പോയി. ആനന്ദമയി നിന്നിരുന്നത് പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു പോരാളിയെപ്പോലെ. അല്പം അകത്തിലെപ്പോലുള്ള ഉറപ്പ് നിലകു. വലതുകൈ വലതുഭാഗത്ത് വിശ്രമിച്ചു. ആറുകത്തികൾ പിടിച്ച് ഇടതുകൈ അവളുടെ വലതു ചുമലിനടുത്തായി നിലകൊണ്ടു. അവളുടെ ശ്വാസഗതി നേർത്ത ശാന്തം. പരിപൂർണ്ണം.

പിന്നെ അവൾ വലതുകൈ ഉയർത്തി. മിന്നൽ വേഗത്തിൽ ഇടതുകൈയിലെ ആദ്യത്തെ കത്തി വലിച്ചെടുത്ത് എറിഞ്ഞു. തൊട്ട് പിറകെ രണ്ടാമത്തെ കത്തി എറിഞ്ഞു. ഒന്നിന് പിറകെ മറ്റൊന്ന്.

ആനന്ദമയിയുടെ ചലനങ്ങൾ തീർത്തും കുറുമാറ്റമായിരുന്നതിനാൽ

പർവ്വതേശ്വരൻ ലക്ഷ്യസ്ഥാനം പോലും കണ്ടില്ല. അവളുടെ പർവ്വതത്തിലെ ആരാധനയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹം സന്തോഷമായി ഉത്തരവും ഭഗീരഥനും കരളോടെ മുഴക്കുന്നതേ കേട്ടു. അദ്ദേഹം ആ പലകയ്ക്കുന്നേരെ നോക്കി. എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും കൃത്യമായ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് തന്നെ കൊണ്ടിരുന്നു.

"അതിശയം" പർവ്വതേശ്വരൻ അഭിനന്ദിച്ചു.

വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ ആനന്ദമായി തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"പർവ്വ! താങ്കൾ എപ്പോഴാണ് ഇങ്ങോട്ടെത്തിയത്?

അതിനിടയിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ ആനന്ദമായിട്ടുള്ള അരയിൽ ആരാധിക്കാൻ പറ്റിയ മറ്റൊരു ദൃശ്യം കണ്ടു. ആനന്ദമായിട്ടുള്ള അനാവൃതമായ കാലുകൾ. അല്പലക്ഷ്യം അങ്ങനെ തോന്നിപ്പിടിച്ചു.

അരയ്ക്കെട്ട് ഒരുവശത്തേക്ക് നിർലജ്ജം ചെരിച്ച്, തന്റെ ഭാരം മറ്റൊരു വശത്തേക്ക് മാറ്റി "താങ്കൾക്ക് താല്പര്യമുള്ള വല്ലതും കണ്ടുവോ, പർവ്വ?

ആനന്ദമായിട്ടുള്ള അരയ്ക്കെട്ടിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വാളായ്ക്കുന്നേരെ ചൂണ്ടി പർവ്വതേശ്വരൻ അഭ്യർത്ഥനയോടെ പതിയെ മന്ത്രിച്ചു. "അത് നീളം കൂടിയ ഒരു വാളാണല്ലോ."

ആനന്ദമായിട്ടുള്ള മുഖം മങ്ങി "ഒരു പെണ്ണിനെ എങ്ങനെ നിലക്ക് നിർത്തണമെന്ന് താങ്കൾക്കറിയാം അല്ലേ?

"എന്ത്?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

ആനന്ദമായി വെറുതെ തലയാടി.

"പക്ഷേ അതൊരു നീളം വാളാണ് അല്ലേ? പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "എപ്പോഴാണ് ആ വാൾ വീശുവാൻ അഭ്യസിച്ചത്?"

സാധാരണയായി ഒരു ഭക്തി കൈയിനേക്കാൾ നീളമുള്ള ആ വാൾ വീശുവാനുള്ള കഴിവ് അപൂർവ്വമായ ഒന്നാണ്. ആർജ്ജിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒന്ന്. എന്നാൽ ആ കഴിവ് സിദ്ധിച്ചവർക്കൊക്കെ എതിരാളിയെ അതിവേഗം കീഴ്പെടുത്തുകയോ വധിക്കുകയോ ചെയ്യാനുള്ള അവസരം ഉറപ്പാകും.

ഭഗീരഥനും ഉത്തരവും ഇപ്പോൾ അടുത്തേക്ക് നടന്നുവന്നു.

"ഒരു മാസമായി ഉത്തരവ് കുമാരിയെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് സേനാപതി" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "അതിവേഗം കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു ശിഷ്യയാണിവൾ."

പർവ്വതേശ്വരൻ പുറകിൽ നിന്നിരുന്ന ആനന്ദമായിട്ടുള്ള നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു കൊണ്ട് ചെറുതായൊന്ന് തല കുനിച്ചു. "കുമാരിയുമായൊരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം നടത്തുന്നത് എനിക്ക് ഒരു ബഹുമതിയായിരിക്കും."

ആനന്ദമായി പുറകുകൊടി ഉയർത്തി 'അങ്ങേയ്ക്ക് എന്തോ പോരാടാനാ ഗുഹമുണ്ടെന്ന് എന്തു നേടമാണ് താങ്കളതുവഴി തെളിയിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്?

"ഞാനെന്തെങ്കിലും തെളിയിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല, കുമാരി" ആനന്ദമായിട്ടുള്ള സമരോത്സുകത കണ്ട് അതിശയപൂർവ്വം പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "വേതിയുമായി പോരാടുന്നതും വേതിയുടെ കഴിവുകൾ പരീക്ഷിച്ചറിയാനും എനിക്ക് സന്തോഷകരമായ കാര്യം മാത്രമാണ്."

"എന്റെ കഴിവുകൾ പരീക്ഷിക്കുകയോ? ഞാൻ എന്തിനാണീ യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യസിക്കുന്നതെന്ന് താങ്കൾക്ക് മനസ്സിലായോ? താങ്കൾക്ക് എന്തേക്കാൾ മികവുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാം. താങ്കൾ വെറുതെ സാഹസപ്പെടണമെന്നില്ല.

വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന രോഷം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പർവ്വതേശ്വരൻ വലിയൊരു നെടുവീർപ്പുചെയ്തു. "ദേവി, അതൊന്നുമല്ല ഞാൻ

അതുകൊണ്ട് ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ. ഞാൻ വെറുതെ..."

ആനന്ദമയി അദ്ദേഹത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തി. "കൂർമ്മബുദ്ധിയായ താളംകൾക്ക് ഇടയ്ക്കൊക്കെ വിഡ്ഢിയാകാനും കഴിയും സേനാപതേ. ഞാൻ എന്താണ് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതെന്ന് എനിക്ക് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാം."

ഭഗവാനെ ഇടയ്ക്കു കയറാൻ ശ്രമിച്ചു "ഉം, ഞാൻ പറയുന്നതുകേൾക്കുക. അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല..."

പക്ഷേ, അപ്രോചകനും ആനന്ദമയി തിരിഞ്ഞ് അവിടെ നിന്നും ചവിട്ടിക്കുതിച്ച് പോയിരുന്നു.

ചെഞ്ചായം പൂശിക്കൊണ്ട് സൂര്യൻ അപ്രോചക ഗംഗാനദിക്കുമീതെ ഉദിച്ചുയരുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തന്റെ അറയുടെ ജനലിനടുത്തുനിന്നുകൊണ്ട് സതി താഴെ നദിയിലേക്ക് നോക്കി. സതിയുടെ പിന്നിൽ കാർത്തികേയൻ കൃതികയോടൊപ്പം കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സതി തിരിഞ്ഞുനിന്ന് തോഴിയേയും പുത്രനേയും നോക്കി നിന്നു. അവൾ പുഞ്ചിരിച്ചു.

കൃതിക കാരത്തികേയന് മിക്കുവാറും ഒരു അമ്മയെപ്പോലെയാണ് എന്റെ വളരെ ഭാഗ്യവാനാണ്.

അവൾ വീണ്ടും നദിയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. അവൾ അവിടെ ഒരു ചലനം ശ്രദ്ധിച്ചു. കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ നടക്കുന്നത് കാര്യങ്ങൾ അവൾ കണ്ടു. അവളുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. തന്റെ രഹസ്യ കൊടാരത്തിലേക്ക് അതിഥിഗ്വൻ ചക്രവർത്തി വീണ്ടും പോകുന്നത് അവൾ കണ്ടു. സ്വാഭാവികമായും കാശിയുടെ ശോഭനമായ ഭാവികുവേണ്ടി മറ്റൊരു പൂജയ്ക്കുള്ള യാത്ര. ഇതിലൊന്നോ അസാധാരണതയുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

അനന്തതെ ദിവസം കാശി നഗരം രക്ഷാബന്ധൻ ദിവസമായി ആഘോഷിക്കുകയായിരുന്നു. ആചാര്യർക്കിടയിൽ സഹോദരന്റെ സുരക്ഷ തേടിക്കൊണ്ട് ഓരോ സഹോദരിയും സഹോദരന്റെ കൈയിൽ ഒരു ചരട് കെട്ടിക്കൊടുക്കുന്ന ചടങ്ങ്. മെലുഹയിലും ആ ചടങ്ങ് ആചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്താൽ സ്വദേശിയിൽ ആ ചടങ്ങിനോടനുബന്ധിച്ച് സഹോദരിമാർ സഹോദരന്മാരിൽനിന്ന് സമ്മാനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നതായിരുന്നു. ആകെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വ്യത്യാസം. സഹോദരന്മാർക്ക് അതു നൽകുകയല്ലാതെ വേറെ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിനെന്നാ കാശിയിൽ തന്നെ താമസിച്ചാൽ? മെലുഹയിലാണെങ്കിൽ സ്ത്രീകൾ പരാദേശിക പർവീശ്യാ ഭരണാധിപന്റെ കൈയിൽ രാവി കെട്ടിക്കൊടുക്കും. അവർക്ക് സംരക്ഷണം നൽകേണ്ടത് ആ ഭരണാധിപന്റെ കടമയായിരുന്നു. ഭഗവാൻ രാമൻ സ്ഥാപിച്ച ഒരു സംവിധാനമായിരുന്നു അത്. എന്തുകൊണ്ടാണ് അതിഥിഗ്വരാജൻ ആ പൈതൃകം പിന്തുടരാതെ അതിനു പകരം മറ്റൊരു കൊടാരത്തിലേക്കുപോകുന്നത്? എന്തിനാണ് ശ്രീരാമദേവന്റെ പേരിൽ നിരവധി വസ്തുക്കൾ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നത്? ആ കിഴക്കൻ തീരത്തെ ദുർനിമിത്തങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനുള്ള ചില പൂജകളുടെ ഭാഗമായിരിക്കുമോ അത്? അതോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ഉപഹാരങ്ങളായിരിക്കുമോ?

"വേതി എന്താ ആലോചിക്കുന്നത്?"

സതി ആ ചോദ്യം കേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കൃതിക തന്നെ ഉറുനോക്കി ക്കൊണ്ടു നിലകുന്നതത് അവൾ കണ്ടു. "ഈ കിഴക്കുകുലാഗതനെ കൊടാരത്തിനെ ചൂഴ്ന്നു നിലകുന്ന നിഗൂഢത എന്താണെന്നതിനുള്ള ഉത്തരം എനിക്ക് കണ്ടെത്തണം."

"പക്ഷേ, അവിടേക്ക് ആർക്കും പരവേശനമില്ല. ഭവതികതറിയാമല്ലോ. നിലകണനെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോവാതിരിക്കാൻ രാജാവ് തന്നെ ഒഴികഴിവുകൾ മുന്നോട്ടുവെച്ചു."

"എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ അവിടെ എന്തോ ശരിയല്ലായ്മയുണ്ട്. ഇന്നെന്താണ് കാശിരാജൻ നിരവധി സമ്മാനങ്ങളുമായി അങ്ങോട്ടുപോവുന്നത്?"

"എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, റാണി."

സതി കൃതികയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. "ഞാനവിടേക്ക് പോവുകയാണ്."

കൃതിക സതിയെ ഭയപ്പാടോടെ നോക്കി "അത് സാധിക്കാത്ത കാര്യമാണ്. കൊടാരത്തിന്റെ മുകളിൽ ചുറ്റുപാടും നിരീക്ഷിക്കുന്ന കാവൽക്കാരാണ്. വലിയ മതിലുകളാൽ അത് ചുറ്റുപെട്ടിരിക്കുന്നു. നദിയിലൂടെ വരുന്ന ഏത് തോണിയും അവരുടെ കണ്ണിൽപെടും."

"അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ നദി നീന്തിക്കടക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്."

കൃതിക ഇപ്പോൾ ശരിക്കും അമ്ബരന്നുപോയി. നീന്തിക്കടക്കുവാൻ പറ്റാത്ത വിധം വീതിയേറിയതാണ് ഗംഗാനദി. "എന്റെ ദേവി."

"ആഴ്ചകളായി ഞാനിത് ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. കൃതിക. പലതവണ ഞാനിത് പരിശീലിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നദീമധ്യത്തിൽ ഒരു മണൽത്തീർപ്പുണ്ട്. ഇടയ്ക്കുവെച്ച് ആരും കാണാതെ എനിക്കവിടെ വിശ്വരമിക്കാം."

"പക്ഷേ, ദേവിയെങ്ങനെ കൊടാരത്തിൽ കടക്കും?"

"നമ്മുടെ അറയുടെ പുറംതട്തിൽ നിന്നാൽ എനിക്ക് കൊടാരത്തിന്റെ രൂപഘടനയെക്കുറിച്ച് ഏകദേശചിത്രം അനുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കിഴക്കേ കരയിലെ കൊടാരത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ മാതൃമേ കനത്ത പാറാവുള്ളൂ. മുഖ്യ കൊടാരത്തിൽ കാവൽക്കാർക്ക് കടക്കുവാൻ അനുവാദമില്ല. കൊടാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുറകിലായി വലിയൊരു വെള്ളച്ചാലുണ്ട്. ആർക്കും കണ്ടെത്താനാവാത്ത വിധം, അതിലൂടെ നീന്തി എനിക്ക് അകത്തു കടക്കുവാൻ സാധിക്കും."

"എന്നാലും..."

"ഞാൻ പോവുന്നു. കാർത്തികേയനെ ശ്രദ്ധിക്കണം. എല്ലാം ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെ നന്നായി ഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ രാത്രികുമ്പ്പേ ഞാൻ മടങ്ങിയെത്തും."

ഗംഗയുടെ അവസാനത്തെ സർപ്പിളമായ വളവും കഴിഞ്ഞ് ആ കപ്‌പൽകൂടും എത്തിപ്പെട്ടത് ഐതിഹാസികമായ ബ്രഹ്മയുടെ കവാടത്തിന്റെ അല്പം അകലെയായിരുന്നു.

"പുണ്യ സരോവരമേ' ആശ്ചര്യംകൊണ്ട് ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു.

പ്രശസ്തമായ സാങ്ക്രേതികജ്ഞാനവും മികവും പരകീർത്തികപ്പെട്ട സ്മാരകങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയും ശീലമാക്കിയ മെലുഹൻമാർപോലും സതബ്ധരായി.

പുതിയതായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ഇരുപ് എന്ന് ലോഹത്താൽ നിർമ്മിതമായ ആ കവാടങ്ങൾ മധ്യയാഹ്ന സൗരപരഭയിൽ തിളങ്ങി. നദിക്ക് കുറുകെ പരന്നു നിലകുകയായിരുന്നു ആ കവാടം. ഏകദേശം നൂറു നാഴികയോളം നീണ്ടു കിടന്നിരുന്ന കോട്ട മതിലിനോട് ചേരുന്നിടം വരെ ആ കവാടം നീണ്ടു

ഈ ശക്തി ഏത് മൃഗങ്ങളുടെ കരുത്തിനെക്കാളും അപ്പുറമാണ്. ഒരു ആനയ്ക്കുടർത്തിനെക്കാളും ശക്തിയുണ്ടിതിന്

ശിവൻ ബ്ലംഗ കപ്‌പലിനു നേർക്കു ചൂണ്ടി, കപ്‌പികൾ ദുതഗതിയിൽ ചലിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചങ്ങലകൾ നീട്ടി അത് ആ കപ്‌പലിനെ മുന്‌നോട്ട് വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. തട്‌ടിപ്പുണ്ടായിരുന്ന ചക്രങ്ങൾ അയഞ്ഞുകൊണ്ട് അതിന് അതിനെ അഭ്യുതകരമായ ഗതിവേഗമാർജ്ജിപ്പുകുവാൻ അനുവദിച്ചു.

"ദൈവമേ!" ഭഗീരഥൻ വീണ്ടും മന്‌ത്രിച്ചു. "അതൊന്നു നോക്കൂ!" ഏത് മൃഗത്തിനാണ് ആ കപ്‌പികൾ ഇതരവേഗം ചലിപ്പിക്കാനാവുക?

"അതൊരു യന്‌ത്രമാണ്." ശിവൻ പറഞ്ഞു. "പലതരം മൃഗങ്ങളുടെ ശക്തി സംഭരിച്ചുവെക്കുന്ന ഒരുതരം സംഭരണയന്‌ത്രതെക്കുകുറിപ്പ് ദിവോദാസ് എന്‌നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. മണിക്കൂറുകളോളം ആ ശക്തി സംഭരിച്ചുവെക്കാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം അത് പുറത്തുവിടാനും ശേഷിയുള്ള യന്‌ത്രങ്ങളാണവ."

ഭഗീരഥൻ നെറ്റി ചൂളിച്ചു.

"നോക്കൂ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

ഒരു നീണ്ടുരുണ്ട് ഭീമാകാരൻ പാറക്കഷണം അതിവേഗം താഴേക്കു വരുന്നതുണ്ടായിരുന്നു. അതിനടുത്തായി മറ്റൊരു നീണ്ടുരുണ്ട് പാറക്കഷണം ആ കപ്‌പികളാൽ വലിപ്പപ്പെട്ട് വടം ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ യന്‌ത്രത്തിനോട് ചേർത്ത് നുകം വെച്ചുകെട്ടിയ ഇരുപത് കാളകളാണ് അത് വലിച്ചുകൊണ്ട് വടം ചുറ്റിയിരുന്നത്.

"മണിക്കൂറുകളോളം പണിയെടുത്താണ് ആ കാളകൾ യന്‌ത്രത്തിന് ഊർജ്ജം പകരുന്നത്." ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ആ ഭീമൻ പാറക്കഷണം നിശ്ചിതമായ ഉയരത്തിൽ പൂട്ടിക്കിടക്കുകയാണ്. ആ തട്‌ നീട്ടിക്കൊടുക്കുകയോ, കപ്‌പലിനെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകയോ ചെയ്യണമെങ്കിൽ അവർ ആ പാറയുടെ പൂട്ട് തുറന്നുവിടും. അത് ഊക്കോടെ താഴേക്ക് പാഞ്ഞുവരും. അതിന്റെ ചാലകശക്തി ആ തട്‌കളെ ചലിപ്പിക്കും.

ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "ലളിതമായ രൂപകല്‌പന. പക്ഷേ, അത്യുജ്ജ്വലം'

ശിവൻ തലകുലുക്കി. പ്‌രവേശനകവാടത്തിലുള്ള ബ്ലംഗ കാര്യാലയത്തിനുനേർക്ക് അവൻ തിരിഞ്ഞു.

ആ കവാടത്തിനടുത്തായി അവരുടെ കപ്‌പലുകൾ നെക്കൂരമിട്ടിരുന്നു. ആ കാര്യാലയത്തിന്റെ ചുമതലയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായി സംസാരിക്കുവാൻ ദിവോദാസ് മുൻപേ താഴേക്കിറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു.

"എന്‌താണ് ഇതരവേഗം മടങ്ങിവരുന്നത്? ഒരു വർഷത്തേക്കാവശ്യമായ മരുന്നുകൾ നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ലേ?

ഉമ എന്‌നുപേരുള്ള സേനോപനായകയുടെ വർത്തമാനത്തിന്റെ രീതി കണ്ട്‌പ്പോൾ ദിവോദാസ് ഞെട്ടിപ്പോയി. കണിശക്കാരിയായിരുന്നുവെങ്കിലും അവൾ ഒരിക്കലും മര്യാദവിട്ട് സംസാരിക്കാറില്ലായിരുന്നു. കവാടത്തിനടുത്ത് അവരെയാണ് നിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് കണ്ട്‌പ്പോൾ ദിവോദാസ് സന്തോഷിച്ചതായിരുന്നു. വർഷങ്ങളായി അവരെ നേരിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും കൂറേക്കാലം മുൻപുതന്നെ അവർ നല്‌ല സുഹൃത്ത്‌കളായിരുന്നു. ബ്ലംഗയിലേക്കു പ്‌രവേശിക്കുവാനുള്ള അനുമതി ലഭിക്കുവാനായി ആ സുഹൃദ്‌ ഉപയോഗിക്കാമെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു.

"എന്‌താ പ്‌രശ്നം, ഉമാ?" ദിവോദാസ് ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ സേനോപനായക ഉമ. ഞാനിപ്പോൾ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിലാണ്."

"ക്ഷമിക്കണം, ഉപനായകേ. യാതൊരുതരത്തിലുള്ള അനാദരവും ഞാനതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല."

"തൃപ്തികരമായ വിശദീകരണം നൽകിയില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളെ തിരിച്ചുപോകാൻ അനുവദിക്കാനാവില്ല."

"എന്റെ രാജ്യത്ത് പരവേശിക്കുവാൻ ഞാനെന്തെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള വിശദീകരണം നൽകേണ്ടതുണ്ടോ?"

"ഇപ്പോളിൽ നിങ്ങളുടെ രാജ്യമല്ല. നിങ്ങളീ രാജ്യം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതല്ലേ. കാശിയാണ് ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ നാട്. അങ്ങോട്ട് മടങ്ങിപ്പോകൂ."

"സേനോപനായകേ, എനിക്ക് വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാം. ബ്രംഗയിൽവെച്ച് എന്റെ കുഞ്ഞ് നേരിട്ട അപകടസന്ധിയെക്കുറിച്ച് വേതിക്കറിയാമല്ലോ."

"ബ്രംഗയിലുള്ള മറാർക്കും ഇതൊന്നും ബാധകമല്ലെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്? ഞങ്ങളാരും ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്? എന്നിടും ഞങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ ജീവിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ തീരുമാനത്തിന്റെ പരിണതഫലം അനുഭവിക്കുന്നു."

അവരുടെ വർത്തമാനം എവിടെയും എത്തുകയില്ലെന്ന് ദിവോദാസനു മനസ്സിലായി. "ദേശീയപ്രധാന്യമുള്ള ഒരു കാര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എനിക്ക് രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കണമെന്നുണ്ട്."

ഉമ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി. "ശരിയോ? കാശിയുമായി രാജാവിനെത്തോ പരധാനപ്പെട്ട വാണിജ്യ ഇടപാടുകളുണ്ടെന്ന് ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നു. ശരിയല്ലേ?"

ദിവോദാസ് വലിയൊരു നെടുവീർപ്പിട്തു. "സേനോപനായക ഉമ, രാജാവിനെ നേരിൽ കാണേണ്ടത് അതിപ്രധാനമാണ്. നിങ്ങൾ എന്തെ വിശ്വസിക്കണം."

"നിങ്ങളുടെ നൗകകളിലൊന്നിൽ നാഗറാണിയില്ലാത്തതിടത്തോളം, നിങ്ങളെ കടത്തിവിടാൻ തക്ക പരധാനപ്പെട്ട കാര്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല."

"നാഗന്മാരുടെ റാണിയേക്കാൾ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെയാണ് ഞാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നത്."

"ദിവോദാസ്, കാശിയിലെ താമസം താളുകളുടെ നർമ്മബോധം ശരിയോ വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്." ഉമ പരിഹസിച്ചു. "നിങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോയി മറ്റെവിടെയെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ആ ദിവ്യതേജസ്സ് പരദേശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക."

കാശിയുടെ പേരിനോട് ചേർത്ത് ഉമ നടത്തിയ ദ്വയാർത്ഥപ്രയോഗം കേൾപ്പോൾ താനിപ്പോൾ കാണുന്നത് വല്ലാതെ മാറിയ ഉമയെന്നെന്ന് ദേവദാസിന് ബോധ്യം വന്നു. വിശദീകരണങ്ങളൊന്നും കേൾക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവിധം ക്രോധവും പാരുഷ്യവും നിറഞ്ഞ ഉമ. അയാൾക്ക് വേറെ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. നിലകണ്ഠനെ കൊണ്ടുവരികയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഉമ ആ ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അയാൾക്കറിയാം.

"നാഗന്മാരുടെ മഹാരാണിയേക്കാൾ പരധാനപ്പെട്ട ഒരാളേയും കൊണ്ട് ഞാനിപ്പോൾ മടങ്ങിവരാം" എന്നു പറഞ്ഞ് ദിവോദാസ് മടങ്ങിപ്പോകാൻ തിരിഞ്ഞു.

ബ്രംഗ കാര്യാലയത്തിനുമുന്നിലായി ആ ചെറിയ ഒറ്റപ്പായ നൗക അടുത്തു.

ദിവോദാസ് ആണ് അതിൽനിന്ന് ആദ്യം ഇറങ്ങിയത്. അയാൾക്കു പിന്നാലെ ശിവൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ഭഗീരഥൻ, ദ്രപകു. പൂർവ്വാകൻ എന്ന് വരും ഇറങ്ങി.

കാര്യാലയത്തിനു പുറത്തുനിന്നിരുന്ന ഉമ നിശ്വാസമയച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു "നിങ്ങളിനിയും വിടാൻ തയ്യാറിലെ അല്ലേ?

"സേനോപനായക ഉമാ, ഇത് വളരെ പര്യാപ്തപ്പെട്ട കാര്യാലയമാണ് ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു.

ഉമ ഭഗീരഥനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. "ഇയാളാണോ താൻ പറഞ്ഞ ആൾ?" അയോധ്യയുടെ രാജകുമാരനുവേണ്ടി ഞാൻ നിയമം ലംഘിക്കണമെന്നാണോ താൻ പറയുന്നത്?

"ഇദ്ദേഹം സ്വദീപിന്റെ രാജകുമാരനാണ്, സേനോപനായകേ. അത് മറക്കരുത്. നമ്മൾ അയോധ്യയ്ക്ക് കപ്തം കൊടുക്കാറുണ്ട്."

"അയോധ്യയോടാണോ നിങ്ങളൾക്കിപ്പോൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ? ഇനി എന്തെങ്കിലും തവണ നിങ്ങളൾ സ്വരംഗയെ ഉപേക്ഷിക്കും?"

"സേനോപനായകേ, അയോധ്യയുടെ പേരിൽ ഞങ്ങളെ കടന്നുപോകാനുവദിക്കണമെന്ന് ബഹുമാനപൂർവ്വം ഞാൻ നിങ്ങളോടഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ്" തന്റെ ക്ഷോഭം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പാടുപെട്ടുകൊണ്ട് ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. നീലകണ്ഠൻ രക്തചൊരിച്ചിലിനാഗ്നികുന്തിലിളെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

"ഞങ്ങളുടെ അശ്വമേധ ഉടമ്പടി വളരെ വ്യക്തതയുള്ളതായിരുന്നു. കുമാരൻ. വർഷന്തോറും ഞങ്ങൾ നിങ്ങളൾക്ക് കപ്തം കൊടുത്തുകൊണ്ടിട്ടു. അയോധ്യ ഒരിക്കലും സ്വരംഗയിലേക്കു കടന്നു കയറ്റാറില്ല. ഉടമ്പടിയിലെ ഞങ്ങളുടെ ഭാഗം ഞങ്ങൾ ശരിയായി പാലിക്കുന്നുണ്ട്. ഉടമ്പടിയിലെ നിങ്ങളുടെ ഭാഗം പാലിക്കുന്നതിലേക്കായി നിങ്ങളെ സഹായിക്കുവാനാണ് എനിക്ക് ഉത്തരവ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്."

ശിവൻ ഒരടി മുന്നോട്ടു കടന്നു ചെന്നു. "ഞാൻ..."

ഉമ ക്ഷമയുടെ നെല്ല്പിപ്പടിയിലെത്തിയിരുന്നു. അവൾ മുന്നോട്ടുവന്ന ശിവനെ തളിമാറ്റി "ഇവിടന്ന് കടന്നുപോ."

"ഉമാ!" ദിവോദാസ് വാൾ ഊരി.

ഭഗീരഥനും പർവ്വതേശ്വരനും ദ്രപകുവും പൂർവ്വാകനും തൽക്ഷണം അവരവരുടെ വാളുകൾ ഊരി.

"ഈ ദൈവനിന്ദക്ക് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തെ ഒന്നാകെ കൊന്നു കളയും. '(ദ്രപകു ആണയിട്ടു.

"വരട്ടെ' കൈകൾ നിവർത്തി വിരിച്ചുപിടിച്ച് ശിവൻ തന്റെ ആളുകളെ തടഞ്ഞു.

ശിവൻ ഉമയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. അവൾ നടക്കുതോടെ അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. ചൂടുപകരുവാനായി അവൻ ദേഹത്ത് പുതച്ചിരുന്ന അംഗവസ്ത്രം അഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നതിനാൽ നീലകണ്ഠം എന്ന് മാഹാത്മ്യം അനാവൃതമായി. ഉമയുടെ ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന സ്വരംഗൻ ഭടന്മാർ തൽക്ഷണം ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം മുട്ടുകുത്തി തലകുനിച്ച് വണങ്ങിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അവരുടെ കണ്ണിൽനിന്ന് കണ്ണീർധാരയായി ഒഴുകി. സ്തബ്ധയായ ഉമ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു.

ശിവൻ മുരടനാക്കി. "സേനോപനായക ഉമാ, എനിക്ക് ഇതുവഴി കടന്നു പോകേണ്ട അത്യാവശ്യമുണ്ട്. എനിക്ക് താങ്കളുടെ സഹകരണം അഭ്യർത്ഥിക്കാമോ?

ഉമയുടെ മുഖം കടുംചുവപ്പുനിറമാർന്നു. "താങ്കൾ ഇതുവരെ ഏത് നരകത്തിലായിരുന്നു?

ശിവന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി.

നിറകണ്ണുകളോടെ മുന്നോട്ടു കുനിഞ്ഞ ഉമ ശിവന്റെ ഉറപ്പു നെഞ്ചിൽ തന്റെ ചെറുമുഷ്ടികൾ കൊണ്ട് ഇടിപ്പിച്ചു. "താങ്ക്സ് ഇത്രകാലം എവിടെയായിരുന്നു? ഞങ്ങൾ ഇത്രകാലവും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു! ദുരിതങ്ങളനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ! താങ്ക്സ് ഏത് നരകത്തിലായിരുന്നു പ്ലേസ്."

ശിവൻ ഉമയെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അവൾ ശിവന്റെ കാലിൽ പിടിച്ച് വീണുകൊണ്ട് കരയാൻ തുടങ്ങി. "ഇത്രകാലം നീയെവിടെയായിരുന്നു."

പരിഭ്രമിച്ചുപോയ ദിവോദാസ് ആ അതിർത്തിയിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന മറ്റൊരു ബ്രഹ്മ സുഹൃത്തിന്റെ അടുത്ത് ചെന്നു. അയാൾ മന്ത്രിച്ചു "കഴിഞ്ഞ മാസമാണ് ഉപനായക ഉമയുടെ ഒരേയൊരു കുഞ്ഞ് മഹാമാരിമൂലം മരിച്ചത്. നിരവധി വർഷത്തെ പര്യത്നത്തിനുശേഷമാണ് ഉമയ്ക്കും ഭർത്താവിനും ഒരു കുഞ്ഞിനെ ലഭിച്ചത്. അവരൊക്കെ തകർന്നിരിക്കുകയാണ്."

ഉമയുടെ സങ്കടം മനസ്സിലാക്കിയ ദിവോദാസ് അവളെ സഹതാപത്തോടെ നോക്കി. തന്റെ കുഞ്ഞിനെ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ആലോചിക്കുവാൻ പോലും അയാൾക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല.

ആ സംഭാഷണം മുഴുവൻ കേട്ട ശിവൻ നിലത്ത് ചമം പടിഞ്ഞിരുന്നു. ഉമയ്ക്ക് ശക്തി പകരുവാനെന്ന മട്ടിൽ ശിവൻ അവളെ ആശ്ലേഷിച്ചു.

"താങ്ക്സ് അല്പം കൂടി നേരത്തെ വരാതിരുന്നതെന്തേ? ആശ്വസിപ്പിക്കാനാവാത്തവിധം ഉമ കരഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു.

കിഴക്കേ കൊട്കാരത്തിന്റെ നിഗൂഢത

പതിനൊന്ന്

ഗംഗയുടെ മധ്യത്തിലുള്ള മണൽതിടയിൽ വിശ്വരമിക്കുകയായിരുന്നു സതി. കിഴക്കേ കൊട്കാരത്തിലുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാതിരിക്കുവാനായി അവൾ മണൽതിടയിൽ പതിഞ്ഞുകിടന്നു. തവിട്ടു നിറത്തിലുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ ശരിക്കുമൊരു പർവ്വതവേഷത്തിന്റെ ഫലം ചെയ്തു.

തളർന്നുപോയ പേശികൾക്ക് നവോന്മേഷം നൽകുന്നതിനായി അവൾ അവിടെക്കിടന്ന് തന്റെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ക്രമീകരിച്ചു. പുറകിലേക്ക് കൈകുത്തിയിട്ട് തന്റെ വാളും പരിചയും പുറകിൽ തന്നെയുണ്ടെന്ന് അവൾ ഉറപ്പുവരുത്തി. അവളുടെ പുറകിൽ അത് സുരക്ഷിതമായി ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഗംഗാനദിയിൽവെച്ച് അതവളുടെ ദേഹത്തുനിന്ന് ഊർന്നുപോയാൽ കൊട്കാരത്തിൽ പരവേശിക്കുമ്പോൾ വേണ്ടിവന്നാൽ പരതിരോധികാൻ അവളുടെ പക്കൽ യാതൊന്നുമുണ്ടാവില്ല.

ഒരു വശത്തേക്കു കൈ എത്തിച്ച് അവളൊരു മടിശ്ശീല പുറത്തെടുത്തു. അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്ന പഴങ്ങൾ അവൾ വേഗത്തിൽ തിന്നുതീർത്തു. അത് തീർന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളാ മടിശ്ശീല അരയിൽ തിരുകി. പിന്നെ വീണ്ടും ഗംഗാനദിയിലേക്കിറങ്ങി.

അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഗംഗയുടെ കിഴക്കേ കരയിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുകയറി. പാറാവുകാർ കാവൽനിലകുന്ന കൊട്കാരത്തിൽനിന്ന് അകലെ രാജാവിന്റെ നുകകൾ നെക്കുരമിടാറുള്ള കടവിനടുത്തായി പുറമേക്ക് അഭയശയമായ ഒരു തോട് ഉണ്ടായിരുന്നു. കാശിയിലോ ഗംഗയിലോ നിന്നാൽ ആ തോട് കാണുക അസാധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ സതി താമസിച്ച്ചിരുന്ന കാശിയിലെ ഏറ്റവും ഉയരമേറിയ സുധങ്ങളിലൊന്നായ ആ കൊട്കാരത്തിനുമുകളിൽ നിലകുമ്പോൾ അവൾക്കാ തോട് കാണാൻ സാധിച്ചിരുന്നു.

പാലിലപ്പടർപ്പുകൾക്കിടയിലൂടെ, അതിനു പിന്നിലായി ആ തോട് ഉണ്ടെന്ന് വിശ്വാസത്തോടെ, അവൾ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി.

അവൾ ശബ്ദമുണ്ടാകാതെ ആ തോടിലേക്ക് തെന്നിയിറങ്ങി. കൈകൊണ്ട് ശക്തമായി തുഴഞ്ഞ് കൊട്കാരത്തിനുമേൽ നിന്നു. അതിശയിപ്പിക്കുന്നവിധം സ്വപ്നമായിരുന്നു ആ തോട്. ഒരുപക്ഷേ, ആ കൊട്കാരത്തിൽ ഏറെ ആളുകൾ താമസമില്ലായിരിക്കാം. ആ കൊട്കാരമതിലിനോടു ചേരുമ്പോൾ ആ ചാൽ ഭൂമിയിലേക്ക് അപരതയക്ഷമായി. സതി ആ വെള്ളത്തിലേക്ക് മുങ്ങാംകുഴിയിട്ടു. ആ കൊട്കാരകെട്ടിടത്തിനടുത്ത് ആ ചാലിന്റെ വായ്ക്ക് ഇരുപഴികളുറപ്പിച്ചു

സംരക്ഷിച്ഛിരുന്നൂ. തന്റെ എളിയിലുണ്ടായിരുന്ന സഞ്ചിയിൽനിന്ന് ഇരുമ്പുമുറിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള അരമെടുത്ത് അവളാ ഇരുമ്പഴികൾ അറുത്തുമുറിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ശ്വാസംകിട്താവുമ്പോൾ മാതാ അവൾ ജലോപരിതലത്തിൽ പരയ്ക്കപ്പെട്ടു. വീണ്ടും വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി അവളാ തുരുമ്പെടുത്ത്, പഴക്കം ചെന്ന ഇരുമ്പഴികൾ അറുത്തുമാറ്റുന്ന പരവൃത്തി തുടർന്നു. അഞ്ച് തവണ ശ്വാസമെടുക്കാനായി ജലോപരിതലത്തിൽ പരയ്ക്കപ്പെട്ട സതി അതിനിടയ്ക്ക് തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന അരം കൊണ്ട് ഇരുമ്പഴികൾ മുറിച്ച് മാറ്റിയിരുന്നു. അകത്തേക്ക് നുണ്ഡിറങ്ങുവാൻ മതിയായ ഇടം അതിലൂടെ അവൾക്കു ലഭിച്ചു.

കൊടാരത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ മതിൽക്കെട്ടിനടുത്ത് പരയ്ക്കപ്പെട്ട സതി ചെന്നു കയറിയത് അത്യാകർഷകമായ ഒരു ഉദ്യാനത്തിലാണ്. ആ പരദേശം തീർത്തും വിജനമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ഈ ഭാഗത്തുകൂടെ ഒരു കടന്നുകയറ്കാണാൻ അവർ പരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. നല്ല പതുപതുത്ത തഴച്ചുവളരുന്ന പുല്ല്കൊണ്ട് സമൃദ്ധമായിരുന്നു ആ ഭൂതലം. പൂക്കളും മരങ്ങളും യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാത്ത വിധം, വന്യമായി തിങ്ങി വളർന്നു. ചിത്രോപമസുന്ദരം, പരകൃതിദത്തം.

ഉണങ്ങിയ ചുളളിക്കമ്പുകളിൽ ചവിട്ടാതിരിക്കാൻ പരയ്ക്കേ ശ്രദ്ധിച്ച സതി ആ ഉദ്യാനത്തിലൂടെ തിടുക്കപ്പെട്ടു നടന്നു. പാർശ്വഭാഗത്തുള്ള ഒരു പരവേശനദ്വാരത്തിലെത്തിയ അവൾ അതിലൂടെ അകത്തുകടന്നു.

ആ കൊടാരത്തിന്റെ ഭീഷണത അവളെ പതുക്കെ ഗ്രസിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവിടെ യാതൊരു ശബ്ദവുമില്ലായിരുന്നു. ഭൂതന്മാരുടെ യാതൊരു അനക്കങ്ങളുമില്ലായിരുന്നു. രാജകുടുംബത്തിലെ ആരുടെയും ആഹ്ലാദസ്വരങ്ങളൊന്നും അവിടെ കേൾക്കാനില്ലായിരുന്നു. ഉദ്യാനത്തിൽ പക്ഷികളുടെ ശബ്ദമില്ല. യാതൊന്നുമില്ല. ശൂന്യതയിലേക്കു പരവേശിച്ഛതുപോലെയാണവൾക്ക് തോന്നിയത്.

ഇടനാഴികളിലൂടെ അവൾ തിടുക്കപ്പെട്ടു നടന്നു. തന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തുവാനോ, വെല്ലുവിളിക്കാനോ, ആരും ഇല്ലാത്തത് അവൾക്ക് ആശ്വാസമേകി ആഡംബരപൂർണ്ണമായ, ആരും ഒരിക്കൽപോലും താമസിച്ഛിടിലില്ലെന്ന് തോന്നിക്കുന്നവിധത്തിലുള്ള ആ കൊടാരത്തിലൂടെ അവൾ നടന്നു.

പൊടുന്നനെ പതിഞ്ഞ പൊടിച്ചിരിയുടെ ശബ്ദം അവൾ കേട്ടു. ആ ദിശയിലേക്ക് അവൾ നിരങ്ങി നീങ്ങി.

ആ ഇടനാഴി അവസാനിച്ഛത് പരധാന അങ്കണത്തിലായിരുന്നു. സതി ഒരു തൂണിനു പുറകിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു. അങ്കണത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന സിംഹാസനത്തിൽ അതിഥിഗ്വ രാജൻ ഉപവിഷ്ടനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപം പത്നിയും മകനും നില്പുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ പൗരാണിക ഭാവമുള്ള മൂന്ന് ദാസിമാർ അവർക്ക് സമീപം നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുമുൻപ് സതി അവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൂജാസാധനങ്ങൾ വെക്കാനുള്ള തളികയും അവർ പിടിച്ചിരുന്നു. രാവി കെട്ടുന്ന ചടങ്ങിനാവശ്യമായ രക്ഷാബന്ധൻ ചരട് അടക്കമുള്ള സാധനങ്ങൾ ആ തളികയിലുണ്ടായിരുന്നു.

എന്തിനാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെവെച്ച് രാവി കെട്ടുന്നത്?

അപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ മുന്നിലേക്ക് കടന്നുവന്നു.

ഭീതിമൂലം സതിയുടെ ശ്വാസം നിലച്ചു.

അഞ്ചു കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്ന മുഴുവൻ നാവികരും ആ തുറമുഖത്തും കപ്പലിന്റെ ദക്ഷിണപാർശ്വത്തിലുമായി തിങ്ങിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അടുത്തുതന്നെ ആ പരകിയ വീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. ബ്രംഗയിലെ കവാടങ്ങൾ ശിവന്റെ അനുചരവൃന്ദത്തെ സന്തോഷപരമാക്കിയിരുന്നു. ഇരുപതുതട്ടുകൾ അതി ശക്തിയോടെ തങ്ങളുടെ കപ്പലിനടുത്തേക്ക് പാഞ്ഞുവരുന്നത് അവർ കണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ ആ കൊളുത്തുകൾ ചങ്ങലയുമായി കോർത്തു. ബന്ധപ്പെട്ട കപ്പൽ മേധാവികളിൽനിന്നും മുന്നോട്ടു നീങ്ങുവാനുള്ള ആജ്ഞ ലഭിച്ചയുടൻ ബ്രംഗന്മാർ ആ കപ്പൽ വ്യൂഹത്തെ വലിച്ചു നീക്കാനാരംഭിച്ചു.

പ്രവേശനകവാടത്തിലെ കാർയാലയത്തിനുമുന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ശിവൻ ഏറ്റവും പുറകിൽ നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രവേശനകവാടത്തിലെ യന്ത്രങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഭാഗഭാക്കല്ലാത്ത ബ്രംഗന്മാരെല്ലാം നിലകണ്ഠൻ പ്രണാമമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മുട്ടുകുത്തി നിന്നു. പക്ഷേ, ഗർഭസ്ഥശിശുവിനെപ്പോലെ ചുമരിൽ ചാരി ഒടിഞ്ഞു തൂങ്ങി തകർന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയിലായിരുന്നു. ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ. അവൾ അപ്രോഴും കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശിവന്റെ കണ്ണും നിറഞ്ഞിരുന്നു. വിധി തന്റെ മകളെ ചതിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഉമ വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്ന് ശിവൻ മനസ്സിലായി. നിലകണ്ഠൻ ഒരു മാസം മുൻപ് വന്നിരുന്നെങ്കിൽ, തന്റെ കുഞ്ഞ് ഇപ്പോഴും ജീവനോടെ ഇരിക്കുമായിരുന്നുവെന്ന് അവൾ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ നിലകണ്ഠനുപോലും അക്കാലത്തിൽ ഉറപ്പില്ലായിരുന്നു.

എനിക്കെന്ത് ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നു?

അവൻ ഉമയെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ട് നിന്നു.

പരിശുദ്ധ സരോവരമേ എനിക്ക് കരുതേകൂടാ എന്നിഹാമാരിയുമായി പോരാടാം.

കരയിലുണ്ടായിരുന്ന ജോലിക്കാർക്ക് നിർദ്ദേശം ലഭിച്ചു. ഊർജ്ജം സംഭരിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ അവർ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. കപ്പലുകൾ തിരിയാൻ തുടങ്ങി. കപ്പലുകൾ അതിവേഗം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

ഉമയുടെ രൂപം അതിവേഗം മറയുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു "ഞാൻ വേദിക്കുന്നു."

സതി അന്ധാളിച്ചുപോയി. കാശി രാജാവിനോടൊപ്പം ഒരു നാഗസ്ത്രീ. ഒരു ശരീരത്തിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ, വാസ്തവത്തിൽ അതായിരുന്നു ആ നാഗസ്ത്രീ. നെഞ്ചിന് താഴോട്ട് ഒരൊറ്റ ശരീരം. പക്ഷേ രണ്ടുജോടി ചുമലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. നെഞ്ചിൽ വെച്ചായിരുന്നു അവ സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഓരോ വശത്തും ഓരോ കൈ തൂങ്ങിക്കിടന്നു. ആ നാഗസ്ത്രീക്ക് രണ്ടു ശിരസ്സുകളുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ശരീരം രണ്ടു കൈകൾ, നാലു ചുമലുകൾ, രണ്ടു തലകൾ. ശരീരമേ ദേവ്. എന്തൊരു നീച ജന്മമാണിത്?

ആ ശിരസ്സുകളോരോന്നും ആ പൊതുശരീരത്തിൽ നിയന്ത്രണം സ്ഥാപിക്കുവാനായി പോരാടിപ്പോകാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്ന് സതിക്ക് ഉടൻ മനസ്സിലായി. ഒരേയൊരു വിധേയത്വമുള്ളതായിരുന്നു. അതിന് മുന്നോട്ടുവന്ന് രാജാവിന്റെ നീടിപ്പിടിപ്പിച്ച കൈയിൽ രാവി കെട്ടിക്കൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതേ സമയം വികൃതിയും ചാപല്യവുമാർന്ന മറ്റെ

ശിരസ്സ് തന്റെ സഹോദരനെ കളിപ്പിപ്പിക്കാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിനാൽ പിന്നോടടു വലിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"മായാ' അതിമിഗ്വൻ വിളിച്ചു. "കളി മതിയാകൂ. എന്നിക്ക് എന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ രാവി കെട്ടിത്താ."

വികൃതിയുള്ള മുഖം ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ സഹോദരന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിയാക്കി ശരീരത്തിന് മുന്നോടടു പോവാൻ അനുമതി നൽകി. അതിമിഗ്വൻ അഭിമാനത്തോടെ രാവി തന്റെ പത്നിக்கும் മകനും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പിന്നെ പരിചാരകരുടെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന തളികയിൽനിന്ന് മധുരപലഹാരങ്ങളെടുത്ത് തന്റെ സഹോദരിയ്ക്കു നൽകി. പരിചാരിക ഒരു വാളുമായി വന്നു. അതിമിഗ്വൻ കൂസ്യതിക്കാരിയായ സഹോദരിയെന്നോക്കി. അദ്ദേഹം ആ വാൾ അവൾക്കു നൽകി. "നന്നായി പരിശീലിക്കുക. നിനക്ക് നല്ല പുരോഗതിയുണ്ട്."

പരിചാരിക അടുത്തതായി ഒരു വീണ കൊണ്ടുവന്നു. അതിമിഗ്വൻ ആ തന്ത്രി വാദ്യോപകരണം വാങ്ങി മറ്റേ സഹോദരിയ്ക്കു നൽകി. "നീ ഈ ഉപകരണം മീടുന്നതു കേൾക്കാൻ എനിക്ക് അർപ്പിക്കട്ടെ."

ഏത് സമ്മാനമാണ് പിടിക്കേണ്ടതെന്ന് ധർമ്മസങ്കടത്തിലായിരുന്നു ആ കൈകൾ.

"പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരിമാരേ, ഈ സമ്മാനങ്ങളുടെ പേരിൽ നിങ്ങളൾ കലഹിക്കരുത്. ബുദ്ധിപൂർവ്വം നിങ്ങളുവ പങ്കിടണമെന്നാണ് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്."

ആ സമയത്താണ് സതി പരിചാരികമാരിലൊരുത്തിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുക. അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു.

സതി ഉടൻതന്നെ വാൾ വലിച്ചു. മായയും അതുതന്നെ ചെയ്തു. എന്ന് അത് ആ രണ്ടു ശിരസ്സുകളും ഒരു സമവായത്തിലെത്തിയില്ല. അവൾ സന്ദേഹിക്കുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. അവസാനം വിധേയത്വമുള്ള തല വിജയിച്ചു. അവൾ സഹോദരന്റെ പിന്നിലേക്കോടിചെന്നു നിന്നു. അതിമിഗ്വന്റെ പത്നിയും മകനും തറയിൽ വേരുറച്ചതുപോലെ നിന്നു.

അതിമിഗ്വൻ അപ്തോഴം സതിയെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. കണ്ണുകൾ സതിയെ വെല്ലുവിളിച്ചു. കൈകൾ കൊണ്ട് അയാൾ തന്റെ സഹോദരിയ്ക്ക് സുരക്ഷാകവചം തീർത്തു.

"രാജൻ" സതി ചോദിച്ചു. "ഇതിന്റേയൊക്കെ അർത്ഥമെന്താണ്?"

"മഹതി, എന്റെ സഹോദരിയെക്കൊണ്ട് ഞാനൊരു രാവി കെട്ടിപ്പിക്കുന്നു. അതായത്തുള്ള കാര്യം." അതിമിഗ്വൻ പറഞ്ഞു.

"താങ്കൾ ഒരു നാഗസ്തരത്രിയ്ക്ക് അയം കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. താങ്കളിൽ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് മറച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് തെറ്റാണ്."

"വേതി, ഇവളെന്റെ സഹോദരിയാണ്."

"പക്ഷേ, ഇവളൊരു നാഗസ്തരിയാണ്"

"ഞാനത് ഗൗനിക്കുന്നില്ല. അവളെന്റെ സഹോദരിയാണ് എന്ന് മാത്രം എനിക്ക് അറിയാം. അവളെ സംരക്ഷിക്കാമെന്ന് ഞാൻ പരിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്."

"പക്ഷേ അവൾ നാഗസ്തരരുടെ രാജ്യത്താണ് കഴിയേണ്ടത്."

"അവളെത്തിന് ആ രാക്ഷസന്മാരോടൊപ്പം ജീവിക്കണം?"

"ഭഗവാൻ രൂദൻ ഇത് അനുവദിക്കില്ലായിരുന്നു."

"കർമ്മം കൊണ്ടാണ് അല്ലാതെ രൂപം കൊണ്ടല്ല ഒരു മനുഷ്യനെ വിലയിരുത്തേണ്ടതെന്ന് രൂദഭഗവാൻ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളത്."

സതി അസ്വസ്ഥയായി. ഒന്നും മിണ്ടാതിരിന്നു.

പെട്ടെന്ന് മായ മുന്നോട്ടുവന്നു. അകരമോത്സകയായ രൂപമാണ് മുന്നോട്ടു

വന്നത്. വിധേയത്വമുള്ളവർ ആ ശരീരത്തെ പിന്നോടടു വലിപ്പം വാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്തെ വിട്ടു." അർത്ഥമോത്സുക അലറി.

വിധേയത്വമുള്ളവർ കീഴടങ്ങി. മായ മുന്നോട്ടുവന്ന് ഒരു ഭീഷണിയുമുയർത്താൻ തയ്യാറിലെന്ന് കാണിക്കുംവിധം വാൾ താഴെയിട്ടു.

"നിങ്ങളെന്താ ഞങ്ങളെ വെറുക്കുന്നത്? അർത്ഥമോത്സുക ചോദിച്ചു.

സതി അസ്തർപജ്ഞയായി നിന്നു. "ഞാൻ നിങ്ങളെ വെറുക്കുന്നില്ല. ആളുകൾ അനുവർത്തിക്കേണ്ട നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുവെന്ന്യുള്ള."

"സത്യം? മറ്റെന്തെ രാജ്യത്ത് ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, ഞങ്ങളുടെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചൊന്നു മറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ആളുകൾ നിർമ്മിച്ച നിയമങ്ങളാണോ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതദർശനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടത്?"

സതി മൗനം പാലിച്ചു.

"അതായിരിക്കും ശരീരമേവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുവോ?"

"തന്റെ അനുയായികളോട് നിയമം അനുസരിക്കുവാനാണ് ശരീരമേവൻ കല്പിച്ചത്."

"നിയമം എല്ലാറ്റിന്റെയും അവസാനവാക്കിലെന്ന് കൂടി ശരീരമേവൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നീതിപൂർവ്വകവും സ്ഥിരതയാർന്നതുമായ ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനാണ് നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എന്താ ഈ നിയമങ്ങൾ തന്റെ അനീതിക്കു കാരണമായിത്തീർന്നാലോ? അപ്പോൾ നിങ്ങളെങ്ങനെ ശരീരമേവന്റെ ദർശനങ്ങളെ പിന്തുടരും? ആ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചോ അതോ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടോ?"

സതിക്ക് അതിനൊരു മറുപടി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

"നീലകണ്ഠനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഹോദരൻ എന്തോട പറയുകയുണ്ടായി." മായ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ ഒരു വികർമ്മമായേണ്ടവളായിരുന്നില്ലേ?"

സതിയുടെ ഉള്ളിൽ ഞെട്ടൽ ഉണ്ടായി. "നീലവിലുള്ള നിയമങ്ങളെല്ലാം അവ സജീവമായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ അനുസരിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"എന്തിനാണ് വികർമ്മനിയമത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തിയത്?"

"ശിവൻ അത് എനിക്ക് വേണ്ടി മാറ്റിയതല്ല."

"നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളൂ. പക്ഷേ, ആ നിയമത്തിനുണ്ടായ മാറ്റം നിങ്ങളെ സഹായിച്ചു. ശരിയല്ലേ?"

സതി അസ്വസ്ഥതയോടെ മൗനം പാലിച്ചു.

മായ തുടർന്നു: "നീലകണ്ഠനെക്കുറിച്ച് പല കഥകളും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എന്തിനാണ് നിയമം മാറ്റിയതെന്ന് ഞാൻ പറയാം. വികർമ്മ നിയമം ആയിരം വർഷംമുമ്പ് ശരിയായ കാര്യമായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അനീതിയായിരുന്നു. മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ആളുകളെ, അടിച്ഛമർത്തുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമായിരുന്നു അത്."

സതിക്ക് എന്തോ പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

'വൈരുദ്ധ്യമുള്ള ഒരു വ്യക്തികളെക്കാൾ കൂടുതലായി ആരാണ് തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുള്ളത്? ഞങ്ങളെ നാഗന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നു. വികൃതജന്തുക്കൾ എന്നുവിളിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ശൂന്യദൈവമായ ജീവിതത്തിന് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമുണ്ടാകാതിരിക്കുവാനായി ഞങ്ങളെ നർമ്മദയുടെ തെക്കുകോശത്തേക്കു വലിച്ചെറിയുന്നു."

"ഞങ്ങളെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്ന് എല്ലാ നാഗന്മാരും നന്മയുടെ അനുപമമാത്രകളാണെന്നാണോ?"

"ഞങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ! ഞങ്ങളത് ശ്രദ്ധിക്കുക! നാഗന്മാർക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങളെന്തിന് മറുപടി പറയണം? ഞങ്ങൾക്ക് വൈരുദ്ധ്യം സംഭവിച്ചു എന്ന് ഒരാൾക്കാരണം മൂലമോ? നിയമം ലംഘിക്കുന്നത് ഏതെങ്കിലും സൂര്യവംശികയ്ക്കു വേണ്ടി നിങ്ങൾ മറുപടി പറയുമോ?"

സതി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"ഈ മൂന്ന് പരിചാരികമാർ മാത്രം സഹചാരികളായി ഒറ്റപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നത് ഈ കൊടാരത്തിൽ ഒരാൾക്ക് കഴിയുന്നതുതന്നെ വലിയൊരു ശിക്ഷയല്ലേ? ഞങ്ങളുടെ സഹോദരന്റെ വല്ലഭപ്രേമമുള്ള സന്ദർശനം മാത്രമല്ലേ ഞങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നത് ചെറിയ ആനന്ദം? ഇനിയെന്തെന്തോളം നിങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കണം? ഇനി, എന്തിനാണ് ഞങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നത് എന്ന്കൂടി പറഞ്ഞു തരാമോ?"

പെട്ടെന്ന് വിധേയത്വമാർന്ന രൂപം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയതോടെ മായ പുറകോട്ടുനീങ്ങി അതിമിശ്രിതന്റെ പുറകിലൊളിച്ചു.

അതിമിശ്രിതൻ തലകുനിച്ചു. "കനിവുണ്ടാകണം, ദേവി സതീ, ഞാൻ ദേവിയോട് യാചിക്കുകയാണ്. ദയവായി ഇതൊന്നും ആരോടും പറയരുത്."

സതി അപ്രേമം മൗനം പാലിച്ചു.

"അവളെന്ന് സഹോദരിയാണ്." അതിമിശ്രിതൻ യാചനയുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു. "പിതാവിന്റെ മരണശയ്യയിൽ വെച്ച് ഇവളെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപാകെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക്കൊണ്ട് പ്രതിജ്ഞ ലംഘിക്കാനാവില്ല."

സതി മായയേയും അതിമിശ്രിതനേയും നോക്കി. ജീവിതത്തിലാദ്യമായിട്ടാണ് ഒരു നാഗവാദമുഖത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന്. അവർ അഭിമുഖീകരിച്ചിരുന്നത് അനീതിയെന്താണെന്ന് അവൾക്ക് കാണാൻ സാധിച്ചു.

"ഞാനവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു." അതിമിശ്രിതൻ പറഞ്ഞു "ദയവുണ്ടാകണം."

"ഞാനിതിനെക്കുറിച്ച് ആരോടും പറയുകയില്ല എന്ന് വാക്കുതരുന്നു."

"ശ്രീരാമദേവന്റെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യുമോ, ദേവി?"

സതി മുഖം ചുളിച്ചു. "ഞാനൊരു സൂര്യവംശിയാണ്, രാജൻ, ഞങ്ങൾ വാഗ്ദാനങ്ങൾ ലംഘിക്കാറില്ല. പിന്നെ ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം തന്നെ ശ്രീരാമദേവന്റെ പേരിലാണ് ചെയ്യുന്നത്."

നൗകകൾ കവാടം പിന്നിടുകയുടനെ പാമരങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും ഉയർത്തുവാൻ ദ്രപകു ഉത്തരവിട്ടു. ഒരു വ്യൂഹമായി നീങ്ങുവാനും അയാൾ ഉത്തരവിട്ടു. അല്പദൂരം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ ഉടൻ അവർ ഗംഗയോടൊപ്പം ഒഴുകിയിരുന്നത് പര്യാപിതമായ ബ്രഹ്മപുത്രാനദിയെക്കണ്ട്. ഈ രണ്ടുനദികളും ചേർന്ന് ഒരുപക്ഷേ, ലോകത്തിലെതന്നെ ഏറ്റവും വലിയ ശുദ്ധജല ശരീരത്തിന് രൂപം നല്കിയിരിക്കുന്നു.

സമുദ്രങ്ങളുടെയും ജലത്തിന്റെയും ഈശ്വരനായ വരുണദേവനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ദ്രപകു പറഞ്ഞു. "ഹോ, മഹാനായ വരുണ ഭഗവാനേ, ഈ നദി, വലിയൊരു മഹാസമുദ്രം പോലെ വലുതാണല്ലോ."

"അതെ." ദിവോദാസ് അഭിമാനപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

പൂർവ്വാകനു നേർക്ക് തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് ദ്രപകു പറഞ്ഞു "അച്ഛാ, അങ്ങേയ്ക്കിതു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞാനാശ്ചര്യപ്പെടാമായി.

ഇതര വലിയൊരു നദി ഞാൻ ഇതിനുമുൻപൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല"

"നിന്റെ കണ്ണുകളിലൂടെ എനിക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട് മകനേ."

"ബ്രഹ്മപുത്ര ഭാരതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നദിയാണ് ഭൂപതേ' ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു. "പുരുഷനാമമുള്ള ഒരേയൊരു നദി."

ദ്രപകു ഒരുനിമിഷം അതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു. "താങ്ക്സ് പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ഞാനൊരിക്കലും അതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചിട്ടില്ല. ഭാരതത്തിലെ മറ്റ് നദികൾക്കെല്ലാം സ്തംഭങ്ങളുടെ പേരാണുള്ളത്. നമ്മളിപ്പോൾ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഗംഗാനദിക്കുപോലും."

"അതെ. ബ്രഹ്മപുത്രയും ഗംഗയും ബ്രംഗയുടെ പിതാവും മാതാവുമാണെന്നാണ് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്."

പൂർവ്വാകൻ വിശദീകരിച്ചു. "തീർച്ചയായും! നിങ്ങളുടെ പരധാന നദിയുടെയും നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെയും പേരിന്റെ ഉറവിടമാണത്. ബ്രഹ്മപുത്രയും ഗംഗയും ഇണചേർന്ന് ബ്രംഗ സൃഷ്ടിച്ചു."

"കൗതുകമുണർത്തുന്ന കാര്യം തന്നെ, അച്ഛാ' ദ്രപകു പറഞ്ഞു. അയാൾ പിന്നെ ദിവോദാസിനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. "അത് സത്യമാണോ?"

"അതെ."

ബ്രംഗ നദിയിലൂടെ കപ്പലുകൾ പായ് വീടർത്തി രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരമായ ബ്രംഗയുടെ ഹൃദയമെന്ന് അർത്ഥം വരുന്നത് ബ്രംഗദിവിലേക്ക് നീങ്ങി.

ആ നാവികവ്യൂഹത്തെ നയിച്ചിരുന്ന നൗകയെ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കപ്പലിന്റെ അമരത്ത് നിലകുകയായിരുന്നു പർവ്വതേശ്വരൻ. ആനന്ദമായി നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ മുന്നിലെ നൗകയിൽനിന്ന് മധ്യത്തിലെ നൗകയിലേക്ക് ഒരു നൂല് വലിച്ചുകെട്ടുന്ന കാര്യം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു. ആ ആശയത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ ലാളിത്യം ആ സേനാനായകനെ അഭ്യുത്സാഹിപ്പിച്ചു.

"സർവ്വസൈന്യാധിപരേ"

പർവ്വതേശ്വരൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ആനന്ദമായി തന്റെ പുറകിൽ നിലകുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരു നീളൻ അംഗവസ്ത്രം കൊണ്ട് അവൾ പുതച്ചിരുന്നു.

"കുമാരി' പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "ക്ഷമിക്കണം, ഭവതി കടന്നുവന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല."

"അത് സാരമില്ല. ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ ആനന്ദമായി പറഞ്ഞു. "എനിക്ക് മൃദലമായ കാലുകളാണുള്ളത്."

പർവ്വതേശ്വരൻ തലയാടിക്കൊണ്ട് എന്തോ പറയാനൊരുങ്ങിയെങ്കിലും ഒന്ന് സന്ദേഹിച്ചു.

"എന്താണ് സേനാപതേ?"

"കുമാരി' പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "ഭവതിയുമായി പോരാടാമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഭവതിയെ അപമാനിക്കുവാനായിരുന്നില്ല. മെലുഹയിൽ അത് ഒരു സഖ്യത്തിന്റെ പരതീകമാണ്."

"സഖ്യം! നമ്മുടെ ബന്ധത്തെ അങ്ങ് മുഷിപ്പിക്കുന്നവിധമാകുന്നത്. സേനാപതേ."

പർവ്വതേശ്വരൻ മൗനം പൂണ്ടു.

"ശരി, താങ്ക്സെന്ന് ഒരു സൂഹൃത്തായി പരിഗണിക്കുകയാണെങ്കിൽ" ആനന്ദമായി പറഞ്ഞു "ഒരുപക്ഷേ, താങ്ക്സ് എന്റെ ഒരു ചോദ്യത്തിനുള്ള

ഉത്തരം തരാൻ സാധിക്കുകയായിരിക്കും."

"തീർച്ചയായും."

"ജീവിതകാലം മുഴുവനും ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠിക്കാമെന്ന് എന്തുകൊണ്ടാണ് താങ്കൾ പഠിപ്പിക്കണമെന്നത്?"

"അത് വലിയൊരു കഥയാണ്, രാജകുമാരി."

"അത് കേൾക്കാനായി എന്തെങ്കിലും വേണമെങ്കിലും ചെലവിടാൻ ഞാനൊരുക്കമാണ്."

"ഇരുനൂറ്റിയിരപത്ത് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മെലൂഹയിലെ ജനങ്ങൾ ശരീരമേവേൽ സമാപിച്ഛ നിയമങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനുകൂലമായി അഭിപ്രായ നിർണ്ണയം നടത്തി."

"അതിലൊന്നു കൂടുതൽ? നീതിക്കുവേണ്ടി നിയമങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്താമെന്ന് ശരീരമേവേൽ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ."

"അതെ, അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ വിശേഷപ്പേര് മാറ്റം നീതിയുക്തമായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ മയ്യെ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബാലപാലന സംവിധാനത്തെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുകയുണ്ടാവുമല്ലോ, അല്ലേ?"

"ഉണ്ട്." ആനന്ദമായി പറഞ്ഞു. "ഒരേ തന്നെ കുഞ്ഞിനെ ഇനിയൊരിക്കലും കാണാനാവാത്ത വിധം വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന കാര്യം ഏതൊരു മയ്യെക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്." എന്നാൽ പർവ്വതേശ്വരനുമായി ഒരു തർക്കത്തിലേർപ്പെടുവാൻ അവളാഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. "ആട് അതിൽ എന്തു തരത്തിലുള്ള മാറ്റമാണ് വരുത്തിയത്?"

"അഭിജാതകുടുംബത്തിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മയ്യെ സംവിധാനത്തിലെ പൊതു ശേഖരത്തിലേക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതില്ല എന്ന വിധത്തിൽ ആ നിയമം ഭേദഗതി ചെയ്തു. അവരെ വേറെ പാർപ്പിക്കുവാനും പതിനാറുവയസ്സാകുമ്പോൾ അവരെ സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളുടെ അടുത്ത് തിരിച്ചെത്തിക്കാനുമുള്ള സംവിധാനമുണ്ടാക്കി."

"അപ്പോൾ സാധാരണക്കാരന്റെ കൂടികൾക്കോ?"

"ഈ നിയമഭേദഗതി അവർക്കു ബാധകമല്ല."

"അത് ന്യായമല്ല."

"അത് തന്നെയാണ് എന്റെ പിതാമഹൻ സത്യധ്വജ പരഭുവും ചിന്തിച്ചത്. നിയമം ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. എന്നാൽ ശരീരമേവേൽ സമാപിച്ഛ മാറ്റാൻ കഴിയാത്ത ഒരു നിയമമുണ്ട്. അതായത് നിയമം എല്ലാവർക്കും ബാധകമായിരിക്കണം. സാധാരണജനത്തിനും കുലീനർക്കും വെവ്വേറെ നിയമങ്ങൾ പാടില്ല. അത് തെറ്റാണ്."

"ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, താങ്കളുടെ പിതാമഹൻ ആ മാറ്റത്തെ എതിർത്തില്ലേ."

"അദ്ദേഹം എതിർത്തു. പക്ഷേ, അതിനെ എതിർത്തത് അദ്ദേഹം മാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ ആ മാറ്റം നടപ്പായി."

"അത് കഷ്ടമായി."

"ശരീരമേവേൽ ധർമ്മികതയ്ക്ക് കളങ്കമേല്പിച്ച് ഈ അഴിമതിക്കെതിരായി തനിക്ക് മയ്യെയിൽനിന്ന് ദൂരെക്കുറേപ്പോൾ തന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരെക്കും കുഞ്ഞുങ്ങൾ ജനിക്കുകയില്ലെന്ന് പിതാമഹൻ പഠിപ്പിക്കണമെന്നത്."

തന്റെ വംശത്തിലെ പിന്തുടർച്ചക്കാരെ മുഴുവനും നിതാന്തമായി ബാധിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു പഠിപ്പിക്കണമെന്നുവെന്ന് സത്യധ്വജപരഭുവിന് ആരാണ് അധികാരം നൽകിയതെന്ന് ആനന്ദമായി ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ, അവളൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"ഞാനാ പ്ലാതിജ്ഞ ആദരപൂർവ്വം പാലിക്കുന്നു." അഭിമാനപൂർവ്വം നെഞ്ചുയർത്തിപ്പിടിച്ഛുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

ആനന്ദമയി നെടുവീർപ്പിട്ഛുകൊണ്ട് നദീതീരത്തേക്ക്, കൊടും കാടിനുമേൽ കണ്ണുകളുയർച്ചു. കനത്ത ചളി കലങ്ങിയൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബ്രഹ്മ നദിയിലേക്ക് പർവ്വതേശ്വരനും തന്റെ ദൃഷ്ടി തിരിച്ഛുവിട്ഛു.

"ജീവിതത്തിന്റെ പരവർത്തനം വിചിത്രം തന്നെ."

പർവ്വതേശ്വരന്റെനേർക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ആനന്ദമയി പറഞ്ഞു.

"വിദേശരാജ്യത്ത് നടന്ന അനീതിക്കെതിരെ ഇരുനൂറ്റാണ്ടുകൾ പതു വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് നല്കിയ ഒരു മനുഷ്യൻ പ്ലാതികരിച്ഛു. ഇന്ന് അതേ വിപ്ലവം തന്നെ എതിർക്കുന്നതിനെ അനീതി ഉയർത്തുന്നു."

ആനന്ദമയിയെ നോക്കുന്നതിനായി പർവ്വതേശ്വരൻ തിരിഞ്ഞു. അവളുടെ മനോഹരമായ മുഖത്തേക്ക്, ചുണ്ടിലൊരു നേർത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി അദ്ദേഹം തിരിച്ഛുവിട്ഛു നോക്കി. പിന്നെ തലയാടിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം നദിയുടെ നേർക്ക് തന്നെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

ബ്രഹ്മയുടെ ഹൃദയം

പരമേശ്വരൻ

കുറേദൂരം ഒന്നായി മുന്നോട്ടൊഴുകിയ ബ്രഹ്മാനന്ദി വളരെയധികം വെളളവും ചെളിയും വഹിച്ചിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് നിരവധി കൈവഴികളായി ചിതറിയ അത് കിഴക്കൻ സമുദ്രത്തിൽ ലയിക്കുന്നതിനു മുൻപായി ബ്രഹ്മയിലിങ്ങോളമിങ്ങോളം തന്റെ ദാനശീലം പരദർശിപ്പിക്കുകയും ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വിശാലമായ എക്കൽ പരദേശം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. വെളളപ്പൊക്കം വഴിയെത്തിച്ചേരുന്ന ചെളി ഭൂമിയെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്നു എന്നും ദാനശീലമായ ആ ജലപരവാഹം മൂലം കൃഷിക്കാർക്ക് നല്ല വിള ലഭിക്കുന്നതിന് അഭ്യർത്ഥിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ലെന്നും ഉള്ള സംസാരം പരന്നിരുന്നു. അവർക്ക് വിത്ത് വീശിയെറിയുക മാത്രമേ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമി ബാക്കിയെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു

ബ്രഹ്മാ നദിയുടെ പരധാന പോഷകനടിയായ പത്മയുടെ തീരത്തായിരുന്നു ബ്രഹ്മാനന്ദിന്റെ സ്ഥാനം.

ബ്രഹ്മയുടെ കവാടം പിന്നിട്ട് രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശിവന്റെ നാവിക വ്യൂഹം ബ്രഹ്മാനന്ദിയോടടുത്തു. ശ്വേതസങ്കരവും സമപന്നവുമായ പരദേശങ്ങളിലൂടെ അവർ സഞ്ചരിച്ചു. എന്നാൽ അവിടെയൊക്കെ മരണത്തിന്റെ, ദുഃഖത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം കനം തൂങ്ങി നിന്നിരുന്നു.

പത്ത് ലക്ഷം ചതുരശ്രവാര വിസ്തീർണ്ണത്തിലാണ് ബ്രഹ്മാനന്ദിന്റെ ചുറ്റു മതിൽ പരന്നു കിടന്നിരുന്നത്. ഏതാണ്ട് ദേവഗിരിയുടെ വലിപ്പം. ദേവഗിരി മൂന്നു തടുകളിലായാണ് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ, ബ്രഹ്മാനന്ദി പത്മയുടെ തീരത്ത് ഒരു നാഴിക ചുറ്റളവിൽ പരകൃതിദത്തമായ ഒരു ഉയർന്ന പരദേശത്താണ് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. ഇത് നഗരത്തെ പത്മനദിയുടെ പരളയ ഭീഷണിയിൽനിന്ന് സംരക്ഷിച്ചു നിർത്തി. മെലുഹൻ നിർമ്മിത നഗരപാതകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി അടുക്കും ചിടയുമില്ലാത്ത മടലായിരുന്നു ഇവിടെത്തെ പാതകൾ, എന്നാൽ മൂന്നുവരിയിലുള്ള വീതിയേറിയ പാതകളായിരുന്നു അവ. ബ്രഹ്മൻ ജനതയ്ക്ക് വന്തോതിലുള്ള സമപത്സമൃദ്ധി അവരുടെ കെട്ടിട സമുച്ചയങ്ങൾ അതിമനോഹരമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉയരമുള്ളവയും അതിഗംഭീരങ്ങളുമാണെന്നും ഉറപ്പാക്കി. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിരവധി പൊതുസ്മാരകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കായിക വിനോദങ്ങൾക്കായി

കുറിയായതുകൊണ്ടാണിത്, ആഘോഷങ്ങൾക്കായി വലിയ നടപടികൾ, മനോഹരമായ ഉദ്യാനങ്ങൾ, പൊതു സ്നാന, ശുചാലയങ്ങൾ. സൗകര്യപരമായ രീതിയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെങ്കിലും അപൂർവ്വമായി മാത്രമാണ് അവ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇടയ്ക്കിടെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് മഹാമാരിയുടെ ആക്രമണം ബ്രഹ്മൻ ജനത ദിവസേന മരണത്തെ മുഖാമുഖം കണ്ടുവെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. ജീവിതത്തിൽ വളരെക്കുറച്ച് ആനന്ദമേ അവിടെ ശേഷിപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

നഗരത്തിൽനിന്നകന്ന് കിടക്കുന്ന നദിയിലെ തുറമുഖത്തിന് വിവിധ നിലകളായിരുന്നു. ഒരു വർഷത്തിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും പത്മാനദിയുടെ ആഴത്തിൽ വ്യതിയാനം വരുന്നതുകൊണ്ടാണ് തുറമുഖം വിവിധ നിലകളിലായി നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. അപ്പോൾ, അതായത് ശിശിരകാലത്ത്, പത്മയുടെ ഒഴുക്ക് ശരാശരിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശിവനും അനുചരവൃന്ദവും തുറമുഖത്തിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ നിലയിലാണ് ഇറങ്ങിയത്. പർവ്വതേശ്വരനും ഭരപകുവും ദിവോദാസും ആ തുറമുഖത്തിന്റെ സൗകര്യപരമായ നിലയിൽ തന്നെ കാത്തുനിൽക്കുന്നത് ശിവൻ കണ്ടു.

"പൂർവ്വാകജി, ഇതൊരു വർഷം തുറമുഖമാണ്." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"എനിക്ക് ഊഹിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു പരമേശ്വരൻ പൂർവ്വാകൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "(ബ്രഹ്മൻമാർക്ക് മെലുഹൻമാരെപ്പോലെ നൈപുണ്യം പരക്കിപ്പിടിക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്."

"പക്ഷേ, അവർ നൈപുണ്യത്തിന് പരാധീനരും അതുകൊണ്ടു കണ്ടുവെക്കുന്നത് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല അച്ഛൻ ഭരപകു പറഞ്ഞു. "ജീവനോടെയിരിക്കുക എന്നതാണ് അവരുടെ മുന്നിലെ ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളിയെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു."

ആ സമയം ഉയരം കുറഞ്ഞ ഉറുങ്ങ് ശരീരം നിറയെ സ്പർശണഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞ ഒരു ബ്രഹ്മൻ ആ പടികൾ ഇറങ്ങി ഓടിവന്നു. പർവ്വതേശ്വരനെ കണ്ട് അയാൾ അദ്ദേഹത്തിനെ കുമ്പിട്ട് ശിരസ്സ് പാദത്തിൽ മുട്ടിപ്പിച്ചു.

"ഭഗവാനേ, അങ്ങ് വന്നിരിക്കുന്നു! അങ്ങ് വന്നിരിക്കുന്നു! ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടാൻ വന്നിരിക്കുന്നു"

പർവ്വതേശ്വരൻ കുനിഞ്ഞ് അയാളെ വലിച്ചെഴുന്നേല്പിപ്പിച്ചു. "ഞാനല്ല നീലകണ്ഠൻ."

ആ ബ്രഹ്മൻ സംശയത്തോടെ തല ഉയർത്തിനോക്കി.

പർവ്വതേശ്വരൻ ശിവനെ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പിച്ചു. "ശരിക്കുള്ള ഭഗവാനെ വണങ്ങുക."

അയാൾ ശിവന്റെ പാദത്തിൽ കലേക്ക് ഓടിയടുത്ത് 'ക്ഷമിക്കണം പരമേശ്വരൻ ഈ കടുത്ത അപരാധത്തിന് ബ്രഹ്മയെ ശിക്ഷിക്കരുതേ."

"എഴുന്നേൽക്കുക സുഹൃത്തേ' ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "മുൻപൊരിക്കലും എന്ന് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നിങ്ങളുടെ എന്ന് എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കും?"

ബ്രഹ്മൻ എഴുന്നേറ്റു. അയാളുടെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞൊഴുകി. "ഇതേ ശക്തിയ്ക്കുടമയായിട്ടും എന്തൊരു എളിമ. മഹാനായ മഹാദേവ, സംശയമില്ല, ഇത് അങ്ങു തന്നെ."

"താങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?"

"ഞാൻ ബാപ്തിരാജൻ, ബ്രഹ്മയുടെ പരധാനമന്ത്രിയാണ്, പരമേശ്വരൻ, താഴെ നിലയിൽ ഞങ്ങൾ അങ്ങേയ്ക്ക് സ്വീകരണമൊരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചന്ദ്രകേതു മഹാരാജാവ് അവിടെയുണ്ട്."

"ഭഗവാനേ എന്ന് നിങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോവുക.

ബാപ്പിരാജൻ അഭിമാനപൂർവ്വം താഴത്തെ നിലയിലേക്കുള്ള അവസാനത്തെ പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ ശിവൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ഛു. ഭഗീരഥൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ആനന്ദമയി, ആയുർവ്വതി, ദിവോദാസ്, ദ്രപകു. പൂർവ്വാകൻ, നന്തി, വീരഭദ്രൻ എന്നിവർ ശിവനെ അനുഗമിച്ഛു.

ശിവൻ ഇറങ്ങിയ ഉടൻ ഒരു കൂടും ബ്രാഹ്മണശ്വരേഷ്ഠന്മാർ ശംഖനാദം മുഴക്കി. അല്പം അകലെയായി സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളണിയിച്ഛു നിർത്തിയിരുന്ന ഒരു കൂടും ആനകൾ ഉരുകെ ചിന്നം വിളിച്ഛു. മനോഹരമായ കൊത്ത്വപണിയോടെ കല്പിൽ നിർമ്മിച്ച നെടുമ്പുര മഹാദേവനെ ആദരിക്കുന്നതിന്റെ സൂചകമായി സ്വർണ്ണപാളികൾ കൊണ്ട് അലംകൃതമായിരുന്നു. ബ്രംഹദിയയിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളും - ഏതാണ്ട് 4,00,000 പേർ - മഹാദേവനെ സ്വീകരിക്കുവാനായി അവിടെ കൂടിയിരുന്നു. അതിന്റെ ഏറ്റവും മുൻനിലായി ദുഃഖത്തിന്റെ പരതിരൂപം പോലെ ചന്ദ്രകേതു നിലപുണ്ഡായിരുന്നു. ശരാശരി ഉയരമുള്ള വെങ്കലവർണ്ണത്തിലുള്ള അയാൾക്ക് മാൻപേടയുടെ കണ്ണുകളും ഉയർന്ന കവിളെല്പുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് മിക്ക ഭാരതീയരും ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ ചന്ദ്രകേതുവും കറുത്ത മുടി നീടിപ്പളർത്തി എണ്ണത്തേപ്പ് ചുരുട്ടിമിനുക്കി എടുത്തിരുന്നു. ഒരു ക്ഷത്രിയനുണ്ടാവേണ്ടതായ പേശീസമൃദ്ധമായ ശരീരം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇളം മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള മുണ്ടും അംഗവസ്ത്രവും ധരിച്ച അയാൾക്ക് മെലിഞ്ഞ ശരീരമായിരുന്നു. വലിയ സമ്പത്ത്വം ഇതിഹാസതുല്യമായ സ്വർണ്ണശേഖരവുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ചന്ദ്രകേതുവിന്റെ ദേഹത്ത് ഒരു തരി സ്വർണ്ണം പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിധിക്കെതിരെ പോരാടി പരാജിതനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്.

ചന്ദ്രകേതു മുട്ടുകുത്തിനിന്ന് ശിരസ്സ് ഭൂമിയിൽതൊട്ട് കൈകൾ മുന്നോട്ട് വിരിച്ഛുപിടിച്ഛു നിന്നപ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ബ്രംഹന്മാരെല്ലാവരും അതനുകരിച്ഛു.

"മഹാരാജൻ, ആയുഷ്മൻ ഭവ" ചന്ദ്രകേതു മഹാരാജാവിന് ദീർഘായുസ്സ് നേർന്നുകൊണ്ട് ശിവൻ അനുഗ്രഹിച്ഛു.

മുട്ടുകുത്തിനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ചന്ദ്രകേതു തലയുയർത്തി കൈകുప్పി നമസ്തേ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

"ഭഗവാനേ ഇനി ഞാൻ ഏറെക്കാലം ജീവിക്കുമെന്ന് എനിക്ക്റിയാം. എല്ലാ ബ്രംഹന്മാർക്കും ദീർഘായുസ്സ് ലഭിക്കും. അങ്ങ് വന്നതുകൊണ്ട്."

"നമ്മളി അർത്ഥശൂന്യമായ യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കണം."

രാജ്യസഭയിലുള്ളവരെ നോക്കിക്കൊണ്ട് വാസുകി പറഞ്ഞു. അനേകം തലകൾ അതംഗീകരിക്കുവിധത്തിൽ കുലുങ്ങി. നാഗന്മാരുടെ പഴയതലമുറയിൽപെട്ട പരഗല്ഭരായ രാജാക്കന്മാരുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരനായിരുന്നു അയാൾ. ആ പാരമ്പര്യം അയാൾക്ക് ആദരവ് നേടിക്കൊടുത്തു.

"പക്ഷേ, യുദ്ധം കഴിഞ്ഞുവെല്ലോ' റാണി പറഞ്ഞു. "മന്ദരപർവ്വതം തകർന്നു കഴിഞ്ഞു. ആ രഹസ്യം നമ്മുടെ കൈയിലായി."

"പിന്നെന്തിനാണ് നമ്മൾ ബ്രംഹന്മാർക്ക് മരുന്ന് കൊടുക്കുന്നത്? നിഷാദൻ ചോദിച്ഛു. "അവരെ ഇനി നമുക്കാവശ്യമില്ല. ഇനി അവരെ

സഹായിക്കുന്നത് ശത്രുവിന്റെ നമ്മളോടുള്ള ശത്രുത നിലനിർത്തുവാനേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ."

"ഇനി മുതൽ നാഗന്മാർ അങ്ങനെയോണോ പ്ലവർത്തികളേണ്ടത്? റാണി ചോദിച്ചു. "ആവശ്യം കഴിഞ്ഞയുടൻ ആപത്ത് കാലത്ത് സഹായിച്ച ഒരു സുഹൃത്തിനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ?"

അപ്പോൾ പക്ഷിയുടെ മുഖാകൃതിയുള്ള സുപർണ്ണ സംസാരിച്ചു. "റാണി പറയുന്നതിനോട് ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. ബ്രംഗന്മാർ നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. ഇനിയും അവർ നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളായിരിക്കും. നമ്മളെ പിന്തുണച്ച ഒരേയൊരു കൂടർ അവർ മാത്രമാണ്. നാം അവരെ സഹായിക്കണം."

"പക്ഷേ, നമ്മൾ നാഗന്മാരാണ്." അസ്തികൻ പറഞ്ഞു. "മുൻജന്മങ്ങളിൽ ചെയ്ത പാപങ്ങളുടെ പേരിൽ നമ്മൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മളാ വിധി സ്വീകരിച്ച് അതിന്റെ പരായശ്ചിത്തമനുസരിച്ച് ജീവിക്കണം. അങ്ങനെ തന്നെ നമ്മൾ ബ്രംഗന്മാരെ ഉപദേശിക്കണം."

റാണി ചുണ്ടുകുടിച്ച്. കാർക്കോടകൻ റാണിയെ ഉറ്റുനോക്കി. ഈ പരാജയ മനസ്ഥിതിക്കാരന്റെ സമീപനം റാണി വെറുക്കുന്നുവെന്ന് അയാൾക്കറിയാം. എന്ന് അസ്തികൻ പറയുന്നത് ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായമാണെന്ന് അയാൾക്കറിയാം.

"ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു" സുപർണ്ണയെ നോക്കുന്നതിനുമുൻപ് ഐരാവതം പറഞ്ഞു "ഗരുഡന്റെ ആളുകൾക്ക് അത് മനസ്സിലാവുമെന്ന് ഞാൻ പരീക്ഷിക്കുന്നില്ല. അവർ എന്തും യുദ്ധക്കൊതിയന്മാരാണ്."

ആ വിമർശനം അവരെ വേദനിപ്പിച്ചു. പക്ഷിമുഖന്മാരായ ഗരുഡന്റെ അനുയായികൾ, കൂരേക്കാലമായി ഒരു വിഭാഗം നാഗവംശത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിരുന്നു. പഞ്ചവടിയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള നാഗപുരത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ വാസം.

ദണ്ഡകാരണ്യത്തിനകത്തുതന്നെയായിരുന്നു ആ സ്ഥലം. വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് മഹാനായ ജനപ്രഭുവാണ് സമാധാനക്കരാറുണ്ടാക്കിയത്. അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നേതാവായ സുപർണ്ണ നാഗരാണിയുടെ വിശ്വസ്ത സഹായിയായി രാജ്യസഭയിൽ ചേർന്നു. സുപർണ്ണയുടെ അനുയായികൾ പഞ്ചവടിയിലാണ് വസിച്ചിരുന്നത്.

വളരെ നിശ്ചയദാർഢ്യം നിറഞ്ഞ ശബ്ദത്തിലാണ് റാണി സംസാരിച്ചത് " ഇത് അനാവശ്യമാണ്, ഐരാവത പ്രഭു. ദേവി സുപർണ്ണയാണ് ഗരുഡന്റെ ആളുകളെ നാഗകുടുംബത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് കാര്യം താങ്കൾ മറക്കരുത്. നമ്മളെല്ലാം സഹോദരങ്ങളാണ്. ദേവി സുപർണ്ണയെ അപമാനിക്കുന്നവരായാലും ശരി അവർ എന്റെ വിരോധം സമ്പാദിക്കും."

ഐരാവതം ഉടനെ കളംമാറി ചവിട്ടി. റാണിയുടെ കരോധം ഐതിഹാസികമായിരുന്നു.

കാർക്കോടകൻ ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ചുറ്റും നോക്കി. ഐരാവതം പിൻവാങ്ങിയെങ്കിലും ചർച്ച എങ്ങോട്ടുമെത്തിയില്ല. റാണി വാഗ്ദാനം ചെയ്തതു പോലെ ബ്രംഗന്മാർക്ക് ഔഷധം തുടർന്നും നൽകുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കുമോ? അയാൾ ജനപ്രഭുവിനെ നോക്കി. അദ്ദേഹം പരസംഗിക്കുവാനായി എഴുന്നേറ്റുനിന്നു.

"സഭയിലെ മഹാന്മാരേ, മഹതികളേ, നിങ്ങളുടെ കയറി സംസാരിക്കുന്ന ഈ ധിക്കാരിയോട് ക്ഷമിച്ചാലും..."

എല്ലാവരും ജനപ്രഭുവിനുമേൽ തിരിഞ്ഞു. രാജ്യസഭയിലെ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ അംഗമാണെങ്കിലും ഏറ്റവും ആദരിക്കപ്പെടുന്നത് അംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

"നമ്മളിതിനെ നിരീക്ഷിക്കുന്നത് തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ്. ഇത് യുദ്ധത്തെയെക്കുറിച്ചോ നമ്മുടെ സഖ്യത്തെയെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള വിഷയമല്ല. ഇത് ഭൂമിദേവിയുടെ ശരിയായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യമാണ്."

ഏവരും മുഖം ചുളിച്ച്. പൗരാണികകാലത്ത് വടക്കൻ പരദേശത്തുള്ള ഏതോ ദേശത്തുനിന്ന് വന്ന നിഗൂഢ നാഗേതര ദേവതയായ ഭൂമിദേവി സമകാലിക നാഗജീവിതരീതികൾ സ്ഥാപിച്ച്. ഏവരുടെയും ആദരവും ബഹുമാനവും പിടിച്ചുപറ്റിയ ദേവതയായിരുന്നു. ഭൂമിദേവിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത് ദൈവനിന്ദകമായിരുന്നു.

തനിക്ക് ലഭിക്കുന്ന എല്ലാറ്റിനും നാഗൻ കൃത്യമായി പരിതിഫലം നൽകിയിരിക്കണമെന്നാണ് ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പരധാനപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുത. നമ്മുടെ പാപകർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തിനേടാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമാണിത്.

രാജ്യസഭയിലുണ്ടായിരുന്ന ഭൂരിഭാഗം അംഗങ്ങളും മുഖം ചുളിച്ച്. ജനപ്രഭു എങ്ങോട്ടാണ് ഈ പരഭാഷണം കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്ന് അവർക്ക് മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. എന്താൽ റാണിയും കാർക്കോടകനും സുപ്രഭുവും പതിയെ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മടിശ്ശീല തുറന്നുനോക്കണമെന്നും അതിൽ രാജാ ചന്ദ്രകേതുവിന്റെ മുദ്രപതിപ്പിച്ഛിട്ടുള്ള എത്ര സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് പരിശോധിച്ച് നോക്കുക. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള മുക്കാൽ ഭാഗം സ്വർണ്ണവും ബ്രംഹയിൽ നിന്നുള്ളതാണെന്ന് അപ്പോൾ നമുക്ക് കാണാം. സഖ്യകക്ഷിയെ സഹായിക്കുന്നതിനാണ് അവർ നൽകിയിട്ടുള്ളത്. എന്താൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അത് എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് നമുക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം: ഔഷധം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള മുൻകൂർ തുക.

റാണി മരുമകനെ നോക്കി മന്ദഹസിച്ച്. സ്വർണ്ണകുടികൾ അയക്കരുതെന്നും ചന്ദ്രകേതു രാജാവിന്റെ മുദ്രയുള്ള നാണയങ്ങൾ മാത്രമേ കൊടുത്തയക്കാവൂ എന്ന് ജനപ്രഭുവാണു നിർദ്ദേശിച്ചത്. ബ്രംഹന്മാരിൽനിന്ന് എത്രത്തോളം സ്വർണ്ണം ലഭിച്ചുവെന്ന് നാഗന്മാർ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങനെയൊരു നിർദ്ദേശം നൽകിയത്.

"അടുത്ത മുപ്പതുവർഷത്തേക്ക് ഔഷധം നൽകുന്നതിന് തക്കതായ പരിതിഫലം നമ്മൾ കൈപറ്റിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന് ലളിതമായി കണക്കുകൂട്ടിനോക്കിയാൽപോലും നമുക്ക് മനസ്സിലാവും. ഭൂമിദേവിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനുസരിച്ച് നോക്കിയാൽ അവർക്ക് ഇനിയും ഔഷധം നൽകുകയല്ലാതെ നമുക്ക് മുന്നിൽ വേറെ പോവഴിയില്ലെന്നു കാണാം."

രാജ്യസഭയുടെ മുന്നിൽ മറ്റ് മാർഗ്ഗമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭൂമിദേവിയുടെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളെ അവർക്കെങ്ങനെ ചോദ്യം ചെയ്യാനാവും? പരമേയം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

"ഭഗവാനേ, മഹാമാരിയെ നമ്മളെങ്ങനെ തടയും? ചന്ദ്രകേതു ചോദിച്ചു. ശിവൻ, ചന്ദ്രകേതു. ഭഗീരഥൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ദിവോദാസൻ, ബാപിരാജൻ എന്ന് വർണ്ണനാടകം കൊട്ടാരത്തിൽ രാജാവിന്റെ സ്വകാര്യ അറയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ.

"നാഗന്മാർ വഴിയായിരിക്കും അതിന്റെ വരവ് രാജൻ" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ഭാരതത്തിന്റെ പരശ്നങ്ങൾക്കു കാരണകാർ അവരാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. മഹാമാരിയുടെ ഹേതുവും അവർതന്നെ. അവർ എവിടെയാണ്

വസിക്കുന്നതെന്ന് അങ്ങേയ്ക്കറിയാമെന്ന് എനിക്കറിയാം. എനിക്ക് വരെ കണ്ട് പിടിക്കേണ്ടതുണ്ട്."

ചന്ദ്രകേതു ഒന്ന് വിറകൊണ്ടു. അയാളുടെ ശോകം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ ഒരു നിമിഷം ഒന്നടിഞ്ഞു. "പ്രധാനമന്ത്രി, അല്പനേരം അങ്ങ് മാറി നിലകൊള്ളൂ." രാജാവ് ബാപിരാജനോട് പറഞ്ഞു.

ബാപിരാജ് തർക്കിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. "പക്ഷേ മഹാരാജൻ."

രാജാവ് പ്രധാനമന്ത്രിയെ തറപ്പിപ്പിച്ചു നോക്കി. ബാപിരാജൻ തർക്കം ആ അറയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി.

ചന്ദ്രകേതു പാർശ്വത്തിലുള്ള ഭിത്തിക്കടുത്തേക്കു ചെന്ന്, തന്റെ ചുണ്ടു വിരലിൽനിന്നൊരു മോതിരമെടുത്ത് ഒരു യന്ത്രപലിലിൽ വെച്ചമർത്തി.

ചെറിയൊരു 'ക്ലിക്സ്' ശബ്ദത്തോടെ ചെറിയൊരു പെട്ടി ആ ഭിത്തിയിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. രാജാവ് അതിൽനിന്നൊരു ചർമ്മപത്രം കൈയിലെടുത്ത് ശിവൻ നേരെ നടന്നു.

"ഭഗവൻ' ചന്ദ്രകേതു പറഞ്ഞു. "കുറച്ചുദിവസം മുൻപ് നാഗരാണിയിൽനിന്ന് എനിക്ക് ലഭിച്ച ഒരു എഴുത്താണിത്."

ശിവൻ മുഖം കോട്ടി.

"തുറന്ന മനസ്സോടെ അങ്ങിത് കേൾക്കണമെന്നാണ് എനിക്ക് അപേക്ഷിക്കാനുള്ളത്. "ആ ചർമ്മപത്രം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഉറക്കെ വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുൻപ് ചന്ദ്രകേതു പറഞ്ഞു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം അത് ഉറക്കെ വായിച്ചു.

"എന്റെ സുഹൃത്തേ, ചന്ദ്രകേതു. ഈ വർഷത്തെ മരുന്ന് നൽകാൻ വൈകിയതിൽ എന്റെ ക്ഷമാപണം. എന്റെ രാജ്യസഭയിലെ പാർശ്വങ്ങളെ ഇപ്പോഴും തുടരുകയാണ് സാഹചര്യം എന്തൊക്കെത്തന്നെയായാലും മരുന്ന് വിതരണം നടന്നിരിക്കും. ഇതെന്റെ വാക്കാണ്. ഒരു കാര്യംകൂടി ഞാൻ കേട്ടു. നിലകൊണ്ടാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുകൊണ്ട് ഒരു കപടവേഷധാരി നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തേക്കു വരുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തേക്കുള്ള വഴി മനസ്സിലാക്കുവാനാണ്. അതുകൊണ്ട് അയാളെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. അയാളെ വാഗ്ദാനങ്ങളാൽ രമിച്ച് താങ്ങുകയല്ലെന്ന് കഴിയൂ എന്ന് ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പക്കൽനിന്നും നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലഭിക്കുന്നതൊരു ഷഡമാണ്. ഇതിലേതാണ് നിങ്ങളുടെ ആളുകളെ ജീവനോടെ നിലനിർത്തുക? ബുദ്ധിയുപയോഗിച്ച് തീരുമാനിക്കുക.

ചന്ദ്രകേതു ശിവനെ നോക്കി "ഇതിൽ നാഗരാണിയുടെ മുദ്രയുണ്ട്."

ശിവനതിന് മറുപടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അപ്പോൾ ദിവോദാസൻ എഴുന്നേറ്റ് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. "പക്ഷേ മഹാരാജൻ, നാഗന്മാർ അവരുടെ പരഭാവം നമ്മുടെ മേൽപരത്തിയതാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. മഹാമാരി അവരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. നമ്മളതിനെതിരെ പോരാടിയേ തീരൂ. പക്ഷേ, അതിനെ ചെറുത്തുതോല്പിക്കുവാൻ നമ്മളതിന്റെ ഉറവിടം കണ്ടെത്തണം. നാഗന്മാരുടെ നഗരമായ പഞ്ചവടിയാണ്."

"ദിവോദാസൻ, താങ്കൾ പറയുന്നതിനോട് യോജിച്ചാൽപോലും, അവരുടെ ഔഷധമാണ് നമ്മുടെയെല്ലാം ജീവൻ നിലനിർത്തുന്നതെന്ന് കാര്യം നമുക്ക് മറക്കാനാവില്ല. മഹാമാരി പരതിരോധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ നാഗന്മാരുടെ സഹായമില്ലാതെ നമുക്ക് ജീവിക്കാനാവില്ല."

"പക്ഷേ അവർ അങ്ങയുടെ ശത്രുക്കളാണ് പരഭോ' ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "അങ്ങയുടെ ജനതയ്ക്കുമേൽ മഹാമാരി അടിച്ചേല്പിപ്പിച്ച അവർക്കെതിരെ അങ്ങേയ്ക്കെങ്ങനെ പരതികാരം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ കഴിയും?"

"ഭഗീരഥ കുമാരാ, എന്റെ ജനതയുടെ ജീവൻ നിലനിർത്തുവാനായി

പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ. പ്ലാതികാരം ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചുപോൾ ആഡംബരവസ്തുവാണ്."

"പ്ലാതികാരത്തെക്കുറിച്ച് ചില ഇവിടെ പറയുന്നത്. നീതിയാണിവിടെത്തെ വിഷയം' പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

"അല്ല സേനാപതേ, 'ചന്ദ്രകേതു പറഞ്ഞു "പ്ലാതികാരമോ നീതിയോ അല്ല ഇവിടെത്തെ വിഷയം. ഒരു കാര്യം മാത്രമാണിവിടെത്തെ വിഷയം: എന്റെ ജനതയുടെ ജീവൻ നിലനിർത്തുക. ഞാനൊരു മൂഢനല്ല. പഞ്ചവടിയിലെത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം പറഞ്ഞുതന്നു കഴിഞ്ഞാൽ വലിയൊരു സൈന്യവുമായി അങ്ങ് അവരെ ആക്രമിക്കും. നാഗന്മാർ നശിപ്പിക്കപ്പെടും. അതോടൊപ്പം ബ്രഹ്മാരുടെ ജീവൻ നിലനിർത്തുന്ന ഔഷധവും ഇല്ലാതാകും. ഈ ഔഷധം കിട്ടുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു സ്രോതസ്സിനെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഉറപ്പ് ലഭിക്കാത്തതിനാലും കാര്യം പഞ്ചവടിയിലെത്തിച്ചേരുവാനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതരുവാൻ എനിക്ക് കാലം."

ശിവൻ ചന്ദ്രകേതുവിനെ ഉറപ്പുനോക്കി. കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാര്യം അനിഷ്ടകരമായ ഒന്നായിരുന്നെങ്കിലും ബ്രഹ്മാജൻ പറയുന്നത് ശരിയാണെന്ന് ശിവനു തോന്നി. അയാൾക്കു മുന്നിൽ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു.

അപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ കൈകുപ്പിക്കുകയാണ് ചന്ദ്രകേതു പറഞ്ഞു "ഭഗവൻ, അങ്ങ് എന്റെ നായകനും ഈശ്വരനും രക്ഷകനാണ്. ഞാൻ അങ്ങയുടെ ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങ് എല്ലാം ശരിയാക്കുമെന്ന് എനിക്ക് വിശ്വാസം. ആളുകൾ പഴയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം മറന്നെക്കാരമെങ്കിലും രൂപഭാവന്റെ കഥകൾ ഞാനോർമ്മിക്കുന്നു. വാഗ്ദാനങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാൻ ആ ഇതിഹാസങ്ങൾ സമയമെടുക്കുമെന്ന് എനിക്ക് വിശ്വാസം. ആളുകൾക്കില്ലാത്ത ഒരേയൊരു കാര്യം സമയം മാത്രമാണ്."

ശിവൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. "മഹാഭാരതം, അങ്ങ് പറയുന്നത് ശരിയാണ്. ഔഷധത്തിന്റെ ലഭ്യതയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഇപ്പോൾ യാതൊരു ഉറപ്പും നൽകാനാവില്ല. അത് സാധിക്കുന്നതുവരെ, അങ്ങയോട് ഇങ്ങനെയൊരു ത്യാഗം ചെയ്യണമെന്ന് പറയുവാൻ എനിക്ക് യാതൊരു അവകാശവുമില്ല."

ദിവോദാസ് എന്തോ പറയുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ശിവൻ കൈകൊണ്ട് ആംഗ്യം കാണിച്ച് അയാളെ അതിർത്തിയിൽ വിട്ടുകൊടുത്തു.

"ഞാനിപ്പോൾ വിടകൊള്ളുകയാണ് രാജൻ" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "എനിക്ക് എന്ത് ആലോചിക്കണം."

ചന്ദ്രകേതു ശിവന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു. "ദയവുണ്ടായി എന്തോടു ക്ഷോഭിക്കരുതേ. ഭഗവാൻ. എനിക്ക് മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല."

ശിവൻ ചന്ദ്രകേതുവിനെ പിടിച്ച് ചെറുനേല്പിപ്പിച്ചു. "എനിക്ക് വിശ്വാസം."

പോകാനിറങ്ങുന്ന നേരം ശിവന്റെ ദൃഷ്ടി നാഗാണിയുടെ ലിഖിതത്തിൽ പതിച്ചു. മുദ്രയിട്ട ആ കത്തിന്റെ അടിഭാഗം കണ്ടപ്പോൾ അവന്റെ ശരീരം ഒന്നു ഞെട്ടി. ഓം അടയാളമായിരുന്നു അത് താഴത്തേയും മുകളിലത്തെയും വളവുകൾ യോജിക്കുന്നിടം രണ്ട് സർപ്പശിരസ്സുകളായിരുന്നു. കിഴക്കോട്ട് ഉദിച്ചുനിന്നിരുന്ന മൂന്നാമത്തെ വളവും അവസാനിച്ച് ഒരു സർപ്പശിരസ്സിൽ തന്നെയായിരുന്നു. അതിന്റെ മുൾമുന പോലുള്ള നാക്ക് പുറത്തേക്കു തള്ളിനിന്നു

ശിവൻ പതുക്കെ മുറങ്ങി "ഇതാണോ നാഗന്മാരുടെ മുദ്ര?"

"അതെ പ്ലേഡോ. ചന്ദ്രകേതു പറഞ്ഞു.

"നാഗന്മാരിലെ പുരുഷന്മാർ ആരെങ്കിലും ഈ മുദ്ര ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടോ?

"ഇല്ല പ്ലേഡോ, റാണി മാതാമാണ് ഇത് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്."

"സത്യം പറയൂ. ഏതെങ്കിലും പുരുഷൻ ഈ മുദ്ര ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടോ?

"ഇല്ല, ഭഗവാനേ ആരും പതിവില്ല."

"അത് സത്യമല്ല, മഹാരാജൻ."

"ഭഗവാൻ, എനിക്ക് കഠിനമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പെട്ടെന്ന് ചന്ദ്രകേതു ഒന്നു നിർത്തി. "തീർച്ചയായും നാഗന്മാരുടെ ജനപ്രഭുവും ഈ മുദ്ര ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. നാഗന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽ, ഭരണാധികാരിയല്ലാതെ, ഈ മുദ്ര ഉപയോഗിക്കാൻ അനുവാദമുള്ളയാൾ അദ്ദേഹം മാതാമാണ്."

ശിവൻ ഈർഷ്യയോടെ ചോദിച്ചു. "ജനങ്ങളുടെ അധിപൻ! അയാളുടെ പേരെന്താണ്?

"എനിക്ക് കഠിനമല്ല, പ്ലേഡോ."

ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ ഇരുണ്ടു.

"ഭഗവാനേ." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "നമ്മൾ ചന്ദ്രകേതു രാജാവിനെ നിർബന്ധിപ്പിക്കണം."

ഭഗീരഥൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ദിവോദാസ എന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവിനെ കൊടാരത്തിലുള്ള ശിവന്റെ സുവകാശ്യ അറയിലിരുന്ന് സംസാരത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"ഞാൻ അത് സമ്മതിക്കുന്നു പ്ലേഡോ." ദിവോദാസ പറഞ്ഞു.

"ഇല്ല" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ചന്ദ്രകേതു പറഞ്ഞതിൽ കാര്യമുണ്ട്. പഞ്ചവടിയെ ആക്രമിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവർക്ക് ആ ഔഷധം ലഭിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ഉറപ്പുവരുത്താൻ കഴിയണം."

"അത് സാധ്യമല്ല പ്ലേഡോ" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "നാഗന്മാരുടെ പക്ഷം മാതാമാണ് ഔഷധം ഉള്ളത്. നാഗന്മാരുടെ രാജ്യത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം ലഭിച്ചാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് സുവായത്ത്മാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ബ്രഹ്മാവിനെ പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം പറഞ്ഞുതരാതെ, നമുക്കെങ്ങനെ ആ രാജ്യം കീഴടക്കാൻ കഴിയും?"

ശിവൻ ദിവോദാസനു നേരെ തിരിഞ്ഞു "നാഗന്മാരുടെ പക്ഷം നിന്നും ആ ഔഷധം ലഭിക്കുവാൻ നാം മറ്റെന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗം തേടണം."

"വിചിത്രമായ ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ട് പ്ലേഡോ."

"എന്ത്?"

"പക്ഷേ, അത് ഏറ്റവും മോശപ്പെട്ട മാർഗ്ഗമാണ് പ്ലേഡോ."

"അതെന്താണെന്ന് കേൾക്കട്ടെ. എനിക്ക് പറയാം അതിന്റെ നന്മതിന്മകൾ."

"മധുരമിതി നദിയിലൂടെ വന്നതിൽ ഒരു കൊള്ളക്കാരനാണ്."

"മധുരമിതി?"

"ബ്രഹ്മാവിനെയുടെ ഒരു പോഷകനദിയാണത്. പ്ലേഡോ. നമ്മുടെ പശ്ചിമദിശയിൽ."

"മനസ്സിലായി."

"ആ കൊള്ളക്കാരൻ ഈ ഔഷധം നിർമ്മിക്കാനായിട്ടുണ്ടെന്ന് കേട്ടുകേൾവി, തെക്കുപടിഞ്ഞാറ് നീണ്ടുകിടക്കുന്ന മഹാനദിയിലൂടെ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്ന് കണ്ടെത്തിയ ഒരു ചെടിയാണ് ഈ ഔഷധത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ്. അതിൽനിന്നാണ് അയാളുടെ ഔഷധം നിർമ്മിക്കുന്നത്."

"പിന്നെന്തെന്താണ് ആ കൊള്ളക്കാരൻ അതു വില്ക്കുന്നത്? സാധാരണയായി കൊള്ളക്കാരന് പണത്തിൽ താല്പര്യമുണ്ടാകേണ്ടതാണ്."

"വിചിത്രമായ ഒരു കൊള്ളക്കാരനാണയാൾ. ബ്രഹ്മാവിനെയുടെ ജന്മം കൊണ്ട്

അയാൾ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പാതയുപേക്ഷിച്ച് അക്രമത്തിന്റെ പാത തെരഞ്ഞെടുത്തുവെന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്. അയാൾക്കെന്തോ മാനസിക വിഭ്രാന്തിയുണ്ടെന്ന് എങ്ങനെയെങ്കിലും ഭൂരിഭാഗവും വിശ്വസിക്കുന്നത്. അയാൾ പണമുണ്ടാക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ല. ക്ഷത്രിയന്മാരോട് അയാൾക്ക് വംശീയമായ വെറിയുണ്ട്. അയാളുടെ പരദേശത്തേക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്ന ഏതൊരു പോരാളിയേയും അയാൾ വധിക്കും. ഒരു പാവം ക്ഷത്രിയൻ വഴിതെറ്റി അവിടെ ചെന്നുപെട്ടാൽ പോലും അതാണവസ്ഥ. നാഗന്മാരുണ്ടാകുന്നത് ആ മരുന്ന് നിർമ്മിക്കുന്നത് അയാൾ മറ്റൊരുതരം അത് പങ്കുവെക്കാൻ തയ്യാറല്ല. എന്തെങ്കിലും സർവ്വം കൊടുത്താലും അത് നൽകുവാൻ അയാൾ തയ്യാറല്ല. കുറ്റവാളിസംഘത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് അയാളത് ഉപയോഗിക്കുന്നത്.'

ശിവന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞു. "എന്തൊരു വിചിത്രമായ കഥ."

"അയാളൊരു വികൃത ജന്തുവാണ്, പരഭോ, നാഗന്മാരെക്കാൾ നികൃഷ്ടൻ, സ്വന്തം മാതാവിന്റെ തലയറുത്തവനാണത്രെ അയാൾ."

"ഇത്വരാ!"

"അതെ പരഭോ. ഇങ്ങനെയൊരു ഭ്രാന്തനെ താങ്കൾക്കെങ്ങനെ ന്യായീകരിക്കാനാവും?"

"നാഗന്മാരുടെ ഔഷധം ലഭിക്കുവാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലേ?"

"ഇല്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു."

"എങ്ങിനെ നമ്മൾ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുവാൻ പോകുന്നു. ആ കൊള്ളക്കാരനെ നമ്മൾ പിടിക്കാൻ പോകുന്നു."

"ദിവോദാസ്, എന്താണു കൊള്ളക്കാരന്റെ പേര്? ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു.

"പരശുരാമൻ."

"പരശുരാമൻ' പർവ്വതേശ്വരൻ നടക്കുകയോടെ പറഞ്ഞു. "ഇത് സഹസ്രാബ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചു മുൻപുണ്ടായ വിഷ്ണു ഭഗവാന്റെ ആരാധനയെ അവതരത്തിന്റെ പേരാണ്ല്ലോ?"

"സേനാപതേ, എനിക്ക് തീർപ്പില്ല." ദിവോദാസ് പറഞ്ഞു "ഈ കൊള്ളക്കാരൻ വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ ആരാധനയെ അവതരത്തിന്റെ യാതൊരു ഗുണവിശേഷങ്ങളുമില്ല."

ഇച്ഛാവാറിലെ നരഭോജികൾ

പതിമൂന്ന്

"ഭൃഗു മഹർഷി! ഇവിടെ?" ദിലീപൻ അതിശയിച്ചു.

ഭൃഗു മെലുഹയുടെ രാജഗുരുവാണെന്നും സൂര്യവംശികളെ ശക്തമായി പിന്തുണയ്ക്കുന്ന മുനിവർയനാണെന്നും ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ അഭിജാത വർഗ്ഗത്തിനുമറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം പൊടുന്നനെ അയോദ്യയിൽ പരയക്ഷപ്പെട്സുകൾക്ക് ദിലീപൻ അമ്ലപരമ്പരയായി. ഭൃഗു മുൻപൊരിക്കലും ദിലീപന്റെ തലസ്ഥാനനഗരി സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ദിലീപൻ അതൊരു അപൂർവ്വബഹുമതിയായി.

"അതെ, രാജൻ" സുവദീപിന്റെ പരധാനമന്ത്രി സയമന്തൻ രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു.

സയമന്തൻ ആ മഹാമുനിയെ പാർപ്പിപ്പിക്കുവാനായി ഒരുക്കിയ അറയിലേക്ക് ദിലീപൻ തിടുക്കത്തിൽ ഓടിചെന്നു. പരതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഭൃഗുവിന്റെ അറ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിമാലയത്തിലെ ഗുഹ പോലെ കടുത്ത തണുപ്പും ഈർപ്പവും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതായിരുന്നു.

ദിലീപൻ തൽക്ഷണം ഭൃഗുവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു. "മഹാജ്ഞി ഭൃഗു എന്റെ നഗരത്തിൽ, കൊടാരത്തിൽ! നമുക്ക് എന്തൊരു ബഹുമതിയാണിത്!!"

ഭൃഗു പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് സൗമ്യമായി പറഞ്ഞു. "സാമ്രാജ്യം, ആദരിക്കപ്പെടുന്നത് ഞാനാണ്. അങ്ങ് ഭാരതത്തിന്റെ പരകാശമാണ്."

കൂടുതൽ അതിശയം പരകടിപ്പിപ്പിക്കുമാറ് ദിലീപന്റെ കൺപുരികങ്ങളുയർന്നു. "ഗുരുജി, അങ്ങേയ്ക്ക് ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്തുതരേണ്ടത്.?"

ഭൃഗു ദിലീപനെ ഉറുനോക്കി "വ്യക്തിപരമായി എനിക്ക്കൊന്നും വേണ്ട, രാജൻ. ഈ ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വതും മായയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ നമുക്കൊന്നും ആവശ്യമില്ലെന്നതാണ് ശാസ്ത്ര സത്യം. എന്ന് കാര്യം നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. മിഥ്യയെ കൈവരിക്കുന്നത് ശൂന്യതയെ കൈക്കൊള്ളുമ്പോലെയാണ്."

ദിലീപൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ഭൃഗു പറഞ്ഞത് അയാൾക്ക് ശരിക്കും മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ശക്തനായ ആ ബ്രാഹ്മണനോട് വിയോജിപ്പുവാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

"താങ്കളുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി എങ്ങനെ?" ഭൃഗു ചോദിച്ചു.

കൊട്കാരം വൈദ്യൻ തന്റെ ചുണ്ടിൽ പുരട്ടിയിരുന്ന മരുന്ന് നനഞ്ഞ് പരുത്തിത്തുണികൊണ്ട് ദിലീപൻ തുടച്ചുമാറ്റി. തലേദിവസം രാവിലെ ചക്രവർത്തി അല്പം ചോര തുപ്പിയിരുന്നു. കുറച്ചു മാസങ്ങൾ മാതൃമേ രാജാവ് ജീവിച്ചിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് കൊട്കാരം വൈദ്യ ശ്വേതാക്ഷരൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. "അങ്ങയിൽനിന്ന് ഒരു രഹസ്യവും മറച്ചുവെക്കാനില്ല, പ്ലേ."

ഒന്നും ഉറയാതെ ഭൃഗു തല കുലുക്കി.

ദിലീപൻ ധീരമായി പുഞ്ചിരിച്ചു "എനിക്ക് യാതൊരു ദുഃഖങ്ങളുമില്ല മൂനേ, ഞാൻ ശരിക്കും ഒരു മുഴുവൻ ജീവിതം ജീവിച്ചു തീർത്തുകഴിഞ്ഞു. ഞാൻ തൃപ്തനാണ്."

"ശരി, അതിരിക്കട്ടെ. അങ്ങയുടെ പുത്രനെന്തു പറയുന്നു? ദിലീപൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി. കള്ളം പറയുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. ഇത് ഭൃഗു മഹർഷിയാണ്. സപ്തർഷികളുടെ പരമപരയിൽപ്പെട്ട മുനിവര്യൻ."

"അവൻ എന്ന് വധിക്കേണ്ടി വരില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. അവനു വേണ്ടി വിധി ആ കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചുകൊള്ളൂ. എന്തൊക്കെയാണെങ്കിലും ആർക്കാണ് വിധിയെ തടയാൻ കഴിയുക?"

ഭൃഗു മുന്നോട്ടുകുനിഞ്ഞ് "ബലഹീനരെ മാതൃമേ വിധി നിയന്ത്രിക്കുകയുള്ളൂ, രാജൻ. കരുതന്മാർ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കും."

ദിലീപന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞ് "ഗുരുദേവ, അങ്ങനെയൊരു പരഞ്ഞുവരുന്നത്?"

"താങ്കൾക്ക് എന്തൊരു ജീവിതമാണ് ആഗ്രഹം?"

"അത് എന്റെ കൈയിലാണോ?"

"അല്ല. എന്റെ കൈയിൽ."

ദിലീപൻ പതിയെ പുഞ്ചിരിച്ചു. "സോമരസം കൊണ്ട് യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടാകില്ല. മഹർഷേ, മെലുഹയിൽനിന്ന് ഞാനത് നല്കപോലെ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോന്നിരുന്നു. അതിന് രോഗം ശമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന കാര്യം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്."

"രാജൻ, സപ്തർഷികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ കണ്ടുപിടിത്തമായിരുന്നു സോമരസം. പക്ഷേ അതുമാത്രമായിരുന്നില്ല അവരുടെ കണ്ടുപിടിത്തം."

"താങ്കളുടേതല്ലേ..."

"അതെ."

ദിലീപൻ ഒന്ന് പുറകോട്ടു നീങ്ങി. പിന്നെ ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ തിടുക്കത്തിൽ ചോദിച്ചു. "പ്രതിഫലമായി എന്താ?"

"താങ്കൾ ഈ ബാധയെ ഓർക്കുക മാത്രം ചെയ്താൽ മതി."

"താങ്കളി അനുഗ്രഹം എനിക്ക് നൽകുകയാണെങ്കിൽ ആജീവനാന്തം ഞാൻ അങ്ങയോടു കടപ്പെടാതെ വന്നിരിക്കും."

"കടപ്പാട് വേണ്ടത് എന്തോടല്ല" ഭൃഗുപറഞ്ഞു. "ഭാരതത്തോടാണ് കടപ്പെടേണ്ടത്. ഈ രാജ്യത്തെ സേവിക്കാനുള്ള സമയമാകുമ്പോൾ ഞാനത് താങ്കളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം."

ദിലീപൻ തലയാട്ടി.

കുറച്ചുദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ശിവൻ, ഭഗീരഥൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ആനന്ദമയി, ദിവോദാസൻ, ദ്രപകു. പൂർവ്വാകൻ, നന്തി, വീരഭദ്രൻ എന്നിവരെ

വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കപ്പൽ പത്മാനദി ലക്ഷ്മിയിൽ പുറപ്പെട്ടു. അവർക്കൊപ്പം അഞ്ചു സൈനികർ, അതായത് കാശിയിൽ നിന്ന് ശിവനെ അനുഗമിച്ച വയുഹത്തിന്റെ പാതി, കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭീകരനായ ആ കൊളുക്കാരനേയും അവന്റെ അനുയായികളേയും നേരിടുവാൻ ശിവൻ ഭയരഹിതരായ ഭക്തന്മാരാണ് വേണ്ടിയിരുന്നത്. ബ്രഹ്മ ഹൃദയത്തിന്റെ ആതിഥ്യം അനുഭവിക്കുവാനായി നാലു കപ്പലുകളും അഞ്ചു ചന്ദ്രവംശി സൈനികരേയും അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ പുറപ്പെട്ടത്.

ആയുർവ്വതിയും ആ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നു. രക്തരൂക്ഷിതമായ ഒരു പോരാട്ടം വേണ്ടി വന്നേക്കാമെന്ന് ദിവോദാസ് മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിരുന്നതിനാൽ ആയുർവ്വതിയുടെ സാന്നിധ്യം തീർച്ചയായും അവർക്കാവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

കുറച്ചുദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം ബ്രഹ്മനദിയിൽനിന്ന് മധുമതി നദി ഉത്ഭവിക്കുന്ന കൈവഴിയിൽ അവരെ തടിച്ചേർന്നു. അവർ മധുമതി നദി വഴി ബ്രഹ്മ രാജ്യത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അറ്റത്തുകൂടെ സഞ്ചരിച്ചു. ജനവാസം തീരെയില്ലാത്ത പരദേശമായിരുന്നു അത്. ഇരുകരയിലും കനത്ത വന പരദേശമായിരുന്നു.

"കൊളുക്കാരന് ശരിക്കും അനുയോജ്യമായ സ്ഥലം തന്നെ." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"അതെ സ്വാമി" ഭരപകു തലയാട്ടി. "മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന് അതിർത്തിയെ കയറുവാൻ പറ്റിയ വിധം അടുത്താണ് സ്ഥലം. അതേ സമയം കനത്ത, അഭേദമായ, ആർക്കും ഒളിച്ചിരിക്കുവാൻ പറ്റിയ ഒരു സ്ഥലം. ബംഗൻമാർക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇയാളെ പിടികൂടാൻ കഴിയാത്തതെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്."

"നമുക്കിയാളെ ജീവനോടെ വേണം, ഭരപകു. നാഗന്മാരുടെ ഔഷധത്തിലേക്കുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ് നമുക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്."

"എനിക്ക് റിയാം സ്വാമി, സേനാപതി പർവ്വതേശ്വരൻ ഞങ്ങളുടെ ആ വിധത്തിലുള്ള നിർദ്ദേശം തന്നെ കഴിഞ്ഞു."

ശിവൻ തലയാട്ടി. ഡോൾഫിനുകൾ വെള്ളത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്തു. കാട്സിനകത്തു മരക്കൊമ്പുകളിലിരുന്ന് പക്ഷികൾ ചിലച്ചു. നദീതീരയിൽ വലിയൊരു കടുവ അലസമായി കിടന്നു. ഗംഗയുടെയും ബ്രഹ്മപുത്രയുടെയും വരദാനങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ മൃഗവും ജീവിക്കുന്ന ആ കാഴ്ച ചിത്രരോപമസുന്ദരമായിരുന്നു.

"എന്തൊരു മനോഹരമായ സ്ഥലമാണിത്, സ്വാമി." ഭരപകു പറഞ്ഞു.

ശിവൻ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അവൻ ആ നദീതീരത്തേക്കു തന്നെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"സ്വാമി അങ്ങ് എന്തെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടോ?" ഭരപകു ചോദിച്ചു.

"നമ്മളെ ആരോ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എനിക്ക് അറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. നമ്മൾ ആരായോ നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്."

കിഴക്കൻ തീരത്തെ കൊടാരത്തിനകത്തേക്ക് അതിർത്തിയുകയറിയതു മുതൽ അതിഥിഗവനുമായുള്ള സതിയുടെ ബന്ധത്തിന് കൂടുതൽ ആഴം കൈവന്നിരുന്നു. പിതാവും പുത്രിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പോലെയായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു അത്. പരസ്പരം പങ്കുവെക്കപ്പെടുന്ന രഹസ്യങ്ങൾക്ക് വലിയ ബന്ധങ്ങൾ തീർക്കുവാൻ കഴിയും. മായയെക്കുറിച്ച് ആരോടും ഒരു വാക്കുപോലും ഉറിയായാതെ സതി വാക്കു പറിച്ചു.

കൃതികയോടുപോലും അവൾ അത് പറഞ്ഞിരിപ്പില്ല.

രാജ്യവ്യവഹാരകാര്യങ്ങളിൽ, അവ എന്തെങ്കിലും നിസ്സാരമാണെങ്കിൽപ്പോലും അതിമിശ്രിത സതിയുടെ ഉപദേശമാണിത്. ചന്ദ്രവംശികളുടെ ഒടുങ്ങിയന്തരണമില്ലാത്ത രീതികൾക്കും അനിയന്ത്രിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ചിടയില്ലായ്മയ്ക്കും നിയന്ത്രണങ്ങൾ വരുത്താൻ സതിയുടെ ഉപദേശമുതകി.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്ന പർവ്വതം അല്പം കെട്ടുപിണഞ്ഞ ഒന്നായിരുന്നു.

"വെറും മൂന്ന് സിംഹങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ ഇത്ര വലിയ കുഴപ്പമുണ്ടാകാൻ കഴിയുന്നു? സതി ചോദിച്ചു.

ഇപ്പോൾ ഗ്രാമത്തിലെ ഗ്രാമീണർ സഹായാർത്ഥനയുമായി വന്ന വിവരം അതിമിശ്രിത അവളോട് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതേയുള്ളൂ. മാസങ്ങളായി നരഭോജികളായ സിംഹങ്ങളുടെ മാരകമായ ഭീഷണിയിൽ ഭയന്ന് കഴിയുകയായിരുന്നു ആ ഗ്രാമീണർ. കാലമേറയായി കാശിയിലേക്ക് അപേക്ഷകൾ വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വദേശിന്റെ ഭരണകേന്ദ്രമായ അയോധ്യയോട് തങ്ങളെ സഹായിക്കണമെന്ന് കാശി നിരന്തരം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അതേ സമയം ചന്ദ്രവംശി ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവികൾ അശ്വമേധകന്മാരിലെ വ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണിപ്പോൾ, കരാറിൽ മൃഗങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ആക്രമണം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ് അവരുടെ നിഗമനം. കുറച്ചു സിംഹങ്ങളെ നേരിടാൻ ശേഷിയുള്ള സൈനികർപോലും കാശിയിലില്ല എന്ന്താണ് സത്യം.

"ദേവി, നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും?"

"കഴിഞ്ഞ മാസമല്ലേ ഒരു സംഘം സുരക്ഷാഭടന്മാരെ താങ്ങൾ അവിടേയയച്ചത്?"

"അതേ ദേവി." അതിമിശ്രിത പറഞ്ഞു. "ആ സിംഹങ്ങളെ കെണിയിൽ പെടുത്തുന്നതിനായി അവർ ഒരു പദ്ധതി രൂപപ്പെടുത്തി. ഗ്രാമീണരെക്കൊണ്ട് ചെണ്ടകൊട്ടിച്ച് ബഹുങ്ങളുണ്ടാക്കി സിംഹങ്ങളെ ഓടിച്ച് വലിയ മുളാണികൾ താഴ്ന്നുവെച്ച് കുഴിയിലേക്ക് ചാടിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പരിപാടി. എന്നാൽ അവരെയെല്ലാം അടുത്തുപെടുത്തിക്കൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ട സിംഹങ്ങൾ അടുത്തുള്ള വിദ്യാലയത്തിൽ സുരക്ഷിതരായി പാർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ആക്രമിച്ചു. ദേവി, ഇനി നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യും?"

സതി നടുക്കും മൂലമുണ്ടായ വീർപ്പുമുട്ടൽ അമർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചു.

അതിമിശ്രിത കണ്ണീരോടെ മന്ത്രിച്ചു. "അഞ്ചുകുട്ടികൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു."

"ശരീരമഭേദം കരുണയുണ്ടാകണേ" സതി മന്ത്രിച്ചു.

"ആ നികൃഷ്ട ജന്തുക്കൾ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ശരീരം വലിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകപോലുമുണ്ടായില്ല. ഒരുപക്ഷേ, കെണിയിൽ വീണ് കൊല്ലപ്പെട്ട സിംഹത്തിന്റെ ജീവൻ പരതികാരം ചെയ്തതാവാം അവ."

"അവ മനുഷ്യജീവികളല്ല രാജൻ" സതി ക്ഷുഭിതയായിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "അവയ്ക്ക് കരോധമോ പരതികാരമോ തോന്നുന്നുണ്ടാവില്ല. മൃഗങ്ങൾ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ മൂലമാണ് മറ്റെ ജീവികളെ കൊല്ലുന്നത്. വിശപ്പിനും ആത്മരക്ഷയ്ക്കും."

"പിന്നെ എന്തിനാണ് മനുഷ്യനെ കൊന്ന് ആ ശരീരം അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നത്?"

"കണ്ടതല്ലാതെ വേറെയും കിടപ്പുണ്ടോ? സതി ചോദിച്ചു.

"അറിഞ്ഞുകൂടാ ദേവി, എനിക്ക് ഉറപ്പില്ല."

"താങ്ക്യുടെ ആളുകൾ എവിടെ?"

"അവരിപ്പോഴും ഇച്ഛാവരിൽതന്നെ. പക്ഷേ, ഇനി കൂടുതൽ കെണികൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഗ്ലാമിൻ അവരെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. സിംഹങ്ങളെ പരലോഭിപ്പിച്ചാൽ തങ്ങളുടെ ജീവനാണ് അപകടത്തിലാവുന്നതെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. സുരക്ഷാഭേദമാർ വനത്തിനുള്ളിൽ കടന്നുചെന്ന് സിംഹങ്ങളെ വേട്യാടി കൊന്നുകളയണമെന്നാണ് ജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്."

"അത് ചെയ്യുവാൻ ഭേദമാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല?"

"അവരത് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല എന്ന്തലല കാര്യം ദേവി. അത് എങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്ന് അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവർ കാശിയിലെ പൗരന്മാരാണ്. ഞങ്ങൾ വേട്യാടാരില്ല."

സതി നെടുവീർപ്പിട്തു.

"പക്ഷേ, അവർ പോരാടുവാൻ തയ്യാറാണ്." അതിമിഗ്വൻ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ പോകാം." സതി പറഞ്ഞു.

"ദേവി, തീർച്ചയായും അങ്ങനെ ചെയ്യരുത്." അതിമിഗ്വൻ പറഞ്ഞു.

"ദേവിയിൽനിന്ന് ഞാൻ അതല്ല പരതിക്ഷിക്കുന്നത്. ഭവതി ദിലീപ ചക്രവർത്തിക്ക് സഹായമേൽത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സന്ദേശമയക്കണമെന്നു മാത്രമാണ് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് ഭവതിയുടെ അപേക്ഷ നിരസിക്കാനാവില്ല."

"മഹാരാജൻ, അത് ഒരിക്കലും നടക്കുന്ന കാര്യമല്ല. സ്വദീപന്മാരുടെ ഔദ്യോഗിക സംവിധാനം പരവർത്തിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നെന്ന് എനിക്ക്റിയം. നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഞാൻ പോകാം. എന്നോടൊപ്പം രണ്ടു സംഘം കാശി നിയമപാലകസംഘത്തെ അയക്കുക."

അറുപത് ഭേദമാർ. എന്നോടൊപ്പം നാല്പതുപേർ. പിന്നെ ഇച്ഛാവരിലുള്ള ഇരുപതുപേർ. അത് മതിയാവും.

അതിമിഗ്വൻ സതിയെ കാട്സിലേക്കയക്കുവാൻ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വന്തം സഹോദരിയെപ്പോലെയാണ് അയാൾ അവളെ കരുതിയിരുന്നത്. "ദേവി, എനിക്ക്തൊന്നും കാണാനുള്ള കരുതില്ല..."

"എനിക്ക് യാതൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല" സതി ഇടപെട്ടു. "ഇനി രണ്ടു സംഘം നിയമപാലകരെ എന്നോടൊപ്പം ഉടനെ അയക്കുക. ബ്രംഗന്മാരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി അന്ന് സേനാപതി പർവ്വതേശ്വരനെ സഹായിച്ച ഒരു പടനായകനിലേ, അയാളെ എനിക്ക് വേണം. കാവാസ് എന്ന്തലല അയാളുടെ പേര്?"

അതിമിഗ്വൻ തലയാട്ടി. "ദേവി, ദേവിയുടെ കഴിവിൽ എനിക്ക് വിശ്വാസമില്ലെന്ന് വിചാരിക്കരുത്. പക്ഷേ ഭവതി എനിക്ക് സഹോദരിയെപ്പോലെയാണ്. ഇതുപോലെയുള്ള അപകടത്തിലേക്ക് ഭവതിയെ അയക്കുവാൻ എനിക്ക് ധൈര്യമില്ല. ഭവതി പോവരുതെന്നാണ് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്."

"പോകണമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. നിഷ്കളങ്കരായ ആളുകൾ കൊല്ലപ്പെടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രാമഭവാൻ എന്ന് ഇവിടെ വെറുതെയിരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. ഒന്നുകിൽ ഞാൻ ഒരയ്ക്ക് കാശി വിട്ടുപോകും. അല്ലെങ്കിൽ നാല്പത് ഭേദമാരോടൊപ്പം പോകും. ഇതിൽ ഏതാണ് താങ്കൾക്ക് അഭികാമ്യം?"

മധുമതി നദിയിലൂടെ സാവധാനത്തിലാണ് ആ കപ്പൽ

സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. പരശുരാമനിൽനിന്ന് യാതൊരു ആക്രമണവുമുണ്ടായില്ല. ശിവന്റെ നൗകയെ തീ വെക്കുവാനായി ആക്രമണ നൗകകളൊന്നും രംഗത്തുവന്നില്ല. നിരീക്ഷണകാവൽക്കാരെ മുറിവേല്പിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരസ്ത്രവും പാഞ്ഞു വന്നില്ല.

യാതൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

കപ്പലിന്റെ അമരത്തുള്ള കൈവരിയിൽ പിടിച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരനും ആനന്ദമയിയും ചെളി കലർന്ന മധുമതിയുടെ ജലവിതാനത്തിൽ സാവധാനം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സൂര്യന്റെ പ്രതിബിംബത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

"ഭഗവൻ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "അവർ നമ്മളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എനിക്ക് അനുഭവിക്കാനാവുന്നു. അതെന്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു."

"ശരിക്കും? ആനന്ദമയി പുഞ്ചിരിതൂകി "ജീവിതകാലം മുഴുവനും ആളുകൾ എന്തെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതൊരിക്കലും എന്തെ അസ്വസ്ഥയാക്കിയിട്ടില്ല."

തന്റെ ഭാഗം വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ പർവ്വതേശ്വരൻ ആനന്ദമയിയെ നോക്കി. പിന്നെ അവൾ പറഞ്ഞതിലെ ദ്വയാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"ദേവേന്ദ്രന്റെ അനുഗ്രഹം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു" ആനന്ദമയി അതിശയിച്ചു. "എനിക്ക് താങ്കളെ ഒന്നു പുഞ്ചിരിതൂകിക്കാൻ സാധിച്ചു. എന്തൊരു നേട്സ!"

പർവ്വതേശ്വരൻ അല്പം കൂടി വിശാലമായി പുഞ്ചിരിച്ചു. "ശരി. പക്ഷേ, ഞാൻ പറഞ്ഞുവന്നത് എന്തുകൊണ്ട് കൊള്ളുവാൻ നമ്മെ ആക്രമിക്കുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു."

"ഈ സന്ദർഭത്തിന്റെ ചാരുത കെടുത്തരുത്" ആനന്ദമയി പറഞ്ഞു. തന്റെ കൈപ്പടത്തിന്റെ പുറകുവശം കൊണ്ട് അവൾ പർവ്വതേശ്വരന്റെ കൈത്തണ്ടയിലടിച്ചു. "താങ്കൾക്കറിയോ, പുഞ്ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾ താങ്കൾ എത്ര സുന്ദരനാണ്. താങ്കൾ ഇടയ്ക്കിടെ അങ്ങനെ ചെയ്യണം."

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം തുടുത്തു.

"മുഖം തുടുക്കുമ്പോൾ അതിലുമേറെ ഭംഗിയുണ്ട്." ആനന്ദമയി പൊടിച്ചിരിച്ചു.

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖത്തെ തുടുപ്പ് വർദ്ധിച്ചു. "കുമാരി..."

"ആനന്ദമയി...."

"ക്ഷമിക്കണം."

"എന്തെ ആനന്ദമയി എന്ന് വിളിക്കുക."

"എനിക്ക് അങ്ങനെ അതിനു കഴിയും?"

"വളരെ ലളിതം. ആനന്ദമയി എന്ന് മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി."

പർവ്വതേശ്വരൻ ഒന്നും ഉറയാടിയില്ല.

"താങ്കൾക്കെന്തുകൊണ്ട് എന്തെ ആനന്ദമയി എന്ന് വിളിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല?"

"എനിക്ക് കഴിയില്ല രാജകുമാരി. അത് ശരിയല്ല."

ആനന്ദമയി നെടുവീർപ്പിട്ടു. "പറയൂ പർവ്വതേശ്വരാ. കൃത്യമായി ആരാണ് ശരി നിർവ്വചിക്കുന്ന ആൾ?"

പർവ്വതേശ്വരൻ മുഖം ചുളിച്ചു "രാമഭഗവാന്റെ നിയമങ്ങൾ."

"കുറുകൃത്യത്തിനു നൽകേണ്ട ശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ രാമദേവന്റെ മൗലികമായ നിയമം എന്താണ്?"

"ഒരു നിഷ്കളങ്കൻപോലും ശിക്ഷിപ്പപ്പെടരുത്. ഒരു കുറ്റവാളിപോലും രക്ഷപെടരുത്."

"എങ്ങിനെ താങ്കൾ ആ നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുകയാണ്."

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. "അതെങ്ങനെ?"

"ചെയ്യാത്ത കുറ്റത്തിന് നിഷ്കളങ്കനായ ഒരു സ്ത്രീയെ ശിക്ഷിക്കുക വഴി."

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായിത്തന്നെ തുടർന്നു.

"250 വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് നിരവധി അഭിജാതർ രാമഭഗവാൻ നിർമ്മിച്ച നിയമം ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് കുറ്റം ചെയ്തു. അവരതിൽനിന്ന് രക്ഷപെടട്ടു. ആരും അവരെ ശിക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. ഇനി എന്തെ നോക്കൂ. എനിക്ക് കുറ്റകൃത്യവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഞാനപ്പോൾ ജനിച്ചിട്ടുപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തിനും താങ്കളിപ്പോൾ അതിന്റെ പേരിൽ എന്തെ ശിക്ഷിക്കുന്നു."

"രാജകുമാരി, ഭവതിയെ ഞാൻ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല. എനിക്കെങ്ങനെ അതിനു സാധിക്കും?"

"അതെ താങ്കൾ അതാണ് ചെയ്യുന്നത്. താങ്കൾക്കത് അറിയാം. താങ്കൾക്ക് അത് എങ്ങനെയാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നതെന്നും എനിക്കറിയാം. ഞാൻ അന്ധയൊന്നുമല്ല. സ്വയം വിശ്വസിക്കുക കെട്ടാതെ, ഇത് അപമാനകരമാണ്."

"കുമാരി."

"രാമഭഗവാൻ താങ്കളോട് എന്തു ചെയ്യാനാണ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവുക? ആനന്ദമായി ഇടപെടട്ടു."

പർവ്വതേശ്വരൻ മുഷ്ടി ചുരുട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചു. താഴേക്കു നോക്കി കനത്ത നെടുവീർപ്പിട്ടു. "ആനന്ദമായി, ദയവായി കാർയം മനസ്സിലാക്കുക. ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചാൽപോലും എനിക്കതിനു കഴിയില്ല."

ആ സമയത്താണ് ദ്രോണൻ പട്ടാളത്തിന്റെ അടിവെച്ചടിവെച്ച് അവിടേക്ക് കടന്നുവന്നത്.

"പ്രഭോ, നീലകണ്ഠസ്വാമി അങ്ങനെയോട് അഭിമാനത്തിനുമുന്നിൽ സന്നിഹിതനാവുവാൻ അർത്ഥമില്ലാത്തതല്ലേ?"

പർവ്വതേശ്വരൻ വേരുറപ്പിച്ചതുപോലെ അവിടെ നിന്നു. അപ്പോഴും ആനന്ദമായി അഭിമാനം തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"പ്രഭോ" ദ്രോണൻ ആവർത്തിച്ചു.

പർവ്വതേശ്വരൻ പിറുപിറുത്തു. "രാജകുമാരി, എനിക്ക് മാപ്പു തരിക. ഞാൻ ഭവതിയോട് പിന്നീട് സംസാരിച്ചുകൊള്ളാം."

മെലുഹയുടെ സേനാപതി തിരിഞ്ഞ് സൈനികചിട്ടയിൽ നടന്നുപോയി. ദ്രോണൻ അഭിമാനത്തെ പിൻതുടർന്നു.

"ഒരുതരം കടന്നുവരാൻ കണ്ട് സമയം" പുറത്തേക്കു നടക്കുന്ന ദ്രോണൻ രൂപത്തെ നോക്കി ആനന്ദമായി പിറുപിറുത്തു.

"ദേവീ, ഭവതിയെ പോലെ മതിയാവൂ?" ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാർത്തികയെ പതുക്കെ ഒന്നാടിക്കൊണ്ട് കൃതിക ചോദിച്ചു.

സതി കൃതികയെ നോക്കി. "നിഷ്കളങ്കനായ ആളുകൾ കൊല്ലപ്പെടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, കൃതിക. ഇതല്ലാതെ പിന്നെ എനിക്ക് വേറെ വഴിയില്ലല്ലോ."

കൃതിക ഒന്നു തലയാടിയ ശേഷം കാർത്തികയെ നോക്കി.

"എന്റെ മകൻ മനസ്സിലാവും" സതി പറഞ്ഞു. "അവനും അതുതന്നെയാണ്

ചെയ്ക. ഞാൻ ഒരു ക്ഷത്രിയ വനിതയാണ്. ബലഹീനനെ സംരക്ഷിക്കുകയെന്നത് എന്റെ ധർമ്മമാണ്. മറ്റെന്തിനേക്കാളുമുപരി ധർമ്മമാണ് എന്റെ മുന്നിൽ വരുന്നത്."

വലിയൊരു നെടുവീർപ്പയച്ഛുകൊണ്ട് കൃതിക മന്ത്രിച്ചു. "ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നത്. ദേവി."

സതി പതിയെ കാർത്തികേയന്റെ മുഖത്തുകൂടെ കൈയോടിച്ഛു. "നീ ഇവന്റെ കാർയങ്ങളെല്ലാം നോക്കണം. ഇവനെന്റെ ജീവനാണ്. മാതൃത്വത്തിന്റെ ആനന്ദാനുഭൂതികൾ ഞാൻ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശിവനെപ്പോലെ എനിക്ക് സന്തോഷംകുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും സങ്കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇതരയും ചെറിയൊരു സമയത്തിനകം കാർത്തികേയൻ..."

കൃതിക സതിയെ പുഞ്ചിരിയോടെ നോക്കി. രാജകുമാരിയുടെ കൈയിൽ സ്വർഗ്ഗീയമാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. "ഞാനിവിടെ കാർയം നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഇവൻ എനിக்கும் ജീവനെപ്പോലെയാണ്."

ചമ്പൽ നദിയിലെ തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ മുക്കുകുത്തി നിലകുകയായിരുന്നു നാഗന്മാരുടെ ജനപ്രഭു. കൈകുമ്പിളിൽ കുറച്ചുവെള്ളം കോരിയെടുത്ത് അത് ധാരയായി ഊർന്നുപോകാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ എന്തോ ജപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ കൈകൾക്കൊണ്ട് അയാൾ മുഖം തുടച്ചു.

തൊടടുത്ത് മുക്കുകുത്തി നിന്നിരുന്ന നാഗരാണി കൺപുരികങ്ങളിലൊന്ന് ഉയർത്തി ചോദിച്ചു. "പ്രാർത്ഥനയാണോ?"

"പ്രാർത്ഥനകൾ സഹായിക്കുമോ എന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവിടെ ഉള്ളവരിലാർക്കും തന്നെ എനിൽ താല്പര്യമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല."

രാണി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നദിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"പക്ഷേ, സർവ്വേശ്വരന്റെ സഹായം കിട്ടിയാൽ അത് സ്വീകരിക്കുന്നത് ഘട്ഠങ്ങളുമുണ്ട്.' നാഗൻ മന്ത്രിച്ചു.

രാണി അയാളെ നോക്കി തലയാട്ടി. പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റ് മുഖപടം എടുത്ത് അവർ ധരിച്ചു. "അവൾ കാശിയിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞെന്നും ഇച്ഛാവിരോധംകൂടിയ യാത്രയിലാണെന്നുമാണ് എനിക്ക് ലഭിച്ചവിവരം."

നാഗൻ നെടുതായി നിശ്ചയിച്ചു. സാവധാനം എഴുന്നേറ്റ് അയാൾ മുഖപടമെടുത്ത് അണിഞ്ഞു.

"വെറും നാല്പതുഭൂമിമാരെ കൂടിയാണ് അവൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്."

നാഗന്റെ ശ്വാസഗതി ദുരുതഗതിയാർജ്ജിച്ചു. അല്പമകലെയായി വിശ്വദൂരമുന്ന് നൂറ് നാഗഭൂമിമാർക്കൊപ്പം നിശ്ശബ്ദമായി ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇതായിരിക്കാം ആ നിമിഷം. രണ്ടുലക്ഷം ആളുകളുള്ള ഒരു നഗരത്തിൽവെച്ച് അവളെ പിടികൂടുക എന്ന് അസാധ്യമായ ഒരു കാർയമാണ്. ഇച്ഛാവിരോധം വിദൂര ആ സാധ്യതകൾക്ക് വികാസം നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. അവസാനമിതാ സംഖ്യകളുടെ കാർയത്തിലും അനുകൂലമായ സാഹചര്യം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. നാഗൻ സാവധാനം തന്റെ ശ്വാസഗതി സാധാരണനിലയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. സ്വരം പരമാവധി ശാന്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ മന്ത്രിച്ചു. "അതൊരു നല്ല വാർത്തയാണ്."

രാണി പുഞ്ചിരിയോടെ നാഗന്റെ ചുമലിൽ പതിയെ ഒന്ന് തട്ടി.

"പരിഭ്രമിക്കാതെ മകനേ, നീ ഒറ്റയ്ക്കല്ല. ഞാൻ നിന്നോടൊപ്പമുണ്ട്. ഓരോ അടിയിലും ഞാൻ നിന്നോടൊപ്പമുണ്ട്."

നാഗൻ തലയാട്ടി. അവന്റെ കണ്ണുകളിറുകി.

രണ്ട്മാതൃതെ യാഥാ തുടങ്ങിയ ഉടനെയെന്ന് സതി തന്റെ സൈനികസംഘത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഇച്ഛാവാറിലേക്കുള്ള യാത്രയാരംഭിച്ചത്. കവാടം അവളുടെ ഒരു വശം ചേർന്ന് സഞ്ചരിച്ചു. ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റത്തായി വലിയൊരു ചിത കണ്ട്പ്പോൾ അവൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. അനുചരരോടൊപ്പം അവൾ അതിവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ട് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പരിഭ്രാന്തനായി ശ്വാസം കിടാത്തതുപോലെ ഒരാൾ ഓടിവന്ന് അവർക്കു നേരെ കൈവീശിക്കാണിച്ഛു. "ദയവായി തിരിച്ചു പോകൂ! ദയവായി തിരിച്ചു പോകൂ"

സതി അയാളെ അവഗണിച്ച് ആ വലിയ പടയോട്ടത്തോടു കൂടെ കുതിരയെ നയിച്ചു.

"ഞാൻ പറയുന്നത് കേൾക്കൂ! ഞാൻ ഇച്ഛാവാറിലെ ഗ്രാമത്തലവനാണ്."

സതി ആ ഗ്രാമീണരുടെ മുഖം ശ്രദ്ധിച്ചു. ഓരോ ഗ്രാമീണന്റെ മുഖത്തും യോ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

"നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ വന്നതോടെ കാർയങ്ങളൊക്കെ കൂഴപ്പത്തിലാവുകയാണ് ചെയ്ത്" ഗ്രാമമുഖ്യൻ ഉച്ഛിഷ്ടത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ചിതയിലെ അസാധാരണ പടയോട്ടങ്ങൾ നടത്തിയശേഷം പരേതന്മാർക്കുവേണ്ടി പരാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണനെ സതി ശ്രദ്ധിച്ചു. അയാൾ മാതൃമായിരുന്നു അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ആത്മനിയന്ത്രണമുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു മനുഷ്യൻ.

സതി അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് കുതിരയെ പായിച്ചു. "കാശിയിലെ സൈനികർ എവിടെയാണ്?"

"അവിടെ, അതിനകത്ത്" ആ വലിയ ചിതയിലേക്കു ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഇരുപത് പേരും? സ്തബ്ധയായിക്കൊണ്ട് സതി ചോദിച്ചു.

ബ്രാഹ്മണൻ തല കുലുക്കി. "ഇന്നലെ രാത്രി സിംഹങ്ങൾ അവരെ കൊല്ലുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമീണരെപ്പോലെ, തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്ന് അവർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു."

സതി ആ ചിതയ്ക്കു ചുറ്റുപാടും നോക്കി. ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് അല്പം പുറകോട്ടുമാറി നേരിട്ട് വനത്തിലേക്ക് തുറക്കുന്ന തുറസ്സായ ഒരിടമായിരുന്നു അത്. ഇടത്തേ അറ്റത്തായി കുറച്ച് കമ്പിളിപ്പുതപ്പുകളും മറ്റു ചില സാധനങ്ങളും ചിതറിപ്പിടിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. തീ കായാനുണ്ടാക്കിയ ഒരുഗ്നികുണ്ഡത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളും അല്പം ചോരയും ആ ഭാഗത്ത് കാണുമായിരുന്നു.

"അവരിവിടെയാണോ ഉറങ്ങിയിരുന്നത്? യാചകിയായി സതി ചോദിച്ചു.

ബ്രാഹ്മണൻ തലയാട്ടി.

"ചുറ്റും നരഭോജികളായ സിംഹങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആത്മഹത്യാപരദേശമാണിത്. എന്തിനാണ് അവർ ഇന്നലെ രാത്രി ഇവിടെ കിടന്നുറങ്ങിയത്?"

(ബ്രാഹ്മണൻ ഗ്രാമത്തലവനെ നോക്കി.

"അത് അവരുടെ തീരുമാനമായിരുന്ന്!" പരതിരോധിച്ച്കുന്ന് മടടിൽ ഗ്ലാമർത്തലവൻ പറഞ്ഞു.

"കള്ളംപറയരുത്." ബ്ലാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു. "അത് അവരുടെ മാതൃം തീരുമാനമായിരുന്നില്ല."

"എന്നെ ഒരു നുണയനെന്ന് വിളിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നുവോ, സൂര്യാക്ഷൻ!" ഗ്ലാമർത്തലവൻ പറഞ്ഞു "വീടിനകത്ത് അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായാൽ സിംഹങ്ങൾ അവിടേക്കുകർഷിക്കപ്പെടുമെന്ന് അത് നിരവധി മരണങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. വീടുകളിൽ കഴിച്ചുകൂടാതിരിക്കാനുള്ള തീരുമാനം അവരുടേതുതന്നെയായിരുന്ന്."

"സിംഹങ്ങൾക്ക് സൈനികരെ മാത്രമേ ഇഷ്ടമുള്ളൂ എന്ന് അങ്ങനോ വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്? സൂര്യാക്ഷൻ ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളുടെ ആ നിഗമനം തെറ്റാണ്."

സതി അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലായിരുന്ന്. കാശിയുടെ ഭക്തമാർ കൊല്ലപ്പെട്ട പരദേശം നിരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്ന് അവൾ. ധാരാളം രക്തവും മാംസവും അവിടെ ചിതറിയിട്ടിരുന്ന് വെളിപ്പെടുകയും ചെയ്ത സിംഹങ്ങൾ സിംഹികളുമാകാം നടന്ന് പോയതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ അവൾക്ക് കണ്ണിടാൻ സാധിച്ചു. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ഏഴോളം വ്യത്യസ്തമായ അടയാളങ്ങൾ അവൾക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അവർ നൽകിയ വിവരം തീർത്തും തെറ്റായിരുന്ന്. അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് മുറുമുറുത്തു.

"ഇവിടെ എന്തെല്ലാം സിംഹങ്ങളുണ്ട്?"

"രണ്ട്." ഗ്ലാമർത്തലവൻ പറഞ്ഞു. "രണ്ടിലധികം സിംഹങ്ങളെ കണ്ടിട്ടില്ല. മൂന്നാമത്തെ സിംഹം കെണിയിൽ പെട്ട് ചത്തു."

സതി അയാളെ അവഗണിച്ച് സൂര്യാക്ഷനെ നോക്കി. ബ്ലാഹ്മണൻ പരതികരിച്ചു. "സിംഹങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ച വഴി പരിശോധിച്ചാൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അഞ്ചോ അല്ലെങ്കിൽ ഏഴോ സിംഹങ്ങളുണ്ടെന്ന് കാണാം."

സതി തലയാടി. പറയുന്നതെന്താണെന്ന് വ്യക്തമായ ധാരണയുള്ളത് സൂര്യാക്ഷനുമാത്രമാണെന്ന് സതിക്ക് തോന്നി. "എന്റെ കൂടെ വരിക" ഗ്ലാമർത്തിനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് സതി സൂര്യാക്ഷനോടു പറഞ്ഞു.

ഏഴ്. അതായത് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അഞ്ച് പെൺ സിംഹങ്ങൾ നിജപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആധികാരികമായ ഒരു സമൂഹം എന്ന് ചത്തുപോയ സിംഹത്തെക്കൂടി കണക്കിലെടുത്താൽ ആ സിംഹസമൂഹത്തിൽ മൂന്ന് ആൺ സിംഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവോ? അത് വിചിത്രമാണ് ഒരു സിംഹക്കൂടത്തിൽ സാധാരണയായി ഒരു മുതിർന്ന ആൺ സിംഹമേ പതിവുള്ളൂ. ഇവിടെ എന്തോ ശരിയല്ലായ്മയുണ്ട്.

"പറഞ്ഞുകേട്ടതിനേക്കാൾ സമർത്ഥനാണയാൾ" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "നമ്മൾ പരയോഗിച്ച ഉപായങ്ങളെല്ലാം പൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു."

സൂര്യനിപ്പോൾ അവരുടെ തലയ്ക്കുമുകളിൽ എത്തിയിരുന്ന്. കപ്പൽ കരയോടുത്തായി നെക്കൂരമുറപ്പിച്ചിരുന്ന്. നല്ല കനത്തിലുള്ള എക്കൽ മണ്ണ് ഒഴുക്കിക്കൊണ്ട് വന്നിരുന്നതിനാൽ മധുരമിനറിയിൽ അവിടവിടെയായി പരകൃതിദത്തമായ അണകൾ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുമൂലം എല്ലായ്പ്പോഴും നദി ഗതി മാറി ഒഴുകിയിരുന്ന്. അതുകൊണ്ട് നദിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ഗതിയിൽ നിരവധി മണൽതീടുകൾ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ

മണൽതിട്സുകളിൽ സസ്യജാലങ്ങളെൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഭീകരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന് യോജിപ്പിച്ച വിശാലമായ ഇടം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മണൽതിട്സിലേക്ക് അവർ കപ്പൽ അടുപ്പിപ്പിച്ചു. അതിനപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന മരങ്ങളിലേക്ക് അമ്പെയ്തു. അതു മൂലം പരശുരാമൻ പുറത്തുവരാൻ നിർബ്ബന്ധിതനാകുമെന്നാണ് ശിവൻ കരുതിയത്. എന്ന്നാൽ ആ പദ്ധതി വിജയിപ്പിച്ചില്ല.

"അതെ, സ്വാമി" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "അന്ധമായ വെറുപ്പുകൊണ്ട് ആക്രമണം നടത്താൻ തക്കവിധം പരകോപിതനാകുന്നവനല്ല അയാൾ."

ശിവൻ നദീതീരത്തേക്ക് ഉററുനോക്കി.

"അത് കപ്പലാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

"അതെ, നമ്മൾ എന്തപേരുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു കണക്കാക്കുവാൻ കഴിയില്ല."

പർവ്വതേശ്വരൻ അതിനോടു യോജിപ്പിച്ചു.

"പരഭോ, അയാളെ പുറത്തു ചാടിക്കുവാൻ നമുക്ക് കൂടുതൽ അപായ സാദ്ധ്യതകൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതായി വരും."

"ഞാനൊരു പദ്ധതി മനസ്സിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്." ശിവൻ പതിയെ മന്ത്രിച്ചു. ഇതിനപ്പുറത്ത് മറ്റൊരു തിട്സുണ്ട്. നൂറ് ഭടന്മാരെയും കൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങോട്ടുപോകുന്നു. ആ നൂറ് ഭടന്മാരുമായി ഞാൻ ഉൾക്കാട്സിലേക്കു പരവേശിപ്പാൽ കപ്പൽ തിരിച്ചുപോരണം. നമ്മുടെ ഭടന്മാർക്കിടയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടെന്ന് പരശുരാമന് തോന്നിപ്പിടിക്കുവാനാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. കപ്പൽ നമ്മളെ ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വർഗ്ഗയിലേക്കു പോവുകയാണെന്ന് തോന്നിപ്പിടിക്കുവാൻ. ഞാൻ കാടിനകത്തേക്കു കടന്നുചെന്ന് അയാളെ നദീ തീരത്തേക്കു ചാടിക്കും. അയാളെ അവിടെ എത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അടയാളമായി ഞാനൊരു അഗ്നിബാണമയക്കാം."

"അതിനുശേഷം ഭഗീരഥന് അതിവേഗം പായുന്നത് ഒറ്റപ്പായ്തോണികളുപയോഗിച്ച് നൂറു പടയാളികളുമായി അവരെ മറികടന്ന് അവിടെ എത്തിച്ചേരാം. രണ്ടു പരധാന കാര്യങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കണം സ്വാമി, അതിവേഗതോണികൾ എന്തുപോൾ അവർക്ക് രക്ഷപെടാനാകില്ല. നിശ്ചയമായും കപ്പൽപായ്കളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കരുത്. തുടർച്ചയിൽകാരും വേണം. വേഗത അത്യാവശ്യമായ ഒന്നായിരിക്കും."

ശിവൻ മന്ദഹസിച്ച്. "അത് തന്നെ! ഒരു കാര്യം കൂടി. നമ്മൾ ഒരുമിച്ച് ആ നദീതീരത്ത് വേണ്ട. ഞാൻ മാത്രം. താങ്കളെ ആ കപ്പലിലാണ് എനിക്ക് വേണ്ടത്."

"സ്വാമി" പർവ്വതേശ്വരൻ വിലപിച്ച്. "അങ്ങ് ഒറ്റയ്ക്ക് ആ അപകടസന്ധി ഏറ്റെടുക്കുന്നത് അനുവദിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല."

"പർവ്വതേശ്വരൻ, ആ ജാരസന്തതിയെ ഞാൻ പുറത്തു ചാടിക്കാം. പക്ഷേ, എന്തെ പിന്നിൽ നിന്നുള്ള ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുവാൻ താങ്കൾ വേണം. അതിവേഗ നൗകകൾ സമയത്തിനേത്തിയില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ കശാപ്പ് ചെയ്തപ്പോൾ. നാം അയാളെ വധിക്കാനല്ല പിടികൂടുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. അയാൾ അത്യയ്ക്കുള്ള സംയമനമൊന്നും കാണിക്കുകയില്ല."

"എന്നാലും പരഭോ..." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പർവ്വതേശ്വരൻ. താങ്കൾ കപ്പലിൽ വേണം. താങ്കളെ മാത്രമേ എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കൂ. നാളെയാണ് അതിനുള്ള ദിവസം.

"ഇവിടെയാണ് നമ്മൾ താവളമാകാൻ പോകുന്നത്." പാശാല പ്രവർത്തികുന്ന് കെട്സിടത്തിനു നേരെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് സതി പറഞ്ഞു. ഇച്ഛാവാറിൽ ആരും താമസമില്ലാത്ത കെട്സിടം അതുമാത്രമായിരുന്നു. അതിന് വാതിലുകളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ സിംഹങ്ങൾക്ക് അകത്തേക്കു കടക്കുവാൻ പര്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അതിനൊരു മുകൾത്തട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവിടേക്കു പ്രതിരോധിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ഗോവണിപ്പടിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

അപ്പോൾ സമയം മൂന്നാം പ്രഹാരത്തിന്റെ പാതിയോടടുത്തിരുന്നു. സിംഹങ്ങൾ ആക്രമണത്തിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായി കരുതുന്ന സന്ധ്യാസമയത്തിന് ഇനി നാഴികകൾ മാത്രമാണ് ബാക്കിയുള്ളത്. ഗ്ലാമിണരെല്ലാം വീടിനകത്തുകയറി വാതിലുകളടച്ചു കഴിഞ്ഞു. തലേദിവസം രാത്രിയിൽ കാശിഭന്മാർ കൂടുകകൊല ചെയ്തപ്പോൾ അവരെ നടുകകിയിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഗ്ലാമന്തലവൻ പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്കുമെന്ന് അവർക്കുതോന്നി. കാശിഭന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നിർഭാഗ്യമായിരുന്നു.

ഗ്ലാമന്തലവൻ സതിയുടെ പിന്നാലെ നടന്നു. അതിനു പിന്നിലായി സൂര്യാക്ഷനും. "നിങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോകണം. വിദേശികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം പ്രേതാത്മാക്കളെ ക്ഷുഭിതരാക്കുന്നു."

അയാളെ അവഗണിച്ച് സതി കവാടിനുള്ള നേരെ തിരിഞ്ഞു. "നമ്മുടെ ആളുകളെ ആ മേൽപ്പുരയ്ക്കു മുകളിൽ നിയോഗിക്കുക. കുതിരകളേയും കൊണ്ടുപോകണം."

കവാടം തലയാടി. ആ കല്പന നടപ്പാക്കുവാൻ അയാൾ തിരക്കിട നടന്നു.

ഗ്ലാമന്തലവൻ അപ്പോഴും തുടർന്നു "നോക്കൂ, ആദ്യമൊക്കെ അവ മൃഗങ്ങളെ മാത്രമേ കൊന്നിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ അവ മനുഷ്യരേയും കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം കാരണം നിങ്ങളുടെ ഭന്മാരാണ്. നിങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോയാൽ ഈ പ്രേതങ്ങൾ ശാന്തരായിക്കൊള്ളും."

സതി ഗ്ലാമന്തലവന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു "അവ മനുഷ്യരക്തം രുചിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി യാതൊരു രക്ഷയുമില്ല. ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ ഈ ഗ്ലാമംവിട്ടു പോവുക അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ സിംഹങ്ങളേയും കൊന്നൊടുക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങളുടെ സംരക്ഷണക്കായി ഞങ്ങളെ ഇവിടെ താമസിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുക. നിങ്ങൾ ഗ്ലാമിണരെ മുഴുവൻ വിളിച്ചുകൂടുക. നാളെ രാവിലെ നമ്മൾ ഇവിടം വിട്ടു പോകുന്നു."

"ഈ ജന്മഭൂമി വിട്ടുപോകാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിയില്ല."

"നിങ്ങളുടെ ആളുകളെ കൊലയ്ക്കുകൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. ഞാൻ നാളെ രാവിലെ പോവുകയാണ്. ഒപ്പം നിങ്ങളുടെ ആളുകളെയും കൊണ്ടുപോകും. നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്യാൻ പോകുന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് തീരുമാനിക്കാം."

"എന്റെ ആളുകൾ ഇച്ഛാവാർ വിട്ടുപോകാൻ ഒരുക്കമല്ല. ഒരിക്കലും!"

സൂര്യാക്ഷൻ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി "ഈ ഗ്ലാമിണർ ഞാൻ പറയുന്നത് കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ വളരെ മുൻപു തന്നെ അവരീ ഗ്ലാമം വിട്ടുപോകുമായിരുന്നു. ഈ ദുരന്തം ഒരിക്കലും സംഭവിക്കില്ലായിരുന്നു."

"പിതാവിന്റെ പാതിയെങ്കിലും ഗുണവിശേഷമുള്ള ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നു നിങ്ങളെങ്കിൽ" ഗ്ലാമമുഖൻ തുറന്നടിച്ച്. "നിങ്ങൾ

ഏതെങ്കിലും മാനത്രികസിദ്ധിയുള്ള പുജ ചെയ്ത് ആ പരേതങ്ങളെ അടക്കിനിർത്തി സിംഹങ്ങളെ ഓടിക്കുമായിരുന്നു."

"എടോ വിഡ്ഢി, ഈ പുജാകർമ്മങ്ങളൊന്നും അവയെ തുരത്തുകയില്ല. നിനക്കത് മനസ്സിലാവുന്നില്ലേ? സിംഹങ്ങൾ ഈ പരദേശം അടയാളമിടുകയാണ്. ഈ ഗ്രാമം തങ്ങളുടെ ദേശമാണെന്നാണ് അവ വിചാരിക്കുന്നത്. ഇനിയിപ്പോൾ രണ്ട് പോംവഴികളേയുള്ളൂ. പോരാടുക അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥലം വിടുക. നമുക്ക് പോരാടാനുദ്ദേശമില്ലെന്നു വ്യക്തം, അതിനാൽ പലായനം ചെയ്യാം."

"മതി" സതി ശുണ്ഠിപിടിച്ഛതുപോലെ പറഞ്ഞു. "സിംഹങ്ങൾ നിങ്ങളേക്കാൾ മികച്ചവനിന്നതിൽ അഭ്യുതമില്ല. വീട്ടിൽ പോവുക, നമുക്ക് നാളെ കാണാം."

സതി പാശാലയുടെ പടികൾ കയറി. പടികളുടെ പാതിയിൽ തീ കൂട്ടിയിരിക്കുന്നത് കണ്ട്പ്പോൾ അവൾക്ക് സന്തോഷം തോന്നി. അത് ചാടിക്കടന്ന് അവൾ കയറും തുടർന്നു. ആ മേലാപ്പിനു മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ ഇടതുഭാഗത്തായി വലിയൊരു കുമ്പാരം വിറകു കിടക്കുന്നത് കണ്ടു.

സതി കവാസിനെ നോക്കി "ഇന്ന് രാത്രിയ്ക്കുള്ള വിറകുണ്ടോ?"

"ഉവ്വ് സ്വാമിനി."

സതി കാടിനെ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചശേഷം മന്ത്രിച്ചു.

"സൂര്യനസ്തമിച്ചാലുടൻ കോണിപ്പടിയിലെ തീക്കുണ്ഡം ജ്വലിപ്പിക്കുക."

കാശിഭടന്മാർ കൊല്ലപ്പെട്ട സ്ഥലത്ത് ഒരു കോലാടിനെ കെട്ടിയിടിരുന്നു. അവിടെ ഉയരത്തിരുന്ന് അതിനെ അവൾക്ക് വ്യക്തമായി കാണുമായിരുന്നു. കുറച്ചു സിംഹങ്ങളെയെങ്കിലും അമ്ബെയ്തു വീഴ്ത്താമെന്ന് അവൾ പരതീക്ഷിച്ചു. ആടിനെ തീറ്റയായിക്കെട്ടിയിടുകൊണ്ടുള്ള ആ പദ്ധതി വിജയിക്കുമെന്ന് കരുതി സതി ആ മുകൾത്തട്ടിൽ സിംഹങ്ങൾ വരുന്നതും കാത്തിരുന്നു.

മധ്യമതിയിലെ യുദ്ധം

പതിനാല്

ശിവൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ഭഗീരഥൻ, ദ്രോണൻ, ദിവോദാസ് എന്നിവർ ആ കപ്പലിന്റെ അമരത്ത് ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ചന്ദ്രന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം ആ പരദേശത്തെ മുഴുവനും ഇരുട്ടിന്റെ മേലടികൊണ്ട് പുതപ്പിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇടക്കിടെ ചിലച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചീവീടുകളുടെ ശബ്ദമൊഴിച്ചാൽ വളരെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന കാട് അവരെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരാക്കി.

"നമ്മുടെ സൈന്യത്തിൽ ലഹള ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും അതിനാൽ വെറും നൂറുപേരോടു മാത്രമേ തനിക്ക് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടുവെന്നും വലിയൊരു വ്യൂഹത്തോടു പോരാടേണ്ടതില്ലെന്നും അയാളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് നമ്മുടെ മുൻനിലുയർന്ന പാത." ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ശിവനൊന്ന് ഞെട്ടി. സംസാരം നിർത്തുവാൻ കൈ കൊണ്ട് ആംഗ്യം കാണിച്ച് അവൻ സാവധാനം എഴുന്നേറ്റ് കപ്പലിന്റെ കൈവരിക്കടുത്തേക്ക് നിരങ്ങിപ്പോകുന്നത് പതിയെ വില്പ് കൈയിലെടുത്ത് നിശ്ശബ്ദമായി ഒരപ്പ് തൊടുത്ത് പിടിച്ചു. പിന്നെ ഒരിടിമിന്നൽ പോലെ കൈവരിക്കുമുകളിലേക്കുയർന്ന് അമ്ബെയ്തു. കപ്പലിനടുത്തേക്ക് നീന്തിവരികയായിരുന്ന ആ കൊള്ളക്കാരന്റെ അനുയായിയുടെ ദേഹത്ത് അത് ചെന്ന് താഴ്ചയും വേദനകൊണ്ടൊരു നിലവിളി ഉയർന്നതും ഒപ്പമായിരുന്നു.

"പുറത്തു നേർക്കുനേർ വാടാ ഭീരു" ശിവൻ അലറി "ഒരു ആണിനെപ്പോലെ പോരാട്"

പെട്ടെന്ന് ഉണ്ടായ ബഹളം കേട്ട വന്യമൃഗങ്ങൾ നിലവിളിച്ച് പ്പോൾ ആ കാടിനകത്ത് വലിയൊരു കോലാഹലമുണ്ടായി. കഴുതപ്പുലികൾ ഓറിയിട്ടു. കടുവകൾ ഗർജ്ജിച്ചു. മാനുകൾ കരഞ്ഞു. നദിയിൽ എന്തോ പതിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. പരിക്രേന്ദനം സമാധാനം രക്ഷിക്കുവാൻ ആരോ ശ്രമിക്കുന്നതായിരിക്കാം അത്. ആരോ കാടിനകത്തേക്ക് തിരിച്ചോടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടെ കമ്പുകളും ചിലകളും മറ്റും ഒടിയുന്നതിന്റെ ശബ്ദം ശിവൻ കേട്ടു.

അനുയായികൾ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു. "അത് മരണകാരണമാകാവുന്ന മുറിവൊന്നുമല്ല. നമുക്ക് പരശുരാമനെ ജീവനോടെ വേണം. ഓർമ്മിക്കുക, അത് നമ്മുടെ ദൂതയ്ക്കെ കൂടുതൽ ക്ലേശകരമാകുന്നു. പക്ഷേ, നമുക്കയാളെ ജീവനോടെ വേണം."

അപ്പോൾ കാടിനകത്തുനിന്നും കനത്ത ഒരു ശബ്ദം അവർ കേട്ടു.

"ചുണക്കേട് ഭീരു. ആ കപ്പലിൽനിന്ന് പുറത്തുവരുവാൻ നിനക്കു ധൈര്യമുണ്ടോ? ഒരു ആണിന്റെ പോരാട്ടവീര്യം ഞാൻ നിനക്കുപോൾ കാണിച്ചു തരാം."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു " ഇത് വളരെ രസകരമായിരിക്കും."

സതി ഞെടിയുണർന്നു. എന്തെങ്കിലും ശബ്ദം കേൾക്കുകയോണ്ടല്ല. ശബ്ദം നിലച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

സതി ഇടുമുറയ്ക്കുകയോണ്ടല്ല. തീ നിലപോലെ കയ്യാണുണ്ടായിരുന്നു. വാളേന്തിയ രണ്ട് ഭക്തന്മാർ ആ കോണിപ്പടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തീ കയ്യാണുണ്ടായിരുന്നു മേൽനോട്ടം വഹിച്ചു.

"കുറച്ചുകൂടി വിറകിടുകൊടുക്കുക." സതി മന്ത്രിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ഭക്തന്മാരിലൊരാൾ വിറകു കൂടിയിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് പതുങ്ങിവന്ന് കുറച്ചു വിറകെടുത്ത് കൊണ്ടുപോയി കോണിപ്പടിയുടെ നടുവിൽ ആളിപ്പുകയ്യാണുണ്ടായിരുന്ന തീക്കുണ്ഡത്തിലേക്കിടുക. അതിനിടയിൽ സതി അരമതിലിറങ്ങിയതേക്ക് ശബ്ദമുണ്ടാകാതെ നടന്നു. രാത്രി മുഴുവനും ആ കയ്യാണുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അത് കയ്യാണുണ്ടായിരുന്നു. ആ കൈവരികുപുറത്തേക്ക് അവൾ ജാഗ്രതയോടെ നോക്കി. രാത്രി ചുറ്റുപാടും കറുപ്പിന്റെ കനത്ത ശവക്കുഴപ്പ വിരിച്ചിരുന്നു. എന്താൽ പാശാലയിലെരിഞ്ഞ തീക്കുണ്ഡം അല്പം വെളിച്ചം വീശി, ആ അപ്പോഴും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ നിലകുകയായിരുന്നില്ല അതിന്റെ പിൻകാലുകൾ തകർന്നിരുന്നു. അത് കഠിനമായി പിയ്യാണുണ്ടായിരുന്നു.

"അവ ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ടോ ദേവി? സതിയുടെ അടുത്തേക്ക് നിരങ്ങിപ്പോകുകയോണ്ടല്ല കാവാസ് പതിയെ ചോദിച്ചു.

"ഉണ്ട്" സതി മന്ത്രിച്ചു.

പതുങ്ങിയതെങ്കിലും മുഴക്കമുള്ള ഒരു ഗർജ്ജനം അവർ കേൾക്കുക. കാടിനകത്തുള്ള ഏതൊരു ജീവിയെയും ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ഗർജ്ജനം. കാവാസ് ഉടനെ തന്റെ വ്യൂഹത്തിലെ ഭക്തന്മാരെ ഉണർത്തി. വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച്കൊണ്ട് അവർ സിംഹം മുകളിലേക്ക് കയറുവാൻ സാധ്യതയുള്ള ആ കോണിപ്പടിയിലേക്ക് അതിനെ നേരിടുവാനായി ഇഴങ്ങു നീങ്ങി. സതി ആടിനെ ഊർന്നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ ആരോ എന്തോ വലിച്ചു നീക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ശബ്ദം അവർ കേൾക്കുക.

അവൾ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് ആയാസപ്പെട്ട അവിടേക്ക് സൂക്ഷിച്ച്നോക്കി. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്. അത് അവയുടെ പൂർണ്ണസംഘമായിട്ടില്ല. നാലാമത്തെ സിംഹം എന്തോ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി.

"ഇശ്വരാ!" ഭീതിയോടെ സതി മന്ത്രിച്ചു.

ആ ബ്രഹ്മണന്റെ, സൂര്യാക്ഷന്റെ ശരീരമാണ് അത് വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്നത്. അയാളുടെ കൈകൾ ചെറിയ അനക്കമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കിപ്പോഴും ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. ജീവന്റെ നേർത്ത ലക്ഷണം.

ആ സംഘത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സിംഹം, ആ സംഘത്തിന്റെ നേതാവ് പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ അവളുടെ കണ്ണിന്റെ പര്യായമായി. അസാധാരണ വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു അതിന്, സതി അതുവരെ കണ്ടതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ സിംഹം. എന്താൽ അതിന്റെ ശരീരം സഭ നിറഞ്ഞതായിരുന്നില്ല.

കൗമാരകാലനായിരുന്നു അവൻ. ഒരുപക്ഷേ അതിന് ഒരു വയസ്സിലധികം പഴയതുണ്ടാവില്ല.

അപ്പോൾ മനസ്സിന്റെ സ്വസ്ഥത കെടുത്തു്തന്ന ഒരു ചിന്ത സത്യയുടെ ബുദ്ധിയിൽ മിന്നി. അവൾ ആ ജീവിയുടെ ശരീരം ഒരിക്കൽക്കൂടി ശ്ലാഘിച്ചു. അതിന്റെ തൊലിപ്പുറത്ത് കടുവയുടെ ശരീരത്തിലുള്ളതുപോലുള്ള വരകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവനൊരു കൗമാരകാലനായിരുന്നില്ല! അവൾ നടുകത്തോടെ മന്ത്രിച്ചു. "സിംഹപ്പുലി."

"എന്ത്?" കാവാസ് മന്ത്രിച്ചു.

"അപൂർവ്വജന്തു. സിംഹവും പെൺകടുവയും ഇണചേർന്ന് സൃഷ്ടിക്കുന്നത് സങ്കരജീവി. മാതാപിതാക്കളുടെ ഇരട്ടി വലിപ്പമുണ്ടായിരിക്കും അതിന്. അനവധി ഇരട്ടി ക്രൂരതയും ഭീകരതയുമുണ്ടായിരിക്കും."

സിംഹപ്പുലി ആടിന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു. അടുത്തേക്കിരുന്ന മരണത്തേക്കാണ് യേപ്പേട് ആടിന്റെ മുൻകാലുകൾ മടങ്ങി. അത് കമഴ്ന്ന് വീണു. എന്താൽ സിംഹപ്പുലി അതിനെ പരഹരിച്ചിട്ടില്ല. അവൻ വാലുകൊണ്ട് അതിനെ അടിച്ച അതിനു ചുറ്റും നടന്നു. അവൻ തന്റെ ഇരയെ തടിയുരുട്ടി കളിക്കുകയായിരുന്നു.

സൂര്യാക്ഷനെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്ന സിംഹം ആ ശരീരം താഴെയിട് ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ വലതുകാലിൽ കടിക്കുവാനായി കുനിഞ്ഞു. സൂര്യാക്ഷൻ വേദനകൊണ്ട് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചിരിക്കാം. പക്ഷേ, അയാളുടെ കഴുത്തിൽ നിന്ന് രക്തം കുതിച്ചൊഴുകിയിരുന്നു. അയാൾക്ക് കരയാനുള്ള ശക്തിപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സൂര്യാക്ഷന്റെ കാൽ ചവച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സിംഹത്തിനുമേൽ സിംഹപ്പുലി പൊടുന്നനെ മുരണ്ടു. സിംഹം അതിനു മറുപടിയായി മുരണ്ടുവെങ്കിലും പിൻമാറി. എന്തായാലും സൂര്യാക്ഷനെ അതു പോലെ ഭക്ഷിക്കുവാൻ സിംഹപ്പുലി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല.

സിംഹപ്പുലി അടുത്തയിടെ പര്യായക്ഷപേട് നായകനാണ് മറോസിംഹത്തിന് ഇപ്പോഴും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് പര്യായക്ഷധിക്കാനുള്ള കരുതെങ്കിലുമുണ്ട്.

സിംഹിയേയും കൂടി ആടിനടുത്തേക്ക് മടങ്ങിവന്ന സിംഹപ്പുലി പിൻകാല് പൊക്കി ആ പര്യായത്തിനുചുറ്റും മുതുമൊഴിച്ചത് അത് തന്റെ തട്കമാണെന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി അടയാളപ്പെടുത്തി. അതിനുശേഷം അവൻ അലറി. ഉച്ഛ്വസം കരുത്തുള്ള അമർച്ച.

സന്ദേശം വ്യക്തം. അത് അവന്റെ തട്കമാണ്. അതിൽ ചെന്ന്പെടുന്നതെന്തും അവനുള്ള ഇരയാണ്.

സതി നിശ്ശബ്ദമായി തന്റെ അമ്ബിനു മേൽ കൈയെത്തിച്ചു. സിംഹപ്പുലി ചത്തുകഴിഞ്ഞാൽ ആ സിംഹകൂടത്തിന്റെ ഭീഷണി അവസാനിക്കും. പതിയെ ഒരമ്ബ് വിലിലിൽ തൊടുത്ത് ഉന്നം പിടിച്ഛു. നിർഭാഗ്യവശാൽ അവളാ അസ്തമയച്ഛ സമയം ആ സിംഹപ്പുലി സൂര്യാക്ഷന്റെ ശരീരത്തിൽ തട്കിത്തടഞ്ഞുവീണു. അവന്റെ ശരീരത്തിൽ തറക്കാരെ ആ അസ്തരം സിംഹിയുടെ കണ്ണിൽ തറച്ചു. വേദനകൊണ്ട് ഞെളിപിരികൊണ്ട് അവൾ കാട്കിലേക്കോടി. മറുളള സിംഹങ്ങളും അതുപോലെ കാട്കിലേക്കോടി. എന്താൽ സിംഹപ്പുലി ഈ ഇടപാടിൽ അസന്തുഷ്ടനായി തിരിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ട് ദംഷ്ട്രങ്ങളെ കാട്കി മുരണ്ടു. അവൻ കൈപ്പടമെത്തിച്ച സൂര്യാക്ഷന്റെ മുഖത്തടിച്ചു. മാതൃക പരഹരം. സതി വീണ്ടും ഒരസ്തരം തൊടുത്തുവിട്കു. ഇത് സിംഹപ്പുലിയുടെ ചുമലിൽ തറച്ചു. അവൻ അലറിക്കൊണ്ട് തിരിച്ചോടി.

"സിംഹി താമസിയാതെ ചത്തുകൊള്ളും." സതി പറഞ്ഞു.

"പക്ഷേ, സിംഹപുലി മടങ്ങിവരും." കാവാസ് പറഞ്ഞു "മുൻപത്തേക്കാൾ കർദ്ദയനായിരിക്കും അവൻ. ഗ്രാമീണരുമായി സ്ഥലം വിടു്നതായിരിക്കും നമുക്ക് നല്ലത്." സതി തലയാടി.

സൂര്യൻ രാത്രിയെ ഭേദിച്ച് അപ്പോൾ പൊടിവിടർന്നതേയുള്ളൂ.

"നിങ്ങൾ പോകണം. നിങ്ങൾക്കിനി വേറെ വഴിയില്ല" സതി പറഞ്ഞു. വളരെ വ്യക്തമായി കഴിഞ്ഞ ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ഗ്രാമീണരുമായി തർക്കിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന് സതിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

അപ്പോൾ രണ്ട്യാമത്തിന്റെ തുടക്കമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. സൂരയാക്ഷന്റെ ശരീരത്തെ വിഴുങ്ങിയ ചിതയുടെ സമീപം നിലകുകയായിരുന്നു അവൾ. സങ്കടകരമെന്നു പറയട്ടെ, ആ ധീരാത്മാവിനു വേണ്ടി പരാർത്ഥിക്കുവാൻ ആരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

"ആ ജന്തുക്കൾ തിരിച്ചു വരികയില്ല" ഒരു ഗ്രാമീണൻ പറഞ്ഞു. "ഗ്രാമ മുഖ്യൻ പറയുന്നതാണ് ശരി, സിംഹങ്ങൾ മടങ്ങിവരികയില്ല."

"എന്തൊരു സംഭവം! സതി തർക്കിച്ചു." സിംഹപുലി അവന്റെ സാമ്രാജ്യം അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ അവനെ കൊല്ലുക, അല്ലെങ്കിൽ ഈ പരദേശം വിട്ടുപോവുക. മൂന്നാമതൊരു പോംവഴിയില്ല. ഈ പരദേശത്ത് നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുവാൻ അവൻ സമ്മതിക്കില്ല. അവൻ അവന്റെ സംഘത്തിന്മേലുള്ള നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെടും."

ഒരു ഗ്രാമീണ സ്ത്രീ തർക്കിക്കുവാൻ മുതിർന്നു. "സൂരയാക്ഷന്റെ രക്തത്തിലൂടെ പരേതങ്ങൾക്ക് ചെറിയൊരു സമാധാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും കൂടിയായ നമുക്കൊരു ബലി കൂടി നൽകേണ്ടിവരും. അതോടെ അവ പൊയ്ക്കൊള്ളും."

"ഒരു ബലിദാനം കൂടിയോ? സതി അപരന്നുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"അതെ." ഗ്രാമതലവൻ പറഞ്ഞു. "ഗ്രാമത്തിലെ തൂപ്പുകാരനും കുടുംബവും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി സ്വയം ബലികൊടുക്കാൻ സന്നദ്ധനാണ്."

മെലിഞ്ഞ നാരുപോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെയാണ് സതി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത്. കുറച്ചു ദിവസമായി വിറകുണ്ടാക്കി അവിടെയുള്ള മൃതദേഹങ്ങൾ ദഹിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അയാളുടെ ജോലി. അയാളുടെ പുറകിലായി അതുപോലെത്തന്നെ മെലിഞ്ഞ് നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ള ഒരു സ്ത്രീ നിലപുണ്ഡായിരുന്നു. അവരുടെ ഉടുമുണ്ടിൽ പിടിച്ച് രണ്ടോ മൂന്നോ വയസ്സു മാത്രം വരുന്ന രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾ അമ്മയും അച്ഛനും തിരഞ്ഞെടുത്ത പുതിയ വിധിയെക്കുറിച്ചറിയാതെ നിലപുണ്ഡായിരുന്നു.

മുഷ്ടി ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ച് സതി ഗ്രാമമുഖ്യന്റെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. അത് തെറ്റാണ്! "ഇയാൾ ഏറ്റവും ശേഷി കുറഞ്ഞ ആളായതുകൊണ്ടാണോ ഇയാളേയും കുടുംബത്തേയും ബലികൊടുക്കുവാൻ നിങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചത്!

"അല്ല. സ്വാമിനി" തൂപ്പുകാരൻ പറഞ്ഞു. "ഇത് എന്റെ തീരുമാനമാണ്. എന്റെ വിധി. എന്റെ മുൻജന്മ ചെയ്തികൾ മൂലമാണ് ഞാൻ താഴ്ന്ന കുലത്തിൽ ജനിച്ചത്. ഞാനും കുടുംബവും ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം ജീവൻ ബലി നൽകുവാൻ തയ്യാറാണ്. ഈശ്വരൻ ഞങ്ങളുടെ ഈ സൽപരവൃത്തിക്ക് അടുത്ത ജന്മത്തിൽ ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കും."

"ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ധീരതയെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു" സതി പറഞ്ഞു "പക്ഷേ,

ഇതൊന്നും സിംഹങ്ങളെ തടഞ്ഞ് നിർത്തുകയില്ല. നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ഇവിടെനിന്ന് തുരത്തുന്നതുവരെയോ കൊല്ലുന്നതുവരെയോ അവയുടെ ആക്രമണം തുടരും."

"ഞങ്ങളുടെ ചോര അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തും, ദേവി. ഗ്ലാമമുഖ്യാൻ അത് ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. എനിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ നല്ല ഉറപ്പുണ്ട്."

സതി ആ തൃപ്തുകാരനെ ഉറുനോക്കി. അന്ധവിശ്വാസത്തെയു ക്തികൊണ്ട് ജയിക്കാനാവില്ല. അവൾ ആ കുട്ടികളെ നോക്കി. അവർ രണ്ടുപേരും പരസ്പരം തോണ്ടി ഉറക്കെ പൊടിച്ച് ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്രെസ്സ് ചിരി നിർത്തി അവർ അവളെ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയോ നോക്കി. വിദേശത്തുനിന്നുള്ള ഈ സ്ത്രീ എന്തിനാണ് തങ്ങളെ ഉറുനോക്കുന്നത് എന്തായിരുന്നു അവരുടെ വിചാരം. ഈ സംഭവം അനുവദിക്കാൻ പാടില്ല

"ഞാനിവിടെ താമസിക്കും. എല്ലാ സിംഹങ്ങളെയും കൊല്ലുന്നതുവരെ ഞാനിവിടെ താമസിക്കും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ സ്വയം ബലികൊടുക്കാൻ പാടില്ല. മനസ്സിലായോ?"

ആ നിർദ്ദേശം തീർത്തും വിചിത്രമായി തോന്നിയ അയാൾ സതിയെത്തന്നെ ഉറുനോക്കി. സതി കവാസിനു നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. അയാൾ ഉടനെ സൈനികരെ പാശാലയ്ക്കകത്തേക്ക് നയിച്ചു. ഈ സംഭവങ്ങളുടെ ഗതിയിൽ അസന്തുഷ്ടരായ അവരിൽ ചിലർ തർക്കിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വൃക്ഷതലപ്പുകളിൽ കയറി ഇരുന്നിരുന്ന പരശുരാമന്റെ ചാരന്മാർ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശിവനും ഭഗീരഥനും കപ്പലിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ എന്തോ പറഞ്ഞ് തർക്കിക്കുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. കപ്പലിൽനിന്ന് മധുരമിനദിയിലേക്ക് ഇറക്കി വിട്ട മൂന്ന് ഒറ്റപ്പായ തോണികൾ പതുക്കെ ആടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവസാനം എന്തോ ക്ഷോഭപരകടനം നടത്തിയശേഷം ശിവൻ ഒരു ഒറ്റപ്പായത്തോണിയിലേക്ക് കയറി. അതിൽ ദ്രോണനും നന്തിയും വീരഭദ്രനും മുപ്പതു പടയാളികളുമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പിന്നാലെ നിറയെ പടയാളികളുമായി സഞ്ചരിച്ച രണ്ട് ഒറ്റപ്പായത്തോണികളെ അവൻ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശിവൻ സൂചന നൽകിയതോടെ അവർ നദീതീരം ലക്ഷ്യമാക്കി തുടങ്ങി തുടങ്ങി. എന്ന് കപ്പലാകട്ടെ നെക്കും വലിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലായിരുന്നു.

ഒരുചാരൻ മറ്റേ ചാരനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. "നൂറു ഭടന്മാർ. നമുക്ക് പരശുരാമസ്വാമിയോട് അക്കാർയം ബോധിപ്പിക്കാം."

മധുരമിനദിയിലെ നിർലോഭമായ ജലവും ബ്രഹ്മയുടെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ മണ്ണും ചേർന്ന് കനത്ത ഭീകരമായ ഒരു വനത്തിന് രൂപം നൽകി. ശിവൻ ആകാശത്തേക്ക് നോക്കി. കനത്ത പച്ചിലാർച്ചിതനിടയിലൂടെ സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ ശകലങ്ങൾ കടന്നുവന്നു. സൂര്യൻ അസ്തമയത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിലാണെന്ന് ആ രശ്മിയുടെ ദിശ ശിവനോടു സൂചിപ്പിച്ചു.

ശിവന്റെ പടയണി ഇരുപതു നാഴികയിലധികമെടുത്താണ് മിക്കവാരം

അഭേദ്യമായ ആ കൊടും കാടിനുള്ളിലേക്ക് വഴി വെട്ടിത്തെളിച്ച്ചുണ്ടാക്കി ആ കൊള്ളക്കാരന്റെ നീക്കങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയത്. ക്ഷണം കഴിഞ്ചതിനാൽ ശാരീരികമായി തൃപ്തരായിരുന്നുവെങ്കിലും ശിവന്റെ സൈനികർ എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യാൻ അവസരം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പുമൂലം അസ്വസ്ഥരായിത്തീർന്നിരുന്നു.

പരശുരാമൻ ആ സ്ഥലത്ത് വെച്ച് ഒരു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ താത്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല.

പെട്രെന്റ് ശിവൻ കൈ ഉയർത്തി. പടയണി നിന്നു. ദ്വരപകു ശിവന്റെ അടുത്തേക്ക് പതുങ്ങിപ്പൊന്നുകൊണ്ട് മന്ത്രിച്ചു. "അതെന്താ സ്വാമി?"

ശിവൻ കണ്ണുകൊണ്ട് ചൂണ്ടി മന്ത്രിച്ചു "ഈ പരദേശത്ത് ചതി ഒളിപ്പിരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്."

ആശയക്ലേശപ്രതിതിൽ പെട്ടതുപോലെ ദ്വരപകു തുറിച്ചു നോക്കി.

"ആ കുറ്റിക്കാട്യിലുള്ള പഴുത് നോക്കൂ" ശിവൻ പിറുപിറുത്തു.

ദ്വരപകു ചൂഴ്ന്നുനോക്കി "അവർ ഇതിലൂടെ കടന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ വഴി വെട്ടി വെളുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"ഇല്ല" മുന്നോട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു. "നടക്കുന്നതിനായി ഈ വഴി വെട്ടിവെളിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിലൂടെ കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട് എന്ന് നമ്മളെ ബോധിപ്പിക്കുവാനായി വഴിവെട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതിലൂടെ ചെന്നാൽ കണിയായിരിക്കും."

"സ്വാമി, അങ്ങേയ്ക്ക് ഉറപ്പാണോ?" ശിവൻ സാവധാനം തന്റെ വിലലെടുക്കുവാൻ കൈയെത്തിക്കുന്നത് കണ്ട് ദ്വരപകു ചോദിച്ചു.

ശിവൻ പൊട്ടുന്നനെ തിരിഞ്ഞു. തൽക്ഷണം ഒരു അമ്ലപെട്ടുത്ത് തൊടുത്ത് പിടിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മരങ്ങളിലൊന്നിന്റെ മുകളിലേക്ക് എയ്തു. മുറിവേറ്റ് ഒരുത്തൻ ആ മരത്തിൽ നിന്ന് താഴെ വന്നു പതിക്കുന്നതിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു.

"ഇത് വഴി" വലതുവശത്തേക്ക് ഓടിക്കൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു.

കുതിച്ചോടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിവന്റെ ഒപ്പമെത്താൻ സൈനികർ പാടുപെട്ടു. കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾ അവർ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ശിവൻ പെട്രെന്റ് നദീതീരത്തേക്കാണ് പരവേശിച്ചത്. അവിടെ അയാൾ നിശ്ചലനായതുപോലെ നിന്നു.

"ഞാൻ കാത്തുനില്ക്കാം" ശിവനെത്തന്നെ ഉറുനോക്കി പരിഹസിച്ച്കുന്ന് മട്ടിൽ പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു. "നിന്റെ ആളുകളെ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ വിന്യസിച്ചുകൊൾക."

ശിവൻ അയാളെത്തന്നെ ഉറുനോക്കി. കരുത്തനായിരുന്നു. പരശുരാമൻ. ശിവനേക്കാൾ അല്പം ഉയരം കുറവായിരുന്നെങ്കിലും കനത്ത പേശികൾ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു അയാളുടെ ശരീരം. ചുമലുകൾ വിരിച്ചുപിടിച്ച അയാളുടെ വീപ്പ പോലുള്ള നെഞ്ച് ഉയരുകയും താഴുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ ഇടതുകൈയിൽ വലിയ ഒരു വിലലുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ശരാശരി മനുഷ്യൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാളും വളരെ വലുതായിരുന്നു അത്. എന്ന്കാൽ കരുത്തുറ അയാളുടെ കൈകൾക്ക് അതിന്റെ ഞാൻ വലിപ്പവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് കാര്യം വ്യക്തം. അയാളുടെ തോളിൽ അസ്ത്രങ്ങൾ നിറച്ച ഒരു ആവനാഴിയും അയാളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് അയാളെ ഏറ്റവും പരശസ്തനാക്കിയ ആയുധം തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു. തന്റെ മുന്നിൽ വന്നുപെടുന്ന ശത്രുക്കളുടെ തലകൊയ്യുന്നതിനുള്ള ആയുധം. കൈകോടാലി. ഒരു കാവിമുണ്ടാണ് അയാൾ ഉടുത്തിരുന്നത്, പക്ഷേ, പടച്ചട്ട അണിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണീയമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഒരു

കുടുമയൊഴികെ തലയോട്ടിയിലെ ബാക്കിയുള്ള് ഭാഗമെല്ലാം ക്ഷൗരം ചെയ്തു നീക്കിയിരുന്നു. ഇടതു ചുമലിൽനിന്ന് നെഞ്ചിലൂടെ വലതുഭാഗത്ത് ഉദരത്തിനു മുകളിലൂടെ അയാളുടെ പൂണൂൽ നീണ്ട് കിടന്നിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് നീണ്ട് വലിയ താടി.

തന്റെ സൈനികരെല്ലാവരും തൽസ്ഥാനത്ത് നിരയാപ്തിപ്പിച്ച വരിവരിയായിനിന്നുകഴിഞ്ഞുവോ എന്ന്റിയുന്നതിനായി ശിവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവൻ മണം പിടിച്ചു. എന്താണത്?

പ്രഹാര ദീപങ്ങൾ കത്തിക്കുവാനായി മെലുഹക്കാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരിനം മെഴുകിന്റെ ഗന്ധം മൂക്കിലടിച്ചതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ താഴേക്കുനോക്കി. മണൽത്തിട്സ് സ്വച്ഛമായിരുന്നു. അയാളുടെ ആൾക്കാർ സുരക്ഷിതരായിരുന്നു. ശിവൻ വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച് ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"കീഴടങ്ങിക്കൊള്ളുക, പരശുരാമൻ. താങ്ക്സ്ക് നീതി ലഭിക്കും." പരശുരാമൻ പൊടിച്ചിരിച്ചു. "നീതി?! ഈ നശിച്ച രാജ്യത്ത്?"

ശിവൻ കണ്ണുകൾ ഒരു വശത്തേക്കു തിരിച്ചു. അയാളുടെ സൈനികർ തൽസ്ഥാനത്തുണ്ടായിരുന്നു. തയ്യാർ "ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾക്കു നീതിക്കുമുന്നിൽ തല കുനിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ജ്വാലകൾ താങ്ക്ളെ വിഴുങ്ങുന്നത് നേരിട്സുവേിക്കാം. ഇതിലേതാണ് താങ്ക്ൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?"

പരശുരാമൻ അടക്കിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ അനുയായികളിലൊരുത്തനെ നോക്കി തലയോട്ടി. അയാൾ ഒരു അസ്ത്രമുയർത്തി അതിന്റെ അഗ്രം തീയിൽ തൊടുവിച്ചു. പിന്നെ ആ കത്തുന്ന അസ്ത്രത്തെ വായുവിലേക്കു, സൂര്യവംശികളുടെ സൈനികവിന്യാസപ്രദേശത്തിനപ്പുറത്തേക്കു എയ്തുവിട്സു.

എന്തായിരിക്കും?

സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ ഒരു നിമിഷം ആ അസ്ത്രത്തിന്റെ കാഴ്ച ശിവൻ നഷ്ടപ്പെട്സു. ശിവന്റെ ആളുകളുടെ പുറകുവശത്ത് കുറച്ചകളെയായി ആ അസ്ത്രം ചെന്നു പതിച്ചു. തൽക്ഷണം അത് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മെഴുകിനെ കത്തിച്ചു. ആർക്കും കടന്നുപോകാൻ കഴിയാത്തവിധം അഭേദ്യമായ ഒരതിർത്തി തീർത്തുകൊണ്ട് ആ തീജ്വാലകൾ പെട്ടന്റെ പടർന്നു. സൂര്യവംശികൾ ആ നദീക്കരയിൽ രൂപപ്പെട്ട കെണിയിൽ അകപ്പെട്സു. പിന്നിരിഞ്ഞോടുക സാധ്യമല്ലായിരുന്നു.

"നീ നിന്റെ അസ്ത്രങ്ങൾ പാഴാക്കുകയാണ്. വിഡ്ഢി!" ശിവൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. "ഇവിടെനിന്നാരും പിന്നിരിഞ്ഞോടില്ല."

പരശുരാമൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "നിങ്ങളെ കൊല്ലുന്നത് ഞാൻ ആസ്വദിക്കാൻ പോവുകയാണ്."

ശിവനെ അതിശയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, പരശുരാമന്റെ അമ്പെയ്ത്തുകാരൻ തിരിഞ്ഞ് മറ്റൊരു അസ്ത്രം കത്തിച്ച് അത് നദിയിലേക്കു തൊടുത്തുവിട്സു. നാശം!

പരശുരാമന്റെ ആളുകൾ കനംകുറഞ്ഞ ചെറുവള്ള്ങൾ തൊട്സുതൊട് ചേർത്തുകെട്ടി പുഴയുടെ വളവിൽ തീരത്തോടു തൊട് കമാനാകൃതിയിൽ നിരത്തിയിരുന്നു. നിറയെ മെഴുകു നിറച്ചിരുന്ന ഈ തോണികൾ ആ തീപ്തന്തപോലുള്ള അസ്ത്രം ചെന്നുകൊണ്ടയുടനെ കത്തിജ്വലിച്ചു. ആ വൻതീജ്വാല പുഴയ്ക്കു തീ പിടിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലുള്ള ഒരു തോന്നലുളവാക്കി. പർവ്വതേശ്വരന്റെ ഒറ്റപ്പായതോണികൾക്കു അകത്തേക്കു നുഴഞ്ഞുകയറാൻ കഴിയാത്തവിധം അന്തരധികം ഉയരത്തിലേക്കു തീജ്വാലകൾ ഉയർന്നു.

പരിഹാസപൂർവ്വം പരശുരാമൻ ശിവനെ നോക്കി. "നമ്മുടെ ഈ ആഹ്ലാദം നമുക്കിടയിലേക്കു മാത്രമായി ചുരുക്കിയാലെന്താ?"

ശിവൻ ഉടനെ ദ്വരപകുവിനെ നോക്കി തല കുലുക്കി. അയാൾ ഉടൻ എന്തോ കല്പന നല്കി. ആകാശത്തിലേക്കുയർന്ന അസ്തരം നീലനിറത്തിലുള്ള ജ്വാലകളായി പൊടിപ്പിടിച്ചിറങ്ങി. പർവ്വതേശ്വരൻ അങ്ങോട്ടുവരാനുള്ള സൂചനയായിരുന്നു അത്. എന്ന് അത് മെലുഹൻമാരുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ മധുമതി നദിയിലെ അഗ്നിചുവരുകളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുവരാൻ എങ്ങനെ കഴിയുമെന്ന് കാര്യം ശിവൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ചെറിയ ഒറ്റപ്പായ തോണികൾക്ക് അതിലൂടെ കടക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരിന്നു. തറയിൽ ഉറപ്പിച്ചുപോകുമെന്ന് തിനാൽ ആ വലിയ കപ്പലിന് തീരത്തേക്ക് അടുക്കുവാനും സാധിച്ചിരിന്നു.

ആരും വരുത്തിരിന്നു. നമുക്ക് തന്നെ ഇത് അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതായി വരും.

"നിന്റെ അവസാനത്തെ അവസരമാണിത് കാട്ടാളാ" തന്റെ വാൾ മുന്തോട്ട് തള്ളിപ്പിടിപ്പിച്ച് ശിവൻ അലറി.

പരശുരാമൻ വിലല് താഴെയിട്തു. അയാളുടെ അനുചരന്മാരെല്ലാവരും പരശുരാമന്റെ കല്പന പരകാരം അമ്ല് താഴെയിട് ശേഷം അംഗ ആയുധം പുറത്തെടുത്തു. പരശുരാമൻ കൈകോടാലി പുറത്തെടുത്തു. നിഷ്ഠൂരമായ ഒരു പോരാട്ടം തന്നെയാണ് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. "അല്പ, ബ്രഹ്മ! നിന്റെ അവസാനത്തെ അവസരമായിരുന്നു അത്. നിന്റെ അന്ത്യം വേദനാപൂർണ്ണവും സാവധാനത്തിലുള്ളതുമായാകാൻ പോവുകയാണ് ഞാൻ."

ശിവൻ വിലല് താഴെയിട് പരിച ഉയർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചു. അയാൾ തന്റെ സൈനികരോട് കല്പിച്ചു "ജാഗ്രത! അവരെ കരവാളുകൊണ്ട് നേരിടുക. പരിക്ലേശ്വരനായ മാതരം, കൊല്ലരുത്! നമുക്കവരെ ജീവനോടെ വേണം."

സൂര്യവംശികൾ പരിചയമായി മുന്തോട്ടു ചെന്നു. വാൾ വലിപ്പമെടുത്തു. കാത്തുനിന്നു.

പരശുരാമൻ മുന്തോട്ടു കുതിച്ചു. അയാൾക്കു പുറകെ അതിനിഷ്ഠരന്മാരായ അനുചരരുമുണ്ടായിരുന്നു.

കൊള്ളക്കാരൻ ശിവന്റെ ആളുകൾക്കുനേരെ ആസൂരമായ വേഗതയോടെയും മെയ്വഴക്കത്തോടെയും പരശുരാമന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പാഞ്ഞെടുത്തു. അയാളുടെ കൈയിൽ രക്തകായി പരിചയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ കൈകോടാലി പിടിക്കുവാൻ രണ്ടുകൈയും ആവശ്യമായിരുന്നു. അയാൾ ശിവന്റെ നേർക്കാണ് പാഞ്ഞുവന്നത്. എന്ന് അത് ദ്വരപകു തന്റെ ഇടതുഭാഗത്തേക്കു കുതിച്ച് വീശിവെട്ടി. ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്ക് ദ്വരപകുവിന്റെ ആ കുതിപ്പിൽ പരശുരാമൻ അമ്ലപരന്നുപോയി. ദ്വരപകുവിന്റെ ആ വീശിവെട്ട് തടയുവാനായി അയാൾ തന്റെ മഴുകൊണ്ട് ഉറക്കോടെ ഒന്ന് വീശി, തന്റെ മുറിഞ്ഞുപോയ ഇടതുകൈയോട് ചേർത്തിരുന്ന കൊളുത്തിലുറപ്പിച്ച പരിചകൊണ്ട് ദ്വരപകു ആ വെട്ട് തടുക്കുവാൻ നോക്കി. ആ കനത്ത ഭീമൻ മഴു തോലുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞിരുന്ന വെള്ള പരിചയെ ഭേദിച്ചു. അന്ധാളിപ്പിച്ചുപോയ ദ്വരപകു പരിച കൊണ്ട് തിരികെ വീശി തന്റെ കൈയിലിരുന്ന വാൾ പരശുരാമന്റെ പൊങ്ങി വരുന്ന ചുമലിനു നേർക്കു താഴ്ത്തി.

അതിനിടയ്ക്ക് ഒരു കൊള്ളക്കാരന്റെ കനത്തവെട്ടിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനായി ഒറ്റക്കുതിരിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒന്ന് തിരിഞ്ഞുമാറിയ ശേഷം പരിചയ്ക്കൊപ്പം വാൾ കൂടി മുന്തോട്ടു തള്ളി. കൊള്ളക്കാരൻ നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ ശിവൻ അനായാസം വാളൊന്ന് വെട്ടിവീശി ശത്രുവിന്റെ കൈത്തണ്ട് വേർപെടുത്തി. ആ കൊള്ളക്കാരൻ താഴെ വീണു. വികലാംഗനായെങ്കിലും അവൻ ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞു

ശിവൻ മറ്റെരുത്തന്റെ വെട് തടുത്ത് മാറി.

ഒരു ശത്രുഭേദൻ വലതു ചുമലിൽ നിന്ന് വാൾ ഊരിയെടുത്ത് നന്തി അവൻ അവിടെ കിടന്നുകൊള്ളട്ടെയെന്നു കരുതി പരിചകൊണ്ട് അവനെ ഇടിച്ച് താഴെക്കിട്തു. എന്ന് നന്തിയെ അഭ്യർത്ഥിച്ചെടുത്തിരിക്കൊണ്ട് പരിച താഴെയിട് ആ കൊള്ളക്കാരൻ, മുറിവേല്ക്കാത്ത തന്റെ ഇടതുകൈയിലേക്ക് വാൾ മാറ്റിപ്പിടിച്ച് പോരാടുവാൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. തന്റെ പരിചകൊണ്ട് അവന്റെ വെട് തടുത്ത് നന്തി അവന്റെ മുറിവേറ്റ് വലതുകൈയിൽ പരിച അമർത്തിപ്പിടിച്ഛു. ആ കോലാഹലത്തിനിടയിൽ നന്തിയുടെ അടഹാസമുയർന്നു "കീഴടങ്ങോ വിഡ്ഢി!"

എന്ന് നന്തി വീരഭേദൻ തന്റെ ശത്രുക്കളെ ജീവനോടെ തറപറ്റിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിലല്ല. രണ്ടു ശത്രുക്കളെ കൊന്നു തള്ളിയ അവൻ അർപ്പണബോധമുള്ള മൂന്നാമതൊരുത്തനെ കൊല്ലാതിരിക്കുവാൻ കഷ്ടപ്പെടുകയായിരുന്നു. വാൾ പിടിച്ഛിരുന്ന മുറിവേറ്റ് കൈ അവഗണിച്ച് ഇടതുകൈകൊണ്ട് അവൻ വാൾ എടുത്തു. അപരന്നുപോയ വീരഭേദൻ പരിചകൊണ്ട് ആ ശത്രുഭേദൻ തലയിലിടിച്ഛു. ആ കൊള്ളക്കാരൻ അപ്പോൾ ഒന്നു കുനിഞ്ഞ് തന്റെ ചുമൽ പരിചയുടെ നേർക്ക് തിരിച്ഛുകൊടുത്തുകൊണ്ട് ഇടതുകൈകൊണ്ട് ആ വാൾ ഒന്നാഞ്ഞുവീശി, ആ വെട് വീരഭേദന്റെ വയറിനുമേൽ മുറിവുണ്ടാക്കി. ക്ഷുഭിതനായ ഭേദൻ ശത്രുവിന്റെ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഭാഗത്തുകൂടെ അവന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് തന്റെ വാൾ കുത്തിയടക്കി.

"നാശം!" നിരാശയോടെ വീരഭേദൻ അലറി. "നിനക്ക് വെറുതെയൊന്നു കീഴടങ്ങി തന്നാലെന്നോ?"

പോർക്കളത്തിന്റെ മറ്റെരു മൂലയിൽ ശിവൻ താൻ നേരിട് കൊള്ളക്കാരന്റെ ഒരു വശത്ത് പരിച വീശിയിടിച്ഛു. ഒഴിഞ്ഞുമാറിയ ആ ശത്രുവിന്റെ മുഖത്ത് ചെറിയൊരു കീറലുണ്ടായെങ്കിലും വലിയൊരു പ്ലഹരത്തിൽനിന്ന് അവൻ രക്ഷപ്പെട്തു.

ശിവനിപ്പോൾ വിഷമിച്ഛു തുടങ്ങിയിരുന്നു. നിരവധി ആളുകൾ കൊല്ലപ്പെടുകൊണ്ടിരുന്നു. കൊല്ലപ്പെടാത്തവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും പരശുരാമന്റെ ഭാഗത്തുള്ളവരായിരുന്നു. അവരെ ശിവൻ ജീവനോടെ വേണമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ആ നാഗന്മാരുടെ ഔഷധം അവനു ലഭിക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ അവൻ വലിയൊരു ശബ്ദം കേട്തു. പർവ്വതേശ്വരന്റെ ശബ്ദം.

അവർവരികയാണ്

കനത്ത മുറിവേല്പിച്ഛുകൊണ്ട് ശിവൻ തന്റെ പരിച ആ കൊള്ളക്കാരന്റെ തലയിലിടിച്ഛു. ഇത് വെറു വിജയകരമായി അവനെ വീഴ്ത്തുവാൻ അവൻ സാധിച്ചു. ശിവൻ തല ഉയർത്തി മന്ദഹസിച്ഛു.

കത്തിയാളിക്കൊണ്ടിരുന്ന കുഞ്ഞുതോണികൾക്കിടയിലൂടെ സൂര്യവംശി കപ്പൽ തറയിലേക്ക് തള്ളിക്കയറി. അതിന്റെ പുറത്തോട് കരയിലുറച്ഛു. മധുരമി നദിയിലുയർന്ന തീജ്വാല ഒരു ഒറ്റപ്പായ്ക്ക് തോണിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയതായിരുന്നു. എന്ന് നന്തി വലിയൊരു കപ്പലിന് അത് വലുതല്ലായിരുന്നു. കരയിൽ കപ്പൽ ഇടിച്ഛു കയറിയാൽ ബംഗലിയിലേക്ക് മടങ്ങുവാൻ അവർക്കു വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല. അതിനാൽ സൂര്യവംശികൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുക യില്ലെന്നാണ് പരശുരാമൻ കരുതിയിരുന്നത്. സൂര്യവംശികളുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെയെക്കുറിച്ചും അവരുടെ സൈനികമേധാവി പർവ്വതേശ്വരന്റെ ധീരതയെക്കുറിച്ചും കണക്കുകൂട്ടുന്നതിൽ പരശുരാമൻ തെറ്റു പറ്റിയിരുന്നു.

പരശുരാമന്റെ നിരയിലെ നിരവധി ആളുകളെ തകർത്തുകൊണ്ടാണ് ആ

കപ്‌പൽ കരയിലേക്ക് ഇടിച്ഛു കയറിയത്.

കപ്‌പൽ മണൽതിട്‌ടയിലേക്ക് ഇടിച്ഛു കയറിയ ഉടൻ പർവ്‌വതേശ്‌വരൻ ചാടിയിറങ്ങി.

പർവ്‌വതേശ്‌വരന്റെ അരയിൽ കെട്‌ടിയിരുന്ന വടം വലിയ ഉയരത്തിൽനിന്നു ചാടിയ അദ്ദേഹത്തെ ആ കനത്ത വീഴ്‌ചയിൽനിന്നു തടഞ്ഞു.

കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വാൾകൊണ്ട് വടം മുറിച്ഛ അദ്ദേഹം കരയിൽ വന്നിറങ്ങി. നാനൂറോളം സൂര്യവംശി സൈനികർ സേനാധിപനെ പിന്തുടർന്നു.

ഒരു നിമിഷ നേരത്തേക്ക് ആ കപ്‌പൽ ദ്വരപകുവിന്റെ ശ്വരഭം തിരിച്ഛു. പരശുരാമന്റെ മഴുവിനു നേർക്ക് അയാൾ വാൾ വീശിയപ്പോൾ, ആ കൊള്ളക്‌കാരൻ തന്റെ പിൻഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു കത്തി വലിച്ഛുരുന്ന് ദ്വരപകുവിന് കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇടതുകൈ കൊണ്ട് അനായാസം ആ കത്തി ദ്വരപകുവിന്റെ കഴുത്തിൽ കുത്തിയിറക്കി. തൽക്ഷണം അതിൽനിന്നുള്ള കടുത്ത വേദന ദ്വരപകുവിനെ നിശ്ചലനാക്കി. പരശുരാമൻ അതിനിഷ്ഠരമായി ആ കത്തി അതിന്റെ പിടിവരെ കുത്തിയിറക്കി. ധീരതയോടെ തന്റെ വാൾപ്പിടിയിലുള്ള പിടിത്തം വിടാതെ ദ്വരപകു പുറകോട്ടു വേച്ഛു.

അതിനിടയിൽ പരശുരാമന്റെ അനുയായികളേക്കാൾ അഞ്ചിരട്ടിയോളം വരുന്ന സൂര്യവംശി സൈനികർ യുദ്ധത്തിന്റെ നിയന്ത്രണമേറ്റെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനി ചെറുത്തുനില്‌കുന്നതിൽ കാര്യമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി നിരവധി കൊള്ളക്‌കാർ കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

യുദ്ധഭൂമിയുടെ നടുവിൽ, വേച്ഛുവീഴാനൊരുങ്ങുന്ന ദ്വരപകുവിന്റെ കഴുത്തിൽനിന്ന് പരശുരാമൻ കത്തി വലിച്ഛുരി. രണ്ടുകൈകൊണ്ടും മഴു മുറുകെപ്പിടിച്ഛ അയാളത് ശക്തിയോടെ ആഞ്ഞുവീശി, ആ മഴു ദ്വരപകുവിന്റെ ശരീരത്ത് മറച്ഛു പിടിച്ഛിരുന്ന തോലും വെട്‌കലവും കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ഛ ആ പടച്ഛട്‌ടയെ വെട്‌ടിപ്പിളർന്നു. അത് അയാളുടെ ചർമ്മവും മാംസവും ഭേദിച്ഛ അസ്ഥിയിൽ ചെന്ന്‌കൊണ്ടു. ധീരനായ സൂര്യവംശി പോരാളി മണ്ണിലേക്കു പതിച്ഛു. പരശുരാമൻ മഴു വലിച്ഛുരുവാൻ ശ്വരമിച്ഛുനോക്കിയെങ്കിലും അത് തറഞ്ഞു കയറിയിരുന്നു. അയാൾ അതിശക്തമായി വലിച്ഛു. ദ്വരപകുവിന്റെ നെഞ്ചിനെ കീറിമുറിച്ഛ ആ മഴു പുറത്തുവന്നു. പരശുരാമനെ ഏറെ അതിശയിപ്പിക്‌കുമാറ് ആ സൂര്യവംശിപ്പോരാളിക്ക് അപ്‌പോഴും ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. ദളപതി അപ്‌പോഴും തളർന്നുപോയ തന്റെ കരവാളുയർത്തി പോരാടുവാൻ ശ്വരമിക്‌കുന്ന്‌ണ്ടായിരുന്നു.

പരശുരാമൻ മുന്‌നോട്ടുവന്ന ദ്വരപകുവിന്റെ കൈ ചവിട്‌ടിപ്പിടിച്ഛു. ആ ദളപതിയുടെ തളർന്നുപോയ അവയവത്തിന്റെ അനക്‌കം അയാൾക്ക് അനുഭവിക്‌കുവാൻ സാധിച്ഛു. മറിച്ഛുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരാൾ പോരാട്ടം ഉപേക്ഷിക്‌കുവാൻ തയ്യാറില്ലാത്തതുപോലെ ദ്വരപകു വാൾ മുറുകെ പിടിച്ഛിരുന്നു. പരശുരാമൻ അമ്‌പരന്ന്‌പോയി. തന്റെ കൈമഴുകൊണ്ട് ഒരൊറ്റ വെട്‌ടുമതി പരശുരാമന് എതിരാളിയെ അവസാനിപ്പിക്‌കുവാൻ. അയാളുടെ പോരാളികൾ പരാജയപ്പെട്‌ടുകൊണ്ടിരിക്‌കുകയായിരുന്നവെങ്കിലും അയാൾക്ക് മനസ്സിലാവാത്ത തുപോലെ കാണപ്പെട്‌ടു. തന്റെ കാൽക്കീഴിൽ കിടന്ന് മറിച്ഛുകൊണ്ടിരുന്ന അഭിമാനിയായ ആ മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിലായിരുന്നു അയാളുടെ കണ്ണുകൾ.

പരശുരാമൻ അല്‌പമൊന്ന് തലകുനിച്ഛുകൊണ്ട് മന്ത്രിച്ഛു. "നിന്നെ കശാപ്‌ ചെയ്‌യുന്നത് ഒരു ബഹുമതിയാണെടോ."

ആ കൊള്ളത്തലവൻ അവനെ കശാപ്‌പുചെയ്‌യുവാനായി മഴു ഉയർത്തിപ്പിടിച്ഛു. അതേ നിമിഷം തന്നെ ആനന്ദമായി അല്‌പം ദൂരെ നിന്ന് അവളുടെ കത്തി വീശി എറിഞ്ഞു. അത് പരശുരാമന്റെ ഇടതുകൈയിലൂടെ തറച്ഛു

കയറി. അയാളുടെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന മഴു അല്പം മാറി താഴെവീണു. ദിവോദാസിന്റെയും മറ്റ് രണ്ട് ഭടന്മാരുടെയും സഹായത്തോടെ മറ്റ് മുറിവുകളൊന്നുമേല്ക്കാത്ത വിധം ഭഗീരഥൻ മൽപ്പിടിത്തത്തിലൂടെ പരശുരാമനെ കീഴടക്കി.

ശിവനും പർവ്വതേശ്വരനും ദ്വൈപകുവിനു സമീപം പാഞ്ഞെത്തി. കഷ്ടിച്ച് ജീവനുണ്ടായിരുന്ന ദ്വൈപകുവിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് രക്തമൊഴുകി. ശിവൻ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ഉറക്കെ ആജ്ഞാപിച്ചു. "ആയുർവ്വതിയെ കൊണ്ടുവാ! പെട്സ്സ്."

സൂര്യന്റെ അന്നത്തെ ജീവൻ അല്പം നാഴികകൾ കൂടി ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. പരിഷ്കരിച്ച അമ്ലകളും വില്പകളും ഉണ്ടാകുന്നതിന് മേൽനോടും വഹിച്ച സതി ആ പാശാലയുടെ മുകൾത്തട്ടിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാശിയിലെ ഭടന്മാർക്ക് സിംഹങ്ങളുടെ അടുത്തുചെന്ന് ആക്രമിക്കുവാനുള്ള കഴിവില്ലായിരുന്നു. അവർക്ക് അമ്ലയായുള്ള പാടവമില്ലായിരുന്നു. പൊതുവിലായ ഒരു ദിശ ലക്ഷ്യമാക്കി കുറച്ച് അസ്തമങ്ങളെച്ചാൽ കുറച്ചെണ്ണമെങ്കിലും ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കാം എന്ന് സതി പരതീക്ഷിച്ചു.

കോണിപ്പടിക്ക്കടുത്തുണ്ടായിരുന്ന തീക്കുണ്ഡം സതി രണ്ടുവടം പരിശോധിച്ചു. ഭടന്മാർ കൂടുതൽ വിറകു കൊണ്ടുവന്നിട്ടിരുന്നു. അന്നുരാത്രി മുഴുവനും കത്തുവാനുള്ള വിറക് അവിടെ ഉണ്ടെന്ന് അവൾ ഉറപ്പുവരുത്തി.

ആ പാശാലയുടെ മേൽത്തട്ടിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിൽനിന്നും ആ സിംഹകൂടത്തിലെ ചിലതിനെയെങ്കിലും കൊല്ലുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് സതി പരതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഭഗ്നം തനിക്കൊപ്പമാണെങ്കിൽ ആ സിംഹപുലിയെക്കൊന്ന് ഭീതിയുടെ ഉറവിടം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് അവൾ പരത്യാശിച്ചു. കുറച്ചുദിവസംകൂടി കാവലിരുന്നാൽ ആ സിംഹപ്രശ്നം എന്തെന്തെങ്കിലുമായി പരിഹരിക്കുവാൻ കഴിയും. എല്ലാറ്റിനുംപുറമേ ആ സംഘത്തിൽ ഏഴ് മൃഗങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അത്ഭവലിയൊരു സിംഹകൂടമായിരുന്നില്ല അത്.

ഒരു കൂഴപ്പവും ഉണ്ടാവരുതെ എന്ന് ആകാശത്തേക്കു നോക്കി അവൾ പതിയെ പരാർത്ഥിച്ചു.

ജനപ്രഭു

പതിനഞ്ച്

സൂര്യൻ അതിവേഗം ചക്രവാളത്തിലേക്കു താഴ്ന്നിറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. സന്ധ്യാകാശം കാവിനിറം പൂണ്ടു. സൂര്യവംശികളുടെ താവളം ആവേശഭരിതമായ പരവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു.

തടവുകാരെ ബന്ധിപ്പിക്കുകയെന്ന പരധാന ജോലിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിന്റെ ചുമതല ഭഗീരഥനായിരുന്നു. കപ്പലിൽനിന്നുയർന്ന വെളിപ്പാടുകൾ കൊണ്ടുയർന്ന ചങ്ങലയുപയോഗിച്ച് പരശുരാമന്റെ അനുയായികളുടെ കാലും കൈയുമെല്ലാം കെട്ടിയശേഷം അവരെ മണൽതീട്ടയുടെ നടുഭാഗത്ത് ചമ്രം പിടിച്ച് ഇരുത്തി. മണൽതീട്ടയിൽ അടിച്ച് താഴ്ന്നിരുന്ന കുറ്റികളിൽ ചങ്ങലകൾ ബന്ധിച്ച്. അതുംപോരാഞ്ഞ് മറ്റൊരു ചങ്ങലകൊണ്ട് അവരുടെ കണക്കുകൾക്കു മുകളിൽ ഓരോരുത്തനെയും ചേർത്തുകെട്ടിയിട്ടിരുന്നു. സൂര്യവംശി ഭക്തന്മാരെ ആ തടവുകാർക്കുചുറ്റും കാവലിന് നിയോഗിച്ചിരുന്നു. അവർ അക്ക്കാര്യത്തിൽ നിരന്തരമായ ജാഗ്രത പാലിച്ച്. പരശുരാമനും അനുയായികൾക്കും അവിടെനിന്ന് രക്ഷപെടുക ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു.

ദിവോദാസ് ഭഗീരഥന്റെ അടുത്തു ചെന്നു "കുമാര, ഞാൻ കപ്പൽ പരിശോധിച്ചു."

"എന്തിന്?"

"അതിന്റെ കേടുപാടുകൾ തീർക്കാൻ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത് ആറുമാസമെങ്കിലും വേണ്ടിവരും."

ഭഗീരഥൻ സ്വയം ശപഥിച്ചു. "ഇനി നമ്മൾ എങ്ങനെ മടങ്ങിപ്പോകും?"

ആ നദീക്കരയുടെ മറ്റേയറ്റത്ത് ആതുരായത്തിനുള്ള കൂടാരങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. സൂര്യവംശികളേയും കൊള്ളിക്കാരേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ആയുർവ്വതിയും അവരുടെ വൈദ്യശുശ്രൂഷാ സംഘവും അനവരതം പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളുടെ കാര്യത്തിലും അവർ വിജയിച്ചു. എന്നാൽ ആയുർവ്വതി ഇപ്പോൾ പരതീക്ഷ ഒട്ടുമില്ലാതെ കൂടാരത്തിലായിരുന്നു.

ദ്രോണന്റെ കൈ പിടിച്ച് മുട്ടുകുത്തി നിലകുകയായിരുന്നു ശിവൻ. ഇനി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ആയുർവ്വതിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. മുറിവുകൾ നല്ല ആഴമുള്ളതായിരുന്നു. നന്തികും പർവ്വതേശ്വരനുമൊപ്പം ഏറ്റവും പുറകിലായാണ് അവർ നിന്നിരുന്നത്. മരുഭാഗത്ത് ദ്രോണന്റെ പിതാവ് പൂർവ്വാകൻ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ മുട്ടുകുത്തി

നിലകുന്ന്യുണ്ടായിരുന്നു. എന്തോ പറയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് മട്ടിൽ ദ്രപകു വായ് തുറന്നു പിടിച്ഛു.

ശിവൻ മുന്നോട്ടു കുനിഞ്ഞു. "എന്താ സുഹൃത്ത്?"

ദ്രപകുവിന് സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ വായിൽ നിന്നും അപ്പോഴും രക്തം ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ പിതാവിനേയും ശിവനേയും മാറിമാറിനോക്കി. ആ അനേകം അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് രക്തം പുറത്തു ചാടുവാൻ കാരണമായി. നെഞ്ചിലും പുതച്ചിരുന്ന തുണിയിലും രക്തം ചിതറിയൊഴുകി.

ഈറൻ കണ്ണുകളോടെ ശിവൻ മന്ത്രിച്ഛു. "ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ നോക്കിക്കൊള്ളാം, ദ്രപകു. ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം."

ഒരു ദീർഘശ്വാസം ദ്രപകുവിൽനിന്ന് പുറത്തു ചാടി. താൻ കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച കാര്യം അവൻ കേട്ടിരുന്നു.

അവൻ സമാധാനത്തോടെ അന്തയശ്വാസം വലിച്ചു.

പൂർവ്വാകന്റെ ചുണ്ടിൽനിന്നും ഒരു ദീർഘശ്വാസം പുറത്തുവന്നു. അയാളുടെ ശിരസ്സ് മകന്റെ ചുമലിലേക്കു ചാഞ്ഞു. ശരീരം വിറച്ചു. ശിവൻ കൈ എത്തിച്ഛു പതുക്കെ പൂർവ്വാകന്റെ ചുമലിൽ തൊട്ടു. പൂർവ്വാകൻ തല ഉയർത്തിനോക്കി. അയാളുടെ നെറ്റിയിൽ നിറയെ മകന്റെ ധീരതയുടെ രക്തം പുരണ്ടിരുന്നു. കണ്ണുകൾ രോഷത്തോടെ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അപ്പേ തകർന്ന മട്ടിൽ അയാൾ ശിവനെ നോക്കി. അഭിമാനവും ആത്മവിശ്വാസവുമുള്ള പൂർവ്വാകൻ അപ്രത്യക്ഷനായിരുന്നു. മെലുഹയിലെ ക്വാട്ടർവാറിൽവെച്ച് ശിവൻ ആദ്യമായി കണ്ട ആ തകർന്ന മനുഷ്യനായിത്തീർന്നിരുന്നു അയാൾ. അയാൾ ജീവനോടെ ഇരിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു കാരണം ഇപ്പോൾ കർശമായി വെട്ടി നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

ശിവന്റെ ഹൃദയം തകർന്നു. പൂർവ്വാകനെ ഒന്ന് നോക്കുവാൻപോലും അവൻ ധൈര്യം വന്നില്ല. അവന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു ക്ഷോധം കടന്നുവന്നു. ശുദ്ധമായ, ഭീഷണമായ ക്ഷോധം!

ശിവൻ എഴുന്നേറ്റു.

പർവ്വതേശ്വരനെ അഭ്യുതപ്പെടുത്തി നന്തി മുന്നോട്ടു കുതിച്ച ശിവനെ പിടിച്ഛു. "അരുത് ദേവാ! ഇത് തെറ്റാണ്!"

ശിവൻ ദേഷ്യത്തോടെ നന്തിയെ ഒരു വശത്തേക്കു തള്ളിമാറ്റി പുറത്തേക്കു കുതിച്ഛു. പരശുരാമനെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് അയാൾ ഓടുകയായിരുന്നു.

നന്തി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അപ്പോഴും അവന്റെ പുറകെ ഓടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "അരുത്, പരഭോ! അയാൾ ഒരു തടവുകാരനാണ്. ഇത് തെറ്റാണ്."

ശിവന്റെ ഓട്ത്തിനപ്പോൾ വേഗത കൂടി. പരശുരാമനെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്ത് എത്താറായപ്പോൾ അയാൾ വാൾ ഊരി.

തടവുകാരെ ഇരുത്തിയിരുന്ന ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരറ്റത്ത് നിലകുകയായിരുന്ന ഭഗീരഥൻ അലറി വിളിച്ചു. "അരുത് സുവാമി! നമുക്ക് അയാളെ ജീവനോടെ വേണം."

പക്ഷേ, ശിവൻ ഭ്രാന്തുപിടിച്ഛതുപോലെ, പരശുരാമന്റെ നേരെ ആ കൊള്ളക്കാരന്റെ ഗളച്ഛേദം നടത്തുവാനായി വാളുയർത്തിക്കൊണ്ട് പാഞ്ഞു.

മുഖത്ത് ഭയത്തിന്റെ ലവലേശം പോലുമില്ലാതെ പരശുരാമൻ നിർവ്വികാരമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ കണ്ണുകളടച്ച് മരണം വരികുമ്പോൾ ജപിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന വാക്കുകൾ അയാൾ ഉറക്കെ ചൊല്ലി "ജയ് ഗുരു വിശ്വാമിതർ! ജയ് ഗുരു വസിഷ്ഠ!"

സ്തബ്ധനായിപ്പോയ ശിവൻ മരവിച്ഛതുപോലെ അവിടെ നിന്നു.
കഴുത്തിൽ വെട്ടുവീണിലലലോ എന്ന് അഭ്യുതത്തോടെ തിരിച്ഛിന്റെ
പരശുരാമൻ കണ്ണുതുറന്ന ശിവനെ കൂഴമറിയോടെ തുറിച്ചുനോക്കി.
ശിവന്റെ കൈയിൽനിന്നും വാൾ ഊർന്നുവീണു.

"വാസുദേവൻ?"

പരശുരാമൻ നടുകത്തോടെ ശിവനെ നോക്കി. ഒരു തൂണികൊണ്ടു
കെട്ടിയിരുന്ന ശിവന്റെ കഴുത്തിലേക്ക് അവസാനം അയാളുടെ നോട്ടം ചെന്ന്
പതിച്ചു. സാക്ഷാത്കാരം വിടർന്നു. "ഓ ദേവാ! ഞാനെന്താണ് ചെയ്തത്?
നീലകണ്ഠ! ഭഗവാൻ നീലകണ്ഠ!"

പരശുരാമൻ തന്റെ ശിരസ്സ് ശിവന്റെ പാദത്തിന്റെ സമീപിച്ചു.
അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി

"എനിക്ക് മാപ്പുതരു. പരമോ, മാപ്പുതരു. ഇത് അങ്ങായിരുന്നെന്ന്
എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു."

ശിവൻ അവിടെ അനക്കമറ്റതുപോലെ നിന്നു. മരവിച്ഛതുപോലെ.

പാതിയുറക്കത്തിലായിരുന്ന സതി തൊണ്ടയലച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ അമൽ
കേട്. അവൾ തൽക്ഷണം ജാഗ്രതപൂർണ്ണ.

അവർ ഇവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

അവൾ വാതിൽപഴുതിനുനേർക്കു തിരിഞ്ഞു. തീ നല്ലപോലെ
കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ട് ഭേദം കാവലിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

"കവാസ്, അവർ ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരെയും
ഉണർത്തിക്കൊള്ളൂ."

സതി മേൽതട്ടിലെ കൈവരികൾക്കടുത്തേക്ക് നിറങ്ങിപ്പോയി.
അപ്പോഴും ഒരു സിംഹത്തെയെപ്പോലും അവൾക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ
രാത്രിയിലെ ചന്ദ്രികയ്ക്ക് കരുത്തുണ്ട്. അവൾ തീയിനെമാത്രമല്ല
ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

അപ്പോൾ മരകുടത്തിൽനിന്നും സിംഹപ്പുലി ഇറങ്ങിവരുന്നത് അവൾ
കണ്ടു. സതി എയ്തുവിട്ട ആ അസ്തരം അപ്പോഴും അതിന്റെ ചുമലിൽ
താഴ്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ അറ്റം പൊട്ടിപ്പോയിരുന്നു. അതുമൂലം
അവൻ മുൻകാൽ അല്പം വലിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കേണ്ടിവന്നു.

"മറ്റൊരു ആൺസിംഹം കൂടിയുണ്ട്." കവാസ് ആ ദിശയിലേക്കു
ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

സതി തലയാട്ടി. അവൾ തന്റെ വിലല് മുന്നോട്ടു നീക്കി. പക്ഷേ,
അമ്ബെയുന്നതിന് തൊട്ടുമുൻപ് തന്റെ മുന്നിൽ കണ്ട് കാഴ്ച അവളെ
സ്തബ്ധയാക്കി. ആ സിംഹപ്പുലിയുടെ പുറകിലായി നിരവധി സിംഹികൾ
പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതിലും എത്രയോ
അധികമുണ്ടായിരുന്നു അവ. കൂടുതൽ കൂടുതൽ സിംഹങ്ങൾ എത്തിയതോടെ
ഭയചകിതയായി അവളത് നോക്കിനിന്നു. ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി സിംഹികൾ
ഇറങ്ങിവന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവയുടെ എണ്ണം മുപ്പത് എത്തുവരെ അവ
അങ്ങനെ ഇറങ്ങിവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശ്രീരാമദേവാ കാത്തുരക്ഷിക്കണം!

തലേരാത്രിയിലെ ആകർമ്മത്തിനുശേഷം ആ സിംഹപ്പുലി തന്റെ
വൻസൈന്യത്തെ തന്നെ ആ ആകർമ്മം ചെറുക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുക
യായിരുന്നു. അതൊരു വൻ സംഘമായിരുന്നു.

മുൻ്ൻ ആണ്സിംഹങ്ങളു് ഉണ്ടെന്ന്നാൻ ആ സാഹചര്യംവിശദീകരിക്കുന്നത്. മുൻ്ൻ സിംഹസംഘത്തെ സിംഹപ്പുലി ഒരൊറ്റ വൻസംഘമാക്കി തന്നോടൊപ്പം നിരത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

സതി പുറകോട്ടു നീങ്ങിയശേഷം തിരിഞ്ഞ് നോക്കി. അതരയധികം സിംഹികളെ അമ്പെയ്തിടാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില. അവൾ ചുറ്റും നോക്കി. കാശി സൈനികരുടെ കണ്ണിൽ കറകളുണ്ണ ഭയം നിറഞ്ഞു നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

അവൾ വാതിൽക്കലേക്കു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു. "അവിടെ രണ്ടുപേരെക്കുടി വിന്യസിക്കണം. ആ തീക്കുണ്ഡത്തിൽ കുറച്ചു വിറകുകുടി ഇടണം."

അതനുസരിക്കുന്നതിന് കാശിയിലെ ഭടന്മാർ തിടുക്കം കാട്ടി. സതിയുടെ മസ്തിഷ്കം മുളിക്കറങ്ങി. പക്ഷേ, യാതൊരു തന്ത്രവും അവളുടെ ചിന്തയിൽ ഉദിച്ചില.

അപ്പോഴാണ് അവളു് കേടടത്.

ആ ശബ്ദം വ്യക്തമായി കേൾക്കുന്നതിന് അവൾ ആ കൈവരിക്കടുത്തേക്കു നിരങ്ങിച്ചെന്നു നോക്കി. രണ്ടു കുടികൾ കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജീവനുവേണ്ടി ഉറക്കെ വാവിട് കരയുകയായിരുന്നു അവർ.

പരിഭ്രാന്തിയോടെ സതി കണ്ണുതുറന്നു.

ദയവായി... അരുതേ...

ഗ്ലാമത്തിലെ തൂപ്പുകാരനും ഭാര്യയും എന്തോ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചതുപോലെ ആ സിംഹങ്ങളു്ക്കു നേരെ നടക്കുകയായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ത്യാഗത്തിന്റെ പരസക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവസാനത്തെ ആ യാത്രയിൽ അവർ കാവിവസ്ത്രങ്ങളാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. പൂർണ്ണ നഗ്നരായിരുന്ന കുടികൾ മാതാപിതാക്കളെ കേട്പിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. അവർ പരിഭ്രാന്തിയോടെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ ദമ്പതികൾക്കുനേരെ തിരിഞ്ഞ് ആ സിംഹപ്പുലി മുരണ്ടു.

സതി വാൾ വലിച്ചുരി "അരുത്..."

"അരുത് ദേവി" കവാസ് നിലവിളിച്ചു.

പക്ഷേ സതി താഴേക്കു ചാടിയിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വാൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ സിംഹങ്ങളു്ക്കുനേരെ പാഞ്ഞെടുത്തു.

സതിയെക്കണ്ട് അമ്പരന്നുപോയ സിംഹങ്ങൾ അലക്കുകാരനേയും കുടുംബത്തേയും വിട് അവൾക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞ്.

സിംഹപ്പുലി സതിയെ ഉന്റംവെച്ചു. അവൻ ഉച്ചത്തിൽ അമറി. അവന്റെ സംഘം അവൾക്കുനേരെ പാഞ്ഞെടുത്തു.

മേധാവിയുടെ ധൈര്യം കണ്ട് പരചോദിതരായ കാശി ഭടന്മാർ താഴേക്കു ചാടിയിറങ്ങി. എന്നാൽ പരചോദനം ഒരിക്കലും വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിനു പാകമാവുന്നില.

ഒരു വമ്പൻ സിംഹിയുടെ അടുത്തേത്തിയ സതി ഒന്ന് വടംകറങ്ങി വാൾ വീശി വെടിയപ്പോൾ ആ ജന്തുവിന്റെ കണ്ണും മൂക്കും ചെത്തിപ്പോയി.

പെൺസിംഹം ഓരിയിട് തിരിഞ്ഞോടിയപ്പോൾ സതി അനായാസം വെട്തിരിഞ്ഞ് തന്റെ മുന്നിലുള്ള മ്റൊരു സിംഹത്തെ ആക്രമിച്ചു.

അപ്പോൾ വലതുഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു സിംഹം അവൾക്കുനേരെ പാഞ്ഞെടുത്തു. ധീരനായ ഒരു കാശി സൈനികൻ മുന്നിലേക്കു ചാടിവീണു. പെൺ സിംഹം ആ

നിർഭാഗ്യവാനായ ഭടന്റെ കഴുത്തിൽപിടിച്ചു തുണികൊണ്ടുള്ള പാവയെപ്പോലെ ആട്ടി. എങ്കിലും ആ ഭടൻ തന്റെ വാൾ ആ പെൺ

സിംഹത്തിന്റെ നെഞ്ചിൽ കുത്തിയിറക്കിയിരുന്നു. ഭടൻ

മരിച്ചുവീണതോടൊപ്പം ആ സിംഹവും ചത്തു വീണു. തന്റെ കാലിൽ

കുടിച്ച്ചുതുങ്ങി മാംസം കുടിച്ച്ചെടുത്തിരുന്ന ഒരു പെൺ സിംഹിയുമായി പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു കാവാസ്.വാൾ വീശി ആ പെൺ സിംഹത്തിന്റെ ചുമലിൽ ഫലപ്രദമല്ലാത്ത വിധം ആഞ്ഞു വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ.

കാശിഭടന്മാർ ജീവനുവേണ്ടി പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ധീരമായ പോരാടും. എന്താൽ സിംഹക്കൂടം അല്പസമയത്തിനകം അവരെ കീഴടക്കും. ആ സിംഹക്കൂടത്തെ നേരിടാനാവശ്യമായ പരിശീലനവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. കുറച്ചു സമയത്തിനകം താൻ മരണത്തിനു കീഴടങ്ങേണ്ടി വരുമെന്ന് സതി മനസ്സിലാക്കി.

ശരീരമഭേദം. അഭിമാനപൂർവ്വം എന്തെ മരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കും.

ആ ബഹളത്തിനിന്ന് ഭയങ്കര ശബ്ദത്തിലുള്ള ഒരു നിലവിളികേട്ടു. ആ മരക്കൂടത്തിനപ്പുറത്തുനിന്ന് ഒരു നൂറു സൈനികർ ആ ബഹളത്തിലേക്കു ഇറങ്ങിപ്പെന്ന്. അവരിലൊരാൾ ശംഖുവിളിപ്പിരുന്നു. ഒരു നാഗാ ആക്രമണത്തിന്റെ ഭീഷണമായ ആഹ്വാനം!

സ്തബ്ധയായിപ്പോയ സതി തന്റെ മുന്നിലുള്ള പെൺ സിംഹത്തെ ആക്രമിക്കുന്നത് തുടർന്നുവെങ്കിലും തങ്ങളുടെ സഹായത്തിനായി ഈ സൈനികർ എന്തുകൊണ്ട് എത്തിച്ചേർന്നു എന്ന്നാലോചിച്ച് അവളുടെ ശരഭം പതറിപ്പോയി.

യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതി തൽക്ഷണം മാറി. കാശി ഭടന്മാരേക്കാൾ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള ആ പുതിയ ഭടന്മാർ സിംഹങ്ങളെക്കുറേ പാഞ്ഞെടുത്തു.

തന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്ന പെൺ സിംഹത്തെ കൊന്ന് സതി തിരിഞ്ഞെപ്പോൾ തന്റെ ചുറ്റും നിരവധി സിംഹങ്ങളുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ കിടക്കുന്നത് കണ്ടു. തന്റെ ഇടുമുതലിൽ എന്തോ അനങ്ങുന്നതായി അവൾക്ക് തോന്നി. സിംഹപ്പുലി അവൾക്കുനേരെ ചാടി.

എവിടെനിന്നാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ, ആ സമയം മൂടുപടമിട് ഒരു രൂപം അവിടെ പരയ്ക്കപ്പെട്ടു. അയാൾ ആ സിംഹപ്പുലിയെ തൂക്കി വലിച്ച്ചെറിഞ്ഞു. ആ സിംഹപ്പുലിയുടെ കൈ ആ രൂപത്തിന്റെ തോൾ കീറിപ്പറിച്ച്. സിംഹപ്പുലി വീണിടത്തുനിന്നെഴുന്നേറ്റ് തന്റെ പുതിയ ഭീഷണി ആക്രമിക്കുവാനായി തിരിഞ്ഞെപ്പോൾ മൂടുപടമിട് രൂപം സതിയുടെ മുന്നിൽ വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച് അവളുടെ സുരക്ഷയ്ക്കായി നിന്നു.

സതി ഭയരഹിതനായ ആ രക്ഷകന്റെ പുറകുവശം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ആരാണീ മനുഷ്യൻ?

മുഖംമുടിയിട് രൂപം സിംഹപ്പുലിക്കു നേർക്ക് കുതിച്ചു. ആ സമയം മറ്റൊരു പെൺ സിംഹം സതിയുടെ നേരെ ചാടി. അല്പമൊന്നു കുനിഞ്ഞ് തന്റെ വാൾ ആ ജന്തുവിന്റെ നെഞ്ചിലൂടെ അതിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ആഴ്ത്തി. ആ പെൺ സിംഹം ചത്തുമലച്ച് സതിയുടെ ദേഹത്തേക്ക് വീണു. ആ പെൺ സിംഹത്തെ ദേഹത്തുനിന്ന് തള്ളിമാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടെ അവളുടെ തല വലതുവശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ ഭീകരസിംഹവുമായി മൂടുപടമിട് രൂപം ഒറ്റയ്ക്ക് പോരാടുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അപ്പോൾ അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ച് കൂവി.

"ശരഭധിക്കണേ!"

മറ്റൊരു പെൺ സിംഹം വലതുഭാഗത്തുനിന്നും മൂടുപടമിട് രൂപത്തിനു നേർക്കു ചാടി അയാളുടെ കാലിൽ പിടിത്തമിട്. മൂടുപടമിട് രൂപം താഴെ വീണെങ്കിലും അതിനുമുൻപ് തന്റെ കാലിൽപ്പിടിച്ച് പെൺസിംഹത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ വാൾ കുത്തിയിറക്കി. സിംഹപ്പുലി അയാളുടെ നേർക്ക് ഒരിടത്തുകൂടി ചാടി.

തന്റെ മേൽ കിടന്നിരുന്ന പെൺ സിംഹത്തെ തള്ളിമാറ്റാൻ

ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് സതി നിലവിളിച്ച്.

നിരവധി സൈനികർ ആ സിംഹപുലിക്ക് നേർക്ക് കുതിച്ചുവരുന്നത് അവൾ കണ്ടു. ഒരേസമയം അവർ വാളുകൊണ്ട് അതിനെ വീശിവെട്ടി. ഭയന്നുപോയ സിംഹപുലി അവിടെനിന്ന് ഓടി രക്ഷപെട്ടു. ആ സിംഹക്കൂടത്തിലെ മൂന്നെണ്ണത്തിനുമൊത്തമേ രക്ഷപെടാൻ സാധിച്ചു. ബാക്കിയെല്ലാം അവിടെ ചത്തു മലർന്നു. അവയോടൊപ്പം ധീരന്മാരായ പത്തു കാശിഭടന്മാരുടെ മൃതദേഹങ്ങളും കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

സതിയുടെ മേൽ കിടന്നിരുന്ന പെൺ സിംഹത്തിന്റെ ശവശരീരം നീക്കം ചെയ്യുന്നതിന് സഹായിക്കാൻ ഒരു ഭടൻ അങ്ങോട്ടുവന്നു. അവൾ എഴുന്നേറ്റ് ആ മൂടുപടമിട് രൂപത്തിനടുത്തേക്ക് ഓടിചെന്നു. അയാളെ ആരോ എഴുന്നേൽക്കാൻ സഹായിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അവൾ പെട്ടെന്ന് സ്മയമായി അവിടെ നിന്നു. മൂടുപടമിട് രൂപത്തിന്റെ മുഖംമൂടി തെന്തിനായിരുന്നു.

നാഗൻ!

നാഗന്റെ നെറ്റി പരിഹാസ്യമാം വിധം വിശാലമായിരുന്നു. വിരുദ്ധദിശകളിലേക്ക് നോക്കിനില്ക്കുന്നതുപോലെയാണിരുന്നു ഇരുവശത്തുമുള്ള കണ്ണുകൾ, അവന്റെ മൂക്ക് ആനയുടെ തുമ്പിക്കെ പോലെ അസാധാരണമാം വിധം നീണ്ടതായിരുന്നു. പുറത്തേക്ക് തള്ളിനിന്നിരുന്ന രണ്ടു കോമ്പലുകളിൽ ഒന്ന് മുറിഞ്ഞിരുന്നു. പഴയൊരു പരുക്കിന്റെ ബാക്കിയായിരിക്കാം അത്. ചെവികൾ പരന്നതും ലോലവും തന്നെത്താൻ ആടുന്നതുമായിരുന്നു. ഒരു ആനയുടെ തല പറിച്ച്ചെടുത്ത് നിർഭാഗ്യവാനായ ആ യുവാവിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചതുപോലെയാണിരുന്നു അത്.

വിരലുകൾ കൈപ്പടത്തിൽ തുളച്ചു കയറിയതുപോലെ മുഷ്ടി ചുരുട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിലകുകയായിരുന്നു നാഗൻ. യുഗങ്ങളായി അവനി നിമിഷം സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു. അവന്റെ ആത്മാവിലൂടെ വിവിധ ഭാവങ്ങൾ പാഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. രോഷം, വഞ്ചന, ഭയം, സ്നേഹം.

"ഞാൻ വിരുപനാണ് അല്ലേ?" നനഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ, പല്ലുകൾ ഞെരിച്ച് നാഗൻ പിറുപിറുത്തു.

"എന്ത്? അല്ല" നാഗനെ കണ്ടതിന്റെ നടുക്കും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് സതി നിലവിളിച്ച്. തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച് ആളെ അവൾക്കെങ്ങനെ പരിഹസിക്കാൻ കഴിയും? "ഞാൻ വേദിക്കുന്നു. ഞാൻ വെറുതെ..."

"അതുകൊണ്ടാണോ നിങ്ങളെന്റെ ഉപേക്ഷിച്ചത്? സതി പറഞ്ഞതെല്ലാം അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് നാഗൻ മന്ത്രിച്ചു. അവന്റെ മുഷ്ടി ചുരുട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ശരീരം വിറ കൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്ത്?"

"അതുകൊണ്ട്ല്ലേ നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപേക്ഷിച്ചത്? നാഗന്റെ കവിളിലൂടെ കണ്ണീർ മുത്തുകളാഴുകി. "നിങ്ങൾക്കെന്റെ മുഖത്തുനോക്കാൻ പോലും പറ്റുന്നില്ല എന്ന് കാരണത്താൽ?"

സതി ഒന്നും മനസ്സിലാവാതെ നാഗനെ ഉറുനോക്കി "നിങ്ങൾ ആരാ?"

"അങ്ങനെ ഒന്നുമറിയാത്ത നിഷ്കളങ്കയെപ്പോലെ അഭിനയിക്കേണ്ട, അച്ഛൻ ലാളിച്ച് വെള്ളാക്കിയ കുട്ടി." പുറകിൽനിന്ന് ഒരു പെൺശബ്ദം ചീറി വന്നു.

സതി തിരിഞ്ഞുനിന്ന് കിതച്ചു.

സതിയുടെ കുറച്ച് ഇടത്തുമാറിനിന്നിരുന്നത് നാഗറാണിയായിരുന്നു. അവളുടെ ഉദരഭാഗം മുഴുവൻ എല്ലുപോലെ കടിയുള്ള ബാഹ്യാവരണമായിരുന്നു. തലയോടികൾ കൊണ്ടുള്ള ഒരു മാലപോലെ എല്ലിന്റെ ഉരുളകൾ ചുമൽ വഴി

താഴേക്കു തൂങ്ങിക്കിടന്നു. സാധാരണയിൽക്കവിന്റെ അവളുടെ ചുമലിൽ രണ്ട് ചെറുകൈകൾ, മൂന്നാം കൈയും നാലാം കൈയും ആയി നീണ്ടു നിന്നു. അതിൽ ഒന്നിൽ കത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. സതിയെ കൂത്ത്വാൻ ആ കൈ തരികുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. എന്താൽ സതിയെ അസ്വസ്ഥമാക്കിയത് ആ സ്ത്രീയുടെ മുഖമായിരുന്നു. കടുംകാളിയായിരുന്നു ആ മുഖത്തിന്റെ നിറമെങ്കിലും സതിയുടെ മറ്റെരു മുഖമാണെന്നു തോന്നും വിധമായിരുന്നു അത്.

"നിങ്ങളൾ ആരൊക്കെയാണ്? സ്തബ്ധയായിപ്പോയ സതി ചോദിച്ചു.

"ഈ തട്സിപ്പുകാരിയെ ദുരിതത്തിൽനിന്ന് കരകയറ്റുവാൻ എന്റെ അനുവദിക്കുക മകനേ" കത്തി പിടിച്ചിരുന്ന നാഗാണിയുടെ കൈ വിറച്ചു.

"സത്യം അവൾ ഒരിക്കലും തിരിച്ചറിയുകയില്ല. ചതിയനായ പിതാവിനെപ്പോലെത്തന്നെയാണ് ഇവളും."

"അല്ല ചെറിയമ്മേ."

നാഗനെ ഒരിക്കൽക്കൂടി നോക്കിയ ശേഷം നാഗാണിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞ് സതി ചോദിച്ചു. "നീ ആരാണു്?"

"അസംബന്ധം! നിനക്കിതൊന്നും അറിയില്ലെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുമെന്നാണോ നീ കരുതുന്നത്?"

സതി ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽപ്പെട്ടതുപോലെ അപ്പോഴും നാഗാണിയെ ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു.

"ചെറിയമ്മേ..." നാഗൻ പിറുപിറുത്തു. മുട്ടുകുത്തി നിന്ന് ഗതികെട്ടതു പോലെ കരയുകയായിരുന്നു അവൻ.

"എന്റെ മകനേ നാഗാണി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി. അവൾ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന കത്തി അവനെ ഏല്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. "അവളെ കൊല്ലേ! അവളെ കൊല്ലേ! ശാന്തി ലഭിക്കുവാൻ അതു മാത്രമാണ് വഴി."

തലയാട്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന നാഗന്റെ ശരീരം വിറപൂണ്ടു. അവന്റെ കണ്ണുനിറഞ്ഞ് കണ്ണീർ കവിളിലൂടെ ഒഴുകി. വിശ്വദയ്മനനും ബ്രഹ്മാനന്ദനും കാശി പടയാളികളെ തടഞ്ഞു നിർത്തി.

"നിങ്ങളൾ ആരാണു്?" അവൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി ചോദിച്ചു.

"ഇത് ഞാൻ കുറെ കണ്ടതാണ്" കത്തി ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് നാഗാണി അലറി.

"അരുത് ചെറിയമ്മേ" കരയുന്നതിനിടെ നാഗൻ മന്ത്രിച്ചു.

"അവർക്കറിയില്ല. അവർക്കറിയില്ല."

സതി നാഗാണിയെ തുറിച്ചുനോക്കി "ഞാൻ ആണയിടുന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. നിങ്ങളാരാണു്?"

നാഗാണി കണ്ണടച്ച് ദീർഘനിശ്വാസമെടുത്തശേഷം തന്റെ വരുതിയിലുള്ള സകല പരിഹാസവും സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "എങ്ങിനെ കേൾക്കുക ഉത്തംഗത്തിൽ വിരാജിക്കുന്ന രാജകുമാരി. ഞാൻ നിന്റെ ഇരട്ട സഹോദരി കാളി. ഇരട്ടമുഖമുള്ള നിന്റെ പിതാവ് ഒരിക്കൽ ഉപേക്ഷിച്ചവൾ."

വായ തുറന്നു പിടിച്ച് ഒന്നും മിണ്ടാനാവാത്ത വിധം നടുങ്ങിപ്പോയ സതി കാളിയെത്തന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി.

എനിക്ക് സഹോദരിയുണ്ടെന്തോ?

"പിന്നെ ഈ സങ്കടം വഹിക്കുന്ന ആത്മാവ് ജനപ്രഭുവിനെച്ചുണ്ടി കാളി പറഞ്ഞു "നീ ഉപേക്ഷിച്ച നിന്റെ മകനാണ്, ഗണേശൻ."

സതി നടുക്കും മൂലം വിമർശിപ്പപ്പെട്ടു.

എന്റെ മകൻ ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്തോ?

അവൾ ഗണേശനെ ഉറ്റുനോക്കി.

എന്റെ മകൻ

ദേഷ്യത്ത്തിന്റെ കണ്ണീർ ഗണേശന്റെ കവിളിലൂടെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു സങ്ക്ടംമൂലം അവന്റെ ശരീരം വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്റെ മകൻ.

സതിയുടെ ഹൃദയം വേദന കൊണ്ട് തേങ്ങി.

പക്ഷേ... പക്ഷേ അച്ഛൻ പറഞ്ഞത് എന്റെ കുഞ്ഞ് ചാപിള്ളയാണെന്നായിരുന്നു.

അവൾ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നോട് കള്ളം പറഞ്ഞു.

സതി ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച്. അവൾ തന്റെ ഇരടയെ നോക്കി. അവളുടെ തൽസ്വരൂപം. ബന്ധത്തിന്റെ തെളിവു ദൃശ്യം. അവൾ ഗണേശനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

"എന്റെ മകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു?"

ഗണേശൻ തല ഉയർത്തിനോക്കി. കണ്ണിനീർനിന്നും അപ്‌പോഴും കണ്ണീരൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്റെ മകൻ ജീവനോടിരിക്കുന്നു" കണ്ണീരൊഴുകിക്കൊണ്ട് സതി മന്ത്രിച്ചു.

മുടുകുത്തിനിലേക്കു്ന ഗണേശന്റെ മുന്തിലേക്ക് സതി തട്‌ടിത്തടഞ്ഞുവീണു. മുടുകുത്തിനിന്നുകൊണ്ട് അവൾ അവന്റെ മുഖം പിടിച്ഛുയർത്തി. "എന്റെ മകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു..."

അവൾ അവന്റെ ശിരസ്സ് താലോലിച്ചു. "എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു കുഞ്ഞ്. ഞാൻ ആണയിടുന്നു. എനിക്കിതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു."

ഗണേശൻ അവന്റെ കൈകൾ ഉയർത്തിയില്ല.

"എന്റെ മകനേ". ഗണേശന്റെ ശിരസ്സ് താഴ്ചത്തിപ്പിടിച്ച് അവന്റെ തിരുനെറ്റിയിൽ ഉമ്മവെച്ഛുകൊണ്ട് അവനെ പുണ്യടക്കം പിടിച്ച് സതി മന്ത്രിച്ചു. "ഇനി നിന്നെ ഞാൻ വിടില്ല. ഒരിക്കലും വിടില്ല."

ഗണേശന്റെ കണ്ണീർ ഒരു കനത്ത പരവാഹമായി. അമ്മയെ കൈകൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പിടിച്ച് അവൻ ഏറ്റവും മാന്ത്രികമായി കരുതപ്പെടുന്ന ആ പദം ഉച്ഛരിച്ചു 'അമ്മേ...'

സതി വീണ്ടും കരയാൻ തുടങ്ങി. "എന്റെ മകനേ, എന്റെ മകനേ."

എന്നും അഭയമാഗ്നഹിച്ചിരുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ ഗണേശൻ കരഞ്ഞു. അവൻ സുരക്ഷിതനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്നേഹമയിയായ അമ്മയുടെ കൈകളിൽ അവൻ സുരക്ഷിതനായിരുന്നു.

പരശുരാമൻ അവസരം കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.

കരയിൽ ഇടിച്ഛു കയറിയതോടെ ആ ബ്ദംഗകപ്പലിന്റെ വെള്ളം ശേഖരിച്ഛുവെക്കുന്ന സംവിധാനം തകർന്നുപോയിരുന്നു. സൂര്യവംശികൾക്ക് മധുമതിയിലെ വെള്ളം കുടിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ പോംവഴിയില്ലായിരുന്നു. ആദ്യം വെള്ളം തിളപ്പിക്കാമെന്ന നിർദ്ദേശം ദിവോദാസ് മുന്നോട്ടു വെച്ഛു. ആദ്യമായി മധുമതിയിലെ വെള്ളം കുടിക്കുന്നവരുടെ കൈവശം മറ്റുമരുന്നിലെങ്കിൽ മോഹാലസ്യപ്പെടുവീഴുമെന്ന് പരശുരാമനറിയാമായിരുന്നു.

മധുമതിയിലെ വെള്ളം അവരുടെ ശരീരത്തിൽ പരവർത്തനമാരംഭിക്കു ന്നതും കാത്ത് പരശുരാമനിരുന്നു. അയാൾക്ക് മറ്റൊരു ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു.

താവളത്തിലുള്ളവർ ഉറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പരശുരാമൻ ജോലിയാരംഭിച്ചു. തന്റെ കാലിലുണ്ടായിരുന്ന ചങ്ങലയുടെ ബലം കുറഞ്ഞു കണ്ടി ഒരു കല്പിലടിച്ച് കിടന്നു. അയാൾ പൊടിച്ചു. അയാളുടെ തൊടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഉപനായകനും അതുപോലെ രക്ഷപ്പെടുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, പരശുരാമൻ അയാളുടെ ചങ്ങലകുറി അവിടെ അടിച്ചുറപ്പിച്ചു.

ഉപനായകന്റെ മുഖം വാടി. അയാൾക്ക് എന്തോ പന്തികേട് തോന്നിയെങ്കിലും തന്റെ മേധാവിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനുള്ള ധൈര്യം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. പരസുരാമൻ നദീതീരത്തെ അടുക്കള ഭാഗത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു. നിലാവെളിച്ഛത്തിൽ അയാളുടെ മഴു തിളങ്ങി. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അതു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. അയാൾക്ക് മറ്റെന്തു മാർഗ്ഗവുമില്ലായിരുന്നു.

വിപരീതങ്ങൾ ആകർഷിക്കുന്നു

പതിനാറ്

അഗ്നിജ്വാലകള് രൂക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മാനസസരോവരത്തിനു സമീപം തീജ്വാലകള് ഇത്രളയരത്തില് പൊങ്ങുനന്ത് ശിവൻ മുൻപൊരിക്കലും കണ്ടിരുന്നില്ല. ഹൃദയകാരമിടുന്ന കാറ്റും തുറന്ന മൈതാനവും അവന്റെ ഗോത്രമായ ഗുണ വംശത്തിന്റെ കരുതും ചേർന്ന് ഒരു തീയിനേയും ഇത്രത്തോളം ഉയരത്തിൽ കത്തിപ്പടരുവാൻ അനുവദിച്ചി രുന്നില്ല.

അവൻ ചുറ്റും നോക്കി. അവന്റെ ഗ്ഗ്രാമം വിജനമായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യ ജീവിയെപ്പോലും കാണാൻ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അവന്റെ കുടിലിന്റെ ചുമരുകളെ നക്കി തിന്നുകയായിരുന്നു ആ തീജ്വാലകള്.

അവൻ സരോവരത്തിനുമേൽ തിരിഞ്ഞ് "പുണ്യ സരോവരമേ എന്റെ ആളുകളെവിടെ? പക്ഷികള് അവരെ ബന്ധികളാക്കിയോ?

ശിവാ സഹായിക്!

ശിവൻ തിരിഞ്ഞ് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട് രക്തത്തിൽ കുളിച്ച് ബൃഹസ്പതി ആ നരകാഗ്നിയിലൂടെ ഗ്ഗ്രാമകവാടത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് പാഞ്ഞ് വരുന്നതാണ്. മൂടുപടമിട് വലിയൊരു രൂപം വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച് അവന്റെ പിന്നാലെ ഓടിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ശിവൻ ബൃഹസ്പതിയെ തന്റെ പുറകിലേക്ക് വലിച്ചു നിർത്തി വാള് ഊരിപ്പിടിച്ച് ആ നാഗനെ നേരിടാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. അമ്ലധ്വാനുള്ള അകലത്തെയെത്തിയപ്പോൾ ശിവൻ അലറി "നിനക്കവനെ ഒരിക്കലും കിട്ടില്ല. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം. '

നാഗന്റെ മൂടുപടത്തിന് സ്പയം ജീവൻ വെക്കുന്നതുപോലെ, അത് വികൃതമായിചിരിച്ചു. "എനിക്ക് വനെ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു."

ശിവൻ വട്കം തിരിഞ്ഞ്. അവനു പുറകിലായി മൂന്നു പാമ്പുകളുണ്ടായിരുന്നു. അതിലൊന്ന് ഭംഗങ്ങളുള്ളൊരു ബൃഹസ്പതിയുടെ നിശ്ചലശരീരം വലിച്ചുകൊണ്ടുപോവുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റ് രണ്ടെണ്ണം തീ തുപ്പിക്കൊണ്ട് ശിവനെ അങ്ങോട്ട് അടുക്കാൻ സമ്മതിക്കാതെ അതിനു കാവൽ നിന്നു. അവ ബൃഹസ്പതിയെ നാഗന്റെ അടുത്തേക്ക് വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകവേ ശിവൻ നിസ്സഹായമായ രോഷത്തോടെ അത് നോക്കിനിന്നു. കരുദ്ധനായ ശിവൻ നാഗനു നേർക്ക് തിരിഞ്ഞ്.

"രുദ്രഭഗവാനേ, കരുണ കാണിക്കണേ!" ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു.

ഗുരുതരമായിമുറിവേറ്റ് രക്തമൊഴുകിയിരുന്ന ഭരപകു നാഗന്റെ മുന്നില്

മുട്സുകുത്തിയിരുന്ന്. പരാജിതനായി ഒറ്റപ്പെട്ട് വധിപ്പപ്പെടാനായി കാത്തിരുന്ന്.

ദ്രപകുവിന്റെ തൊട്സുത്തായി ഒരു സ്ത്രീ മുട്സുകുത്തി ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്ന്. അവളുടെ കൈതണ്ടയിലൂടെ ചോരച്ഛാലുകളൊഴുകി. തിരമാല പോലെ ഇളകിയിരുന്ന കേശഭാരം താഴേക്കു നോക്കിയിരുന്ന അവളുടെ മുഖം മറച്ചു. അപ്പോൾ കാറ്റ് എല്പാം വ്യക്തമാക്കി അവളെ തല ഉയർത്തിനോക്കി.

അത് അവളായിരുന്ന്. അവൻ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന സ്ത്രീ. അവൻ രക്ഷിക്കാതിരുന്ന സ്ത്രീ. അവൻ രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക പോലും ചെയ്യാതിരുന്ന സ്ത്രീ! രക്ഷിക്കേ! ദയവായി രക്ഷിക്കേ!

"നീയതിനു ധൈര്യപ്പെടുന്നുവോ" നാഗന്റെ നേരകു ചൂണ്ടി ക്ഷോഭത്തോടെ ശിവൻ അട്ഘസിച്ചു.

നാഗൻ ശാന്തനായി വാളുയർത്തി ഒരു നിമിഷം പോലും സന്ദേഹിക്കാതെ ആ സ്ത്രീയുടെ തലയെടുത്തു.

വിയർത്തുകുളിച്ച് ശിവനുണർന്നു. അവന്റെ നെറ്റിയുപോഴും ചൂടു പൊളുത്തുണ്ടായിരുന്ന്. ആ ചെറിയ തമിഴിനുള്ളിൽ അവൻ ചുറ്റുംനോക്കി. മധുമതി പതിയെ കരയിൽ ഓളം തലുണർന്ന ശബ്ദം അവൻ കേട്ടു. അവൻ കൈതണ്ടയിൽ നോക്കി. സർപ്പാകൃതിയുള്ള ഓം മുദ്രയുള്ള കണ്കണം കൈതണ്ടയിൽ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്ന്. ഉറക്കെ ശപിച്ചുകൊണ്ട് ആ കണ്കണം തായിലൊരിഞ്ഞ് ശയ്യയിലേക്ക് മലർന്നു. തലയ്ക്ക് കനത്ത ഭാരമനുഭവപ്പെട്ടു.

ആ രാത്രി മധുമതി ശാന്തമായൊഴുകി. പരശുരാമൻ തല ഉയർത്തിനോക്കി. അയാളുടെ ഉദയം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ മതിയായത് വെളിച്ചം നിലാവ് നൽകി.

ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ആ പരന്ന വായ്തല വേണ്ടത് ചൂടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അയാൾ പരിശോധിച്ചു. അതിന് കുറച്ചുകൂടി ചൂട് വേണമായിരുന്ന്. ഒറ്റപ്പെട്ടിന് ആ മാംസം പൂർണ്ണമായി മുറിഞ്ഞുപോകണം. അല്പലക്ഷ്യം ചോര നിലയ്ക്കിലേ. മഴുവിന്റെ വായ്തല മുറിച്ചു കൂട്ടുവാൻ അയാൾ മടങ്ങിപ്പോയി.

വായ്തലയുടെ മുറിച്ച അയാൾ ഒന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചു. ക്ഷൗരകത്തിയുടെ മുറിച്ച. ഒരൊറ്റ വെട്ടു മതി. അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

തന്റെ മേലുകി വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അയാളൊരു ദീർഘനിശ്വാസമെടുത്തു.

"രുദ്ര ഭഗവാനേ, എനിക്ക് കരുത്ത് നൽകേ"

ഇടതു കൈ ചുരുട്ടിവെച്ചു. നീലകണ്ഠന്റെ പരിയപ്പെട്ടവനെ വധിക്കാൻ ധൈര്യം കാട്ടിയ പാപകൈ. ഉയർന്നുനിന്നിരുന്ന മരകുറ്റിയിൽ അയാൾ പിടുത്തമിട്ടു. മുറുകെപ്പിടിച്ചു. ചുമൽകൊണ്ട് വീശി ആയുവാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടാക്കി.

മുൻപ് അയാളുടെ പല ശത്രുക്കളുടെയും തല വെട്ടുന്നതിന് ആ മരകുറ്റി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവാന്മാരായ ആ മനുഷ്യരുടെ രക്തംവീണ് ആ മരകുറ്റിക്ക് ചെമ്മന്ത നിറമായിരുന്നു. ഇനി അയാളുടെ രക്തം അവരുടെ രക്തത്തോടൊപ്പം ചേരും.

വലതു കൈ നീട്ടി അയാളാ കൈക്കോടാലി എടുത്ത് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു.

പരശുരാമൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി മുകളിലേക്കു നോക്കി നെടുവീർപ്പെടുത്തിട്ട്.

"എനിക്ക് മാപ്തുരു. പരഭോ" ആഞ്ഞുവീശിയപ്പോൾ മഴു വായുവെ പിളർന്ന്

മൂളക്കമുയർത്തി. അത് ആ കൈയെ കൃത്യമായി മുറിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നു പോയി.

"ഇയാളെങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്സു? ശിവൻ അടക്കമെടുത്തു. "നിങ്ങളെന്ത് ചെയ്യുകയായിരുന്നു?"

പർവ്വതേശ്വരനും ഭഗീരഥനും തല താഴ്ത്തി നിന്നു. ഭഗവാൻ ദേഷ്യപ്പെടുവാനുള്ള കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു. അവർ തമ്പിലായിരുന്നു. ആദ്യയായതിന്റെ അവസാനത്തെ നാഴികയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോൾ സൂര്യൻ ഉദിച്ചതേയുള്ളൂ. അതോടൊപ്പം പരശുരാമൻ രക്ഷപ്പെടുവെന്ന് ഉള്ള വാർത്തയും പുറത്തുവന്നു.

പുറത്തുനിന്നുകേൾക്കോലാഹലം ശിവന്റെ ശരഭയാകർഷിച്ചു. അവൻ പുറത്തേക്ക് തിടുക്കത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ട് ദിവോദാസും ചില സൈനികരും പരശുരാമനു നേർക്ക് വാൾ ചൂണ്ടി നില്ക്കുന്നതാണ്. അയാൾ ശിവനെ ഉറ്റുനോക്കി. ശിവന്റെ അടുത്തേക്ക് വെച്ചുവെച്ചു വരികയായിരുന്നു അയാൾ. വേറെ ആരുമില്ലായിരുന്നു.

പരശുരാമനെ അങ്ങോട്ടു കടത്തിവിടുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ശിവൻ തന്റെ കൈ നീട്ടിപ്പിടിച്ചു. എന്തോ ശിവൻ വാൾ എടുക്കണമെന്നു തോന്നിയില്ല. പരശുരാമൻ തന്റെ മേലേക്കിരിക്കാൻ ദേഹം നല്കപോലെമുടിയിരുന്നു. ഭഗീരഥൻ മുന്നോട്ടു ചെന്ന് അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ ആയുധങ്ങളെക്കുറിച്ചോ എന്ന് പരിശോധിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി. എന്ന് അയാൾ അയാളോട് ഉച്ഛിഷ്ടത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചു. "അതു സാരമില്ല. ഭഗീരഥാ, അയാളെ കടത്തിവിട്."

പരശുരാമൻ ക്ഷീണിതനായതുപോലെ കണ്ണുകൾ പാതിയടഞ്ഞ് ശിവന്റെ നേരെ വെച്ചുവെച്ചു നടന്നു. അയാളുടെ മേലേക്കിയിൽ വൻതോതിലുള്ള ചോരപ്പാടുകളുണ്ടായിരുന്നു. ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ ഇടുങ്ങി.

പരശുരാമൻ ശിവന്റെ മുന്നിൽ മുട്ടുകുത്തിവിണു.

"എവിടെ പോയിരുന്നു?"

പരശുരാമൻ തല ഉയർത്തി നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ വിഷാദം നിറഞ്ഞു. "ഞാൻ പരായശ്ചിത്തം... ഭഗവാൻ..."

ശിവന്റെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു.

ആ കവർച്ചകാരൻ മേലേക്കി താഴെയിട്സു. പിന്നെ തന്റെ വലതുകൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ചേരദിക്കപ്പെട് ഇടതുകരം ശിവന്റെ കാൽക്കൽ വെച്ചു. "ഈ കൈ... പാപം ചെയ്തതാണ്... ദേവാ. എനിക്ക് മാപ്പുതരു."

ശിവൻ ഞെട്ടിത്തരിച്ചു.

പരശുരാമൻ ബോധരഹിതനായി നിലം പതിച്ചു.

ആയുർവ്വതി പരശുരാമന്റെ മുറിവ് പരിശോധിക്കുകയും വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ നല്കുകയും ചെയ്തു. ചുട്ടുപഴുത്ത കമ്പികൊണ്ട് ആ ഭാഗം പൊളിച്ചു. അണുബാധയില്ലാതാക്കാൻ അവൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി ശ്രമിച്ചു. ആ മുറിവിൽ ആർയവേപ്പില പിഴിഞ്ഞെടുത്ത നീർ അവൾ പുരട്ടി. വേപ്പില കൊണ്ടുള്ള ഒരു വെച്ചുകെടലിലൂടെ വേർപെട് കൈ ആ മുറിവിനോട് മുറുക്കി ചേർത്തു കെട്സി

വെചിച്ചു.

അവൾ ശിവനെ നോക്കി "ആ മഴുവിന് നല്ക മൂർച്ഛയും വൃത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നെന്ന് ഈ വിഡ്ഢിയുടെ ഭാഗ്യം. ഇത്തരമൊരു മുറിവിൽനിന്നുള്ള രക്തമൊഴുക്കും അണുബാധയും മാറുകമാകാവുന്നതാണ്."

"വൃത്തിയും മൂർച്ഛയും ആകസ്മികമായുണ്ടായതാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല." ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "അയാളത് അങ്ങനെയൊക്കെ തീർത്തതാണ്. താൻ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് അയാൾക്ക് നല്ക ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു."

സ്തബ്ധനായിപ്പോയ പർവ്വതേശ്വരൻ പരശുരാമനെത്തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വിചിത്രമായ ഈ മനുഷ്യൻ ആരാണ്?

ഇതുവരെ ശിവൻ ഒരു വാക്കുപോലും ഉച്ചരിച്ചിരുന്നില്ല. അയാൾ പരശുരാമനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ഇടുങ്ങി.

"ഇയാളെക്കൊണ്ട് നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യും, സ്വാമി?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"നമ്മളയാളെ ഉപയോഗിക്കും." ഭഗീരഥൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. "നമ്മുടെ കപ്പലുകളുടെ തകരാറുകൾ പരിഹരിക്കുവാൻ ആരു മാസത്തോളമെടുക്കും. അതരത്തോളം സമയം നമുക്കിവിടെ താമസിക്കാനാവില്ല. നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഒറ്റപ്പായ്ക്കപ്പലിൽ പരശുരാമനെ ബ്രഹ്മയുടെ അതിർത്തി താവളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി അയാളെ അവിടെ ഏല്പിക്കാം. ഏറ്റവും കൊടുരനായ ഒരു കുറ്റവാളിയെ ഏല്പിപ്പിക്കുക വഴി നമുക്ക് ബ്രഹ്മയിൽനിന്ന് ഒരു കപ്പൽ പിടിച്ചുവാങ്ങാം. അവർ പരശുരാമനിൽനിന്ന് ബലം പരയോഗിച്ച് ഔഷധം വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളും. നമ്മൾ നാഗന്മാരുടെ അടുത്തേതാകുമ്പോൾ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയും ചെയ്യും."

ശിവൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അയാൾ പരശുരാമനെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഭഗീരഥന്റെ പരിഹാസ നിർദ്ദേശം പർവ്വതേശ്വരനിഷ്ടമായില്ല. എന്നാൽ ഏറ്റവും പരായോഗികമായ നിർദ്ദേശം അതാണെന്നും അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ ശിവനെ നോക്കി "സ്വാമി?"

"നമ്മൾ ഇയാളെ ബ്രഹ്മന്മാർക്ക് ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നില്ല" ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"പ്രഭോ"നടുക്കത്തോടെ ഭഗീരഥൻ നിലവിളിച്ചു.

"ഇല്ല നമ്മൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ല" ശിവൻ ഭഗീരഥനെ നോക്കി.

"പക്ഷേ, നമ്മളെങ്ങനെ നാഗന്മാരുടെ നാടിലെത്തും സ്വാമി? നമ്മൾ ബ്രഹ്മന്മാർക്ക് ആ മരുന്ന് എത്തിച്ചുകൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്."

"പരശുരാമൻ നമുക്കു മരുന്ന് തരും. അയാൾക്കു ബോധം വരുമ്പോൾ ഞാനത് ചോദിക്കും."

"പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം പ്രഭോ"ഭഗീരഥൻ തുടർന്നു "അയാളൊരു കുറ്റവാളിയാണ്. അയാളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിൽ അയാളത് തരുകയില്ല. അയാളൊരു ത്യാഗം ചെയ്തുവെന്ന കാര്യം ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇവിടെ നിന്നു പോകാൻ നമുക്കൊരു കപ്പൽ വേണം."

"എനിക്കറിയാം."

ഭഗീരഥൻ ശിവനെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ പർവ്വതേശ്വരനെ നോക്കി. മെലുപയുടെ സേനാപതി അയോദ്ധ്യയിലെ രാജകുമാരനോട് ശാന്തനാകുവാൻ ആംഗ്യം കാട്ടി.

പക്ഷേ, ഭഗീരഥൻ അതൊന്നും കേൾക്കാൻ തയ്യാറല്ല. നീലകണ്ഠൻ

നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം പരായോഗികമല്ല. "ഒരിക്കൽക്കൂടി ഇക്കാര്യം പരയാനീടവരുന്നതിൽ എന്തോടു ക്ഷമിക്കണം സ്വാമി. പക്ഷേ, നമുക്ക് ഒരു കപ്പൽ കിട്ടുവാനുള്ള ഒരേയൊരു വഴി ഇയാളെ ബ്രംഗന്മാർക്കു കൊടുക്കുകയാണ്. അതു മാത്രമല്ല അതിനുള്ള കാരണം. പരശുരാമൻ ഒരു കൊടും കുറ്റവാളിയാണ്. നിരവധിയാളുകളെ കൊല ചെയ്തവനാണ്. ബ്രംഗന്മാരുടെ നീതി വ്യവസ്ഥയുടെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതിനായി എന്തുകൊണ്ട് നമുക്കിയാളെ അവർക്കു സമർപ്പിച്ചുകൂടാ?

"കാരണം, ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യില്ലെന്നു പറഞ്ഞതുതന്നെ."

അതുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിവൻ എഴുന്നേറ്റ് പുറത്തേക്കു നടന്നു. ഭഗീരഥൻ പർവ്വതേശ്വരനെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പരശുരാമന്റെ കണ്ണുകൾ പതിയെ തുറന്നു. അയാൾ ചെറുതായൊന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. പിന്നെ വീണ്ടും ഉറക്കത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

രണ്ടാമത്തെ യാമം അവസാനിക്കാനായി. സൂര്യൻ നേരെ തലയ്ക്കുമുകളിൽ തിളങ്ങി.

വിശ്വഭയംമനന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബ്രംഗഭടന്മാരും കാശിസൈനികരും ഒന്നിച്ച് കഠിനാഭ്യാസത്തിലേർപ്പെട്ടു. ബ്രംഗന്മാരുടെ ഉത്തരവ് അനുസരിക്കുവാൻ കവാസിന് വൈമുഖ്യം തോന്നിയില്ല. ബ്രംഗന്മാരുടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വൈദ്യശ്വേഷൻ മുറിവേറ്റവരെക്കൊല്ലാൻ ശുശ്രൂഷിച്ചു. അവരെല്ലാം രോഗവിമുക്തരായി. മരിച്ചവരെക്കൊല്ലാൻ ഇച്ഛാവരിലെ മൈതാനത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു. മുൻകരുതലെന്ന നിലയിൽ ഗ്രാമത്തിനുമുറ്റം വലിയ കുഴികൾ എടുത്തിരുന്നതിനാൽ ഇനിയവശേഷിക്കുന്ന സിംഹികളും സിംഹപ്പുലിയും മടങ്ങിവരുമെന്ന് ആരും പരതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ബ്രംഗഭടന്മാർക്കും കാശി ഭടന്മാർക്കും താമസിക്കുവാനായി പാശാലയിൽ താല്ക്കാലികമായ താവളമൊരുക്കിയിരുന്നു. ആവശ്യമായ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെത്തിക്കുവാൻ ഗ്രാമീണർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു.

ആ സിംഹക്കൂടത്തെ ഏതാണ്ട് കൊന്നൊടുക്കിയതിൽ ഗ്രാമീണർ സന്തോഷിച്ചുവെങ്കിലും വിശ്വഭയമനന്റെ ഉത്തരവുകൾ അനുസരിച്ച് അല്പം അകലയാണവർ നിന്നിരുന്നത്. അവരുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചവരാണെങ്കിൽപോലും നാഗന്മാരെ കുറിച്ചുള്ള മാതൃകയായ ഭീതി അവരെ ഞെരുക്കി നിർത്തി.

എന്നാൽ തുപ്തുകാരന്റെ മക്കൾ കാളിയുമൊത്തു കളിക്കുന്നതിൽ അവർ ആഹ്ലാദഭരിതയായി. അവളുടെ തലമുടി പിടിച്ഛവലിച്ച്, ശരീരത്തിൽ കയറി മറിഞ്ഞ് ഓരോ തവണ അവൾ ദേഷ്യപ്പെടുമ്പോഴും അവർ പൊടിച്ച് ചിരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

"കുട്ടികളേ" അവരുടെ അമ്മ ശകാരത്തിന്റെ കാർക്കശ്യത്തോടെ വിളിച്ചു. അവർ തിരിഞ്ഞ് വീണ്ടും അവളുടെ അടുത്തേക്കോടിച്ച് ചെന്ന് മുണ്ടിൽ പിടിച്ച്. അലക്കുകാരന്റെ ഭാര്യ കാളിയോടു പറഞ്ഞു. "എന്റെ ക്ഷമാപണം മഹാറാണി, അവരിനി ദേവിയെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല."

പ്രായപൂർത്തി വന്ന ഒരാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കാളിയെ വീണ്ടും ഗൗരവകാരിയാക്കി. അവൾ നിശ്ശബ്ദമായി തലയാട്ടി.

വലത്തോട്ടു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ സതിയുടെ മടിയിൽ തലവെച്ച് കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഗണേശനെയാണ് കാളി കണ്ടത്. അവന്റെ മുഖത്ത് ആനന്ദം

നിറഞ്ഞുനിന്നു. അവന്റെ മുറിവുകളിൽ മരുന്ന് വെച്ചു കെട്ടിയിരുന്നു. ഗണേശന്റെ കാലിൽ സിംഹിയുടെ കടിയേറ്റെപ്പോഴുണ്ടായ മുറിവിനെക്കുറിച്ഛായിരുന്നു വൈദ്യന്റെ ഉത്കണ്ഠ. അത് ശുചിയാക്കിയശേഷം അയാൾ മരുന്ന് വെച്ച് മുറുക്കിക്കെട്ടി.

സതി കാളിയെന്നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ഛു. അവൾ സഹോദരിയുടെ കൈ പിടിച്ഛു.

കാളി മൃദുവായി പുഞ്ചിരിച്ഛു. "ഇവൻ ഇതര സമാധാനത്തോടെ ഉറങ്ങുന്നതാണെന്ന് ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല."

സതി പുഞ്ചിരിച്ഛുകൊണ്ട് വാത്സല്യപൂർവ്വം ഗണേശന്റെ മുഖത്തുകൂടെ വിരലോടിച്ഛു. "ഇതരയും കാലം ഇവനെ പരിപാലിച്ചതിന് ഞാൻ നിന്നോട് നന്ദി പറഞ്ഞേ തീരൂ."

"അതെന്റെ കടമായിരുന്നു."

"അതെ. പക്ഷേ, എല്ലാവരും അവരവരുടെ കടമയോട് നീതി പുലർത്താറില്ല. നിനക്ക് നന്ദി പറയുന്നു ഞാൻ."

"യഥാർത്ഥത്തിൽ അതെന്റെ ആനന്ദം കൂടിയിരുന്നു."

സതി പുഞ്ചിരിച്ഛു. "നിനക്ക് ജീവിതം എന്താണോളം കഠിനമായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് സങ്കല്പിക്കാനാവുന്നില്ല. ഞാനതിനെല്ലാം പരിഹാരമുണ്ടാക്കും. ഞാൻ വാക്കു തരുന്നു."

കാളി പതിയെ മുഖം ചുളിച്ഛു. പക്ഷേ, ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

എന്തോ ഒരാലോചന മനസ്സിൽ തടഞ്ഞ്പോൾ സതി മുഖമുയർത്തി.

"പിതാവിനെക്കുറിച്ഛ് നീ എന്തോ പറഞ്ഞുവെല്ലോ. അക്കാർയ്ക്കിൽ നിനക്ക് തീർച്ഛയുണ്ടോ? അദ്ദേഹം ക്ഷീണിതനാണ്. പക്ഷേ തന്റെ കുടുംബത്തെ അദ്ദേഹം നല്കരുതെന്നല്ലെന്ന് സന്ദേഹിക്കുന്നുണ്ട്. ബോധപൂർവ്വം നമളിലാരെയെങ്കിലും വേദനിപ്പിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല."

കാളിയുടെ മുഖം കടുത്തു. പെട്ടെന്ന് ഗണേശനിൽ നിന്നുയർന്ന ഒരു ശബ്ദം അവരെ ശല്യപ്പെടുത്തി. സതി മകനെ നോക്കി.

ഗണേശൻ ചുണ്ടുകോടി വാഗ്വിടിച്ഛു "എനിക്ക് വിശ്വസ്യം"

സതി കണ്ഠപുരീകമുയർത്തി അവൾ പൊടിച്ഛിരിച്ഛു. അവൾ അവന്റെ നെറ്റിയിൽ മൃദുവായി ചുംബിച്ഛു.

"എന്താണ് കണ്ടെത്താൻ പറ്റുകയെന്ന് ഞാനൊന്ന് നോക്കട്ടെ."

സതി നടന്നുനീങ്ങിയപ്പോൾ കാളി ഗണേശനെ നോക്കി. അവന്റെ പെരുമാറ്റം ശരിയല്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് അവളവനെ ശകാരികാണൊരുങ്ങി. പക്ഷേ, പൊട്ടുന്നനെ ഗണേശൻ പറഞ്ഞു "ചെറിയമ്മേ, അവരോട് പറയരുത് കേട്ടോ."

"എന്ത്?" കാളി ചോടിച്ഛു.

"ചെറിയമ്മ അത് പറയരുത്."

"അവളാ വിഡ്ഢിയൊന്നുമല്ല. അവളാ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളൂ."

"അങ്ങനെ ആയിക്കോട്ടെ. പക്ഷേ, അവരത് നിങ്ങളുടെ അടുത്തുനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ല."

'അവൾ സത്യം കേൾക്കുവാൻ അർഹതയുള്ളവളാണ്. പിന്നെന്തുകൊണ്ട് അവളാ അറിഞ്ഞുകൂടാ?

"ചില സത്യങ്ങൾ വേദന മാർമുളവാക്കുന്നവയാണ്, ചെറിയമ്മേ. അവ കുഴിച്ഛു മുടി കിടക്കുന്നതാണ് നല്കത്."

"സ്വാമി" പരശുരാമൻ മന്ത്രിച്ഛു.

ശിവൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ഭഗീരഥൻ എന്നിവർ ആ ചെറിയ തമിഴനകത്ത് പരശുരാമനു ചുറ്റുമായി കൂടുംകൂടി നിന്നു. മൂന്നാം യാമത്തിന്റെ അവസാനത്തെ നാഴികയായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു അപ്പോൾ, സൂര്യൻ ചക്രവാളത്തിലേക്ക് താഴുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ പരകാശം മധുമതിയിലെ കലക്കവെള്ളത്തിൽ ചെങ്ക്ലല്ലുപോലുള്ള തവിട്ടു നിറമാക്കി. ദിവോദാസനും സംഘവും ചേർന്ന് ആ കപ്പലിന്റെ കേടുപാടുകൾ നീക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ഭയങ്കരൻ ഉദയമായിരുന്നു അത്.

"എന്താ കാര്യം പരശുരാമൻ? ശിവൻ ചോദിച്ചു."

"താങ്കളെന്തിനാ എന്തെ കാണണമെന്ന് പറഞ്ഞത്?" ശക്തി സംഭരിച്ചു കൊണ്ട് പരശുരാമൻ കണ്ണുകളടച്ചു.

"എന്റെ ആളുകളിലാരെയെങ്കിലും വിളിച്ച ആ നാഗൗഷധത്തിന്റെ രഹസ്യം ബംഗൻമാർക്കു നൽകുവാൻ ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കാം. ഞങ്ങൾ അവരെ സഹായിക്കും. ആ ഔഷധത്തിന്റെ ഏറ്റവും പരധാനപ്പെട്ട ചേരുവ ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന കാലിങ്ങിലെ മഹേന്ദ്ര പർവ്വതത്തിലേക്ക് അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാം."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു "നന്ദി."

"അങ്ങ് എന്തോട് നന്ദി പറയേണ്ടതില്ല. ഇതാണ് താങ്കൾക്കാവശ്യമുള്ളത്. അത് സഹലമാകുന്നതിനുള്ള അവസരം എനിക്ക് ലഭിക്കുന്ന ബഹുമതിയാണ്."

ശിവൻ തല കുലുക്കി.

"താങ്കൾക്ക് ഒരു കപ്പൽ കൂടി വേണം." പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു.

ഭഗീരഥൻ ജിജ്ഞാസകൊണ്ട് തല ഉയർത്തി.

"എനിക്ക് സ്വന്തമായി വലിയൊരു കപ്പലുണ്ട്." പരശുരാമൻ പർവ്വതേശ്വരന്റെ നേരെ തലതിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "ധീരനായ സേനാപതേ, താങ്കളുടെ കുറച്ചപ്പ സൈനികരെ എനിക്ക് വിട്ടുതരിക. അത് എവിടെയാണെന്ന് ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. അവർക്കത് ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും. എനിക്ക് അതിൽ നമുക്കുപോകാം."

അദ്ഭുതാധീനനായ പർവ്വതേശ്വരൻ ശിവനെ നോക്കി മന്ദഹസിച്ചു.

ശിവൻ തലയാട്ടി. കൊള്ളക്കാരൻ തളർന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ശിവൻ കുനിഞ്ഞ് പരശുരാമന്റെ ചുമലിൽ തൊട്ടു. "താങ്കൾക്കിപ്പോൾ വിശ്രമം വേണം. നമുക്ക് പിന്നീട് സംസാരിക്കാം."

"ഒരു കാര്യം കൂടി പ്ലേം' പരശുരാമൻ അല്പം കർക്കശ്യത്തോടെ പറഞ്ഞു "ബംഗൻമാർ ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമാണ്."

ശിവൻ മുഖം കോട്ടി.

"നാഗൻമാരെ കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ് അങ്ങയുടെ അന്തിമലക്ഷ്യം."

ശിവൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിപ്പിടിപ്പിച്ചു.

"അവർ എവിടെയാണ് വസിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാം."

ആശ്ചര്യംകൊണ്ട് ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു.

"ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലൂടെയുള്ള വഴി എനിക്കറിയാം സ്വാമി' പരശുരാമൻ തുടർന്നു. "നാഗൻമാരുടെ നഗരം എവിടെയാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. അവിടെ എങ്ങനെ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം."

ശിവൻ പരശുരാമന്റെ ചുമലിൽ തട്ടി. "നന്ദി. താങ്കൾക്ക് നന്ദി."

"പക്ഷേ, എനിക്കൊരു ഉപാധിയുണ്ട് പ്ലേം."

ശിവൻ നെറ്റി ചുളിപ്പിച്ചു.

"താങ്കളോടൊപ്പം എന്തെയും കൊണ്ടു പോകണം." പരശുരാമൻ മന്ത്രിച്ചു.

ശിവൻ ആശ്ചര്യപൂർവ്വം കൺപുരികമുയർത്തി "അതെന്തിനാണ്."

അങ്ങയെ പിന്തുടരുകയെന്നത് എന്റെ കടമയാണ്. എന്റെയീ നികൃഷ്ടജീവിതത്തിന് അങ്ങനെ അല്പമെങ്കിലും അർത്ഥം നൽകാൻ എന്നെ അനുവദിച്ചാലും."

ശിവൻ തലയാട്ടി. "താങ്ങോടൊപ്പം യാത്രചെയ്യാം എന്ന് എനിക്ക്കൊരു ബഹുമതിയാണ് പരശുരാമൻ."

മധുമതിയിലെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞിടീപ്പോൾ മൂന്നുദിവസം പിന്നിടീരികുന്ന്. പർവ്വതേശ്വരന്റെ ആളുകൾ പരശുരാമന്റെ കപ്പൽ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അവർ യാത്ര ചെയ്ത കപ്പലിനേക്കാൾ വലുതായിരുന്നു അത്. വ്യക്തമായും ബംഗൻമാരാൽ നിർമ്മിതമായ കപ്പൽ. ബംഗയുടെ കവാടത്തിലൂടെ കടന്നുപോകാൻ തക്കതായ പുറന്തോടായിരുന്നു ആ കപ്പലിനുണ്ടായിരുന്നത്. പരശുരാമനെ പിടികൂടുവാനോ വധിക്കുവാനോ നിയുക്തരായ നിർഭാഗ്യവാൻമാരായ ബംഗയിലെ ക്ഷത്രിയ സംഘത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നും പരശുരാമന്റെ ആളുകൾ പിടിച്ചെടുത്തതായിരിക്കണം ആ കപ്പൽ.

പടയാളികളെല്ലാം ആ കപ്പലിൽ കയറിയിരുന്നു. പരശുരാമന്റെ ആളുകൾ ഇപ്പോൾ തടവുകാരല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരെ പരാജയപ്പെടുത്തിയ സൂര്യവംശിസൈനികർക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നതുപോലുള്ള പാർപ്പിട സൗകര്യം ഇപ്പോൾ അവർക്കും അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.

ശിവൻ നേരിടടുചെന്ന് പൂർവ്വാകനേയും പരശുരാമനേയും ആശ്വസിപ്പിച്ചു. രക്തം വാർന്നുപോയി വലിയ ക്ഷീണം അനുഭവിച്ചിരുന്ന പരശുരാമന്റെ അരികിൽ ആയുർവ്വതി തന്റെ സഹവൈദ്യശ്രേഷ്ഠനായ മസ്തരകിനെ നിയോഗിച്ചിരുന്നു.

മധുമതി നദിയിലൂടെ ആ കപ്പൽ അനായാസം നീങ്ങി. അവർ ബംഗ നദിയിലെത്തുമ്പോൾ പരശുരാമന്റെ ആളുകളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു അതിവേഗനൗക നാഗൗഷധത്തിനു പകരം നിലകുന്ന് മരുന്ന്നിനേക്കുറിപ്പുള്ള വിവരം രാജപന്ദരകേതുവിനെ ധരിപ്പിക്കുവാനായി പോകും. ബ്രംഹദിയത്തിൽ തമ്പടിപ്പിട്നുള്ള ശിവന്റെ ആളുകളോട് ഉടൻതന്നെ മധുമതി ബംഗയിൽനിന്ന് പിരിയുന്ന സ്മലത്തുചെന്ന് മറ്റു സൈനികർക്കൊപ്പം ചേരാനുള്ള അറിയിപ്പും ആ സൈനികർ നൽകും.

അതിനുശേഷം ആ സൈനികഭട്ടം കാശിയിലേക്കു മടങ്ങും. ഇതരയും ദിവസം സതിയേയും കാർത്തികേയനേയും കാണാതിരുന്ന ശിവൻ അവരെ കാണാൻ അക്ഷമനായി ഇരികുകയായിരുന്നു. കുരേക്കാലമായി അയാൾ തന്റെ കുടുംബത്തെ കണ്ടിട്. അതിനുശേഷം ഒരു സൈനികസംഘത്തേയും കൊണ്ട് അതിവേഗം ദക്ഷിണഭാഗത്തുള്ള നാഗന്മാരെ കണ്ടെത്താൻ പദ്ധതിയിടീരികുകയായിരുന്നു അവർ.

കപ്പലിന്റെ ഏറ്റവും അറ്റത്തായി വീരഭദ്രനോടൊപ്പം അല്പം കഞ്ചാവ് പുകച്ചുകൊണ്ട് നിലകുകയായിരുന്നു. ശിവൻ. അവർക്കടുത്തായി നന്തി നിലപുണ്ടായിരുന്നു. മധുമതി നദിയിലെ ചുഴികൾ നിറഞ്ഞ ജലവിതാനത്തിലേക്ക് നോക്കിനിലകുകയായിരുന്നു അവർ.

"പര്യടനം നമ്മൾ പരതീക്ഷിച്ചതിനേക്കാൾ നന്നായി, പർഭോ." നന്തി പറഞ്ഞു.

"അത് ശരിയാ' ചിലലത്തിനുനേരെ ചൂണ്ടി ശിവൻ പറഞ്ഞു.
"നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇതിന്റെ ആഘോഷം ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെയാലില്ല."

വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിചിട്ടു "കാശിയിലെത്തട്ടെ. അവിടത്തുകാർക്കറിയാം എവിടെ നല്ല കഞ്ചാവു കിട്ടുമെന്ന്."

ശിവൻ പൊടിച്ചിരിച്ചു. നന്തിയും ചിരിച്ചു. ശിവൻ ആ ചിലലം നന്തിയ്ക്കു നീടിയെങ്കിലും ആ മെലുഹൻ സൈനികനായകൻ അതു നിരസിച്ചു. ശിവൻ വീരഭദ്രനു നൽകുന്നതിനു മുൻപായി ഒരു പുക കൂടി എടുത്തു.

പർവ്വതേശ്വരൻ അവർക്കുനേരെ നടന്നു വരുന്നതും ഒന്നു സന്ദേഹിച്ച ശേഷം തിരിച്ചു നടക്കുന്നതും ശിവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

"അദ്ദേഹത്തിനിപ്പോൾ എന്താണാവോ സംസാരിക്കാനുണ്ടാവുക" ശിവൻ മുഖം കോട്കിടക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"അതെല്ലാം വ്യക്തമാണല്ലോ, അല്ലേ? വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഒന്നും മിണ്ടാതെ നന്തി താഴേയ്ക്കു നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഞാൻ ഇപ്പോൾ വരാം എന്ന് പറഞ്ഞ് ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരന്റെ സമീപത്തേക്ക് നടന്നു.

അല്പമകലെയായി പർവ്വതേശ്വരൻ ചിന്താമഗ്നനായി നിലപുണ്ഡായിരുന്നു.

"സേനാപതേ? ഒരുവാക്ക് സേനാപതേ."

പർവ്വതേശ്വരൻ തൽക്ഷണം തിരിഞ്ഞുനിന്ന് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

"താങ്കളുടെ ആജ്ഞപോലെ പരഭോ."

"കല്പനയല്ല. പർവ്വതേശ്വര. ഒരപേക്ഷയാണ്."

പർവ്വതേശ്വരന്റെ പുരികം ചുളിഞ്ഞു.

ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ഒരു നിമിഷം താങ്കളുടെ ഹൃദയം പറയുന്നതു കേൾക്കുക."

"സ്വാമി?"

"ഞാൻ പറയുന്നതെന്താണെന്ന് താങ്കൾക്കറിയാം. അവൾ താങ്കളെ പരണയിക്കുന്നു. താങ്കൾ അവളെ പരണയിക്കുന്നു. പിന്നെ വേറെന്താണ് ആലോചിക്കുവാനുള്ളത്?

പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുഖം ചുവന്നു തുടുന്നത്. "അത് അത്ഭുതം വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞോ?"

"എല്ലാവർക്കും അത് മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്, സേനാപതി."

"പക്ഷേ, ഭഗവൻ, ഇത് തെറ്റാണ്."

"എങ്ങനെ? എന്തുകൊണ്ട്? താങ്കൾ എന്തും

അസന്തുഷ്ടനായിരിക്കുവാനാണ് രാമഭഗവാൻ നിയമമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് താങ്കൾ കരുതുന്നുവോ?

"പക്ഷേ, എന്റെ മുതൽമുദ്രയ്ക്ക് പരതിജ്ഞ?

"എന്തായാലും ദീർഘകാലമായി താങ്കളത് അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കുക. അദ്ദേഹം പോലും താങ്കളിനി അത് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് പറയും."

ഒന്നും പറയാതെ പർവ്വതേശ്വരൻ താഴേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു

"നിയമങ്ങൾ പരധാനപ്പെടാത്തതല്ലെന്നായിരുന്നു രാമഭഗവാന്റെ ഒരു കല്പന എന്ന് ഞാനോർക്കുന്നു. നീതിയാണ് പരധാനപ്പെടാത്ത കാര്യം.

നീതിയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു നിയമം ലംഘിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ, അത് ലംഘിക്കണം."

"ശ്രീരാമദേവൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ആശ്ചര്യഭരിതനായി പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക്റുപ്പുണ്ട്." ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "തന്റെ അനുയായികൾ അസന്തുഷ്ടരായി ജീവിക്കണമെന്ന് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. താങ്കൾ ആനന്ദമയിയോടൊപ്പം ചേരുന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കും വേദനിക്കുകയില്ല. അതിലൂടെ താങ്കൾ

മുത്തച്ഛൻ ആരംഭിച്ച പ്ലാതിഷേധത്തെയും അവഗണിക്കുന്നില്ല. താഴെകളാലക്ഷ്യം ആവശ്യത്തിന് നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി താഴെകളുടെ ഹൃദയം മറ്റെന്തെങ്കിലും സഹലീകരിക്കട്ടെ."

"അങ്ങനെയൊക്കെ തീർച്ചയുണ്ടോ പ്ലാതിഷേ?"

"എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് ഇതരത്തോളം തീർച്ചയുള്ള മറ്റെന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. ശരീരമേവന്റെ പേരിൽ, താഴെകൾ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നാലും."

ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരന്റെ മുതുകിൽ കളിയായി സാമാന്യം ഉറക്കെ അടിച്ചു.

കുറേക്കാലമായി പർവ്വതേശ്വരൻ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ശിവന്റെ വാക്കുകൾ പർവ്വതേശ്വരൻ ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ധൈര്യത്തിന് ശക്തിപകരുവാൻ സഹായിച്ചു. ശിവനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അയാൾ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. ഒരു ദൂതനിർവ്വഹണത്തിലേക്ക് നീങ്ങുന്ന മനുഷ്യൻ. പ്ലാതിഷേയത്തിലേക്ക് ചാടി മുങ്ങിത്തുടിക്കുവാൻ തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞ പുരുഷൻ.

സായാഹ്നത്തിലെ ഇളംതെന്തലാസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് കപ്പലിന്റെ കൈവരിയിൽ ചാരി നിലിടുകയായിരുന്നു ആനന്ദമയി.

"രാജകുമാരി"

ആനന്ദമയി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ അല്പം നാണം കുണുങ്ങി നിലകുന്ന പർവ്വതേശ്വരനെക്കണ്ട് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അയോധ്യയിലെ രാജകുമാരി എന്തോ പറയാനായി വാ തുറക്കുന്നതിനുമുമ്പായി അയാൾ തിരുത്തി.

"അതായത് ആനന്ദമയി' പർവ്വതേശ്വരൻ മന്ത്രിച്ചു.

ആനന്ദമയി അദ്ഭുതാധീനയായി നിവർന്നുനിന്നു.

"അതെ, സേനാപതി? താഴെകളെന്തോ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ? ആനന്ദമയി അതു ചോദിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ഹൃദയം തുടിക്കുകയായിരുന്നു.

"ഉം. ആനന്ദമയി. ഞാൻ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു."

"പറയൂ?"

"ഓ, അത് ഏതാണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ്. നമ്മൾ മുൻപ് സംസാരിച്ചിരുന്ന ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച്...."

ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽനിന്ന് കടന്നുവന്ന പുഞ്ചിരി ആനന്ദമയിയുടെ മുഖത്ത് ദീപ്തമാക്കി. "പറയൂ സേനാപതി?"

"ഉം. ഇങ്ങനെയൊരു ദിവസത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്....ഉം...."

അയാൾക്ക് വേണ്ടത്ര സമയമെടുക്കുവാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ആനന്ദമയി ഒന്നും മിണ്ടാതെ തലയാട്ടി. പർവ്വതേശ്വരൻ എന്താണ് പറയാനുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് ആനന്ദമയിക്ക് മനസ്സിലായിരുന്നു. എന്താൽ മെലുഹയുടെ സൈന്യാധിപന് അത് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്ന കാര്യമാണെന്നും ആനന്ദമയിക്കറിയാമായിരുന്നു.

"എന്റെ പ്ലാതിഷേകളും സൂര്യവംശി നിയമങ്ങളുമാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ അടിസ്ഥാനശിലകൾ." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "ചോദ്യം ചെയ്യാനും മാറ്റം വരുത്താനുമാവാത്തവ. എന്റെ വിധി, എന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം, അതിൽ ഞാനഭിനയിക്കുന്ന വേഷം എന്തിനെയെല്ലാം കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ്. ഈ പ്ലാതിഷേകവും ആശ്വാസകരമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ

ദശാബ്ദങ്ങളായി ആശ്വാസകരമായിരുന്നു."

ആനന്ദമയി നിശ്ശബ്ദം തലയാട്ടി.

"എന്നാൽ പർവ്വതേശ്വരൻ തുടർന്നു "കഴിഞ്ഞ കുറച്ചുവർഷങ്ങൾ എന്റെ ലോകത്തെ തലകീഴായ് മറിച്ച്ചു. ആദ്യമായി കടന്നുവന്നത്, ഭഗവാനായിരുന്നു. എനിക്ക് ആശ്ചര്യകാർ കഴിയുന്ന ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ, നിയമങ്ങൾക്കതീതനായ മനുഷ്യൻ. നിഷ്കളങ്കമായ എന്റെ ഹൃദയം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിതമായ ഏറ്റവും വലിയ മാറ്റം ഇതായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു."

ആനന്ദമയി തലയാട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മുഖം കോട്കുവാനോ ചിരിക്കാതിരിക്കുവാനോ അവൾ പരമാവധി ശ്രമിച്ചു. ചരിതരത്തിലെ തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്ലാണായാഭ്യർത്ഥനയുടെ മറവിച്ച പരിശ്രമത്തിനു മുന്നിൽ അഭിമാനിയായ ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ ഹൃദയം തുറക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സംതൃപ്തി അനുഭവപ്പെടണമെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ തന്നോടൊപ്പമുള്ള ജീവിതത്തിൽ സംതൃപ്തി തോന്നണമെങ്കിൽ പർവ്വതേശ്വരൻ ഇതെല്ലാം തുറന്നുപറഞ്ഞേ മതിയാവൂ എന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

"അപ്പോഴാണ്. തീർത്തും അപ്രതീക്ഷിതമായി എനിക്ക് സംസാരിക്കാൻ കഴിയുന്ന, ആരാധിക്കാനും ലാളിക്കാനും കഴിയുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ ഞാൻ കണ്ടെത്തിയത്. ലക്ഷ്യം മങ്ങിയ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു വഴിത്തിരിവിൽ ഞാനെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതം എങ്ങോടാണ് പോകുന്നതെന്ന് എനിക്ക്റിഞ്ഞുകൂടാ. മുന്നിലുള്ള പാത അവ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ എന്റെ അഭ്യൂതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അതിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുവാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചു. ആ വഴിത്താരിലൂടെ നടക്കുവാൻ എന്റോടൊപ്പം ഭവതിയുമുണ്ടെങ്കിൽ അതെനിക്ക് കൂടുതൽ സന്തോഷം പകരും...."

ആനന്ദമയി മൗനം തുടർന്നു. പുഞ്ചിരിച്ചു. കണ്ണുനീർ. അവസാനം അയാൾ ശരിക്കും എല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

"ഒരു വലിയ യാത്രയുടെ അവസാനമായിരിക്കും അത്."

ആനന്ദമയി മുന്നോട്ടു നീങ്ങിനിന്ന് പർവ്വതേശ്വരനെ ചുംബിച്ചു. വികാരനിരോധനമായ തീവ്രമായ ചുംബനം, താൻ ഒരിക്കലും പരതീക്ഷിക്കാത്ത ഒരു ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നവനെപ്പോലെ ഇരുവശത്തേക്കും കൈകൾ ചേർത്തു പിടിച്ച സ്തബ്ധനായി നിന്നു പർവ്വതേശ്വരൻ. ഒരു ജീവിതകാലമെന്നു തോന്നിപ്പിച്ച ആ നിമിഷത്തിനുശേഷം കണ്ണുകളിൽ രതി പരലോനത്തിന്റെ കടാക്ഷവുമായി ആനന്ദമയി പുറകോട്ടു നീങ്ങി. എങ്ങനെ പരതികരിക്കണമെന്ന് അയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

"ശ്രീരാമദേവാ കരുണ കാട്സണേ' സേനാപതി മന്ത്രിച്ചു.

ആനന്ദമയി പർവ്വതേശ്വരന്റെ അടുത്തേക്കു ചേർന്നുനിന്ന് തന്റെ കൈകൾ അയാളുടെ മുഖത്തുകൂടെ ഓടിച്ചു. "താങ്ക്സ്ക് നഷ്ടപ്പെടുകൊണ്ടിരുന്നെന്ന് എന്താണെന്ന് ഇനിയും താങ്ക്സ്ക് മനസ്സിലായിട്ലല്ല."

സ്തബ്ധനായി പർവ്വതേശ്വരൻ അവളെത്തന്നെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ആനന്ദമയി പർവ്വതേശ്വരന്റെ കൈ പിടിച്ച വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. "എന്റെ കൂടെ വരു."

സിംഹപുലിയുമായുള്ള പോരാടും നടന്നിട്ലിപ്പോൾ ഒരാഴ്ച

പിന്നിട്സിരുന്ന്. അവിടെനിന്നും രക്ഷപെട്ട് സിംഹികളും സിംഹപുലിയും പിന്നെ മടങ്ങിവന്നില്ല. അവർ മുറിവുകൾ നക്കിയുണക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇചാവറിലെ ഗ്രാമീണർ ആ ശാന്തിയുടെ വേള നിലമുഴുത്ത് കൃഷി ചെയ്യുവാനുള്ള അവസരമായി ഉപയോഗിച്ഛു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആഹ്ളാദത്തിന്റെയും ആശ്വാസത്തിന്റെയും സമയമായിരുന്നു അത്.

ചന്ദ്രവംശി സൈനികർ പരിക്കിൽനിന്നും മുക്തി നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഗണേശന്റെ മുറിവുകൾക്ക് നല്ല ആഴമുണ്ടായിരുന്നു. പെൺ സിംഹത്തിന്റെ കടി നല്ല ആഴത്തിലുള്ളതായതിനാൽ അവൻ അപ്പോഴും മുടന്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്താൽ അധികം വൈകാതെ എല്ലാം ശരിയായിക്കൊള്ളുമെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. അതിനാവശ്യമായ ആ കാര്യത്തിനുവേണ്ടി അവൻ തയ്യാറെടുക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

"അമ്മേ...." ഗണേശൻ മന്ത്രിച്ഛു.

താൻ പാകം ചെയ്തതുകൊണ്ടിരുന്ന വിഭവത്തിനുമേൽ ഒരു തളിക കയറ്റിവെച്ഛുകൊണ്ട് സതി ഗണേശനെനോക്കി. തലേന്ന് കാളി ഗണേശന്റെ കുടികാലത്തെക്കുറിച്ഛുള്ള കഥകൾ പറഞ്ഞത് കേട്ടിരുന്നു സതി. അവന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ഛും, സങ്കടത്തെക്കുറിച്ഛും അവന്റെ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ഛുമെല്ലാം കാളി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് സതി ഗണേശനിഷ്ടപ്പെട്ട ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കി അവന്റെ വയറിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ഛത്.

"എന്താ മകനേ?"

ഗണേശൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ഛ് കാളി ഗണേശനോട് കുറച്ഛുകൂടി അടുത്തിരുന്നു.

"നമുക്ക് പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറെടുക്കാറായെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരാഴ്ചകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ യാത്ര ചെയ്യാനുള്ള കരുത്ത് എനിക്ക് ലഭിക്കും."

"എനിക്കറിയാം. ഞാൻ നിനക്ക് നല്കിയ ഭക്ഷണത്തിൽ ശക്തി സംഭരണശേഷിയുള്ള ചില ഔഷധ സസ്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവ നിനക്ക് ശക്തി നല്കിയിട്ടുണ്ട്."

ഗണേശൻ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്ന അമ്മയുടെ കൈ പിടിച്ഛു. "എനിക്കറിയാം."

സതി മകന്റെ മുഖത്ത് പതിയെ തട്ടി.

ഗണേശൻ ദീർഘനിശ്വാസമെച്ഛു. "അമ്മയ്ക്കു പഞ്ചവടിയിലേക്കു വരാൻ കഴിയില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. അത് അമ്മയെ മലിനപ്പെടുത്തും. ഞാൻ ഇടയ്ക്കിടെ കാശിയിലേക്കു വരാം. ഞാൻ രഹസ്യമായി വന്നുകൊള്ളാം."

"നീ എന്തിനെക്കുറിച്ഛാണ് പറയുന്നത്?"

"ഞാൻ കാശി സൈനികരെക്കൊണ്ട് ഒന്നും പുറത്തുപറയില്ലെന്ന് പരതിജ്ഞ ചെയ്യിച്ഛിട്ടുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ മരണമുണ്ടാകുമെന്ന് ഭയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്." ഗണേശൻ ഹൃദയപ്പെട്ടു. "ഞങ്ങൾ നാഗന്മാരാണെന്ന് ഭീതിയിലാണവർ. അതുകൊണ്ട് അവരാ പരതിജ്ഞ ലംഘിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ രഹസ്യം ഒരിക്കലും അതുകൊണ്ട് വെളിപ്പെടുകയില്ല."

"നീ എന്തിനെക്കുറിച്ഛാണ് പറയുന്നത് ഗണേശാ?"

"ഞാൻ നിങ്ങളെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുകയില്ല. അമ്മ എന്ന് അംഗീകരിച്ഛതു തന്നെ എന്റെ ആത്മാവിന് മതിയാവോളം തൃപ്തി നല്കുന്നു."

"നിനക്കെങ്ങനെ എന്ന് പരിഭ്രമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും? നീയെന്റെ അഭിമാനവും ആനന്ദവുമാണ്."

"അമ്മേ." ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

സതി മകന്റെ മുഖം പിടിച്ഛെയർത്തി "നീ എവിടേക്കും പോകുന്നില്ല." ഗണേശൻ മുഖം കോടടി.

"നീ എന്തോടൊപ്പം താമസിക്കുന്നു."

"അമ്മേ." യേപ്പെട്‌ടവനെപ്പോലെ ഗണേശൻ വിളിച്ചു.

"എന്ത്?"

എനിക്ക് തിന്നെങ്ങനെ കഴിയും? അമ്മയുടെ സമൂഹം എന്തു പറയും?

"ഞാനത് കാര്യമാക്കുന്നില്ല."

"പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ്..."

"അദ്ദേഹം നിന്റെ അച്ഛനാണ്." സതി ഉറപ്പ് സ്പർശത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ബഹുമാനത്തോടെ സംസാരിക്ക്."

"ഞാനൊരു അനാദരവും ഉദ്ദേശിച്ചില്ല, അമ്മേ. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും അംഗീകരിക്കില്ല. അത് നിങ്ങളെക്കുറിച്ചാമല്ലോ. ഞാനൊരു നാഗനാണ്."

"നീ എന്റെ മകനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനാണ്. അദ്ദേഹം നിന്നെ അംഗീകരിക്കും. നിന്റെ അച്ഛന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ച് നിനക്കറിയില്ല. ഈ ലോകത്തിനു മുഴുവൻ അതിനകത്ത് കഴിയാനാവും."

"പക്ഷേ, സതീ..." കാളി അതിലിടപെടുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

'യാതൊരു തർക്കവും വേണ്ട കാളി' സതി പറഞ്ഞു "നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും കാശിയിലേക്ക് വരുന്നു. യാതൊരു ചെയ്യുവാനുള്ള ശക്തി ലഭിച്ചാൽ നമ്മൾ പോകുന്നു."

വാക്കുകൾ കിട്‌ടാതെ, കാളി സതിയെ നോക്കി.

"നീ എന്റെ സഹോദരിയാണ്. സമൂഹം എന്തു പറയുന്നു എന്തൊന്നും ഞാൻ നോക്കുന്നില്ല. അവർ എന്തെങ്കിലും സ്വീകരിക്കുമെങ്കിൽ നിന്നെയും സ്വീകരിക്കും. അവർ നിന്നെ നിരാകരിച്ചാൽ ഞാനീ സമൂഹം ഉപേക്ഷിക്കും."

നനഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ കാളി പതിയെ പുഞ്ചിരിച്ചു. ചേർച്ച, ചേർച്ചയെക്കുറിച്ച് "എനിക്ക് വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണ തോന്നിയിരുന്നു."

ആദ്യമായിട്ടാണ് തന്റെ മുതിർന്ന സഹോദരിയായ സതിയെ കാളി ജ്വേഷ്ഠത്തി എന്ന് വിളിച്ചത്. സതി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കാളിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

ശാപത്തിന്റെ ബഹുമതി

പതിനേഴ്

മധുമതിയിലെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞിടീപ്പോൾ പത്തു ദിവസമാകുന്നു. പരസ്പരം പൊരുത്തപ്പെട്ട് ശത്രുക്കളെ - സൂര്യവംശികളേയും പരശുരാമന്റെ അനുയായികളേയും - വഹിച്ഛുകൊണ്ടുള്ള കപ്പൽ മധുമതി നദി ബ്രഹ്മഗിരിയിൽനിന്ന് പിരിയുന്ന സ്ഥലത്ത് നെടുമിട്. തങ്ങളുടെ സഖാക്കൾ ബ്രഹ്മഗിരിയ്ക്കിടയിൽനിന്ന് അവിടെ വന്നു ചേരുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു അവർ.

പർവ്വതേശ്വരനും ആനന്ദമയിയുമായുള്ള വിവാഹചടങ്ങുകളുടെ കാർമ്മികത്വം വഹിക്കുവാൻ ബ്രഹ്മഗിരിയിൽനിന്ന് ഒരു ബ്രഹ്മണപുരോഹിതനെ വിളിച്ച് വരുത്തിയിരുന്നു. ഒരു രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹത്തിനനുയോജ്യമായ വിധമുള്ള ആഘോഷചടങ്ങുകൾ അയോധ്യയിൽ നടത്തുവാൻ ഭഗീരഥൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആനന്ദമയി അതിനൊന്നും സമ്മതിച്ചില്ല. പർവ്വതേശ്വരൻ തന്റെ ഇംഗിതം അറിയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെതായ സാവകാശം എടുത്തിരുന്നു. എന്തും വേഗത്തിൽ ആ ബന്ധം സുദൃഢമാക്കുക എന്നതുമായ്ക്കായിരുന്നു ആനന്ദമയിയുടെ ലക്ഷ്യം. ശിവൻ നവദമ്പതികളെ അനുഗ്രഹിച്ചതോടെ ചടങ്ങുകൾ തിടുക്കത്തിലായിപ്പോയെന്ന തർക്കങ്ങൾ അവസാനിച്ച്.

കപ്പലിന്റെ ഇരുപഴിക്കടുത്ത് വീരഭരണാപ്തം പുകവലിച്ഛുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ശിവൻ.

"സ്വാമി"

ശിവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"പരശുരാമൻ! നിങ്ങളെന്താ ഈ കാണിക്കുന്നത്?" ഭയചകിതനായി ശിവൻ ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ വിശ്വമിടുകയാണ് വേണ്ടത്."

"എനിക്ക് മടുത്തു പരഭോ."

"പക്ഷേ, ഇന്നലെ വിവാഹത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനായി കുറേ സമയം എഴുന്നേറ്റുനിന്നില്ലേ. രണ്ടുദിവസം തുടർച്ചയായി വിശ്വം വിട് പരവർത്തിക്കുന്നത് അതേ നന്നല്ല. ആയുർവ്വതി എന്താണ് പറയുന്നത്?"

"അല്പം കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ തിരികെ പോകും പരഭോ' പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു. "കുറച്ചുനേരം ഞാൻ അങ്ങയുടെ അടുത്ത് നില്ക്കട്ടെ. അതേനിക്ക് സാന്ത്വനമേകുന്നു."

ശിവൻ കണ്ണുനീർമുഴുത്ത് "ഞാനൊരു വിശേഷപ്പെട്ട ആളൊന്നുമല്ല.

അതൊക്കെ തന്റെ മനസ്സിൽ ഓരോന്നു തോന്നുന്നതാണ്."

"ഞാൻ വിധോജിക്കുന്നു പരഭോ. ഇനി താങ്കൾ പറയുന്നത് സത്യമാണെങ്കിൽപോലും മറ്റെല്ലാവരെയും വേദനിപ്പിക്കാത്ത ഏതു കാര്യത്തിലുമേർപ്പെടുവാൻ എന്റെ മനസ്സിനെ അനുവദിക്കുന്നതിന് താങ്കൾക്ക് വിരോധമുണ്ടാവില്ല."

ശിവൻ പൊട്ടിപ്പിരിച്ചു. "താങ്കൾക്ക് വാക്കുകൾ നന്നായി പരയോഗിക്കാനറിയാം."

ശിവൻ പൊട്ടുന്നതെ നിർത്തി.

"ഒരു കൊള്ളക്കാരനിൽ നിന്നും അത് പരതിക്കിട്ടില്ലാത്ത അല്ലേ!" പരശുരാമൻ ചിരിച്ചു.

"ഞാൻ നിങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചതല്ല. ഞാൻ ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു."

"എന്തിന് മാപ്പിരിക്കുന്നു. പരഭോ? അതാണ് സത്യം. ഞാൻ കൊള്ളക്കാരനായിരുന്നു."

ഈ വിചിത്രമായ കൊള്ളക്കാരനോട് വീരഭർത്താവായ ആരാധന കൂടിവരികയായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാൻ, അസ്വസ്ഥൻ അതേസമയം ശിവനോട് ഭയങ്കരമായ ഭക്തിയുള്ളവൻ. അയാൾ വിഷയം മാറ്റി സംസാരിച്ചു. "സേനാപതി പർവ്വതേശ്വരനേയും കുമ്മാരി ആനന്ദമയിയുടെയും വിവാഹത്തോട് നിങ്ങളുടെ വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കാണുന്നു. എനിക്ക് വലിയ കൗതുകം തോന്നി."

"ഓ, അവർ തീർത്തും വ്യത്യസ്തരാണ് പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു.

"വ്യക്തിത്വത്തിലും ചിന്തയിലും വിശ്വാസത്തിലും പരദേശത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുമെല്ലാം. വാസ്തവത്തിൽ എല്ലാ കാര്യത്തിലും നല്ല വ്യത്യാസം അവർ ശരിക്കും വിരുദ്ധ ധർമ്മങ്ങൾ. ചന്ദ്രവംശി ചിന്താധാരയുടെയും സൂര്യവംശി ചിന്താധാരയുടെയും വിരുദ്ധ അംഗങ്ങൾ. പരമപരാഗതമായി ശത്രുക്കളാകേണ്ടവരാണ്. എന്തിനും അവർ പരസ്പരം സ്നേഹം കണ്ടെത്തി. അതു പോലുള്ള കഥകൾ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. അതെന്റെ മാതാപിതാക്കളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു."

ശിവന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞു. പരശുരാമൻ സ്വന്തം അമ്മയെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തതുവെന്ന് ആ ഭയങ്കരമായ കിംവദന്തി അയാൾക്കോർമ്മ വന്നു. "നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കൾ?"

"അതെ, ദേവ. എന്റെ പിതാവ് ജമദഗ്നി ഒരു ബ്രാഹ്മണ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മ രേണുക ക്ഷത്രിയവംശത്തിൽപ്പെട്ടവളായിരുന്നു. ബംഗനാരുടെ ആശ്രിതരായ ഭരണാധികാരികൾ."

"പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് അവർ വിവാഹിതരായത്? ശിവൻ മന്ദഹസിച്ച്.

"എന്റെ അമ്മയെന്നതിനു കാരണം." പരശുരാമൻ മന്ദഹസിച്ച്. "വളരെ കരുതൂർ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു അവർ. എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ പരണയത്തിലായി. എന്താൽ അമ്മയുടെ കരുതൂർ സ്വഭാവവും നിശ്ചയദാർഢ്യവുമാണ് അവരുടെ പരണയത്തെ യുക്തിസഹമായ പരിസമാപ്തിയിലെത്തിച്ചത്.

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"അവർ അച്ഛന്റെ ഗുരുകുലത്തിൽ ജോലി ചെയ്തു. അതുതന്നെ അമ്മയുടെ ഗോത്രത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ചട്ടങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായിരുന്നു."

"ഒരു പാശാലയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ വിപ്ലവമായിത്തീരും?"

"കാരണം അവരുടെ ഗോത്രത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പുറത്തുപോവുന്നതിനോ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനോ നിരോധനമുണ്ടായിരുന്നു."

"അവർക്കു ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ട്? ചില ഗോത്രങ്ങൾ സ്ത്രീകളെ യുദ്ധകളിൽനിന്നും അകറ്റിപ്പോയി. പക്ഷേ, പൊതുവായി ജോലി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നിരോധനം എന്തുകൊണ്ട്?"

"എന്റെ അമ്മയുടെ ഗോത്രം ഈ ഗ്രാമത്തിലെ ഏറ്റവും മൂലന്മാരുടെ ഗോത്രമാണ് എന്ന് തുടർന്നു പറഞ്ഞു. "സ്ത്രീകൾ വീടിൽ കഴിയേണ്ടവളാണ് എന്ന് അമ്മയുടെ ഗോത്രക്കാർ കരുതിയിരുന്നത്. അപരിചിതരായ ആളുകളെ അവർ കാണാൻ പാടില്ല."

"എന്തൊരു അസംബന്ധം" ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"പൂർണ്ണമായും. എന്തായാലും ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ എന്റെ അമ്മ ലക്ഷ്യബോധമുള്ളവളായിരുന്നു. മുതൽപ്പാലം മുതൽപ്പാലം എന്നായിരുന്നു അമ്മ. അങ്ങനെയാണ് അമ്മ എന്റെ അച്ഛന്റെ ഗുരുക്കുലത്തിൽ ജോലിചെയ്യുവാനുള്ള അനുവാദം മുതൽപ്പാലം കൈയിൽനിന്ന് നേടിയെടുത്തത്."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"തീർച്ചയായും എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് അവരുടേതായ ചില ലക്ഷ്യബോധമുണ്ടായിരുന്നു" പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു. "അവർ കടുത്ത പരണയത്തിലായിരുന്നു. അമ്മയെ വിവാഹം കഴിയില്ലെന്നായി അച്ഛന്റെ ചില പരിജ്ഞകൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹത്തെ അമ്മയ്ക്ക് ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു."

"പരിജ്ഞകൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ?"

"എന്റെ അച്ഛൻ ഒരു വസുദേവസ്വർഗ്ഗമാണെന്നായിരുന്നു. ഒരു വസുദേവസ്വർഗ്ഗമാണ് വിവാഹം പാടില്ല. വസുദേവഗോത്രത്തിലെ മറ്റു ജാതികൾക്ക് വിവാഹമാകാം, പക്ഷേ, സ്വർഗ്ഗമാണെന്ന് വിവാഹം പാടില്ല."

"വസുദേവന്മാർക്കിടയിൽ അസ്വർഗ്ഗമാണെന്ന്?"

"തീർച്ചയായും. പക്ഷേ, സ്വർഗ്ഗമാണെന്ന് മാത്രം സമൂഹത്തെ നയിക്കുന്നത്. വസുദേവന്മാർക്കുവേണ്ടി അവർ സത്യസന്ധമായി നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താനായി സമൂഹം, പരണയം, കൂടുംബം എന്നിങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ ലൗകിക സുഖങ്ങളും അവർ ത്യജിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജീവിതകാലം മുഴുവനും അവർ സ്വർഗ്ഗമാണ് അനുഭവിക്കുന്നത്."

ശിവൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു. ലൗകികസുഖങ്ങളെ ത്യജിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ ഭാരതീയർക്ക് എന്താണിതര വലിയ ആസക്തി? അത് ചെയ്യുകയെങ്കിൽ നിങ്ങൾ കൂടുതൽ മികച്ച ഒരു മനുഷ്യജീവിയാകുമെന്ന് എന്താണുറപ്പ്?

"അങ്ങനെ" കണ്ണിറുക്കിക്കൊണ്ട് പരശുരാമൻ തുടർന്നു "അമ്മ ആ പരിജ്ഞകൾ ലംഘിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അച്ഛനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ വിജയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് അമ്മയോടു പരണയമായിരുന്നു എന്ന് അമ്മയോടൊപ്പം ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വസുദേവ പരിജ്ഞ ലംഘിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അച്ഛൻ ധൈര്യം നൽകിയത് അമ്മയായിരുന്നു. അതിനും പുറമെ സ്വന്തം പിതാവിനെ ഇക്കാര്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാനും അമ്മയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ അമ്മയെന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹിച്ചാൽ അവർ നടത്തിയിരിക്കും. അമ്മയും അച്ഛനും വിവാഹിതരായി. അവർക്ക് അഞ്ച് പുത്രന്മാരുണ്ടായി. ഞാനായിരുന്നു ഏറ്റവും ഇളയവൻ."

ശിവൻ പരശുരാമനെ നോക്കി "അമ്മയെ പരിജ്ഞകൾ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു അല്ലേ?"

"അതെന്തെ. അവർ ശരിക്കുമൊരു സ്ത്രീയായിരുന്നു."

"പിന്നെയെന്തിനാ താഴ്ന്നു."

ശിവൻ പറയുന്നത് നിർത്തി. ഞാനങ്ങനെ ചോദിക്കരുതായിരുന്നു പരശുരാമൻ ഗൗരവാലുവായി. "ഞാൻ എന്തിന് അവരെ....ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു?"

"താങ്കളതിനെക്കുറിച്ച് പറയണമെന്ന് നില്പ. എനിക്ക് നിന്റെ വേദന പോലും സങ്കല്പിക്കാനാവില്ല."

പരശുരാമൻ ദീർഘശ്വാസമെടുത്തുകൊണ്ട് കപ്പലിന്റെ മുകൾതട്ടിൽ കാൽ നീട്ടി ഇരുന്നു. പുഷ്പമുന്ന്നി ഇരുന്നു കൊണ്ട് ശിവൻ പരശുരാമന്റെ ചുമലിൽ തൊട്തു. പരശുരാമന്റെ വേദന കൊണ്ട് ചുവന്ന കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ട് വീരഭർതൃ നിന്നു.

"പരശുരാമൻ, താങ്കളൊന്നും പറയണമെന്ന് നില്പ." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

വലതുകൈപ്പടം ഹൃദയത്തിനു മുകളിൽ അമർത്തിവെച്ചുകൊണ്ട് പരശുരാമൻ കണ്ണുകളടച്ചു. രുദ്രഭാവം നമിപ്പുകൊണ്ട് അയാൾ ജപിച്ച് ഓം രുദ്രായ നമഃ ഓം രുദ്രായ നമഃ

ആ ബ്രാഹ്മണപോരാളിയെ ശിവൻ ശാന്തനായി നിരീക്ഷിച്ചു.

"ഞാനിഷ്ടം ആരോടും ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വാമി' പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു. "എന്റെ ജീവിതം ഗതിമാറി മറ്റൊരു പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുവാനുള്ള കാരണം അതായിരുന്നു."

ശിവൻ വീണ്ടും കൈയെത്തിച്ച് പരശുരാമന്റെ ചുമലിൽ തൊട്തു.

"പക്ഷേ ഒരു കാര്യം അങ്ങയോട് പറഞ്ഞേ തീരൂ. എന്റെ മനസ്സിലെ മുറിവിനെ സുഖപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുന്ന ഒരേ ഒരാൾ അങ്ങുമാത്രമാണ്. ഞാനെന്റെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയിരുന്നു. പിതാവിനെപ്പോലെ ഒരു വാസുദേവനായിത്തീരുവാൻ ഞാനും ആഗ്രഹിച്ചു. അമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചതോടെ അവരുടെ ഗോത്രത്തിൽനിന്ന് അച്ഛൻ നിഷ്കാസിതനായി. ഭാവിയിൽ തന്നെപ്പോലെ അങ്ങളാരും തന്നെ യാതൊരു അനുഭവിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു."

പരശുരാമന്റെ കഥയ്ക്ക് കാര്യം കൊടുത്തത് വീരഭർതൃ അവിടേക്കിരുന്നു.

"പക്ഷേ, അമ്മയുടെ കടുംപിടുത്തം എനിக்கும் കിട്ടിയിരുന്നു. എന്റെ സഹോദരന്മാരിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കൂടുതൽ നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ളവനായിരുന്നു ഞാൻ. വസുദേവ ഗോത്രത്തിൽ ഞാനൊരു ക്ഷത്രിയനായി പരവേശിക്കുമെന്ന് അതിനാൽ എനിക്ക് ബ്രാഹ്മണനിയമങ്ങൾ പാലിക്കേണ്ടി വരില്ലെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാനൊരു പോരാളിയായി പരിശീലനം നേടി. വാസുദേവന്മാരുടെ തലസ്ഥാനമായ ഉജ്ജയിനിയിലേക്ക് അച്ഛനെ അപ്പോഴും അനുകൂലിച്ചിരുന്ന ചില മുതിർന്ന ആളുകൾക്ക് എന്റെ പരവേശനത്തിനുള്ള അപേക്ഷ പരിഗണിക്കണമെന്ന് കാണിച്ച് കത്തയച്ചു. അവസാനം ആ ദിവസമെത്തിയപ്പോൾ ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള വസുദേവക്ഷത്രിയത്തിൽ ഞാൻ പരീക്ഷയ്ക്ക് ഹാജരായി."

ഇതും ഇയാളുടെ അമ്മയുമായി എന്താണ് ബന്ധം?

"ഞാൻ അവിടെനിന്ന് പോന്നപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ മരിച്ചുപോയ കാര്യം ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ അമ്മയുടെ ഗോത്രത്തിലെ കാടാളുകൾക്കുടൽ പിടിച്ച് നിർത്തിയിരുന്നത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനമില്ലാതായതോടെ അവരുടെ ഇഷ്ടം അവർ നടപാക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. സ്വാഭാവികമായി."

"സ്വാഭാവികമായി?"

പരശുരാമൻ ശിവനെ നോക്കി. "ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ കുടുംബത്തേയും ഗോത്രത്തേയും അപമാനിച്ചുവെന്ന് ഗോത്രക്കാരെക്കൂടി തോന്നിയാൽ നഷ്ടപ്പെട്ട അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി അവർക്കി സ്ത്രീയെ

കൊല്പുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു."

ശിവൻ സ്മയമായി പരശുരാമനെ തുറിച്ചുനോക്കി.

ഈ കാട്കാളത്തിന് എന്ത് അഭിമാനമാണുള്ളത്?

"എന്റെ അമ്മയുടെ കുടുംബത്തിലെ പുരുഷന്മാർ, അമ്മയുടെ സ്വന്തം ആങ്ങളമാരും അമ്മാവന്മാരും അച്ഛന്റെ ഗുരുകുലം ആക്രമിച്ചു."

പരശുരാമൻ സംസാരം നിർത്തി. ഏറെ നേരമായി സൂക്ഷിച്ച്വെച്ചിരുന്ന ഒരുതുള്ളി കണ്ണുനീർ അയാളുടെ കണ്ണിൽനിന്നുതിർന്നു.

"അവർ" ഒന്നു ശ്വാസം പിടിച്ഛേഷം സംസാരിക്കുവാനുള്ള കരുത്ത് വീണ്ടെടുത്ത് പരശുരാമൻ തുടർന്നു: "അവർ എന്റെ സഹോദരന്മാരെ കൊന്നു. എന്റെ അച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ കൊന്നു. അമ്മയെ ഒരു മരത്തിൽ ബന്ധിച്ഛേഷം അവരുടെ മുന്നിൽവെച്ച് അവർ കാണുക വാക്കുകൾകൊണ്ടു വിശേഷിപ്പിക്കാനാവാത്ത വിധത്തിലുള്ള പീഡനമുറകൾക്ക് അച്ഛനെ വിധേയനാക്കി. അതിന്റെ അവസാനം അവർ അച്ഛന്റെ ശിരച്ഛേദം നടത്തി."

ആ പൈശാചികത മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയ വീരഭർതാ ഒന്നു പുളഞ്ഞു.

"പക്ഷേ, അവർ എന്റെ അമ്മയെ കൊന്നില്ല. അമ്മ ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്ന്, വീണ്ടും വീണ്ടും അമ്മ ഇതെല്ലാം മനസ്സിൽ കാണണമെന്ന് അവരാഗ്രഹിച്ചു. ആ ഗോത്രത്തിലെ സ്ത്രീകൾ ഇതൊരു പാഠമായി, മാതൃകയായി കാണണമെന്നും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആരും കുടുംബത്തിൽ ഇത്തരം അപമാനങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ തുനിയുകയില്ലെന്നും അവർ കരുതി. ഞാൻ മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ അച്ഛന്റെ ഗുരുകുലം തകർന്നുകിടക്കുന്നതുകണ്ടു. അമ്മ ഗുരുകുലത്തിനുപുറത്ത് അച്ഛന്റെ അർപ്പണയ ശിരസ്സ് മടിയിൽവെച്ച് ഇരിക്കുന്നതായിരുന്നു. തന്റെ ആത്മാവിനെ ജീവനോടെ ദഹിപ്പിച്ചതുപോലെയായിരുന്നു അമ്മയുടെ ഇരിപ്പ് അവരുടെ കണ്ണുകൾ ശൂന്യമായിരുന്നു. തകർന്നുപോയ കൊടുംകൂരയ്ക്ക് പാതമായ അവർ ആ പഴയ സ്ത്രീയുടെ നിഴൽ മാത്രമായിരുന്നു."

പരശുരാമൻ വർത്തമാനം നിർത്തി പിന്നാക്കം തിരിഞ്ഞ് പുഴയിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ആ പേടിപെടുത്തുന്ന ദിവസത്തിനുശേഷം ഇന്നാണ് അയാൾ ആദ്യമായി അമ്മയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. "ഞാനൊരു അപരിചിതനെന്ന് മട്സിലാണ് അവരെന്ന് നോക്കിയത്. പിന്നെ അവർ പറഞ്ഞത് എക്കാലവും എന്ന് വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളാണ്. അവർ പറഞ്ഞു "ഞാൻ മൂലമാണ് നിന്റെ അച്ഛൻ കൊല്ലപ്പെട്ടത്. എന്റെ പാപമാണത്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ എനിക്ക് മരിക്കണം."

ശിവന്റെ ഹൃദയം നടുങ്ങി. അവൻ നിർഭാഗ്യവാനായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ വിഷമം അറിഞ്ഞു.

"ആദ്യം എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അപ്പോൾ അമ്മ ആജ്ഞാപിച്ച് "എന്റെ തല വെട്ട്" എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ഞാൻ സന്ദേഹിച്ച്. അപ്പോൾ അവർ ഒരിക്കൽക്കൂടി അത് പറഞ്ഞു: ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയാണ്. ഞാൻ നിന്നോട് ആജ്ഞാപിക്കുകയാണ്. എന്റെ തല വെട്ട്."

ശിവൻ പരശുരാമന്റെ ചുമലിൽ അമർത്തി.

"എനിക്ക് വേറെ വഴിയില്ലായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മ ഒഴിഞ്ഞ ശംഖായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അച്ഛന്റെ സ്നേഹമില്ലാതായതോടെ അമ്മ പൊള്ളയായ ശരീരമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അമ്മയുടെ ആജ്ഞ നിറവേറ്റാനായി ഞാൻ മഴുവെടുത്തപ്പോൾ അവർ എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഉറുന്നോക്കി. നിന്റെ പിതാവിന്റെ ജീവനെടുത്തതിന് പരതികാരം ചെയ്യൂ. ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ഏറ്റവും മികച്ച പുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പരതികാരം ചെയ്യ്. അവരിൽ

പരശുരാമൻ നിശ്ശബ്ദനായി. ശിവനും വീരഭദ്രനും പർത്ഥിവികർക്കാനാവാത്ത വിധം സ്തബ്ധരായി. കപ്‌പലിൽ അലയ്‌ക്കുന്ന മധുമതി നദിയുടെ ഉറക്കം തുടങ്ങുന്ന ഓളങ്ങളുടെ നിർ‌രാകരമായ ഒപ്പ മാതൃമായിരുന്ന്‌ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊരു ശബ്ദം.

"അവർ പറഞ്ഞതുപോലെ ഞാൻ ചെയ്തു. ഞാൻ അവരെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു." ദീർഘമായി ശ്വസിച്ചപ്പോൾ വലിയൊരു കണ്ണീർതുള്ളി തുടച്ചുകളഞ്ഞ് കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു. ഞെരിഞ്ഞ ദന്തനിരകൾക്കിടയിലൂടെ അത് പറയുമ്പോൾ ഓർമ്മയിലേക്കു തിക്ടടിവന്ന കരോധത്തിൽ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. "പിന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഓരോ ജാതസന്തതികളേയും ഞാൻ വേർതിരിച്ചു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും തല ഞാൻ വെട്ടിമാറ്റി. വസുദേവൻമാർ എന്ന് പുറത്താക്കി. അവരുടെ ഗോത്രത്തിന്റെ സമമതമില്ലാതെ ഞാൻ ആളുകളെ കൊന്നുവെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. നീതിയുക്തമായ വിചാരണ കൂടാതെയാണ് ചെയ്തതെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ഞാൻ തെറ്റു ചെയ്തതുവെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ഞാൻ തെറ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ പരമേശ്വരൻ?"

കനത്ത ഹൃദയഭാരത്തോടെ ശിവൻ പരശുരാമന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറ്റു നോക്കി. അയാൾക്ക് ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ തീവ്രമായ വേദന അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരുപക്ഷേ ശ്രീരാമഭഗവാൻ വസുദേവന്മാർ ചെയ്തതുപോലെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. മഹാനായ ആ സൂര്യവംശി ആ കുറ്റവാളികളെയെല്ലാം ശിക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നീതിയുക്തമായ വിചാരണയ്ക്കു ശേഷമേ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയുള്ളൂ. എന്താൽ തന്റെ കുടുംബത്തോട് ഇങ്ങനെ ആരെങ്കിലും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ താനീ ലോകം മുഴുവനും ചൂട് ചാർപലാക്കുമായിരുന്നു. "ഇല്ല. നിങ്ങൾ തെറ്റൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ ചെയ്തതെല്ലാം ന്യായാനുസൃതമായിരുന്നു."

അണുപൊട്ടിയതുപോലെ പരശുരാമൻ പൊട്ടിപ്പറക്കുന്നു.

ഞാൻ ചെയ്തത് ന്യായമായിരുന്നൂ.

ശിവൻ പരശുരാമന്റെ ചുമലിൽ പിടിച്ഛു. പരശുരാമൻ തന്റെ കണ്ണുകൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ഛു. അവസാനം തലയൊന്നു പതിയെ കുലുക്കി അയാൾ മുഖമുയർത്തി നോക്കി. "ബ്രഹ്മയിലെ രാജാവ് എന്റെ പിടികൂടുവാനായി ഒരു സംഘം ക്ഷത്രിയന്മാരെ അയച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും പരധാനപ്പെട്ട ആശ്വിതന്മാരെ നശിപ്പിച്ചതിനായിരുന്നു അത്. എന്റെ പിടികൂടുവാനായി ഇരുപത്തിയൊന്നു തവണ അവർ സൈനികവ്യയഹത്തെ അയച്ചു. ആ ഇരുപത്തിയൊന്നു തവണയും ഞാനവരെ പരാജയപ്പെടുത്തി. അവസാനം അവരാ ള്ളയ്ക്കും അവസാനിപ്പിച്ചു."

"പക്ഷേ താങ്കളെങ്ങനെയാണ് ബ്രഹ്മഗന്മാരെ ഒറ്റയ്ക്ക് നേരിടത്?

"ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്ന് നില. ഞാൻ അനുഭവിച്ചിരുന്നത് അനീതിയെക്കുറിച്ച് ചില മാലാഖമാർക്ക് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അവരെന്ന് ഈ സഭകേതൽതിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഇവിടെ താമസിച്ച് ചിരന്ത നിർഭാഗ്യവാൻ മാരായ, സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെട്ട കൊള്ളക്കാരെ അവരെന്ന് പരിചയപ്പെടുത്തി. ഇവിടെത്തന്നെ മലിനജലവും മോശമായ ആഹാരവും കഴിച്ച് പരിചയിക്കും വരെ വലിയൊരു സംഘം രൂപീകരിക്കും വരെ അതിനെ അതിജീവിക്കുവാൻ വേണ്ട മരുന്നുകൾ അവരെ നിൽക്കേ നൽകി. ബർഗ്ഗൻമാരെ നേരിടാൻ അവരെ നിൽക്കേ ആയുധങ്ങൾ നൽകി. എന്തിനായി നിന്ന് ഒന്നും പറ്റിയിട്ടില്ലാത്തതാണ് അവരല്ലെങ്കിലും എനിക്ക് നൽകിയത്. ബർഗ്ഗരാജാവിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയതോടെ ബർഗ്ഗഹൃദയവുമായുള്ള യുദ്ധവും അവസാനിച്ച്. രാജാ ചന്ദ്രകേതുവിന് അവരെ നിഷേധിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. അവരാണ്

ഞങ്ങളിരിക്കുകയിലെ ഏറ്റവും നല്ല ആളുകൾ.

അടിച്ഛമർത്ഥപെട്വർക്കുവേണ്ടി പോരാടുന്നവർ."

ശിവൻ പുരികം ചുളിർത്തു. "ആർ?"

"നാഗൻമാർ പരശുരാമൻ പരിവർത്തിച്ചു.

"എന്ത്?"

"അതെ. പാലോ. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ താങ്കൾ അവരെ

അന്വേഷിച്ചുനടക്കുന്നത്, അല്ലേ? തിന്മയെ

ചെറുത്തുതോല്പിക്കണമെങ്കിൽ താങ്കൾക്ക് നല്ല സഖ്യകക്ഷികളെ വേണം. ശരിയല്ലേ?

"നിങ്ങൾ എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്?

"അവർ ഒരിക്കലും നിഷ്കളങ്കരെ കൊല്ലാറില്ല. അനീതി

അനുഭവിക്കുമ്പോഴും അവർ നീതിക്കുവേണ്ടി പോരാടുന്നു. എവിടെവെച്ചും

എപ്പോഴും അവർ അടിച്ഛമർത്ഥപെട്വരെ സഹായിക്കുന്നു. ഞങ്ങളിൽ

ഏറ്റവും നന്നെ നിറഞ്ഞവർ അവരാകുന്നു."

ഒന്നും മിണ്ടാതെ തളർന്നവശനായി ശിവൻ പരശുരാമനെ തുറിച്ചുനോക്കി.

"അങ്ങ് അവരുടെ രഹസ്യം അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണ് അല്ലേ?

പരശുരാമൻ ചോദിച്ചു.

"എന്ത് രഹസ്യം?"

"എനിക്ക്റിഞ്ഞുകൂടാ. എന്താൽ നാഗൻമാരുടെ രഹസ്യത്തിന് തിന്മയുമായി ആഴത്തിലുള്ള ബന്ധമുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കേൾക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടല്ലേ, അങ്ങ് അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നത്?

ശിവനതിന് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ചിന്താമഗ്നനായി ചക്രവാളത്തിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു അവൻ.

സിംഹപുലിയുടെ സംഘവുമായുള്ള യുദ്ധം കഴിഞ്ഞിട്ടിപ്പോൾ രണ്ടാഴ്ച പിന്നിടുകയുണ്ടായി. പരിക്രമിക്കുന്ന എല്ലാ ഭക്തന്മാരും അതിൽനിന്ന് മുക്തി നേടുന്നതിന്റെ പാതയിലായിരുന്നു. എന്താൽ ഗണേശന്റെ പരികുപ്തമായ കാലിനു മാത്രം രോഗമുക്തി ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഭാവിയിൽ സിംഹങ്ങളുടെ ആക്രമണമുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ചില പരിരോധ നടപടികളെടുക്കുന്നതിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു സതി. അവൾ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ കാളി ഗണേശന്റെ മുറിവുകളിലെ വെച്ചുകെട്ടുകൾ മാറ്റി മറുന്ന്വെച്ചു കെട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്.

സതി അവരെ രണ്ടുപേരെയും അംഗീകരിച്ചതോടെ കാളിയും ഗണേശനും കഴിഞ്ഞ രണ്ടാഴ്ചയായി അവരുടെ മുഖപടം അണിയുന്നില്ലായിരുന്നു. എന്താൽ ചന്ദ്രവാംസി സൈനികർ അപ്പോഴും ആ യേപ്പെടുത്തുന്ന കാഴ്ചകാണുന്നത് ഒഴിവാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

കാളി ആർയവേപ്പില കൊണ്ടുള്ള പൊതിഞ്ഞുകെട്ട് അപ്പോൾ പൂർത്തിയാക്കിയതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗണേശന്റെ തലയിലൊന്ന് തടിയശേഷം ആ വെളിപ്രദേശത്തിന്റെ മൂലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തീക്കുണ്ഡത്തിനടുത്തേക്ക് കാളി നടന്നു. സതി അതുകണ്ട് പുഞ്ചിരിച്ചു. കാവാസിനോട് തന്റെ ജോലി തുടർന്നുകൊള്ളുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ച സതി കാളിയുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നു.

"ആ മുറിവെങ്ങനെയുണ്ട്?

"ഒരാഴ്ച കൂടി വേണ്ടിവരും, ഏതെങ്കിലും. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം

സാവധാനത്തിലാണ് അത് ഉണങ്ങുന്തത്."

സതി അസന്തുഷ്ടിയോടെ മുഖം ചുളിർത്തു. "ആ പാവം കുടികുന്ന് കുറെ ചോരയും മാംസവും നഷ്ടപ്പെട്ടു."

"സാരമില്ല." കാളി പറഞ്ഞു. "അവർ നല്ല കരുത്തന്മാരാണ്. അതൊക്കെ ഭേദമായിക്കൊള്ളൂ."

സതി പുഞ്ചിരിച്ചു. കാളി ആ വെച്ചുകെട്ട് തീയിലേക്കുകൊണ്ടു. പഴുപ്പ് വലിച്ചെടുത്തതുമൂലം അതിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ഛിരുന്ന കുഴപ്പം കടും നീലനാളത്തിൽ ജ്വലിച്ചു.

സതി കാളിയെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്തശേഷം അവർ കണ്ണുനീർ കയ്യിൽ എന്താണ് അവളെ അസ്വസ്ഥയാക്കുന്നതെന്ന് ചോദിച്ചു.

"നിങ്ങൾ നല്ലവരാണ്. ഗണേശനോടും നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ആളുകളോടും നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പെരുമാറുന്നുവെന്ന് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. കടുപ്പക്കാരാണെങ്കിലും നിങ്ങൾ നീതിബോധമുള്ളവരാണ്. പിന്നെയെന്തിനാണ് നിങ്ങൾ യജ്ഞമായ പരവൃത്തികൾ ചെയ്തത്?

കാളി ശ്വാസം പിടിച്ച്. ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കി തലയാട്. "ഒന്നു കൂടെ ആലോചിക്കൂ, ഏതെങ്കിലും ഞങ്ങൾ തെറ്റായി ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല."

'കാളി, നീയും ഗണേശനും വ്യക്തിപരമായി എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ല. പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ ഗുരുതരമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അവർ നിഷ്കളങ്കരായ ആളുകളെ കൊന്നു."

"എന്തൊക്കെ എന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചാണ് പരവൃത്തികൾ ചെയ്തത്. നിനക്ക് അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ എന്ന് അതിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കാനാവില്ല. ഒരിക്കൽക്കൂടി ആലോചിക്കൂ. ഞങ്ങളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിഷ്കളങ്കരായ ആളും കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടില്ല."

"എനിക്ക് വിഷമമുണ്ട് കാളി, പക്ഷേ, അത് സത്യമല്ല. പോരാളികളല്ലാത്തവരാണ് നിങ്ങൾ ആക്രമിച്ചത്. കുറച്ചുകാലമായി ഞാനത് ആലോചിക്കുന്നു. നീതിരഹിതമായ രീതിയിലാണ് നാഗന്മാരോട് പെരുമാറുന്നത്. നാഗന്മാരുടെ കണ്ണുങ്ങളോടുള്ള പരിഗണനകളും നീതിപൂർവ്വകമല്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളോട് വ്യക്തിപരമായി ഒരു തെറ്റും അന്യായവും ചെയ്യാത്ത മെലുഹൻമാർ പോലും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളാണെന്ന് പറയുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല."

"ഞങ്ങളെ അപമാനിക്കുകയോ മുറിവേല്പിക്കുകയോ ചെയ്ത ഒരു ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിപ്പോയെന്ന് കരുതി ആളുകളെ വെറുതെയങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ആക്രമിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? അത് തെറ്റാണ്. ഞങ്ങളെ നേരിട്ട് ഉപദ്രവിക്കാത്ത ആരെയും ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും ആക്രമിച്ചിട്ടില്ല."

"നിങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ ക്ഷേത്രങ്ങളെ ആക്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാവം ബ്രാഹ്മണരെ അവർ കൊന്നിട്ടുണ്ട്."

"ഇല്ല. എല്ലാ ആക്രമണങ്ങളിലും ക്ഷേത്രത്തിനകത്ത് പരവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണരൊഴികെ മറ്റെല്ലാവരെയും പുറത്തുപോകാൻ ഞങ്ങൾ അനുവദിക്കാറുണ്ട്. എല്ലാവരെയും. ഒരാൾ നിഷ്കളങ്കർ പോലും കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഒരിക്കലും."

"പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ക്ഷേത്രകഴക്കായ ബ്രാഹ്മണരെ കൊന്നു. അവർ പോരാളികളല്ല. നിഷ്കളങ്കരാണവർ."

"ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു."

"എന്തുകൊണ്ട്?"

“കാരണം, അവർ നേരിട്ട് ഞങ്ങളെ വേദനിപ്പിച്ചവരാണ്.”
“എന്ത്? എങ്ങനെ?” ക്ഷേത്രപരവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർ
നിങ്ങളോട് എന്തു തെറ്റു ചെയ്തു?
“ഞാൻ പറയാം.”

ശിവന്റെ കപ്‌പൽവയുഹം വൈശാലിയിൽ നങ്ങ്കൂരമിട്ടു. ബ്രംഹയുടെ തൊട് അയൽപക്കത്തുള്ള ഗംഗാനദിയിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ നഗരങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു വൈശാലി. പരശുരാമനുമായി ശിവൻ സൗഹൃദപ്പെട്ടിട്ടിപ്പോൾ മൂന്നാഴ്ച പിന്നിട്ടിരുന്നു. മത്സ്യദേവനു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട വലിയൊരു വിഷ്ണു ക്ഷേത്രം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. നാഗന്മാരെക്കുറിച്ച് പരശുരാമൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചപ്പോൾ ശിവൻ വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത തോന്നി. ഒരു വസുദേവപണ്ഡിതനുമായി ഇക്കാര്യം സംവദിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു. ശിവനു തോന്നി. എന്ന്താൽ തന്റെ കപ്‌പലിലുണ്ടായിരുന്ന വസുദേവകുലത്തിൽനിന്ന് ഭരഷ്ടനാകപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയനുമായി ഇക്കാര്യം സംസാരിക്കുവാൻ ശിവൻ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. കാലം ആ ഗോത്രത്തോടുള്ള അയാളുടെ ദേഷ്യത്തിന് മങ്ങലേല്പിച്ചിരുന്നു.

നഗരത്തിലെ നൗകാശയത്തിനു വളരെ അടുത്തായിരുന്നു ആ ക്ഷേത്രം. രാജാവടക്കം വലിയൊരു പുരുഷാരം അവനെ സ്വീകരിക്കാൻ അവിടെ കാത്തു നിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും അവരെ പിന്നീട് നേരിൽ കാണുവാൻ അനുവദിക്കേണമെന്ന് ശിവൻ അപേക്ഷിച്ചു. അവൻ നേരെ മത്സ്യക്ഷേത്രത്തിലേക്കു നടന്നു. വസുദേവന്മാർക്ക് റേഡിയോതരംഗവിദ്യയിലൂടെ വിവരവിനിമയം നടത്തുവാൻ പാകത്തിൽ എഴുപതു വാരയിലധികം ഉയരമുള്ളതായിരുന്നു ആ ക്ഷേത്രം.

ഗംഗാതീരത്തായിരുന്നു ആ ക്ഷേത്രം. സാധാരണയായി ക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്തുള്ള സ്ഥലം പരകൃതിദൃശ്യസമാനമായ ഉദ്യാനത്തിനോ അല്ലെങ്കിൽ അടച്ചുകെട്ടിയ മൈതാനത്തിനോ ആയി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഈ ക്ഷേത്രം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്തുള്ള സ്ഥലം നിറയെ വെള്ളം നിറഞ്ഞ ചെറുതോടുകളായിരുന്നു. ഗംഗയിലെ ജലം പരധാനക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്തുള്ള ചെറിയ തോടുകൾ കൊണ്ടുള്ള ജലസമൃദ്ധ്യത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വിട്ടിരുന്നു. ശിവൻ അന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള വിവിധങ്ങളായ രൂപത്തിലാണ് ആ ജലനാളികൾ രൂപകല്പന ചെയ്തപ്പെട്ടിരുന്നത്. സമുദ്രനിരപ്പ് വളരെ താഴെയായിരുന്ന കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂപടം പോലെയായിരുന്നു അത്. തന്റെ മാതൃഭൂമിയായ സംഗം തമിഴിന്റെ നാശത്തിനുശേഷം അനുയായികളേയും കൂടി മനു മഹർഷി നടത്തിയ യാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥയാണത് വിസ്മയിപ്പിച്ചിരുന്നത്. വസുദേവ പണ്ഡിതരെ കാണുവാൻ തിടുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ശിവനെ അഭ്യുത്സാഹമാകുന്ന രീതിയിലുള്ള ആ രൂപകല്പന അല്പനേരം അവിടെ പിടിച്ചുനിർത്തി. അവസാനം അവൻ ആ രൂപദൃശ്യത്തിൽനിന്ന് ദൃഷ്ടി വിടർത്തിയെടുത്ത് ക്ഷേത്രത്തിനു നേർക്ക് നടന്നു. നീലകണ്ഠന്റെ അപേക്ഷ മാനിച്ച് പുരുഷാരം ക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്ത് കാത്തുനിന്നു.

ക്ഷേത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അറുത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ശ്രീകോവിലിനു നേരെ ശിവൻ നോക്കി. അന്നുവരെ അവൻ കണ്ട മറ്റേതൊരു ക്ഷേത്രശ്രീകോവിലിനേക്കാളും വലുതായിരുന്നു അത്. ഒരുപക്ഷേ, അവിടുത്തെ

ആരാധനാമൂർത്തിയുടെ വലിയ വിഗ്രഹം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനായിരിക്കാം ശ്രീകോവിൽ അത്ഭുതമായി വലിപ്പത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത്. ഉയർന്ന പീഠത്തിൽ സംഗം തമിഴിൽനിന്നു മനു മഹർഷിയേയും അനുയായികളേയും സുരക്ഷിതമായി ഒരിടത്തേതിൽ മത്സ്യഭവന്റെ പരമ സ്മിതി ചെയ്തു. വൈദിക സംസ്കാരത്തിന്റെ സമാപകനായ മനു തന്റെ അനുയായികളോട് വിഷ്ണുഭവന്റെ പരമമാവതാരമായ മത്സ്യത്തെ പരധാനഭവനമായി ആരാധിക്കണമെന്ന് തന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. അവരാരെങ്കിലും ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് മത്സ്യഭവന്റെ കരുണകൊണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനിവിടെ നടികളിലെ കണ്ട ഡോള്മിനുകളെപ്പോലുണ്ടെല്ലോ ഈ മത്സ്യഭവൻ. ഇവിടെ ഈ ഭവൻ കൂടുതൽ വലിപ്പമുണ്ടെന്ന് മാത്രം.

ശിവൻ കുമ്പിട് ഭവനെ വന്ദിച്ചു. തിടുക്കത്തിലൊരു പരാമന നടത്തി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന തൂണുകളിലൊന്നിൽ ചാരിയിരുന്നു. പിന്നെ അവൻ ഉറക്കെ ചിന്തിച്ചു.

വസുഭവൻമാരേ? നിങ്ങളിവിടെയെങ്ങാനുമുണ്ടോ?

പരിപൂർണ്ണ നിശ്ശബ്ദത.

ഇതൊരു വസുഭവ ക്ഷേത്രമല്ലെന്നുണ്ടോ? തെറ്റായ ഒരിടത്താണോ ഞാൻ എത്തിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്?

ക്ഷേത്രപരമ്പലമില്ലാത്ത ജലധാരകളുടെ കളകളാലാലാതെ മറന്നും ശിവൻ കേട്ടിലെ.

നാശം!

തനിക്ക് തെറ്റ് പറിയിട്ടുണ്ടാകാമെന്ന് ശിവനു തോന്നി. ഈ ക്ഷേത്രം ഒരു പക്ഷേ, ഒരു വസുഭവ താവളമായിരിക്കില്ല. മുൻപൊരിക്കൽ സതി നൽകിയ ഉപദേശത്തിലേക്ക് അവന്റെ ചിന്തകൾ മടങ്ങിപ്പോയി.

ഒരുവേള സതി പറഞ്ഞത് ശരിയായിരിക്കും. വസുഭവൻമാർ എന്ന് സഹായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. അവർ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി! കാർത്തികേയൻ എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ അപമാനം തകർന്നു പോകുമായിരുന്നു.

ശാന്തവും വ്യക്തവുമായ ഒരു സ്വരം അവന്റെ തലച്ചോറിനകത്ത് ഉച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങി. മഹാനായ മഹാഭവ അങ്ങയുടെ പത്നി ബുദ്ധിമതിയാണ്. ഒരാൾ വ്യക്തിയിൽ ഇത്ര സൗന്ദര്യവും വിവേകവും കാണുന്നത് അപൂർവ്വമാണ്.

മുകളിലേക്കും തനിക്ക് ചുറ്റും ശിവൻ പൊടുന്നനെ നിരീക്ഷിച്ചു. ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല അവിടെ, മറ്റേതോ വസുഭവ ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നുള്ള ശബ്ദമായിരുന്നു അത്. അവനത് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കാശിയിലെ വസുഭവനോട് നാഗ ഔഷധം നൽകുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ച അതേ ശബ്ദം.

പണ്ഡിറ്റ്ജി, അങ്ങാണോ നായകൻ?

അല്ല, മിത്രമേ അങ്ങാണെന്ന് നായകൻ. ഞാൻ താളങ്ങളുടെ അനുയായി മാത്രം, ഞാൻ എന്തൊക്കെ വാസുഭവൻമാരെ കൊണ്ടുവരുന്നു.

താളങ്ങളെവിടെയാണ്? ഉജ്ജയിനിയിലേ?

നിശ്ശബ്ദതയായി പിന്നെ.

അങ്ങയുടെ പേരെന്താണ്, പണ്ഡിറ്റ്ജി?

ഞാൻ ഗോപാൽ, വസുഭവൻമാരുടെ പരധാന വഴികാട്ടി ശ്രീരാമഭവൻ അങ്ങങ്ങളെപ്പിടിച്ച ദൂതൻ. പേരുള്ളവൻ. താളങ്ങളുടെ കർമ്മത്തിൽ സഹായിക്കുക എന്ന് ദൂതൻ.

പണ്ഡിറ്റ്ജി എനിക്ക് താളങ്ങളുടെ ഉപദേശം ആവശ്യമുണ്ട്.

മഹാനായ നീലകണ്ഠൻ അങ്ങ്യുടെ ആഗ്രഹം പോലെ. താങ്ക്യുക്ക് എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് സംസാരിക്കാനുള്ള്ത്?

സതി, കാളി, ഗണേശൻ എന്നിവർക്കൊപ്പം ബ്ദംഗയിലെ ഭടന്മാരും കാശിയിലേക്കു മടങ്ങി. അവർ തമ്മിൽ ഉച്ഛത്തിൽ വർത്തമാനം പറഞ്ഞത് ആ വനത്തിലെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചു.

വിശ്വഭയുന്ൻ ഗണേശനോട് ചോദിച്ചു. "പ്ദോ ഈ വനത്തിന് അസാധാരണമായ നിശ്ശബ്ദതയുള്ള്തായി അങ്ങ്യെക്കു തോന്നുന്നില്ലേ?"

സൈനികർ തമ്മിൽ വലിയ ബഹളത്തിൽ വർത്തമാനം പറഞ്ഞതുകേട് ഗണേശൻ പുരികക്കൊടിയുയർത്തി. "നമ്മുടെ ആളുകൾ ഇതിലും ഉച്ഛത്തിൽ സംസാരിക്കണമെന്നാണോ താങ്ക്യു ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?"

"അല്ല, സ്വാമി. നമ്മൾ നല്ല ഉച്ഛതിലാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. ഞാൻ വനത്തിന്റെ ബാക്കിയുള്ള് ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. വളരെ ശാന്തമാണോ ഭാഗം."

ഗണേശൻ തല ചെരിച്ചു. വിശ്വഭയുന്ൻ പറഞ്ഞത് ശരിയായിരുന്നു. ഒരു മൃഗത്തിന്റെയോ പക്ഷിയുടെയോ ശബ്ദമില്ല. അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. അവിടെ എന്തോ ശരിയല്ലായ്മയുണ്ടെന്ന് സഹജവാസന അയാളോടുപറഞ്ഞു. വനത്തിനുള്ള്ിലേക്ക് അയാൾ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കി. പിന്നെ തല കുലുക്കിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്സ നോക്കി, കൂതിരയെ മുന്നോട് അതിവേഗം പായിച്ചു.

അല്പം അകലെയായി, മുറിവേറ്റ് വലിയൊരു ജീവി, അതിന്റെ മുറിവ് ഭാഗികമായി ഉണങ്ങിയിരുന്നു. സാവധാനം മുന്നോട് നടന്നു നീങ്ങി. അതിന്റെ ശരീരത്തിൽ അസ്തരത്തിന്റെ ഒരു കഷണം ചുമലിൽ ആഴത്തിൽ തറഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നതിനാൽ ആ സിംഹപ്പുലിക്ക് മുടന്തേണ്ടതായി വന്നു. രണ്ട് സിംഹികൾ ആ ജന്തുവിനെ നിശ്ശബ്ദമായി അനുഗമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

തിന്മയുടെ പരവർത്തനം

പതിനെട്ട്

ഈ രാജ്യം വളരെ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഒന്നാണ്.

ഗോപാൽ സൗമ്യമായി ആലോചിച്ചു. താങ്കൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ പറയുന്നത് സുഹൃത്ത്?

നാഗൻമാർ യഥാർത്ഥത്തിൽ തിന്മയുടെ ആളുകളാണ്, ശരിയല്ലേ? മിക്കവാരും എല്ലാവരും അത് അംഗീകരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. എന്നിടും നീതിയുടെ ഹിതത്തിനു വേണ്ടി ഒരാൾക്ക് ഒരാവശ്യം വന്നപ്പോൾ നാഗൻ സഹായിച്ചു. തിന്മയുടെ ആളുകളെ അങ്ങനെ പരവർത്തിക്കുമെന്ന് പരതീക്ഷിക്കാവുന്നതല്ല.

നല്ല ആശയം, മഹാനായ നീലകണ്ഠൻ.

ഞാൻ ചെയ്യുകയുള്ള അബദ്ധം കണക്കിലെടുത്ത്, എനിക്ക് തീർച്ചപ വരാതെ ഇനി ആരേയും ആക്രമിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല.

ബുദ്ധിപരമായ തീരുമാനം.

അതുകൊണ്ട് നാഗൻമാർ തിന്മകളായിരിക്കില്ലെന്ന് താങ്കൾക്കും തോന്നുന്നുണ്ടോ?

എനിക്ക് തിന്മ എങ്ങനെ മറുപടി നൽകാൻ കഴിയും സുഹൃത്ത്? അതിനുള്ള ഉത്തരം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള വിവേകമൊന്നും എനിക്ക് ഇല്ല. ഞാൻ നീലകണ്ഠനല്ല.

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. പക്ഷേ, താങ്കൾക്കൊരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇല്ലേ?

ഗോപാൽ സംസാരിക്കുന്നതിനായി ശിവൻ കാത്ത്. വസുദേവപണ്ഡിതർ സംസാരിക്കാതായപ്പോൾ ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ചർച്ച ഉപേക്ഷിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അസ്വസ്ഥമാകുന്ന ഒരു ചിന്താശകലം അവന്റെ പർജ്വതത്തിൽ മിന്നി. നാഗൻമാരും നീലകണ്ഠനെ ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഗോപാൽ ഒരുനിമിഷം നിശ്ശബ്ദനായി.

ശിവൻ മുഖം ചുളിച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു - പണ്ഡിറ്റ്ജി? ദയവായി മറുപടി പറയൂ; നാഗൻമാരും നീലകണ്ഠന്റെ ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

മഹാദേവ എനിക്ക് റിയാലിസത്തിനോളം അവിടെ ഭൂരിഭാഗവും നീലകണ്ഠനിലെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്ന് പക്ഷേ, അതുകൊണ്ട് അവർ തിന്മയുടെ ആളുകളാണെന്ന് താങ്കൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?

ശിവൻ തലകുലുക്കി. ഇല്ല തീർച്ചയായും ഇല്ല.

കുറച്ചുനേരം നിശ്ശബ്ദത.

ശിവൻ നെടുതായി നിശ്വസിച്ചു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എന്താണ് ഉത്തരം? ഭാരതത്തിലുടനീളം ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചു. നാഗന്മാരൊഴികെ മറ്റെല്ലാ ഗോത്രങ്ങളെയും കണ്ടുമുട്ടി. അവയിലൊന്നും തിന്മയില്ലെങ്കിൽ തിന്മ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഒരുപക്ഷേ, എന്റെ ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കില്ല.

മനുഷ്യരിൽ മാത്രമാണ് തിന്മയെന്ന് താങ്കളുടേ ഉറപ്പുണ്ടോ മിത്രമേ? വേറെ ചിലരിലും തിന്മയുണ്ടാകാം. എന്താൽ ആ വലിയ തിന്മ നിലകൊണ്ടാകാത്തതിരിക്കുന്ന തിന്മ, മനുഷ്യജീവികളുടേപ്പുറത്തുമുണ്ടോ?

ശിവൻ നെറിച്ചുളിർത്തു. എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല ഇത്തരം വലിയ തിന്മയ്ക്ക് മനുഷ്യർക്കിടയിൽ മാത്രം ഒരുങ്ങി നില്ക്കാനാവുമോ?

ശിവൻ നിശ്ശബ്ദനായി.

മനു ഭഗവാൻ പറഞ്ഞത് മനുഷ്യരല്ല തിന്മ എന്താണ്.

യഥാർത്ഥ തിന്മ അതിനപ്പുറം നില്ക്കുന്നുവെന്നാണ്. അത് മനുഷ്യനെ ആകർഷിക്കുന്നു. ശത്രുക്കൾക്കിടയിൽ അത് ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നു. എന്താൽ കുറച്ചാളുകളിൽ മാത്രം ഒരുങ്ങാൻ പറ്റാത്തവിധം വലുതാണത്.

ശിവൻ മുഖം ചുളിർത്തു. തിന്മ ദൈവത്തെപ്പോലെ ശക്തമായ ഒന്നാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുകയല്ലേ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. അത് തനിയെ പരവർത്തിക്കുന്നില്ല. ആളുകളെ ഒരുപകരണമാക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യരിൽ നല്ലവരടക്കം, തിന്മയെ സേവിക്കുന്നതിൽ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളെ കാണുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷ്യപരാപ്തിക്ക് സഹായിക്കുന്ന ഒന്നാണ് അതെങ്കിൽ അതിനെ എങ്ങനെ നശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും?

ഓ നിലകൊണ്ട്! അത് കൗതുകകരമായ ആശയം തന്നെ, തിന്മ ലക്ഷ്യപരാപ്തിക്ക് സഹായകരമാണെന്ന് ചിന്ത.

എന്ത് ലക്ഷ്യം? സംഹാരം എന്താ ലക്ഷ്യം? എന്തിനി പരപഞ്ചം അങ്ങനെയൊന്ന് ആസൂത്രണം ചെയ്യണം?

നമുക്ക് മറ്റൊരു രീതിയിലൂടെ നോക്കിക്കാണാം. ഈ ഭൂമിയിൽ യാദൃച്ഛികമായി ഒന്നുമില്ലെന്ന് താങ്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? എല്ലാം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് ഒരു കാര്യകാരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്നും എല്ലാറ്റിനും ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടെന്നും താങ്കളു വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഉണ്ട്. എല്ലാം യാദൃച്ഛികമായി നിലനില്ക്കുന്നവയാണെങ്കിൽ അതിനർത്ഥം നമുക്ക് അതിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇനിയും കണ്ടുപിടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ്.

പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് തിന്മ നിലനില്ക്കുന്നത്? എന്തെന്തേക്കുമായി അതിനെ നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ഒരിക്കൽ അത് വ്യക്തമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ പോലും അത് വീണ്ടും ഉയർന്നു വരും. ഒരു പക്ഷേ, വളരെയധികം കാലത്തിനുശേഷം, ഒരുവേള മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ. എന്താൽ തിന്മ ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. വീണ്ടും വീണ്ടും ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ട്?

ഗോപാലിന്റെ വാക്കുകൾ ഉൾക്കൊണ്ട് ശിവൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി. കാരണം തിന്മ പോലും ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി നില കൊള്ളുന്നു.

അതുതന്നെയാണ് മനുഭവൻ വിശ്വസിച്ചത് മഹാഭവൻ എന്തത് സന്തുലനാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള സംവിധാനമാണ്. ശരിയായ സമയത്ത് തിന്മയെ അതിൽ നിന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സംവിധാനം.

ആ സമീകൃതാവസ്ഥയിൽനിന്ന് തിന്മയെ എടുത്ത് മാറ്റുകയോ? ആശ്ചര്യവാനായിക്കൊണ്ട് ശിവൻ ചോദിച്ചു.

അതെ, അതാണ് മനുഭവൻ പറഞ്ഞത്. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനകളിലെ

ഒരു വരി മാത്രമായിരുന്നു. തിന്മയുടെ സംഹാരകർക്കു താൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാവുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. തിന്മയെ എന്ന് നേക്കുകയായി നശിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ നശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. അനുയോജ്യമായ സമയത്ത്. എന്ന് നാൽ തിന്മ സർവ്വനാശമുണ്ടാക്കാൻ മാത്രം ശക്തമാവുന്ന സമയത്ത് ലോകസമസ്ഥിതിയിലിനിന്ന് അതിനെ പിടിച്ഛു മാറ്റേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ചില തിന്മകൾ മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ നന്മയായി തീർന്നേക്കുമെന്ന് കരുതിയിട്ടാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്ന് താങ്കൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?

ഞാനിവിടെ വന്നത് ഉത്തരങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ്. സുഹൃത്ത്, താങ്കളെനിക്ക് നേരെ കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾ എറിഞ്ഞുതരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഗോപാൽ സൗമ്യതയോടെ ചിരിച്ചു. ഞാൻ ചേദിക്കുന്നു മിത്രമേ അറിയാവുന്ന സൂചനകൾ താങ്കൾക്ക് പറഞ്ഞുതരികയെന്നതാണ് ഞങ്ങളുടെ ജോലി. താങ്കളുടെ വിലയിരുത്തലുകളിൽ ഞങ്ങളുടേക്ക് ഇടപെടാൻ പാടില്ല. കാരണം, തിന്മയുടെ വിജയത്തിന് അത് കാരണമാകും.

നന്മയും തിന്മയും ഒരു നാണയത്തിന്റെ രണ്ട് വശങ്ങളാണെന്ന് മനുഭവൻ പറഞ്ഞതായി ഞാൻ കേൾക്കുന്നു.

ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു നാണയത്തിന്റെ രണ്ടുവശങ്ങളാണ്. അതിലപ്പുറമൊന്നും അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല.

വിചിത്രംതന്നെ അതിന് എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുള്ളതായി തോന്നില്ല.

ഗോപാൽ പുഞ്ചിരിച്ചു. അത് വിചിത്രമായി തോന്നുന്നു. എന്ന് നാൽ ശരിയായ സമയമാകുമ്പോൾ അതിന്റെ സത്ത് താങ്കൾ മനസ്സിലാക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം.

കുറച്ചുനേരം ശിവൻ നിശ്ശബ്ദനായി.

ക്ഷേത്രത്തുണുകൾക്കപ്പുറത്തേക്ക് അവൻ നോക്കി. അകലെ ക്ഷേത്രകവാടത്തിനപ്പുറത്ത് വൈശാലിയിലെ ജനങ്ങൾ ക്ഷമാപൂർവ്വം നീലകണ്ഠവേണ്ടി കാത്തുനിൽക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ശിവൻ അവരെ ഉറ്റുനോക്കിയ ശേഷം മത്സ്യഭവന്റെ പർതിമയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. സുഹൃത്ത് ഗോപാൽ, ഈ ലോകം സമസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് രൂർഭഭവൻ പരിച്ഛേദിച്ചത് ആ തിന്മയേതാണ്. അസുരന്മാർ തിന്മകളായിരുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എങ്കിൽ പിന്നെ ഏത് തിന്മയെയാണ് അദ്ദേഹം ഉന്മൂലനം ചെയ്തത്?

ഉത്തരം താങ്കൾക്കറിയാം.

ഇല്ല, എനിക്കറിയില്ല.

ഉണ്ട്. താങ്കളുടേതാണ്. അതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ച് നോക്കൂ നീലകണ്ഠ, രൂർഭഭവന്റെ അനശ്വരമായ ആ പൈതൃകം എന്താണ്?

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ഉത്തരം വ്യക്തമായിരുന്നു. നന്ദി പണ്ഡിറ്റ്ജി, നമുക്ക് ഇന്ന് നേക്കു വേണ്ടതെല്ലാം സംസാരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

താങ്കളുടെ ആദ്യത്തെ ചോദ്യത്തിന്മേലുള്ള അഭിപ്രായം ഞാൻ പറയട്ടെ.

ശിവൻ അഭ്യുത്ഥപ്പെട്ടു. നാഗന്മാരെക്കുറിച്ച്?

അതെ

തീർച്ചയായും! ഭയമായി പറയൂ.

താങ്കളുടേത് നാഗന്മാരോട് വിരോധമുണ്ടെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. അതായത് തിന്മയിലേക്കുള്ള പാത നീണ്ടു കിടക്കുന്നത് അവരിലൂടെയാണ് എന്ന് താങ്കൾ കരുതുന്നു.

അതെ.

അത് രണ്ട് കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടാകാം, ആ പാതയുടെ അവസാനമായിരിക്കും തിന്മ സ്മിതി ചെയ്യുന്നത്.

അതല്ലെങ്കിൽ

തിന്മ ആ പാതയിൽ കനത്ത നാശം വിതച്ചു കാണും.

ശിവൻ നെടുതായൊന്നു നിശ്ചയിച്ചു. തിന്മയുടെ കൈകൾകൊണ്ട് ഒരു പാട് ദ്രോഹം അനുഭവിച്ചവരാണ് നാഗന്മാർ എന്താണോ താങ്കൾ കരുതുന്നത്? ആയിരിക്കാം.

ശിവൻ ആ തൂണിലേക്കു ചാരിയിരുന്നു. അവൻ കണ്ണുകളടച്ചു.

ഒരുപക്ഷേ, നാഗന്മാർ തങ്ങളുടെ ഭാഗം വിശദീകരിക്കുവാനുള്ള ഒരുവസരം അർഹിക്കുന്നുണ്ടാകാം. ഒരുപക്ഷേ എല്ലാവരും അവരോട് അന്യായമായ രീതിയിൽ പെരുമാറിയിട്ടുണ്ടാകാം. ഒരുവേള അവർ സംശയത്തിന്റെ അനുകൂല്യം അർഹിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ അവരിലൊരാളും എനിക്ക് ഉത്തരം തന്നേ മതിയാവൂ. അവരിലൊരാൾ ബ്രഹ്മസ്പതിയുടെ വധത്തിന്റെ പേരിലുള്ള വിധി കാത്തിരിക്കുന്നു.

ശിവൻ ആരെക്കുറിച്ചാണ് ചിന്തിക്കുന്നതെന്ന് ഗോപാലിനിയായിരുന്നു. അയാൾ നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു.

അതിഥിഗ്വന്റെ പള്ളിയിലായിരുന്നു അയാളുടെ മുന്നിൽ സതി നിന്നു. അവളുടെ സമീപം കാളിയും ഗണേശനുമുണ്ടായിരുന്നു. സ്തബ്ധനായിപ്പോയ കാശി രാജാവിന് എങ്ങനെ പരിതീകരിക്കണമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

നരഭോജികളായ സിംഹകുടുംബത്തിനെ നശിപ്പിച്ചതിന്റെ തെളിവായി ഇരുപത്തേഴ് സിംഹചർമ്മങ്ങളുമായാണ് സതി ഇച്ഛാവാറിൽനിന്ന് അന്നു രാവിലെ മടങ്ങിയെത്തിയത്. ഇച്ഛാവാറിൽവെച്ച് വീരചരമമടഞ്ഞ കാശി സൈനികർക്ക് കാശി വിശ്വനാഥ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ച് പരയേക പരാർത്ഥന നടത്തുകയുണ്ടായി. കവാസിനെ കാശി സൈന്യത്തിന്റെ ഉപമേധാവിയായി ഉയർത്തി. ബ്രഹ്മ സൈനികവ്യൂഹത്തിന്റെ ധീരത അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അടുത്ത മൂന്നുമാസത്തേക്ക് കാശിയിലുള്ള ബ്രഹ്മന്മാരെ നികുതിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കി. എന്താൽ അതിഥിഗ്വന് മറ്റൊരു സവിശേഷ പരശ്നം ഇവിടെ കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടന്നു. സതിയുടെ സമീപമുള്ള രണ്ട് നാഗന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിനോട് എങ്ങനെ പരിതീകരിക്കണമെന്ന് അതിഥിഗ്വന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. നീലകണ്ഠന്റെ പത്നിയുടെ ബന്ധുക്കളെ കാശിയിൽനിന്ന് പുറത്താക്കുവാനുള്ള ധൈര്യം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. അതേസമയം അവരെ കാശിയിൽ പരകടമായി പുറത്തേക്കു കാണുവിധം ജീവിക്കുന്നതിന് അനുവദിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞതുമില്ല. കർമ്മത്തിന് എതിരായ ഒരു കുറ്റകൃത്യമായി കാശിയിലെ ആളുകൾ അതിനെ കണക്കാക്കും. നാഗന്മാരെ പരിത്യജ്ഞ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ അവിടെ അതര ആഴത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നതായിരുന്നു.

"ദേവി" അതിഥിഗ്വൻ ശർദ്ധാപൂർവ്വം പറഞ്ഞു "നമുക്കിതെങ്ങനെ അനുവദിക്കാൻ കഴിയും?"

സ്വന്തം നിലയ്ക്കുതന്നെ ഒരു രാണിയായ കാളി അതിഥിഗ്വൻ തൊടുത്ത അപമാനകരമായ ആക്ഷേപത്തിൽ ഖിന്നയായി വിവർണ്ണമായ മുഖത്തോടെ അയാളെ തുറിച്ചു നോക്കി. അവൾ സതിയുടെ കൈത്തണ്ടയിൽ തൊട്ടു "ഏതെങ്കിലും ഇത് മറന്നേക്കൂ."

സതി അനുകൂലിച്ചില്ല. "പ്രഭോ, അതിഥിഗ്വ, കാശി ഭാരതത്തിനകത്തെ

സഹിഷ്ണുതയുടെ തിളക്കമുറ്റ പരകാശമാണ്. അത് എല്ലാ ഭാരതീയരേയും അവരുടെ വിശ്വാസമോ ജീവിതരീതിയോ കണക്കിലെടുക്കാതെ സ്വീകരിക്കുന്നു. കുലീനരും ധീരന്മാരുമായ ചില ആളുകളെ നാഗന്മാരാണെന്ന കാരണത്താൽ തിരസ്കരിക്കുന്നത് പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെയും അടിച്ഛമർത്ഥപ്പെട്ടവരുടെയും ദീപസ്തംഭമായി താഴ്കളുടെ നഗരിയെ മാറ്റുന്ന കാരണങ്ങൾക്ക് നേർവിപരീതമായിരിക്കില്ലേ?

അതിഥിഗ്വൻ മുഖം താഴ്ത്തി. "പക്ഷേ, ദേവീ, എന്റെ ജനങ്ങൾ."

"മഹാരാജൻ, ആളുകൾക്ക് പക്ഷേഭേദം കാണിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം അങ്ങ് നൽകുവാൻ പാടുണ്ടോ? അവരെ കൂടുതൽ മെച്ഛപ്പെട്ട മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കേണ്ടതല്ലേ?

കാശി രാജാവ് പതറി. അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"ഒരു കാര്യം മറക്കരുത് മഹാരാജൻ. കാശിയിലെ സൈനികർ മടങ്ങിയെത്തിയതും ഇച്ഛാവറിലെ ജനങ്ങൾ ജീവനോടെയിരിക്കുന്നതും കാളിയുടെയും ഗണേശന്റെയും അവരുടെ ആളുകളുടെയും ധീരത മൂലമാണ്. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ആ സിംഹങ്ങളാൽ കൊല്ലപ്പെടുമായിരുന്നു. ഇവരാണ് ഞങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്. അതിനുപകരമായി അവർ ആദരവ് അർഹിക്കുന്നില്ലേ?

അതിഥിഗ്വൻ സന്ദേഹത്തോടെ തലയാട്ടി. തന്റെ പട്ട്ളിയറയുടെ ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ അയാൾ പുറത്തേക്കു നോക്കി. കിഴക്കേ കരയിലെ കൊടാരത്തിന്റെ പരതിബിംബത്തെ തൊടിലാടിക്കൊണ്ട് ഗംഗാനദി അലസമായി ഒഴുകി. അവിടെയാണ് അയാളുടെ സഹോദരി മായയെ തടവിലിട്തുപോലെ പാർപ്പിച്ചിരുന്നത്. ജനങ്ങൾക്ക് നാഗന്മാരെ പരതിയുള്ള യേത്ത് ചെറുത്തു തോല്പിക്കുവാൻ അയാളാഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ അയാൾക്കതിനുള്ള ധൈര്യം തോന്നിയില്ല. നീലകണ്ഠന്റെ പത്നി അവളുടെ ബന്ധുക്കൾക്കൊപ്പം തന്നെ നീലകൊള്ളുന്നവെന്ന് അതിഥിഗ്വൻ പരത്യാശ നൽകി. അല്ലാതെ ആർക്കാണ് നീലകണ്ഠനെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ കഴിയുക? അനീതി നിറഞ്ഞ ഒരു കൂടും നിയമങ്ങൾ ശിവൻ ഇല്ലാതാക്കിയതെങ്ങനെയെന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. അതുകൊണ്ട് നാഗന്മാരുടെ കാര്യത്തിലും അങ്ങനെയൊരു കാര്യം ചെയ്തുകൂടാ?

രാജാവ് തിരിഞ്ഞ് സതിയെ നോക്കി "ദേവീ, ഭവതിയുടെ കുടുംബത്തിന് ഇവിടെ താമസിക്കാം. നീലകണ്ഠസ്വാമിക്ക് അനുവദിച്ചു നൽകിയ കാശി കൊടാരത്തിലെ അറകൾ അവർക്ക് സൗകര്യപരമായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്.

"തീർച്ചയായും അവർക്ക് സൗകര്യപരമായിരിക്കും." പുഞ്ചിരിയോടെ സതി പറഞ്ഞു. "മഹാരാജാവേ, അങ്ങനെയോട് ഒരുപാട് നന്ദിയുണ്ടെനിക്ക്."

ശിവൻ കപ്പലിന്റെ ശിഖരത്തിൽ നിലകുകയായിരുന്നു. തൊട്സുത്തായി പർവ്വതേശ്വരൻ

"മുൻകപ്പലിന്റെ വേഗത ഞാൻ ഇരട്ടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് പരഭോ' പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

അവരുടെ നാവികവ്യൂഹം അതിവേഗം കാശിയിൽ എത്തുന്നതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തണമെന്ന് ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരനോട് പറഞ്ഞിരുന്നു. രണ്ട് വർഷമായി അവൻ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് വിട്സുനിലകുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വളരെ ദീർഘമായ ഒരു കാലയളവായിരുന്നു അത്. അവരെ കാണാതിരുന്നത് അവനെ

വിഷമിപ്പിച്ചു.

"നന്ദി സേനാപതേ'ശിവൻ മന്ദഹസിച്ചു.

പർവ്വതേശ്വരൻ തല കുനിച്ചു പിന്നെ വീണ്ടും ഗംഗയിലേക്കു നോക്കി.

മുഖത്ത് പുഞ്ചിരിയുടെ സൂചനയോടെ ശിവൻ ചോദിച്ചു "എങ്ങനെയുണ്ട് വിവാഹജീവിതം സേനാപതേ?

വിടർന്ന ചിരിയോടെ പർവ്വതേശ്വരൻ ശിവനെ നോക്കി. "സ്വർഗ്ഗം സ്വാമി. പരിപൂർണ്ണ സ്വർഗ്ഗം. സ്വർഗ്ഗത്തിന് അല്പം തീവ്വര കൂടുതലുണ്ടെങ്കിലും."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "സാധാരണ നിയമങ്ങൾ ബാധകമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയല്ലേ?

പർവ്വതേശ്വരൻ പൊടിച്ചിരിച്ചു. "ആനന്ദമായി ഓരോ ദിവസവും നിയമങ്ങൾ പുതുക്കുന്നു. ഞാനതെല്ലാം പിന്തുടരുന്നു."

ശിവൻ ഉറക്കെചിരിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ പുറത്ത് കളിയാടി തടടി. "ആ നിയമങ്ങൾ പിന്തുടരു. സുഹൃത്തേ. ആ നിയമങ്ങൾ പിന്തുടരു. അവർ താങ്കളെ പരണയിക്കുന്നു. അവൾക്കൊപ്പമുള്ള ജീവിതം താങ്കൾക്കു സന്തോഷം പകരും."

പർവ്വതേശ്വരൻ ഹൃദയംഗമമായി തലയാടടി.

"ചക്രവർത്തി ദിലീപനെ നിങ്ങളുടെ വിവാഹവിവരം അറിയിക്കുവാനായി ഒരു ഒറ്റപായ്നുക അയോധ്യയിലേക്കയച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആനന്ദമായി പറയുകയുണ്ടായി' ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"അതെ, അവളുണ്ടെന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്." പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാനായി ചക്രവർത്തി എഴുന്നള്ളും. ഞങ്ങളുടെ എത്തിച്ചേർന്ന് പത്തു ദിവസത്തിനകം ഒരു ഗംഭീരൻ ആഘോഷപരിപാടി സംഘടിപ്പിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"അതൊരു രസം തന്നെയായിരിക്കും."

"പറയൂ പരഭോ' നന്തി പറഞ്ഞു.

നന്തിയും ഭഗീരഥനും ശിവന്റെ അറയിലെത്തിയിരുന്നു.

"നമ്മൾ കാശിയിലെത്തുമ്പോൾ നീ ഭഗീരഥകുമാരന്റെ തൊടടുത്തുണ്ടായിരിക്കണം."

"എന്താണ് പരഭോ? ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു.

ശിവൻ കൈ ഉയർത്തി "എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ."

"എന്റെ അച്ഛൻ കാശിയിലേക്കു വരുന്നുണ്ടോ? ഭഗീരഥന്റെ കണ്ണുകളിടുങ്ങി.

ശിവൻ തലയാടടി.

"ഞാൻ കുമാരനൊപ്പം നിശ്ചിത പോലെയുണ്ടായിരിക്കും, പരഭോ." നന്തിപറഞ്ഞു. "ഞാൻ ജീവനോടെയിരിക്കുംകാലം കുമാരൻ യാതൊന്നും സംഭവിക്കില്ല."

ശിവൻ തല ഉയർത്തി "നിനക്കും എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, നന്തി. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കണ്ണുതുറന്നുവെച്ച് ശ്രദ്ധയോടെ ഇരിക്കുക."

"എന്റെ മകനേ' കാർത്തികേയൻ സതിയുടെ കൈകളിലേക്ക് ഓടിയെത്തിപ്പോൾ അവൾ വിലപിടിച്ചു.

കാർത്തികേയൻ മൂന്നുവയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളൂവെങ്കിലും സോമരസം കഴിക്കുന്നതുമൂലം ആറുവയസ്സുണ്ടെന്ന് തോന്നും. "അമ്മേ അവൻ നിലവിളിച്ച്.

സതി മകനെ സന്തോഷം കൊണ്ട് ഒന്നുവട്കം കറക്കി. "നിന്നെ എത്രനാളായി ഞാൻ കണ്ടിട്ട്."

"ഞാൻ അമ്മയേയും കണ്ടിട്ട് എത്ര നാളായി' സുമ്മയമായിട്ടാണ് കാർത്തികേയൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെങ്കിലും, അമ്മ അവനെ അവിടെ വിട്ടുപോയതിനെ പറ്റിയുള്ള തന്റെ പരിഭവം അവൻ മറച്ചുവെച്ചിരിപ്പോൾ.

"ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു മകനേ, എനിക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, വളരെ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു ഭൗതികത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ പോയത്."

"അടുത്ത തവണ എന്നേയും കൊണ്ടു പോകണം."

"ഞാൻ ശ്രമിക്കാം."

സാന്ത്വനിപ്പിക്കപ്പെട്ട മട്ടിൽ കാർത്തികേയൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. പിന്നെ തന്റെ വാളായിരുന്നിന്നും മരം കൊണ്ടുള്ള വാൾ ഊരിയെടുത്തുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു. "ഇതുകണ്ടോ."

സതി നെറ്റിചുളിച്ച്. "ഇതെന്താണ്?"

"അമ്മേ പോയ ആ ദിവസം മുതൽ എങ്ങനെ പോരാടണമെന്ന് ഞാൻ പഠിച്ച്. ഞാൻ നല്ലൊരു പോരാളിയായിരുന്നെങ്കിൽ അമ്മ എന്നെയും ഒപ്പം കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. ഇല്ലേ?"

സതി വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ കാർത്തികേയനെ മടിയിൽ കയറ്റി ഇരുത്തി" നീ ജന്മനാൽ ഒരു പോരാളിയാണ്."

കാർത്തികേയൻ പുഞ്ചിരിച്ച് സതിയെ പുണർന്നു.

"നീ എല്ലായ്പ്പോഴും നിനക് ഒരു സഹോദരൻ വേണമെന്ന് ചോദിക്കാറല്ലേ കാർത്തികേയ?"

കാർത്തികേയൻ ശക്തമായി തലയാട്ടി. "വേണം! വേണം!"

"അങ്ങനെ ഞാൻ നിനക് മിടുക്കനായ ഒരു സഹോദരനെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട് നിന്നെ എപ്പോഴും സംരക്ഷിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ."

കാർത്തികേയൻ മുഖം ചുളിച്ച് വാതില്കളേക് നോക്കി. ആ അറയിലേക് ഭീമാകാരനായ ഒരാൾ കടന്നുവരുന്നത് അവൻ കണ്ടു. വെളുത്ത മുണ്ടും വലതു ചുമലിലൂടെ അലസമായി ഇട്സിരുന്ന ഒരു ഗവസ്ത്രവുമായിരുന്നു അവന്റെ വേഷം. അവന്റെ ഭീമാകാരമായ വയർ ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനനുസരിച്ച് ഇളകിക്കളിച്ച്. പക്ഷേ, അവന്റെ മുഖമാണ് കാർത്തികേയനെ അപരപിച്ഛിപ്പത്. മനുഷ്യ ശരീരത്തിനുമുകളിൽ ഒരു ആനയുടെ ശിരസ്സ്.

ഗണേശൻ വിശാലമായി പുഞ്ചിരിച്ചുവെങ്കിലും കാർത്തികേയൻ തന്നെ സ്വീകരിക്കുമോ എന്ന് സന്ദേഹത്താൽ അവന്റെ ഹൃദയം അനിശ്ചിതമായാണ് സ്ഥിതിച്ചത്.

"നിനക് ക്ഷേമം തന്നെയോ കാർത്തികേയ?"

പൊതുവേ ഭയരഹിതനായ കാർത്തികേയൻ അമ്മയുടെ പുറകിലൊളിച്ച്.

"കാർത്തികേയ." ജ്യേഷ്ഠനായ ഗണേശനെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് സതി പറഞ്ഞു "ജ്യേഷ്ഠനോടൊന്നു അഭിവാദ്യം പറയാത്തത്?"

ആ ചെറുക്കൻ അപ്പോഴും ഗണേശനെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു "നിങ്ങളൾ മനുഷ്യനാണോ?"

"അതെ. ഞാൻ നിന്റെ സഹോദരനാണ്." ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

കാർത്തികേയൻ ഒന്നും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, സതി ഗണേശനെ എല്ലാ കാർയങ്ങളും നന്നായി പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്താൽ ഗണേശൻ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വലിയൊരു പഴുത്ത മാമ്പഴം കാർത്തികേയനു നേരെ നീടി. കാർത്തികേയന്റെ ഇഷ്ട കനിയായിരുന്നു അത്. ആ വർഷത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു മാമ്പഴം കണ്ടപ്പോൾ അവൻ അതിശയിച്ചു പോയി. അവൻ മുന്റോടടു നീങ്ങി.

"നിനക്കിത് വേണോ കാർത്തികേയ?" ഗണേശൻ ചോദിച്ചു.

കാർത്തികേയൻ മുഖം ചുളിച്ച് മരം കൊണ്ടുള്ള വാൾ ഉറിയെടുത്ത് "ഇതിനുവേണ്ടി നിങ്ങളെന്തെ പോരാടുവാൻ നിർബന്ധിപ്പിക്കുമോ?"

ഗണേശൻ ചിരിച്ചു. "ഇല്ല. ഞാനില്ല. പക്ഷേ, നിന്റെ ഒരാലിംഗം ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു."

കാർത്തികേയൻ സന്ദേഹത്തോടെ സതിയെ നോക്കി.

സതി തലകുലുക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. "നിനക്കവനെ വിശ്വസിക്കാം."

കാർത്തികേയൻ പതുക്കെ നടന്നുചെന്ന് ആ മാമ്പഴം പിടിച്ചെടുത്തു. തനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ആ മാമ്പഴം തിന്നുന്നതിന്റെ തിരക്കിലകപ്പെട്ടുപോയ കാർത്തികേയനെ ഗണേശൻ പുൽകി. അവൻ ഗണേശനെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകി. തീർത്ഥാടക ശബ്ദ കോലാഹലത്തിനിടയ്ക്ക് അവൻ മന്ത്രിച്ചു. "ഹോ.... കൊള്ളാം നന്ദി."

ഗണേശൻ വീണ്ടും പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൻ കാർത്തികേയന്റെ ശിരസ്സിൽ മുദ്രവായി ഒന്നു തട്ടി.

മുന്നിലെ നായക നൃക ദശാശ്വമേയ ഘട്ടത്തിലെ കടവിലേക്ക് പതുക്കെ അടുത്തു. കപ്പലിൽനിന്ന് ആളുകൾക്കിറങ്ങുവാനുള്ള നീക്കുപാലം അടുത്തപ്പോൾ ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ സതിയെ തേടി നടന്നു. ദിലീപചക്രവർത്തിയും അതിഥിഗ്വരാജനും രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള തട്കിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളുമൊത്ത് നിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ കടവിൽ കാശിയിലെ പുരുഷാരം തിങ്ങിക്കൂടി നിന്നു. പക്ഷേ.

"അവളെവിടെ?

"ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കാം, സ്വാമി" നന്തിയോടൊപ്പം കപ്പലിൽ നിന്നിറങ്ങിക്കൊണ്ട് ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

'ഓ, പിന്നെ ഭഗീരഥൻ.'

"പ്രഭോ' ഭഗീരഥൻ നടത്തം നിർത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ, പൂർവ്വാകനെ രാജകൊട്കാരത്തിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകണം. എന്റെ കുടുംബം താമസിക്കുന്നിടത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതുവെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം."

"ശരി പ്രഭോ' സ്വദീപ ചക്രവർത്തിയും തന്റെ പിതാവുമായ ദിലീപനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് മുന്റോടടു നീങ്ങവേ ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. എന്താൽ ചക്രവർത്തിയിൽ പ്രകടമായി കാണപ്പെട്ട മാറ്റങ്ങൾ നന്തിയെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി. മുഖം നല്ലപോലെ മിനുങ്ങി കൂടുതൽ ആരോഗ്യവാനായി കാണപ്പെട്ട ദിലീപന് പത്തുവയസ്സ് കുറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നി. ഭഗീരഥന്റെ ഒപ്പമെത്തുവാൻ തത്വരപ്പെടുന്നതിനിടയിൽ നന്തി ഒന്നു മുഖം ചുളിച്ച്.

ശിവൻ നീക്കുപാലത്തിൽനിന്ന് താഴേക്കിറങ്ങി.

തിരിച്ചു നടക്കുന്ന തന്റെ മകന്റെ രൂപത്തെ നിർന്നിമേഷനായി

ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ട് ഒന്നു തലയാടിയശേഷം ദിലീപൻ നീലകണ്ഠനെ നോക്കി. കുമ്പിട്ടുനിന്ന് അയാൾ ശിവന്റെ കാലിൽ തൊട്ടു വന്ദിച്ചു.

"ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സേ അങ്ങയുടെ രാജകുലം അഭിവൃദ്ധിപരത്തുമാറാകട്ടെ' തലകുമ്പിച്ച് വണങ്ങി ദിലീപനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് ശിവൻ പറഞ്ഞു.

വീരഭദ്രൻ അതിനകം കൃതികയെ കണ്ഠത്തിൽ അവളെ കൈയിലെടുത്ത് വടം കറക്കിയിരുന്നു. ആവേശഭരിതയായിരുന്നുവെങ്കിലും അമ്ബരപ്പോയ കൃതിക ഭർത്താവിനോട് പൊതുസ്ഥലത്ത് ഇത്തരവും ആളുകളുടെ മുന്നിൽവെച്ച് പരണയ വാത്സല്യങ്ങൾ പരക്കിപ്പിടിക്കരുതെന്ന് പറഞ്ഞ് അയാളുടെ പിടിയിൽനിന്ന് കുതിമാറുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

അതിഥിഗവൻ മുന്നോട്ടുവന്ന് ശിവന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ തേടി. ഔപചാരികത പൂർത്തിയാക്കിപ്പിൻമാറിപ്പോയി നീലകണ്ഠൻ തന്റെ കുടുംബത്തേ തിരഞ്ഞു. "എന്റെ കുടുംബമെവിടെയാണ് രാജൻ?"

"അച്ഛാ"

ശിവൻ വിടർന്നു പുഞ്ചിരിയുമായി തിരിഞ്ഞു. കാർത്തികേയൻ അവന്റെ നേരെ ഓടിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "നീ എന്താ വേഗമാണ് വലുതാവുന്നത് കാർത്തികേയോ' മകനെ കൈകളിലെടുത്ത് ഉയർത്തുന്നതിനിടയിൽ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"അച്ഛനെ കണ്ടിട്ടെന്താ നാളായി" പിതാവിനെ മുറുകെ പുണർന്നുകൊണ്ട് കാർത്തികേയൻ പറഞ്ഞു.

"ഞാനും നിന്നെ കാണായി കൊതിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു" ശിവൻ പറഞ്ഞു. വായിൽ വെള്ളമുറുന്ന് മാമ്പഴത്തിന്റെ മണം അടിച്ഛപ്പോൾ, മകനെ കണ്ട് ആനന്ദവാനായ ശിവന്റെ ശരഭ്യ അങ്ങോട്ടുതിരിഞ്ഞു "മാമ്പഴക്കാലം അവസാനിക്കാറായിട്ടും നിനക്കാരാ മാമ്പഴം കൊണ്ടുതരുന്നത്?

ആ സന്ദർഭത്തിൽ സതി ശിവന്റെ മുന്നിൽ പരയക്ഷപ്പെട്ടു.

ശിവൻ പുഞ്ചിരിയുണ്ടാക്കി കാർത്തികേയനെ വലതുകൈയിലേക്കു മാറ്റി ഇടതുകൈകൊണ്ട് സതിയെ ചുറ്റി. ആയിരങ്ങൾ നോക്കിനില്ക്കുന്നതിനോടൊന്നിച്ച് തന്റെ ലോകത്തെ ശിവൻ കൂടുതൽ തന്നോടടുപ്പിച്ചു. "നിങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും കാണാതെ ഞാൻ വിഷമിച്ചുപോയി."

"ഞങ്ങളും' തല അല്പം പുറകോട്ടു നീക്കി സതി ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

ശിവൻ അവളെ ദേഹത്തോടടുക്കി. തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ സ്പർശമനുഭവിച്ച്, ഭാര്യയും മകനും അവന്റെ തോളിൽ തല ചായ്ച്ച് നില്ക്കെ ശിവൻ പറഞ്ഞു. "നമുക്ക് പോകാം."

കാശിയിലെ പരിശുദ്ധ പാതയിലൂടെ സാവധാനമാണ് ആ കുതിരവണ്ടി നീങ്ങിയത്. അയോധ്യാ ചക്രവർത്തിയും കാശി രാജാവും അവരവരുടെ രഥങ്ങളിൽ അതിനെ പിന്തുടർന്നപ്പോൾ അതിന്റെ പുറകിലായി ശിവനോടൊപ്പം പോയിരുന്ന സൈനികവൃന്ദം അടിവെച്ചു നടന്നു നീങ്ങി. രണ്ടര വർഷത്തിനുശേഷം മടങ്ങിവരുന്ന ഭഗവാനെ കാണുവാനായി പൗരാവലി തെരുവിന്റെ ഇരുവശത്തും നിരന്നുനിന്നു. ശിവൻ നിവർന്നിരുന്നു. അതിനടുത്തായി സതിയും അവളുടെ മടിയിൽ കാർത്തികേയനും ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ജനകൂടത്തേ നോക്കി കൈ വീശി.

"എനിക്ക്കൊരു കാര്യം പറയാനുണ്ട്." സതിയും ശിവനും ഒരേ സമയത്താണ് അങ്ങ്ങനെ പറഞ്ഞത്.

ശിവൻ ചിരിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. "നീയാര്യം."

"വേണ്ഡ വേണ്ഡ അങ്ങ്ങര്യം."

"വേണ്ഡ വേണ്ഡ നീ ആര്യം."

സതി വഴങ്ങി "നാഗന്മാരെക്കുറിച്ച് അങ്ങ്ങന്താണ് കണ്ടൈത്തിയത് ശിവാ?

'യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിശയിപ്പിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങ്ങൾ. ഒരുപക്ഷേ, ഞാൻ അവരെ തെറ്റിദ്യരിച്ചതായിരിക്കാം. അവരെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ കാര്യങ്ങ്ങൾ നമ്മൾ കണ്ടൈത്തേണ്ഡതുണ്ഡ്. ഒരുപക്ഷേ, അവരത്ര് മോശക്കാരായിരിക്കുകയില്ല്. എല്ല്യാ സമൂഹങ്ങ്ങളിലുമുള്ള്തുപോലെ അവരിലും പുഴുക്കുത്തേര് കനികളുണ്ഡാവാം."

തന്റെയുള്ള്തില് പാമ്പിനെപ്പോലെ ചുരുണ്ഡുപുളഞ്ഞ് കിടന്നിരുന്ന പിരിമുറുക്കം അയഞ്ഞതിന്റേ ആശ്വാസത്തില് സതി നെടുവീര്പ്പിട്ഡു.

"എന്തുപര്റി? ഭാര്യയെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ഡ് ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"ഉം.ം. അടുത്തയിടെ ഞാനും ഒരു കാര്യം കണ്ടൈത്തി. വളരെ ആശ്ചര്യകരമായ ഒരു കാര്യം. ഇന്നുവരെ എന്തിനീന്റേ മറച്ചുപിടിക്കപ്പെട്ഡ് ഒരു കാര്യം. നാഗന്മാരെക്കുറിച്ചാണത്."

"എന്ത്?"

"ഞാൻ. കണ്ടൈത്തിയത്."

സതി പരിഭ്രമിക്കുന്നതുകണ്ഡ്പ്പോൾ ശിവന് ആശ്ചര്യം തോന്നി. "എന്താ കാര്യം, പ്പരിയേ?"

"എനിക്ക് അവരുമായി ബന്ധമുണ്ടൈന് ഞാൻ കണ്ടൈത്തി."

"എന്ത്?"

"അതെ."

"അതെങ്ങ്ങനെ സാധിക്കും?" നിന്റേ പിതാവിന് നാഗന്മാരോട് വെറുപ്പല്ല്ല്?

"വെറുപ്പിനേക്കാൾ കുര്റബോധമാണ്."

"കുര്റബോധം?"

"ഞാൻ ഒര്റയ്ക്കല്ല് ജനിച്ചത്."

"ശിവന്റേ മുഖം ചുളിഞ്ഞ്."

"എന്നോടൊപ്പം ഒരു ഇരട് പിറന്നിരുന്നൂ. എനിക്കൊരു സഹോദരിയുണ്ഡ്."

"ശിവൻ നടുങ്ങ്ങിപ്പോയി." അവളെവിടെ? ആരാണവളെ തട്ടിക്കൊണ്ഡുപോയത്? മെലുഹയില് അത് എങ്ങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?

"അവളെ തട്ടിക്കൊണ്ഡുപോയതല്ല്" സതി മന്ത്രിച്ചു.

"ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ഡതാണ്."

"ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ഡു? വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ ശിവൻ പത്നിയെ തുറിച്ചു നോക്കി.

"അതെ. ഒരു നാഗസ്ത്ര്റിയായാണ് അവൾ ജനിച്ചത്."

ശിവൻ സതിയുടെ കൈ പിടിച്ചു. "നീ എവിടെയാണ് അവളെ കണ്ഡത്? അവൾക്ക് സുഖം തന്റൈയല്ല്ല്?"

ഇറാനിഞ്ഞ് കണ്ണുകളോടെ സതി ശിവനെ നോക്കി "ഞാനവളെ കണ്ടൈത്തുകയായിരുന്നില്ല്. അവൾ എന്റൈ കണ്ഡുപിടിച്ചു. അവളെന്റേ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു."

നാഗധീരതയുടെയും ഉദാരതയുടെയും മര്റൊരു കഥ കേട്ഡ് ശിവന് അഭ്യുതം തോന്നിയില്ല്. അവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"അവളുടെ പേരെന്താണ്?

"കാളി. മഹാരാണി കാളി."

"മഹാരാണി? "

"അതെ. നാഗന്മാരുടെ മഹാരാണി."

അദ്ഭുതം മൂലം ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. ബൃഹസ്പതിയുടെ കൊലയാളിയെ കണ്ടെത്തുന്നതിന് സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ആൾ കാളിയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം വിധി ഇപ്രകാരം അവരെ ഒരുമിപ്പിച്ചത്. "അവളെവിടെ?"

"ഇവിടെ കാശിയിൽ തന്നെ. നമ്മുടെ കൊട്കാരത്തിനു പുറത്ത് നിങ്ങളെ കാണാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അവളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി കാത്തിരിക്കുന്നു."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിചിട്ടുകൊണ്ട് തലയാട്. സതിയെ അടുത്തേക്ക് വലിച്ചു "അവൾ നിന്റെ കുടുംബമാണ്. അത് അവളെ എന്റെ കുടുംബമാക്കുന്നു. പിന്നെയെങ്ങനെ ഞാനവളെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നത് പരശ്വതയരും?"

സതി നേർത്ത പുഞ്ചിരിയോടെ തന്റെ ശിരസ്സ് ശിവന്റെ തോളിലേക്ക് ചായ്ച്ചു. "പക്ഷേ, താളുകളുടെ അംഗീകാരം കാത്തിരിക്കുന്ന നാഗജന്മം അവൾ മാത്രമല്ല."

ശിവന്റെ മുഖം ചുളിഞ്ഞു.

"ഇതിലും ദുഃഖകരമായ മറ്റൊരു രഹസ്യം എന്തിൽനിന്നും മറച്ചു പിടിച്ചിരുന്നു." സതി പറഞ്ഞു.

"എന്ത്?"

"തൊണ്ണൂറ് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എനിക്ക് ജനിച്ച് ആദ്യത്തെ കുഞ്ഞ് ചാപിള്ളയാണെന്നായിരുന്നു എന്നോട് പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഒരു പർതിമയെപ്പോലിരിക്കുന്ന നിശ്ചലരൂപം."

ഈ സംഭാഷണം എവിടേക്കാണ് നീങ്ങുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയതു പോലെ, ഭാര്യയുടെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ച ശിവൻ തലയാട്.

"അതൊരു കള്ളമായിരുന്നു." സതി തേങ്ങി "അവൻ..."

"അവൻ ജീവനോടെയുണ്ടായിരുന്നുവോ?"

"അവനിപ്പോഴും ജീവനോടെയുണ്ട്."

നടുക്കും മൂലം ശിവൻ സ്തബ്ധനായി.

"അതായത്. എനിക്ക്കൊരു മകൻ കൂടിയുണ്ടെന്ന്?"

സതി ശിവനെ ഉറുനോക്കി. കണ്ണിരിനിടയിലൂടെ പുഞ്ചിരിചിട്ടു.

"പരിശുദ്ധ സരോവരമേ എനിക്ക്കൊരു പുത്രൻ കൂടി ഉണ്ട്."

ശിവന്റെ ആനന്ദം കണ്ട് സന്തോഷവതിയായി സതി തലയാട്.

"ഭേരാ, വണ്ടി വേഗം പോകട്ടെ. എന്റെ മകൻ എന്ന് കാത്തിരിക്കുന്നു."

നീലകണ്ഠഭഗവാന്റെ ക്രോധം

പത്മൊൻപത്

ശിവന്റെ വാഹനം പെട്രൈൻ അതിഥിഗ്വന്റെ കൊട്കാരകവാടത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. മധ്യഭാഗത്ത് ഉദ്യാനത്ത് വലംവെക്കുന്ന പാതയിലൂടെ വെണ്ടി ദ്വരഗതത്തിൽ നീങ്ങിയപ്പോൾ ആവേശഭരിതനായ ശിവൻ കാർത്തികേയനെ എടുത്ത് പൊക്കി വാതിൽ തുറക്കുവാൻ കൈ എത്തിച്ചു. വാഹനം നിന്നയുടനെ തിടുക്കത്തിൽ താഴെയിറങ്ങിയ ശിവൻ കാർത്തികേയനെ താഴെയിറക്കി വേഗത്തിൽ മുന്തോട്ടു നടന്നു. സതി അവനെ അനുഗമിച്ചു.

കാളി, പൂജാതളികയിൽ ദീപവും പുഷ്പങ്ങളുമായി വരുന്നതു കണ്ട്പ്പോൾ ശിവൻ അവിടെ നിന്നു.

"എന്ത്...?"

ശിവന്റെ മുന്നിൽ നിന്നത് സതിയുടെ മറ്റൊരു രൂപമായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ, മുഖം, ശരീര ആകൃതി..... എല്ലാം. സതിയുടെ വെങ്കല നിറത്തിനുപകരം അവളുടെ നിറം കറുക്കുപ്പാണെന്നതൊഴികെ. ഒഴുകിയിറങ്ങുന്ന കുറുനിറ കെട്ടി വെച്ചിരുന്ന സതിയുടെ ശൈലിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കാളി മുടി അഴിച്ച് വിതറിയിട്സിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. രാജകീയമായ ഉടയാടുകളും ആരേണങ്ങളുമാണ് അവൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. മഞ്ഞരാശി കലർന്ന കഴുത്തിനു താഴെയുള്ള വെളളയും ചുവപ്പും നിറങ്ങളുള്ള അംഗവസ്ത്രം അവളുടെ കഴുത്തിനു താഴെയുള്ള ശരീരം മറച്ചു. അപ്പോഴാണ് കാളിയുടെ ചുമലിലുണ്ടായിരുന്ന അധികമുള്ള രണ്ട് കൈകൾ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്.

വ്യാകുലതയോടെ കാളി ശിവനെ നോക്കി. അവളെ ഏറെ അഭ്യർത്ഥിച്ചെടുത്തുമാറ് മുന്തോട്ടു നീങ്ങിയ ശിവൻ പൂജാതളികക്ക് ഇളക്കം തടാതിരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് കാളിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

"നിന്നെ കണ്ടുമുട്ടിയത് എനിക്ക് അതിയായ സന്തോഷം നൽകുന്നു" വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

ശിവന്റെ ഊഷ്മളമായ സമീപനവും പർവ്വത്തിയും കണ്ട് അമ്ബരന്നു പോയ കാളിക്ക് സംസാരിയ്ക്കുവാൻ വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല. പരിഭ്രമത്തോടെ അവളൊന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു.

ശിവൻ ആ പൂജാ തളികയിലൊന്നു പതിയെ തൊട്ടു. "എന്നെ ഈ വീടിലേക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി നീ ഈ തളിക എന്റെ മുഖത്തിനു ചുറ്റുമായി ആഘോഷം ഉഴിയേണ്ടതാണ്."

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു "ക്ഷമിക്കണം. എനിക്ക് നല്ല പരിഭ്രമം തോന്നിയിരുന്നു."

"പരിഭ്രമിക്കാനൊന്നുമില്ല" ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ആ തളിക എന്റെ മുഖത്തിനു നേർക്കു പിടിച്ച് ഉഴിയുക. പുഷ്പവൃഷ്ടി നടത്തുക. പക്ഷേ, ദീപം എന്റെ തലയിൽ വീഴുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുക."

ശിവന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുവന്ന തിലകം തൊടുവിച്ചുകൊണ്ട് കാളി ആ ചടങ്ങ് പൂർത്തിയാക്കി.

"ഇനി പറയൂ ശിവൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ "എന്റെ മറ്റെ മകനെവിടെ?

കാളി ഒരു വശത്തേക്കു മാറിനിന്നു. അങ്ങനെയെ അതിഥിഗ്വന്റെ പരധാന കൊടാരത്തിലേക്കുള്ള ഗോവണിപ്പടിയിൽ ഗണേശൻ നിലകുന്ന് ശിവൻ കണ്ടു.

"അതാണെന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ" കാർത്തികേയൻ ശിവനെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകി.

ശിവൻ കാർത്തികേയനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിതൂകി "നമുക്ക് അവന്റെ അടുത്തേക്ക് പോകാം."

കാർത്തികേയന്റെ കൈ പിടിച്ച് ശിവൻ പടികൾ കയറി. അവരുടെ തൊട്ടു പിന്നിലായി സതിയും കാളിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ ആ കുടുംബത്തിന് അല്പം സ്പെഷ്യൽ നിമിഷങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് താഴെത്തന്നെ നിന്നു.

ചുവന്ന മുണ്ടും വെള്ള അംഗവസ്ത്രവും ധരിച്ചിരുന്ന ഗണേശൻ അവന്റെ അമ്മ താമസിപ്പിരുന്ന കാശിയിലെ കൊടാരത്തിന്റെ പരവേശന കവാടത്തിൽത്തൊട്ടെ ഒരു കാവൽക്കാരനെപ്പോലെ നിലപുണ്ടായിരുന്നു. ശിവൻ അടുത്തേതിയപ്പോൾ ഗണേശൻ കുനിഞ്ഞ് പിതാവിന്റെ കാൽ തൊട്ടു വന്ദിച്ചു.

ശിവൻ ഗണേശന്റെ ശിരസ്സിൽ മുദ്രവായി തൊട്ട് ചുമലിൽ പിടിച്ച് ആ നാഗനെ ആലിംഗനം ചെയ്ത് ദീർഘായുസ്സ് നേരുംവിധം അനുഗ്രഹിക്കാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ അർദ്ധോക്തിയിൽ നിർത്തി. "ആയുഷ്ഠാൻ ഭവ, എന്റെ..."

ഗണേശന്റെ ബദാമിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള കണ്ണുകളിലേക്ക് തറപ്പിച്ച് നോക്കി ശിവൻ. ഗണേശന്റെ ചുമലിൽ വെച്ചിരുന്ന ശിവന്റെ കൈകൾ പരുഷമായി, കണ്ണുകൾ ഇടുങ്ങി, നോടും കടുത്തു.

ഗണേശൻ കണ്ണുകൾ പൂട്ടി തന്റെ വിധിയെ നിശ്ശബ്ദം ശപിച്ചു. താൻ തിരിച്ചറിയപ്പെടുവെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി.

ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ ഗണേശന്റെ ശരീരത്തിലേക്ക് തുളഞ്ഞു കയറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്താ പർശ്നം, ശിവാ? അപരന്നുപോയ സതി മന്ത്രിച്ചു.

ശിവൻ അവളെ അവഗണിച്ചു. അടക്കിവെച്ച ക്ലേശത്തോടെ അവൻ ഗണേശനെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ മടിശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിലേക്കു കൈ കടത്തി "നിന്റെ ഒരു സാധനം എന്റെ പക്കലുണ്ട്."

ഗണേശൻ നിശ്ശബ്ദനായി ശിവനെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ വിഷാദനിർഭരമായിരുന്നു. ശിവൻ ആ മടിശ്ശീലയിൽനിന്ന് എന്താണ് പുറത്തെടുക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന്നിയുവാനായി ഗണേശൻ അവിടേക്ക് നോക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. കൊളുത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ട ആ കൈവള അവന്റേതായിരുന്നു. മന്ദര പർവ്വതത്തിൽ വെച്ചാണ് അവന് നഷ്ടമായത്. അതിനെ വിഴുങ്ങുവാനൊരുങ്ങിയ അഗ്നിബാധയിൽ അതിന്റെ അരികുകൾ മാത്രമാണ് കത്തിനശിച്ചത്. മധ്യത്തിൽ തുണിച്ച്ചേർത്ത ഓം മുദ്രയ്ക്ക് യാതൊരു തകരാറും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. പാമ്പുകളിലൂടെയാണ് ആ പൗരാണിക പുണ്യപദം മുദ്രചെയ്തിരുന്നത്. സർപ്പരൂപങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള ഓം മുദ്ര

ഗണേശൻ ശാന്തനായി ശിവന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് തന്റെ കൈവള എടുത്തു. അവിശ്വാസം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ സതി അത് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 'ശിവാ, എന്താണിവിടെ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? ശിവന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും ക്ലേശം വർഷിപ്പുകൊണ്ടിരുന്നു. "ശിവാ." ഭർത്താവിന്റെ ചുമലിൽ ആകാംക്ഷാപൂർവ്വം തൊടുകൊണ്ട് സതി ആവർത്തിച്ചുവിളിച്ചു. സതിയുടെ സ്പർശമേറ്റ് പോൾ ശിവൻ പുളഞ്ഞു "നിന്റെ മകൻ എന്റെ സഹോദരനെ കൊന്നു" അവൻ മുരണ്ടു. വിശ്വസിക്കാനാവാതെ സതി നടുങ്ങി. ശിവൻ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു. ഇത്തവണ ആ ശബ്ദത്തിന് കടുപ്പവും രോഷവും കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. "നിന്റെ മകൻ ബ്രഹ്മസ്പതിയെ കൊന്നു" കാളി മുന്തോട്ടു വന്നു "പക്ഷേ അതൊരു..." ഗണേശൻ ആംഗ്യം കാട്ടിയപ്പോൾ നാഗാണി നിശ്ശബ്ദയായി. നാഗൻ അപ്പോഴും ശിവനെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. യാതൊരു വിശദീകരണവും അവൻ നൽകിയില്ല. നീലകണ്ഠന്റെ വിധിപ്രസ്താവത്തിന്, ശിക്ഷാവിധിക്ക് അവൻ കാത്ത്.

ശിവൻ ഗണേശന്റെ സമീപത്തേക്ക് കൂടുതൽ നീങ്ങിനിന്നു. അസ്വസ്ഥതയുളവാക്കുന്നവിധം അടുത്തേക്ക്. രോഷം മൂലം പുകയുന്ന ശിവന്റെ നിശ്വാസം അവന്റെ ദേഹത്ത് തടുംവിധം അടുത്തു. "നീ എന്റെ ഭാര്യയുടെ മകനാണ്. ആ കാരണം കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാൻ നിന്നെ വധിക്കാത്തത്."

ഗണേശൻ കണ്ണുകൾ താഴ്ത്തി കേണപേഷിപ്പുകൊണ്ടുപോലെ കൈകുപ്പി നിന്നു. എന്തെങ്കിലും പറയാൻ തയ്യാറായില്ല.

"എന്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കടന്നുപോ' ശിവൻ ഗർജ്ജിച്ചു. "ഈ നാട്കിൽ നിന്ന് കടന്നുപോ. ഇനിയൊരിക്കലും നിന്റെ മുഖമിവിടെ കാണരുത്. അടുത്ത തവണ ഞാനിതുപോലെ ക്ഷമിക്കുന്നവനായിരിക്കുകയില്ല."

"പക്ഷേ, പക്ഷേ. ശിവാ, അവനെന്റെ മകനാണ്." സതി യാചിച്ചു. "അവൻ ബ്രഹ്മസ്പതിയെ കൊന്നു."

"ശിവാ..."

"അവൻ ബ്രഹ്മസ്പതിയെ കൊന്നു."

വികാരതീവ്രമായി സതി അവനെ നോക്കി. അവളുടെ കവിളിലൂടെ കണ്ണീരൊഴുകി. 'ശിവാ, അവനെന്റെ മകനാണ്. അവനിലൊക്കെ എനിക്ക് ജീവിക്കാനാവില്ല."

"എങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും ജീവിക്ക്."

സതി സ്തബ്ധയായി. 'ശിവാ, ദയവായി ഇങ്ങനെ ചെയ്യരുത്."

"ഇങ്ങനെയൊരു നിർദ്ദേശം അംഗീകരിക്കണമെന്ന് എന്തോട് പറയുവാൻ നിനക്കെങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു?"

അവസാനം ഗണേശൻ സംസാരിച്ചു. "അച്ഛാ, ഞാൻ..."

ശിവൻ രോഷത്തോടെ ഗണേശന്റെ സംസാരത്തിൽ ഇടപെട്ടു. "ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനെല്ല."

ഗണേശൻ തലകുനിച്ചു. വലിയൊരു നിശ്വാസമെടുത്ത് ഒരികൽക്കുടി സംസാരിക്കാനാരംഭിച്ചു. "മഹാനായ മഹാദേവാ അങ്ങ് നീതിക്ക് പേരുകേട് വന്നാണ്. താങ്കളുടെ നീതി ബോധം പരശസ്തമാണ്. കുറ്റം എന്താണ്. എന്റെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്റെ അമ്മയെ ശിക്ഷിക്കരുത്." ഗണേശൻ തന്റെ കത്തി വലിച്ചെടുത്തു. അയോധ്യയിൽ വെച്ച് സതി അവന്റെ നേർക്ക് എറിഞ്ഞ കത്തി. "എന്റെ ജീവനെടുത്തുകൊള്ളൂ. പക്ഷേ, എന്റെ അമ്മയെ മരണത്തേക്കു കാശ് നികൃഷ്ടമായ ഒരു വിധി നൽകിക്കൊണ്ട് ശിക്ഷിക്കരുത്; അങ്ങയെ ക്കൂടാതെ അവർക്ക് ജീവിക്കാനാവില്ല."

"അരുത്!." ഗണേശന്റെ മുന്നിലേക്ക് കുതിച്ചുപാഞ്ഞുകൊണ്ട് സതി നിലവിളിച്ചു. "ദയവുണ്ടാകണം ശിവ. അവൻ എന്റെ മകനാണ്.... എന്റെ മകനാണ്."

ശിവന്റെ കരോധം മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തുറഞ്ഞു. "നീ നിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തിക്കഴിഞ്ഞതുപോലെ."

അവൻ കാർത്തികേയനെ എടുത്തു.

"ശിവ! സതി യാചിച്ചു. "പോകരുത്, ദയവായി പോകരുത്."

ശിവൻ സതിയെ നോക്കി. അവന്റെ കണ്ണുകൾ ഈനണിഞ്ഞിരുന്ന് വെളുപ്പിലും ശബ്ദം ഹിമ പോലെ തണുത്ത് വികാരരഹിതമായിരുന്നു. "ഇതെനിക്ക് അംഗീകരിക്കുവാൻ പറ്റാത്ത കാര്യമാണ്, സതി. ബൃഹസ്പതി എനിക്ക് അനുജനെപ്പോലെയായിരുന്നു."

കാർത്തികേയനെയും കൊണ്ട് ശിവൻ പടികളിറങ്ങിപ്പോകുന്നത് കണ്ട് സ്തംഭിച്ചുപോയ കാശിയിലെ പൗരാവലി മൃതരെപ്പോലെ നിശ്ശബ്ദരായിനിന്നു.

"ശിവൻ ഇതിന്റെ മുഴുവൻ ചരിത്രവും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നീയെന്താ അദ്ദേഹത്തോട് പറയാതിരുന്നത്? ക്ഷുഭിതയായി കാളി ചോദിച്ചു. അതിഥിഗ്വന്റെ കൊടാരത്തിൽ സതിയുടെ അറയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു കാളിയും ഗണേശനും. കുറേക്കാലമായി തനിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന മകനോടുള്ള സ്നേഹത്തിനും ഭർത്താവിനോടുള്ള ആരാധനയ്ക്കുമിടയിൽപ്പെട്ട വലിഞ്ഞു മുറുകിയ സതി ബ്രഹ്മാരുടെ കെട്ടിടത്തിൽ ശിവൻ നിർമ്മിച്ച താൽക്കാലിക പാർപ്പിടത്തിലേക്ക് പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവനോട് തന്റെ ഭാഗം യുക്തിസഹമായി വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു സതി.

"എനിക്ക് കഴിയില്ല. ഞാൻ വാക്കുകൊടുത്തതാണ് ചെറിയമ്മേ." ഗണേശൻ പറഞ്ഞു. അവന്റെ ശാന്തമായ സ്വരം അവന്റെയുള്ളിലെ ആഴത്തിലുള്ള സങ്കടത്തെ മറച്ചുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

"എന്നാലും...."

"ഇല്ല ചെറിയമ്മേ ഇത് എനിக்கும் ചെറിയമ്മയ്ക്കുമിടയിലുള്ള കാര്യമാണ്. ഒരാൾ സാഹചര്യത്തിൽ മാത്രമേ മനഃപര പർവ്വതത്തിന്റെ ആക്രമണത്തിനു പൂറകിലെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താനാകൂ. അതത്ഭവഗത്തിൽ സംഭവിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല."

"പക്ഷേ അമ്മയോടൊക്കിലും അതു പറയൂ."

"കൊടുത്ത വാക്കിന്റെ സത്യം അമ്മയുടെ വാതിൽക്കലെത്തുമ്പോൾ ഇല്ലാതാവുകയില്ല."

"സതി കഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവൾക്കുവേണ്ടി നീ എന്തും ചെയ്യുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്."

"ഞാൻ ചെയ്യും. ഞാനിലാതെ അമ്മയ്ക്കു ജീവിക്കാം. പക്ഷേ മഹാദേവനെക്കൂടാതെ അമ്മയ്ക്കു ജീവിക്കാനാവില്ല. മുൻപ് എന്റെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് കുറ്റബോധം മൂലമാണ് അമ്മ എന്റെ പോകാൻ സമ്മതിക്കാത്തത്."

"നീ എന്താ പറയുന്നത്? നീ പോവുകയോ?

"അതെ. അടുത്ത പത്തു ദിവസത്തിനകം. മെലുഹൻ സൈന്യാധിപന്റെയും ചന്ദ്രവംശി രാജകുമാരിയുടെയും വിവാഹാഘോഷങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി കഴിഞ്ഞാൽ, അപ്പോൾ പിതാവിന് ഇവിടേക്ക് മടങ്ങിവരാം."

"നിന്റെ അമ്മ അതിന് സമ്മതിക്കുകയില്ല."

"അത് പരസ്യമല്ല. ഞാൻ പോകും. എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ പിരിയുന്നതിന് ഞാനൊരു നിമിത്തമായിരിക്കുകയില്ല."

"മഹാരാജൻ, മെലുഹയുടെ പരധാനമന്ത്രി കനകഹാല പറഞ്ഞു "ഔപചാരികമായ ക്ഷണമില്ലാതെ അങ്ങ് സ്വദീപിലേക്ക് പോകുന്നത് ശരിയാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അത് നിലവിലുള്ള നയതന്ത്രാചാരക്രമത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്."

"എന്തൊരു സംബന്ധം" ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയാണ്. എനിക്ക് തോന്നുന്നിടത്തേക്ക് പോകാം."

രാജകേതി പൂർത്തിയായിരുന്ന പരധാനമന്ത്രിയായിരുന്നു കനകഹാല. എന്ന് സാമ്രാജ്യത്തെയും അപരപിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും പരവൃത്തി ചക്രവർത്തിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാകുന്നത് കനകഹാല ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. "എന്നാൽ സ്വദീപ്തമൂടെ അടിമരാജ്യം മാത്രമാണെന്ന് ആ രാജ്യത്തിനു മേൽ നമുക്ക് നേരിട നിയന്ത്രണം ഉണ്ടെന്ന് അയ്യോ കരാറിലെ വ്യവസ്ഥകൾ. അവർക്ക് അനുമതി നിഷേധിക്കാനാവില്ല. അങ്ങ് അവരുടെ സ്വാമിയാണ്. എന്നാൽ പൂർത്തീകരിക്കേണ്ടതായ ചില ഔപചാരികതകളിലൊന്നാണ്."

'യാതൊരു ഔപചാരികതയും ആവശ്യമില്ല. ഒരു പിതാവ് അയാളുടെ പ്രിയപുത്രിയെ കാണാൻ പോകുന്നു."

കനകഹാലയുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. "രാജൻ അങ്ങേയ്ക്ക് ഒരു പുത്രി മാത്രമേയുള്ളൂ."

"അതെ. അതെ. എനിക്ക് റിയാം." തള്ളികളയുന്ന മട്ടിൽ കൈ വീശിക്കൊണ്ട് ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു. "നോക്കൂ മൂന്നാഴ്ചയ്ക്കകം ഞാൻ പുറപ്പെടും. അനുമതി ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ഭവതിക്കൊരു ദൂതനെ അയക്കാം പോരേ?"

"രാജൻ അയ്യോയിൽ ഇപ്പോഴും പക്ഷിദൂതസംവിധാനമായിട്ടില്ല. അവിടത്തെ ആളുകൾ എത്രത്തോളം കഴിവുകേടാവാണെന്ന് അങ്ങേയ്ക്കറിയാമല്ലോ. കാശിയിൽനിന്ന് എത്രയോ അകലെയാണ് അയ്യോ. അതുകൊണ്ട് ഒരു ദൂതൻ ഇന്ന് പുറപ്പെട്ടാൽ പോലും അയാൾ അയ്യോയിലെത്താൻ മൂന്നു മാസത്തിലധികമെടുക്കും. അതേ സമയം തന്നെ അങ്ങ് കാശിയിലെത്തും."

ദക്ഷൻ പുഞ്ചിരിതൂകി "ഉവ്വ് ഞാനെത്തും. ഭവതി ചെന്ന് എനിക്ക് പുറപ്പെടാനാവശ്യമായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുക."

കനകഹാല നെടുവീർപ്പിട് വണങ്ങി ആ പള്ളിയിൽനിന്ന് പുറത്തു കടന്നു.

സ്വദീപിന്റെ ചക്രവർത്തിയായ ദിലീപൻ തന്റെ മകൾ ആനന്ദമയിയും പർവ്വതേശ്വരനും തമ്മിൽ നടന്ന വിവാഹം ഗംഭീരമായി ആഘോഷിക്കുവാൻ പദ്ധതിയിടുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ മഹാദേവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിക്കുമിടയിലുണ്ടായ അസുഖാവസ്ഥകൾ ആ ഉത്സവമായയുടെ മാറ്റിനു കോട് മുണ്ടാക്കി. എന്നാൽ പുഷ്പകുളം മറ്റും മുടക്കാൻ കഴിയില്ലായിരുന്നു. അത് ഈശ്വരൻമാരെ അപമാനിക്കുന്ന പരവൃത്തിയാകും. വിരുന്നുകളും ആഘോഷങ്ങളുമെല്ലാം നിർത്തിവെച്ചെങ്കിലും അടിസ്ഥാന ദേവകളായ അഗ്നി, വായു, പൃഥ്വി, വരുണൻ, സൂര്യൻ, സോമൻ എന്നിവർക്കുള്ള പുഷ്പകൾ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതുപോലെ നടത്തുവാൻ തീരുമാനമായി.

സൂര്യദേവനുള്ള പുഷ്പ അസ്പഷ്ടമായി തൊട്ടു തെക്കു കിടക്കുന്ന പവിത്ര വീഥിയിലെ സൂര്യക്ഷേത്രത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. വീഥിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിനഭിമുഖമായി ക്ഷേത്രത്തിൽ നടക്കുന്ന ചടങ്ങുകൾ കാണുവാൻ അനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ വലിയൊരു തട് നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. പര്യടം സജ്ജമാക്കിയ രണ്ട് സിംഹാസനങ്ങളിൽ ശിവനും സതീയും ഉപവിഷ്ടരായിരുന്നു. പൊതുവേദിയിൽ മുൻപ് പര്യടം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി മുഖം കനപിച്ഛിച്ച് വേറിട്ട് മടിലാണ് അവർ അവിടെ ഇരുന്നിരുന്നത്. ശിവൻ സതീയെ നോക്കുന്നതുപോലുമില്ലായിരുന്നു. അതിരൂക്ഷമായ രോഷം അവന്റെ ശരീരത്തിലെ ഓരോ അണുവിൽനിന്നും പരസരിക്കുന്നതുണ്ടായിരുന്നു. പുഷ്പകുളം മാത്രമായിട്ടാണ് അവനവിടെ വന്നിരുന്നത്. പുഷ്പ കഴിഞ്ഞയുടൻ ബ്രഹ്മാലയത്തിൽ തന്റെ പാർവ്വതിലേക്ക് അവൻ മടങ്ങും.

മുൻപൊരിക്കലും ശിവന്റെ കരോധം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത കാശിയിലെ ഓരോ പൗരനും ഇപ്പോൾ വെല്ലാത്ത മനസ്സോടെ കാഴ്ചക്കാരനായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ കാർത്തികേയനേക്കാൾ മനസ്താപം അവർക്കുണ്ടാകില്ല. മാതാപിതാക്കളോട് ഒന്നിരിക്കുവാൻ അവൻ ഇടയ്ക്കിടെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടു പേരെയും ഒന്നിച്ച് കണ്ടാൽ കാർത്തികേയന്റെ ആവശ്യത്തിനു ശക്തി വർദ്ധിക്കുമെന്ന് കണ്ട ശിവൻ കൃതികയോട് കാർത്തികേയനെ ഇടയ്ക്കിടെ സന്ദർശനം ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള ഉദ്യാനത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. സിംഹാസനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഒരുക്കിയ ആ വേദിയിൽ ശിവന്റെ അടുത്തായി കാളി, ഭഗീരഥൻ, ദിലീപൻ, അതിഥിഗ്വൻ, ആയുർവ്വതി എന്നിവർ ഉപവിഷ്ടരായിരുന്നു. ആനന്ദമയിയും പർവ്വതേശ്വരനും ക്ഷേത്രത്തിലെ ആരാധനയ്ക്കുള്ള തറയിൽ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സൂര്യദേവൻ പരിശുദ്ധമാക്കുന്ന ആശിസ്സുകളോടെ അവരുടെ പരണയത്തെ പരിശുദ്ധീകരിക്കുവാനായി സൂര്യകുലത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ബ്രഹ്മണപുജാരി അവരെ സഹായിച്ചു.

അലോസരമുണ്ടാക്കുന്ന അന്തരീക്ഷമൊഴിവാക്കുവാനായി പുഷ്പകുളം ക്ഷണം ഗണേശൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വം നിരസിച്ചു.

കാശിയിലുള്ള സകല ജനങ്ങളും ആ പുഷ്പകുളം സാക്ഷികളായപ്പോൾ ഗണേശൻ മാത്രം സന്ദർശനം ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇരുന്നു. പത്തു ദിവസത്തിൽ ആദ്യമായി അവനാ ക്ഷേത്രത്തിനോടു ചേർന്നുള്ള ഉദ്യാനത്തിൽ പോയത് അനിയൻ കാർത്തികേയനെ കാണുവാനായിരുന്നു. അന്ന് ഒരു ചാക്ര മാർഗ്ഗവുമാണ് അവൻ ചെന്നത്. അല്പനേരം അവിടെ ചെലവഴിച്ചശേഷം കാർത്തികേയനെ കൃതികയോടും അവരുടെ അഞ്ച് അംഗരക്ഷകരോടും ചേർന്നു.

കളിക്കാൻ വിട്ട് അവൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. ശ്രീരാമദേവന്റെ ആത്മഭക്തനായ ഹനുമാൻസ്വಾಮിയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ശാന്തനായി അവനവിടെയിരുന്നു.

ഹനുമാൻ സ്വಾಮിയെ സന്ദർശിക്കാനെന്ന് എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നതിന് ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. ഭക്തർക്ക് എന്തൊക്കെ സന്ദർശനമുണ്ടായാലും ഹനുമാൻ സ്വാമി തന്റെ ഭക്തരെ സഹായിച്ചുവെന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു എന്ന് ഹനുമാൻ സ്വാമിക്ക് പോലും തന്നെ ഈ സന്ദർശനാവസ്ഥയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനാവില്ലെന്ന് ഗണേശൻ തോന്നി.

അമ്മയോടൊപ്പമല്ലാതെയുള്ള ഒരു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അവൻ സന്ദർശിക്കാനായില്ല എന്ന് തോന്നിപ്പോയി. തന്നെ മാതാപിതാക്കളുടേ പരിചരണമില്ലാത്തതായി തീർന്നു. അവൻ സഹിക്കാനാവാത്ത കാര്യമായിരുന്നു.

പിറ്റേദിവസം കാശിയിൽനിന്നുപോകാൻ അവൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. എന്ന് അമ്മയുടെ സ്നേഹം ഒരിക്കൽ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനാൽ, ഇനിയുള്ള ജീവിതകാലം മുഴുവനും അമ്മയെ സ്മരിച്ചുകഴിയുമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

ഉദ്യാനത്തിൽ കാര്യത്തിന്മേലുള്ള കളിതമാശയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ അവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

അതർക്കം നിഷ്കളങ്കമായ ആഹ്ലാദം നിറഞ്ഞ പൊടിപ്പിരി ഒരിക്കലും തനിക്ക് വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഗണേശൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു അവൻ വാളുറിയെടുത്ത് മിനുസമായ ഒരു കല്ല് വലിച്ചിട്ട് ശേഷം മറ്റൊരു പണിയും ചെയ്യാനില്ലാത്തപോൾ ക്ഷത്രിയന്മാർ പതിവായി ചെയ്യുന്ന ഒരു കാര്യം ചെയ്തു : വാളിന്റെ മുർച്ഛ കൂട്ടുന്ന പണി

ഗണേശൻ ആലോചനയിലാണ് പോയതിനാൽ വളരെ വൈകിയാണ് തന്റെ സഹജാവസ്ഥയിൽനിന്ന് അവൻ ശരീരം കൊടുത്ത്. ഉദ്യാനത്തിൽ വിചിത്രമായ എന്തോ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ ശ്വാസമടക്കി ശരീരം വിട്ടു. അപ്പോൾ ഒരു കാര്യം അവന്റെ മനസ്സിലേക്ക് ഇടിച്ചു കയറി. ഉദ്യാനം നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കുന്നു. കാര്യത്തിന്മേലെയും കൃത്യമായും അനുചരന്മാരുടെയും ഉച്ചത്തിലുള്ള പൊടിപ്പിരിയ്ക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു?

ഗണേശൻ തിടുക്കത്തിൽ എഴുന്നേറ്റ് വാളുറിയെടുത്ത് ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് നടക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവന്റെ കേൾവ്യം ഒരു ചെറിയ മുരളിപ്പം. അതിനുപിന്നാലെ ചെവിയിലേക്കുവന്ന ഗർജ്ജനം. ഘാതകൻ അടുത്തതായിരിക്കുന്നു. സിംഹങ്ങളേ!

ഗണേശൻ വാളുറിയെടുത്ത് ഓടാൻ തുടങ്ങി. അവനുനേരെ ഒരു മനുഷ്യൻ വേർതിരിച്ചുവന്നു. കൈകൾക്കുറുകെ അടിയേറ്റ് ഒരു കാശി ഭക്തൻ. മുർച്ഛയെറിയ നഖങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ അടയാളം.

"എന്താണ്?" അല്പം അകലെ നിന്നായിട്ടുപോലും ആ ഭക്തൻ കേൾക്കാൻ പാകത്തിൽ ഉച്ചത്തിലായിരുന്നു ഗണേശന്റെ ശബ്ദം.

കാശി സൈനികൻ അതിനു പരിഹരിക്കപ്പെട്ടില്ല. പേടിപ്പരപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാളുടേ മുന്നോട്ട് വേർതിരിച്ചുവന്നു നടന്നു.

ഗണേശൻ പെട്ടെന്ന് അയാളെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞതിന് അയാളെ ഉറക്കെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ചോദിച്ചു "എന്താണ്മുണ്ട്?"

"മുൻ" ഭക്തൻ പറഞ്ഞു.

"മഹാദേവനോടു പറയൂ."

ആ ഭക്തൻ അപ്പോൾ ഞെട്ടിവിറങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടു.

ഗണേശൻ അയാളെ വീണ്ടും വിളിച്ചുകൊണ്ട് "മഹാദേവനെ വിളിക്കൂ! ഇപ്പോൾതന്നെ!"

ഭേദം സൂര്യയക്ഷേത്രത്തിനു നേർക്കു ഓടാനാരംഭിച്ചപ്പോൾ ഗണേശൻ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

താൻ എന്തിലിനിന്നാണ് ഓടുന്നതെന്ന് കാശി സൈനികൻ അറിയാമായിരുന്നിട്ടും അയാളുടെ കാലുകളുടേ ശക്തിയിലായിരുന്നു.

താൻ എന്തിനെ നേരിടാനാണ് ഓടുന്നതെന്ന് ഗണേശനറിയാമായിരുന്നുവെങ്കിലും അവന്റെ കുതിപ്പിന്റെ വേഗത കരുത്തുറതായിരുന്നു.

വലിഞ്ഞുയരുന്നതിനായി ഒരു കല്ലിലുപിടിച്ച് മുകളിലേക്കു കുതിച്ച അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാകാതെ ഉദ്യാനത്തിന്റെ മതിൽ ചാടിക്കടന്ന് അതിനകത്ത് ചെന്നിറങ്ങി.

കൊല്ലപ്പെട്ട ഒരു ഭേദന്റെ മുറിഞ്ഞുപോയ കഴുത്ത് പിന്നെയും വികൃതമാക്കിക്കൊണ്ട് കടിച്ച് മുറിച്ച് കൊണ്ടിരുന്ന സിംഹിയുടെ അടുത്താണ് ഗണേശൻ മതിൽചാടി എത്തിച്ചേർന്നത്. ഓടുന്നതിനിടയിൽ ഗണേശൻ ആ സിംഹിയുടെ ചുമലിൽ അവളുടെ പരധാന ഞരമ്പുകളിലൊന്ന് വെടിമുറിച്ച്. ഉദ്യാനത്തിന്റെ നടവിലു നിന്നിരുന്ന കൃതികയുടെയും കാർത്തികേയന്റെയും മറ്റൊരു സൈനികന്റെയുമടുത്തേക്കു ഗണേശൻ കുതിച്ചപ്പോൾ ആ സിംഹിയുടെ മുറിഞ്ഞ ഞരമ്പിലിനിന്ന് രക്തം ഇറച്ചിലായി. മറ്റു രണ്ടു സൈനികർ അകലെ ഒരു മൂലയിൽ മരിച്ചുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവരാണ് ആദ്യം കൊല്ലപ്പെട്ടതെന്ന് അവരുടെ കിടപ്പുകൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

ഗണേശൻ കൃതികയുടെ അടുത്ത് ഓടിയെത്തി. ഒരു വശത്ത് ഒരു സിംഹിയും മറുവശത്ത് ഒരു വർണ്ണ സിംഹപ്പുലിയും ചേർന്ന് അവരെ വളഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഭൂമിദേവീ രക്ഷിക്കേണേ! ഇച്ഛാവാരിലിനിന്ന് ഈ ജന്തുക്കളെ ഞങ്ങളെ പിന്തുടരുന്നതല്ലായിരുന്നു.

ഗണേശന്റെ വെട്ടേറ്റ് രക്തമൊഴുകിയിരുന്ന ആ സിംഹി മറുഭാഗത്തുകൂടെ അവർക്കു രക്ഷപ്പെടാനാവാത്ത വിധം തടസ്സമുണ്ടാക്കി.

മരം കൊണ്ടുള്ള വാളു ഊരി കാർത്തികേയൻ യുദ്ധത്തിന് തയ്യാറായി നിന്നു. വെറുമൊരു മരം കൊണ്ടുള്ള വാളുമേന്തി ഒരു സിംഹത്തെ നേരിടാൻ തക്കവിധം ബാലിശമായ ധീരതയാണ് കാർത്തികേയൻ കാണിക്കുന്നതെന്ന് ഗണേശനു മനസ്സിലായി. അനുജന്റെ നേരെ മുഖ്യാൽ അവൻ കയറി നിന്നു. അവന്റെ ഒരു വശത്ത് കൃതികയും മറുവശത്ത് ഒരു സൈനികനും നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

"പുറത്തുപോകാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല" വാളു ഊരിപ്പിടിച്ച് കൊണ്ട് കൃതിക മന്ത്രിച്ചു.

കൃതിക പരിശീലനം ലഭിച്ച ഒരു പോരാളിയല്ലെന്ന് ഗണേശനറിയാം. മാതൃസഹജമായ വികാരം അവളെ കാർത്തികേയനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പോരാടാൻ തീർത്തപ്പോൾ നയിക്കും. എന്താലും അവളുടേ അതിലുള്ള ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലും കൊല്ലുവാൻ സാധിക്കില്ല. മറുവശത്തുള്ള ഭേദൻ വിറക്കാൻ തുടങ്ങി. അവനിൽ നിന്ന് ഏറെ സഹായമൊന്നും പരതീക്ഷിക്കാനാവില്ല.

തന്റെ നേരെ മുടന്തി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന സിംഹിയെ നോക്കി ഗണേശൻ തലകുലുക്കി. "ഇവളിനി ഏറെ സമയം ജീവിച്ചിരിക്കില്ല. ഇവളുടെ പരധാനപ്പെട്ട ഒരു ഞരമ്പാണ് ഞാൻ മുറിച്ച് കിട്ടിയത്.

സിംഹികളുടേ രണ്ടും ആ മനുഷ്യജീവികളെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നു രണ്ടു ഭാഗത്തുനിന്നും തടഞ്ഞുപോൾ സിംഹപ്പുലി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇനി അധികം സമയമില്ല. അവ ആക്രമിക്കുവാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു.

"സാവധാനം. പിന്നോടടു നീങ്ങൂ." ഗണേശൻ മന്ത്രിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു പുറകിലുണ്ടായിരുന്ന ആല്മരത്തിൽ വലിയൊരു പോതുണ്ടായിരുന്നു. കാർത്തികേയനെ അതിനകത്തേക്കു തള്ളിക്കയറ്റി നിർത്തി അവിടെനിന്നുകൊണ്ട് ആ സിംഹിയെ നേരിടാമെന്ന് ഗണേശൻ മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു.

"നമുക്ക് കൂടുതൽ സമയം പിടിച്ചുനില്ക്കാനാവില്ല" കൃതിക പറഞ്ഞു "ഞാനവരുടെ ശരഭ്യ തിരിയ്ക്കാം. നീ കാർത്തികേയനുമായി ഓടി രക്ഷപെടുകൊള്ളൂ."

സിംഹപുലിയെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്ന് ഗണേശൻ കൃതികയെ നോക്കിയില്ല. എന്ന്വെച്ച് വീരഭദ്രന്റെ പത്നിയോടുള്ള ആദരവ് അവന്റെ മനസ്സിലു കൂതിച്ചുയർന്നു. അവന്റെ അനുജനുവേണ്ടി സ്പന്തം ജീവൻ ത്യാജിക്കാൻ അവളു തയ്യാറായിരുന്നു.

"അതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു "കാർത്തികേയനോടൊപ്പം അതര വേഗത്തിൽ ഓടാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല. മതിലുകളിൽ നല്ല ഉയരമുണ്ട്. സഹായം ഉടനെ എത്തും. മഹാദേവൻ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് നമുൾ ആ സിംഹങ്ങളെ ഇവിടെ പിടിച്ചു നിർത്തിയാൽ മതി.

കൃതികയും ഭടനും ഗണേശനും മെല്ലെ പുറകോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാർത്തികേയനെ അവർ ഏറ്റവും പുറകിലേക്കു കയറ്റി. കടുവാ സിംഹവും സിംഹികളും മുൻനോട്ടു നിരങ്ങി നീങ്ങി, ഭീമാകാരനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ചോരപുരണ്ട് വാളുമായി മുന്നിൽ വന്നതോടെ കണ്ണും പൂടിയുള്ള ആക്രമണത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാർത്തികേയൻ ആ ആല്മരത്തിന്റെ പോടിനുള്ളിലേക്ക് തള്ളിക്കയറ്റപ്പെട്ടു. ആല്മരത്തിന്റെ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വേടുകളെ അവനെ പുറത്തു ചാടുവാൻ അനുവദിക്കാതെ തടഞ്ഞു. അവൻ സുരക്ഷിതനായിരുന്നു. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ഗണേശൻ അവിടെ നിലകുന്ന്നിടത്തോളം.

സിംഹങ്ങളെ മുൻനോട്ടു കൂതിച്ചു. മുടന്തിയിരുന്ന സിംഹി മുൻനോട്ടു കൂതിച്ചത് ഗണേശനെ അഭ്യുതപ്പെടുത്തി. കൃതിക ആ ഭാഗം വഴിയുള്ള ആക്രമണം തടയ്ക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നു.

"താഴ്ന്നിരിക്കൂ" ഗണേശൻ ചെപ്പയിട്തു. അവൻ അവിടെ നിന്ന് മാറിയാൽ കടുവാസിംഹത്തിന് കാർത്തികേയനെ ആക്രമിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടുമെന്നതിനാൽ ഗണേശൻ കൃതികയുടെ സഹായത്തിന് ചെല്ലാൻ സാധിക്കില്ലായിരുന്നു. "താഴ്ന്ന് ഇരിക്കൂ കൃതിക. അതിനു മുറിവേറ്റിടുന്നത്, അതിന് ഉയരത്തിലേക്കു കൂതിച്ചു ചാടാൻ കഴിയില്ല."

കൃതിക വാളു താഴ്ത്തിപ്പിടിച്ച് മുറിവേറ്റ പെണ്സിംഹം അവളുടെ അടുത്തേതുവാൻ കാത്തു. എന്ന്വെച്ച് അവളെ അഭ്യുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ ഭീമൻ ഇടുതുഭാഗത്തേക്കു ചാടി. അതിന്റെ പിന്നാലെ കൂതിക്കാണൊരുങ്ങവേ, രക്തം മരവിപ്പിക്കുന്ന വലിയൊരു നിലവിളി അവളു കേട്ടു.

മറുവശത്തുണ്ടായിരുന്ന പെണ്സിംഹം അവരുടെ ശരഭ്യ തിരിഞ്ഞു അവസരം മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് കാശി സൈനികന്റെ അടുത്തേക്കു എത്തി. ആ പെണ്സിംഹം അയാളുടെ ശരീരത്തെ പുറകോട്ടു വലിച്ച് അയാളെ കൈക്കൊണ്ട് വീശിയടിച്ച്. ഭടന് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ച് തന്റെ വാളുകൊണ്ട് ശേഷിയില്ലാത്ത വിധം അതിനെ പരഹരിച്ച് അതിന്റെ പിടിയിലിന്ന് രക്ഷപെടാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ പെണ്സിംഹം ഭടനെ കടിച്ചുപിടിച്ച്. അവസാനം അത് അയാളുടെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ച്. നിമിഷങ്ങളു്കകം അയാളു കൊല്ലപ്പെട്ടു.

സിംഹപുലി ഗണേശന്റെ മുന്നിൽ അനങ്ങാതെ നിന്നുകൊണ്ട് അവൻ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ രക്ഷപെടാനുള്ള പഴുതെല്ലാം അടച്ച്. മറ്റേ

പെൺസിംഹം മൃതനായ കാശിഭടനെയുപേക്ഷിച്ച് പഴയ സ്ഥാനത്തേക്ക് മടങ്ങിയെത്തി.

ഗണേശൻ സാവധാനം ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്തു. കൂടാതെ ബുദ്ധിയുപയോഗിച്ച് ആ മൃഗങ്ങളെ പരക്കടിപ്പിടുന്ന ആക്രമണ തന്ത്രം കണ്ടപോള് അവൻ അതിശയം തോന്നി.

"താഴെ ഇരിയ്ക്കൂ" ഗണേശൻ കൃതികയോടു പറഞ്ഞു. "ഞാനീ സിംഹപുലിയേയും പെൺസിംഹത്തേയും നോക്കിക്കൊള്ളാം. നിങ്ങളെ ആ മുറിവേറേ മൃഗത്തിന്റെ കാര്യം നോക്കിയാല് മതി. മൂന്നു മൃഗങ്ങളേയും എനിക്ക് കാണാന് കഴിയുന്നില്ല. ഒരു സംഘമായിട്ടാണ് ഇവ ആക്രമിക്കുന്നത്. ശരഭ്യ പതറിപ്പോകുന്നയാളെ ചത്തതുതന്നെ."

കൃതിക തലയാടിയപ്പോള് മുറിവേറേ സിംഹം അവളെ നേരെ നിരങ്ങി വരുമ്പോഴായിരുന്നു. ചുമലിലേറേ മുറിവുമൂലം ആ ജന്തുവിന്റെ ശരീരത്തില് നിന്ന് ധാരാളം രക്തം വാർന്നുപോയിരുന്നു. സാവധാനത്തിലായിരുന്നു അതിന്റെ നീക്കം. പെട്ടെന്ന് ആ പെൺസിംഹം കൃതികയുടെ നേർക്ക് കുതിച്ചു.

ആ പെൺസിംഹം അടുത്തെത്തിയതും അത് ഉയർന്നു ചാടി. മുറിവേറേ ചുമലിനുവേദിക്കുന്നിടത്തോളം ഉയരത്തിലേക്ക്. പക്ഷേ, തളർന്ന ഗതിയുള്ള ഒരു കുതിപ്പായിരുന്നു അത്. കൃതിക താഴേക്ക് കുനിഞ്ഞ് വാള് മുകളിലേക്ക് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് സിംഹത്തിന്റെ മാറിലേക്ക് ആഞ്ഞ് കുത്തിയടിക്കുക. ആ മൃഗം കൃതികയുടെ ശരീരത്തിലേക്ക് പതിച്ചു. താമസംവിനാ അത് മരിച്ചു.

തന്റെ കണ്ണുകളിലൂടെ കൃതിക ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ഗണേശൻ കാണുന്നതായിരുന്നു. കുത്തേറ്റ് ചാകുന്നതിനു മുമ്പ് ആ പെൺസിംഹം തന്റെ നഖം താഴ്ത്തി കൃതികയുടെ ചുമലിനു കീറിപ്പിരിച്ചിരുന്നു. കൃതികയുടെ ശരീരത്തില്നിന്നും രക്തം വാർന്നൊഴുകി. ആ സിംഹത്തിന്റെ ശവശരീരം അവളെ താഴോട് മരത്തി വെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ കിടന്നുകൊണ്ട് അവളെ ഗണേശനെ തന്റെ കണ്വെട്ത് കാണാന് സാധിച്ചു.

പരിച തന്റെ പുറകില് ചേർത്തുറപ്പിച്ച ശേഷം ഗണേശൻ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടാമത്തെ കുറുവാള് പുറത്തെടുത്ത് ആലമരത്തിനോടു ചേർന്ന് നിലയുറപ്പിച്ചു. ഇരട്ട വായ്ത്തല ഉണ്ടായിരുന്ന ആ കുറുവാള് ശത്രുവിന്റെ ദേഹത്തു കയറിയാല് ശരീരം അനങ്ങുന്നതോറും അത് കോർത്തുപിടിക്കാന് തുടങ്ങും. ശരീരത്തില് ആഴ്ന്നിറങ്ങിയാല് അത് ആ മുറിവിന്റെ ആഴവും വലിപ്പവും കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അധികം വൈകാതെ മഹാദേവൻ എത്തിച്ചേരുമെന്ന് പരീക്ഷിച്ച് സമയം തള്ളിനിർത്തി ഗണേശൻ കാത്തുനിന്നു.

സിംഹപുലി ഗണേശന്റെ വലതുഭാഗത്തേക്ക് നീങ്ങി. പെൺസിംഹം ഇടതുഭാഗത്തേക്ക് നീങ്ങി. ഒരു സമയം ആ രണ്ടു മൃഗങ്ങളേയും നിരീക്ഷിക്കുന്നത് പരയാസകരമാകുംവിധം അകലത്തിലാണ് ആ രണ്ടു ഹിംസ്രജന്തുക്കളും നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നത്. ആക്രമണത്തിന് അനുയോജ്യമായ നിലയില് നിന്നുകൊണ്ട് ആ മൃഗങ്ങളെ പതുക്കെ ഒരേസമയം ഗണേശനു നേർക്ക് നീങ്ങാന് തുടങ്ങി.

പൊടുന്നനെ പെൺസിംഹം മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. ഗണേശൻ ഇടതുകൈയിലെ കുറുവാള് കൊണ്ട് വീശിവെട്ടി. പക്ഷേ, ആ കുറുവാളിന് ആ മൃഗത്തിന്റെ ശരീരത്തില് വെട്ടേല്പിപ്പിക്കുവാനുള്ള നീളമില്ലായിരുന്നു. ആ നീക്കം അവനെ ഇടതുഭാഗത്തേക്ക് നീങ്ങുവാന് പരേരിപ്പിച്ചു. ഈ അവസ്ഥ മുതലേടുത്ത് ഗണേശനുനേർക്ക് കുതിച്ചുചാടിയ കടുവാസിംഹം അവന്റെ വലതുകാലില് മുറുക്കെ കടിച്ച്. ഇച്ഛാവില് വെച്ച് ഗണേശനു കടിയേറ്റ് അതേ സ്ഥലത്തായിരുന്നു ആ കടിയേറ്റ്

വേദനകൊണ്ട് നിലവിളിച്ച് ഗണേശൻ വലതുകൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വാളുകൊണ്ട് സിംഹപ്പുലിയുടെ മുഖത്ത് ആഞ്ഞുവെട്ടി. തിരിഞ്ഞോടിയ മൃഗം ഗണേശന്റെ തുടയിൽ നിന്നും വലിയൊരു കഷണം മാംസവുമായാണ് മടങ്ങിയത്.

അതിവേഗം ഗണേശന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് രക്തം വാർന്നുപോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ പുറകോട്ടു നീങ്ങി ആല്മരത്തിൽ ചാരിനിന്നു. അവന്റെ കൂഞ്ഞനിയന് പുറകിൽനിന്ന് നിലവിളിക്കുന്ന്യുണ്ടായിരുന്നു. സിംഹങ്ങളുമായി പോരാടുവാനായി തന്നെ പുറത്തു വിടണമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അവൻ നിലവിളിക്കുന്നത്. ഗണേശൻ അനങ്ങിയില്ല. ആ സിംഹങ്ങളെ വീണ്ടും കുതിച്ചെത്തി.

ഇത്തവണ സിംഹപ്പുലിയാണ് ആദ്യം വന്നത്. അവരുടെ ആക്രമണരീതി മനസ്സിലാക്കിയ ഗണേശൻ കണ്ണുകളെ നേരെ നടുവിലുറപ്പിച്ച് പിടിച്ഛ. ഇപ്പോൾ അവൻ സിംഹപ്പുലിയേയും പെൺസിംഹത്തേയും കാണാം. സിംഹപ്പുലി അടുത്തേക്കു വരാതിരിക്കുവാൻ അവൻ വലതുകൈയിലെ വാളു നീടിപ്പിടിച്ഛ. അപ്പോൾ സിംഹപ്പുലി വേഗത കുറച്ചു. പെൺസിംഹം മുന്നോട്ടു കുതിച്ഛ. ഗണേശൻ തന്റെ കുറുവാളു ആ പെൺസിംഹത്തിന്റെ ചുമലിലേക്കു കുത്തിയിറക്കി. പക്ഷേ, അതിനുമുമ്പേ സിംഹം ഗണേശന്റെ കൈയിൽ കടിച്ഛ. ചുമലിൽ ആഴത്തിൽ തറഞ്ഞിറങ്ങിയ കുറുവായുമായി മടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് ആ പെൺസിംഹം അവന്റെ കൈയിൽ കടിച്ഛ ആഴത്തിൽ മുറിവേല്പിച്ഛിരുന്നു.

അധികനേരം കാലിൽ നിവർന്നു നില്ക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഗണേശൻ മനസ്സിലായിരുന്നു. ധാരാളം രക്തം വാർന്നുപോകുന്നത്യുണ്ടായിരുന്നു. ഗണേശൻ ഏതെങ്കിലുമൊരു വശത്തേക്കാണ് വീഴുന്നതെങ്കിലും കാർത്തികേയൻ സിംഹങ്ങളുടെ കണ്വെട്ടിൽ പെടും. അതുകൊണ്ട് അവൻ പുറകോട്ടു മരത്തിലേക്കു ചാരി ശരീരം കൊണ്ട് ആ പോത് മുഴുവനും മറച്ചുകൊണ്ട് താഴേക്കിരുന്നു. അവനെ അതിജീവിച്ഛുമാർമേ ആ ജന്തുക്കളുടേ അനുജന്റെ അടുത്തേത്താനാകൂ.

മാരകമായ തോതിൽ രക്തം വാർന്നു പോയിരുന്നതിനാൽ ഗണേശന്റെ കാഴ്ച കുറേശ്ശെ മങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്ന്നിരുന്നാലും ആ പെൺസിംഹത്തിന്റെ ചുമലിലേർ മുറിവ് കടുത്തതായിരുന്നു. നേരെ നില്ക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അല്പം അകലെ കിടന്നുകൊണ്ട് അവളു ആ മുറിവ് നക്കിത്തോർതുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്യുണ്ടായിരുന്നു. അനങ്ങുന്നതോറും ആ ഇരട്ട വായ്തലയുളള കുറുവാളു അവളുടെ ശരീരത്തിലേക്കിറങ്ങിച്ഛെന്നുകൊണ്ട് കോശങ്ങളെ പിളർന്നു. വലതു വശത്തുനിന്ന് സിംഹപ്പുലി അടുത്തേക്കു വരുന്നത് ഗണേശൻ കണ്ടു. അടുത്തേത്തിയതും അത് അവനുനേരെ കുതിച്ഛുചാടി കൈകൊണ്ട് ആഞ്ഞടിച്ഛ. അതേസമയം തന്നെ ഗണേശൻ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വാളു വീശി. കടുവാസിംഹത്തിന്റെ നഖം ഗണേശന്റെ മുഖത്തുകൂടെ ഉരഞ്ഞ് കടന്നുപോയി. അത് അവന്റെ തുമ്പിക്കൈ പോലുളള മുഖത്ത് ആഴത്തിലൊരു മുറിവുണ്ടാക്കി. അതേ സമയം ഗണേശന്റെ വെട്ടു സിംഹപ്പുലിയുടെ കണ്ണ് തകർത്തു. വേദന കൊണ്ട് നിലവിളിച്ഛ അത് തിരിച്ഛോടി.

എന്നാൽ ഗണേശൻ കാണാതിരുന്ന ഒരു കാർയം കാർത്തികേയൻ കണ്ടിരുന്നു. മരം കൊണ്ടുളള വാളുകൊണ്ട് അവൻ എത്തിച്ഛുവീശാൻ നോക്കി. എന്നാൽ അവിടേക്കു എത്താൻ അവനായില്ല. "അങ്ങോട്ടു നോക്കു!"

ഗണേശന്റെ ശര്യ മാറിച്ഛോയ സന്ദർഭമുപയോഗിച്ഛ ആ പെൺസിംഹം അടുത്തേക്കു നിരങ്ങിവരുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്യുണ്ടായിരുന്നു. അവളു മുന്നോട്ടു എത്തിവലിഞ്ഞ് ഗണേശന്റെ നെഞ്ചിൽ കടിച്ഛ. ഗണേശൻ വാളു വീശി അവളുടെ

മുഖത്തിനിട് വെടി. വേദനകൊണ്ട് പുളഞ്ഞ പെണ്സിംഹം പല്ലിളിച് തിരിച്ചോടുന്നതിനുമുമ്പ് ഗണേശന്റെ നെഞ്ചിലിനിന്ന് വലിയൊരു ഭാഗം മാന്തിപ്പൊളിച് എടുത്തിരുന്നു. ആന്തരഗ്ഗർമ്മിസ്രവവും നിരവധി മുറിവുകളിലൂടെ രക്തം വാർന്നൊഴുകിയിരുന്നതിനാലും ആ നാഗന്റെ ഹൃദയം അവന്റെ ജീവനെതിരായാണ് പരവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. തന്റെ അന്ത്യമടുത്തുവെന്ന് ഗണേശനു മനസ്സിലായി. അവനിനി അധികനേരം പിടിച്ചുനിലുക്കാനാവില്ല. അപ്പോള് ഉച്ഛത്തിലുള്ള യുദ്ധഭേരി അവന് കേട്ടു.

"ഹരഹര മഹാദേവ!"

ഊഷ്മളവും സുഖദ്രവ്യമായ ഇരുട്ട് ഗണേശനെ ക്ഷണികകുന്ന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഉണർന്നിരിക്കുവാനായി അവന് കഷ്ടപ്പെട്ട് ശ്വാസമെടുത്തു.

ഏതാണ്ട് അമ്പതോളം വരുന്ന യുദ്ധസന്ദർഭമായ സൂര്യവംശി സൈനികർ ആ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു കുതിച്ചെത്തി. അവർ ആ രണ്ടു വലിയ സംഹർഷങ്ങളുടെ മേൽ ചാടിവീണു. തളർന്നുപോയ ആ മൃഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒന്ന് പിടിച്ചു നിലുക്കാനുപോലുമായില്ല. അവ തലക്ഷണം കൊല്ലപ്പെട്ടു.

അതിവേഗം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാഴ്ചയിൽ ഒരു സുന്ദരരൂപം രക്തപൂരണ്ട് വാള് പിടിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ നേർക്കു വരുന്നത് ഗണേശന് കണ്ടു. അയാളുടെ കഴുത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന നീലനിറമുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ തൊട്ടുപുറകിലായി വെങ്കല നിറത്തിലുള്ള ഒരു സ്തംഭിയുടെ രൂപം അപ്രത്യക്ഷമായി അവനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. പോരാളിയായ രാജകുമാരിയുടെ ശരീരം ആ കടുവാസിംഹത്തിന്റെ രക്തത്തിൽ കുളിച്ചിരുന്നു.

തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ഉല്കൃഷ്ടരായ രണ്ടു വ്യക്തികളോട് ശുഭവാർത്ത പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞതിലുള്ള സന്തോഷം മൂലം ആ നാഗന് പുഞ്ചിരിച്ചു.

"വിഷമിടുകേണ്ട്" ഗണേശന് പിതാവിനോട് മന്ത്രിച്ചു "അങ്ങയുടെ മകന് സുരക്ഷിതനാണ്... എന്റെ പുറകിലായി.... അവനെ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഗണേശന് ബോധരഹിതനായി മലച്ചുവീണു.

സഹോദരാ നീ ഒരിക്കലും ഒറ്റക്കല്ല

ഇരുപത്

തനിക്ക് വല്ലാത്ത വേദന തോന്നുമെന്ന് ഗണേശൻ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ യാതൊരു വേദനയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അവൻ കണ്ണുതുറന്നു. തന്റെ തൊടടുത്തു നിന്നിരുന്ന വലിയ രൂപത്തെ ആയുർവ്വതിയെ അവൻ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു.

കീറിപ്പറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സ്വന്തം ശരീരത്തിലേക്ക് അവൻ നോക്കി. തൊലി അടർന്ന് മാംസം പുറത്തുചാടിയിരിക്കുന്നു. ശരീരം മുഴുവൻ രക്തംകുടപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കൈത്തണ്ടയിലെ എല്ലെ പുറത്തേക്ക് ചാടിയിട്ടുണ്ട്. മാറില് വാപിളർന്നതുപോലുള്ളൊരു ദ്വാരമുണ്ട്. പൊടി പുറത്തേക്കു കാണാവുന്ന വാരിയെല്ലുകള്

ഭൂമിദേവീ രക്ഷിക്കേ. ഇനിയൊരവസരം എനിക്ക് ലഭിക്കുകയില്ല. ഗണേശൻ വീണ്ടും അബോധാവസ്ഥയിലേക്കു മടങ്ങി.

നെഞ്ചില് മുര്ച്ഛിച്ചേറിയ എന്തോ കൃത്രികയറിയതുപോലെ. അവന്റെ കണ്ണുകളെ അർദ്ധനിമിളിതങ്ങളായി.

ആയുർവ്വതി അവന്റെ വെച്ചുകളെക്കുറിച്ച് മാറുന്നത് ആ കണ്പഴുതിലൂടെ അവനുകാണാം.

അവൻ ഏറെ കൂറെ സാധാരണനിലയിലേക്ക് ആയി തുടങ്ങി.

നല്ല കാര്യം അല്ലേ?

ഒരിക്കല് കൂടി തന്റെ സ്വപ്നലോകത്തിലേക്ക് അവൻ വഴുതിയിറങ്ങി.

മൃദുവായ തലോടല്. പിന്നെ ആ കൈ അകന്നുപോയി. ഉറക്കത്തിലായിരുന്ന ഗണേശൻ തലയാന്നനാക്കി. ആ കൈ തിരിച്ചുവന്നെങ്കിലെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അതവന്റെ മുഖത്തേക്ക് മടങ്ങിവന്നു. പതുക്കെ അത് മുഖം തടവി.

ഗണേശൻ കണ്ണ് അല്പം തുറന്നു. സതി അവന്റെ തേടടുത്തിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ ശരീരത്തിലേക്ക് കുനിഞ്ഞു നോക്കിയിരുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകളെ ചുവന്ന് വീർത്തിരുന്നു.

അമ്മേ!.....

പക്ഷേ സതി പരതികരിച്ചില്ല. ഒരുവേള അവളത് കേട്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല.

സതിയുടെ പുറകിലുണ്ടായിരുന്ന ജനലിനപ്പുറം മഴ പെയ്യുന്നത് ഗണേശൻ കണ്ട്

കാലവർഷം? അബോധാവസ്ഥയിലായിട്ട് എന്തെങ്കിലുമായിട്ടുണ്ടാവും?

ജനലിനടുത്തായി ഒരാളുടെ ചുമലിൽ ചാരിനിൽക്കുന്നത് അവൻ കണ്ട്.

കരുത്തനായ ഒരാളുടെ സുഖപ്രസാദം നിറഞ്ഞ അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ

ഭാവരഹിതമായിരുന്നു. നീലകണ്ഠമുഖം ഒരാളുടെ അവനെത്തന്നെ

ഉറക്കാനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരാളുടെ അവനെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ

ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു അയാളുടെ.

ഗണേശനെ ഉറക്കം ഒരിക്കലും ഉറക്കുകയോണ്ടിരുന്നില്ലെന്നായി.

കൈത്തണ്ടയിൽ ഒരു ഉഷ്ണമുള്ള സ്പർശം. ആരോ ഒരു ലേപനം അവന്റെ മേൽ പരക്കുക പുറത്തുനിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നാഗൻ സാവധാനം കണ്ണുതുറന്നു. ആ ലേപനം മൃദുവായി പുറപ്പെട്ടിരുന്ന കൈ സ്പർശത്തെ മൃദുലമായി ആയിരുന്നില്ല, കരുത്തുറപ്പുള്ള പുരുഷന്റെ കൈ ആയിരുന്നു അത്.

ഉദാരനായ ആ വൈദ്യനെ കാണുന്നതിനായി അവൻ കണ്ണുകളിൽ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് തിരിച്ചു. അയാളുടെ ഉദരം കരുത്തുറപ്പും പേശികളും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ കഴുത്ത്! ദിവ്യമായ നീലജയോതി അത് പരസരിപ്പിച്ചു.

ഗണേശൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി. ഒരു വീർപ്പുപുറപ്പെട്ട അനുഭവപ്രദം.

മരുന്ന് പുറപ്പെടുവിക്കാൻ കൈ നിശ്ചലമായി. ഒരുജോടി കണ്ണുകളിൽനിന്നു തുറന്നു നോക്കുന്നതുപോലെ അവൻ കണ്ട്.

നീലകണ്ഠൻ എഴുന്നേറ്റ് ആ മുറിക്ക് പുറത്തുപോയി.

ഗണേശൻ വീണ്ടും കണ്ണുകളടച്ചു.

ഒടുവിൽ നീണ്ട നിർഭയം ശേഷം, ഇനി അതിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്ക് ഉടൻ തിരിച്ചു പോകേണ്ടതായി വന്നു, ഗണേശൻ നിർഭയം കൂടിയതിന് പുറത്തുവന്നു. മഴത്തുള്ളികൾ ചന്ദനംപിന്നെ വീഴുന്നതിന്റെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദം അവനു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

അവനിഷ്ടമായിരുന്നു മഴക്കാലം. നവയൗവനം കൈവന്ന ഭൂമിയുടെ സുഖപ്രസാദം. മഴയുടെ ഭാവം.

അവൻ തല പരക്കുക ഇടത്തോട്ടു തിരിച്ചു. സതിയെ ഉണർത്തുവാൻ അത് മതിയായിരുന്നു. ആ മുറിയുടെ അങ്ങോട്ടുള്ള കടലിൽ കിടന്നിരുന്ന അവളുടെ ഉടനെ എഴുന്നേറ്റ് ഗണേശന്റെ സമീപത്തേക്ക് നടന്നുവന്നു. അവന്റെ അടുത്തേക്ക് ഒരു പീഠം വലിച്ചിട്ട് ഇരുന്നശേഷം മകന്റെ ശരീരത്തിൽ അവളുടെ കൈകൊണ്ട് തൊട്ടു നോക്കി.

"മകനേ, ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട്?

"ഗണേശൻ പതിയെ പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൻ തല അലിപ്പുകൊണ്ട് ചെരിച്ചു.

സതി പുഞ്ചിരിച്ചു. അവളുടെ വിരലുകൾ അവന്റെ മുഖത്തു കൂടെ ഓടിപ്പോയി. അവനറിയാതെ അവളുടെ കൈകൾ.

"കൃതിക?"

"അവളുടേ ഭേദമുണ്ട്" സതി പറഞ്ഞു. "അവളുടേ നിന്റൈപ്പോലെ വല്ലാതെ പരികുപ്തരിയിടിലായിരുന്നു. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ വളരെ വേഗം അവളുടേ ആതുരായം വിട്ടുപോകാൻ കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാഴ്ചത്തേ മാത്രം ആതുരായവാസം."

"എത്രകാലം?"

"നീയിവിടെ കിടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് എത്രകാലമായെന്നോ?"

മറുപടിയായി ഗണേശൻ തലയാട്ടി.

"അറുപത് ദിവസം. ബോധം വന്നുപോയുമിരുന്നു.

"മഴ..."

"മഴക്കാലം ഏതാണ്ട് വസാനിക്കുകയായി. ഈർപ്പമാണ് കുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയത്. അത് നിന്റെ മുറിവുണക്കുന്നത് സാധ്യമാക്കുക.

"ഗണേശൻ നെടുവീർപ്പിട്റ്റു. അവൻ തളർന്നിരുന്നു.

"ഉറങ്ങികോളൂ" സതി പറഞ്ഞു "നീ രോഗമുക്തിയുടെ പാതയിൽ അതിവേഗം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ആയുർവ്വതി പറയുന്നു. താമസിയാതെത്തന്നെ നീ ഇവിടെനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങും."

ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉറക്കത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ഗണേശനെത്തന്നെ ഉദ്ദനോക്തികൊണ്ടിരുന്ന ആയുർവ്വതി പൊട്ടുന്നനെ അവനെ ഉണർത്തി.

"എത്രകാലമായി ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്?"

"അവസാനം നീ ഉണർന്നതെപ്പോഴാണോ അപ്പോൾ മുതൽ? കുറച്ചു മണിക്കൂറുകളു മാത്രം. ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയെ വീട്ടിലേക്കു പറഞ്ഞുവിട്ടു. അവളുടേ വിശ്വരം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു."

ഗണേശൻ തലയാട്ടി.

'വാ തുറക്കു' താൻ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയ കുഴമ്പിലിനിന്ന് അല്പമെടുത്തുകൊണ്ട് ആയുർവ്വതി അവനോടു പറഞ്ഞു.

ദുർഗ്ഗം വമിക്കുന്ന കുഴമ്പിനുനേരെ ഗണേശൻ മുഖം ചുളിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. "ആയുർവ്വതി ഇതെന്താ സാധനം?"

"അത് വേദനയെ അകറ്റും."

"പക്ഷേ, എനിക്ക് വേദന തോന്നുന്നില്ല"

"ഞാനീ ലേപനം തേക്കുമ്പോൾ നിനക്ക് വേദന അനുഭവപ്പെടും. അതുകൊണ്ട് വായ് തുറന്ന് ഇത് നാക്കിനടിയിൽ വെക്കണം."

ആ മരുന്ന് പ്ലവർത്തിച്ചുതുടങ്ങുന്നതിനായി ആയുർവ്വതി കാത്തിരുന്നു. പിന്നെ ഗണേശന്റെ നെഞ്ചിലെ വെച്ചുകെട്ട് തുറന്നുനോക്കി. അവന്റെ മുറിവ് ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ മുറിവിൽ മാംസം വളർന്നിരുന്നു. മുറിവുണങ്ങുന്നതിന്റെ ലക്ഷണം കാട്ടി മുറിപ്പാടുകളുപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു.

"ഇനി ചർം മൃദുലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കും." ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു.

"ഞാനൊരു പോരാളിയാണ്" ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. "മൃദുല ചർമ്മത്തെക്കാളു മുറിപ്പാടുകളുടേ സ്വാഗതം."

ആയുർവ്വതി ഗണേശനെ ഒന്ന് സൂക്ഷിച്ച് നോക്കി. പിന്നെ അവർ ഒരു കോപ്പ് കൈയിലെടുത്തു.

ആയുർവ്വതി ലേപനം പുരട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗണേശൻ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച്. മറിപ്പിടുകുവാനുള്ള മരുന്ന് സേവിച്ചിടും ലേപനം കൃത്തി നോവിച്ച്. ലേപനം പുരട്ടുന്നത് വേഗത്തിൽ പൂർത്തിയാക്കിയ

ശേഷം ആർയവേപ്പിലകളുകൊണ്ടുള്ള വെച്ഛകെട് കൊണ്ട് ആ മുറിവ് മുടിക്കെട്.

ആയുർവ്വതി ചെയ്യുന്ന പരവൃത്തിയ്ക്ക് വൈദഗ്ദ്ധ്യവും ഭേദരതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗണേശൻ ആ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ നൽകവെണ്ണം ആദരിച്ചിരുന്നു.

ഗണേശൻ അകത്തേക്ക് ഊർക്കോടെ ശ്വാസമെടുത്ത് അല്പം ശക്തി സംഭരിച്ചു. "ഈ പരുക്കുകളെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ കീർത്തി ശരിക്കും അർഹിക്കുന്നത് ഒന്നുതന്നെ, ആയുർവതിജി."

ആയുർവ്വതി മുഖം ചുളിച്ച് "നിങ്ങളെ എവിടെനിന്നാണ് എന്തെങ്കിലുമൊന്നു കേൾക്കുന്നത്?"

ഇച്ഛാവാരിയ്ക്ക് വെച്ഛ എനിക്ക് പരുക്കേറ്റിരുന്നു. താളകളെക്കുറിച്ച് ഇരട്ടിവേഗത്തിൽ എന്തെങ്കിലും രോഗമുക്തനാകാൻ കഴിയുമായിരുന്നു എന്ന് അമ്മ അപ്പോൾ എന്തോടു പറയുകയുണ്ടായി. താളകളാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച വൈദ്യശ്രേഷ്ഠനെന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞു.

ആയുർവ്വതി പുരികക്കൊടി ഉയർത്തി "നിന്റെ വായിൽ രജതരസനയാണുള്ളത്. ആരേയും പുഞ്ചിരിപ്പിക്കാൻ അതിനു സാധിക്കും. നീലകണ്ഠ ഭഗവാനെപ്പോലെ. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ കറ പുറത്തുപോയ നിനക്കില്ല എന്താണ് സങ്കടകരം."

ഗണേശൻ നിശ്ശബ്ദനായി.

"ഞാൻ ബ്രഹ്മസ്പതിയെ ആദരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം വെറുമൊരു നല്ല മനുഷ്യൻ മാത്രമല്ല, അറിവിന്റെ ഭണ്ഡാരം കൂടിയാണ്. അകാലത്തിൽ ആ ജീവൻ പൊലിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ ലോകത്തിന് അതൊരു വലിയ നഷ്ടമായി."

ഗണേശൻ പരിതപിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ സങ്കടം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ ആ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠന്റെ കണ്ണിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഉറങ്ങുന്നതായി.

"ഇനി ഞാനാ കൈതണ്ടയൊന്ന് പരിശോധിക്കട്ടെ" ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു.

അവർ ആ മുറിവിലെ വെച്ഛകെട് ഊർക്കോടെ വലിച്ച് പരിച്ഛേദിച്ചു. അവനെ നോക്കിയാൽ പാകത്തിനുള്ള ഊർക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആ മുറിവിന് ഗുരുവരമായ യാതൊരു കൃഷ്ണപുണ്ഡ്രാകാർത്ത വിധം ഊർക്കോടെ

ഗണേശൻ വേദനയുണ്ടായെങ്കിലും പുളഞ്ഞില്ല

പിറ്റേദിവസം ഗണേശൻ ഉണർന്നപ്പോൾ കണ്ടത് അമ്മയും ചെറിയയും എന്തോ വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്.

"അമ്മേ, ചെറിയമ്മേ ഗണേശൻ മന്ത്രിച്ചു

ആ രണ്ടു സഹോദരിമാരും പുഞ്ചിരിയോടെ അവനെ നോക്കി.

"നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും കഴിക്കുവാനോ കുടിക്കുവാനോ വേണോ?" സതി ചോദിച്ചു.

"വേണം അമ്മേ ഇന്നെനിക്ക് നടക്കാൻ പോവാനും കഴിയും. കഴിഞ്ഞ അറുപത് ദിവസമായി ഞാൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. യാതൊരു തനിയെ."

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഞാൻ ആയുർവ്വതിയോടു സംസാരിക്കാം. ഇപ്പോൾ തലക്കുറുപ്പ് നീയിവിടെ കിടക്കൂ."

കാളി ആയുർവ്വതിയെ കാണാനായി പുറത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ സതി തന്റെ ഇരിപ്പിടം ഗണേശന്റെ അടുത്തേക്ക് നീക്കിയിട്ടു.

"നിനക്ക് ഞാൻ പഠാത്ത ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്." എന്ന് പറഞ്ഞ് സതി തന്റെ കൈയിലുള്ള ആനക്കൊമ്പുകൊണ്ടുള്ള പെട്ടി തുറന്നു. ഗണേശന്റെ മുഖം പരകാശിതമായി. അമ്മ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന ആ പരന്ന പലഹാരം അവൻ വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. തന്നെപ്പോലെത്തന്നെ തന്റെ അമ്മയുടെ രണ്ടാം ഭർത്താവായ ശിവനും അതിഷ്ടമാണെന്നോർത്തപ്പോള് അവന്റെ മുഖത്തെ പുഞ്ചിരി മാഞ്ഞു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ച്കുന്തെന്നിനുമുമ്പ് ഗണേശൻ ആയുർവ്വതി നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്ന വായ് കഴുകുന്നതിനുള്ള ഒരു ദ്രാവകം തപ്പിയെടുക്കുന്നതിനായി സതി എഴുന്നേറ്റു.

"അച്ഛൻ നിങ്ങളുടെ താമസസ്ഥലത്തേക്ക് മടങ്ങിവന്നുവോ അമ്മേ"

മരുന്ന്വെച്ചിട്ടുള്ള അലമരയിലിനിന്ന് സതി തന്റെ നോട്ടം ഗണേശനിലേക്കയച്ചു. "നീ ഇനി അത്തരം കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചിച്ച് വിഷമിക്കേണ്ട."

"അദ്ദേഹം അമ്മയുമായി സംസാരിച്ചെങ്കിലും തുടങ്ങിയോ?"

"നീ അതിനെക്കുറിച്ചോർത്ത് വിഷമിക്കേണ്ട" ഗണേശന്റെ അടുത്തേക്ക് നടക്കുന്നതിനിടയിൽ സതി പറഞ്ഞു.

ആ നാഗൻ മച്ചിലേക്ക് നോക്കി കിടന്നു. കുറ്റബോധം അവന്റെ ഹൃദയത്തെ കാര്ന്നു തിന്നാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവൻ കണ്ണുകളിൽ ഇറുക്കിയടച്ചു.

"അദ്ദേഹം...."

"ഉവ്വ് അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു." സതി പർതിവചിച്ചു "ശിവൻ ദിവസേന നിന്റെ അവസ്ഥ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് വന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇന്ന് അദ്ദേഹം വരുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല."

സങ്കടത്തോടെ പുഞ്ചിരിച്ച ഗണേശൻ ചുണ്ടുകുടിച്ച്.

സതി അവന്റെ തലയിൽ മെല്ലെ തടി. "സമയമാകുമ്പോള് എല്ലാം ശരിയായിക്കൊള്ളും."

"മന്ദ്ര പർവ്വതത്തിലെപ്പോലെ എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് വിശദീകരിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞെങ്കിലും എന്ന് ഞാൻ ആശിഷ്കുന്നു. അതെന്തുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചുവെന്ന് വിശദീകരിക്കുവാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചെങ്കിലും എന്തെന്ന് നന്നായിരുന്നു. എന്തോടു അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷമിക്കുവാനുണ്ടോ എന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്താല് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം അത് മനസ്സിലാക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യും."

"കാളി എന്തോട് കുറച്ചൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് തൊക്കെയോ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ബൃഹസ്പതിജി? മഹാനായൊരു മനുഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹം മരിച്ചപ്പോള് ലോകത്തിന് എന്തൊക്കെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടു. എനിക്ക് പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലായില്ല. ശിവൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹോദരനെപ്പോലെയാണ് സ്നേഹിച്ചിരുന്നത്. പിന്നെങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിനതു മനസ്സിലാകുമെന്ന് നമുക്ക് പരീക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കും?"

ഗണേശൻ സങ്കടം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ സതിയെ നോക്കി.

"പക്ഷേ, നീ കാര്യങ്ങളെന്തെന്ന് ജീവൻ രക്ഷിച്ചു" സതി പറഞ്ഞു "നീ എന്തെ രക്ഷിച്ചു, അത് ശിവൻ വലിയ കാര്യമാണെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന് സമയം കൊടുക്ക്. അദ്ദേഹം എല്ലാം മനസ്സിലാക്കും."

പ്രകടമായും സന്ദേഹിച്ച്കുന്ത മടിലെ അവൻ മൗനം ദീക്ഷിച്ചു.

പിററേദിവസം ആയുർവ്വതിയുടെ സമ്മതത്തോടെ ഗണേശൻ ആതുരായത്തിലെ തന്റെ മുറിയിലിനിന്നും അല്പസമയം നടക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അതിഥിഗ്ഗരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനടുത്തുള്ള ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് നടന്നു. കാളിയുടെ ചുമലില് പിടിച്ച്, തന്റെ വലിയ ദേഹത്തിന്റെ ഭാരം ചുമക്കുന്നതിനായി ഒരു ഊന്നുവടിയുടെ സഹായത്തോടെയാണ് അവൻ നടന്നത്. ഒറ്റയ്ക്കു നടക്കാനായിരുന്ന് അവന്റെ ആഗ്രഹം. പക്ഷേ, കാളി അതൊന്നും കേള്ക്കാൻ തയ്യാറിലായിരുന്ന്. ഉദ്യാനത്തിലെത്തിയപ്പോള് ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള സാധനങ്ങളെ തമ്മില് കൂടിമുട്ടുമ്പോഴുള്ള കലമ്പല് അവർ കേട്ടു.

ഗണേശന്റെ കണ്ണുകളെ ഇടുങ്ങി. "ആരോ പരിശീലിക്കുകയാണ്. കഠിനമായ പരിശീലനം."

കാളി പുഞ്ചിരിച്ച്. യോദ്ധാക്കള് പരിശീലനം നടത്തുന്നത് കാണുന്നതിനേക്കാള് ഇഷ്ടപ്പെട് മറ്റെരു കാര്യം ഗണേശനിലല്. "നമുക്കു പോകാം."

ഉദ്യാനത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തേക്ക നടക്കുവാൻ ആ നാഗരാണി ഗണേശനെ സഹായിച്ച്. താന് കേള്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തില് പരിശീലനത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരത്തേക്കുറിച്ച് ഗണേശൻ അതിനീടയില് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന്. "ദ്രുതഗതിയിലുള്ള നീക്കങ്ങളെ. ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള വാളുകളാണ്. പരിശീനത്തിനുവേണ്ടി ഉള്ളതല്. അത്യാസപാടവമുള്ള പോരാളികളാണ് അവിടെ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിലേര്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്."

കാളി ഗണേശനെ ആ പടി കടക്കുവാൻ സഹായിച്ച്.

അവർ അകത്തു കടന്നപ്പോള് ഗണേശൻ ഒന്ന് പുളഞ്ഞു. കാളി അവന്റെ മേലുള്ള പിടി മുറുക്കി.

"ആശങ്ക വേണ്ട. അവൻ അപകടത്തിലല്."

അല്പം അകലെ കാര്ത്തികേയൻ പർവ്വതേശ്വരനുമായി കടുത്ത പോരാട്ത്തിലേര്പ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്ന്. ഗണേശനെ അപരപിക്കുന്ന വേഗത്തിലായിരുന്ന് അവന്റെ നീക്കങ്ങളെ. ആ മുന്നുവയസ്സുകാരൻ ഏഴുവയസ്സുകാരന്റെ ശരീര വളര്ച്ചയുണ്ടായിരിക്കാം. എന്ന്നാലും ഭീമാകാരനായ പർവ്വതേശ്വരനെക്കാള് വളരെ ചെറുതായിരുന്ന് അവൻ. മെലുഹൻ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ തന്റെ കൈയിലെ വാള് ആഞ്ഞുവീശി. പക്ഷേ, കാര്ത്തികേയൻ തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ വലിപ്പം വിനാശകരമായ ഫലമുണ്ടാക്കുന്ന രീതിയിലാണ് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന്. അവൻ താഴേക്കു കുനിഞ്ഞപ്പോള് പർവ്വതേശ്വരൻ വാളുകൊണ്ട് അടിഭാഗത്തുകൂടെ വീശേണ്ടതായിവന്നു. ഏറ്റവും മികച്ച് വാള്പയറ്റുകാര്ക്കുപോലും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യം. കുറിയവന്മാരോട് പോരാടുവാനുള്ള പരിശീലനം ആര്ക്കും ലഭിക്കാരില്. അതിവേഗം, ഉന്നം പിഴക്കാതെ, വാളുകൊണ്ട് തള്ളുവാനും വീശിവെട്ടുവാനുമുള്ള കഴിവ് കാര്ത്തികേയനുണ്ടായിരുന്ന്. മുതിര്ന്ന പോരാളിക്കു പോലും പ്രതിരോധിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ദിശകളിലിന്ന് കാര്ത്തികേയൻ പർവ്വതേശ്വരനെതിരെ വാള് ചുഴ്റി, വെട്ടി. അല്പ നിമിഷങ്ങളെക്കകം മെലുഹൻ സൈന്യാധിപനെ മുന്നുതവണ മാരകമായി വെട്ടുുന്നതിലിന്ന്, അത് മുന്നും ഉദരപ്രദേശത്തിനു നേര്ക്ക, കാര്ത്തികേയൻ സ്വയം പിന്മാറുകയായിരുന്ന്.

ഗണേശൻ വാ തുറന്ന് അത് നോക്കി നിന്ന്.

"നിനക് പരുക്കേറ്റ് അന്നുമുതല് ഇവൻ പരിശീലനം തുടങ്ങിയിരുന്ന്" കാളി പറഞ്ഞു.

വിരലിലെണ്ണാവുന്ന പോരാളികള് മാത്രം ചെയ്തിരുന്ന് ഒരു കാര്യം കൂടി

കണ്ട്പ്പോള ഗണേശന്റെ അഭ്യുതം വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

"കാർത്തികേയൻ ഒരേ സമയം രണ്ട് വാളുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു."

"അതെ" കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു "അവൻ പരിച ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. ഇടതുകൈകൊണ്ടും അവൻ വെട്ടുന്നു. പരതിരോധതേക്കാള നല്ലത് ആക്രമണമാണെന്നാണ് അവൻ പറയുന്നത്."

"നിർത്തൂ!" സതിയുടെ ശബ്ദം ഉച്ഛത്തിൽ ആജ്ഞാപിക്കുന്നത് ഗണേശൻ കേട്ടു.

ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ മൂലയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പടിയിലിനിന്ന് അമ്മ എഴുന്നേറ്റു വരുന്നത് അവൻ കണ്ടു.

"പിതൃതുല്യ, ശല്യപ്പെടുത്തിയതിന് ക്ഷമിക്കണം" സതി പർവ്വതേശ്വരനോടു പറഞ്ഞു. സതി പിതാവിനെപ്പോലെ ബഹുമാനിച്ഛിരുന്ന ആളി. "പക്ഷേ, കാർത്തികേയൻ അവന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ കാണാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കും."

പർവ്വതേശ്വരൻ ഗണേശനെ നോക്കി. മെലുഹയുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ സതിയുടെ മൂത്ത പുത്രനെ മനസ്സിലായിരുന്നില്ല, ഒരു തരിമപുപോലും. അദ്ദേഹം പിന്നാക്കം നീങ്ങി.

ഗണേശൻ പതുക്കെ തന്റെ അടുത്തേക്കു വരുന്നത് കണ്ട് കാർത്തികേയൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. കാർത്തികേയനിലുണ്ടായ മാറ്റം ഗണേശനെ നടുക്കി. ആ പഴയ നിഷ്കളങ്കനായ ബാലന്റെ ഭാവം അവന്റെ കണ്ണുകളിലില്ലായിരുന്നു. അതിലുണ്ടായിരുന്നത് കടുപ്പമായിരുന്നു. ശുദ്ധമായ കരയ്ക്കു കടുപ്പം.

"നീ നന്നായി പോരാടുന്നുണ്ട് അനിയോ" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു "എനിക്ക് കിടന്നു കൂടായിരുന്നു."

കാർത്തികേയൻ അവനെ ഇറുകെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. ആലിംഗനം ഗണേശന്റെ മുറിവുകളെ വേദനയുണ്ടാക്കി. പക്ഷേ, അവൻ പുളയുകയോ കുതിമാറുകയോ ചെയ്തില്ല.

അനിയൻ പിന്നാക്കം നീങ്ങി "ജ്യേഷ്ഠാ, ഇനിയൊരിക്കലും താളെ ഒറ്റയ്ക്ക് പോരാടേണ്ടതായി വരില്ല. ഒരിക്കലും."

ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിയോടെ ഒരിക്കലിടുകൂടി അനുജനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇരനായി.

സതിയും കാളിയും നിശ്ശബ്ദരാണെന്ന കാര്യം നാഗൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

പർവ്വതേശ്വരൻ പടിയുടെ നേർക്ക് തിരിയുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

പർവ്വതേശ്വരൻ തന്റെ വലതുകൈപ്പടം ചുരുട്ടി നെഞ്ചിലടിച്ച് കുനിഞ്ഞു വണങ്ങി മെലുഹൻ ശൈലിയിൽ സൈനികാഭിവാദ്യം ചെയ്തു. പർവ്വതേശ്വരൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ദിശയിലേക്ക് ഗണേശൻ നോക്കി

ശിവനായിരുന്നു പടിക്കൽ നിന്നിരുന്നത്. മാർത്ത് കൈകൾ പിണുർ.

ശുന്യമായ ഭാവം. തലമുടി പാറിപ്പറന്ന് വസ്ത്രങ്ങളിൽ തർത്തിപ്പറന്ന്. ഗണേശനെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു അവൻ.

കാർത്തികേയനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു കൊണ്ടു നിന്ന നിലയിൽ തന്നെ ഗണേശൻ ശിവനെ ശിരസ്സുകുനിച്ച് വണങ്ങി. അവൻ നിവർന്നപ്പോൾ ശിവൻ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"അവൻ അങ്ങനെ ഒരു ചിത്ത മനുഷ്യനായിരിക്കില്ല, ശിവ" കഞ്ചാവിന്റെ പുക പതുക്കെ പുറത്തേക്കു ഊതി വീരഭരൻ പറഞ്ഞു.

നിസ്സംഗതയോടെ ശിവൻ അവനെ നോക്കി. നന്തി വീരഭദ്രനെ ഭയത്തോടെ നോക്കി.

പക്ഷേ, വീരഭദ്രൻ ഉറപ്പിച്ഛുതന്നെയായിരുന്നു. "പക്ഷേ, അവനെക്കുറിച്ച് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നമുക്കറിയില്ല, ശിവാ. ഞാൻ പരശുരാമനുമായി സംസാരിച്ചു. അയാളു് അനീതി നേരിടപ്പോളു് അതിനോടെല്ലാം പൊരുതാൻ ഗണേശനാണു് അയാളെ സഹായിച്ചത്. ബ്രഹ്മാരുടെ ആദ്യത്തെ ആക്രമണത്തില് പരശുരാമൻ ഗുരുതരമായി പരിക്കേറ്റു. മധുമതിയുടെ തീരത്ത് പര്യട്രേറ്റു കിടന്ന ആ ബ്രഹ്മണനെ കണ്ടപ്പോളു് ഗണേശനാണു് അയാളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്. പരശുരാമന്റെ കദനകഥ കേട്പ്പോളു് അയാളു്കു് എന്തു സഹായവും ചെയ്യാമെന്ന് ഗണേശൻ ആണയിടുവതരെ."

ശിവൻ ഒരു വാക്യപോലുമുരിയാടാതെ വീരഭദ്രന്റെ കൈയില് നിന്ന് ആ ചില്പം വാങ്ങിച്ഛു് ഒന്നു നന്നായി വലിച്ചു.

"കൃതിക പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് തനിക്കറിയാമോ. സ്വന്തം ജീവൻ തൃണവല്ഗണിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഗണേശൻ കാര്ത്തികേയന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്. കാര്ത്തികേയന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനിരങ്ങിയ ഒരാളെപ്പോലെ. ഒരാളുടെ സ്വഭാവം വിലയിരുത്തുന്നതില് നല്ല കഴിവുള്ളവളാണു് കൃതിക. ഗണേശൻ പൊന്നുപോലൊരു ഹൃദയമുണ്ടെന്ന് അയാളു് പറയുന്നത്."

പുകയുതിക്കൊണ്ടു് ശിവൻ ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു.

"റാണി കാളി പറഞ്ഞുകേട് വിവരമാണു്" വീരഭദ്രൻ തുടർന്നു "കാര്ത്തികേയന്റെ ജനനസമയത്ത് അവന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള ഔഷധം ഏര്പ്പാടു ചെയ്തത് ഗണേശനായിരുന്നുവതരേ."

ശിവൻ ആശ്ചര്യപൂർവ്വം മുഖമുയർത്തി. "അവനൊരു വിചിത്രനായ മനുഷ്യൻ തന്നെ. അവനെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയണമെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്റെ മകന്റെ ജീവൻ അവൻ രക്ഷിച്ചു. നീ പറയുന്നത് ശരിയെങ്കില് രണ്ടുതവണ അവനതു ചെയ്തു. ഇച്ഛാവില്പെച്ഛു് എന്റെ പത്നിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു. ഇതിനൊക്കെ ഞാനവനെ സ്നേഹിച്ചേ തീരു. പക്ഷേ, അവനെ നോക്കുമ്പോളു് ബൃഹസ്പതിയുടെ നിലവിളിയാണെന്റെ കാതില് മുഴങ്ങുന്നത്. അപ്പോളു് ഞാൻ അവന്റെ ശിരച്ഛേദത്തില് കൂടുതലായൊന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല."

വീരഭദ്രൻ അസന്തുഷ്ടനായി മുഖം കുനിച്ഛു.

നീലകണ്ഠൻ തലയാട്ടി "പക്ഷേ, ഒരാളോട് ഇതിനുള്ള ഉത്തരം നിശ്ചയമായും എനിக்கு ചോദിക്കണം."

തന്റെ ചങ്ങാതിയുടെ ആലോചനയുടെ കണ്ണികളു് എങ്ങോടാണു് നീളുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ വീരഭദ്രൻ ശിവനെ നോക്കി "ചക്രവർത്തി ദക്ഷന്?"

"അതെ" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമതലമില്ലതെ കാളിയും ഗണേശനും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു."

നന്തി തന്റെ ചക്രവർത്തിയെ ന്നായികരിച്ഛു് രംഗത്തേത്തി. "പക്ഷേ, സ്വാമി, ദക്ഷചക്രവർത്തിയു് മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലായിരുന്നു. അതാണു് നിയമം. നാഗകുഞ്ഞുങ്ങളു് മെലുഹയില് കഴിയാൻ പാടുള്ളതല്ല."

"പക്ഷേ, നാഗന്മാരുടെ അമ്മയും മെലുഹൻ സമൂഹം വിടുപോകണമെന്ന് നിയമമില്ലേ? കുടിയെക്കുറിച്ഛുളള സത്യങ്ങളു് അമ്മയോടു പറയണമെന്നില്ലേ?" ശിവൻ ചോദിച്ചു. "അങ്ങനെ തരംതിരിവോടെ നിയമം നടപ്പാക്കാനാവില്ലല്ലോ."

നന്തി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"ചക്രവർത്തിക്ക് സതിയോടുള്ള സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക്കൊരു സംശയവുമില്ല" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ, സതിയുടെ മകനെ ഉപേക്ഷിച്ച് പത് സതിയെ എത്രരത്തോളം സങ്കടപ്പെടുത്തിയെന്ന കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന് അത്ഭുതകരമായ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടാവില്ല."

വീരഭദ്രൻ തലയാട്ടി.

"അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം ജീവിതകാലമത്രയും അവളിനിന്ന് മറച്ചു പിടിപ്പിച്ചു. ഇരട്ട സഹോദരിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇതുതന്നെ ചെയ്തു. കാര്യത്തിനേയ്ക്ക് ജനിച്ഛപ്പോള അവന്റെ ശരീരം അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ച വിചിത്രമായ രീതി ഞാനിപ്പോഴുമോർക്കുന്നു. ഇപ്പോള എനിക്ക് മനസ്സിലായി. മറ്റൊരു നാഗകുഞ്ഞിനെ പരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയാണിരിക്കുന്നത്."

"ഉം..." വീരഭദ്രൻ മൂളി.

"ഈ കഥ ഇവിടെയല്ല അവസാനിക്കുന്നതെന്ന ഒരു അശുചിന്തയും എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്."

"താനെന്താ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?"

"ചന്ദ്രൻ്റെ വജ്രം സർവ്വഭൗതിക മരണമല്ലെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു."

"അവളുടെ ആദ്യ ഭർത്താവ്?"

"അതെ. ഗണേശൻ ജനിച്ഛ ദിവസം തന്നെ അയാളെ മുങ്ങിമരിപ്പിച്ചുവെന്ന് വളരെ സൗകര്യപരമായിപ്പോയി."

"ഈശ്വരാ!" നന്തി നടക്കുകയോടെ പറഞ്ഞു "പക്ഷേ, അത് സത്യമാകാൻ വഴിയില്ല. അതൊരു കുറ്റകൃത്യമാണ്. ഒരു സൂര്യവംശി ഭരണാധിപനും ഒരിക്കലും ഇത്തരം അധഃപതിക്കുകയില്ല."

"അത് തീർച്ഛപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിലല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്, നന്തി" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ഞാനെന്റെ മനസ്സിലെ തോന്നിയ കാര്യം പറഞ്ഞുവെന്നെയുള്ളൂ. ആരെയും നല്ലയാളെന്നോ ചീത്തയാളെന്നോ വേർതിരിക്കാനാവില്ല. ഒന്നുകിൽ ബലവാൻ അല്ലെങ്കിൽ ബലഹീനൻ. എന്തൊക്കെ പരീക്ഷണങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും ബലവാൻമാർ അവരുടെ ധർമ്മത്തിലും സന്മാർഗ്ഗത്തിലുമുറച്ചു നില്ക്കും. ബലഹീനർക്ക് പലപ്പോഴും തങ്ങളെ എത്രരത്തോളം ആഴത്തിൽ ആണ്ഡുപോയിരിക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പോലുമായില്ല."

നന്തി ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു.

വീരഭദ്രൻ ശിവന്റെ മുഖത്തേക്കുറുനോക്കി. "താങ്കളെ സംശയിക്കുന്നത് കാര്യം സത്യമായാലോ പോലും ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയില്ല. താൻ സതിക്ക് ഒരു സഹായം ചെയ്യുകയാണെന്നെടുത്തിട്ട് ചക്രവർത്തി നടത്തുന്ന വളഞ്ഞ വഴിയിലൂടെയുള്ള ഒരാലോചനയായിരിക്കാം അത്."

മയ്ക രഹസ്യങ്ങളു്

ഇരുപത്തി ഒന്ന്

ഗണേശൻ കാർത്തികേയന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചിട്ടിട്ട് ഇപ്പോളു് ഏകദേശം മൂന്നുമാസം പിന്നിട്സിരുന്നു. അല്പം മുടന്തുണ്ടായിരുന്തെങ്കിലും പഞ്ചവടിയിലേക്കു മടങ്ങാറായെന്ന് ചിന്ത അവനില് തുടങ്ങി. അവൻ ബോധം വീണ്ടെടുത്തിട്ട് ഒരു മാസം പിന്നിട്സിരുന്നു. ഓരോ ഉണർച്ചയുടെ നിമിഷവും തന്റെ അമ്മയുടെ ഹൃദയവേദന അവനനുഭവപ്പെട്സിരുന്നു. ശിവനും സതിയും തമ്മിലുള്ള വൈരം അവൻ സഹിപ്പാൻ പറ്റാത്തതായിരുന്നു. ഗണേശൻ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിടത്തോളം അതിനുള്ള ഏക പരിഹാരം അവൻ അവിടെനിന്ന് പോവുകയെന്നതായിരുന്നു.

"നമുക്ക് നാളെ പോകാം, ചെറിയമ്മേ' ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

"നീ അമ്മയോടു പറഞ്ഞോ?" കാളി ചോദിച്ചു.

"അമ്മയ്ക്ക് ഞാനിവിടെ ഒരു കുറിപ്പെഴുതിവെക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു."

കാളി കണ്ണുകളു് അടച്ചു

. "എന്നെ വിട്ട് തീരുവെങ്കിലും അവരെന്ന് പറഞ്ഞയക്കുകയില്ല."

കാളി നെടുവീർപ്പിട്സി. "അപ്പോളു് നീ അമ്മയെ അങ്ങ് വിസ്മരിച്ചുകളയാൻ പോകുന്നു."

ഗണേശൻ സങ്കടത്തോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഓർത്തുവെക്കാവുന്നതർ സന്തോഷാത്മകമായ ഒരു മാസം കൊണ്ട് അമ്മ എനിக்கு തന്നു കഴിഞ്ഞു. എനിക്ക് തന്റെ ഓർമ്മയില് ജീവിക്കാം. പക്ഷേ, നീലകണ്ഠനെക്കൂടാതെ അമ്മയ്ക്ക് ജീവിക്കാനാവില്ല."

പരിഭ്രമിച്ചുപോയ ശിവൻ അതിഥിഗൃഹം സന്ദർശിക്കുവാനായി എഴുന്നേറ്റു. കാശി രാജാവ് മുൻപൊരിക്കലും സ്വർഗ്ഗമാരുടെ താവളത്തിലേക്ക് പരവേശിച്ചിരുന്നില്ല. നീലകണ്ഠനെ കാണുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം പുറത്ത് കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്.

"മഹാരാജൻ, എന്താണ് ഇത്ര അടിയന്തിരമായ വിഷയം?"

"പ്രഭോ, ചക്രവർത്തി ദക്ഷൻ കാശിയിലേക്കു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് അറിയിപ്പു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു."

ശിവന്റെ മുഖം മങ്ങി. "ഇത്രയ്ക്ക് അടിയന്തിരമായ ആവശ്യം എന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഇന്നാണ് അറിയിപ്പു

കിട്സിയിട്സുളളതെങ്ക്കില ചക്രവർത്തി ഇവിടെ എത്തിച്ചേരുവാൻ രണ്ട് മുൻസുമാസം എടുക്കും."

"ഇല്ല, സുവാമി. അദ്ദേഹം ഇന്നുതന്നെ എത്തും. ഏതാനും നാഴികകളുള്ളില ഒരു മുൻകൂർ സംഘം ഇവിടെ എത്തിയിട്സുണ്ട്."

"ഞാൻ വരാം" ശിവൻ പറഞ്ഞു "ദയവായി അങ്ങ് ഇവിടെ ഉറപ്പായും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങയുടെ കൊട്കാര ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കൊപ്പം നിന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ എനിക്ക് സാധിക്കുകയില്ല."

അത് പതിവുള്ള കാര്യമല്ല. അതിമിശ്വൻ മുഖം വീർപ്പിപ്പിച്ചു. എന്ന് അത് ശിവന്റെ അസാധാരണമായ ആ ആവശ്യത്തെ അയാളു ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. ആ ഉത്തരവുകൾ നടപടികൾക്കുനന്നായി അയാളു അവിടെ നിന്നിറങ്ങി.

"നന്തി, പർവ്വതേശ്വരനോടും ഭഗീരഥനോടും വരണമെന്തേയർത്ഥിച്ച് അറിയിപ്പു കൊടുത്തു കാണും" ശിവൻ പറഞ്ഞു "ഉടൻതന്നെ അവർ കൊട്കാരത്തിൽ വരാൻ പാടില്ലെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം എന്ന് അവരെ ഒന്നറിയിക്കാമോ. ചക്രവർത്തിക്ക് ആചാരപരമായ വരവേൽപ്പ് നമുക്ക് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് നല്കാം."

"ശരി പരഭോ" അഭിവാദ്യം ചെയ്തശേഷം നന്തി അവിടെ നിന്ന് ഇറങ്ങി. വീരഭദ്രൻ ശിവനോട് മന്ത്രിച്ചു "അദ്ദേഹത്തിനറിയാമെന്നാണോ താങ്കളു വിചാരിക്കുന്നത്?"

"അല്ല. അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ച് ഉള്ള എന്റെ അറിവ് വെച്ച്, കാളിയും ഗണേശനും ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. രാജകീയ പെരുമാറ്റം പടർത്തുകയ്ക്കൊന്നും കാത്തുനിൽക്കാതെ തിടുക്കപ്പെട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവ്. അതൊരു പിതാവിന്റെ പരവൃത്തിയാണ്, അല്ലാതെ ചക്രവർത്തിയുടെ പരവൃത്തിയല്ല. അദ്ദേഹത്തിന് സതിയേയും കാർത്തികേയനേയും കാണാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല."

"താങ്കളെന്താണാഗ്രഹിക്കുന്നത്? അത് വിടുകയുണ്ടോ അതോ സത്യമറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ?"

"ഒരുവിധത്തിലും ഞാൻ വിടുകയുണ്ടയില്ല. എനിക്ക് സത്യമറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്."

വീരഭദ്രൻ തലയാട്ടി.

"സതിയുടെ കാര്യം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ" ശിവൻ പറഞ്ഞു "എന്റെ സംശയങ്ങളു തെറ്റായിരിക്കേണ്ട എന്ന് അറിയാൻ ആഗ്രഹം. അദ്ദേഹത്തിന് യാതൊന്നും അറിയില്ല. മയ്യുടെ ഭരണാധികാരികളു നിയമം അനുസരിച്ചതിനാൽ സംഭവിച്ചതാണി കാര്യങ്ങളു."

"പക്ഷേ, താങ്കളു വിചാരിച്ചതാണ് ശരിയെന്ന് താങ്കളു യുക്തമെന്നുവോ?" വീരഭദ്രൻ ചോദിച്ചു.

"അതെ."

"അന്ന് യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്താണെന്ന് നമുക്കെങ്ങനെ അറിയാൻ സാധിക്കുമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് വല്ല ധാരണയുമുണ്ടോ?"

"ഏറ്റുമുട്ടുക. അപരതീക്ഷിതമായി പിടികൂടുക. അതിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ സമയമാണിത്."

വീരഭദ്രൻ മുഖം ചുളിപ്പിച്ചു.

"അപരതീക്ഷിതമായി കാളിയേയും ഗണേശനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരിക. ബാക്കിയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖഭാവത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം."

"ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിന് ഇവിടെയെന്താ കാര്യം?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രയെക്കുറിച്ച് ആരും എന്തോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കാശി രാജാവിന് ഇതെങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പറ്റും? ഇത് രാജ്യാന്തര പെരുമാറ്റചട്ടത്തിന് വിരുദ്ധമല്ലേ?"

"ആർക്കും ഇതിനെക്കുറിച്ച് അറിയില്ലായിരുന്നെന്ന് പരഭോ" നന്തി പറഞ്ഞു. "രാജാ അതിഥിഗ്വൻ പോലും ഇതിനെക്കുറിച്ചറിയാൻ ഇപ്പോൾ മാത്രമാണ്. മെലുഹയിലിനിന്ന് നേരത്തേ അറിയിപ്പൊന്നും വന്നിരുന്നില്ല."

പർവ്വതേശ്വരൻ അമ്പരന്നു. മെലുഹയിലെ നയതന്ത്രസംവിധാനത്തിൽ ഇത്തരം പാളിച്ചകളെ കേട്ടുകേൾവിയില്ലായിരുന്നെന്ന്.

ഭഗീരഥൻ "എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും ഒരുപോലെയാണ്."

ആചാരമര്യാദയും പെരുമാറ്റചട്ടവുമില്ലെന്ന് കാണിച്ച് തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയെന്നേ എയ്തുവിട് ആ പരിഹാസത്തെ പർവ്വതേശ്വരൻ അവഗണിച്ചു. അദ്ദേഹം നന്തിയോടും സംസാരിച്ചു "എന്തുകൊണ്ടാണ് നീലകണ്ഠ സ്വാമി പള്ളിയരിയിലേക്ക് നമ്മളാരും ചെല്ലുന്നതിന് താല്പര്യം കാണിക്കാത്തത്?"

"എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയില്ല പരഭോ" നന്തി പരിവചിച്ചു. "ഞാൻ ഉത്തരവുകൾ പാലിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്."

പർവ്വതേശ്വരൻ തലയാടി "ശരി. സ്വാമി നമ്മെ വിളിക്കുന്നതുവരെ നമുക്ക് പുറത്തു നില്ക്കാം."

"കാളിയെ നേരില് കാണിക്കുന്നതിന് ശിവൻ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടാകാം. പക്ഷേ ഗണേശനെ എന്തിനുകാണിക്കണം? എന്താണിവിടെ നടക്കുന്നത്?" സതി മുഖം കോടിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

വീരഭദ്രൻ ചുറ്റിപ്പോയി. ഗണേശൻ മാത്രമല്ല കാളിയുടെ അരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. സതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷൻ കാശിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ കാളിയേയും ഗണേശനേയും എത്രയും വേഗം കൊടാരത്തിലെ പള്ളിയരിയിൽ എത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ നാഗപുത്രിയുടെയും നാഗപുത്രന്റെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടി ദക്ഷൻ അറിയാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. സമയം വളരെ പരധാനപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അവരുടെ അപരതീക്ഷിത സമാഗമം നടക്കണമെങ്കിൽ അതിപ്പോളുതന്നെ നടക്കണം. കാളിയേയും ഗണേശനേയും ശിവൻ വിളിക്കുന്നത് എന്ന് കാര്യം വിളിച്ചു പറയുക മാത്രമേ വീരഭദ്രനു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ.

"ദേവീ ഞാൻ ഉത്തരവ് അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്."

"ഉത്തരവ് അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് എന്തുകൊണ്ട് അവിടെ നടക്കുന്നതൊന്നും താങ്കളെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ പാടില്ലെന്ന് അർത്ഥമില്ലല്ലോ."

"അദ്ദേഹം അവർക്ക് എന്തോ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു."

"ഭദ്രാ" സതി പറഞ്ഞു "എന്റെ ഭർത്താവ് നിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്താണ്. എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത കൂട്ടുകാരിയെയാണ് താങ്കളെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. താങ്കളെ എനിക്ക് കറിയും. താങ്കളെ കൂടുതൽ കാര്യങ്ങളറിയാം. എന്ന് എനിക്ക് കറിയും. താങ്കളെ പറയുന്നതുവരെ എന്റെ മകനെ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കയില്ല."

സത്യയുടെ കടുംപിടുത്തം കണ്ട്പ്പോളൂ വീരഭദ്രൻ തലകുലുക്കി. താല്കാലികമായുള്ള അവരുടെ അകല്പപക്ഷപാതയ്ക്ക് സത്യവിലേക്ക് ശിവനെ ആകർഷിപ്പിച്ച കാര്യമെന്താണെന്ന് അയാളുടേതായി. "ദേവീ, വേദിയുടെ പിതാവ് ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ട്."

സത്യയ്ക്ക് ആശ്ചര്യം തോന്നി. പിതാവ് അപരതീക്ഷ്ണിതമായി എത്തിച്ചേർന്നതിനേക്കാളും കാളിയേയും ഗണേശനേയും ദക്ഷനെ കാണുവാനായി ശിവൻ വിളിപ്പിച്ചു വരുത്തിയതിലായിരുന്നു സത്യയ്ക്ക് ഏറെ ആശ്ചര്യം.

എന്നെ അനിയത്തിയോടും മകനോടും അനീതി കാണിപ്പിച്ചുവെന്ന് ഹൃദയത്തിനകത്ത് എവിടെയോ ഒരിടത്ത് ശിവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്.

"നീ പോകാനാഗ്നഹിതംകൊണ്ടുണ്ടോ?" സത്യ കാളിയോടു ചോദിച്ചു.

നാഗാണി കണ്ണുകളിരുക്കിപ്പിടിപ്പിച്ച്, വാളിന്റെ കൈപ്പിടിമേൽ മുറുകെപ്പിടിപ്പിച്ചു "ഉണ്ട്! ഒരു ശക്തിയ്ക്കും എന്തെങ്കിലും നിർമ്മാണത്തിലേക്ക്."

സത്യ മകന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. അവനൊരു ഏറ്റുമുട്ടൽ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. സത്യം പുറത്തുവരുവാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. അമ്മയെ കൂടുതൽ വേദനിപ്പിക്കുവാനും അവൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ തലയാട്തി.

കാളി അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു "എന്തുകൊണ്ട്? നീ എന്തിനെയാണ് ഭയപ്പെടുന്നത്?"

"ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, ചെറിയ 'മേ' ഗണേശൻ പരിവർത്തിപ്പിച്ചു.

"പക്ഷേ, ഞാനാഗ്നഹിതംകൊണ്ടു" സത്യ പറഞ്ഞു "തൊണ്ണൂറുവർഷമായി നിന്റെ അസ്തിത്വം എന്തിലിനിന്നു മറച്ചുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു."

"പക്ഷേ, അതായിരുന്നു നിയമം, അമ്മേ' ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

"അല്ല. നാഗകുടുംബത്തിൽ ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന് നിയമം. ഒരമ്മയിലിനിന്ന് സത്യം മറച്ചു പിടിക്കുന്നത് നിയമത്തിന്റെ ഭാഗമല്ല. എനിക്ക് തറിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നോടൊപ്പം മെലുപിട്ടുപോകുമായിരുന്നു."

"നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്നെ അത് ഭൂതകാലത്തായിരുന്നു. ദയവായി അമ്മ അത് മറന്നു കളയൂ."

"ഞാൻ മറക്കില്ല. എനിക്ക് തിന്നു സാധിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് എത്രത്തോളം അറിയാമായിരുന്നുവെന്ന് അറിയാൻ എനിക്ക് അഗതിയാണ്. ഇനി അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തിനദ്ദേഹം കള്ളം പറഞ്ഞു? സ്വന്തം പേര് സംരക്ഷിക്കുവാനോ? അങ്ങനെയൊന്നല്ല ആർക്കും താൻ നാഗന്മാരുടെ ജനവിരുദ്ധതയെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല എന്ന് വിചാരിച്ചാണോ? അതുകൊണ്ട് ഭരണം തുടരുവാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതിയാണോ?"

"അമ്മേ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഒരു കാര്യവുമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

കാളി ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഗണേശൻ ഈർഷ്യയോടെ അവളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"സത്യയെ എതിരിടാനായി ഭാരതത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം നീ പാഞ്ഞു നടന്നപ്പോൾ ഇക്കാര്യം ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതാണ്" കാളി പറഞ്ഞു.

"എന്നിട്ട് നീ എന്താ പറഞ്ഞത്? നിനക്ക് ഉത്തരങ്ങളെ വേണമെന്ന്. അമ്മയുമായുള്ള നിന്റെ ബന്ധത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥ അറിയാതെ നിനക്ക് സമാധാനമുണ്ടാവില്ലെന്ന്. അത് നിന്നെ പൂർണ്ണമാക്കുകയെന്ന്. പിന്നെന്താണ് നിന്റെ അമ്മ അവളുടെ പിതാവിൽനിന്ന് അങ്ങനെയൊരു ഉത്തരം പരീക്ഷിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുള്ളത്?"

"പക്ഷേ, ഇത് പൂർണ്ണതയല്ല ചെറിയമേ" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു. "ഇത് ഏറ്റുമുട്ടലും വേദനയുമാണ്."

"പൂർണ്ണത പൂർണ്ണതയാണ് കുടീ" കാളി പറഞ്ഞു. "ചിലപ്പോൾ പൂർണ്ണത സന്തോഷം നൽകുന്നു, ചിലപ്പോൾ വേദന നൽകുന്നു. നിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് അത് ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവകാശമുണ്ട്" അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കാളി സതിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു "ജ്വേഷ്ഠത്തി, ഇത് ചെയ്യണമെന്ന് കാര്യത്തിൽ തീർച്ചയുണ്ടോ?"

"എനിക്ക് ഉത്തരങ്ങളുണ്ട് വേണം" സതി പറഞ്ഞു.

വീരഭദ്രൻ ശ്വാസം കഴിച്ച് "ദേവീ, ശിവൻ രാണി കാളിയോടും ഗണേശസ്വാമിയോടും മാത്രമാണ് അവിടേക്ക് ചെല്ലുവാൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദേവിയോട് ചെല്ലുവാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല."

"ഞാനും വരുന്നു ഭദ്രാ" സതി പറഞ്ഞു "ഞാൻ ചെല്ലണം എന്ന് കാര്യം നിനക്ക് നന്നായി അറിയാം."

വീരഭദ്രൻ താഴേക്കു നോക്കി നിന്നു. സതി പറഞ്ഞത് ശരിയായിരുന്നു. അവളുടേതല്ലാത്ത ചെല്ലുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു.

"അമ്മേ..." ഗണേശൻ മന്ത്രിച്ചു.

"ഗണേശൻ, ഞാൻ പോവുകയാണ്" സതി ഉറപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു "നിനക്ക് എന്റെ കൂടെ വരികയോ വരാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. അത് നിന്റെ ഇഷ്ടം. പക്ഷേ, നിനക്കെന്തെങ്കിലും തടയാനാവില്ല."

ജനപ്രഭു, ദീർഘശ്വാസമെടുത്ത് അംഗവസ്ത്രം ചുമലിലേക്കു വലിച്ചിടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു "വീരവീരഭദ്രാ ഞങ്ങളെ നയിച്ചാലും."

"മഹാരാജൻ അങ്ങയെ കാണാനിടയായതിൽ അദ്ഭുതം നിറഞ്ഞ ആഹ്ലാദം തോന്നുന്നു" ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയുമുണ്ണി ശിരസ്സു നമിച്ചുകൊണ്ട് അതിഥിഗ്വൻ പറഞ്ഞു.

പ്രധാന അറയിലേക്കുള്ള ഉപശാലയിലേക്കു കടക്കുന്നതിനിടയിൽ ദക്ഷൻ തലയാട്ടി "ഇതെന്റെ സാമ്രാജ്യമാണതിഥിഗ്വൻ. ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഇവിടെ വരുവാൻ എനിക്ക് ധികാരമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു!"

അതിഥിഗ്വൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ദക്ഷന്റെ തൊട്ടുപുറകിലായി പത്നി വീരിണിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ തൊട്ടുപുറകിലായി അരിഷ്ടനേമി പോരാളികളായ മായാശരണിനും വിദ്യുന്മാലിയുമുണ്ടായിരുന്നു. പർവ്വതേശ്വരന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളതോടെ മെലുഹൻ സൈന്യത്തിന്റെ താല്ക്കാലിക സേനാപതിയായി മായാശരണിക്ക് നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

സിംഹാസനമുറിയിൽ പരവേശിപ്പോൾ പതിവായി ഹാജരുണ്ടാകാറുള്ള രാജകുടുംബാംഗങ്ങളെയും ഉദ്യോഗസ്ഥരെയും കാണാൻ ദക്ഷൻ അതിശയിച്ചു. ശിവനും നന്തിയും മാത്രമാണ് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്. നന്തി ഉടൻതന്നെ നെഞ്ചിൽ മുഷി ചുരുട്ടി അടിച്ചു താണു വണങ്ങി ചക്രവർത്തിയെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. നന്തിയോട് ദക്ഷൻ സൗഹൃദത്തോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു.

കൈകുപ്പി നമസ്തേ പറഞ്ഞ് ശിവൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

"മഹാരാജാവേ കാശിയിലേക്ക് സ്വാഗതം."

ദക്ഷന്റെ പുഞ്ചിരി മാഞ്ഞു. മുഴുവൻ ഭാരതത്തിന്റെയും ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു ദക്ഷൻ. ആദരവ് അർപ്പിച്ചിരുന്നു അദ്ദേഹം. ശിവൻ

നീലകണ്ഠനായിരുന്ന് വെങ്കിലും രാജകീയ ആചാരമനുസരിച്ച് ചക്രവർത്തിയ്ക്കുമുന്നിൽ അവൻ എഴുന്നേറ്റ് നിൽക്കണമായിരുന്ന്. മുൻപെല്ലാം ശിവൻ അങ്ങനെയൊന്നായിരുന്നെന്ന് ചെമ്പിയിരുന്നെന്ന്. ഇത് അപമാനമായിരുന്ന്.

"സുഖം തന്നെയല്ലേ ജാമാതാവേ?" തന്റെ രോഷം അടയ്ക്കിവെച്ചുകൊണ്ട് ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു.

"സുഖം തന്നെ മഹാരാജൻ. അങ്ങനെയൊന്നാണ് എന്റെ അടുത്ത വന്നിരിക്കാത്തത്?"

ദക്ഷൻ ഇരുന്ന്. വീരിണിയും അതിമിശ്രവും ഇരുന്ന്.

"ഇതരയും ശബ്ദമായൊന്നായ നഗരത്തിലെ ഈ കൊടാരത്തിൽ ഇതരയും ശാന്തത അനുഭവപ്പെടുത്താൻ താഴെക്കിടക്കുക കഴിഞ്ഞതായി ഞാൻ കാണുന്നു." ദക്ഷൻ അതിമിശ്രവനോടു പറഞ്ഞു.

അതിമിശ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു "അല്ല, പരലോ അത്..."

"ഇടയ്ക്കു കയറി സംസാരിക്കുന്നതിന് എന്തോടു ക്ഷമിക്കണം പരലോ" അതിമിശ്രനോട് ക്ഷമാപണം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിവൻ ദക്ഷന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. "താഴെക്കിടക്കുക മക്കളെ സ്വകാര്യമായി കാണുന്നതായിരിക്കുകയും നല്ലതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി."

"നീലകണ്ഠൻ സ്വാമി, എവിടെ അവർ?" ജിജ്ഞാസയോടെ വീരിണി ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ വീരഭദ്രൻ കടന്നുവന്നു. അയാളുടെ പുറകെ സതി കടന്നുവന്നു.

"എന്റെ കുഞ്ഞേ" ശിവന്റെ അവഗണന മറന്നുകൊണ്ട് ദക്ഷൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് സതിയെ വിളിച്ചു "നീയെന്തേ എന്റെ പൗത്രനെക്കുറിച്ച് കൊണ്ടുവരാതിരുന്നത്?"

"ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്." സതി പറഞ്ഞു.

ഗണേശൻ ആ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. അവന്റെ പിന്നിൽ കാളിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

ശിവൻ ദക്ഷന്റെ മുഖത്തേക്കു തന്നെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തിരിച്ചറിവ് പരകടമാക്കിക്കൊണ്ട് മെലുഹയുടെ ചക്രവർത്തിയുടെ കണ്ണുകളിൽ വിടർന്നു വികസിച്ചു. നടുക്കും കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി.

അദ്ദേഹത്തിനറിയാം

ബുദ്ധിമുട്ടി സ്വാസം വിഴുങ്ങി, ദക്ഷൻ നിവർന്നിരുന്നു.

അദ്ദേഹം എന്തോ ഭയപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം എന്തോ മറച്ചുപിടിക്കുന്നുണ്ട്.

വീരിണിയുടെ ഭാവപരകടനവും ശിവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. കടുത്ത ദുഃഖം.

പുരികങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ച് ചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചുണ്ടുകളിൽ പതിയെ തുറന്ന് ഒരു പുഞ്ചിരി പൊടിവിരിയാൻ പാടുപെട്ടു. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഇറുനണിഞ്ഞു.

അവർക്കും അറിയാം. വീരിണി അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുമുണ്ട്.

അതിമിശ്രന്റെ നേരെ ദക്ഷൻ പൊടിയിറുത്തിച്ചു "കാശിരാജൻ, നിങ്ങളുടെ കൈയ്ക്കൊന്നെ തീവ്രവാദികളുമായി സഹവസിക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടായി?"

"അവർ തീവ്രവാദികളല്ല" സതി പറഞ്ഞു "തീവ്രവാദികളെ നിഷ്കളങ്കരെ കൊല്ലുന്നു. കാളിയും ഗണേശനും ഒരിക്കലും അത് ചെയ്തിട്ടില്ല."

"സതി കാശി രാജാവിനു വേണ്ടിയാണോ സംസാരിക്കുന്നത്?"

"അദ്ദേഹത്തിനോട് സംസാരിക്കേണ്ട പിതാവേ" സതി പറഞ്ഞു "എന്തോടു സംസാരിക്കുക."

"എന്തിന്?" ഗണേശനേയും കാളിയേയും ചൂണ്ടി ദക്ഷൻ ചോദിച്ചു "ഇവരുമായി നിനക്കെന്താ ബന്ധം?"

"അവരുടെ സ്ഥാനം എനിക്കൊപ്പമാണ്. എനും എനിക്കൊപ്പം തന്നെ ആകേണ്ടതായിരുന്നു."

"എന്ത്? ഈ കുടില നാഗന്മാർക്ക് ഒരേയൊരു ഇടമേയുളളൂ. നർമ്മമയുടെ തെക്കുകുഭാഗം! സപ്തസിന്ധുവില് പരവേശിക്കുവാന് അവർക്ക് അനുവാദമില്ല."

"എന്റെ സഹോദരിയും മകനും കുടിലജീവികളല്ല. അവർ എന്റെ രക്തത്തില് പിറന്നവരാണ്! അങ്ങയുടെ രക്തമാണ്."

ദക്ഷന് സതിയുടെ അടുത്തേക്ക് ഒരടികൂടി നീങ്ങിനിന്നു. "സഹോദരി! മകന്! എന്തൊരസംബന്ധം? ഈ വൃത്തികെട്ട് സ്ത്രീ പറയുന്ന അസംബന്ധങ്ങളൊന്നും നീ വിശ്വസിക്കരുത്. തീർച്ചയായും അവരെന്ന് വെറുക്കുന്നു. എന്ന് അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുവാനുളള എന്തുകാര്യവും അവർ പറയും. ഞാന് അവരുടെ പരഖ്യാപിത ശത്രുവാണ്. ഞാന് മെലുഹയുടെ ഭരണാധികാരിയാണ്! അവരെ നശിപ്പിക്കുവാന് പരതിജ്ഞയെടുത്ത ആളാണ്!"

കാളി വാല്പ്പിടിയിലേക്കു കൈ നീട്ടി "ഞാന് നിന്നെ അഗ്നിപരീക്ഷയിലൂടെ വെല്ലുവിളിക്കാനുളള അവസ്ഥയിലാണ് നില്ക്കുന്നത്, വൃത്തികെട്ടവനെ!"

"നിനക്ക് നാണമില്ലേ?" ദക്ഷന് കാളിയോട് അലറി. "സ്നേഹമയനായ ഒരു പിതാവിനും മകളു്കുമിടയിലെ ബന്ധത്തില് മാലിന്യം കലർത്തുന്നതിനുപകരം നീ ചെന്ന് നിന്റെ മുന്ജന്മ പാപത്തിന് പരായശ്ചിത്തം ചെയ്യ! എന്തെക്കുറിച് നീ എന്തൊക്കെ നുണകളാണ് അവളോടു പറഞ്ഞു കൊടുത്തിട്ടുളളത്?"

"അവർ ഒരു വാക്കുപോലും എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല അച്ഛാ," സതി പറഞ്ഞു "പക്ഷേ, അവരുടെ അസ്തിത്വം അങ്ങയെക്കുറിച് ഒരുപാടു കാര്യങ്ങളു് പറയുന്നു."

"അത് ഞാന് മൂലമല്ല. നിന്റെ അമ്മ മൂലമാണ് അവരുടെ അസ്തിത്വമുണ്ടായത്. അവളുടെ മുന്ജന്മപാപം മൂലമാണിത് സംഭവിച്ചത്. ഇവളു്കു മുന്പ് ഒരിക്കലും നമ്മുടെ കുടുംബത്തില് നാഗജന്മങ്ങളുണ്ടായിട്ടില്ല."

അമ്ലപരപുകൊണ്ട് സതി വല്ലാതായി. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി തന്റെ പിതാവ് എത്രത്തോളം തരം താഴുന്നുവെന്ന് അവളു് നേരിട്ടു കാണുകയായിരുന്നു.

വീരിണി ദക്ഷനെ തുറിച്ചുനോക്കുകയായിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദമായ ക്ലോധം അവളുടെ കണ്ണുകളില് കുമിഞ്ഞു കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഇത് മുന്ജന്മങ്ങളുടെ കാര്യമല്ല, അച്ഛാ" സതി പറഞ്ഞു "ഇത് ഈ ജന്മത്തെക്കുറിച്ചാണ്. താങ്കളു്കിതറിയായായിരുന്നു. എന്നിട്ടും എന്നോടിത് പറഞ്ഞില്ല."

"ഞാന് നിന്റെ പിതാവാണ്. ജീവിതകാലമതരയും ഞാന് നിന്നെ സ്നേഹിച്ചു. നിനക്കു വേണ്ടിയാണ് ഞാനീ ലോകത്തോട് പോരാടിയത്. നീ എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നോ അതോ ഏതെങ്കിലും വിരുപജന്തുക്കളെ വിശ്വസിക്കുമോ?"

"അവർ വിരുപ ജന്മങ്ങളല്ല! അവർ എന്റെ കുടുംബമാണ്!"

"ഇവരെ നിന്റെ കുടുംബബന്ധുക്കളായി കണക്കാക്കുവാനാണോ നിന്റെ മോഹം? നിന്നോട് കളളം പറയുന്നവരെ? നിന്നെ നിന്റെ പിതാവിനു വിരുദ്ധമായി നിർത്തുന്നവരെ?"

"അവർ ഒരിക്കലും എന്നോട് നുണ പറഞ്ഞിട്ടില്ല!" സതി പറഞ്ഞു. "അങ്ങു് നുണ പറഞ്ഞു."

"ഇല്ല, ഞാന് പറഞ്ഞിട്ടില്ല."

"എന്റെ മകന് ചാപിളളയാണെന്ന് അങ്ങു് പറഞ്ഞു."

വലിയൊരു നെടുവീർപ്പുതിർത്ത് നിയന്ത്രണം വീണ്ടെടുക്കുവാന് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതുപോലെ ദക്ഷന് മച്ഛിലേക്കു നോക്കി. പിന്നെ സതിയെ

രൂക്ഷമായി നോക്കി "നീ എന്താ മനസ്സിലാക്കാത്തത്? നിന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ നുണ പറഞ്ഞത്. ഒരു നാഗന്റെ മാതാവാണ് പർവ്വാതിക്കുപെട്ടിരുന്ന്ണെങ്കിലും നിന്റെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കുമെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?"

"ഞാനെന്റെ മകന്റെ ഭപ്തമായിരിക്കും."

"എന്തൊരസംബന്ധം. നീ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു? പഞ്ചവടിയിൽ താമസിക്കുമായിരുന്നോ?"

"അതെ"

"നീ എന്റെ മകളാണ്" ദക്ഷൻ അലറി "മറ്റെന്തിനേക്കാളും ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിച്ചു. പഞ്ചവടിയിൽ പോയി കഷ്ടപ്പാടനുഭവിക്കുവാൻ ഞാൻ നിന്നെ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുകയില്ലായിരുന്നു."

"അത് താളമല്ലേലോ തീരുമാനിക്കേണ്ടത്."

അസംബന്ധമായ ദക്ഷൻ ശിവന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു "അവളുടേ സല്ബുദ്യയുപദേശിച്ചുകൊടുക്കു നീലകണ്ഠസ്വാമി!"

ശിവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇടുങ്ങി. പഞ്ചവടിയുടെ ഈ വല എത്രത്തോളം പടർന്നിരിക്കുന്നു എന്ന്നായിരുന്നു ശിവൻ അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്.

"ചന്ദ്രൻപ്രജിനെ അങ്ങെ കൊല്ലിക്കുകയായിരുന്നുവോ, മഹാരാജൻ?"

ദക്ഷന്റെ മുഖം വിളറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് ഭയം നിറഞ്ഞുനിന്നു. സതിയെ രോഷത്തോടെ നോക്കിയ ദക്ഷൻ പിന്നെ പെട്ടെന്ന് ശിവനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

ഈശ്വരാ! അയാളത് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്!

സതി ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. അവളു നിശ്ശബ്ദയായി. കാളിയും ഗണേശനും ആശ്ചര്യഭരിതരായി കാണപ്പെട്ടില്ല.

ദക്ഷൻ തലക്ഷണം നിയന്ത്രണം വീണ്ടെടുത്തു. ദേഹം വിറച്ചു. ദക്ഷൻ ശിവന്റെ നേരെ വിരല് ചൂണ്ടി.

"നിങ്ങളാണിത് ചെയ്തത്! നിങ്ങളാണിത് രൂപകല്പന ചെയ്തത്!"

ശിവൻ ശാന്തത കൈവിട്ടില്ല.

"നിങ്ങളു് എന്റെ മകളെ എനിക്കെതിരായി തിരിച്ചു" ദക്ഷൻ അലറി "ഭൃഗുമഹർഷി പറഞ്ഞത് ശരിയായിരുന്നു. ദുഷ്ടൻമാരായ വാസുദേവൻമാരാണ് നിന്നെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്."

ശിവൻ ദക്ഷനെ ഉറുനോക്കി. വാസ്തവത്തിൽ അയാളെ ആദ്യമായി കാണുന്നതുപോലെ.

ദക്ഷൻ തിളച്ചു മറിഞ്ഞു "നീ എന്തായിരുന്നു? കാട്ടാളൻമാരുടെ നാടിലിന്നുവന്ന ഒരു ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരൻ വിഡ്ഢി. ഞാൻ നിന്നെ നീലകണ്ഠനാക്കി. ഞാൻ നിനക്ക് അധികാരം തന്നു. ചന്ദ്രവംശികളെ മെലുഹയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ആ അധികാരം നിനക്കു നല്കിയത്. ഭാരതത്തിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു അത്. ഞാൻ നിനക്കു നല്കിയ ആ അധികാരമിപ്പോള് നീ എനിക്കെതിരെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നുവോ?"

ശിവൻ അപ്പോഴും നിസ്സംഗനായി തുടർന്നു. അത് ദക്ഷനെ കൂടുതൽ വിഷം തുപ്പുവാൻ പരേരിപ്പിച്ചു.

"ഞാനാണ് നിന്നെ നീയാക്കിയത്. നിന്നെ നശിപ്പിക്കുവാനും എനിക്കു കഴിയും."

ദക്ഷൻ കത്തിയൂരിപ്പിടിച്ച് മുന്നോട്ടു ചാടി.

നന്തി ശിവന്റെ മുന്നിൽ ചാടിവീണ് പരിച കൊണ്ട് ആ വെട്ട് തടഞ്ഞു. മെലുഹയിലിന്നു ലഭിച്ച പരിശീലനം തന്റെ ഏകദശരാധിപനെതിരെ വാളു്

ഊരുവാൻ അവനെ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. കാളിക്കും ഗണേശനും, അങ്ങനെ മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ പൊടുന്നനെ വാള് ഊരി വായ്തല ദക്ഷന്റെ നേർക്കു നീടിപ്പിടിപ്പിച്ചു. വിദ്യുന്മാലി വാള് ഊരുന്നതു കണ്ടയുടൻ ഗണേശൻ ശിവന്റെ മുന്നിലേക്കു ചാടിവീണു. രാജാവിനു വേണ്ടി ജീവൻ കളഞ്ഞ് പോരാടുവാൻ തയ്യാറുള്ള മായാശ്വരണിക്കു അപരപുരുഷം ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവനായിപ്പോയി. അയാളുടേ ശിവനോട് കടുത്ത ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെങ്ങനെ അയാളുടേ നീലകണ്ഠനെതിരെ വാള് ഊരുവാൻ സാധിക്കും?

"ശാന്തനാകൂ" ശിവൻ കൈ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

വിദ്യുന്മാലി അപ്പോഴും വാള് ഊരിപ്പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ദക്ഷന്റെ കർത്തിതാഴെ വീണിരുന്നു.

ശിവൻ ഒരിക്കലുടേ ആജ്ഞാപിച്ചു "നന്തി, ഗണേശൻ, കാളി പിന്വാങ്ങുക!"

ശിവസൈനികർ വാള് താഴ്ത്തിയപ്പോള് വിദ്യുന്മാലിയും വാള് ഉറയിലിട്തു.

"തിരുമനസ്സേ" ശിവൻ ദക്ഷനെ അഭിസംബോധന ചെയ്തു.

കണ്ണു നിറഞ്ഞിരുന്ന സതിയുടെ മുഖത്ത് ദക്ഷന്റെ കണ്ണുകളുടേ പതിഞ്ഞ് അവളുടെ വാള് പിതാവിന്റെ കഴുത്തിലിനിന്ന് വിരല്പാടകലെ ഉയർന്നുനിന്നു. ദക്ഷന്റെ മുഖത്ത് ചതിയുടെയും നഷ്ടങ്ങളുടെയും പാരവശ്യം നിറഞ്ഞു നിന്നു. അയാള് സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഒരേയൊരാള് സതിയായിരുന്നു.

"സതി..." ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു "ദേവായി, വാള് താഴ്ത്ത്. അയാള് അതിനുപോലും യോഗ്യനല്ല."

സതിയുടെ വാള് ദക്ഷന്റെ കഴുത്തിലേക്കു നീണ്ടു.

ശിവൻ സാവധാനം മുന്നോട്ടു നടന്നു "സതി..."

അവളുടെ കൈകളുടേ നേരിയ വിറയലുണ്ടായിരുന്നു. രോഷം അവളുടെ വാള്മുനയെ അപകടകരമാംവിധം ദക്ഷന്റെ കഴുത്തിനോട് ചേർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശിവൻ പതിയെ അവളുടെ ചുമലില് തൊട്ടു "സതി, വാള് താഴെയിട്."

ശിവന്റെ സ്പർശം സതിയെ ഉച്ഛ്വസമായിയിലിനിന്ന് സാധാരണനിലയിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. അവള് വാള് അല്പം താഴ്ത്തി. അവളുടെ കണ്ണുകളുടേ ഇടുങ്ങി, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം കനത്തു, ശരീരം വലിഞ്ഞ് മുറുകി.

"നിങ്ങളുടെ ചോരയാണ് എന്റെ നാഡികളിലൂടെ ഒഴുകുന്നതെന്നോർക്കുമ്പോള് എനിക്കു ലജ്ജ തോന്നുന്നു" സതി പറഞ്ഞു.

ദക്ഷന്റെ കവിളിലൂടെ കണ്ണീരൊഴുകുവാൻ തുടങ്ങി.

"കടന്നുപോകൂ" പല്ല് ഞെരിച്ചുകൊണ്ട് സതി മുറുമുറുത്തു.

ദക്ഷൻ മൃതനായതുപോലെ അനക്കമുറു നിന്നു.

"കടന്നുപോ."

സതിയുടെ ഉച്ഛ്വത്തിലുള്ള ആക്രോശം കേട്ട് വീരിണി ഒന്നു ഞെടി. ദേഷ്യവും സങ്കടവും കലർന്ന ഭാവത്തോടെ അവള് ദക്ഷന്റെ അടുത്തേക്കു നടന്നു. "നടക്കൂ"

സംഭവങ്ങളുടെ ഗതിവിഗതികളുടേ കണ്ട് ദക്ഷൻ മരവിച്ഛ് നിന്നു.

"വരു" വീരിണി ഉച്ഛ്വത്തില് ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ഭർത്താവിന്റെ കൈ പിടിച്ഛുവലിച്ചു. "മായാശ്വരണിക്കു, വിദ്യുന്മാലി നമുക്കു പോകാം."

ഭാരതത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിനി ഭർത്താവിനെ പുറത്തേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

സതി തകർന്നുപോയിരുന്നു. അവള് വാള് താഴെയിട്തു. അവളുടെ കവിളിലൂടെ കണ്ണീർ അരുവിപോലെ ഒഴുകി. ഗണേശൻ അവളുടെ അടുത്തേക്കു പാഞ്ഞെത്തി.

പക്ഷേ, അവർ വീഴാനാണുപോയ്ക്കിട്ട് ശിവൻ അവളെ താങ്ങി.

സതി നിയന്ത്രണം വിട്ട് തേങ്ങിക്കുരണുപോയ്ക്കിട്ട് ശിവനവളെ കൈകളിൽ എടുത്തുയർത്തി.

രണ്ട് വശങ്ങളു്: ഒരേ നാണയം

ഇരുപത്തിരണ്ട്

"ആട്ടെ, നീ എന്താണാലോചി്കുന്തത്?" കാളി ചോദിച്ചു.

ഗണേശനും കാളിയും നാഗരാണിയുടെ താമസസ്ഥലത്തായിരുന്തു. അന്നു രാവിലെ ആ നാടകത്തിന്റെ ചുരുളഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ശിവൻ സതിയെ അതിഥിഗ്വന്റെ കൊട്കാരത്തിൽ അവർ താമസിച്ചിരുന്ന് സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ദക്ഷനും വീരിണിയും അകമ്പടിക്കാരും അപ്പോളുതന്നെ മെലുഹയുടെ തലസ്ഥാനമായ ദേവഗിരിയിലേക്കു പോയി.

"ഇത് അപരതീക്ഷിതമായിരുന്തു" ചിന്താമഗ്നനായ ഗണേശൻ നേരിയ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

കാളി കണ്ണുകളുയർത്തി "ചിലപ്പോളു് നിന്റെ ആത്മസംയമനം വല്പാതെ പരകോപിച്ചി്കുന്ന് വിധത്തിലുള്ളതാണ്."

ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. അപൂർവ്വമായി കാണപ്പെടുന്ന ആ വിശാലമായ പുഞ്ചിരി, ചാഞ്ചാടുന്ന ഒരു ചെവിയിലിനിന്നും മറ്റെൊരു ചെവിവരെ നീണ്ടപ്പോളു് സ്വതവേ പുറത്തേക്കു്കുന്തി നിലക്കുന്ന് കൊമ്പ് അല്പം കൂടി പുറത്തേക്കു് നീണ്ടതുപോലെ കാണപ്പെടും.

"ഇപ്പോഴുതെ ഈ മുഖമാണ് എനിക്കു കാണാൻ കൂടുതല് ഇഷ്ടം." കാളി പറഞ്ഞു "സത്യം പറഞ്ഞാല് നീ സുന്ദരനാണ്."

ഗണേശന്റെ മുഖം വീണ്ടും ഗൗരവതരമായിമാറി. അവൻ ഒരു പേപ്പിറസ് ചുരുളു് ഉയർത്തിക്കാട്ടി. പഞ്ചവടിയില് നിന്നുള്ള ഒരു സന്ദേശം "ഞാൻ ചിരിക്കുമായിരുന്തു, ചെറിയമ്മേ പക്ഷേ ഇതാണ് പരശ്നം."

"ഇപ്പോഴെന്താ?" മുഖം ചുളിച്ചുകൊണ്ട് കാളി ചോദിച്ചു.

"അത് പരാജയപ്പെടും."

"വീണ്ടും?"

"അതെ, വീണ്ടും."

"പക്ഷേ ഞാൻ വിചാരിച്ചത്...."

"നമ്മൾ തെറ്റായി ചിന്തിച്ചു, ചെറിയമ്മേ"

കാളി ശ്ചിച്ചു. ഗണേശൻ ചെറിയമ്മയെ തുറിച്ചു നോക്കി. അവരുടെ അസ്വസ്ഥത അവനു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അവസാനപരിഹാരം വളരെ അടുത്തുതെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്തു. അതിന്റെ വിജയം അവരുടെ വിജയം പൂർണ്ണമാക്കുമായിരുന്തു. ഇപ്പോളു്, അവർ ഇതുവരെ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെല്ലാം പാഴായിപ്പോകുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സാധ്യതകളുമുണ്ടായിരുന്തു.

"നമ്മൾ ഒരിക്കല്കൂടി ശ്രമിച്ചു നോക്കണോ?" കാളി ചോദിച്ചു.

"ചെറിയമ്മേ, അവസാനം നമ്മളാ സത്യം അംഗീകരിക്കേണ്ടി വരുമെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. ഈ വഴി അതിന്റെ ഏറ്റവും അവസാനമാണ്. നമുക്കിനി വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല. ആ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള സമയം ആഗതമായിരിക്കുന്നു."

"അതെ" കാളി പറഞ്ഞു "നീലകണ്ഠൻ അതറിയണം."

"നീലകണ്ഠനോ?" ഇതരയും ചെറിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ ഇതരക്കു വലിയൊരു മാറ്റം വന്നുവോ എന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടെ ഗണേശൻ ചോദിച്ചു.

കാളി മുഖം ചുളിർത്തു.

"നിങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് പറഞ്ഞില്ല. നീലകണ്ഠൻ എന്താണ് പറഞ്ഞത്. നിങ്ങളെ ആ ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?"

കാളി പുഞ്ചിരി തൂകി "ഞാൻ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഇതുവരെ ഇല്ല. ഇനി വിശ്വസിക്കാനുമില്ല. പക്ഷേ, ഞാൻ ശിവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു."

ശിവനെപ്പോലൊരാളെ നൽകിക്കൊണ്ട് വിധി എന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ ജീവിതം എത്ര വ്യത്യസ്തമാകുമായിരുന്നു. സതിയെപ്പോലെ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സകല വിഷവും വലിച്ചുറ്റിയെടുക്കപ്പെട്ടുവെന്നായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഞാൻ സന്തോഷവും ശാന്തിയും കണ്ടെത്തുമായിരുന്നു.

"അദ്ദേഹത്തിന് നമ്മൾ ആ രഹസ്യം കാട്ടിക്കൊടുക്കണം" കാളിയുടെ ചിന്തകളിലേക്ക് കടന്നുകയറിക്കൊണ്ട് ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

"അദ്ദേഹത്തെ കാണിക്കുകയോ?"

"ഇവിടെവെച്ച് ഇപ്പോളുതന്നെ അത് ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്നെ അതു കണ്ടെത്തട്ടെ."

"അദ്ദേഹത്തെ പഞ്ചവടിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ?"

"എന്തുകൊണ്ടില്ല" ഗണേശൻ ചോദിച്ചു "നിങ്ങളെക്കുറിച്ചേ അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വാസമില്ലേ?"

"തീർച്ചയായും. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നു. ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഞാനദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ഒറ്റയ്ക്കു വരില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിനൊപ്പം മറ്റുപലരും വരുന്നുണ്ട്. അവരെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോയാൽ അവർ പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കും. അത് നമ്മുടെ പരതിരോധത്തെ ദുർബ്ബലമാക്കും."

"പർവ്വതേശ്വരനേയും ഭഗീരഥനേയും പോലുള്ള ആളുകളെ വിശ്വസിക്കാമെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത് ചെറിയമ്മേ അവർ ഒരിക്കലും നീലകണ്ഠൻ എതിർ നിലകളയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ടി അവർ ജീവത്യാഗം ചെയ്യാൻപോലും തയ്യാറാണ്."

"ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പാപം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ" കാളി പറഞ്ഞു "അത് ഒരിക്കലും നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ വളരെ നേർപ്പിച്ചിട്ട് വിശാലമാക്കരുത് എന്ന് എല്ലാം പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കരുത് എന്ന്മാണ്."

ഗണേശൻ മുഖം ചുളിർത്തു "അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരന്മാരെയെല്ലാം സംശയിക്കുകയാണെങ്കിൽ പിന്നെ പരശുരാമനെക്കുറിച്ചെന്താ പറയാനുള്ളത്? അദ്ദേഹത്തിന് അങ്ങോട്ടുള്ള വഴി അറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന് നീലകണ്ഠനോടുള്ള കേതിയെക്കുറിച്ച് ചെറിയമ്മക്കറിയാമല്ലോ."

"പരശുരാമനെ പഞ്ചവടിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുതെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞത് നിനക്കോർമ്മയുണ്ടാവും. പക്ഷേ, നീയത് കേട്ടില്ല."

"അങ്ങനെയെങ്കിലും ഇപ്പോഴെന്തു ചെയ്യും, ചെറിയമ്മേ?"

"അവരെ നമ്മൾ ബ്രഹ്മഗായിലൂടെ കൊണ്ടുപോകും. പഞ്ചവടിയിൽ എങ്ങനെ എത്തിച്ചേരാമെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലാവുമെങ്കിലും ചന്ദ്രകേതുവിന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നുള്ള വഴിയേ അവർക്കു മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. അവരുടെ രാജ്യത്തുനിന്ന് നേരിട്ട് ഒരിക്കലും നമ്മുടെ നാടിലെത്തുവാൻ അവർക്കു കഴിയില്ല. അങ്ങനെ നേരിട്ടുള്ള വഴിയിലൂടെ എത്താൻ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കിയാൽതന്നെ ദണ്ഡകാരണ്യം അവരെ ക്ഷേപിച്ചുകൊള്ളും. നമ്മുടെ സമതലിലാതെ ആരെയും കടത്തിവിടുകയില്ല എന്ന കാര്യത്തിൽ നമുക്കു ബ്രഹ്മഗന്മാരെ വിശ്വസിക്കാം. പരശുരാമനുപോലും മറ്റൊരു വഴി അറിഞ്ഞുകൂടാ."

ഗണേശൻ തലയാട്ടി. "അത് നല്ല ഉപായമാണ്."

"എടുത്തുപാടി ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്നതിന് ഞാൻ ഈശ്വരനോട് നന്ദി പറയുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരിൽ എനിക്ക് പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നു" സതി പറഞ്ഞു.

മടുപ്പപാവിൽ ഇടിപ്പുള്ള നീളൻ കസേരയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു ശിവൻ. സതി അവന്റെ മടിയിലിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവളു് തന്റെ ശിരസ്സ് അവന്റെ പേശീഭൃശമായ നെഞ്ചിൽ ചായ്ച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകളു് ചുവന്നു വീർത്തിരുന്നു. കാശി കൊടാരത്തിന്റെ മുകളു് നിലയിലിനിന്ന് വിശ്വനാഥക്ഷേത്രം വ്യക്തമായി കാണമായിരുന്നു. അതിനപ്പുറം മഹാനദി ഗംഗ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"നിന്റെ രോഷത്തിന് ന്യായീകരണമുണ്ടായിരുന്നു, പ്రిയതമേ."

സാധനം ശ്വാസം കഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് സതി ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തേക്കു് നോക്കി. "അങ്ങേയ്ക്കു് ദേഷ്യം വന്നില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെയെ വധിക്കുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത്."

പത്നിയുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു് നോക്കിക്കൊണ്ട് ശിവൻ അവളുടെ മുഖത്ത് തന്റെ കൈ ഓടിപ്പിച്ചു. "നിന്റെ പിതാവിനോട് എനിക്ക് രോഷം തോന്നിയത് അദ്ദേഹം നിന്നോടു ചെയ്ത പരവൃത്തി ഓർത്താണ്. അല്ലാതെ എനിക്കെതിരെ അദ്ദേഹം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച കാര്യത്തിന്റെ പേരിലല്ല."

"പക്ഷേ, ആ വിദ്യുന്മാലിക്ക് താങ്കളുടെ നേർക്കു് വാളു് ഊരുവാനുള്ള ധൈര്യം എങ്ങനെ കിട്ടി?" സതി മന്ത്രിച്ചു "ഈശ്വരകൃപ. ഗണേശൻ..."

ഗണേശന്റെ പേരുച്ചരിച്ചത് ആ സന്ദർഭത്തിന്റെ നിറം കെടുത്തുമെന്ന് ഭയന്ന് സതി പൊട്ടുന്നനെ വർത്തമാനം നിർത്തി.

ശിവൻ അവളെ പതിയെ ഒന്നു ഞെക്കി "അവൻ നിന്റെ മകനാണ്."

ബൃഹസ്പതിയുടെ തിരോധനത്തിൽ ശിവനനുഭവിച്ച കടുത്ത വേദന മനസ്സിലോർത്ത് സതിയുടെ ശരീരം മരവിച്ചു. സതി നിശ്ശബ്ദയായി.

സതിയുടെ മുഖം കൈകളിലെടുത്ത് ശിവൻ അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു് ഉറുനോക്കി. "ഞാൻ എത്ര കഠിനമായി ശ്രമിച്ചിട്ടും നിന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തെപ്പോലും വെറുക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയുന്നില്ല."

കണ്ണിയിലിനിന്ന് നിശ്ശബ്ദമായി മിഴിനീർത്തുള്ളികളു് ഒഴുകിയിറങ്ങിയപ്പോളു് ശിവൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അവളു് ശിവനെ ഇറുകെ പിടിപ്പിച്ചു. പത്നിയെ ദേഹത്തോടു ചേർത്തു പിടിപ്പിച്ചപ്പോളു് ആ നിമിഷം പാഴാക്കുവാൻ അവനു തോന്നിയില്ല. ഒരു കാര്യം അപ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സിൽ കടംകഥയായി ശേഷിച്ചു. ആരാണീ ഭൃഗു?

"ചക്രവർത്തി ചന്ദ്രൻവജനെ കൊല്ലികുകയായിരുന്നോ?"
നടുക്കൽത്തോടെ പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"അതെ, സേനാപതേ" വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു.

നടുക്കും കൊണ്ട് മരവിച്ഛ പർവ്വതേശ്വരൻ ആനന്ദമയിയേയും ഭഗീരഥനേയും നോക്കി. പിന്നെ വീരഭദ്രനെ നോക്കി. "തിരുമനസ്സിപ്പോളെ എവിടെയാണ്?"

"അദ്ദേഹം മെലുഹയിലേക്കുള്ള മടക്കയാത്രയിലാണ്, പരഭോ." വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു.

പർവ്വതേശ്വരൻ തലയിൽ കൈവെച്ചു. ചക്രവർത്തി തന്റെ മാതൃഭൂമിയായ മെലുഹയ്ക്ക് അപമാനമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. തനിക്ക് പിറകാതെപോയ മകളായി പർവ്വതേശ്വരൻ കണ്ടിരുന്ന സതിക്ക് ഈ വെളിപ്പെടുത്തൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടാവാൻ സാധ്യതയുള്ള വേദന അദ്ദേഹത്തിന് സങ്കല്പിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. "സതി എവിടെ?"

"അവളിപ്പോളെ ശിവന്റെ അടുത്തുണ്ട്."

ആനന്ദമയി പർവ്വതേശ്വരനെ പുഞ്ചിരിയോടെ നോക്കി. ആ കുത്സിതമായ സംഭവത്തിൽനിന്നിപ്പോളെ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അല്പം നന്മ പുറത്തു വന്നിരിക്കുന്നു.

മെലുഹയുടെ രാജനുക ഗംഗയിലൂടെ സാവധാനം സഞ്ചരിച്ചു. സൂര്യവംശികളുടെ നാവികവിന്യാസ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് അതിനു ചുറ്റും നാലു നുകകളെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദക്ഷന്റെ പരിവാരം നാടിലേക്കുള്ള മടക്കയാത്രയിലായിരുന്നു. കാശിയിൽനിന്ന് പോന്നിട് ഒരുദിവസം പിന്നിട്തിരുന്നു.

നേതൃനുക നീയന്തരിച്ഛത് മായാശ്വരണിക്ക് ആയിരുന്നു. കാശിയിലെ സംഭവങ്ങളെ അയാളെ അപ്പോഴും ഉലച്ചിരുന്നു. ചക്രവർത്തി ദക്ഷനും നീലകണ്ഠനും തമ്മിൽ അഭിപ്രായ ഭിന്നതകളെ പരസ്പരം പറഞ്ഞുതീർക്കുമെന്നാണ് അയാളെ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. രാജ്യത്തോടുള്ള കുറും, ഈശ്വരനോടുള്ള ഭക്തിയും നിരത്തി ഇതിൽ ഏതു തെരഞ്ഞെടുക്കുമെന്ന് പരതിസന്ധിപ്പടും എങ്ങനെയും ഒഴിവാക്കാനാണ് അയാളെ ആഗ്രഹിച്ചത്.

ദക്ഷന്റെ കപ്പലിന്റെ സുരക്ഷാചുമതല വിദ്യുന്മാലിക്കായിരുന്നു. നീലകണ്ഠന്റെ അനുയായികളിൽനിന്ന് ചക്രവർത്തിക്കുനേരെ ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യതയുള്ള വധശ്രമത്തിനെതിരെ സുരക്ഷ നൽകുവാൻ അയാളെ ആഗ്രഹിച്ചു. സാധ്യത കുറവാണെങ്കിൽ പോലും കഴിയാവുന്ന മുന്നരുതലുകളെല്ലാം എടുക്കണമെന്ന് അയാളെ ആഗ്രഹിച്ചു.

നടുവിലെ രാജനുകയിലുള്ള പള്ളിയറയിൽ ഒരു ജനലിനോടു ചേർന്ന്, ഗംഗാനദി നുകയുടെ അരികിൽ വന്നലയ്ക്കുന്നതും നോക്കി വീരിണി ഇരുന്നു. തന്റെ കുടികളെയെല്ലാം തനിക്കിപ്പോളെ നഷ്ടപ്പെടുകഴിഞ്ഞുവെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവർ ഭർത്താവിനു നേരെ രോഷത്തോടെ തിരിഞ്ഞു.

ഒരു ശയ്യയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടപ്പോലെയുള്ള കണ്ണുകളോടെ മുഖത്ത് നഷ്ടഭാവവുമായി കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു ദക്ഷൻ. അത്ഭുതം ഭീകരമായ സന്ദർഭങ്ങളെ ആദ്യമായല്ല അദ്ദേഹം നേരിടുന്നത്. ആദ്യമായല്ല അത്ഭുതം

ഭയങ്കര സാഹചര്യങ്ങളെ അഭേഹതെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നത്.

വീരിണി തല കുലുക്കിക്കൊണ്ട് തല തിരിഞ്ഞ് പുറത്തേക്കു നോക്കി.

നൂറുവർഷങ്ങളേക്കു മുന്ന്പാണത് സംഭവിച്ചത്. മയ്യക ഗുരുകുലത്തില് നിന്ന് ദൃഢനിശ്ചയക്കാരിയായ ആദർശവതിയായ ഒരു പതിനാറുകാരി പെണ്കുടിയായി സതി അപ്പോള് മടങ്ങിയെത്തിയതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തന്റെ സ്വഭാവവിശേഷത്തിനു വഴങ്ങി, കുടിയേറ്റക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ ഹിംസ്രങ്ങളായ ഒരുപറ്റം കാട്സുനായ്കകളില്നിന്ന് രക്ഷിപ്പാനായി അവള് ചാടിയിറങ്ങി. പർവ്വതേശ്വരനും ദക്ഷനും അവളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ഓടിയെത്തി. ആ നായ്കകളെ ഓടിക്കുവാന് അവർക്കു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ദക്ഷന് ഗുരുതരമായി പരിക്കേറ്റിരുന്നു.

ദക്ഷനോടൊപ്പം വീരിണിയും ആതുരായതില് പോയി. അവിടെ വൈദ്യശ്വരേഷ്ഠന്മാര് അവളുടെ ഭര്ത്താവിനെ പരിശോധിച്ചു. നായയുടെ കടിയേറ്റ് ദക്ഷന്റെ ശരീരത്തിലെ മാംസവും രക്തകുഴലുകളും മുറിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. അതുമൂലം ധാരാളം രക്തം നഷ്ടപ്പെടുകയും ബോധരഹിതനാവുകയും ചെയ്തു.

മണിക്കൂറുകളേക്കുശേഷം കണ്ണുതുറന്നപ്പോള് ദക്ഷന്റെ ആദ്യത്തെ ചിന്ത തന്റെ മകള് സതിയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. "സതി?"

"അവള് പർവ്വതേശ്വരന്റെ അടുത്തുണ്ട്" ഭര്ത്താവിനടുത്തുവന്ന് കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ട് വീരിണി പറഞ്ഞു. "അവളെപ്പറ്റി ഓര്ത്ത് വിഷമിക്കരുത്"

"അവളെ ഞാന് ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തില് ഞാനങ്ങനെ ചെയ്യാന് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല."

"എനിക്കറിയാം. അവള് ചെയ്തത് അവളുടെ കടമ മാത്രമാണ്. ആ സ്ത്രീയെ രക്ഷിക്കുവാന് ശ്രമിച്ചത് അവള് ചെയ്ത ശരിയായ കാര്യമാണ്. ഞാനത് അവളോടു പറയും."

"വേണ്ട വേണ്ട. ആ സ്ത്രീയ്ക്കുവേണ്ടി അവള് സ്വന്തം ജീവന് അപകടപ്പെടുത്താന് പാടില്ലായിരുന്നുവെന്ന് ഞാനിപ്പോഴും കരുതുന്നത്. ഞാനവളെ ശകാരിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. അതരേയുള്ളൂ."

അവരുടെ ഭര്ത്താവ് തരംതാഴ്ന്ന സൂര്യവംശിയാകാന് പാടില്ല. അവള് എന്തോ പറയാനൊരുങ്ങുന്ന നേരം വാതില് തുറന്ന് ബ്രഹ്മനായക രാജാവ് അകത്തേക്കുവന്നു.

ദക്ഷന്റെ പിതാവും മെലുഹയുടെ ചക്രവർത്തിയുമായ ബ്രഹ്മനായകരാജാവ് നല്കിയ ഉയരമുള്ള ആജ്ഞാശക്തിയുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു. കറുത്തനീണ്ട തലമുടി, മൈലാഞ്ചിയിട് മോടിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള താടി, രോമരഹിതമായ ശരീരം, അനലംകൃതമായ കിരീടം, അത്ഭുത മികച്ചതലല്പാത വെള്ള വസ്ത്രം എന്ന് വിളിക്കാനും ആ മനുഷ്യന്റെ രാജകീയമായ ഇച്ഛാശക്തിയെ മറച്ചുപിടിക്കാനായില്ല. മഹത്തായ സ്വന്തം പരവൃത്തിയിലൂടെ അദ്ദേഹം തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ആളുകളെക്കു മുന്നില് അസാധാരണമായ ലക്ഷ്യങ്ങളും മാതൃകകളുമാണ് നിരത്തിയത്. മെലുഹയിലെ ജനങ്ങളെക്കു അദ്ദേഹത്തോട് ആദരവു മാത്രമല്ല ഭയവുമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ സാമ്രാജ്യം വലിയ ആദരവും ബഹുമതികളും സ്വരൂപിക്കണമെന്ന് കടുത്ത നിഷ്കർഷ പുലർത്തിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റവും കൂടുതല് നിരാശപ്പെടുത്തുകയും രോഷാകുലനാക്കുകയും ചെയ്തത് മകന്റെ ധൈര്യമില്ലായ്മയും സ്വഭാവവുമാണ്.

വീരിണി തലകുനിക്കും എഴുന്നേറ്റ് പുറകോട്ട് നീങ്ങിനിന്നു. കല്പനകള് നല്കാനല്ലാതെ ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മനായക ചക്രവർത്തി അവളോട് സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകിലായി, ദക്ഷന്റെ കാലില് കാട്സുനായ്കകള് കടിച്ച് മുറിവ് തുണിയിലുണ്ടായ വൈദ്യശ്വരേഷ്ഠന്

നിലപുണ്ഡായിരുന്നു.

ബ്രഹ്മനായകൻ കാർയമാർ പരസക്തമായ മട്സിലി മകന്റെ കാലി മുടിയിട്സിരുന്ന വിരി ഉയർത്തി. അതിനു ചുറ്റുമായി ആർയവേപ്പിലകൊണ്ടുള്ള ഒരു വെചുചുകെടുണ്ഡായിരുന്നു.

വൈദ്യൻ സൗമ്യതയോടെ പുഞ്ചിരിചിട്ടു "തിരുമനസ്സേ, ഒന്നു രണ്ടാഴ്ചക്കകം അങ്ങയുടെ മകൻ നടക്കാനാവും. ഞാൻ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമാണ് കാർയങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മുറിപ്പാട് വളരെ നേർത്തതായിരിക്കും."

ഒരു നിമിഷം ദക്ഷൻ പിതാവിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പിന്നെ ഗർവ്വവോടെ നെഞ്ചുയർത്തിപ്പിടിച്ച് മന്ത്രിച്ചു "അല്പ വൈദ്യശരേഷ്ഠ, മുറിപ്പാടുകളെ ഒരു ക്ഷത്രിയന്റെ അഭിമാനമാണ്."

ബ്രഹ്മനായകൻ ചീറി "ഒരു ക്ഷത്രിയന്റെ സവിശേഷതയെക്കുറിച്ച് തനിക്കെന്തറിയാം?"

ദക്ഷൻ നിശ്ശബ്ദനായി. വീരിണിയുടെയുള്ളിലി ക്ഷോഭം കുമിഞ്ഞുകൂടാൻ തുടങ്ങി.

"കുറച്ചു നായ്ക്കളെ തന്റെ കാലിലി ഇങ്ങനെയൊക്കെ കടിച്ചുമുറിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിലേ?" ബ്രഹ്മനായകൻ പരിഹാസത്തോടെ ചോദിച്ചു. "ഞാനിപ്പോള് മെലുഹയിലെ പരിഹാസപാത്രിയായിക്കഴിഞ്ഞു. ഒരുപക്ഷേ, ഈ ലോകത്തിലെതന്നെ. ഒരു നായയെ കൊല്ലാൻപോലും ശേഷിയില്ലാത്തവനാണ് എന്റെ മകൻ."

ദക്ഷൻ പിതാവിനെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ശത്രുത വർദ്ധിക്കുന്നത തടയുന്നതിനും രോഗിയുടെ മാനസികാരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി വൈദ്യശരേഷ്ഠൻ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിലി ഇടപെട്ടു. "പ്രഭോ, അങ്ങയോട് എനിക്കൊരു കാർയം ചർച്ച് ചെയ്യാനുണ്ഡായിരുന്നു. നമുക്ക് പുറത്തു പോയി സംസാരിച്ചാലോ?"

ബ്രഹ്മനായകൻ തലയാട്ടി "ഞാൻ പൂർത്തിയാക്കിയിട്സിലേ" എന്നു പറഞ്ഞ് ദക്ഷനെ നോക്കിയശേഷം അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കു നടന്നു.

അമ്ലപരന്നുപോയ വീരിണി അപ്പോള് കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഭർത്താവിനടുത്തേക്കു ചെന്നു "എത്രകാലമെന്നു വെച്ചാ അങ്ങിതൊക്കെ സഹിക്കാൻ പോകുന്നത്?"

ദക്ഷൻ പൊടുന്നനെ ക്രുദ്ധനായി "അദ്ദേഹം എന്റെ പിതാവാണ്! അദ്ദേഹത്തേക്കുറിച്ച് ബഹുമാനത്തോടെ സംസാരിക്കണം."

"ദേക്ഷൻ, അദ്ദേഹം താങ്കളെ ഒടും ബഹുമാനിക്കുന്നിലേ" വീരിണി പറഞ്ഞു. "തന്റെ പൈതൃകത്തേക്കുറിച്ചുമാർമാണദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത. താങ്കളുക് രാജാവാകാൻ പോലും ആഗ്രഹമിലേ. പിന്നെ എന്തിനാ നമുൾ ഇവിടെ കഴിയുന്നത?"

"എന്റെ കർത്തവ്യം. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനൊപ്പം നിലു്കണം. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻ മകനാണ്."

"അദ്ദേഹം അങ്ങനെ കരുതുന്നിലേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൈതൃകം വഹിക്കുന്നതിനുള്ള പേർ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള ഒരാള്. അതരയേയുള്ളു."

ദക്ഷൻ നിശ്ശബ്ദനായി.

"ഒരു മകളെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം താങ്കളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഇനിയും എത്രകണ്ട് ത്യാഗമാണ് താങ്കള് ചെയ്യാൻ പോകുന്നത?"

"അവള് എന്റെ മകളലേ!"

"അവള് നിങ്ങളുടെ മകളാണ്! സതിയെപ്പോലെ അവളും നിങ്ങളുടെ മാംസവും രക്തവുമാണ്."

"ഇത് വീണ്ടും ഞാൻ ചർച്ച് ചെയ്യുന്നിലേ."

"നിരവധി തവണ നിങ്ങളെ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചതാണ്. ഒരിക്കലേങ്ങിലും നിങ്ങളെ അത് പിന്തുടരുവാനുള്ള ധൈര്യം കാണിക്കുക."

"പഞ്ചവടിയിൽ ചെന്ന് നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യും?"

"അതൊന്നും പർശ്നമല്ല. നമ്മൾ എന്തായി തീരുമെന്നതാണ് പർശ്നം."

ദക്ഷൻ തലയാട്സി "നമ്മൾ എന്തായിത്തീരുമെന്നാണ് വേതി കരുതുന്നത്?"

"നമ്മൾ സന്തുഷ്ടരായിത്തീരും."

"പക്ഷേ, സതിയെ ഇവിടെ വിട്ടുപോകാൻ എനിക്ക് സാധിക്കില്ല."

"സതിയെ ഉപേക്ഷിച്ച് പോകണമെന്ന് ആരാണ് പറഞ്ഞത്? കുടുംബത്തെയെ ഒന്നിപ്പിക്കാൻ മാത്രമാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്."

"എന്ത്? സതി എന്തിന് പഞ്ചവടിയിൽ കഴിയണം? അവളൊരു നാഗസ്തരിയല്ല. നിനക്കും എനിக்கும் മൂന്ന് ജന്മപാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് നമ്മൾ ചെയ്ത പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശിക്ഷ. അതിന് അവളെ എന്തിന് ശിക്ഷിക്കണം?"

"സഹോദരിയിൽ നിന്നുള്ള വേർപെടുത്തലാണ് ശരിക്കുള്ള ശിക്ഷ. ദിനന്തോറും പിതാവ് അപമാനിക്കപ്പെടുന്നത് കാണുന്നതാണ് ശരിയായ ശിക്ഷ."

പതറിയതുപോലെ ദക്ഷൻ മൗനം ഭീക്ഷിച്ച്.

"ദക്ഷൻ എന്ന് വിശ്വസിക്കുക" വീരിണി പറഞ്ഞു "നമ്മൾ പഞ്ചവടിയിൽ സന്തുഷ്ടരായിക്കഴിയും. കാളിയോടും സതിയോടുമൊത്ത് നമുക്ക് താമസിക്കുവാൻ പറ്റിയ മറ്റൊരു സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത് ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അങ്ങനെ മറ്റൊരു സ്ഥലമില്ല."

ദക്ഷൻ കടുത്ത ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു. "പക്ഷേ അതങ്ങനെ...."

"താങ്കളത് എനിക്ക് വിട്ടുതരു. ഞാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊള്ളാം. ശരി എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി. താങ്കളുടെ പിതാവ് നാളെ കരാപായിലേക്ക് പോവുകയാണ്. വല്ലാതെ പരിക്കുപറ്റിയിട്ടുള്ളതിനാൽ താങ്കളെക്കുറിച്ച് യാതൊരു ചെയാൻ കഴിയില്ല. താങ്കളെ സ്ഥലം വിട്ടുവെന്ന് അദ്ദേഹം അറിയുമ്പോഴേക്കും നമ്മൾ പഞ്ചവടിയിലെത്തിയിരിക്കും."

ദക്ഷൻ വീരിണിയെ തുറിച്ചു നോക്കി. "പക്ഷേ...."

"എന്ന് വിശ്വസിക്കുക. ദയവായി എന്ന് വിശ്വസിക്കുക. അതെല്ലാം നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കായിരിക്കും. താങ്കളെ എന്ന് സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. മറ്റൊന്നും താങ്കളെ ഗൗനിക്കുന്നില്ല എന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്ന് വിശ്വസിക്കുക."

ദക്ഷൻ തലയാട്സി.

വീരിണി പുഞ്ചിരിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തേക്ക് കുനിഞ്ഞുനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ചുംബിച്ചു. "ഞാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെ ചെയ്തുകൊള്ളാം."

ആഹ്ലാദവതിയായ വീരിണിയാണ് മുറിയുടെ പുറത്തേക്ക് നടന്നുപോയത്. അവളെക്കുറിച്ച് ഒത്തിരി കാര്യങ്ങളെ ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നു.

അവളെ പുറത്തേക്ക് കടന്നപ്പോൾ സതിയും പർവ്വതേശ്വരനും പുറത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ സതിയുടെ തലയിൽ തലോടി. "അകത്ത് ചെല്ലൂ കുട്സി. നീ എത്രത്തോളം പിതാവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തോട് പറയൂ. അദ്ദേഹത്തിന് നിന്നെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഞാൻ വേഗം മടങ്ങിവരാം."

വീരിണി തിടുക്കത്തിൽ നടന്ന് നിങ്ങളുമ്പോൾ ബ്രഹ്മനായകൻ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അയ്യക്കു നേരെ തിരിച്ചു നടക്കുന്നത് അവളെ കണ്ടു.

ഡോള്മിനുകളുടെ കരാപ്പിലെ കേട്സ് പോഴാണ് മെലുഹയുടെ പട്ടമഹിഷി സ്ഥലകാല ബോധത്തിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തിയത്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലേറെ

പഴക്കമുള്ള ഓർമ്മകളുടേ അവളുടെ കണ്ണു നിറച്ചു. ഭർത്താവിനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി അവളു് തലയാട്ടി. അന്നതതെ ദിവസം എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്ന് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവളു്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചിരിയ്ക്കില്ല. ബ്രഹ്മനായകൻ എന്താണ് പറഞ്ഞിരുന്നതെന്ന്? പിറേദിവസം അവിടെ നിന്നു രക്ഷപെടുവാനുള്ള പദ്ധതിയുമായി അവിടെ ചെന്ന്പോയ് അദ്ദേഹം അവിടം വിട്ടുപോകാൻ തയ്യാറായിരിയ്ക്കെ എന്ന് മാത്രം അവളു്കുറിയം. മെലുഹയുടെ ചക്രവർത്തിയാകുവാൻ ദക്ഷൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്നതു്.

നിങ്ങളുടെ വിഡ്ഢിത്തമാർന്ന അഹംബോധവും പിതാവിന്റെ അംഗീകാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പും നമ്മുടെ ജീവിതം നശിപ്പിച്ചിട്ടു.

"രഹസ്യം" പരശുരാമനുമായുള്ള സംഭാഷണത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിച്ച് ശിവൻ ചോദിച്ചു.

പരശുരാമൻ പർവ്വതേശ്വരൻ വീരഭർതാവ്, നന്തി, എന്ന്നിവർക്കൊപ്പമിരിക്കുകയായിരുന്നു ശിവൻ. കാളി അപ്പോളു് ആ അറയിലേക്കു് കടന്നുവന്നതേയുള്ളു. ശിവനുമായുള്ള തന്റെ ഇരിപ്പുവശത്തേക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ ഉറപ്പിലാതിരുന്ന ഗണേശൻ പുറകിലൊരിടത്തായി നില്പുണ്ടായിരുന്നു. സതിയുടെ മൂർത്തമകനെ ഒരു തലയനക്കു്തിലൂടെ അംഗീകരിച്ചുവെന്ന്നല്ലാതെ കൂടുതലൊരു പരിചയവും ശിവൻ കാണിച്ചിരിയ്ക്കില്ല.

"അതെ," കാളി പറഞ്ഞു. "നാഗന്മാർ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ആ രഹസ്യമെന്താണെന്ന് നീലകണ്ഠൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് ഭാരതത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ ആവശ്യമാണെന്നാണ് എനിக்கு് തോന്നുന്നതെ്. അതിനുശേഷം തീരുമാനിക്കാം. നമ്മൾ ചെയ്തത് തെറ്റാണോ ശരിയാണോ എന്ന്. ഇപ്പോളു് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് കാര്യം തീരുമാനിക്കുക."

"അതെന്താണെന്ന് ഇവിടെ വെച്ച് നിങ്ങളു്കു പറഞ്ഞാലൊന്ത?"

"നിങ്ങളു് എന്നെ വിശ്വസിക്കണം. എനിക്ക്പ്പോളു് അതിനു സാധിക്കില്ല."

ശിവന്റെ കണ്ണുകളു് കാളിയുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു് ആഴ്ന്നിറങ്ങി. ആ കണ്ണുകളിലു് എന്തെങ്കിലും വഞ്ചനയോ കാപട്യമോ അവനു് കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കില്ല. അവളെ വിശ്വസിക്കാമെന്ന് അവനു് തോന്നി.

"പഞ്ചവടിയിലെത്തിച്ചേരുവാൻ എന്തെ ദിവസം വേണ്ടിവരും?"

"ഒരുവർഷത്തിലും അല്പം അധികം" കാളി പരിവചിച്ചു.

"ഒരു വർഷമോ?"

"അതെ നീലകണ്ഠപ്രഭോ. മധുമതി നദിയിലൂടെ സാധാരണ നൗകകളിലു് ബ്രഹ്മവരെ നമ്മൾ യാത്ര ചെയ്യും. പിന്നെ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലൂടെ കാല് നടയായി യാത്രചെയ്യും. ആ യാത്ര കൂടുതലു് സമയമെടുക്കുന്നതാണ്."

"അങ്ങോട്ടു് നേരിട്ടൊരു വഴിയിരിയ്ക്കില്ല?"

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചുവെങ്കിലും അവളാ വലയിലു് വീഴാൻ വിസ്മയമില്ല. ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലെ രഹസ്യങ്ങളു് വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ അവളു് തയ്യാറായിരിയ്ക്കില്ല. അവളുടെ നഗരത്തിന്റെ പരാമമികപ്രതിരോധമായിരുന്നു അത്.

"ഞാൻ നിന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്താലു് നീ എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് എനിக்கு് തോന്നുന്നതെ്."

"നീലകണ്ഠപ്രഭോ, അങ്ങയെ ഞാൻ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നു."

കാളിയുടെ വിഷമാവസ്ഥ കണ്ടു് ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. അവനെ അവളു്കു

വിശ്വാസമാണെങ്കിലും അവന്റെ ഒപ്പമുള്ളവരെ എല്ലാവരെയും അവളു്കു വിശ്വാസമില്ല. "ശരി, നമുക്കു പഞ്ചവടിയിലേക്കു പോകാം. ഒരുപക്ഷേ, എന്റെ ചുമതലകളു് നിർഹിക്കുന്നതിനായി സഞ്ചരികളേണ്ട വഴി അതായിരിക്കും."

ശിവൻ പർവ്വതേശ്വരനു നേരെ തിരിഞ്ഞു. "സേനാപതി, താളകളു്കു അതിനാവശ്യമായ ഏർപ്പാടുകളു് ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ?"

"അത് ചെയ്തിരിക്കും, പ്ലേഡോ" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.

ശിവനെ നമിച്ച് ഗണേശനുനേർക്കു് ഒരു കൈ നീട്ടി കാളി പോകാനൊരുങ്ങി.

"പിന്നെ, കാളി...." ശിവൻ പറഞ്ഞു.

കാളി വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

"ശിവനെന്ന് പേരിനാണ് ഞാൻ മുന്നഗണന കൊടുക്കുന്നത്, നീലകണ്ഠനെന്ന് പേരിനല്ല. നീ എന്റെ ഭാര്യയുടെ സഹോദരിയാണ്. നീ എന്റെ കുടുംബമാണ്."

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് തല കുനിച്ചു "അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെയാക്കട്ടെ.... ശിവം."

ശിവനും സതിയും വിശ്വനാഥ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തി. രുദ്രഭഗവാന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളു് ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വകാര്യപൂജ നടത്തുവാൻ വന്നതായിരുന്നു അവർ. പരാർത്ഥനകളു് പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം ക്ഷേത്രത്തിലെ തൂണിലു് ചാരിയിരുന്നുകൊണ്ടു് രുദ്രഭഗവാന്റെ പരതിമയുടെ പൂങ്കിളിത്തായിരുന്ന മോഹിനീദേവിയുടെ പരതിമയെ ഉദ്ദേശിക്കുകയായിരുന്നു അവർ.

ശിവൻ കൈ നീട്ടി പത്നിയുടെ കൈ പിടിച്ച് അതിലു് മൃദുവായി ചുംബിച്ചു. അവളു് പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ശിവന്റെ തോളിലു് തല ചായ്ച്ചു.

"മനസ്സിനെ വെല്ലാതെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഒരു ദേവത" ശിവൻ പറഞ്ഞു.

സതി ഭർത്താവിനെ നോക്കി "ദേവി മോഹിനിയെക്കുറിച്ചാണോ?"

"അതെ. ആ ദേവിയെ എന്തുകൊണ്ടാണ് സാർവ്വകീകമായി വിഷ്ണുവായി അംഗീകരിക്കാത്തത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് വിഷ്ണുവിന്റെ എണ്ണം ഏഴിലു് അവസാനിച്ചത്?"

"ഒരുപക്ഷേ, ഭാവിയിലു് കൂടുതലു് വൈഷ്ണവ അവതാരങ്ങളുണ്ടാകുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ എല്ലാവരും മോഹിനിയെ വിഷ്ണുവായി കണക്കാക്കുന്നില്ല."

"അങ്ങു് കണക്കാക്കുന്നുവോ?"

"ഒരു ഘട്ടത്തിലു് ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്നാലിപ്പോളു്, ദേവിയുടെ മഹനീയത ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ടു്." ശിവൻ നെറ്റിച്ചുളിർച്ചു.

"അവളെ മനസ്സിലാക്കുക എളുപ്പമല്ല" സതി പറഞ്ഞു. "അന്യായമെന്ന് കരുതാവുന്ന നിരവധി കാര്യങ്ങളു് അവർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അത് അസുരന്മാർക്കു് എതിരായാണ് ചെയ്തത് എന്ന് കാര്യമൊന്നും പരസക്തമല്ല. അവ എപ്പോഴും അന്യായം തന്നെയായിരുന്നു. ശ്വരീരാമദേവന്റെ ധർമ്മസംഹിതകളു് പിന്തുടരുന്ന സൂര്യവംശികളു്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തവളാണ് മോഹിനി."

"അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിലു് ഇപ്പോളു് എന്തു മാറ്റമാണുണ്ടായത്?"

"ഞാൻ അവളെക്കുറിച്ചു് കൂടുതലു് മനസ്സിലാക്കാനിടവന്നു. അവളു് എന്തൊക്കെ ചെയ്തു, എന്തിനുവേണ്ടി ചെയ്തു എന്തൊക്കെ. അവളു് ചെയ്ത ചില കാര്യങ്ങളൊന്നും ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. എന്നാലു് അവളുടെ പരവൃത്തികളോടു് എനിക്ക് കൂടുതലു് അനുകമ്പയാണ് തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്."

"മോഹിനിയുടെ സഹായമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലു് രുദ്രഭഗവാൻ തന്റെ

ദേവതയും പൂർത്തീകരിക്കുകയില്ലായിരുന്നെന്ന് തന്റെ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു വാസുദേവൻ എന്ന് പറയുകയുണ്ടായി.

സതി ശിവനെ നോക്കി. "അവർ പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്കും. ഒരുപക്ഷേ, ഒരുപക്ഷേ മാത്രം. ചിലപ്പോൾ ചെറിയൊരു പാപത്തിന് വലിയൊരു നന്മയിലേക്ക് നയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം."

ശിവൻ സതിയെത്തന്നെ ഉറ്റുനോക്കി. ഈ അഭിപ്രായവുമായി അവളെ എങ്ങോട്ടാണ് നീങ്ങുന്നതെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു.

"എന്തെങ്കിലും അവഗണന നേരിടാൻ ഒരു മനുഷ്യൻ നല്ലവനായി തുടരുന്നെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നമുക്ക് പാപമെന്ന് തോന്നാവുന്ന ഒരു കാര്യം അയാളെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതെന്തുകൊണ്ടാണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമ്മൾ ശ്രമിക്കണം. നമ്മൾ അയാളെ എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിയാലും, അയാളെക്കുറിച്ച് മാപ്പു നൽകുവാൻ നമുക്ക് സാധിച്ചെന്ന് വരില്ല."

ഗണേശനെക്കുറിച്ചാണ് സതി സംസാരിക്കുന്നത് ശിവനു മനസ്സിലായിരുന്നു. "അവൻ ചെയ്തത് എന്താണെന്ന്, അത് എന്തിനാണ് ചെയ്തതെന്ന് നിനക്കു മനസ്സിലാവുന്നുണ്ടോ?"

സതി ദീർഘനിശ്വാസമെടുത്തു. "ഇല്ല."

ശിവൻ തന്റെ ഭൃഷ്ടി മോഹിനിദേവിയുടെ പരതിയുടെ നേർക്കു ചെന്നു.

സതി ശിവന്റെ മുഖം അവളുടെ നേർക്ക് തിരിച്ചു പിടിച്ചു. "ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഒരു സംഭവത്തിലേക്ക് നയിച്ച കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞെന്ന് വരില്ല."

ശിവൻ മുഖം തിരിച്ചു. കണ്ണുകളടച്ച് ദീർഘനിശ്വാസമെടുത്തു. "അവൻ നിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു. കാര്യത്തിന്മേലാണ് ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്. അതിന്റെ പേരിൽ ഞാനവനെ സ്നേഹിച്ചേ തീരൂ. അവൻ നല്ലവനാണെന്ന് കരുതാൻ തക്കവണ്ണം അനവധി കാര്യങ്ങളാണ് അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്."

സതി ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു.

"പക്ഷേ, " ശിവൻ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. "പക്ഷേ, അതെനിക്ക് അത്ഭുതപ്പെടുത്താത്ത. സതി.... എനിക്ക്.... സാധിക്കുന്നില്ല...."

സതി നെടുവീർപ്പിട്ടു. ഒരുപക്ഷേ, പഞ്ചവടിയിൽ പോയാൽ എല്ലാവരും ഒരു വ്യക്തത കൈവരുമായിരിക്കും.

"സ്വാമി, അങ്ങനെയായി പറയുന്നത്? എനിക്ക് കേൾക്കേണ്ടതെന്തെന്ന് അറിയാൻ സാധിക്കും?" അമർഷത്തോടെ ദിലീപൻ ചോദിച്ചു.

അയ്യോയ്യയിലെ കൊടാരത്തിലുള്ള തന്റെ പള്ളിയിൽ ഭൃഗു മഹർഷിയുടെ കാലക്കലിരിക്കുകയായിരുന്നു ദിലീപൻ. അയ്യോയ്യയിൽ ഭൃഗു ഇടക്കിടെ നടത്തിയിരുന്ന സന്ദർശനം രഹസ്യമാക്കി വെക്കുന്നതിൽ പരധാനമന്ത്രി സയമന്തൻ ഒരു വിദഗ്ദ്ധനായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മഹർഷിയുടെ ഔഷധങ്ങളെ അവയുടെ മാന്ത്രികസിദ്ധി പരക്കടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഓരോ ദിവസവും കടന്നുപോകുന്നതോറും ദിലീപൻ കൂടുതൽ ആരോഗ്യവാനായി കാണപ്പെട്ടു.

"മഹാരാജൻ അങ്ങനെയെങ്ങനെ സഹായം ചെയ്യുന്നതിന് വിരോധം പറയുകയാണോ?" ഭൃഗുവിന്റെ ശബ്ദത്തിന് ഭീഷണിയുടെ സ്വരമുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണുകളെ ഇടുങ്ങിയിരുന്നു.

"ഇല്ല മഹർഷേ, തീർച്ചയായും ഇല്ല. പക്ഷേ, അത് അസാധ്യമാണ്."

"അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഞാൻ കാണിച്ചു തരാം."
 "പക്ഷേ, അതെല്ലാം ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കെങ്ങനെ ചെയ്യും?"
 "താങ്കളേക്ക് കൂട്ടാളികളെ കിട്ടും. ഞാനത് ഉറപ്പു നൽകാം."
 "പക്ഷേ, ഇതുപോലൊരു ആക്രമണം? ഇനി ഇതാരെങ്കിലും
 കണ്ടുപിടിച്ഛാലോ. എന്റെ ആളുകളുടേതല്ലെന്ന് എനിക്കെതിരായി തിരിയും."
 "ആരും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോകുന്നില്ല."
 ദിലീപൻ അസംബന്ധമായി കാണപ്പെട്ടു. ഞാൻ എന്തു കണിയിലാണ്
 ചെന്നു ചാടിയിരിക്കുന്നത്.
 "എന്തുകൊണ്ട്? എന്താണിതിന്റെ ആവശ്യകത, മഹർഷിജി."
 "ഭാരതത്തിന്റെ നന്മയ്ക്ക്."
 ദിലീപൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അയാളുടെ മുഖത്ത് വിഷമത്തിന്റെ രേഖകളു
 തെളിഞ്ഞിരുന്നു.
 സ്വന്തം കാര്യത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധയുള്ള ദിലീപൻ അതിന്റെ വിശാലമായ
 ലക്ഷ്യത്തേക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടാകില്ലെന്ന്
 ഭൂഗുവിനറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അത് വ്യക്തിപരമാക്കി മാറ്റുവാൻ ആ
 മഹർഷി തീരുമാനിച്ചു. "രോഗം താങ്കളുടെ ശരീരത്തെ കാര്യം തിന്നുന്നതു
 തടയുവാൻ താങ്കളിൽ ചെയ്തേ മതിയാവൂ, മഹാരാജൻ."
 ദിലീപൻ ഭൂഗുവിനെ ഉറുനോക്കി. ഭീഷണി പരക്കവും വ്യക്തവുമായിരുന്നു.
 അയാളു് തല കുനിച്ചു. "എങ്ങനെയെന്ന്, പറയൂ മഹർഷേ."

നാഗരാണി ശിവനോട് അഭ്യർത്ഥന നടത്തി രണ്ടു മാസത്തിനകം
 പഞ്ചവടിയിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യുന്നതിനുള്ള എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും
 പരിപാടകങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു.
 ദിവ്യപ്രകാശത്തിന്റെ നഗരത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ശിവന്റെ
 അനുചരവൃന്ദത്തിന്റെ വലിപ്പം വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. കാര്യത്തിനേതനേയും
 സതിയേയും അവിടെ വിട്ടുപോവാൻ തയ്യാറല്ലാത്തതിനാൽ ആ യാത്രയിൽ
 ശിവനോടൊപ്പം ശിവന്റെ കുടുംബം മുഴുവനുമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാഭാവികമായും
 കാളിയും ഗണേശനും ശിവനോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. വീരഭദ്രനും നന്തിയും
 നീലകണ്ഠന്റെ യാത്രാസംഘത്തിലെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.
 വീരഭദ്രൻ ഇത്തവണ തന്റെ ഭാര്യയെ അവർക്കൊപ്പം പോരുവാൻ
 നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അവർക്ക് പരസ്പരം പിരിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ ഇഷ്ടമല്ലാ
 എന്ന് മാത്രമല്ലായിരുന്നു അതിനുള്ള കാരണം. കാര്യത്തിനേതനെ തന്റെ
 പത്നിയ്ക്ക് പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ് എന്ന് കാര്യം
 വീരഭദ്രനറിയാമായിരുന്നു. യാത്രാസംഘത്തിനൊപ്പം സഞ്ചരിക്കേണ്ട
 വൈദ്യശ്രേഷ്ഠ ആയുർവ്വതി തന്നെയെന്ന് സ്വാഭാവികമായും അവർ
 നിശ്ചയിച്ചു. ഭഗീരഥനും പരശുരാമനും തന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന്
 ശിവനാഗ്നഹിച്ഛിച്ചു. ശിവന്റെ സുരക്ഷാമുഖ്യനും സർസൈന്യാധിപനുമായ
 പരിപാടകശിവനാകട്ടെ ആനന്ദമയിയില്ലാതെ യാത്രചെയ്യാനുമാവില്ല.
 രണ്ടു സൈനികവൃന്ദങ്ങളെ ആ യാത്രാസംഘത്തെ അനുഗമിക്കുവാൻ
 പരിപാടകശിവൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ സൂര്യവംശികളും
 ചന്ദ്രവംശികളുമുൾപ്പെടെ രണ്ടായിരം സൈനികർ നീലകണ്ഠനേയും
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത അനുചരവൃന്ദത്തേയും വഹിച്ചിരുന്ന
 നാവികകപ്പലിനൊപ്പം ഒമ്പതു കപ്പലുകളടങ്ങുന്ന നാവികവൃന്ദത്തിൽ
 സഞ്ചരിച്ചു. ഗണേശന്റെ അടുത്ത സഹചാരിയായ ബ്രഹ്മൻ സൈനികമേധാവി

വിശ്വവർണ്ണനും ഒരു പടയണിച്ഛതുരത്തോടൊപ്പം ചന്ദ്രവംശി
സൈനികർക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.

വളരെ സാവധാനം സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതിനാൽ എല്ലാ കപ്പലുകളേയും
ഏകോപിപ്പിച്ച് മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. അവർ
വൈശാലിയിലെത്തുമ്പോൾ കാശിയിലിനിന്ന് പോന്നിട് രണ്ടുമാസം
പിന്നിട്തിരുന്നു.

വസുദേവൻമാരിലെ പരധാനിയായ ഗോപാലുമായി നടന്ന
സംഭാഷണമോർത്തുകൊണ്ട് ശിവൻ വീരഭദ്രനേയും നന്തിയേയും പരശുരാമനേയും
നോക്കി. നന്തിയൊഴികെ മറ്റെല്ലാവരും നൗകയുടെ മുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട്
പുകവലിച്ച് നദിയിലേക്ക് നോക്കി ആസ്വദിച്ച് നിലകുകയായിരുന്നു.

"നന്മയും തിന്മയും ഒരേ നാണയത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളാണെന്നാണ് മനു
മഹർഷി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്." നിശ്ശബ്ദത ഭഞ്ജിപ്പുകൊണ്ട്, പരശുരാമന്റെ
പക്കലിനിന്ന് ചിലലം കൈയിൽ വാങ്ങിക്കവേ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

പരശുരാമൻ "ഇത് ഞാനും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരിക്കലും ഇത് വേണ്ട വിധം
മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല."

കഞ്ചാവുപുക അകത്തേക്കു നന്നായി വലിച്ചെടുത്തശേഷം ശിവൻ
ചിലലം വീരഭദ്രനു കൈമാറി "ഭദ്രൻ, നിനക്കെന്താ അതിലിനിന്ന്
മനസ്സിലായത്?"

"തുറന്നുപറയട്ടെ നിങ്ങളുടെ വാസുദേവൻമാർ പറയുന്നതിൽ ഏറെയും
ഏതോ അർത്ഥശൂന്യമായ ഗുഡ്ഭാഷയാണ്."

ശിവൻ പൊടിപ്പിരിച്ചു. അവന്റെ കൂട്ടുകാരും അതിൽ പങ്കുചേർന്നു.

"വീരനായ വീരഭദ്രാ, ഞാൻ അതിനോട് യോജിക്കുന്നില്ല."

ശിവൻ പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ പുറകിൽ ഗണേശനെ കണ്ടു.
നർമ്മത്തിന്റെ പരിവേഷം കൊഴിഞ്ഞുവീണ് ശിവൻ നിശ്ശബ്ദനായി. പരശുരാമൻ
ഗണേശനെ നോക്കി തലകുനിച്ചു വണങ്ങിയെങ്കിലും നീലകണ്ഠനെ
പ്രകോപിപ്പിക്കേണ്ട എന്ന് കരുതി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

ജനപ്രഭുവിനോടു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം തോന്നിയിരുന്ന, അവൻ വളരെ
സത്യസന്ധനായ ഒരുവനാണെന്ന് കരുതിയിരുന്ന വീരഭദ്രൻ ചോദിച്ചു
"ഗണേശൻ, താങ്കളെന്തെന്താ അതിലിനിന്ന് മനസ്സിലായത്?"

"അതൊരു തുമ്പാണെന്ന് ഞാൻ കരുതും." വീരഭദ്രനെ നോക്കി
പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

"തുമ്പ്?" മോഹിതനാകപ്പെട്ടതുപോലെ ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"അദ്ദേഹം തേടി നടക്കുന്നതെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്
നീലകണ്ഠനെ സഹായിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ഒരു സൂചന?"

"എന്ന് വെച്ചാൽ?"

"നന്മയും തിന്മയും ഒരേ നാണയത്തിന്റെ രണ്ടുവശങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട്
നീലകണ്ഠൻ അതിന്റെ ഒരു വശം കണ്ടെത്തേണ്ടതായി വരും."

ശിവൻ മുഖം കോടി.

"നാണയത്തിന്റെ ഒരുവശം കണ്ടെത്തുക സാധ്യമാണോ?" ഗണേശൻ
ചോദിച്ചു.

ശിവൻ നെറ്റിയിലിടിച്ചു. "തീർച്ചയായും, നാണയം മുഴുവനായും
കണ്ടെത്തുക."

ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിയോടെ തലയാടി.

ശിവൻ ഗണേശനെ തുറിച്ചുനോക്കി. ഒരാശയത്തിന്റെ ചെറിയൊരു അണു
നീലകണ്ഠന്റെ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി തിരയുക. അപ്പോൾ നിങ്ങളെ തിന്മയും കണ്ടെത്തും.

നന്മ എന്തുകൊണ്ട് വലുതാണോ തിന്മയും അത്ഭുതത്തോളം വലുതായിരിക്കും.

വീരഭദ്രൻ ഗണേശന്റെ നേർക്കു ചിലലം നീടി. "ഒന്നു രുചിച്ചു നോക്കുന്നോ?"

ഗണേശൻ ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും പുക വലിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. അവൻ പിതാവിനെ നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഴമേറിയ നിഗൂഢമായ കണ്ണുകളിൽ എന്തൊന്നെഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അവനു വായിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. "എനിക്ക് വലിച്ചു നോക്കണമെന്നുണ്ട്."

അവൻ താഴെയിരുന്നുകൊണ്ട് വീരഭദ്രന്റെ കൈയിലിനിന്നും ചിലലം വാങ്ങി.

"ഓ അത് ഇങ്ങനെ വായിൽവെക്കുക" എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വീരഭദ്രൻ കൈ പൊത്തിപ്പിടിച്ച് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. "എന്നിട് ഉള്ളിൽ അകത്തേക്കു വലിക്കുക."

ഗണേശൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. അവൻ ചുമച്ച് ശ്വാസമുടടി പറവേശനായി. എല്ലാവരും പൊടിച്ചിരിച്ചു. ഗണേശനെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിവൻ മാത്രം ചിരിച്ചില്ല.

വീരഭദ്രൻ കൈ നീടി ഗണേശന്റെ മുതുകിൽ തടിയശേഷം ആ ചിലലം അവന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് എടുത്തുമാറി. "ഗണേശൻ, ഒരിക്കൽപ്പോലും നിനക്കീ തിന്മയുടെ സ്പർശമേറിയിട്ടില്ല."

"ഇല്ല, പക്ഷേ കാലക്രമേണ എനിക്കറിയാമെന്നുണ്ട്" അമ്ബരൻപോയ ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിയോടെ ശിവനെ ഒന്നു നോക്കിയശേഷം ചിലലമെടുക്കുവാൻ കൈ നീടി.

വീരഭദ്രൻ അത് എടുത്തുമാറി "വേണ്ട ഗണേശാ. നീ നിഷ്കളങ്കനായിത്തന്നെ തുടരുക."

നാവികവ്യൂഹം ബ്രഹ്മയുടെ കവാടത്തിലെത്തി. തുടർന്നുള്ള നടപടികളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നതിനായി പർവ്വതേശ്വരനും ആനന്ദമയിയും ഭഗീരഥനും മുൻഭാഗത്ത് നൗകയിൽ കയറി.

"ഇത് ഞാൻ മുൻപ് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആ കവാടത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട് ആനന്ദമയി പറഞ്ഞു "പക്ഷേ, അവയുടെ വിസ്ഫോടനമായ വൈഭവം കണ്ട് എനിക്കിപ്പോഴും ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു!"

പർവ്വതേശ്വരൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ആനന്ദമയിയെ കൈകൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പിടിച്ച്. ഉടനെ തന്നെ തന്റെ ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുവാനായി ആ പിടിവിട്ടു. "ഉത്തർക്കൻ, രണ്ടാമത്തെ നൗകയ്ക്ക് വേണ്ടത്ര ഉയരം പോര. ബ്രഹ്മഗന്മാരോട് ആ ജലാശയത്തിൽ കൂടുതൽ ജലം നിറയ്ക്കുവാൻ പറയൂ."

പർവ്വതേശ്വരന്റെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കത്തക്കവിധം ആനന്ദമയി പുരികക്കൊടി ഉയർത്തി പതിയെ തലയാടി. പിന്നെ ഭർതാവിന്റെ മുഖം തിരിച്ചുപിടിച്ച് ഒരു ചെറു ചുംബനം ചാർത്തി. പർവ്വതേശ്വരൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"ഇണക്കുരുവികളേ", ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "ഇങ്ങനെ പരമിച്ചു നടന്നാൽ പോര, ജോലിയും നടക്കട്ടെ."

ആനന്ദമയി പുഞ്ചിരിയോടെ തന്റെ അനുജന്റെ കൈതണ്ടയിൽ കളിയാടി ഒന്നിടിച്ചു.

പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പർവ്വതേശ്വരൻ നാവികവ്യൂഹം കുറുകെടക്കുന്ന പരകീയയ്ക്ക് മേൽനോട്ടം വഹിച്ചുകൊണ്ട് ആ കവാടത്തിനുമേൽ

നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"കപ്പലുകൾ സുഗമമായി പൊയ്ക്കൊള്ളും സേനാപതി" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "ഇനി വിശ്വരമിക്കൂ. ബ്രഹ്മഗന്മാർ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്ന് നമുക്കറിയാം. ഇവിടെ പുതിയ അഭ്യുതങ്ങളൊന്നുമില്ല."

പർവ്വതേശ്വരൻ ഭഗീരഥനെ നെറ്റിചുളിച്ച് ചുറ്റും നോക്കി. അയോധ്യയുടെ രാജകുമാരൻ ഇടയ്ക്കിടെ സേനാപതി എന്ന് പരയോഗിക്കുന്നതുകണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് അതിശയം തോന്നി. തന്റെ സ്യാലന് എന്തോ പറയാനുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായിരുന്നു. പക്ഷേ, അയാൾ ജാഗ്രത പുലർത്തുകയാണ്. "ഭഗീരഥൻ, അതങ്ങ പറഞ്ഞുതീർക്കുക, താളങ്ങളെന്താ പറയാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്?"

"നമുക്കീ ജലപാതയറിയാം" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "ബ്രഹ്മഗന്മാർ എന്താണ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നമുക്കറിയാം. അഭ്യുതങ്ങളൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. പക്ഷേ, ഏതു വഴിയിലൂടെയാണ് നാഗന്മാർ നമ്മളെ നയിക്കുകയെന്ന് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരുടെ ശേഖരത്തിൽ എന്തൊക്കെ അഭ്യുതങ്ങളാണ് സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ദൈവത്തിനുമാർമേ അറിയൂ. ഇവരെ ഇതര അന്ധമായി വിശ്വസിക്കുന്നത് ബുദ്ധിയാണോ?"

"നമ്മൾ നാഗന്മാരെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഭഗീരഥൻ" ആനന്ദമായി ഇടപെട്ടു "നമ്മൾ നിലകണ്ഠനെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്."

പർവ്വതേശ്വരൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"നമ്മൾ നാഗന്മാരെ വിശ്വസിക്കേണ്ടെന്നൊന്നും ഞാൻ പറയില്ല" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു. "എനിക്ക് കേൾക്കുന്ന അതു പറയാൻ കഴിയും?" പക്ഷേ നാഗന്മാരെ ക്കുറിച്ച് നമുക്ക് എന്തുകണ്ട് അറിയാം? ഭയങ്കരമായ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലൂടെ നാഗന്മാർ കാട്ടിത്തരുന്ന വഴിയിലൂടെയാണ് നമ്മൾ പോകുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉൽകണ്ഠയുള്ളവൻ ഞാൻ മാർമണോ?

"കേൾക്കുക ക്ഷുഭിതയായ ആനന്ദമായി പറഞ്ഞു. "നിലകണ്ഠ സ്വാമി രാണി കാളിയെ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനർത്ഥം ഞാനവരെ വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ നീയും."

ഭഗീരഥൻ തലയാട്ടി " എന്തുപറയുന്നു. പർവ്വതേശ്വരൻ?"

"ഭഗവാനാണ് എന്റെ സ്വാമി, തീയിലൂടെ നടക്കുവാൻ അദ്ദേഹമെന്നോടു കല്പിച്ചാൽ ഞാനും ചെയ്യും." കപ്പലുകളെ അതിശക്തമായി മുന്നോട്ടു തള്ളിയിരുന്ന യന്ത്രങ്ങളെ നോക്കി പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. പിന്നെ മെലുഹയുടെ സേനാപതി ഭഗീരഥനുനേരെ തിരിഞ്ഞു "പക്ഷേ മെലുഹയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന ബ്രഹ്മസ്പതിയെ ഗണേശൻ വധിച്ച കാര്യം എനിക്ക് കേൾക്കുന്ന മറക്കുവാൻ സാധിക്കും? നമ്മുടെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയമായ മന്ദിരപർവ്വതം അയാൾ നശിപ്പിച്ചു. ഇതിനൊക്കെ ശേഷം എനിക്ക് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുവാൻ സാധിക്കും?"

ആനന്ദമായി പർവ്വതേശ്വരനേയും പിന്നെ തന്റെ അനുജനേയും അസ്വസ്ഥതയോടെ നോക്കി.

"ഇല്ല, കൃതിക" ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "ഞാനത് ചെയ്യുകയില്ല."

രാജനുകയിലെ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠയുടെ കാര്യാലയത്തിൽ നിലകുകയായിരുന്നു കൃതിയും ആയുർവ്വതിയും. കപ്പലുകളുടെ പാർശ്വങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന കൊളുത്തുകൾ ഒരു യന്ത്രവുമായി ഘടിപ്പിച്ച് അത് കപ്പലിനെ ബ്രഹ്മഗയുടെ കവാടത്തിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കു വലിക്കും.

ബർഗൻ സാങ്ക്രേതികവിദ്യയുടെ വിസ്തൃതം നേരിൽകാണുവാനായി കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്ന ഭൂരിഭാഗം പേരും മുകൾത്തടിലെത്തിയിരുന്നു. വീരഭർതനായാതെ ആയുർവ്വതിയെ കാണുവാനായി കൃതിക ആ അവസരമുപയോഗപ്പെടുത്തി.

"ദയവായി ആയുർവ്വതി, എനിക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് അവിടത്തേക്കറിയാമല്ലോ."

"ഇല്ല. താങ്ക്സ്കാവാശ്യമില്ല. ഇനി അഥവാ നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ഇത് വേണ്ടെന്നുതന്നെ പറയുമെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ചയുണ്ട്."

"അദ്ദേഹം അറിയേണ്ട കാര്യമില്ല."

"കൃതിക, നിന്റെ ജീവൻ അപകടത്തിൽപ്പെടുത്തുവാനായി ഞാനൊന്നും ചെയ്യുകയില്ല. മനസ്സിലായില്ലേ?"

പർവ്വതശ്വരനുമായി വാൾപ്പയറ്റ് പരിശീലിക്കുമ്പോൾ കാർത്തികേയൻ മുറിവേറിരുന്നു. ആയുർവ്വതി അവനുള്ള മരുന്ന് നുടാക്കുന്നതിനായി തിരിഞ്ഞു.

കൃതിക ആ അവസരം മുതലെടുത്തു. ആയുർവ്വതിയുടെ മേശപ്പുറത്ത് ഒരു ചെറിയ സഞ്ചി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. താൻ ഏറെ കൊതിച്ചിരുന്ന ഔഷധം! അവൾ അത് എടുത്ത് തന്റെ അംഗവസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു.

"വേതിയെ ശല്യം ചെയ്തതിൽ ക്ഷമിക്കുക" കൃതിക പറഞ്ഞു.

ആയുർവ്വതി തിരിഞ്ഞുനിന്നു. "ഞാൻ പരുഷമായി പെരുമാറിയെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കുക, കൃതിക. പക്ഷേ, അത് നിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്."

"ദയവായി എന്റെ ഭർത്താവിനോട് പറയരുത്."

"തീർച്ചയായും ഇല്ല' ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "പക്ഷേ നീ തന്നെ ഇക്കാര്യം വീരഭർതനോടു പറയണം. അങ്ങനെ ചെയ്യുമല്ലോ?"

കൃതിക തല കുലുക്കി. അവൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങാനൊരുങ്ങുന്നതോടെ ആയുർവ്വതി അവളെ വിളിച്ചു.

"അതവിടെ വെച്ചിടൂ പൊയ്ക്കോളൂ."

അമ്ലപരന്നുപോയ കൃതിക തന്റെ കൈ അംഗവസ്ത്രത്തിനുള്ളിലേക്കു തിരികെ സഞ്ചിയെടുത്ത് മേശമേൽ നിരത്തി. ഇറാനിന്റെ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് യാചിക്കുന്ന മട്ടിൽ അവൾ ആയുർവ്വതിയെ നോക്കി.

ആയുർവ്വതി കൃതികയുടെ ചുമലിൽ പതുക്കെ തൊട്ടു "നീലകണ്ഠനിൽ നിന്ന് നീയൊന്നും പഠിച്ചില്ലെന്നുണ്ടോ? നീ ശരിക്കുമൊരു പെണ്ണുതന്നെയെന്ന് നിന്റെ പെരുമാറ്റം തെളിയിക്കുന്നു. നിന്റെ ഭർത്താവ് നിന്നിലെ നിന്നെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്, അല്ലാതെ നിനക്ക് നല്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരിലല്ല."

ക്ഷമാപണം മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് കൃതിക ആ മുറിയിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോയി.

രഹസ്യങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ

ഇരുപത്തി മൂന്ന്

ആ യാത്രാസംഘം ബ്ലംഗയുടെ കവാടം കടന്ന് നദിയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തേക്കൊഴുകുന്ന പോഷകനദിയായ മധുമതിയിലേക്ക് പരവേശിച്ഛു. കുറുച്ഛു ആഴ്ചകൾ അങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ഛുപോൾ അവർ ശിവനും പരശുരാമനും തമ്മിൽ നേരത്തെയുടം ചെയ്ത സ്ഥലത്തേതി.

"ഇവിടെവെച്ഛാണ് നമ്മൾ തമ്മിൽ പോരാടിയത്" ആ മുൻ കവർച്ഛുക്കാരന്റെ പുറത്ത് തടടി ശിവൻ പറഞ്ഞ്.

പരശുരാമൻ ശിവനേയും പിന്നെ സതിയേയും നോക്കി. "യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെ വെച്ഛാണ് ഭഗവാൻ എന്റെ രക്ഷിച്ഛുച്ഛു."

സതി പരശുരാമന്റെ നേരെ പുഞ്ചിരിച്ഛു. അതിന്റെ അനുഭവമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് സതിക്കറിയാം. ശിവനാൽ രക്ഷിച്ഛുപ്പെടുക. പരണയപൂർവ്വം അവൾ ഭർത്താവിനെ നോക്കി. ചുറ്റുമുള്ള എല്ലാ ജീവികളിൽനിന്നും വിഷം വലിച്ഛുപ്പെടു്കുവാൻ ശേഷിയുള്ള ആൾ. പക്ഷേ, സ്വന്തം ഭൂതഗണങ്ങളാൽ അവൻ പീഡിച്ഛുപ്പെടു്കുന്നു. സ്വന്തം സ്മൃതികളിലെ വിഷം വലിച്ഛുപ്പെടു്കുവാൻ അവനിനിയും സാധിച്ഛുന്നില്ല. അവൾ എന്തെങ്കിലും മിച്ഛുച്ഛു അവനെക്കൊണ്ട് തന്റെ ഭൂതകാലം വിസ്മരിച്ഛുപ്പെടു്കുവാൻ സാധിച്ഛുപ്പെടുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, അതായിരിക്കും അവന്റെ വിധി.

പരശുരാമന്റെ ശബ്ദം സതിയെ ചിന്തകളിൽ നിന്നുണർത്തി. "ഇവിടെ നിന്നാണ് നമ്മൾ തിരിയേണ്ടത് പരഭോ."

ഭരഷ്ടനാക്കുപ്പെട്ട ആ വാസുദേവൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ഛിയ ദിക്കിയിലേക്ക് സതി നോക്കി. അവിടെ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നദിയുടെ അരികുചേർന്ന് സുന്ദരവനങ്ങളുടെ വിശാലമായൊരു ഉപവനം കിഴക്കൻ സമുദ്രതീരംവരെ നീണ്ടു കിടന്നു.

"എവിടെ?" ശിവൻ ചോദിച്ഛു.

"ആ സുന്ദരവനങ്ങളെ നോക്കൂ, പരഭോ." മുറിച്ഛുമാറ്റുപ്പെട്ട ഇടതുകൈയുടെ സ്ഥാനത്തുറച്ഛുപ്പെട്ട കൊളുത്തുകൊണ്ട് ഒരു മരക്കുട്ഛുതിനുമേരെ ചൂണ്ടി പരശുരാമൻ പറഞ്ഞ്. "ഈ പരദേശത്തിന് അവയുടെ പേരാണ് ചാർത്തിയിരിക്കുന്നത് സുന്ദരവനം."

"സുന്ദരമായ വനം?" സതി ചോദിച്ഛു.

"അതെ ദേവി." പരശുരാമൻ പറഞ്ഞ്. "മനോഹരമായ ഒരു രഹസ്യവും അവ അതിനകത്ത് ഒളിച്ഛുവെക്കുന്നുണ്ട്."

കാളിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം നേരത്തെയെ പരശുരാമൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ഛിയ

ഉപവനത്തിനു നേർകെ ആ നാവികവ്യൂഹത്തെ നയിക്കുന്നത് ഏറ്റവും മുൻനിലുള്ള കപ്പൽ നീങ്ങി. കപ്പലിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ നിന്നിരുന്ന പർവ്വതേശ്വരൻ കാളിയുമായി തർക്കിക്കുന്നത് സതി കണ്ട്.

കാളി അയാൾ പറയുന്നത് അവഗണിച്ചു. അന്ത്യമെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്നത് വിധത്തിലുള്ള പാതയിലൂടെ ആ കപ്പൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

"അവരെന്താ ഈ ചെയ്യുന്നത്?" പരിഭ്രമത്തോടെ സതി ചോദിച്ചു. "അവരുടെ കപ്പൽ മണ്ണിൽ ഉറപ്പു പോകും."

അവരെ അഭ്യുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ മുൻനിരക്കപ്പൽ മരങ്ങളെ വശങ്ങളിലേക്കു തള്ളിമാറ്റി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

"എന്റെ പുണ്യസരോവരമേ" അന്തഃവിട്രുപോയ ശിവൻ മന്ത്രിച്ചു "വേരില്ലാത്ത മരങ്ങൾ."

"വേരില്ലാത്ത മരങ്ങളെല്ലാ പരഭോ." പരശുരാമൻ തിരുത്തി. "അവയ്ക്കു വേരുകളുണ്ട്. എന്ന് നാൽ ഒരിടത്ത് ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ട വേരുകളില്ല. വേരുകൾ ആ ചതുപ്പിൽ ഒഴുകിനടക്കുന്നവയാണ്."

"പക്ഷേ, അത്തരം മരങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ജീവൻ നിലനിർത്തുവാൻ സാധിക്കും?"

"ഇപ്പോഴും എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കാര്യമാണത്." പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു. "ഒരുപക്ഷേ, അത് നാഗന്മാരുടെ മാനത്രികവിദ്യയായിരിക്കും."

മഹാദേവൻ യാത്ര ചെയ്തിരുന്ന രാജനുകയടക്കമുള്ള മറ്റ് കപ്പലുകൾ ഒഴുകിനടക്കുന്നത് ആ സുന്ദരവനത്തിലൂടെ, മധുമതിയുടെ സൗമ്യമായ ഓളങ്ങൾ അവസാനിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ് ആ ചതുപ്പിന്റെ തടാകത്തിലേക്ക് തെന്തിനീങ്ങി. അഭ്യുതത്തോടെ ശിവൻ ചുറ്റുമൊന്ന് നോക്കി. പച്ഛപുതച്ഛ ആ പരദേശം മുഴുവനും വിവിധ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട കിളികളുടെ കളങ്കുജങ്ങളാൽ മുഖരിതമായി. അവിടെ ഇടതിങ്ങി വളർന്നിരുന്ന പച്ഛപ്പ് പത്ത് കപ്പലുകളെപ്പോലും ഉൾക്കൊള്ളാവുന്ന വിധത്തിലുള്ള വലിയൊരു പച്ഛകുടപോലെ പരന്നുനിന്നു. അപ്പോൾ സമയം ഏതാണ്ട് രണ്ടാം യാമത്തിനടുത്തായിരുന്നു. സൂര്യൻ ഉച്ഛസ്ഥായിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തണൽ വിരിച്ച ആ ചതുപ്പുതടാകത്തിൽ ചെന്ന്പെട്ട ഏതൊരാളും അപ്പോൾ സായാഹ്നമായിരുന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു.

പരശുരാമൻ ശിവനെ നോക്കി "ഒഴുകി നടക്കുന്നത് ഈ വനത്തെക്കുറിച്ച് വളരെക്കുറച്ചാളുകൾക്കുമാത്രമേ അറിയുകയുള്ളൂ. ഇത് കണ്ടെത്തുവാൻ ശ്രമിച്ച് മണ്ണിൽ കപ്പലുറപ്പുപോയ ചിലരെക്കൊന്നിലും എനിക്കറിയാം."

പത്തു കപ്പലുകളും വലിയ കുറ്റികളിൽ കെട്ടി നെടുമുടിപ്പിച്ഛ ശേഷം അവയെ പരസ്പരം ബന്ധിച്ച് ഒഴുകിനീങ്ങുന്ന വലിയൊരു സുന്ദരവനങ്ങളുടെ പുറകിലേക്കു മാറ്റിയിട്ടു. ഇപ്പോൾ ആ നുകൾ മറ്റാർക്കും കാണാനാകാത്ത വിധം സുരക്ഷിതമായ ഒരിടത്തായിരുന്നു.

ഇനിയങ്ങോട്ട് കാൽനടയായിവേണം സഞ്ചരിക്കുവാൻ. രണ്ടായിരത്തിലധികം വരുന്ന സൈനികർ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങണം. വ്യൂഹത്തെ നയിച്ചിരുന്ന കപ്പലിനു ചുറ്റുമായി സംഘടിപ്പിച്ചുനില്ക്കുവാൻ സൈനികരോട് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടു.

കാളി കപ്പലിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിൽ കയറി നിന്നു. എല്ലാവർക്കും ഇപ്പോൾ അവളെ കാണാം. "ഞാൻ പറയുന്നത് കേൾക്കുക."

സൈനികർ ശാന്തരായി. കാളി ചെയ്യേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചു.

"നീങ്ങളെല്ലാവരും ദണ്ഡകാരണ്യത്തെക്കുറിച്ച് പല കിംവദന്തികളും

കേടടു കാണും. ദണ്ഡകാരണ്യമാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വിസ്തൃതമായ വനപ്രദേശം. പൂർവ്വസമുദ്രം മുതൽ പശ്ചിമ സമുദ്രം വരെ നീണ്ടു കിടക്കുന്ന വനപ്രദേശമാണിത്. അതിനിബിഡമായതിനാൽ അതിനകത്തേക്ക് അപൂർവ്വമായ സൂര്യരശ്മി കടന്നു ചെല്ലാറുള്ളു. ഹിംസ്രജന്തുക്കൾ നിറഞ്ഞ ആ വനത്തിൽ മനുഷ്യനെങ്ങാനും വഴിതെറ്റി ചെന്നുപെട്ടാൽ അവ അവനെ വിഴുങ്ങും. അതിഭയങ്കര വിഷമുള്ള ചില സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെന്നും അവയെ ഭക്ഷിക്കുവാനോ സ്പർശിക്കുവാനോ ശ്രമിച്ചാൽ അവ ആ മനുഷ്യനെ കൊന്നുകളയുമെന്നും."

സൈനികർ ഉൽകണ്ഠയോടെ കാളിയെ നോക്കി.

"ആ കിംവദന്തികളെല്ലാം ശരിയാണ്, ഭയാനകമായ സത്യമാണ്."

ദണ്ഡകാരണ്യം നർമ്മദാനദിയുടെ തെക്കുകുഭാഗത്താണെന്ന് സൈനികർക്കറിയാമായിരുന്നു. മനു മഹർഷി നിശ്ചയിച്ച അതിർത്തി. ആ അതിർത്തി ഒരിയ്ക്കൽപോലും മറിച്ചുകടക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായിരുന്നു. മനു മഹർഷിയുടെ കല്പന ലംഘിക്കുക മാത്രമല്ല, ഭീകരമായ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിനകത്തേക്ക് പ്രവേശിക്കുക കൂടിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർ ചെയ്യുന്നത്. ശാപഗ്രസ്തമായ ആ വനത്തിനകത്തേക്കു കടന്ന് ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കാളിയുടെ വാക്കുകൾ ആ വിശ്വാസത്തെ അരക്കിട്കുറപ്പിച്ചു.

"എനിக்கும் ഗണേശനും വിശ്വഭയ്മനനും മാത്രമേ ആ മരണക്കെണിയിലേക്കുള്ള വഴി അറിയുകയുള്ളൂ. നിങ്ങൾക്ക് ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ചെയ്യുക. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സുരക്ഷിതരായി ജീവനോടെ പഞ്ചവടിയിലെത്തിച്ചേരുമെന്ന കാര്യം ഞാൻ വാക്കു തരാം."

ഭടന്മാർ ഓജസ്സോടെ തലയാട്തി.

"ഇന്നിനി ശേഷിക്കുന്ന സമയം മുഴുവനും കപ്പലിൽ വിശ്രമിക്കുക. വയറുനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച ശേഷം ഉറങ്ങുക. നാളെ രാവിലെ സൂര്യനുദിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ പുറപ്പെടും. ഇന്നുരാത്രി ആരും ഒറ്റയ്ക്ക് സുന്ദരവനത്തിനകത്തേക്കു കടന്ന് പര്യവേഷണം നടത്തരുത്. മനോഹരമായ കാഴ്ചകളെല്ലാം എന്തെങ്കിലുമൊന്നി വനമെന്ന് നിങ്ങൾക്കുപോൾ മനസ്സിലാകും."

കാളി കപ്പലിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിയപ്പോൾ താഴെ ശിവനും സതിയും നിലപുണ്ഡായിരുന്നു.

"ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലേക്ക് ഇവിടെനിന്ന് എന്തെങ്കിലും ദൂരമുണ്ട്? സതി ചോദിച്ചു.

ചുറ്റും നിരീക്ഷിച്ച ശേഷം കാളി സതിയെ നോക്കി "നമ്മൾ വലിയൊരു സംഘമായാണ് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നത്. സാധാരണ ഈ ദൂരം താണ്ടുവാൻ ഒരു മാസം മതി. പക്ഷേ, നമുക്കിപ്പോൾ രണ്ടോ മൂന്നോ മാസം വേണ്ടിവരും. മരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം സാവധാനം പോകുന്നതാണ്."

"അനിയത്തി, നിനക്ക് വാക്കുകൾ കൊണ്ടുള്ള കൗശലമറിയാം."

ജാളതയോടെ കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു.

"ദണ്ഡകാരണ്യത്തിന്റെ നടുവിലാണോ പഞ്ചവടി?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"അല്ല, ശിവാ. അത് പടിഞ്ഞാറേ അറ്റത്താണ്."

"വളരെ ദൂരെ."

"അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത് കുറെ സമയം വേണ്ടിവരുമെന്ന്. ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ നിന്ന് പഞ്ചവടിയിലെത്തുവാൻ ആറുമാസം യാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവരും."

"ഉം..." ശിവൻ പറഞ്ഞു. "കപ്പലുകളിൽനിന്ന് ആവശ്യത്തിന് ഭക്ഷണം

എടുത്ത് കരുതിവെക്കണം."

"അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല, ശിവ." കാളി പറഞ്ഞു. "കൂടുതൽ ഭാരം ചുമക്കുന്നത് നമ്മുടെ യാത്ര സാവധാനമാക്കിത്തീർക്കും. നമുക്കാവശ്യമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെല്ലാം കാടിനകത്ത് സൂലമാണ്. തിന്നാൻ പാടില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ നമ്മൾ തിന്നരുത് എന്ന് കാര്യത്തിൽ നല്ല ശ്രദ്ധവേണം."

"പക്ഷേ, ഭക്ഷണം മാത്രമല്ലല്ലോ പർശ്നം. കാടിനകത്ത് നാം ഒൻപതു മാസം കഴിച്ചുകൂടണം. അവിടെ മറ്റു പല ഭീഷണികളുമുണ്ടാവും."

കാളിയുടെ കണ്ണുകൾ പരകാശിച്ചു. "അങ്ങ് ഞങ്ങൾക്കൊപ്പമുണ്ടെങ്കിൽ അതുണ്ടാവില്ല."

പ്രധാനനായകയുടെ മുകൾതടിലാണ് അത്താഴം വിളമ്പിയത്. നാഗന്മാരുടെ ആചാരമായ പന്തിഭോജനമാണ് അവിടെ അരങ്ങേറിയത്. വാഴയിലകൾ കൂട്ടിക്കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ വലിയൊരു പാത്രത്തിൽനിന്ന് എല്ലാവരും ഭക്ഷണം വാരികഴിക്കുന്നത് ആചാരത്തെ ആദരപൂർവ്വം അനുവർത്തിക്കുവാൻ ശിവൻ തീരുമാനിച്ചു.

ശിവൻ, സതി, കാളി, ഗണേശൻ, പർവ്വതേശ്വരൻ, ആനന്ദമയി, ഭഗീരഥൻ, ആയുർവ്വതി, പരശുരാമൻ, നന്തി, വീരഭദ്രൻ, കൃതിക എന്നിവർ ഒന്നിച്ച് ഒരു വാഴയില പാത്രത്തിനു ചുറ്റും കൂടിയിരുന്ന്. ശുചിത്വത്തിനു നിരക്കുനന്തല്ല ആ ഭക്ഷണ രീതിയെന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്തെങ്കിലും ശിവന്റെ കല്പന അദ്ദേഹം പതിവുപോലെ അനുസരിച്ചു.

"ഈ ആചാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഹേതുവെന്താണ്. ദേവി?" ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു.

"അനന്തത്തിന്റെ ദേവതയായ അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി ഞങ്ങളുടെ എല്ലാവരുടെയും കൂടായ്മയുടെ മാതാവാണ്. എല്ലാറ്റിനുമപ്പുറം നമ്മളെ ജീവനോടെ നിലനിർത്തുന്നത് ആ ദേവിയല്ലേ? ആ മാതാവിന്റെ അനുഗ്രഹം ഒന്നിച്ചു ലഭിക്കുമെന്താണ് ഈ ആചാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. യാത്രചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത്. നമ്മളിപ്പോൾ സഹോദരി സഹോദരന്മാരായിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ യാത്രയിലങ്ങോളം ഉണ്ടാവുന്ന എല്ലാ ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളും നമ്മൾ പങ്കിടും."

"അത് ശരിയാണ് സമൂഹസഭ്യ ആഹാരത്തിൽ വിഷം ചേർക്കുന്നതിനെതിരായുള്ള നല്ലൊരു തടയാണെന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേതന്നെ ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു.

"ഈ ദണ്ഡകാരണ്യം ഇതരയ്ക്ക് അപായകരമാണോ മഹതി?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു. "അതോ അച്ഛടക്കം നടപ്പാക്കുവാനുള്ള വെറും കിംവദന്തികൾ മാത്രമാണോ?"

"കാടിന്റെ ചടങ്ങുകൾ അനുസരിച്ചു നീങ്ങിയാൽ അവൾ ഒരമയെപ്പോലെ നമ്മളെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിപാലിക്കും. എന്താൽ വഴിവിട്ടു നീങ്ങിയാൽ ഒരു ചെകുത്താനെപ്പോലെ നമ്മെ അടിച്ചു താഴെയിടും. ശരിയാണ്, കിംവദന്തികൾ അച്ഛടക്കമുറപ്പാക്കും. വഴിവിടാതെ ശരിയായ പാതയിലൂടെ മ്പതു മാസം സഞ്ചരിക്കുക എന്ന് അത് സുഖകരമായ ഒന്നല്ല. എന്താൽ വഴിവിട്ടുപോകുന്നവർക്ക് കിംവദന്തികൾ സത്യമാണെന്ന് കഠിനമായ അനുഭവത്തിലൂടെ മനസ്സിലാകുമെന്ന് കാര്യം ഞാൻ പറയുന്നു. നീങ്ങുകകത് വിശ്വാസത്തിലെടുക്കാം.

"ശരി" ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ചർച്ച മതിയാക്കാം. നമുക്കിനി ഭക്ഷണം

കഴിക്കാം.”

ഈ സമയം മുഴുവനും ആയുർവ്വതി കൃതികളേയും വീരഭദ്രനേയും നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഓരോ തവണ ഭക്ഷണം വായ്ക്കുകകൽ ക്കുമ്പോഴും വീരഭദ്രൻ കാർത്തികേയനെ ചൂണ്ടി കൃതികളോട് എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് സ്വന്തം മകനാണെന്ന മട്ടിലാണ് അവർ കാർത്തികേയനെ വാത്സല്യമുറുന്ന കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് നോക്കിയത്.

ആയുർവ്വതി ദുഃഖം കലർന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ച്.

“സേനാപതേ” വീരഭദ്രൻ വിളിച്ച്.

പർവ്വതേശ്വരൻ ശരിക്കും ദേഷ്യം വന്നിരുന്നു. ഒഴുകുന്ന നൗകാശയത്തിനടുത്തായി രണ്ടുപേർ നൂറു ഭടന്മാരുമായി നിലകുന്ന് പർവ്വതേശ്വരൻ കണ്ടിരുന്നു. കാളിയും ഗണേശനുമായിരുന്നു മുന്നിൽ. മുന്നിൽ പാതയാനും കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എവിടേക്കു നോക്കിയാലും ഇടതൂർന്ന കാട് മാത്രമാണ് കാണാനുണ്ടായിരുന്നത്.

വീരഭദ്രനെ കണ്ട്പോൾ പർവ്വതേശ്വരൻ ശാന്തനായി. “സ്വാമി വരുന്നുണ്ടോ?

“ഇല്ല സേനാപതി, ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളൂ.”

പർവ്വതേശ്വരൻ തലയാടി. “അത് സാരമില്ല” പിന്നെ കാളിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “മഹാരാണി, എന്റൊളുകൾ പഞ്ചവടിവരെയുള്ള കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ച് നീക്കണമെന്ന് ഭവതി പരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ?”

“ഇനി ഞാനങ്ങനെ പരീക്ഷിച്ചാൽപോലും സൂര്യവംശി ഭടന്മാർ അത് വളരെയെളുപ്പം ചെയ്തുതരുന്നെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.”

പർവ്വതേശ്വരന്റെ കണ്ണുകൾ കോപം കൊണ്ട് ഇടുങ്ങി. “എന്റെ ദേവീ, ഞാനെന്റെ ക്ഷമയുടെ അറ്റത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഭവതി ഒന്നുകിൽ കൃത്യമായ നേരിട്ടുള്ള മറുപടി നല്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനെന്റെ ആളുകളുമായി തിരിച്ചുപോകാം.”

“എങ്ങനെ അങ്ങയുടെ വിശ്വാസമാർജ്ജിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ സേനാപതി. താങ്കളുടെ ഭടന്മാരെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും ചെയ്തി എന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായോ?” പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി കാളി ചോദിച്ചു. “ഇനി നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ ആ ദിശയിൽ ഒരു നൂറുവാര ദൂരം കൂടി കാടു വെട്ടിത്തെളിക്കുകയേ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ.”

“അതരയേയുള്ളൂ?”

“അതരയേയുള്ളൂ.”

പർവ്വതേശ്വരൻ തലയാടി. ഭടന്മാർ ഉടനെ വാൾ ഊരി ഒരു വരിയായി നിന്നു. വീരഭദ്രൻ അവർക്കൊപ്പം ചേർന്നു. കടന്നു ചെല്ലാനാകാത്ത കാടിനകത്തേക്ക് വെട്ടിത്തെളിച്ച്കൊണ്ട് അവർ മുന്നേറി. ആ വരിയുടെ രണ്ട്ഗർഭങ്ങളിലായി വിശ്വദൂമനും ഗണേശനും വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച്കൊണ്ട് ഏറ്റവും മുന്നിലായി നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നു. അജ്ഞാതമായ അപായങ്ങളിൽനിന്ന് ആ ഭടന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണവർ നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന് അവരുടെ നിലപ്കണ്ടാലറിയാം.

അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇടതിങ്ങിയ അടിക്കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ച് അവരെത്തിച്ചേർന്നത് ഒരു പാതയിലേക്കാണ്. വീരഭദ്രനും സൈനികരും

അതുകണ്ട് അഭ്യുതപ്പെട്തു. പത്മകുതിരകൾക്ക് തൊട്തുതൊട്തു സഞ്ചരിക്കുവാനുള്ള വീതി യുണ്ടായിരുന്നെന്ന് ആ പാതയ്ക്കു്.

"ശ്രീരാമദേവനാണേ സത്യം, ഈ വഴി ഇപ്പോൾ എവിടെനിന്നുവന്നു?" അഭ്യുതാധീനനായി പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"സർവ്വഗത്തിലേക്കുള്ള പാത" കാളി പറഞ്ഞു "പക്ഷേ അവിടെക്കെത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഇത് നരകത്തിലൂടെയാണ് കടന്നുപോകുന്നത്." പർവ്വതേശ്വരൻ നാഗരാണിയെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു. "ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, എന്ന് വിശ്വസിക്കൂ."

വീരഭദ്രൻ നടന്നുചെന്ന് അഭ്യുതത്തോടെ മുന്നിലുള്ള ആ പാതയിലേക്കു് നോക്കിനിന്നു. അത് നേരെ, അങ്ങേക്കു് നീണ്ടു കിടന്നിരുന്നത്. കല്പം കൊണ്ടുള്ള ആ പാത ഒരുവിധം നിരപ്പാക്കിയെടുത്തിരുന്നു. പാതയുടെ ഇരു വശത്തുമായി മരങ്ങൾക്കു് സമാന്തരമായി മുൾചെടികൾ കൊണ്ടുള്ള വേലിപ്പടർപ്പുകൾ നീണ്ടു കിടന്നു.

"അവ വിഷമുള്ളതാണോ?" ആ മുൾവേലിപ്പടർപ്പിലേക്കു ചൂണ്ടി പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"പാതയോരത്ത് അഭിമുഖമായി നില്ക്കുന്ന ഉൾവശത്തുള്ള വേലിപ്പടർപ്പുകൾ നാഗവേലി പടർപ്പുകൾ കൊണ്ടുള്ളവയാണ്" കാളി പറഞ്ഞു. "നമുക്കു് വേണമെങ്കിൽ അതിന്റെ ഇലകൾ തിന്നാം. എന്ന് നാൽ കാടിനോട് അഭിമുഖമായി വേലിയുടെ പുറംവശത്തുള്ള ചെടികൾ കടുത്ത വിഷമുള്ളവയാണ്. ശരീരത്തിൽ ആ മുള്ള് കൊണ്ടാൽ അവസാന പരാർത്ഥന ചൊല്ലുവാനുള്ള സമയം പോലും ലഭിച്ചെന്നു വരില്ല."

പർവ്വതേശ്വരൻ പുരികമുയർത്തി. ഇവരെങ്ങനെയാണ് ഇതെല്ലാം നിർമ്മിച്ചത്

വീരഭദ്രൻ കാളിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു "മഹാരാണി, അവസാനിച്ചുവോ? ഇതരമാർഗ്ഗമാണോ ഞങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത്? ഈ പാതയിലൂടെ മുന്നോട്ടു നടന്നാൽ മാത്രം മതിയോ? അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഞങ്ങൾക്കു് നാഗന്മാരുടെ നഗരി കാണാൻ കഴിയുമോ?

കാളി പരിഹാസത്തോടെ ചിരിച്ചു. "ജീവിതം അത്രയ്ക്കു് ലളിതമായിരുന്നെങ്കിൽ മാത്രം."

ആദ്യയോമം അവസാനിക്കാറായിരുന്നു. ചക്രവാളത്തിനുമീതെ സൂര്യൻ മങ്ങിക്കത്തി. അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കകം പരകാശവും ചൂടും പരത്തി സൂര്യൻ അതിന്റെ എല്ലാ മഹത്വവും പരകടമാക്കിക്കൊണ്ട് പരകാശിക്കാനാഭിഷേകം. എന്ന് നാൽ സുന്ദരവനത്തിനകത്ത് സൂര്യന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ രൂപത്തിന്റെ നിഴൽ മാത്രമേ പരയ്ക്കുവാനുള്ളൂ. കുറച്ചു സൂര്യകിരണങ്ങൾ മാത്രമാണ് ആ കനത്ത പാർവ്വതിയുടെ അകത്തേക്കു കടന്നുചെന്ന് ശിവന്റെ യാത്രാസംഘത്തിന് വഴി കാട്ടിക്കൊടുത്തത്. നാഗന്മാരുടെ പാത വരെയുള്ള കാടു വെട്ടിത്തെളിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ വെളിപ്രദേശത്ത് കൃത്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി ഒരു സംഘം ഭടന്മാരെ വിന്യസിച്ചിരുന്നു. കാട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്കു ചാടിവരുന്ന എന്തിനേയും ഏതിനേയും കൊന്നുകളയുക.

കാട് വെട്ടി വ്യത്തിയാക്കി ഉണ്ടാക്കിയ വെളിപ്രദേശത്തുകൂടെ നാഗന്മാരുടെ പാതയിലേക്കു പരവേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭടന്മാരുടെ കണ്ണുകൾ അതിശയം മൂലം വിടർന്നു. ആ കാടിനകത്ത് അവർ ഒട്ടും പരതീക്ഷിക്കാത്ത ഒന്നായിരുന്നു ഇതും സുരക്ഷിതവും സുഹൃദ്പരവുമായ പാത. ആ യാത്രാ സംഘത്തിന്റെ ഇരുവശത്തുമായി കുതിരപ്പുറത്ത് പന്തമേന്തി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഭടന്മാർ അവർക്കു് വഴികാട്ടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുറുത്ത കുതിരയുടെ പുറത്തേറി വിശ്വഭയമന്ത്രി ആ സംഘത്തിന്റെ

മുൻനണിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കൊപ്പം പർവ്വതേശ്വരനും ഭഗീരഥനും ആനന്ദമയിയും നീലകണ്ഠനും കുടുംബവും അതിന്റെ മധ്യത്തിലായി സഞ്ചരിച്ചു. കാളി, ആയുർവ്വതി, കൃതിക, നന്തി എന്ന് നീലവും അവർക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. ഗണേശനും വീരഭദ്രനും പരശുരാമനുമൊപ്പം ആ വെളിപ്രദേശത്ത് നിലപുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ഭക്തനും കടന്നുപോകുന്നതുവരെ ഗണേശൻ കാത്തുനിന്നു. അവിടെ ഒരു ദൂതനും നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു.

"നമുക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു പിൻകാൽ ആവശ്യമുണ്ടോ ഗണേശൻ?" വീരഭദ്രൻ ചോദിച്ചു. "ഒഴുകുന്ന സുന്ദരവനത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുക മിക്കവാറും അസാധ്യമാണ്."

"ഞങ്ങളെ നാഗന്മാരാണ്. എല്ലാവരും ഞങ്ങളെ വെറുക്കുന്നു. ഞങ്ങളെക്കൊരിടത്തും ബദ്ധശ്രദ്ധയാകാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല."

"അതാണ് അവസാനത്തെ ഭക്തൻ. ഇനിയെന്ത്?"

"ദയവായി എനിക്ക് അകമ്പടി സേവിച്ചുകൊടു" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

ഒരു സഞ്ചി നിറയെ വിത്തുകളുമായി ഗണേശൻ ആ വെളിപ്രദേശത്തേക്ക് നടന്നു. വീരഭദ്രനും പരശുരാമനും അവന്റെ ഇടതും വലതുമായി ആയുധങ്ങളുമേന്തി നടന്നു.

അവർ ആ വെളിപ്രദേശത്തു നിലകുമാപോൾ ഒരു കാട്കുപന്നി അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞ് അവിടെയെത്തി. വീരഭദ്രൻ അന്നുവരെ കണ്ടതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ പന്നിയായിരുന്നു അത്. മനുഷ്യരെ കണ്ടപ്പോൾ ആ ജന്തു അല്പം അകലെയായി നിലപുറപ്പിച്ചു മണ്ണുമാന്തിക്കൊണ്ട് പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ മുക്രയിട്ടു. പരശുരാമൻ ഗണേശനുമേൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആ മൃഗം മുന്നോട്ടു കുതിക്കുവാനൊരുങ്ങുകയായിരുന്നു. ആ നാഗൻ അപ്പോഴും തലയാടിക്കൊണ്ട് വിത്ത് വിതയ്ക്കുന്ന ജോലി തുടർന്നു. പരശുരാമൻ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. മഴു ആഞ്ഞുവീശി ആ ജന്തുവിന്റെ തല കൃത്യതയോടെ വെട്ടിമാറ്റി.

വീരഭദ്രൻ പരശുരാമനെ സഹായിക്കുവാനായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ ഗണേശൻ അയാളെ തടഞ്ഞു.

"താങ്ക്സ് മറുവശത്തുനിന്നും വെല്ല മൃഗങ്ങളും വരുന്നുണ്ടോ എന്ന് നോക്കൂ വീരഭദ്രാ. അത് ഒറ്റയ്ക്കു കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനുള്ള ശേഷി പരശുരാമനുണ്ട്."

അതിനിടയിൽ പരശുരാമൻ ആ പന്നിയുടെ ശരീരം വെട്ടിമുറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശേഷം ആ ജന്തുവിന്റെ വേർപെട്ട ഭാഗങ്ങൾ പാതയിലേക്ക് വലിച്ചിട്ടു.

തിരികെ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ പരശുരാമൻ വീരഭദ്രനോട് കാർയങ്ങൾ വിശദമാക്കി. "ആ ശവശരീരം മറ്റ് മാംസഭുക്കുകളെ ആകർഷിക്കാനിടയുണ്ട്."

ഗണേശൻ അപ്പോഴേക്കും വിത്ത് വിതച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൻ തിരികെ പാതയിലേക്ക് നടന്നു. പരശുരാമനും വീരഭദ്രനും അവനെ അനുഗമിച്ചു.

പാതയിൽ പരവേശിച്ചയുടൻ വീരഭദ്രൻ സംസാരിച്ചു. "അത് ഒരു വർണ്ണ പന്നിയായിരുന്നു."

"യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെറുപ്പമായതിനാൽ അത് ചെറുതാണ്" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു. "അതിന്റെ സംഘത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റ് പന്നികൾക്ക് ഇതിലുമേറെ വലിപ്പം കാണും. നമ്മൾ ഈ പാത പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇവയൊന്നും അടുത്തുണ്ടാകാൻ പാടില്ല. പന്നികളുടെ ശബ്ദകോലാഹലം ഈ പ്രദേശത്തെ അപായകരമാക്കി തീർക്കും."

കുതിരകളെ തയ്യാറാക്കി അവർക്കുവേണ്ടി കാത്തുനിന്നിരുന്ന നൂറോളം ബ്രഹ്മ ഭക്തന്മാരെ വീരഭദ്രൻ നോക്കി. അയാൾ ഗണേശനുമേൽ തിരിഞ്ഞു "ഇനിയെന്ത്?"

"ഇനി നമുക്ക് കാത്തുനില്ക്കാം" വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച് ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ ഗണേശൻ പറഞ്ഞു. "നാളെ രാവിലെ വരെ ഈ പഴുത്ത് നമ്മൾ സംരക്ഷിക്കണം. ഇതിനകത്തേക്കു കടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു കൊന്തുകളയുക."

'നാളെ രാവിലെ വരെ മാത്രം മതിയോ? അപ്‌പോഴേക്കും ഈ കുറ്റിക്കാടുകൾ വളർന്നു വലുതാവുമോ."

"തീർച്ചയായും. അവ വളർന്നു വലുതാകും."

ഒരു കടുവയുടെ ഉച്ഛത്തിലുള്ള മുരൾച്ച കേടുകൊണ്ടാണ് വീരഭദ്രൻ ഉണർന്നത്. ഏതെങ്കിലും ചെറു ജന്തുക്കൾ, ഒരുപക്ഷേ, മാനോ മററോ, ആ വർഷം പൂശുന്ന ഈയായി ഭവിച്ചിരിക്കാം. അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. കാട് ഉണരുകയായിരുന്നു. സൂര്യൻ അപ്‌പോൾ ഉദിച്ചതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അയാൾക്കു മുന്നിൽ അൻപത് ഭടന്മാർ കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിനപ്പുറം തലേദിവസം ശിവന്റെ യാത്രാസംഘം കടന്നുപോയ നാഗന്മാരുടെ പാത.

വീരഭദ്രൻ അംഗവസ്ത്രം മുറുക്കിക്കെട്ടിയ ശേഷം കൈപ്പടത്തിൽ ഊതി. തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ തൊടടുത്തായി വായ് അല്പം തുറന്ന് വെച്ച് പരശുരാമൻ കൂർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുന്നത് അയാൾ കണ്ടു.

വീരഭദ്രൻ കൈ കുത്തി എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് ചുറ്റും നോക്കി. മറ്റ് അൻപത് സൈനികർ വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ച് കാവൽ നിന്നിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രിയോടെ മറ്റ് അൻപത് സൈനികരിൽനിന്നും അവർ കാവൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"ഗണേശൻ?

"ഞാനിവിടെയുണ്ട് വീരഭദ്രൻ" ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

അംഗരക്ഷകർ വഴിയൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തപ്പോൾ വീരഭദ്രൻ ഗണേശന്റെ അടുത്തേക്കു നടന്നു. വീരഭദ്രൻ സ്തബ്ധനായിപ്പോയി.

"പരിശുദ്ധ സരോവരമേ" വീരഭദ്രൻ വിളിച്ചു. "കുറ്റിക്കാടുകൾ മുഴുവനും വളർന്നു വലുതായിരിക്കുന്നു. മുൻപൊരിക്കൽ പോലും വെട്ടിമാറ്റപെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ!"

"ഇപ്പോൾ ഈ പാത പൂർണ്ണമായും സുരക്ഷിതമാണ്. നമുക്കിനി യാത്ര തുടരാം. പകുതിദിവസം കൊണ്ട് നമുക്ക് മുൻപേ പോയവർക്കൊപ്പം എത്തിച്ചേരാം."

"പിന്നെ നമ്മളെന്തിനാ കാത്തുനില്ക്കുന്നത്?

"നീ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കണം." വീരഭദ്രൻ കൃതികയോടു പറഞ്ഞു.

സുന്ദരവനത്തിലൂടെ ഒരു മാസത്തോളം നീളുന്ന സംഭവബഹുലമായ യാത്രയായിരുന്നു അത്. വലിയൊരു സംഘമായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ യാത്ര പതുക്കെ പതുക്കെ നല്ലരീതിയിൽ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സംഘത്തിന്റെ നടുവിൽനിന്ന് കൗശലപൂർവ്വം തെന്തിനാരി പുറത്തിറങ്ങിയ കൃതിക ഭർത്താവിനോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് സംഘത്തിന്റെ പിന്നാൽപുറത്തേതി. ഗണേശനുമായി വർത്തമാനം ഏറെ ആസ്പദിച്ചിരുന്ന അവർക്ക് തന്റെ സ്വാമിനിയുടെ മൂത്തപുത്രിനോട് കൂടുതൽ വാത്സല്യം തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

വീരഭദ്രനും കൃതികയും സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കുതിരകൾക്കൊപ്പമായിരുന്ന് ഗണേശന്റെ കുതിരയും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഗണേശൻ അവരെ നോക്കി ചോദിച്ചു "എന്നോടെന്താ ചോദിക്കാനുള്ളത്?"

"അതായത്" കൃതിക പറഞ്ഞു "ദക്ഷ മഹാരാജൻ രാജാ ചന്ദ്രൻ യ്വജനെ കൊന്നിടുന്നുണ്ടായിരിക്കാമെന്ന് കേൾപ്പോൾ ഗണേശൻ ഒരത്ഭുതവും തോന്നിയില്ലെന്ന് വീരഭദ്രൻ എന്നോടു പറയുകയായിരുന്നു."

എന്താണ് പറയുന്നതെന്ന് നറിയാനുള്ള കൗതുകം കൊണ്ട് പരശുരാമൻ അവർക്കൊപ്പം സഞ്ചരിക്കാൻ തന്റെ കുതിരയുടെ വേഗത കുറച്ചു.

"കുമാരനറിയുമായിരുന്നുവോ? കൃതിക ചോദിച്ചു
"അതെ."

ഗണേശന്റെ മുഖത്ത് വല്ല വെറുപ്പിന്റെയും രോഷത്തിന്റെയും ലക്ഷണം ഉണ്ടോ എന്നറിയാനായി കൃതിക ഗണേശന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ ഉറുനോക്കി. അവന്റെ മുഖത്ത് അതൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. "നിനക്ക് പരതികാരവാൻമര തോന്നുന്നില്ലേ?" അനീതിക്കിരയായെന്ന തോന്നൽ?

"കൃതിക, എനിക്ക് പരതികാരവും തോന്നുന്നില്ല, അനീതിയും തോന്നുന്നില്ല." ഗണേശൻ പറഞ്ഞു. "നീതി നിലനിൽക്കുന്നത് ഈ പരപഞ്ചനയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്. സമതുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുവാൻ, മനുഷ്യർക്കിടയിൽ വിദ്വേഷത്തിന്റെ അഗ്നി ജ്വലിപ്പിക്കുവാനല്ല. എന്തുമായ്തല്ല, മെലുപയുടെ ചക്രവർത്തിയുടെ മേൽ നീതി നടപ്പാക്കുവാനുള്ള അധികാരമൊന്നും എനിക്ക് ഇല്ല. എന്താൽ ഈ പരപഞ്ചത്തിനതുണ്ട്. ഉചിതമെന്ന് തോന്നുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അത് നീതി നടപ്പാക്കും. ഒന്നുകിൽ ഈ ജന്മത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ജന്മത്തിൽ."

പരശുരാമൻ ഇടപെട്ടു "പക്ഷേ, പരതികാരം താൻകൾക്ക് അല്പം കൂടി മനസ്സുവെക്കുകയുണ്ടാലേ?"

"താൻകൾ, താൻകളുടെ പരതികാരം നിർവ്വഹിച്ചു ഇല്ലേ?" ഗണേശൻ പരശുരാമനോടു ചോദിച്ചു. "എന്നിട് താൻകൾക്ക് കൂടുതൽ മനസ്സുവെക്കുകയുണ്ടായോ?"

പരശുരാമൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അയാൾക്കുതന്നെ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

"അപ്പോൾ ദക്ഷനോടു യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ താൻകൾക്കു തോന്നുന്നില്ലേ?" വീരഭദ്രൻ ചോദിച്ചു.

ഗണേശൻ "ഞാനതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതല്ല."

വീരഭദ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. വീരഭദ്രന്റെ പരകടനം കണ്ടപ്പോൾ പരശുരാമൻ മുഖം ചുളിച്ചു.

"എന്താ?" പരശുരാമൻ ചോദിച്ചു.

"കൂടുതലൊന്നുമല്ല" വീരഭദ്രൻ പറഞ്ഞു. "ഒരിക്കൽ ശിവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യം എനിക്ക് അപ്പോൾ മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. അതായത് സ്നേഹത്തിന്റെ വിപരീതം വെറുപ്പല്ല. മലിനമായിക്കഴിഞ്ഞ സ്നേഹമാണ് വെറുപ്പ്. സ്നേഹത്തിന്റെ കൃത്യമായ വിപരീതം നിർവ്വഹിക്കാത്തതാണ്. മറ്റെല്ലാവർക്കും എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് യാതൊരു വിധത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കാത്ത ഉദാസീനഭാവം."

"ദക്ഷണത്തിന് നല്ല രൂപിയുണ്ട്" ശിവൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു. ഒഴുകി നടക്കുന്ന സുന്ദരവനത്തിലൂടെ ശിവന്റെ യാത്രികസംഘം സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത രണ്ടുമാസം പിന്നിടിക്കുന്നു.

ഭയങ്കരമായ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലേക്ക് അവരിപ്പോൾ കടന്നു കഴിഞ്ഞു. വളരെ വിശാലമായൊരു വെളിപ്രദേശത്തേക്ക് അവരിപ്പോൾ എത്തിച്ചേർന്നു. ശിവന്റെ യാത്രാസംഘത്തിനേക്കാൾ പതിനമടങ്ങ് വലിപ്പമുള്ള ഒരു സംഘത്തിന് സൗകര്യമൊരുക്കുവാൻ തക്ക വിസ്തൃതിയുണ്ടായിരുന്നു ആ തുറസ്സിന്. നാഗന്മാരുടെ ആചാരമനുസരിച്ച് നിരവധി പേർ ഒരുമിച്ച് ഒരാൾ പാർത്തിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു. "നമുക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ഈ വനത്തിനകത്തുണ്ട്."

സതി ഗണേശന്റെ മുതുകിൽ തടടി. കുടുംബത്തിലെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് മാറിയാണ്. അവൻ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ തന്റെ മൂത്ത മകനോട് സംസാരിക്കുന്നതിനു സതി അവനോടൊപ്പം പന്തിലോജനത്തിനിരുന്നു.

"ആഹാരം കൊള്ളാമല്ലോ?"

"നല്ല ഭക്ഷണം, അമ്മേ" ഗണേശൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഗണേശൻ കാർത്തികേയനെ നോക്കി. അവൻ അനുജൻ ഒരു മാമ്പഴം കൊടുത്തു. ഈയിടെയായി അപൂർവ്വമായി മാത്രം പുഞ്ചിരിച്ചിരുന്ന കാർത്തികേയൻ ജ്യേഷ്ഠനെ വാത്സല്യത്തോടെ നോക്കി. "നന്ദി, ജ്യേഷ്ഠാ."

ഭഗീരഥൻ കാളിയെ നോക്കി. അയാൾക്ക് സംശയം മനസ്സിനകത്ത് നിയന്ത്രിച്ചുവെക്കാനായില്ല. "മഹാരാണി, ഈ വെളിപ്രദേശത്തുനിന്ന് എന്തിനാണ് അഞ്ചു പാതകൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്?"

എല്ലാവരും കാളിയെ നോക്കി.

"ലളിതം. ഇതിൽ നാലുപാതകൾ നിങ്ങളെ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിനകത്തേക്ക് നയിക്കും. നിങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിലേക്ക്."

"ഏതാണ് ശരിയായ വഴി?" ഭഗീരഥൻ ചോദിച്ചു.

"നാളെ രാവിലെ നമൾ പുറപ്പെടാറാകുമ്പോൾ ഞാനത് പറഞ്ഞുതരാം."

"ഇവിടെ ഇങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും തുറസ്സുകളുണ്ട് കാളി? ശിവൻ ചോദിച്ചു.

കാളിയുടെ ചുണ്ടിൽ വിശാലമായൊരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു.

"പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള അഞ്ച് തുറസ്സുകളുണ്ട്, ശിവാ."

"ശ്രീരാമദേവൻ തുണയ്ക്കട്ടെ" പർവ്വതേശ്വരൻ പറഞ്ഞു. "അതായത് പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള യഥാർത്ഥ പാതയിലേക്ക് നമൾ പരവേശിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത മൂവായിരത്തിൽ ഒന്ന് മാത്രമാണ്."

"അതെ" കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു.

"ആട്ടെ, മഹാരാണി ഭവതി ശരിയായ പാതയേതാണെന്ന് മറക്കുകയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു." ആനന്ദമായി ഈർഷ്യയോടെ പറഞ്ഞു.

കാളി പുഞ്ചിരിച്ചു "എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ. ഞാനത് മറക്കുകയില്ല."

തന്റെ തൊട്ടുമുന്നിലായി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശിവനേയും സതിയേയും നന്തിയേയും കാളി നോക്കി. ശിവനെന്തോ പറഞ്ഞതുകേട്ട് സതിയും നന്തിയും പൊട്ടിപ്പിരിച്ചു. പിന്നെ നീലകണ്ഠൻ തിരിഞ്ഞ് നന്തിയെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി.

കാളി ആയുർവ്വതിയെ നോക്കി. "അദ്ദേഹത്തിന് അതിനുള്ള കഴിവുണ്ട്."

പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള യാത്രാ സംഘത്തിന്റെ നടുവിലാണവർ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. മധുമതി നദിയിൽ നിന്ന് അവർ യാത്രയാരംഭിച്ചിട്ട് മൂന്നുമാസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദണ്ഡകാരണ്യത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ

എത്തിക്കഴിഞ്ഞ് ആ യാത്ര അഭ്യുതകരമെന്നു പറയാവുന്ന രീതിയിൽ സംഭവരഹിതമെന്നു പറയാം. അതോടൊപ്പംതന്നെ അത് അല്പം ക്ലേശകരമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ മടുപ്പിനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ആശ്വാസമാർഗ്ഗം വർത്തമാനമായിരുന്നു.

"എന്ത് ശേഷി?" ആയുർവ്വതി ചോദിച്ചു.

"ആളുകൾക്ക് ശാന്തി പദാനം ചെയ്യുക, അവരുടെ അസന്തുഷ്ടി നീക്കുക എന്നതിനൊക്കെയുള്ള ശേഷി." കാളി പറഞ്ഞു.

"അത് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നുണ്ട്." ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു.

"അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രം. ഓം നമഃശിവായ"

കാളി അഭ്യുതപ്പെട്ടു. ആ മെലുപ്പിലെ വൈദ്യശരണ പഴയൊരു മന്ത്രം മലിനമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഓം എന്ന പദവും നമഃ എന്ന പദവും ദൈവങ്ങളുടെ പേരിനോടൊപ്പം മാത്രമാണ് ചേർക്കാറുള്ളത്, ഒരിക്കലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ പേരിനോടൊപ്പം ചേർക്കാറില്ല.

തന്റെ മുന്നിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശിവന്റെ മുന്നിൽ കടന്ന് ആ നാഗാണി അവനെ നിരീക്ഷിച്ചു. പിന്നെ പുഞ്ചിരിച്ചു. ചിലനേരം ലളിതമായ വിശ്വാസം സമ്പൂർണ്ണശാന്തിയിലേക്ക് നമിക്കുകയായിരുന്നെങ്കിൽ.

കാളി, ആയുർവ്വതി ജപിച്ചത് ആവർത്തിച്ചു. ഓം നമഃശിവായ

ആയുർവ്വതി തന്റെ തൊട്ടുപുറകിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാർത്തികേയനെ നോക്കി. നാലുവയസ്സിനു തൊട്ടുമുകളിൽ പരായം വരുന്ന ആ ബാലനെ കണ്ടാൽ ഒപതുവയസ്സിന്റെ വളർച്ച തോന്നും. മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമാക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണവൻ നൽകിയത്. അവന്റെ കൈകളിലും മുഖത്തും മുറിപ്പാടുകളുണ്ടായിരുന്നു. മുതുകിൽ വിലങ്ങനെ രണ്ടുവാളുകൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. പരിചയപ്പെട്ട യാത്രാരുടെ അടുത്തുവരില്ല.

ഭീഷണികൾ തേടിക്കൊണ്ട് അവന്റെ കണ്ണുകൾ ആ വേലിപ്പുറത്തേക്ക് പരതിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഗണേശൻ ഒറ്റയ്ക്ക് അവനെ ആ സിംഹങ്ങളിൽനിന്ന് രക്ഷപെടുത്തിയ അന്നുമുതൽ കാർത്തികേയൻ കൂടുതൽ ഉൾവലിഞ്ഞതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. മാതാപിതാക്കളോടും കൃതികളോടും ഗണേശനോടുമൊഴികെ മറ്റെല്ലാവരോടും വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രം അവൻ സംസാരിച്ചു. അവൻ വളരെ വിരളമായ പുഞ്ചിരിക്കാറുള്ളു. കാട്സിൽ നായാടാനുപോകുന്നവർക്കൊപ്പം അവൻ എപ്പോഴും പോകും. പലപ്പോഴും ഒറ്റയ്ക്കുതന്നെ അവൻ മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടിയിരുന്നു. ആശ്ചര്യഭരിതരായ ഭടന്മാർ കാർത്തികേയൻ ഇറയെ കൊല്ലുവാൻ നീങ്ങുന്ന ദൃശ്യം ആയുർവ്വതിയോട് സൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കാറുണ്ട്. ശാന്തമായി, സൂക്ഷ്മഭൂഷ്ടിയോടെ ഇരയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച്, നിഷ്കരുണം അവൻ ഇറയെ കൊല്ലും.

ആയുർവ്വതി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

കാശിയിൽനിന്ന് യാത്ര തിരിച്ചതിനുശേഷം ആയുർവ്വതിയുമായി ശക്തമായ ബന്ധമുറപ്പിച്ച കാളി മന്ത്രിച്ചു. "ജീവിതത്തിൽനിന്ന് ശരിയായ പാഠങ്ങളാണ് അവൻ പഠിച്ചത് എന്ന് കാർത്തികേയൻ നിനക്കുവെളിപ്പെടും."

"അവനൊരു കുടിയല്ലേ" ആയുർവ്വതി പറഞ്ഞു. "വളർന്നു വളരുവാൻ അവൻ ഇനിയും എത്രയോ വർഷങ്ങൾ വേണ്ടിവരും."

"അവൻ വളർന്നു വളരുവാനുള്ള സമയപരിധി നിശ്ചയിക്കുവാൻ നമുക്കൊരാൾ" കാളി പറഞ്ഞു. "തീരുമാനം അവന്റെതാണ്. ഒരു ദിവസം അവൻ നമുക്കെല്ലാവർക്കും അഭിമാനമായിത്തീരും."

മധുരമതിയിൽനിന്നുളള സൈനികപദയാത്ര എടുത്തുമാസം പിന്നിട്സിരുന്നു. നാഗതലസ്ഥാനമായ പഞ്ചവടിയിലേക്കിനി ഒരു ദിവസത്തെ ദൂരമേ ബാക്കിയുളളൂ. അവർ പാതയരികിൽ ഒരു വലിയ നദീതീരത്ത് താവളമുറപ്പിച്ചു. സരസ്വതി നദിക്ക് അതിന്റെ പർതാപകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതർ വലിപ്പം ഈ നദിக்குണ്ടായിരുന്നു.

പഴയകഥയിൽ പറയുന്ന നർമ്മദയായിരിക്കും ഈ നദിയെന്ന് ഭഗീരഥൻ കരുതി. മനു മഹർഷി ഒരിക്കലും മറികടക്കരുതെന്ന് നിർബന്ധിച്ച അതിർത്തി. നദിയുടെ വടക്കൻ തീരത്തായിരുന്നു അവർ.

"ഇത് നർമ്മദയായിരിക്കണം" ഭഗീരഥൻ വിശ്വഭയമുനനോട് പറഞ്ഞു. "നാളെ നമുക്ക് കടക്കാമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. മനു മഹർഷി നമ്മളോട് കരുണ കാണിക്കട്ടെ."

വിശ്വഭയമുനൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. അവരിപ്പോൾ നർമ്മദയുടെ തെക്കു ഭാഗത്ത്, വളരെ ദൂരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. "സ്വാമിമാരേ, നമ്മൾ വിശ്വസിക്കാനാഗർഹിക്കുന്നതാണ് ചില സമയത്ത് മനസ്സ് നമ്മളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽ കൂടി നോക്കൂ. ഈ നദി മുറിച്ച്കടക്കേണ്ട കാര്യമില്ല."

ആനന്ദമയിയുടെ കണ്ണുകൾ അഭ്യുതംകൊണ്ടു വിടർന്നു. "രൂദ്ര മഹാദേവ! ഈ നദി പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് കിഴക്കോടാണല്ലോ ഒഴുകുന്നത്!"

വിശ്വഭയമുനൻ തല കുലുക്കി "അങ്ങനെയാണ് രാജൻ."

ഇത് നർമ്മദയാവാൻ വഴിയില്ല. ആ നദി കിഴക്കുനിന്നും പടിഞ്ഞാറോടാണൊഴുകുന്നത്.

"ശ്രീരാമദേവൻ തുണ!" ഭഗീരഥൻ ഉദ്ഘോഷിച്ചു. "ഇതരയും വീതിയുളള ഒരു നദി നിലവിലുണ്ടെന്ന് കാര്യമെങ്ങനെ രഹസ്യമായി നിലനിന്നു?"

"ഈ ദേശം മുഴുവനും ഒരു രഹസ്യമാണ് രാജൻ" വിശ്വഭയമുനൻ പറഞ്ഞു. "ഇത് ഗോദാവരി നദിയാണ്. ഇനി ഈ നദിക്ക് കിഴക്കൻ സമുദ്രത്തിലെത്തുമ്പോഴേക്കും എത്താത്തോളം വീതി വെക്കുന്നുവെന്ന് അങ്ങേയ്ക്ക് കാണാം."

പർവ്വതേശ്വരൻ അമ്ബരപ്പോടെ നദിയിലേക്ക് ഉറുനോക്കിടുകൊണ്ടു നിന്നു. ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജലപ്രവാഹത്തിനു നേർക്ക് അദ്ദേഹം കൈകുപ്പി വണങ്ങി.

"ഗോദാവരി മാതാമല്ല" വിശ്വഭയമുനൻ പറഞ്ഞു. "കൂടുതൽ തെക്കോട്ടു പോയാൽ ഇതിലും വമ്പൻ നദികളുണ്ട്."

ഇനിയുളള ദിവസങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെ അഭ്യുതങ്ങളാണ് മുന്നിലുളളതെന്ന് അദ്ദേഹം കുറി ഭഗീരഥൻ വിശ്വഭയമുനനെ നോക്കി.

"ഗണേശ" നന്തി വിളിച്ചു.

"പറയൂ ഉപനായകാ' ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

കാളിയിൽനിന്നുളള ഒരു സന്ദേശം ഗണേശനു നൽകുവാനായി നന്തി പദയാത്രയുടെ മുന്നിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും പിൻഭാഗത്തേതിയിരുന്നു. "ഈ യാത്രി സംഘത്തിനഭിമുഖമായി വരുന്ന നാഗാ കാവൽപുരകൾ അവരുടെ പതിവു പരിശോധനകൾ തുടരും. കാളിയും ജനപ്രഭുവും അവർക്കൊപ്പമുണ്ടെങ്കിലും നാഗന്മാർ ഇതു ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും."

ജനനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി എല്ലായ്പ്പോഴും ജാഗ്രതപൂർവ്വതയോടെ റാണി കാളി പരോക്ഷമായി സൂചിപ്പിച്ചത് ഇതാണ്. നാഗന്മാരുടെ തലസ്ഥാനമെന്തെന്നുവരുമുള്ള വഴിയിൽ ഈ യാത്രികസംഘത്തിന്റെ നീക്കങ്ങൾ കർശന നിരീക്ഷണത്തിന് വിധേയമായിരിക്കും. ആക്രമണ സാധ്യതകൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയാണ്.

ഗണേശൻ തലകുലുക്കി "നന്ദി, ഉപനായകം."

നന്തി അവരിപ്പോൾ കടന്നുപോന്ന നാഗന്മാരുടെ കാവൽപുരയ്ക്കുനേരെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. "നൂറു ഭക്തമാർ കാവൽ ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് എന്ത് സുരക്ഷിതത്വമാണ് ലഭിക്കുക ഗണേശാ? നഗരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ദിവസത്തെ യാത്രിക ദൂരത്തിൽ അവർ ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുകയല്ലേ? വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള കെട്ടുറപ്പുപോലും ആ കാവൽപുരയ്ക്കില്ല. സാധാരണയായി നാഗന്മാർ പരയോഗികാരുളുള്ള ബുദ്ധിപരമായ സുരക്ഷാ കർമ്മീകരണങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്താൽ ഇത് ഒട്ടും ബുദ്ധിപരമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല."

ഗണേശൻ ചിരിച്ചു. സാധാരണഗതിയിൽ തന്റെ സുരക്ഷാതന്ത്രങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ നാഗേന്ദ്രനുമായി പങ്കുവെക്കുവാൻ, ഗണേശൻ തയ്യാറാവുകയില്ല. എന്താൽ ഇത് നന്തിയാണ്. ശിവന്റെ നിഴൽ, ഇയാളെ സംശയിക്കുന്നത് നിലകൊണ്ടെ സംശയിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. "പാതയിൽ ഇവർക്ക് കൂടുതൽ സംരക്ഷണം നൽകാനാവില്ല. എന്താൽ ഒരാക്രമണമുണ്ടായാൽ അവർ നേരത്തേതന്നെ ഒരു മുന്നറിയിപ്പ് നൽകും. അവരുടെ പരധാന ചുമതല പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ കെണികൾ ഒരുക്കുകയാണ്."

നന്തി മുഖം ചുളിച്ചു. കെണി സ്ഥാപിക്കുവാനായി മാത്രം ഒരു കാവൽ പുരയോ?

"എന്താൽ അവരുടെ അടിസ്ഥാന ഭൂതം അതല്ല. " ഗണേശൻ വിരൽചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "നദിയിൽ നിന്നുള്ള ആക്രമണത്തിൽ നിന്ന് ഞങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുകയാണ് അവരുടെ പരധാന ഭൂതം."

നന്തി ഗോദാവരിയിലേക്ക് നോക്കി. തീർത്ഥാടകരും അത് എവിടെയെങ്കിലും വെച്ച് കിഴക്കുഭാഗത്തെ കടലുമായി സംഗമിച്ചു തീരും. ആർക്കും ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു തുറസ്സ്. നാഗന്മാർ എല്ലാ സാധ്യതകളേക്കുറിച്ചും ശരിക്കും ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്.

പൂർണ്ണചന്ദ്രന്റെ നേർത്ത പരകാശം ഇടതിങ്ങിയ പച്ചപ്പിനിടയിലൂടെ ഊർന്നിറങ്ങി ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലെ ജീവികളെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണയിലേക്ക് താരാട്ടു പാടിയുറക്കി. ശിവന്റെ താവളത്തിൽ എല്ലാം ശാന്തമായിരുന്നു. എല്ലാവരും ഉറക്കത്തിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. സുന്ദരവനത്തിലൂടെയും ദണ്ഡകാരണ്യത്തിലൂടെയുമുള്ള അവരുടെ അഭ്യൂതം ജനിപ്പിക്കുന്ന സംഭവരഹിതമായ യാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലായിരുന്നു രാത്രി ഏറെ വൈകുവരെ അവർ. ഇനി ഒരു ദിവസം കൂടി യാത്ര ചെയ്താൽ അവർ പഞ്ചവടിയിലെത്തും.

പെട്ടെന്ന് ആ രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് വലിയൊരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി. യഥാർത്ഥത്തിൽ നിരവധി ശബ്ദങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ശബ്ദം.

ആ വലിയ തമ്പിന്റെ നടുവിലായിരുന്ന കാളി ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞെന്നിരിക്കുന്നു. ശിവനും സതിയും കാർത്തികേയനും ഞെട്ടിയുണർന്നു.

"എന്താണത്?" ശിവൻ ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചു.

കാളി അമ്പരന്ന് ആ നദിയിലേക്ക് നോക്കി. മുൻപൊരിക്കലും ഇങ്ങനെ

സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ശിവനെ നോക്കി പല്ലിറുക്കുകയാണ് കാളി പറഞ്ഞു "നിങ്ങളുടെ ആളുകൾ ഞങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചിരിക്കുന്നു!"

ശംഖനാഭം തുടർച്ചയായി മുഴങ്ങി അവരുടെ മുൻനിരയിൽപോയി തീർന്നതോടെ ആ താവളത്തിലുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം ഉണർന്നു.

ആ നദിയുടെ കരയോടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗണേശനായിരുന്നു ആ ശംഖ നാഭത്തിനോട് ഏറ്റവും അടുത്ത പരദേശത്തുണ്ടായിരുന്നത്. നന്തിയും വീരഭദ്രനും പരശുരാമനും അവന്റെ അടുത്ത് പുറകിലായി നിന്നു.

"എന്താണ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? ആ കോലാഹലത്തിനും മുകളിലായി തന്റെ ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ട് വീരഭദ്രൻ ചോദിച്ചു.

"ഗോദാവരിയിലേക്ക് ശത്രുക്കൾ കടന്നുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. " ഗണേശൻ ഉച്ഛ്വസിച്ചു. "നമ്മുടെ മുൻനിരയിൽപ്പോയി സംവിധാനത്തെ അവർ മറികടന്നിരിക്കുന്നു."

"ഇനിയെന്ത് ചെയ്യും?" നന്തി ഉച്ഛ്വസിച്ചു.

"കാവൽപുരയിലേക്ക്! നമുക്ക് ചെങ്കുത്താൻ നൗകകളാണ്"

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ആക്രമണത്തെ നേരിടാനായി ഒന്നു ചേർന്ന മുൻനിര സൈനികർക്ക് നന്തി ആ വിവരം നൽകി. ആ നാലുപേരുടെ തൊട്ടുപിന്നിലായി സൈനികർ അടിവെച്ചുനീങ്ങി. അവർ കാവൽപുരയിലേക്ക് അതി വേഗം നീങ്ങി. അവിടെ നൂറ് നാഗന്മാർ ചേർന്ന് ചെങ്കുത്താൻ നൗകകൾ നദിയിലേക്ക് തള്ളിയിറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അതേസമയം ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണഭീഷണിയിൽനിന്ന് ഏറ്റവും അകലെയായിരുന്ന വിശ്വഭയമന്തൻ അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പതിവുള്ള അഭയാസ പരകടനങ്ങളൊരുംഭിച്ചു. അങ്ങനെയൊരു പഞ്ചവടികൾ മുൻനിരയിൽപ്പോയി നൽകിക്കൊണ്ട് ചുവന്ന വെളിച്ചം കത്തിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭഗീരഥൻ വിശ്വഭയമന്തന്റെ അടുത്തെത്തി. "നദിയിലുള്ള നിങ്ങളുടെ പരതിരോധ സംവിധാനങ്ങളെന്തൊക്കെയാണ്?"

മറുപടിയൊന്നും കൊടുക്കാതെ വിശ്വഭയമന്തൻ ഭഗീരഥനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി. നാഗന്മാർ വഞ്ചിപ്പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് അയാൾക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ഭഗീരഥൻ തലയാട്ടി പർവ്വതേശ്വരന്റെ അടുത്തേക്കോടി. പർവ്വതേശ്വരൻ നദീകരയിൽ പരതിരോധം തീർത്തുകൊണ്ട് സൈനികരെ വിന്യസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"എന്തെങ്കിലും വാർത്തയുണ്ടോ?" പർവ്വതേശ്വരൻ ചോദിച്ചു.

"അയാൾ പറയുന്നില്ല, പർവ്വതേശ്വരാ" ഭഗീരഥൻ അറിയിച്ചു. "എന്തായാലും ശരിയായിരിക്കുന്നു. അവർ നമ്മളെ ചതിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മൾ ഒരു കെണിയിലേക്കാണ് നടന്നു കയറിയിട്ടുള്ളത്!"

തന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നിരിക്കുന്നത് അഞ്ചു സൈനികരെ നോക്കിക്കൊണ്ട് മുഷ്ടിചുരുട്ടി "നദിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുചാടുന്നതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും കൊല്ലുക!"

പെട്ടെന്ന് ആയിരം ബിന്ദുക്കളിലൂടെ ആകാശം ജ്വലിച്ചു. ഭഗീരഥൻ മുകളിലേക്കു നോക്കി "ശരീരമേവോ കരുണ കാണിക്കേണം"

അഗ്നിബാണങ്ങളുടെ ഒരു ശരവർഷം ആകാശത്തേക്കുയർന്നു. അകലെ നിന്ന് ഗോദാവരി നദിയിലേക്കു കടന്നുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് യുദ്ധക്കപ്പലുകളിൽ നിന്ന് അവർക്കു നേരെ അസ്ത്രങ്ങൾ തൊടുത്തുവിട്ടിരിക്കുന്നു.

"പരിചകൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക" പർവ്വതേശ്വരൻ ഉദ്ഘോഷിച്ചു.

മധ്യഭാഗത്തുനിന്നുകൊണ്ട് കാളിയും ശിവനും സമാനമായ ഉത്തരവുകൾ

നലകി. ഭടന്മാർ പരിച ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ആ ശരവർഷം നിലയ്ക്കുന്ന്നതിനായി അതിനുകീഴെ കാത്തിരുന്ന്. പക്ഷേ, നിരവധി അസ്തരങ്ങൾ അതിനകം ലക്ഷ്യം കണ്ട് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വസ്തരങ്ങളിൽ തീ പടർന്ന്. ഭടന്മാരുടെ ദേഹത്ത് അസ്തരങ്ങൾ തുളച്ചു കയറി. നിരവധി പേരെ പരിക്കേൽപ്പിച്ചു. ചില നിർഭാഗ്യവാന്മാരെ കാലപുരയ്ക്കയച്ചു.

യാതൊരു ഇടത്സമുദായവുമില്ലായിരുന്നു. അസ്തരങ്ങൾ ഒരു തിരശ്ശീലപോലെ തുടർച്ചയായി ആകാശത്ത് നിന്നും വർഷിച്ചു.

ഒരച്ഛ ആയുർവ്വതിയുടെ കാലിൽ താഴ്ന്നു. പരിച ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ആയുർവ്വതി വേദനകൊണ്ട് നിലവിളിച്ച് കാൽ ശരീരത്തോട് ചേർത്തുപിടിച്ച്.

പെട്സെന്റുള്ള ആക്രമണം ശിവന്റെ സൈനികരെ പരിചയപ്പെടുന്നതിൽ അയ്യോ തേടുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരാക്കി. എന്താൽ യഥാർത്ഥ പോരാട്ടം ഗോദാവരി നദിയുടെ അറ്റത്തുള്ള താവളത്തിലായിരുന്നു.

"വേഗം" ഗണേശൻ അലറി.

കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾ കൂടി ആ ശരവർഷം തുടരുകയാണെങ്കിൽ ആ താവളം അപ്വാതെ നശിപ്പിക്കപ്പെടും. അവൻ അതിവേഗം മുൻപോട്ടു നീങ്ങിയെ തീരു.

അവന്റെ സൈനികർ, അതിൽ സൂര്യവംശികളും ചന്ദ്രവംശികളും നാഗന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. നൂറോളം ചെറുനുകൾ തള്ളിനീക്കിക്കൊണ്ട് ഗോദാവരി നദിയിലേക്കു പാഞ്ഞുകയറിവന്നിരുന്ന നാവികകപ്പലുകൾക്കു നേരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ ചെറു തോണികളിൽ നിറയെ വിറകും ചെറിയൊരു തീക്കല്ല്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുമീതെ ഒരു കടലിടുത്തുണികൊണ്ടു മുടിയിരുന്നു. അടുത്തതെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആ ചെങ്കുത്താൻ നുകൾക്ക് തീ കൊടുത്ത് ശത്രു നുകൾക്കിടയിലേക്ക് തള്ളിവിടും. തടികൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച ഇത്തരം വലിയ കപ്പലുകളെ തകർക്കാൻ പറ്റിയ ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം തീയായിരുന്നു.

നാവികകപ്പലുകൾ നദിയിലൂടെ അതിവേഗം മുന്നോട്ടു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അഗ്നിജ്വാലകളേന്തിയ അസ്തരങ്ങൾ അപ്പോഴും ആ കപ്പലുകളുടെ മുകൾതട്ടിൽനിന്നും പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കപ്പലുകളുടെ ഭ്രാന്തമായ വേഗത മൂലം ഗണേശന്റെ സൈനികർക്ക് ശത്രുക്കപ്പലുകൾക്കടുത്തുത്താൻ ഏറെ നേരം വേണ്ടിവന്നില്ല. ചെങ്കുത്താൻ നുകൾ അവക്കിടയിലേക്ക് ഇടിച്ച് കയറുവാൻ പാകത്തിലാണ് സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നത്.

'തീ കൊടുക്കുക!' ഗണേശൻ ഉച്ചത്തിൽ കല്പിച്ചു.

ഭടന്മാർ ഉടൻതന്നെ ചെങ്കുത്താൻ നുകളുടെ മുകളിൽ വിരിച്ചിരുന്ന കടലിടുത്തുണി മാറ്റി തീക്കല്ല്യങ്ങളിൽ ഉറപ്പ് തീവരുത്തി. തൽക്ഷണം ആ നുകളിൽ തീ ആളിപ്പടർന്ന്. ശത്രുക്കപ്പലുകളിലുള്ളവർക്ക് പരതികരിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പേ ഗണേശന്റെ ഭടന്മാർ ആ നുകളെ ശത്രുക്കപ്പലുകൾക്കടുത്തേക്കു തള്ളി.

"നുകളെ അരികു ചേർത്തു പിടി" നന്തി അലറിവിളിച്ചു. "കപ്പലുകൾക്ക് തീ പിടിക്കട്ടെ."

കപ്പലിലെ നിരീക്ഷണകാവൽക്കാർ ഉടൻതന്നെ വെള്ളത്തിലൂടെ നീന്തി വന്ന ശത്രുക്കൾക്കുനേരെ അസ്തരം ഉന്നം പിടിച്ച്. നദിയിൽ നീന്തിയിരുന്ന സൈനികർക്കുനേരെ അസ്തരങ്ങൾ പാഞ്ഞു ചെന്നു. അവരിൽ പലരേയും അത് മുറിവേല്പിക്കുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ചെങ്കുത്താൻ നുകളിലെ തീ ഗണേശന്റെ സൈനികരിൽ ചിലരുടെ ശരീരത്തിലേക്കു പടർന്ന്. എന്നിടും അവർ ജലോപരിതലത്തിൽ പതുക്കെ പൊങ്ങിയും താണും ആ തീത്തോണികളെ കപ്പലുകളോടു ചേർത്തുവെച്ചു.

നിമിഷങ്ങൾക്കകം ആ അഞ്ച് കപ്പലുകൾക്കും തീപിടിച്ഛു. എന്ന്നാൽ അതു വരെയുണ്ടായ ആശ്നാശം കണ്ടാൽ തോന്നുക അത് അനന്തമായ ഒരു യുദ്ധമായിരിക്കുമെന്നാണ്.

"കരയിലേക്കു മടങ്ങുക" ഗണേശൻ അലറി.

ഇനി ഗോദാവരി നദിക്കരയിൽ പരതിരോധത്തിന് തയ്യാറായി നില്ക്കണമെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. കപ്പലുകളിൽ തീ പടരുന്നതോടെ അക്രമികൾ രക്ഷാ നൗകയിലേക്കു ചാടിക്കയറി തുടർയുദ്ധത്തിനായി കരയിലേക്ക് തുഴയുമെന്ന് അവൻ പരതീക്ഷിച്ചിരിന്നു.

ഗണേശന്റെ സൈനികർ കരയിലെത്തും മുൻപേ കാതടപ്പിക്കും വിധത്തിലുള്ള പൊട്സിത്തറിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. അവർ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ശത്രുനിരയിലെ ആദ്യത്തെ കപ്പൽ പൊട്സിത്തറിച്ഛിരിക്കുന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം മറ്റു കപ്പലുകളും ഭയാനകമായ ശബ്ദത്തോടെ പൊട്സിത്തറിച്ഛു.

ഗണേശൻ സ്തബ്ധനായി പരശുരാമനെ നോക്കി.

ദിവ്യാസ്തർങ്ങൾ

നടുങ്ങിക്കൊണ്ട് മതിഭരം ബാധിച്ചതുപോലെ പരശുരാമൻ തലയാട്ടി. ദിവ്യാസ്തർങ്ങൾ മാതൃമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്മോടനങ്ങൾക്കു വഴി വെക്കുകയുള്ളു. പക്ഷേ, ആർക്കാണ് ഇത്തരം ആയുധങ്ങളിൽ കൈവശം വെക്കുവാൻ കഴിയുക? അതും ഇതര മാതൃമായ അളവിൽ?

ഗണേശൻ തന്റെ സൈനികരെ നിരത്തി നിർത്തി എണ്ണമെടുത്തു. തന്നോടൊപ്പം പോരാട്ത്തിനിറങ്ങിയ നാനൂറ് വീരപോരാളികളിൽ നൂറുപേരെ അവനു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഭൂരിഭാഗവും നാഗന്മാരായിരുന്നു. സൈനികാഭ്യാസം ശരിക്കും പരിശീലിച്ച നൂറുപേർ. ജനപ്രഭു പല്പു ഞെരിച്ഛുകൊണ്ട് കാളിയേയും ശിവനേയും കാണുവാനായി താവളത്തിലേക്കു നടന്നു.

"നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ കെന്നിയിൽ ചാടിച്ഛു" വിവർണ്ണനായ പർവ്വതേശ്വരൻ അലറി. അസ്തർ വർഷത്തിൽ തന്റെ ഇരുപത് പോരാളികളെ അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

താവളത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭാഗത്ത് മരിച്ഛവരുടെ എണ്ണം വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു. അൻപതോളം പടയാളികൾ കൊല്ലപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്ന്നാൽ കൂടുതലാളുകൾ മരിച്ഛത് ശത്രുക്കളുടെ കപ്പലിനടുത്തുവെച്ഛാണ്. അവിടെവെച്ഛ മുന്നൂറു പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിൽ നൂറുപേർ കപ്പലുകൾക്കിടയിലേക്ക് തീത്തോണികൾ ഇടിച്ഛു കയറ്റുവാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് കൊല്ലപ്പെട്ടിത്. ആയുർവ്വതിയുടെ കാലിൽ താച്ഛുകയറിയ അസ്തർ പൊട്ടിയിരുന്നു. അവർ അതുമായി തനിക്കു കഴിയാവുന്ന വിധം ഭേദമാരുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാനായി ഔഷധങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളുമായി തത്ത്വപ്പെട്ടി നടന്നു.

"അസംബന്ധം"കാളി അട്ഛസിച്ഛു. "നിങ്ങളാണ് ഞങ്ങളെ ചതിച്ഛത്! ഗോദാവരി നദിയിലൂടെ ഇതുവരെ ആരും ഞങ്ങൾക്കുനേരെ ആക്രമണം നടത്തിയിട്ടില്ല്."

"ശാന്തരാകു" ശിവൻ ശബ്ദമുയർത്തി. അപ്പോൾ അവിടെ എത്തിച്ഛേർന്ന വീരഭേരൻ, പരശുരാമൻ, നന്തി, ഗണേശൻ, എന്ന്നിവരിലേക്കായി ശിവന്റെ ശ്വര്യം. "പരശുരാമൻ, എന്തിന്റയായിരുന്നു ആ സ്മോടനങ്ങൾ?"

"ദിവ്യാസ്തർങ്ങളൾ പ്രഭോ" പരശുരാമൻ പറഞ്ഞു. "അഞ്ച് കപ്പലുകളിലും അതുണ്ടായിരുന്നൂ. അഗ്നി ബാധയുണ്ടായതോടെ അവ പൊടിയിരിച്ചു."

അകലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് ശിവൻ നെടുവീർപ്പിട്തു.

"ഭഗവൻ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "നമുക്ക് തിരിച്ചുപോകാം.

പഞ്ചവടിയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ ഇനിയും അനേകം കെണികൾ നമ്മെ കാത്തിരിപ്പുണ്ട്. പഞ്ചവടിയിലും അതുണ്ടാകും. ഇവിടെ രണ്ട് നാഗന്മാരെ ഉള്ളൂ. അപ്പോൾ അൻപതിനായിരം നാഗന്മാർക്ക് എന്തൊക്കെ ചെയ്യാനാകുമെന്ന് ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കൂ!"

കാളി പൊടിയിരിച്ചു. "ഇതൊക്കെ നിങ്ങളുടെ ചെയ്തിയാണ്. മുൻപൊരിക്കലും പഞ്ചവടി ആക്രമിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഒരു സംഘത്തെ ഇങ്ങോട്ടു നയിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ ഗണേശൻ പോരാടി നിങ്ങളുടെ സൈന്യത്തെ തകർത്തു. അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങളെല്ലാവരും കശാപ്പുചെയ്തപ്പോഴായിരുന്നൂ."

സതി കാളിയെ പതിയെ ഒന്നു തൊട്ടു. ഗണേശനൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന സൂര്യവംശികളും ചന്ദ്രവംശികളും കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയാൻ അവളാഗ്രഹിച്ചു.

"മതി" ശിവൻ അലറി "എന്താണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്ന് നിങ്ങൾക്കുതീർക്കേണ്ടകിലും മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ?"

നീലകണ്ഠൻ നന്തിയേയും കാർത്തികേയനേയും നോക്കി. "നൂറു ഭക്തന്മാരുമായി നദിയിലേക്കിറങ്ങുക. ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ആരെങ്കിലും ജീവനോടെ ശേഷിപ്പുണ്ടോ എന്ന് നോക്കുക. അവർ ആരാണെന്ന് എനിക്ക് കഠിനം."

നന്തിയും കാർത്തികേയനും ഉടൻ പുറപ്പെട്ടു.

സംക്ഷമുബ്ധനായി ശിവൻ ചുറ്റുമുള്ളവരെ നോക്കി. "നമ്മളെല്ലാവരും വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അസ്താവർഷം നടത്തിയവർ നമ്മളിലാരെയും പരയേകം ലക്ഷ്യം വെച്ചിരുന്നില്ല. നമ്മൾ എല്ലാവരും കൊല്ലപ്പെടുകയാണുവാനാണ് അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്."

"പക്ഷേ, അവരെങ്ങനെ ഗോദാവരിയിലെത്തി?" കാളി ചോദിച്ചു.

ശിവൻ അവളെ രൂക്ഷമായി നോക്കി. "അതെങ്ങനെ എനിക്ക് കഠിനം കഴിയും? ഇവിടെയുള്ള ഭൂരിഭാഗം ആളുകൾക്കും ഇത് നർമ്മഭാ നദിയലിലെന്ന് അറിയുക പോലുമില്ല."

"അത് നാഗന്മാരാകാനേ വഴിയുള്ളൂ. പ്രഭോ" ഭഗീരഥൻ പറഞ്ഞു "അവരെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയില്ല."

"നിശ്ചയമായും" ശിവൻ പരിഹാസത്തോടെ പറഞ്ഞു "നാഗന്മാർ അവരുടെ സ്വന്തം മഹാറാണിയെ വധിക്കുവാനായി ഇങ്ങനെയൊരു കെണിയൊരുക്കിയതാണ്. അപ്പോൾ ഗണേശൻ പരത്യാക്രമണത്തിലൂടെ സ്വന്തം ആളുകളെയും അവരുടെ ദിവ്യാസ്തർങ്ങളേയും തകർത്തു. അവന്റെ പക്കൽ ദിവ്യാസ്തർമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവനെതിന്നാണ് അതുപയോഗിച്ച് നമ്മളെ കൊല്ലാതിരുന്നത്?"

ഒരു സൂചി നിലത്തുവീണാൽ പോലും കേൾക്കാവുന്നത്ര നിശ്ശബ്ദം.

"ആ അസ്തർങ്ങൾ പഞ്ചവടിയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ആദ്യം നമ്മളെ കൊന്നൊടുക്കിയതിനുശേഷം പഞ്ചവടിയിലെത്തുക എന്ന് നിങ്ങൾ പഞ്ചവടിയെ നശിപ്പിക്കുക. അതായിരുന്നു അവരുടെ പദ്ധതി. എന്ന് നാൽ ചെകുത്താൻ നുകകളടക്കമുള്ള നാഗന്മാരുടെ വിപുലമായ സുരക്ഷാ സംവിധാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ജാഗ്രതയെക്കുറിച്ചും അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ തെറ്റി. ആ തീർത്ഥാണികളാണ് നമ്മളെ രക്ഷിച്ചത്."

നീലകണ്ഠൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ യുക്തിഭേദമായിരുന്നു. അപരതീക്ഷിതമായ ആകർമണങ്ങളെ പരതിരോധിക്കുവാനായി ഗോദാവരികരയിൽ സൈനിക വിന്യാസം വേണമെന്ന തന്റെ നിർദ്ദേശം രാജ്യസഭ അംഗീകരിച്ചതിന് ഗണേശൻ നിശ്ശബ്ദം ഭൂമിദേവിയോട് നന്ദി പറഞ്ഞു. ചെകുത്താൻ നൗകകൾ ആ നിർദ്ദേശത്തിൽപെട്ട ഒന്നായിരുന്നു.

"നമ്മളെല്ലാവരും കൊല്ലപ്പെടണമെന്ന് ആരോ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്." ശിവൻ പറഞ്ഞു. "ദിവ്യാസ്തരങ്ങളുടെ വലിയൊരു ശേഖരം തന്നെ കൈവശമുള്ള ശക്തനായ ഒരാൾ. ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ ഇതര വലിയൊരു നദിയുണ്ടെന്നറിവുള്ള അവിടേക്കുള്ള കടൽ മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചറിവുള്ള ഒരാൾ. നമ്മളെ ആക്രമിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ആൾ ബലവും നാവികവ്യയഹവും ലഭ്യമാക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരാൾ. ആരാണ് മനുഷ്യൻ? അതാണെന്റെ ചോദ്യം."

ക്ഷീണം ബാധിച്ച ആ താവളത്തിനുമേലെ ചൂടു പരകാശവും പരത്തിക്കൊണ്ട് ചക്രവാളത്തിനുമീതെ സൂര്യൻ സാവധാനം ഉദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്ഷണസാധനങ്ങളും ഔഷധങ്ങളുമായി ഒരു ദുരിതാശ്വാസസംഘം പഞ്ചവടിയിൽനിന്ന് അപ്പോൾ അവിടെ എത്തിയതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മുറിവേറ്റവരിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിനും ശുശ്രൂഷ ലഭിച്ചു എന്ന്റുപുവരുത്തിയതിനു ശേഷം മാതൃമേ ആയുർവ്വതി സ്വയം വിശ്രമിക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചുള്ളൂ. രാത്രി മുന്നോട്ടു പോകുന്നതോറും മരണനിരക്ക് പിന്നീടങ്ങോട്ട് വർദ്ധിച്ചില്ല. ഗുരുതരമായി മുറിവേറ്റവരുടെ ജീവൻ പോലും രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

രാത്രി മുഴുവൻ നദിയിൽ തിരച്ചിൽ നടത്തിയതിനുശേഷം കാർത്തികേയനും നന്തിയും അവരുടെ അനുചരന്മാരും താവളത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അവർ നേരെ ശിവന്റെ അടുത്തു ചെന്നു. കാർത്തികേയനാണ് ആദ്യം സംസാരിച്ചത്. "ആരുംതന്നെ രക്ഷപ്പെടാതായി കാണുന്നില്ല."

"സ്വാമി, ഞങ്ങൾ നദീക്കര മുഴുവനും പരിശോധിച്ചു." നന്തി തന്റെ ഭാഗം കൂട്ടിച്ചേർത്തു. "അവിടെയുള്ള അവശിഷ്ടങ്ങൾ മുഴുവനും ഞങ്ങൾ അരിച്ചുപെറുക്കി നോക്കി. നദിയിലൂടെ അഞ്ചു നാഴിക ദൂരം തുഴഞ്ഞു ചെന്ന് നോക്കി. എന്ന്ിടും ആരെയും കണ്ടില്ല."

ശിവൻ നിശ്ശബ്ദം ശപിച്ചു. ആരാണ് അക്രമിക്കുന്നത് ശിവന് സംശയമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും തീർച്ചയില്ലായിരുന്നു. ശിവൻ ഭഗീരഥനേയും പർവ്വതേശ്വരനേയും വിളിച്ചു. "നിങ്ങൾക്ക് രണ്ടുപേർക്കും അവനവന്റെ കപ്പലുകൾ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. ആ കപ്പലിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ശരിയാവിധം നിങ്ങൾ പഠിക്കണം. ഈ കപ്പലുകളിലേതെങ്കിലും മെലുഹയുടേതോ സ്വദീപിന്റെയോ ആണോ എന്ന്റിയണം."

"പരഭോ" പർവ്വതേശ്വരൻ നിലവിളിച്ചു. "അങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയില്ല."

"പർവ്വതേശ്വരാ. ദയവായി എനിക്ക്കുവേണ്ടി അതു ചെയ്യണം" ശിവൻ ഇടപെട്ടു. "എനിക്ക് സത്യസന്ധമായ ഒരു ഉത്തരം വേണം. എവിടെ നിന്നാണ് ഈ ശപിതപ്പെട്ട കപ്പലുകൾ വന്നത്?"

പർവ്വതേശ്വരൻ നീലകണ്ഠനെ വണങ്ങി. "അങ്ങ് കല്പിക്കുന്നതുപോലെയാകാം, പരഭോ."

മെലുഹയുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ നടന്ന് നീങ്ങി. ഭഗീരഥൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുധാവനം ചെയ്തു.

"ആ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്റെ തൊട്ടടുതലേ ദിവസം തന്നെ ഇങ്ങനെയൊരു ആകർമണമുണ്ടായത് തികച്ചും ആകസ്മികമാണെന്ന് അങ്ങേയ്ക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടോ?"

താവളത്തിനു സമീപമുള്ള നദിയോരത്ത് മിക്കവാരും ഒറ്റപെട്ട ഒരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു സതിയും ശിവനും ഇരുന്നിരുന്നത്. ആദ്യയാമത്തിന്റെ അവസാനത്തെ നാഴികയായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു അപ്പോൾ. ശവസംസ്കാരചടങ്ങുകൾ പൂർത്തിയായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പരിക്രേവർ, യാത്രി ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത സ്ഥിതിയിലായിരുന്നുവെങ്കിലും എങ്ങനെയെങ്കിലും അവരെ പഞ്ചവടിയുടെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കയക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അടിയന്തിരമായ കാര്യം. പരതിരോധ സൗകര്യങ്ങൾ കുറവായ ഒരു കാനനപാതയേക്കാൾ നാഗന്മാരുടെ നഗരം കൂടുതൽ സുരക്ഷിതത്വം നൽകുന്ന വിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. പരിക്രേവരെ തലസ്ഥാനത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാനായി നാഗന്മാർ കുതിരവണ്ടി ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്നു. രണ്ട് മൂന്നു നാഴികയ്ക്കകം പുറപ്പെടുവാനായിരുന്നു ആ യാത്രി സംഘം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്.

"എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയില്ല" ശിവൻ പറഞ്ഞു.

സതി ഒന്നും ഉറയാതെ അകലേക്ക് കണ്ണും നട്ടിരുന്നു.

"നീ വിചാരിക്കുന്നത്.... നിന്റെ അച്ഛനെങ്ങാനും....."

സതി നെടുവീർപ്പിട്ടു. "എന്തായാലും ഞാൻ അച്ഛനെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഴാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്. അതുകൊണ്ട് ഞാനതിൽനിന്ന് അച്ഛനെ ഒഴിവാക്കുകയില്ല."

ശിവൻ കൈയെത്തിച്ച് സതിയെ പിടിച്ചു.

"പക്ഷേ, ഇതര വലിയൊരാകർമണത്തിന് ഉത്തരവിടാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല സതി തുടർന്ന് "അദ്ദേഹത്തിന് അതിനുള്ള ശേഷിയില്ല. ആരായിരിക്കും ആ സമർത്ഥനായ സുതരധാരൻ? എന്തിനാണ് അയാളിന് ചെയ്യുന്നത്?"

ശിവൻ തലകുലുക്കി. "ഇതാണതിലെ നിഗൂഢത. എന്താൽ ആദ്യം എനിക്ക് രഹസ്യമറിയണം. മെലുഹയിലും സ്വദീപിലും പഞ്ചവടിയിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുമായി ആ ഉത്തരത്തിന് അനിഷേധ്യമായ ബന്ധമുണ്ടെന്ന് എന്റെ തോന്നൽ."

ചോരപുരണ്ട്, ക്ഷീണിച്ഛവശരായി ആ യാത്രിസംഘം ഗോദാവരി നദീതടത്തിൽനിന്ന് നാഗാ തലസ്ഥാനമായ പഞ്ചവടിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ സുര്യൻ ഉദിച്ചുപൊങ്ങിയിരുന്നു.

അഞ്ച് ആൽമരങ്ങളുടെ നഗരം.

ഏതെങ്കിലും സാധാരണ അഞ്ച് ആൽമരങ്ങളായിരുന്നില്ല അവ. ആയിരം വർഷം മുൻപുള്ളതാണ് അവയുടെ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ തുടക്കം. വിഷ്ണുവിന്റെ ഏഴാമത്തെ അവതാരമായ രാമനും, പത്നി സീതാദേവിയും, രാമദേവ സഹോദരനായ ലക്ഷ്മണനും വനവാസക്കാലത്ത് ഈ വൃക്ഷങ്ങൾക്കടിയിലാണ് വിശ്രമിച്ചിരുന്നത്. ഈ വൃക്ഷങ്ങളുടെ സമീപത്തായാണ് അവർ പർണ്ണശാല കെട്ടിയത്. രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻ സീതയെ അപഹരിച്ചതും നിർഭാഗ്യം

നിറഞ്ഞ ഈ സ്ഥലത്തുനിന്നാണ്. ഇതിന്റെ പേരിൽ രാമനും രാവണനും തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടായി. രാവണന്റെ മിന്നിത്തിളങ്ങിയിരുന്ന സമപന്നമായ ലങ്കാ നഗരത്തെ ഈ യുദ്ധം തകർത്തു കളഞ്ഞു.

ഗോദാവരി നദിയുടെ വടക്കുകിഴക്കൻ തീരത്താണ് പഞ്ചവടി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത്. പശ്ചിമഘട്ട സാനുക്കളിൽ നിന്ന് കിഴക്കൻ സമുദ്രത്തിലേക്കാണ് ആ നദി ഒഴുകിയിരുന്നത്. പഞ്ചവടിയുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തുവെച്ച് ആ നദി വിചിത്രമായ വിധത്തിൽ തെക്കോട്ട് പൂർണ്ണമായും വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞ് നേരെ ഒരു നാഴികയോളം ഒഴുകിയ ശേഷം കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞ് ഒരികൽക്കുടി കടലിലേക്കുള്ള സഞ്ചാരം തുടർന്നു. ഗോദാവരിയുടെ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുള്ള ഈ യാത്ര നാഗന്മാർക്ക് വലിയ തോടുകൾ നിർമ്മിക്കുവാനും ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽനിന്ന് വേറിട്ടു കിടന്നിരുന്ന ഈ സമതലത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് കാർഷികവൃത്തി ചെയ്യുവാനും ഉള്ള സൗകര്യങ്ങൾ നൽകി.

സൂര്യവംശത്തെ ശരിയും അതിശയിപ്പിപ്പിക്കുമാറ് മെലുഹയിലെ നഗരങ്ങളെപ്പോലെ ഉയർത്തിക്കെട്ടിയ വലിയ തായിലായിരുന്നു പഞ്ചവടിയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വെട്ടുകല്പുകൊണ്ട് ഉയർത്തിക്കെട്ടിയ ബലമുള്ള മതിലുകൾക്കുമീതെ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണത്തെ പരതിരോധിക്കുന്നതിനായി ഇടവിട്ടിടവിട്ട് ചെറുഗോപുരങ്ങളും സ്തൂപങ്ങളും പണിതിരുന്നു. മതിലിനു ചുറ്റുമുള്ള നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പരദേശം നാഗന്മാർ കൃഷിക്വയുക്തമാക്കി. ഇടയ്ക്കിടെ നഗരം സന്ദർശിക്കുവാനെത്തുന്ന ബ്രഹ്മന്മാർക്കു താമസിക്കുവാനായി സൗകര്യപരമായ അതിഥി മന്ദിരങ്ങളുടെ ഒരു കേന്ദ്രം തന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാമതൊരു മതിൽ ഈ പരദേശത്തെ ചുറ്റി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നു. ഈ രണ്ടാം മതിലിനു അപ്പുറത്തുള്ള പരദേശം അങ്ങകലെ നിന്ന് വരുന്ന ശത്രുവിനെ വ്യക്തമായി നിരീക്ഷിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം വെട്ടി വെളുപ്പിച്ച പ്ത സൗകര്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ഭൂമിദേവിയായ സ്ഥാപിതമായ നഗരമാണ് പഞ്ചവടി. നിഗൂഢ നാഗവംശജയല്ലാത്ത ദേവിയായ് നാഗന്മാരുടെ ജീവിതശൈലി സ്ഥാപിച്ചത്. ഭൂമിദേവിയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. തന്റെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള രൂപം രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കുന്നത് അവർ കർശനമായി വിലക്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ ഭൂമിദേവിയുടെ, നാഗവംശസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്ഥാപകയായ ആ മഹതിയുടെ ആകെ ശേഷിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ അവരുടെ നിയമങ്ങളും പരസ്പരവർദ്ധമാണ്. സൂര്യവംശജീവിതരീതിയുടെയും ചന്ദ്രവംശജീവിതരീതിയുടെയും ഏറ്റവും നല്ല വശങ്ങളെടുത്ത് മിശ്രണം ചെയ്ത് ദേവി രൂപപ്പെടുത്തിയ നാഗജീവിത രീതിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു പഞ്ചവടി. നഗരകവാടത്തിൽ ദേവിയുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ ഉച്ഛൈസ്തരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു: സത്യം. സുന്ദരം.

ശിവന്റെ യാത്രാസംഘത്തിന് പുറത്തേ കവാടത്തിൽനിന്ന് പരവേശനാനുമതി ലഭിച്ചു. ബ്രഹ്മന്മാർക്കു താമസിക്കാനൊരുക്കിയ പാർപ്പിടസമുച്ചയത്തിലേക്കാണ് അവരെ നേരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. സംഘത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിനും സൗകര്യപരമായ മുറികൾ അനുവദിച്ചു നൽകി.

"ശിവാ, താങ്കൾക്ക് അല്പം കൂടി ക്ഷമിച്ചുകൂടെ? കാളി ചോദിച്ചു. "ഞാനാ രഹസ്യം പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവരാം."

"ഞാനിപ്പോൾ പഞ്ചവടിക്കുള്ളിലേക്കു പോകാനാഗ്രഹിക്കുന്നു" ശിവൻ പറഞ്ഞു.

"ഉറപ്പായും? താങ്കൾക്കു ക്ഷീണം തോന്നുന്നില്ലേ?"

"തീർച്ചയായും ഞാൻ ക്ഷീണിതൻ തന്നെ. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ തന്നെ എനിക്ക് രഹസ്യം കണ്ടേ തീരു."
"അങ്ങനെയൊക്കെ"

ശി വന്റെ അനുചരസംഘം അതിഥി മന്ദിരത്തിൽ കാത്തിരുന്ന് പ്പോൾ കാളിയും ഗണേശനും ചേർന്ന് ശിവനേയും സതിയേയും നഗരത്തിനുള്ളിലേക്ക് നയിച്ചു.

അവർ പരീക്ഷിച്ചതുപോലെ അന്നുമായിരുന്നില്ല ആ നഗരം. മെലുഹൻ നഗരങ്ങളെപ്പോലെ ശൃംഖലാ രൂപത്തിലായിരുന്നു ആ നഗരം രൂപകല്പന ചെയ്തിരുന്നത്. എന്താൽ നാഗന്മാർ സൂര്യവംശി നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സമത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. രാജ്ഞിയുടേതടക്കമുള്ള എല്ലാ ഭവനങ്ങളും ഒരേ രൂപത്തിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ളവയായിരുന്നു. അവിടെ ജീവിച്ചിരുന്ന അൻപതിനായിരത്തോളം വരുന്ന നാഗന്മാരിൽ ധനികരോ ദരിദ്രരോ എന്ന വ്യത്യാസം ഇല്ലായിരുന്നു.

"പഞ്ചവടിയിലുള്ളവരെല്ലാം ഒരേ മട്ടിലാണോ ജീവിക്കുന്നത്?" സതി ഗണേശനോടു ചോദിച്ചു.

"തീർച്ചയായും അല്ല, അമ്മേ. തന്റെ ജീവിതം കൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ട്. പാർപ്പിടവും മറ്റ് അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളും ഭരണകൂടം ചെയ്തുകൊടുക്കും. അക്കാർയ്ക്കായി സമപൂർണ്ണ സമത്വം പാലിക്കും."

നീലകണ്ഠൻ വരുന്നത് കാണുന്നതിനായി മിടുകയും എല്ലാ നഗരവാസികളും വീടിനു പുറത്ത് വന്ന് വരിവരിയായി നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നു. നീലകണ്ഠന്റെ യാത്രാ സംഘത്തിനു നേർക്കുണ്ടായ ദുരുഹമായ ആക്രമണത്തെക്കുറിച്ച് അവർ കേട്ടിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ജനപ്രഭുവിനോ മഹാറാണിക്ക്ക്കോ പരസ്പരം ആക്രമണത്തിൽ ഒന്നും സംഭവിക്കാതിരുന്നതിന് അവർ ഭൂമിദേവിയോട് നന്ദി പറഞ്ഞു.

നഗരവാസികളിൽ അനവധിയാളുകൾക്ക് യാതൊരു വൈരുദ്ധ്യവും ഇല്ലെന്നു കണ്ട് പ്പോൾ ശിവൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. അവരിൽ പലരും നാഗകുഞ്ഞുങ്ങളെ താലോലിക്കുന്നത് ശിവൻ കണ്ടു.

"നാഗന്മാരല്ലാത്തവർക്ക് പഞ്ചവടിയിലെന്താ കാര്യം?" ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"നാഗശിശുക്കളുടെ മാതാപിതാക്കളാണവർ" കാളി പറഞ്ഞു.

"എന്നിടത് അവരിവിടെ താമസിക്കുന്നുവോ?"

"ചില മാതാപിതാക്കൾ നാഗകുഞ്ഞുങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാറുണ്ട്" കാളി പറഞ്ഞു. "അതേസമയം മറ്റുചിലർക്ക് തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളോട് കടുത്ത വാത്സല്യം തോന്നും. സാമൂഹ്യപരമായ വിലകളെയും മുൻവിധികളെയും അതിജീവിക്കുവാൻ തക്ക ശേഷിയുള്ളവർ. അത്തരം ആളുകൾക്ക് ഞങ്ങൾ പഞ്ചവടിയിൽ അഭയം നൽകാറുണ്ട്."

"മാതാപിതാക്കൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന നാഗകുഞ്ഞുങ്ങളെ ആരാണ് പരിപാലിക്കുക?" സതി ചോദിച്ചു.

"കുടികളിലാത്ത നാഗന്മാർ" കാളി പറഞ്ഞു. "നാഗന്മാർക്ക് സ്വാഭാവിക രീതിയിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടാകില്ല. അതുകൊണ്ട് മെലുഹയിലും സുവദീപിലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ അവർ ദത്തെടുത്ത് സ്വന്തം

കുഞ്ഞുങ്ങളായി വളർത്തും. ഓരോ കുഞ്ഞിനും ജന്മാവകാശമായി ലഭിക്കേണ്ടുന്ന ശർദ്ധയും വാത്സല്യവും സ്നേഹവും നൽകിക്കൊണ്ടുതന്നെ."

നഗരത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭാഗത്തേക്ക് അവർ നിശ്ശബ്ദം നടന്നു. ആ അഞ്ച് ഐതിഹാസിക വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ ചുറ്റുമായിട്ടായിരുന്നു സാമൂഹ്യ സമ്പ്രദായമുള്ള കെട്ടിടങ്ങളെല്ലാം സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത്. പഞ്ചവടിയിലെ താമസക്കാർക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ സൗധങ്ങൾ സുവദീപിലെ കെട്ടിടങ്ങളുടെ അതേ ശൈലിയിൽ ഗംഭീരമായി തന്നെയാണ് നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്.

അവിടെ ഒരു പാഠശാലയും രുദ്രദേവന്റെയും മോഹിനിദേവിയുടെയും പരിഷ്കാരമുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രവും, ഒരു സ്നാനഘട്ടവും, കായികപര്യടനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ക്രീഡാ കേന്ദ്രവുമുണ്ടായിരുന്നു. അന്ധനായിരം പൗരന്മാരും അവിടെ സ്ഥിരമായി ഒരുമിച്ച് പതിവായിരുന്നു. സംഗീതം, നൃത്തം, നാടകം എന്നിവ ജീവിതത്തിലെ അഭിലാഷണീയമായ ജീവിത ശൈലിയുടെ വിശേഷങ്ങളാണ് പരിഗണിക്കപ്പെട്ടത്. വിജ്ഞാനത്തിലേക്കുള്ള പാതയ്ക്ക് വലിയ പരാധാന്യം ഇല്ലായിരുന്നു.

"രഹസ്യം എവിടെ?" അക്ഷമനായിക്കൊണ്ട് ശിവൻ ചോദിച്ചു.

"ഇവിടെ ഇതിനകത്തുതന്നെ, നീലകണ്ഠ പരമേശ്വരൻ" പാഠശാല ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഗണേശൻ പറഞ്ഞു.

ശിവൻ മുഖം ചുളിച്ച്. പാഠശാലയിൽ രഹസ്യമോ? നഗരത്തിന്റെ ആദ്യയാത്മിക കേന്ദ്രമായ രുദ്രദേവന്റെ ക്ഷേത്രത്തിലാണ് അവൻ പരിഷ്കരിച്ചിരുന്നത്. അവൻ ആ കെട്ടിടത്തിനുനേരെ നടന്നു. ബാക്കിയുള്ളവർ അവനെ അനുഗമിച്ചു.

പരമപരാഗത രീതിയിൽ തുറസ്സായ ഒരു മുറ്റത്തിനു ചുറ്റുമായാണ് ആ പാഠശാല നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. തൂണുകൾ അതിരിട്ട ഒരു ഇടനാഴി ആ മുറ്റത്തിനോടു ചേർന്ന് സ്ഥിതി ചെയ്തു. അവിടെ അദ്യയന മുറിയ്ക്കുവാൻ പരവേശിപ്പുറത്തുള്ള വാതിലുകളുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഏറ്റവും അറ്റത്തായി വിശാലമായ ഒരു മുറിയുണ്ടായിരുന്നു. ഗർഭഗൃഹം, ഗർഭഗൃഹത്തോടു ചേർന്ന വലിയൊരു ഇടനാഴിയുണ്ടായിരുന്നു. പരധാനകെട്ടിടത്തിനപ്പുറത്തുള്ള കളി സ്ഥലത്തേക്ക് അത് നീണ്ടു കിടന്നു. ആ കളിസ്ഥലത്തിന്റെ മറുവശത്തായി വിശാലമായ നടപ്പുരയും പരിഷ്കൃതശാലയും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു.

"ദയവായി നിശ്ശബ്ദത പാലിക്കുക" കാളി പറഞ്ഞു. "അദ്യയനം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിൽ ഒരു അദ്യയനശാലയൊഴികെ മറ്റെന്തിനെയും നമ്മൾ ശല്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല."

"നമ്മൾ അദ്യയനത്തെയും തടസ്സപ്പെടുത്തുകയില്ല" എന്ന് പറഞ്ഞു കൊണ്ട് ശിവൻ നാഗന്മാരുടെ രഹസ്യമിരിക്കുന്ന സ്ഥലമെന്ന് പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഗർഭഗൃഹത്തോടു നേർക്ക് നടന്നു. ഒരുപക്ഷേ, അതൊരു ഗർഭഗൃഹമായിരിക്കുമോ?

"നീലകണ്ഠപരമേശ്വരൻ" ഗണേശന്റെ വിളിക്കേട്ട ശിവൻ പാതി വഴിയിൽ നടത്തം നിർത്തി.

ശിവൻ നിന്നു. അദ്യയനമുറിയുടെ തിരശ്ശീലയിൽ പരവേശനദ്വാരത്തിനു നേർക്ക് ഗണേശൻ കൈ ചൂണ്ടി, ശിവൻ മുഖം ചുളിച്ച്. വിചിത്രമെങ്കിലും പരിചിതമായ ഒരു ശബ്ദം തത്ത്വശാസ്ത്ര സംഹിതകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തിരശ്ശീലയ്ക്കു പിന്നിലുയർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ആ ശബ്ദത്തിന് സാഹസിക സമാനമായ സുവചനമുണ്ടായിരുന്നു.

"പുതിയ ദർശനങ്ങൾ ഇന്ന് എല്ലാ തൃഷ്ണകളേയും കുറുപ്പെടുത്തു. എല്ലാ യാതനകളുടെയും നാശങ്ങളുടെയും മൂലകാരണം മോഹങ്ങളാണ്. ശരിയല്ലേ?"

"അതെ ഗുരുജി." ഒരു ശിഷ്യൻ പറഞ്ഞു.

"ദേവവായി വിശദീകരിക്കുക" ഗുരു പറഞ്ഞു.

"കാരണം, മോഹം ആശാപാശം തീർക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തോടുള്ള ബന്ധനം. നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ ലഭിക്കാത്തവുമ്പോൾ അല്പലഭ്യകിൽ നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കാത്തത് നിങ്ങളുടെ ലഭിക്കുമ്പോൾ അത് സന്ദേഹത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അത് ക്ലേശത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അത് അകർഷണത്തിലേക്കും യുദ്ധത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നു. യുദ്ധം നമെ സർവ്വവനാശത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു."

"ആയതുകൊണ്ട് വിനാശവും യാതനയും ഒഴിവാക്കണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മോഹങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കണം, അല്ലേ?" ഗുരു ചോദിച്ചു. "ഈ ലോകത്തിലെ മായ ഉപേക്ഷിക്കുക."

തിരശ്ശീലയുടെ മറുവശത്തുനിന്നു കൊണ്ട് ശിവൻ നിശ്ശബ്ദം പരതികരിച്ചു. അതെ.

"എന്നാൽ നമ്മുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരധാന സ്രോതസ്സായ ഋഗ്വേദം പറയുന്നത് ഗുരു തുടർന്നു. "കാലത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തമസ്സും അനാദിയായ പരമജലവും മാതൃമാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന്. പിന്നെ ഈ തമസ്സിൽനിന്ന് മോഹം ജനിച്ചു. സൃഷ്ടിയുടെ രേതസ്സായിരുന്നു മോഹമെന്ന ആ പരാമമിക ബീജം. പിന്നെ നമുക്കേവർക്കുമറിയാവുന്നതുപോലെ ഇവിടെ നിന്നാണ് സർവ്വവചരാചരങ്ങളുടെയും ഈശനായ പരജാപതി ഈ പരപഞ്ചതെയും അതിനകത്തുള്ള സകല വസ്തുക്കളെയും സൃഷ്ടിച്ചത്. അങ്ങനെ ഒരുതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ മോഹമാണ് സൃഷ്ടിയുടെയും മൂലം."

തിരശ്ശീലയുടെ മറുഭാഗത്തുയർന്നുകേട് ശബ്ദത്തിൽ ശിവൻ വശീകരിക്കപ്പെട്ടു. നല്ല സിദ്ധാന്തം.

"മോഹത്തിനെങ്ങനെ സൃഷ്ടിയുടെയും സംഹാരത്തിന്റെയും സ്രോതസ്സാകാൻ കഴിയുന്നു?"

ശിഷ്യൻമാർ നിശ്ശബ്ദരായി, ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"അല്പലഭ്യകിൽ മറ്റൊരു രീതിയിൽ ആലോചിച്ചു നോക്കുക. സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്ത എന്തിനെയെങ്കിലും നമുക്ക് സംഹരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?"

"ഇല്ല, ഗുരുജി."

"ഇനി നേരെമറിച്ച്, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട എന്തും ഏതെങ്കിലുമൊരു ഘട്ടത്തിൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതായി വരുമെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നത് സുരക്ഷിതമാണോ?"

"അതെ" ഒരു ശിഷ്യൻ പരതിവച്ചു.

"അതാണ് മോഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അത് സൃഷ്ടിക്കും സംഹാരത്തിനും വേണ്ടി ഉള്ളതാണ്. ഒരു യാത്രയുടെ തുടക്കവും ഒടുക്കവുമാണത്. മോഹമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ യാതൊന്നുമില്ല."

ശിവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ആ മുറിക്കുള്ളിൽ ഒരു വസുദേവ പണ്ഡിതൻ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

നീലകണ്ഠൻ കാളിയുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. "നമുക്ക് ഗ്രന്ഥശാലയിലേക്കു പോകാം. ഞാനാ രഹസ്യം വായിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. പണ്ഡിതരെ ഞാൻ പിന്നീട് കണ്ടുകൊള്ളാം."

കാളി ശിവനെ പിടിച്ച് "രഹസ്യം ഒരു വസ്തുവല്ല. അതൊരു മനുഷ്യനാണ്."

ശിവൻ ഒന്നുലഞ്ഞു. അദ്ഭുതംകൊണ്ട് അവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു.

ആ അദ്യയനമുറിയുടെ തിരശ്ശീലയിട് വാതിലിനു നേർക്കു് ഗണേശൻ ചൂണ്ടി. "താങ്ക്ൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അവിടെ കാത്തുനില്ക്കുകയാണ്."

ശിവൻ നിശ്ചലനായി ഗണേശനെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ജനങ്ങളുടെ പ്രഭു ആ തിരശ്ശീല ഒരുവശത്തേക്കു വലിച്ചു നീക്കി. "ഗുരു ദയവായി തടസ്സം പൊറുക്കുമാറാകണം. നീലകണ്ഠസ്വാമി ഇവിടെ എത്തിയിട്സുണ്ട്."

ഗണേശൻ അകത്തേക്കു കടന്നു.

ശിവൻ അകത്തേക്കു കടന്നു. അവിടത്തെ കാഴ്ച കണ്ട് അവൻ സ്തബ്ധനായി.

"സർവ്വശക്തനായ ദൈവമേ!"

അവൻ അമ്പരന് ന് ഗണേശനെ നോക്കി. ജനങ്ങളുടെ പ്രഭു മൃദുവായി പുഞ്ചിരിച്ചു. നീലകണ്ഠൻ ഗുരുവിനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

"സുഹൃത്തേ, താങ്ക്ളെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ" ഗുരു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പുഞ്ചിരിച്ചു. കണ്ണുകൾ ഇററന്നിഞ്ഞിരുന്നു. "ഞാൻ താങ്ക്ളോടുപറഞ്ഞെല്ലോ. താങ്ക്ൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ എവിടെ വേണമെങ്കിലും പോകും. താങ്ക്ളെ സഹായിക്കുവാൻ പാതാളലോകത്തിൽപോലും."

ആ സംഭാഷണ ശകലം ശിവൻ തന്റെ മനസ്സിനുളളിലിട് വീണ്ടും വീണ്ടും ഓടിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാതാളലോകം എന്ത സൂചന ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവനായില്ല്. എന്താൽ ഇപ്പോൾ എല്ലാം ശരിയായ വിധത്തിൽ തെളിയുന്നു.

താടി മുഴുവൻ വടിച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നേർത്ത മീശ. മേടസ്സിന്റെ നേരിയ പാളികൊണ്ട് മറയ്ക്കപ്പെട്സിരുന്ത വീതിയേറിയ ചുമലുകളും വിരിഞ്ഞ നെഞ്ചും ചിട്ടയായ വ്യാധാമം മൂലം തെളിഞ്ഞുനിന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ പൈതൃക സൂചകമായ പൂണൂൽ പുതുതായി രൂപം കൊണ്ട്, പേശിയിലൂടെ വഴികണ്ടെത്തിയിരുന്നു. തല മുണ്ഡനം ചെയ്തിട്സുണ്ടെങ്കിലും കൂടുത നീടി വളർത്തി എണ്ണയിട് മിനുക്കിയിരുന്നു. ആഴമുളള കണ്ണുകളിൽ പണ്ട് ശിവനെ ആകർഷിച്ച അതേ ശാന്തി കളിയാടി. പണ്ടേ നഷ്ടപ്പെട്സുപോയ അവന്റെ സുഹൃത്ത്. പോരാട്ത്തിൽ അവനോടൊപ്പം നിന്ന സഖാവ്. അവന്റെ സഹോദരൻ.

"ബർയഹസ്പതി."

.....തുടരും.

ശിവപുരാണത്തിലെ
അടുത്തപുസ്തകം

ശിവപുരാണം 3

വായുപുത്രൻമാരുടെ പ്രതിജ്ഞ

അമീഷ്

വായുപുതർന്നമാരുടെ പരതിജ്ഞ

തുടക്കത്തിനു മുൻപ്

വെള്ളത്തിലേക്ക് രക്തം ഇറുറു വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. സാവധാനം അത് ആ വെള്ളത്തൊടിയുടെ അരികുകളിലേക്ക് വ്യാപിച്ഛു. തന്റെ പരതിബിംബം ഓളങ്ങളിലൂടെ വികലമായി പോകുന്നത് നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ശിവൻ ആ തൊട്യിലേക്ക് കുനിഞ്ഞ് വെള്ളത്തിൽ കൈമുക്കി അതിൽ നിന്ന് കുറച്ചുവെള്ളം മുഖത്തൊഴിച്ച് തന്റെ മുഖത്ത് പറ്റിപ്പിടിച്ഛിരുന്ന് ചോര കഴുകിക്കളഞ്ഞു. ഗുണഗോതർത്തിന്റെ മേധാവിയായി അടുത്തിടെ നിയമിതപ്പെട്ടതോടെ മാനസസരോവരത്തിന്റെ സുഖസൗകര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വളരെ അകലെയുള്ള മലയോരഗ്ഗാമത്തിലായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. ശിവന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അതിവേഗം സഞ്ചരിച്ഛിട്ടും അവിടെ എത്തിച്ചേരുവാൻ ആ ഗോതർവർഗ്ഗത്തിന് മൂന്നാഴ്ച വേണ്ടി വന്നു. അസ്ഥി പോലും മരവിപ്പിക്കുന്നത് തണുപ്പായിരുന്നു അവിടെ. എന്തിനും ശിവനൊന്നും വകവെച്ഛില്ല. പരകതികളുടെ വീടുകളെ വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭീമൻ അഗ്നിജ്വാലകളിൽ നിന്ന് വമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചൂടു കൊണ്ടായിരുന്നില്ല മറിച്ച് തന്റെയുള്ളിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അഗ്നിയുടെ താപം കൊണ്ടായിരുന്നു അവനങ്ങനെ കുതിച്ചുപാഞ്ഞത്.

കണ്ണു തുടച്ച് ജലപരപ്പിൽ കണ്ട് തന്റെ പരതിബിംബത്തിനു നേർക്ക് ശിവൻ തുറിച്ചുനോക്കി. ഒട്ടും കലർപ്പില്ലാത്ത രോഷം അവനെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി. പരകതികളുടെ നേതാവ് യാക്യ രക്ഷപെട്തിരിക്കുന്നത്. യുദ്ധം ചെയ്തതിന്റെ ക്ഷീണത്തിൽ നിന്ന് പതൃക്കെ മുക്തി നേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിവൻ ശ്വാസോച്ഛാസം സാവധാനത്തിലാക്കി.

ആ വെള്ളത്തിനടിയിൽ തന്റെ അമ്മാവൻ മനോബുവിന്റെ രക്തത്തിൽ കുളിച്ച് ശവശരീരം കണ്ടുവെന്ന് ശിവനു തോന്നി. വെള്ളത്തിൽ കൈ ആഴ്ത്തി ആ മുഖം എത്തിപ്പിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ വിളിച്ചു 'അമ്മാവോ!'

മറുചിക മാഞ്ഞു. ശിവൻ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചു.

അമ്മാവന്റെ ശവശരീരം കണ്ട് ആ ഭയങ്കര നിമിഷം അവന്റെ മനസ്സിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും പരയക്ഷപെടുകൊണ്ടിരുന്നു. പരകതികൾക്കും ഗുണന്മാർക്കുമിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന നിലയ്ക്കകാത്ത യുദ്ധക്കൊതി അവസാനിപ്പിക്കാമെന്ന പരതീക്ഷയിൽ യാക്യയുമായി ഒരു സമാധാന ചർച്ചയ്ക്കു പോയതായിരുന്നു മനോബു. നിശ്ചിതസമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ശിവൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടെത്താനായി ആളുകളെ അയച്ചു. പരകതികളുടെ ഗ്ഗാമത്തിലേക്കുള്ള വഴിയിലൊരിടത്ത്, ആളുകളെ തെളിപ്പുകൊണ്ടുപോകാറുള്ള വഴിയിൽ മനോബുവിന്റെ ഹിന്നഭിന്നമാക്കപ്പെട്ട ശരീരത്തോടൊപ്പം അംഗരക്ഷകരുടെയും ശവശരീരങ്ങൾ അവർ കണ്ടെത്തി.

മനോബു മരിച്ചുവീണ ആ സ്ഥലത്തിന് തൊടടുത്തുണ്ടായിരുന്ന പാറയിൽ ചോരകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ എഴുതിവെച്ഛിരുന്നു.

ശിവാ, നീ അവർക്കു മാപ്തു കൊടുക്കുക, അവരെ മറന്നേക്കുക. തിന്മ മാർമാണ് നിന്റെ യഥാർത്ഥ ശത്രു.

അമ്മാവൻ സമാധാനം മാർമാണ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. ആ സമാധാനശ്രമത്തിൽ അങ്ങനെയാണ് അവർ അദ്ദേഹത്തിന് പരതിഫലം നൽകിയത്.

'യാക്യയെവിടെ? ഭേരന്റെ അലർച്ച ശിവന്റെ ചിന്തയുടെ ചങ്ങലകളെ പൊട്ടിപ്പൊരിയ്ക്കുന്നു.

ശിവൻ തിരിയ്ക്കുന്നോക്കി. ആ പകർതി ഗ്രാമം അപ്പാടെ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ വെളിപ്രദേശത്ത് ഏതാണ്ട് മുപ്പത്തോളം ശവശരീരങ്ങൾ ചിതറിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ മുപ്പന്റെ വധത്തിനുള്ള പരതികാരമായി ഗുണനാർ നിഷ്ഠൂരമായി വെട്ടിവിഴ്ചത്തിയതായിരുന്നു അവരെ. ഒരാൾ കയറുകൊണ്ട് വരിവരിയായി കൂട്ടിക്കെട്ടിപ്പെട്ട നിലയിൽ അഞ്ചുപകർതി സൈനികർ തറയിൽ മുട്ടുകുത്തി നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ കയറിന്റെ രണ്ട്റ്റവും തറയിൽ അടിച്ചുകയറ്റിയ ഓരോ കുറ്റികളിൽ കെട്ടിയിരുന്നു. ചോരപുരണ്ട് വാളുമായി ഭീകരരൂപിയായ ഭേരൻ ഇരുപത് സൈനികരുമായി അങ്ങോട്ട് നീങ്ങി. പകർതികൾ ഇനി രക്ഷപെടുക അസാധ്യമായിരുന്നു.

കുറച്ചുകലെയായി ഗുണസൈനികർ ബന്ധിതരായ സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും കാവൽ നിന്നു; അതുവരെ അവർ അവരെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഗുണനാർ സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും ഉപദ്രവിക്കുകയോ കൊല്ലുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഒരിക്കലും.

'യാക്യയെവിടെ?' ഒരു പകർതിക്കുന്നേരെ ഭേരൻ വാളോങ്ങി ഭേരൻ ആ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു.

"ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല. പകർതി മറുപടി പറയുന്നു.
"ഞങ്ങൾക്കറിയില്ലസത്യം മായിട്ടും."

ആ പകർതിയുടെ നെഞ്ചിൽ വാൾ കൊണ്ട് കുത്തി ചോര പൊടിച്ച് കൊണ്ട് ഭേരൻ ആക്രോശിച്ചു. 'ഇതിനുള്ള പരഞ്ജാൽ നിങ്ങൾക്ക് മാപ്പ് ലഭിക്കും. ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത് യാക്യയെയാണ്. മനോബുവിനെ കൊന്നതിന് അവൻ വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടി വരും.'

'മലദൈവങ്ങളെ പിടിച്ച് ആണയിടാം. ഞങ്ങൾ മനോബുവിനെ കൊന്നിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ അയാളെ കൊന്നിട്ടില്ല.

"ഭേരൻ ആ പകർതിയെ ആഞ്ഞ് തൊഴിച്ച്. "എന്നോട് നുണ പറയാതെ തെളിയിക്കൂ!"

"ശിവൻ അപ്പോൾ വെളിപ്രദേശത്തിനപ്പുറത്തുള്ള കാടിനകം സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ കണ്ണുകളടച്ചു. അപ്പോഴും മനോബുവമ്മാവന്റെ വാക്കുകൾ അവന്റെ കാതിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു." ക്ലേശമാണ് നിന്റെ ശത്രു. നീ അത് നിയന്ത്രിക്കണം! അത് നിയന്ത്രിക്കണം!

അതിശക്തമായി സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൃദയത്തെ മന്ദഗതിയിലാക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ശിവൻ ദീർഘനിശ്വാസങ്ങളുതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

നീ ഞങ്ങളെ കൊന്നാൽ, യാക്യ മടങ്ങിവന്ന് നിങ്ങളെ എല്ലാറ്റിനേയും കൊന്നുകളയും' കയറി ഏറ്റവും അറ്റത്തുണ്ടായിരുന്ന പകർതി ആക്രോശിച്ചു. പിന്നെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കൽ സമാധാനമുണ്ടാവില്ല. പിന്നെയെങ്ങോട്ട് ഞങ്ങളുടെ പരതികാരവും നടക്കുക!"

'വായടക്ക കയ്' ഉച്ചത്തിൽ അലറിക്കൊണ്ട് മറ്റൊരു പകർതി ഭേരന്റെ നേർക്കു തിരിയ്ക്കുന്നു. 'ഞങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കുക, ഞങ്ങൾക്ക് അതുമായി യാതൊരു

ബന്ധവുമില്ല.”

പക്ഷേ, മറ്റെ പക്ഷത്തിൽ യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ലായിരുന്നു.”ശിവാ!”
കയ്യിന അലറി!

ശിവൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

‘മനോബുവിനെ അമ്മാവനെന്ന് വിളിക്കുവാൻ നിനക്ക്
നാണമില്ലല്ലോടാ’ കയ്യിന അലറി! ‘

മിണ്ടാതിരി കയ്യിന!’. മറ്റ് പക്ഷത്തിലൊക്കെ ഒന്നിച്ച് ചേർന്ന്
നിലവിളിച്ചു.

പക്ഷേ, കയ്യിന അതൊന്നും ഗൗനിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു. ഗുണനാരോടുള്ള
കടുത്ത വെറുപ്പ് ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നും അവനെ
പിന്തിരിപ്പിച്ചു.

അവന്റെ കൂടെയും സമാധാനക്കാരും ചേർത്ത് അവന്റെ അണ്ണാക്കിലേക്ക്
ഞങ്ങൾ തള്ളിക്കയറ്റിയപ്പോൾ ഒരു കോലാടിനെപ്പോലെയാണു ഭീരു
നിലവിളിച്ചത്!”

മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നൂറുണ്ടിരുന്ന രോഷം പുറത്തേക്ക് അണ
പൊട്ടിയൊഴുകിയപ്പോൾ ശിവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു.
സർവ്വശക്തിയുമെടുത്ത് അലറി, വാളുരിപ്പിടിച്ഛകൊണ്ട് അവൻ മുന്നോട്ടു
കുതിച്ചു. പരകതികൾക്കടുത്തെയെത്തിയ അവൻ വാൾ ആഞ്ഞുവീശി, ഒരൊറ്റ
വെട്ടിന് കയ്യിനയുടെ തലയറുത്തു. ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടുപോയ ശിരസ്സ്
മറ്റൊരു പരകതിയുടെ ശരീരത്തിൽ തടി അകലേക്ക് തെറിച്ച് വീണു.

‘ശിവാ’ ഭദ്രൻ അലറി.

യാക്യയെ കണ്ടുകിടന്നമെങ്കിൽ അവർക്കാ പരകതികളെ ജീവനോടെ
വേണമെന്ന് ഭദ്രനറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ തലവനെ തിരെ
ശബ്ദമുയർത്താതെ അച്ഛക്കും പാലിപ്പെടുന്ന ഒരു
ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരനായിരുന്നു ഭദ്രൻ. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ശിവൻ അതൊന്നും
ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അനായാസം വാൾ വീശി വെട്ടി പരകതികളുടെ തലകൾ
ഒന്നൊന്നായി അവൻ അരിഞ്ഞിട്ടു. നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ശിരസ്സർ അഞ്ച്
പക്ഷികളുടെ കബന്ധങ്ങൾ അവിടെ ആ മണ്ണിൽ നിറന്നുകിടന്നു. അവരുടെ
ഹൃദയം അപ്പോഴും രക്തം പുറത്തേക്കു തള്ളി, വെട്ടി പിളരുന്ന കഴുത്തിലൂടെ
പുറത്തേക്കൊഴുകിയ ചോര ആ ശരീരങ്ങൾക്കു ചുറ്റും വലിയൊരു രക്തപരളം
തന്നെ തീർത്തു. രക്തം കൊണ്ടുള്ള ഒരു തടാകത്തിലെന്ന് പോലെയാണു ആ
ശവശരീരങ്ങൾ കിടന്നിരുന്നത്.

ജീവനാരുപോയ ആ രൂപങ്ങളെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അവൻ
ആഞ്ഞ് ശ്വാസമെടുത്തു. അപ്പോൾ അമ്മാവന്റെ ശബ്ദം തന്റെ കാതിൽ
ഉച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി.

“കരോധമാണ് നിന്റെ ശത്രു! അതിനെ നിയന്ത്രിക്ക! അതിനെ
നിയന്ത്രിക്ക!”

തുടർന്ന് വായിക്കുക...

ശിവപുരാണം 1

മെലുഹയിലെ ചിരഞ്ജീവികൾ

'Amish is
India's first
literary popstar.'
- Shekhar Kapur

'Amish is
India's Tolkein.'
- Business Standard

അമീഷ്

നാലായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുള്ള മഹത്തായ ഒരു സംസ്കൃതിയിലേക്കുള്ള കാല്പനിക പര്യവേഷണം.

അമീഷ്

മനുഷ്യ മഹാദേവനായ ശിവൻ ഭാരതീയ ഹൃദയഭൂമിയുടെ നിഗൂഢമായ ദേശാന്തരങ്ങളിലേക്ക് നടത്തുന്ന സാഹസസഞ്ചാരങ്ങളുടെ വിസ്തൃതവിശേഷങ്ങൾ.

യുദ്ധവും പ്രണയവും ശാസ്ത്രവും മിത്തുകളും സമന്വയിപ്പിക്കപ്പെട്ട അദ്ഭുതകരമായ കൃതി.

ഭാരതീയതയെ പുനരാവിഷ്കരിക്കുന്ന കാല്പനിക മഹാസൗധം.

മെലുഹയിലെ ചിരഞ്ജീവികൾക്കുശേഷം അമീഷിന്റെ മറ്റൊരു വായനാവിസ്തൃതം.

വിവർത്തനം :

രാജൻ തുവ്വാര

ചരിത്ര നോവൽ

SINCE 1966

പൂർണ്ണ

പബ്ലിക്കേഷൻസ്
കോഴിക്കോട്

Online BookStore: www.tbsbook.com

കോഴിക്കോട് / കണ്ണൂർ / കല്പറ്റ / തൃശ്ശൂർ / കോട്ടയം / തിരുവനന്തപുരം

f /poornapublications